

Hoa Lửa

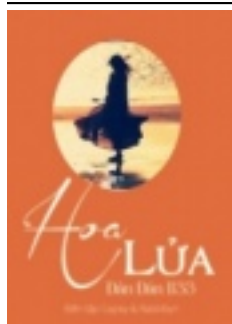
Contents

Hoa Lửa	3
1. Q.1 - Chương 1	4
2. Q.1 - Chương 2	21
3. Q.1 - Chương 3	24
4. Q.1 - Chương 4	27
5. Q.1 - Chương 5	30
6. Q.1 - Chương 6: Chương 6	33
7. Q.1 - Chương 7	36
8. Q.1 - Chương 8	40
9. Q.1 - Chương 9	41
10. Q.1 - Chương 10	45
11. Q.1 - Chương 11	48
12. Q.1 - Chương 12	51
13. Q.1 - Chương 13	54
14. Q.1 - Chương 14	56
15. Q.1 - Chương 15	60
16. Q.1 - Chương 16	64
17. Q.1 - Chương 17	68
18. Q.1 - Chương 18	71
19. Q.1 - Chương 19	73
20. Q.1 - Chương 20: Chương 20	77
21. Q.1 - Chương 21	80
22. Q.1 - Chương 22	84
23. Q.1 - Chương 23	88
24. Q.1 - Chương 24	91
25. Q.1 - Chương 25: Chương 25	96
26. Q.1 - Chương 26	98
27. Q.1 - Chương 27	102
28. Q.1 - Chương 28	106
29. Q.1 - Chương 29	108
30. Q.1 - Chương 30	112
31. Q.2 - Chương 1	115
32. Q.2 - Chương 2: Chương 2	118
33. Q.2 - Chương 3: Biển Cổ	120
34. Q.2 - Chương 4	124
35. Q.2 - Chương 5	128
36. Q.2 - Chương 6	132
37. Q.2 - Chương 7	135
38. Q.2 - Chương 8	139
39. Q.2 - Chương 9	144
40. Q.2 - Chương 10	147
41. Q.2 - Chương 11	150

42. Q.2 - Chương 12	155
43. Q.2 - Chương 13	160
44. Q.2 - Chương 14	163
45. Q.2 - Chương 15	166
46. Q.2 - Chương 16	170
47. Q.2 - Chương 17	173
48. Q.2 - Chương 18	177
49. Q.2 - Chương 19	182
50. Q.2 - Chương 20	184
51. Q.2 - Chương 21	185
52. Q.2 - Chương 22	187
53. Q.2 - Chương 23	190
54. Q.2 - Chương 24	192
55. Q.2 - Chương 25	195
56. Q.2 - Chương 26	199
57. Q.2 - Chương 27	202
58. Q.2 - Chương 28	205
59. Q.2 - Chương 29	209
60. Q.2 - Chương 30	214
61. Q.3 - Chương 1	217
62. Q.3 - Chương 2	220
63. Q.3 - Chương 3	223
64. Q.3 - Chương 4	226
65. Q.3 - Chương 5	229
66. Q.3 - Chương 6	233
67. Q.3 - Chương 7	236
68. Q.3 - Chương 8	238
69. Q.3 - Chương 9	240
70. Q.3 - Chương 10	243
71. Q.3 - Chương 11	246
72. Q.3 - Chương 12	249
73. Q.3 - Chương 13	252
74. Q.3 - Chương 14	256
75. Q.3 - Chương 15	259
76. Q.3 - Chương 16	263
77. Q.3 - Chương 17	265
78. Q.3 - Chương 18	267
79. Q.3 - Chương 19	270
80. Q.3 - Chương 20	272
81. Q.3 - Chương 21	274
82. Q.3 - Chương 22	278
83. Q.3 - Chương 23	281
84. Q.3 - Chương 24	285
85. Q.3 - Chương 25	289
86. Q.3 - Chương 26	293
87. Q.4 - Chương 1	296
88. Q.4 - Chương 2	299
89. Q.4 - Chương 3	303
90. Q.4 - Chương 4	307
91. Q.4 - Chương 5	309
92. Q.4 - Chương 6	313
93. Q.4 - Chương 7	317
94. Q.4 - Chương 8	320
95. Q.4 - Chương 9	324

96. Q.4 - Chương 10	328
97. Q.4 - Chương 11	332
98. Q.4 - Chương 12	336
99. Q.4 - Chương 13: Chương 13	338
100. Q.4 - Chương 14	342
101. Q.4 - Chương 15	344
102. Q.4 - Chương 16	348
103. Q.4 - Chương 17	351
104. Q.4 - Chương 18	354
105. Q.4 - Chương 19	357
106. Q.4 - Chương 20	359
107. Q.4 - Chương 21	362
108. Q.4 - Chương 22	364
109. Q.4 - Chương 23	366
110. Q.4 - Chương 24	370
111. Q.4 - Chương 25	373
112. Q.4 - Chương 26	376
113. Q.5 - Chương 1	380
114. Q.5 - Chương 2	383
115. Q.5 - Chương 3: Chương 3	386
116. Q.5 - Chương 4	388
117. Q.5 - Chương 5: Chương 5	391
118. Q.5 - Chương 6: Chương 6	393
119. Q.5 - Chương 7: Chương 7	396
120. Q.5 - Chương 8: Chương 8	398
121. Q.5 - Chương 9: Chương 9	400
122. Q.5 - Chương 10: Chương 10	404
123. Q.5 - Chương 11: Chương 11	407
124. Q.5 - Chương 12	411
125. Q.5 - Chương 13	414
126. Q.5 - Chương 14	417
127. Q.5 - Chương 15	420
128. Q.5 - Chương 16	422

Hoa Lửa

Giới thiệu

Bọn họ là vô tình hay hữu ý vướng vào nhau, hoa lửa lan tỏa, lửa đốt cháy hoa, hoa phá hủy lửa. Còn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-lua>

1. Q.1 - Chương 1

Mở đầu 1 : Quá khứ

Thời niên thiếu cô từng là một người kiêu kỳ như hoa.

Còn thời niên thiếu hẳn từng là một kẻ lông bông, thô bạo ngang ngược như lửa.

Năm 1998.

Kiều Duy Đóa tương đối hài lòng với cuộc sống của mình, cô có yêu cầu rất cao với chính bản thân, quần áo của cô cầu kỳ, tóc mái gọn gàng, đồng phục luôn là một màu trắng tinh, cúc áo phải được cài hết, ngay cả giày da cũng phải là màu đen.

Cô làm bất cứ chuyện gì cũng đều tuân thủ kỷ luật vì cô cực chán ghét cảm giác chệch đường ray. Ví dụ như cô học trường quý tộc, nhưng trong lớp có vài học sinh vô cùng bình thường khiến cho cô có cảm giác ngôi trường này cực kì chệch đường ray.

“Nghe nói các nam sinh năm nay lại bầu Kiều Duy Đóa là hoa khôi của trường đấy.” Cô đang đứng ngoài phòng học, chợt nghe thấy mấy nữ sinh âm ỨC bàn tán.

“Không phải các nam sinh đều không thích cô ta ư, tại sao bọn họ lại bầu cho cô ta chứ ?” Giọng nói nghe có vẻ như rất muốn nòn.

“Kiều Duy Đóa thật đáng ghét, vừa kiêu ngạo lại còn tự phụ, tên của cô ta cũng giống như người, Kiều, Duy, Đóa” một nữ sinh trong đó dùng giọng điệu khó nghe mỉa mai kéo dài âm cuối , “Hóa ra trên thế giới này chỉ có duy nhất một đóa hoa!”

Bộ dáng bình thường của cô thoát nhìn rất duy ngã độc tôn sao? Kiều Duy Đóa cân nhắc không biết lúc này có nên bước vào lớp học hay không.

“Dù người ta không đẹp nhưng nhà mấy người có tiền như người ta không? Vì thế người ta tự ình cái quyền cao hơn người khác!” Một cô bạn học tên Thường Hoan nhún vai, “Tiếc là Tống Phỉ Nhiên cũng không chống lại được sắc đẹp của cô ta.”

Xem ra nhân duyên của cô thật sự không tốt chút nào, không ngờ bọn họ lại cảm thấy cô không xứng với Tống Phỉ Nhiên!

Tống Phỉ Nhiên là học trưởng trường trung học, phong thái phóng khoáng, dịu dàng, mê người lại có đạo đức, quan trọng nhất là anh ta cùng một thế giới với cô. Lần đầu tiên nhìn thấy cô ở buổi lễ nhập học Tống Phỉ Nhiên đã bị trúng tiếng sét ái tình, theo đuổi hơn một năm, cô mới đồng ý qua lại với anh ta.

Tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng cô là một tiểu thư lá ngọc cành vàng, dù sao nhiệm vụ quan trọng nhất trong cuộc đời này cũng là gả ột người thuộc cùng thế giới, cho nên chỉ cần xuất hiện đối tượng thích hợp, cô cũng không ngại thử phát triển qua lại.

Kết giao nửa năm, phong cách nhẹ nhàng của Tống Phỉ Nhiên luôn là điều khiến cho cô ấn tượng nhất.

Việc yêu đương của cô không trêu ai chọc ai, càng không ảnh hưởng đến việc học, cho dù khiến người ta ghen ghét, cô cũng không thẹn với lương tâm.

Huống hồ mấy cô nàng vừa nói xấu sau lưng kia chính là nhóm nông dân mà cô không thích nhất.

Kiều Duy Đóa vô cùng hài lòng với danh tiếng của ngôi trường này, bởi vì bên trong cơ bản đều là những bạn học giàu có giống như cô, nhưng chỗ chệch đường ray duy nhất này chính là trong mỗi lớp học quý tộc lại xuất hiện một số cô nàng thuộc cá thể nông dân.

Vài thập niên trước, ngôi trường quý tộc này được thành lập dựa vào việc trưng dụng khá nhiều đất nông nghiệp, vào lúc đó những người nông dân không chịu nhượng bộ về giá cả, cuối cùng hai bên cũng đạt được thỏa thuận, cho phép con cái của những người nông dân có đất bị trưng dụng miễn phí vào học trong ngôi trường quý tộc này. Đây là điều mà Kiều Duy Đóa không hài lòng nhất về ngôi trường này.

“Cốc cốc” sau khi gõ cửa Kiều Duy Đóa mặt không đổi sắc bước vào phòng học, cô không có cách nào để khống chế miệng của người khác, nên cô cũng chẳng cần phải kiêng dè bọn họ.

Mấy cô gái thích bàn luận về chuyện thi phi của người khác nhất thời im lặng, thực ra bọn họ cũng có chút ghen tị giai cấp, cho dù không phục nhưng bọn họ cũng phải thừa nhận Kiều Duy Đóa quả thật xinh đẹp đến lóa cả mắt.

Kiều Duy Đóa không hợp với các cô bạn học cùng trung học cơ sở này, cô nghiêm nhiên giống như một công chúa, mái tóc dài không tùy tiện buộc đuôi ngựa, cũng không nổi loạn nhuộm năm sáu màu, luôn là mái tóc đen mềm mại buông xõa trên vai, ngũ quan tinh xảo, khuôn mặt nhỏ nhắn tạo ra một loại khí chất vừa tuyệt mỹ lại vừa ngọt ngào.

Thật ra có rất nhiều cô bạn học đều ngẫm cố gắng bắt chước Kiều Duy Đóa, học theo trang phục của cô, học theo cách đi của cô, học khí chất của cô...

Kiều Duy Đóa mặt không đổi sắc đang muốn tiến vào phòng học.

“Làm phiền, nhường nhường ...” đột nhiên cô bị người phía sau thô lỗ đẩy, suýt chút nữa thì ngã.

Kiều Duy Đóa ổn định tinh thần, nhún mông xoay người, quả nhiên lại là một cá thể nông dân khác. Hơn nữa lại là kẻ xấu xa nhất trong đám người ấy.

Hình Tuế Kiến là học sinh lớn tuổi nhất trong lớp, là một nam sinh học kém khiến thầy cô vô cùng đau đầu. Hình Tuế Kiến quay đầu vốn định xin lỗi người vừa đụng vào, nhưng hắn thấy người đó là cô, mi tâm lập tức nhún lại.

“Tôi không xin lỗi đây, ai bảo cô chặn đường đi của tôi!” Hắn đánh đòn phủ đầu, bộ dạng bề ngễ thiên hạ, đối với mọi chuyện luôn dùng tư thế thờ ơ tùy hứng.

Trong mắt Kiều Duy Đóa bỗng nhiên hiện lên vẻ lo lắng, nhưng cô khinh thường không muốn có quan hệ với loại người “chệch đường ray” này.

Tiếng chuông chuẩn bị vào lớp vang lên, Hình Tuế Kiến lướt qua cô, bước nhanh về vị trí cuối lớp.

“Lão đại, bữa sáng và Coca của anh đây.” Một nam sinh mập mạp ngồi phía trước xoay người lại, niềm nở đưa bánh mì và đồ uống.

Hắn cũng không khách khí, xé túi bánh mì rồi bắt đầu ăn.

Tiếng giày cao gót “cộp cộp” vang lên, không phải đến từ cô giáo mà là Kiều Duy Đóa.

Trong khi có nhiều nữ sinh vẫn còn đang mơ mộng về đôi giày cao gót đầu tiên của mình, thì lại có người dường như đã quá quen thuộc với nó, dường như trời sinh ra là phải phách lối như thế.

Kiều Duy Đóa cũng ung dung ngồi vào vị trí cuối lớp, mở sách giáo khoa ra. Cô không thích ngồi ở vị trí này.

“Bóc”, tiếng lon Coca bên cạnh được mở ra.

Cô ghét có âm thanh bất thường như vậy trong giờ học. Điều khiến cô ghét nhất là học kỳ này phải ngồi cùng bàn với học sinh kém Hình Tuế Kiến. Đây là một sự sắp xếp cực kì chệch đường ray, chỉ vì các giáo viên đột nhiên hi vọng rằng thông qua năng lực của học sinh ưu tú có thể giúp cho học sinh kém tiến bộ hơn. Thật ra cô rất muốn cười nhạo sự ngây thơ của các giáo viên.

Học sinh kém thì mãi mãi vẫn chỉ là học sinh kém, cũng giống như cá thể nông dân thì mãi mãi cũng chỉ là cá thể nông dân mà thôi. Thật không may các giáo viên lại không nghĩ như vậy, cô vốn đã cao, nhưng Hình Tuế Kiến còn cao hơn rất nhiều so với những bạn cùng lứa tuổi, hai người vô cùng “may mắn” đều được sắp xếp ngồi ở cuối lớp, “tiện thể” trở thành bạn cùng bàn.

Tiết học nhanh chóng bắt đầu.

“Duy Đóa, có thể cho tớ mượn bài của cậu để chép một chút được không?”

“Duy Đóa, buổi chiều cùng đi ăn kem đi? !”

Rõ ràng là đáng vẻ kiêu ngạo như vậy, nhưng trên người cô tỏa ra lực hấp dẫn đặc biệt, khiến cho các nam sinh cùng học người sau tiếp bước người trước muốn tiếp cận và chinh phục cô.

Cô nhìn về hai người nam sinh cùng học ra vẻ thân thiết trước mặt, “Tôi họ Kiều.”

Hai bạn nam sinh ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu ý của cô.

Toàn bộ bạn học trong lớp ai chả biết cô họ Kiều?

“Chúng ta không quen, xin hãy gọi tôi là bạn học Kiều hoặc Kiều Duy Đóa.” Cô lãnh đạm nhìn người nam sinh, “Còn nữa tôi chưa bao giờ cho người khác chép bài của mình, nếu bản thân không nỗ lực, không thừa nhận sai lầm và thất bại, còn muốn ăn cắp thành quả của người khác, không cảm thấy xấu hổ sao?”

Cô tiếp tục nhìn về phía nam sinh còn lại, “Bạn học, xin lỗi, từ trước đến nay tôi chưa bao giờ ăn kem cùng với người mà mình không biết tên.”

Hai nam sinh xám mặt, phần nộ sờ mũi bỏ đi.

Bên cạnh truyền đến tiếng chế nhạo.

Kiều Duy Đóa biết là ai, cô cúi đầu nghiêm túc chuẩn bị học hành, hôm nay Kiều Duy Đóa vô cùng thấp thỏm nôn nóng, tốc độ lật sách cũng nhanh hơn thường ngày.

Khói làm cay mũi bay ra từ chỗ bên cạnh, khiến Kiều Duy Đóa cau mày, cảm thấy ghê tởm.

Trên thế giới này sao lại có học sinh hư như vậy cơ chứ?

Ngũ quan cũng không quá xuất chúng, nhưng được cái mày rậm mắt to, cá tính, vô cùng nam tính, thấy hần cô tính nhả mấy vòng khói, khiến cô phải nắm chặt bút mực trong tay, nếu không sẽ nổi giận.

“Cô đi tố cáo nữa đi.” Hần hì hì cười nhanh hơn một bước so với cô.

Mấy ngày trước, bởi vì hần hút thuốc, Kiều Duy Đóa không chút khách khí đi tìm chủ nhiệm tố cáo hần.

Lá gan của cô cũng thật lớn, ai chẳng biết Hình Tuế Kiến hần có tiếng thế nào, trốn học, đánh nhau, nổi tiếng là chiến đấu tàn nhẫn, nhiều tên còn đồ lớn tuổi hơn còn phải gọi hần một tiếng lão đại.

“Này, ươn bài tập chép một chút.” Vừa dứt lời, hần hỏi cũng như không giật lấy sách bài tập của cô.

Hần bị điếc sao? Vừa rồi hần không nghe thấy cô trả lời người kia sao?

Môi Kiều Duy Đóa lạnh lùng nhếch lên, quay sang, ánh mắt của cô nhìn thẳng vào Hình Tuế Kiến, “Bạn học, nếu không làm bài tập, thì tôi đề nghị bạn cũng không cần tham gia thi giữa kì, trực tiếp lưu ban, có lẽ phù hợp với trình độ của bạn hơn!”

Nghe thấy cô châm biếm, Tiểu Béo ngồi phía trước quay xuống, đáp trả dữ dội, “Ba tám, cô nói cái gì thế? Cô dám cười nhạo Hình lão đại của bọn ta sao!”

Trong lớp này ai chẳng biết, bởi vì thành tích của Hình Tuế Kiến quá kém nên không thi nổi lên trung học, năm nay đã là lần thứ ba học lại. Không ai dám đề cập tới “vết sẹo” này, không nghĩ tới Kiều Duy Đóa lại chọc vào nó.

Hình Tuế Kiến không giận, hần chỉ như cười như không nhìn chăm chú vào cô, một lát sau đôi môi mỏng mới khẽ nhếch lên một chút:

“Con nhóc này âm ỉ như vậy, ra ngoài cẩn thận một chút không gặp phải kẻ không vừa mắt sẽ bị cường bạo đấy.”

Thô bỉ!

Kiều Duy Đóa khinh thường loại người này, kiêu ngạo hất cằm giật lại sách bài tập của mình.

Tiểu Béo tiến lên muốn giáo huấn cô, lại bị Hình Tuế Kiến dùng cánh tay chặn lại, “Quên đi, không cần phải so đo với cô ta.”

Cô là học sinh xuất sắc cao quý, còn hắn là tên lưu manh có tiếng, một bên là ngọc còn bên kia là ngói, hai người giống như hoa và lửa, sinh vật và nguyên tố, cả đời không thể cùng xuất hiện.

...

Tan học, Kiều Duy Đóa đeo cặp đi ra ngoài, quả nhiên bạn trai cô đã sớm chờ ở cửa.

Tổng Phỉ Nhiên đúng là một bạch mã hoàng tử tiêu chuẩn, khôi ngô lẫm liệt, phong thái mê người, nụ cười dịu dàng, là con trai độc nhất của tổng giám đốc công ty bất động sản ở thành phố Ôn, thấy các bạn học đều luôn lịch sự mỉm cười bắt chuyện, khiến cho người ta như gặp được gió xuân.

Chính vì nguyên nhân như vậy nên khi Tổng Phỉ Nhiên nhất kiến chung tình với Kiều Duy Đóa khiến ọi người vô cùng đổ kị, nhất là việc Tổng Phỉ Nhiên phải khổ sở theo đuổi Kiều Duy Đóa trong một năm mà cô ta còn làm bộ làm tịch, càng khiến cho các bạn học nữ thêm căm ghét.

Nhìn thấy cô, Tổng Phỉ Nhiên lập tức tiến lên phía trước, hắn ta khẽ hôn trán của cô, hương thơm mềm mại chỉ thuộc về riêng mình cô khiến tâm trí hắn ta rung động.

Kiều Duy Đóa đưa cặp sách cho hắn ta, hơi lùi lại một bước, cô luôn tuân thủ rõ ràng việc tạo ra khoảng cách giữa nam và nữ.

Nhưng Tổng Phỉ Nhiên bình thường luôn tôn trọng cô như vậy, hôm nay lại vô cùng kỳ quái, hắn ta lại đứng ở cổng trường người đến người đi ôm cô không buông.

Kiều Duy Đóa hơi đau khi bị ôm chặt như vậy, cô bắt đầu nhăn mày.

Năm nay Tổng Phỉ Nhiên đã học lớp 12 rồi, chẳng mấy chốc nữa sẽ lên đại học, sau đó còn học lên cao nữa, hắn ta cũng là người duy nhất không quan tâm đến những tin đồn ở trường.

“Phỉ Nhiên, em có chuyện muốn nói với anh.”

“Duy Đóa, anh cũng vậy!”

Kiều Duy Đóa nhíu mi bởi vì cô phát hiện thân thể đang ồm ồm chậm lấy cô kia vô cùng run rẩy.

“Anh nói trước đi.” Cô mỉm cười.

Anh ta đang run sao? Cô cũng chẳng phải là một cô gái hay cười, nụ cười của cô luôn ẩn chứa điều gì đó, trong đó có một chút kiêu ngạo, một chút tự phụ, còn có một chút xa cách.

“Duy Đóa, anh xong rồi...” Tổng Phỉ Nhiên thở phì phò, hốc mắt đỏ lên, “Cha anh đuổi anh ra khỏi nhà.”

Kiều Duy Đóa sửng sốt. Làm sao có thể xảy ra chuyện này? Chẳng phải Tổng Phỉ Nhiên luôn là vật báu của tổng giám đốc công ty bất động sản ư?

“Anh, anh bị cha đuổi ra ngoài, bởi vì, bởi vì... anh không phải là con ruột của ông ấy!” Tổng Phỉ Nhiên vừa nói vừa rơi nước mắt, khó khăn nói sự thật với cô, “Anh là kết quả của mối tình vụng trộm của mẹ với người đàn ông bên ngoài, chỉ là kẻ sống tạm bợ ...”

“Cha bảo hai mẹ con anh cút đi, ông nói tất cả tài sản đều không có phần của anh.”

Nghe xong bạn trai nói, đầu Kiều Duy Đóa trống rỗng, mặt mày dần dần biến sắc.

Một thân ảnh cao lớn ra khỏi cổng trường học, hắn vừa xuất hiện, mấy tên côn đồ trung thành ở cửa lập tức tiến lên, đi theo hắn.

Tuy nhiên Hình Tuế Kiến lại dừng lại, ánh mắt của hắn lạnh lùng nhìn về phía bọn họ.

“Duy Đóa, trước hết em, em có thể giúp anh sắp xếp một chỗ ở, rồi tài trợ cho anh học đại học được không? Sau khi tốt nghiệp chúng ta sẽ lập tức kết hôn, anh sẽ giúp em quản lý thật tốt công ty của cha em, anh nhất định phải cho cha anh biết, không có ông, anh vẫn sống được!” Tổng Phỉ Nhiên không hề bi quan về tương lai một chút nào, trái lại trong lòng tràn đầy tin tưởng, hắn ra oai bằng cách trừng mắt với một người cách đó không xa.

Kiều Duy Đóa sững sốt một lúc lâu, cô đứng thẳng, mi tâm nhú lại, dường như đang lo lắng một vấn đề rất quan trọng.

Một lát sau, cô mới phản ứng cũng đồng thời lui về phía sau một bước lớn, dùng một loại ánh mắt xa cách nhìn Tống Phỉ Nhiên.

“Không.”

Tống Phỉ Nhiên sững sốt.

Cô cự tuyệt sao?

Hắn ta bắt đầu sốt ruột, “Duy Đóa, nhà em có rất nhiều tiền, tài trợ cho anh học đại học chỉ là một việc vô cùng đơn giản mà!”

“Vì sao tôi phải làm một vụ đầu tư mạo hiểm lớn như vậy, hơn nữa lợi nhuận lại quá nhỏ?” Cô lãnh đạm hỏi lại.

Sắc mặt Tống Phỉ Nhiên tái nhợt, “Anh, chúng ta là người yêu mà!”

“Đối với tôi mà nói, một người đàn ông không có tiền có thể chỉ giống như một loại quả thối mà thôi, không chỉ không thể cho vào miệng, mà ăn còn có thể bị tiêu chảy.” Kiều Duy Đóa lạnh lùng nói, “Vì vậy sao tôi phải ăn một quả táo thối chứ?”

“Kiều Duy Đóa, em, em có ý gì?” Tống Phỉ Nhiên nhất thời không còn vẻ dịu dàng thường ngày, hắn ta tái mặt, giọng nói cũng lạnh băng.

“Ý của tôi là Tống Phỉ Nhiên, chúng ta chia tay đi, anh không thích hợp với tôi.” cô nói dứt khoát, “Kiều Duy Đóa tôi không muốn lãng phí thời gian và tuổi trẻ vào anh, tôi chỉ cần người có tiền, người như vậy mới xứng đáng làm bạn trai của tôi!”

Xung quanh các bạn học tập trung lại càng nhiều, các cô gái vẫn còn trong độ tuổi mơ mộng đều không thốt lên lời vì sự vô tình của Kiều Duy Đóa.

Sắc mặt Tống Phỉ Nhiên cũng xám như tro.

“Con bé này thực sự khiến cho người ta buồn nôn.” Tiểu Béo khinh thường nói.

“Không đâu, tôi cảm thấy rất đáng yêu đấy.” Hình Tuế Kiến như cười như không nói.

Sắc mặt Tiểu Béo khế biến: “Lão đại, anh, không phải anh có tình ý với Kiều Duy Đóa đấy chứ? Anh, anh đừng quên, anh đã có bạn gái rồi đấy, Ôn Ngọc mới là người có tình cảm sâu nặng với anh.”

Mấy tên côn đồ bên cạnh bật cười, trong đó có một tiểu tử biệt danh Sài Nhân cười nói, “Tiểu Béo, lão đại nói Ôn Ngọc là bạn gái của anh ấy khi nào đấy? Chỉ có bản thân cậu hi vọng lão đại làm anh rể của mình thôi.”

“Chị gái của tôi có gì không tốt chứ, dịu dàng hiền lành, rất thích hợp với lão đại!” Tiểu Béo không phục.

“Cô ấy không có gì không tốt, nhưng lão đại vẫn còn trẻ, đương nhiên sẽ muốn thử chinh phục Kiều Duy Đóa kiều ngạo này.” Sài Nhân nói.

Trong khi các bạn học còn đang xôn xao bàn tán, Kiều Duy Đóa lạnh lùng xoay người rời đi, còn Tống Phỉ Nhiên vẫn đáng thương như cũ đứng tại chỗ.

“Đi thôi.” Hình Tuế Kiến từ chối cho ý kiến, huýt sáo, nhún vai, quăng cặp sách lên vai, sải bước rời đi.

Thời niên thiếu cô từng là một người kiêu kỳ như hoa.

Còn thời niên thiếu hắn từng là một kẻ lông bông, thô bạo ngang ngược như lửa.

Mở đầu 2 : Hiện tại

Khi còn trẻ mọi người đều đã từng muốn làm bá chủ của thế giới, đáng tiếc...sau đó từng người đều phải khuất phục trước hiện thực.

Năm 2008

“435672, anh được tự do, sau này hãy nhớ học cách đối nhân xử thế!” Cùng với tiếng nghiêm túc dặn dò, một đôi giày vải rảo bước về phía trước, chiếc quần kaki màu xanh bao vây lấy đôi chân rắn chắc.

“Két” phía sau hần truyền đến tiếng cửa sắt nặng nề đóng lại.

Người đàn ông cao to khỏe mạnh đứng ngoài cửa nhà giam, khuôn ngực hần rắn chắc, cơ bắp trên tay nổi lên cuộn cuộn, khuôn mặt rắn rỏi, không phù hợp với tiêu chuẩn của một người anh tuấn, nhưng tràn đầy sự thô ráp, kiên cường, cùng với chín chắn, tang thương.

Hần nhếch khóe miệng, không lộ ra một chút vui mừng nào, hai hàng lông mày đậm, ánh mắt thâm trầm như thể sớm đã quên phải nhếch miệng thế nào mới nở được nụ cười.

Ánh mặt trời chói chang chiếu vào mắt hần, theo bản năng hần dùng bàn tay chặn lại.

Một lúc sau, hần híp mắt lại, từ từ thích ứng với ánh sáng, còn cả thế giới bên ngoài nữa. Hần đứng trên đỉnh núi hoang vắng, ngắm nhìn những tòa nhà cao tầng ở phía xa, trong trí nhớ của hần cái thế giới kia vừa cách hần thật gần mà cũng thật xa.

“Lão đại!” Phía sau truyền đến tiếng kêu kích động.

Hần từ từ xoay người, neho lại ánh mắt hẹp dài, thoát nhìn có chút đáng sợ, vừa nghiêm khắc lại vừa đe dọa.

Người lớn tiếng gọi hần cũng theo bản năng trì trệ vài giây, trở nên có chút không dám xác định: “Lão đại?”

Hần yên lặng nhìn người hơi lùn trước mắt, dáng người tròn vo, giờ cũng đã trở thành một người đàn ông mập mạp. Ngũ quan đã rất quen thuộc, chỉ là mười năm không thể gặp nhau.

“Lão đại!” Xác định bản thân không nhận sai người, nghẹn ngào một tiếng, giống như một quả bóng lao thẳng vào cơ thể trắng kiện của hần, cánh tay béo ôm chặt lấy thắt lưng rắn chắc, kích động đến phát run.

Tiểu Béo.

Từng ngày từng năm ở bên trong đó, hần đều điên cuồng nhớ tới thế giới bên ngoài cùng với người bạn tốt này.

Chỉ là năm tháng khiến cho loại nhung nhớ này trở nên âm thầm.

Sửng sốt một chút, có một khoảnh khắc hần không thể thích ứng được với cái ôm nhiệt tình như vậy.

“Lão đại, không phải là anh không nhận ra tôi chứ?” Tiểu Béo hu hu hỏi.

Cuối cùng hần mới nhếch đôi môi mỏng, chậm rãi nói, “Tiểu Béo Trần Khải Nguyên.” Hần hô đúng tên của người đàn ông mập mạp.

“Hu hu hu.” Tiểu Béo lại nghẹn ngào.

“Lão đại, còn tôi?” Phía sau là một người đàn ông cao gầy lên tiếng hỏi.

Hần nhìn chăm chú vài giây, từ từ mở miệng, “Sài Nhân Hồ Húc.”

Sài Nhân cười, đâm vào khuôn ngực rắn chắc của hần, “Ở trong đó luyện cơ bắp không tồi nha!”

Bầu không khí thoáng chốc đã trở nên dễ chịu hơn.

“Lão đại, còn tôi, còn nhớ tôi không?” Một người đàn ông nhiệt tình mặc đồng phục công nhân màu lam hỏi.

“Tôi, tôi! Lão đại, nói tên của tôi đi!” Một người khác mặc áo sơ mi ngắn tay lên tiếng.

Hần nở nụ cười, đây là nụ cười thực sự trong mười năm qua của hần.

“Đỗ Bạch, Ái Nhân, Ma Thần, Thụy Tiên, Chùy Tử...” hần lần lượt hô tên của bọn họ.

Trong trí nhớ của hần chưa từng bao giờ quên bọn họ!

Một, hai, ba, bốn, năm... tám...

Tổng cộng tám người, chỉ là trong số mười anh em bọn họ trước đây cùng vào sinh ra tử, còn thiếu một người.

“Lão đại, Tiểu Dương bảo không đến được, bà xã của hắn quá nghiêm quá.” Sài Nhân biết hắn đang tìm cái gì, thần sắc có chút xấu hổ.

“Mẹ nó, cái thằng Tiểu Dương không biết đến bạn bè kia, nói cái gì vợ hắn không cho kết giao với người đã từng ngồi tù chứ, hắn bắt đắc dĩ cái rắm!” Tiểu Béo tức giận mắng chửi.

Ái Nhân muốn che miệng thối của Tiểu Béo lại nhưng đã không còn kịp rồi.

Vẻ mặt của Hình Tuế Kiến cũng nhàn nhạt, “Không sao.” Trước khi ra tù, hắn đã chuẩn bị tâm lý rồi, có thể gặp lại tám người đã là một điều ngoài ý muốn đối với hắn rồi.

“Thứ mười!” Một tiếng nói giòn tan, dịu dàng vang lên từ phía sau.

Hắn quay qua đó, nhìn thấy một bóng dáng dịu dàng, xinh đẹp.

“Đừng nói với tôi, anh không biết tôi nhé.” Người phụ nữ khẽ nở nụ cười.

Hắn suy nghĩ vài giây, “Trần Ôn Ngọc.”

Khi hắn chuẩn bị hô tên cô lần nữa, khoe mắt người phụ nữ đã lấp lánh nước.

“Hoan nghênh trở về trần gian.”

“Ừ.” Hắn nhàn nhạt gật đầu.

“Chị già, nhìn bộ dáng kích động của chị kìa, có muốn bọn tôi rút khỏi đây để lão đại ôm chị một cái không, giúp chị cởi bỏ nỗi khổ mười năm tương tư?” Tiểu Béo trêu chọc, “Lão đại, chị già của tôi đã khổ sở thủ thân mười năm chờ đợi anh, biết bao nhiêu người theo đuổi mà chị ấy phớt lờ hết đó!”

Mấy người đàn ông đều nở nụ cười, ngoại trừ Hình Tuế Kiến.

“A Kiến đã mệt rồi, mọi người đừng trêu anh ấy nữa!” Ôn Ngọc bị trêu hai má đã ửng đỏ, nhanh nhẹn giải vây.

“Xem đi, xem đi, có người đau lòng kìa!” Tiểu Béo lại trêu chọc.

Tuy nhiên Hình Tuế Kiến vẫn như cũ không đáp lại.

Hắn đã không còn là cậu thiếu niên mười bảy tuổi kia nữa rồi, mỗi lần bị trêu chọc, còn có thể như cười như không nhàn nhạt cãi lại.

Bầu không khí có chút lạnh.

Bởi vì mười năm cũng đã tạo ra khoảng cách mất rồi. Tất cả mọi người đều đã trưởng thành. Thời niên thiếu vô ưu vô慮 tươi cười chỉ có thể đọng lại trong trí nhớ.

Xe việt dã chạy băng băng xuống núi về phía nội thành phồn hoa.

“Hiện nay mọi người đang làm gì?” Hình Tuế Kiến tìm vấn đề an toàn nhất.

“Hiện nay em đang làm ở đại lý nhập khẩu ô tô, chị già cũng làm ở đại lý, nhưng chị ấy làm trong một đại lý thời trang của Pháp, Đỗ Bạch mở một cửa hàng sửa chữa ô tô, Ái Tử đừng thấy hắn lùn mà coi thường nhé, hắn đang làm giáo viên ở phòng tập thể hình đấy, Ma Tử thừa kế quán bar của cha mẹ hắn, Sài Nhân làm quản lý trong công ty bất động sản... Còn về phần thằng Tiểu Dương không biết xấu hổ kia kinh doanh đồ trang sức với vợ nó, Thụy Tiên là kẻ không có tiền đồ nhất, gần đây mới bị ông chủ sa thải nên đang ở trong tình trạng thất nghiệp...” Khi còn trẻ mọi người đều đã từng muốn làm bá chủ của thế giới, đáng tiếc...sau đó từng người đều phải khuất phục trước hiện thực.

Hình Tuế Kiến chuyên chú nghe. Cuộc sống của các anh em của hắn đều không tồi chút nào. Người không có tiền đồ nhất phải là hắn mới đúng. Cuộc sống của hắn trống rỗng mười năm, bây giờ cái gì cũng phải bắt đầu từ con số không.

“A Kiến, còn anh? Anh có kế hoạch gì không?” Ôn Ngọc ngồi ở bên cạnh hắn, luôn luôn im lặng từ từ mở miệng.

“Nói sau đi.” Hắn có chút kiêu lời.

Thật ra, không phải hắn không muốn nói nhiều mà là không biết nên nói cái gì. Ở trong mắt hắn thế giới này đã trở nên quá mức xa lạ, muốn quen thuộc với nó cần phải có một thời gian.

“Lão đại, anh muốn kinh doanh cái gì, nếu cần tiền cứ mở miệng, Tiểu Béo tôi tuy rằng không phải là người giàu có, nhưng tốt xấu gì cũng làm chủ một mảnh đất!” Tiểu Béo vỗ ngực.

Ôn Ngọc khẽ cười, dịu dàng đề tay hắn lại, “Đúng vậy, A Kiến, đừng sợ, chúng tôi đều ở bên cạnh anh.”

Sự tiếp xúc đến từ người khác phái này khiến cho Hình Tuế Kiến không được tự nhiên. Hắn rút tay mình về.

Nhưng Ôn Ngọc dường như nhìn thấu suy nghĩ của hắn, “A Kiến, em không sợ!”

Hắn chăm chú nhìn Ôn Ngọc. Cô thật sự không sợ, nhưng hắn là...

“Mười năm nay chúng tôi đều tin anh bị oan!” Ôn Ngọc nghiêm túc nói.

Nghe thấy chị gái nói, Tiểu Béo cũng không kiềm chế được, “Đều là do cái con (mẹ) Kiều Duy Đóa kia!”

Kiều Duy Đóa, ba chữ này khiến cho ánh mắt của Hình Tuế Kiến chợt lạnh vài phần.

“Không có, ngày đó hắn không uống rượu, tôi không ngửi thấy mùi rượu trên người hắn.”

“Tôi chỉ là người ngồi cũng bàn với hắn, không tồn tại quan hệ yêu đương gì, ngày thường hắn vô cùng ghét tôi, từng nhiều lần uy hiếp sẽ cưỡng bạo tôi.”

“Tôi có liều mạng giãy dụa, tôi có nói không, nhưng, hắn, cầm, thú, không, như!”

Ở bên phía nguyên cáo, ánh mắt Kiều Duy Đóa lạnh lẽo như rắn, vẻ mặt lạnh lùng, chết lặng, từng chút lên án tội trạng của hắn.

“Chưa đầy mười bốn tuổi? Tôi dựa vào khi đó các bạn học cùng khóa đều đã trên mười lăm, sao lại chỉ có cô ấy thiếu vài ngày nữa tròn mười bốn tuổi? Tôi hoài nghi người nhà họ Kiều căn bản động tay động chân, cố ý định tội khiến cho anh bị phán nặng như vậy!”

“Ngài thẩm phán, người bị hại chưa đầy mười bốn tuổi, trong hồ sơ có ghi trên người cô ấy có bao nhiêu vết thương, cô ấy từng nhiều lần ra sức giãy dụa, nhưng bị cáo dựa vào sức mạnh thú tính của mình khiến cho người bị hại bị ám ảnh cả về tinh thần và thể xác suốt cuộc đời. Lúc đó người bị hại đang tình đầu ý hợp với cậu Phương, vốn dĩ có thể đính hôn, vì tai nạn này, nhân duyên tốt bị phá hủy, người bị hại bị ghét bỏ, bị từ hôn! Hai tầng áp lực tinh thần này khiến cho người bị hại thậm chí vì thế thống khổ đến nỗi tự sát... còn cha người bị hại suốt ngày lo lắng cho trạng thái tinh thần của con gái mà kí sai hợp đồng dẫn đến quyết sách sai lầm, khiến cho tập đoàn nhà họ Kiều bị khủng hoảng kinh tế không thể vãn hồi! Tất cả điều này đều là do bị cáo không vừa mắt với người bị hại, người bị hại từng nhiều lần tố cáo hành vi không đúng đắn của bị cáo trước mặt thầy cô! Hành vi tình tiết ác liệt của bị cáo khiến cho người ta cảm phẫn, cầu xin ngài thẩm phán dựa theo pháp luật phán bị cáo mười năm tù!” Tiểu Béo cảm phẫn lặp lại trình tự kết án của luật sư.

“Mẹ nó, cái gì cũng đổ lên đầu anh, chúng tôi đã sớm hoài nghi vụ án này căn bản là một âm mưu!” Tiểu Béo cảm giận bất mãn.

Ôn Ngọc lại ấn tay hắn. Cô tin tưởng hắn! Năm đó hắn mười bảy tuổi, tuy rằng hắn không tốt, nhưng không thể làm ra chuyện xấu xa như vậy.

“Lão đại, giờ anh đã ra tù, tuyệt đối không thể tha cho Kiều Duy Đóa như vậy!” Tiểu Béo càng nghĩ càng giận, dùng sức chụp tay lái ô tô, “Tôi đã có kế hoạch rồi, chúng ta nhất định phải bắt Kiều Duy Đóa, chính cho cô ta đến chết để giải nỗi hận này!”

“Không, A Kiến nên bắt đầu cuộc sống mới, không nên có bất cứ liên hệ gì với Kiều Duy Đóa, đừng gây phiền phức nữa!”

Ôn Ngọc hoảng hồn, cự tuyệt sự giựt giây của em trai.

“Có liên hệ thì sao, dù sao nhà họ Kiều cũng sụp đổ rồi, Kiều Duy Đóa chỉ là một người bình thường, muốn chinh chết cô ta cũng thật dễ dàng!”

“Chị bảo không được là không được!” Ôn Ngọc lớn tiếng.

Hai chị em bọn họ cãi nhau, mà phản ứng của hắn chỉ là nhàn nhạt ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ. Nhìn từng hình ảnh xẹt qua mắt.

Mở đầu 3: Tương lai

“Nếu Kiều Duy Đóa tôi muốn tìm người có tiền, người đó chắc chắn sẽ không phải là anh! Nếu Kiều Duy Đóa tôi muốn có tình yêu, người đó lại càng không phải là anh!”

Năm 2011.

Trung thu, trăng tròn.

“Ôn Ngọc, món vịt hầm này thơm quá, tay nghề của con thật tốt!” Hình Nhân đã năm mươi mấy tuổi, nhưng giữ gìn vóc dáng khá tốt, bà ngửi mùi thơm tỏa ra từ bốn phía, thỏa mãn tán thưởng, “Đối với người sống ở thành phố Ôn chúng ta, tết Trung thu nhất định phải có vịt hầm, đáng tiếc bác thật sự không giỏi bếp núc lắm!”

“Bác Hình, không phải do tay nghề của con tốt, mà là nhờ bác mua sa oa (*) tốt mới đúng!” Ôn Ngọc không khoe khoang.

(*) Một loại gia vị

“Không phải đâu, chỉ có con là người hiểu nhất về khẩu vị của bác và A Kiến! Nhìn còn vịt này thơm như vậy, thực khiến cho người ta muốn rút nước miếng.” Ôn Ngọc thực sự là một cô gái hiếm có, không chỉ gia cảnh tốt, hơn nữa còn kính trên nhường dưới, tính cách không thể chê vào đâu được.

Ôn Ngọc cười, “Con còn thả thêm chút đông trùng hạ thảo, dạ dày của A Kiến không tốt, coi như tẩm bổ thêm cho anh ấy.”

Đúng lúc hai người đang trò chuyện vui vẻ hòa hợp, ngoài cửa truyền đến tiếng ổ khóa chuyển động.

“A Kiến đã về!” Ôn Ngọc vội vàng tháo tạp dề, cử chỉ duyên dáng sửa sang lại dung nhan có chút luộm thuộm.

Thân hình cao lớn của Hình Tuế Kiến xuất hiện ở cửa.

Ôn Ngọc đang cười muốn tiến lên đón anh.

“Còn không ra đi!” Hình Tuế Kiến trầm giọng nói với người phía sau.

Ôn Ngọc thoáng sửng sốt.

Phía sau không có động tĩnh gì, Hình Tuế Kiến xoay người, kéo cô ra. Một cô gái xinh đẹp, kiêu ngạo như hoa bách hợp, lẳng lặng nở rộ trước mặt Ôn Ngọc. Khí sắc của đóa hoa bách hợp kia rất lạnh, giống như hàn băng ngàn năm, không có cách nào để hòa tan, di thể độc lập (*), phảng phất thế giới này không liên quan đến cô.

(*) Di thể độc lập : tách rời khỏi xã hội, sống một mình không qua lại với ai (baidu)

Cảm giác lạnh lẽo vô cùng mãnh liệt khiến cho người ta sợ hãi đến nỗi không dám mở mắt, cả người Ôn Ngọc đều cứng lại.

Hình Tuế Kiến cũng có chút bất ngờ với việc thấy Ôn Ngọc ở đây lúc này, hắn thay các cô giới thiệu: “Cô ấy là Ôn Ngọc, còn cô ấy là Duy Đóa.”

Ôn Ngọc cứng nhắc gật đầu với cô, coi như là chào hỏi, Kiều Duy Đóa cũng như vậy.

Thật ra đây không phải là lần đầu tiên các cô gặp mặt nhau.

“A Kiến, về rồi à? Về rồi thì nhanh ngồi xuống với Ôn Ngọc đi, cả nhà chúng ta cùng ăn cơm!” Hình Nhân cầm bát và đĩa từ trong bếp đi ra, nhìn thấy hình dáng người trong phòng khách cũng khựng lại.

“Xoảng.” Bát sứ trong tay Hình Nhân rơi hết xuống đất, phát ra âm thanh vỡ vụn.

“Chẳng phải mẹ đã bảo con không được mang cô ta đến đây sao?” Ngữ khí của Hình Nhân đột nhiên trở nên gay gắt.

“Sau này mọi người sẽ là người một nhà, cô ấy phải tham gia bữa cơm vào tết Trung thu chứ.” Hình Tuế Kiến kiên trì.

“Người một nhà ư? Cô ta vừa vào nhà, mẹ đã làm vỡ bát, người phụ nữ mang đến điềm xấu như vậy, thì nhà chúng ta còn có ngày yên tĩnh sao?” Hình Nhân lớn tiếng chất vấn.

Cố ý làm vỡ chén để đổ lỗi cho cô sao? Môi Kiều Duy Đóa lạnh lùng cong lên.

“Mẹ nói lại lần nữa, mẹ không đồng ý cho con cưới cô ta!”

“Tháng sau con sẽ kết hôn với Kiều Duy Đóa.” Hình Tuế Kiến giống như không nghe thấy, lặp lại những lời hấn đã nói mấy ngày hôm trước.

“Có phải con điên rồi không, cô ta từng hại con ngồi tù mười năm đấy, cô ta là kẻ thù của nhà chúng ta!” Hình Nhân tức giận.

“Chuyện của con, tự con có chừng mực.” Thấy mẹ hơi kích động, Hình Tuế Kiến càng tỏ ra bình tĩnh hơn.

“Vậy còn Ôn Ngọc thì sao? Con nói xem Ôn Ngọc phải làm sao bây giờ?” Ấm ức cho người con dâu duy nhất mình thừa nhận, Hình Nhân tức giận hỏi.

Hình Tuế Kiến im lặng.

Bởi vì lúc này Ôn Ngọc đang liều mạng cắn môi dưới, không để cho nước mắt chảy xuống.

“Trong mười năm con ngồi tù, đều là do Ôn Ngọc chăm sóc mẹ, không có con bé, nhà chúng ta có thể có ngày hôm nay sao?” Hình Nhân cảm thấy vô cùng đau lòng, “Ôn Ngọc đợi con mười năm, tiếp đó lại giúp đỡ con ba năm, hiện tại con liền vì một con hồ ly tinh mà vứt bỏ con bé ư? Con bé hiện tại đã ba mươi tuổi, con không cần con bé, vậy thì con bé phải gả cho ai đây? !”

Đáy mắt Hình Tuế Kiến phát trầm.

“Bác gái, đừng nói nữa!” Ôn Ngọc xoay người, lấy tay che mắt, không để cho nước mắt chảy xuống.

“Tại sao lại không nói? Bác phải mắng cho nó tỉnh ra!” Hình Nhân cực kì giận giữ.

Từ đầu tới cuối, Kiều Duy Đóa vẫn như cột băng đứng nguyên tại chỗ, thờ ơ lạnh nhạt, như thể tất cả những chuyện này không liên quan tới cô.

Nhưng rõ ràng trận chiến này là do cô dựng lên, Hình Nhân nổi trận lôi đình xông tới trước mặt Hình Tuế Kiến, chỉ vào Kiều Duy Đóa, mắng nhiếc, “Người phụ nữ này có gì tốt chứ? Hàng nghìn người đã chạm vào cô ta! Chẳng qua là có bộ mặt lẳng lơ, cố ý bày ra dáng vẻ lả lướt, câu tam đáp tứ (*), phát diện khắp nơi, bộ dáng hồ ly toát ra từ trong xương cốt!”

(*) Câu tam đáp tứ: chỉ người làm chuyện bất chính (thường đề cập về mối quan hệ nam nữ không đứng đắn) (baidu)

Hình Tuế Kiến cũng không bảo vệ cô, dù mẹ hấn nói như vậy nhưng hấn cũng chẳng có chút phản ứng nào, hấn chỉ đem ánh mắt chuyển về phía Kiều Duy Đóa, như thể đang chờ đợi phản ứng của cô.

Thật sự là mắng rất khó nghe .

“Bác gái, xin hỏi cháu câu người nào tam, đáp người nào tứ ?” Kiều Duy Đóa lạnh lùng phản bác.

Hôm nay Hình Tuế Kiến mang cô đến đây, không phải là muốn khiến cho cô khó xử ư? Xin lỗi, nhẫn nại của cô chỉ có giới hạn.

“Đừng cho là tôi không biết gì về cô, cô dính dáng với rất nhiều người đàn ông! Ví dụ như cái người sát vách nhà cô kia...”

Hình Nhân miệng không dẫn đo, ra sức bôi nhọ cô.

Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không tìm ra chuyện, Kiều Duy Đóa không nghe nổi nữa!

“Bác gái, cháu chỉ là một kẻ làm thuê, chưa từng bao giờ dựa vào giao dịch xác thịt! ”Đụng đến cô thì không sao, nhưng cô tuyệt đối không để cho người khác bôi nhọ Tư Nguyên!

Câu nói này khiến cho sắc mặt Hình Nhân đại biến.

Hình Tuế Kiến cũng nhíu mi tâm.

Lúc còn trẻ, lối sống của mẹ hắn cũng không thật tốt, bà có quan hệ mật thiết với chủ nhà, cũng chẳng phải là bí mật của những người hàng xóm.

Hắn không nghĩ tới lực công kích của cô lại mạnh mẽ như vậy.

“Cô là đồ tiểu tam không biết xấu hổ!” Hình Nhân nghiêng răng nghiêng lợi.

“Việc làm tiểu tam này chỉ sợ chưa đến lượt cháu đâu.” Kiều Duy Đóa lạnh lùng cười.

Ai chẳng biết mẹ hắn đã từng phá hoại rất nhiều gia đình, làm tình nhân của biết bao nhiêu người đàn ông.

“Cô, cô, cô ...” Hình Nhân đã đen mặt.

“Kiều Duy Đóa, đủ rồi!” Tuy rằng hắn cũng muốn chứng kiến trò hay, nhưng không nghĩ tới cục diện lại không thể khống chế được như vậy.

“Tại sao lại đủ chứ? Người khác muốn tát má trái tôi, chẳng lẽ tôi vĩ đại đến nỗi phải dâng cả má phải ra cho người ta tát sao?”

Kiều Duy Đóa trào phúng.

Nếu đối phương đã không có phong độ của trưởng bối, thì cô hà tất gì phải giữ khuôn phép chứ?

Cô thật sự không đáng yêu một chút nào.

“Bác Hình!” Ôn Ngọc cũng nhanh chóng vỗ lưng cho Hình Nhân, sợ bà tức giận không thông khí.

“Cô muốn gả cho A Kiến nhà chúng tôi ư, hãy đợi đến kiếp sau đi!”

Kiều Duy Đóa lạnh lùng nở nụ cười, “Xin lỗi, cháu cũng không hiềm lạ với con của bác!”

“Kiều Duy Đóa!” Âm lượng của Hình Tuế Kiến tăng cao, “Bà ấy là mẹ của tôi, em không thể nhường bà ấy được sao? Để cho bà ấy thắng cũng không được à? !”

Tại sao tất cả đều không giống như những gì hắn đã tưởng tượng? Tháng sau bọn họ sẽ kết hôn ! Hắn cho rằng bản thân đã nắm chắc phần thắng trong tay, nhưng lại...

Hắn thật sự quá thất bại.

“Không được!” Đáp án của cô vĩnh viễn chỉ có hai chữ rõ ràng như vậy.

Cô sẽ không để cho bất cứ kẻ nào giẫm đạp lên danh dự của mình!

Không được, hai chữ này khiến cho khóe môi hắn phát lạnh.

“Tuần trước, tôi thấy em ở trong nhà hàng với Lục Thượng Lễ đâu có thái độ như vậy! ”Lúc đó cô im lặng, cung kính, ẩn nhẫn, so với hiện tại quả thực giống như hai người khác biệt.

Mà Lục Thượng Lễ là cha của Lục Tư Nguyên.

Rốt cục cũng vạch trần cô khiến cho dạ dày Hình Tuế Kiến bất giác cũng nhộn nhạo cả lên.

Kiều Duy Đóa cứng đờ, toàn bộ những hồi ức không tốt lại lũ lượt ùa về.

“Hình Tuế Kiến, anh thực sự cho rằng mình đã thắng sao?” Kiều Duy Đóa xoay người, đón nhận ánh mắt của hắn, “Một người mẹ đã khó ở chung, lại thêm một người bạn gái cũ si mê anh, anh cho rằng anh thực sự có sức hấp dẫn như vậy ư, khiến cho tôi yêu anh, cam tâm làm kẻ thứ ba? Anh cho rằng Kiều Duy Đóa tôi thật sự sẽ vì anh tạm nhân nhượng vì lợi ích chung, ngay cả nhân cách cũng không cần ư?”

Từng cái “cho rằng” khiến cho ánh mắt của hắn càng thêm lạnh lẽo.

Vì thái độ kiêu căng của cô, hắn tuyệt đối sẽ không làm sáng tỏ mối quan hệ với Ôn Ngọc!

“Nếu Kiều Duy Đóa tôi muốn tìm người có tiền, người đó chắc chắn sẽ không phải là anh! Nếu Kiều Duy Đóa tôi muốn có tình yêu, người đó lại càng không phải là anh!” Cô nhả từng từ từng chữ với hắn, “Ồ trong lòng tôi anh không có một chút ý nghĩa nào, anh chỉ là một đoạn thù hận mà tôi mãi mãi chôn ở trong lòng!”

Cô cảm thấy thật sảng khoái, hôm nay cuối cùng cô đã cảm nhận được cảm giác ấy!

Môi cô khẽ nhếch lên, nhẹ nhẹ phun ra, “Xin lỗi, tôi không chơi trò chơi này nữa!”

Nói xong, cô xoay người rời đi, từng bước đi đều vô cùng ổn định, dường như chỉ có kiêu ngạo như vậy mới không để cho ai đụng vào cô.

Hiện tại, đã có rất ít người khiến cho hắn bộc phát tính thô bạo, cô chính là người duy nhất, Hình Tuế Kiến suýt bóp nát cả bàn tay.

...

Kiều Duy Đóa không biết bản thân đã đi được bao lâu, một mình ngồi ở bờ sông đã bao lâu rồi.

Ánh trăng đêm nay thật ra thực sự rất đẹp, nhưng lại có chút vắng vẻ lạnh lùng. Trên bầu trời trăng tròn, phẳng phất như ánh trăng trong nước kia một khi bị đập vỡ, sẽ không còn tồn tại nữa, muốn hợp lại đơn giản như vậy sao?

Cô ngẩng mặt, lặng lẽ ngắm nhìn ánh trăng kia. Sự nóng giận trong lòng vẫn chưa thể lắng lại. Nếu không phát ra, sẽ làm cho người ta nổi điên. Cô nghĩ đến một người, người duy nhất có thể khiến cho cô bình tĩnh lại.

Tiếng chuông vang lên thật lâu, mới có người bắt máy.

“A lô.” Giọng nói của anh nghe qua khàn khàn như vậy, như thể ba ngày ba đêm nay chưa từng ngủ.

“Tư Nguyên, anh ngủ rồi à?” Cô sững sốt.

Cô đã ngồi trong này thật lâu, quên cả thời gian, có lẽ hiện tại đã là mười hai giờ đêm.

“Không, còn chưa ngủ.” Mò lấy kính mắt bên cạnh, anh bỏ ra từ trong ngăn, khoác áo ngồi vào ghế, lau mặt nghe điện thoại, thuận tay khởi động máy tính.

Dù sao cũng đã bị đánh thức, anh cũng đã định thức trắng đêm ôn tập.

Có vẻ như không làm ảnh hưởng đến anh, cô khẽ thở phào.

“Năm ngày nữa sẽ đến cuộc thi tư pháp, anh đã chuẩn bị thế nào rồi? Lần này có tự tin không?” Đã nhiều ngày, anh vẫn luôn thức thông đêm học tập, hai người bọn họ dường như đã lâu chưa từng gặp mặt.

Trong quá trình chờ đợi khởi động máy, anh gục cằm lên cuốn sách pháp luật thật dày, nói thật, “Không, không tự tin...” gần đây anh không học vào gì cả, mỗi chữ dường như cứ bay khỏi đầu, anh bất thể nào cũng không được.

“Chăm chỉ đọc sách, tranh thủ lần này thi đỗ, đừng khiến cho cha anh thất vọng nữa.” Khuôn mặt lạnh lùng của cô cũng trở nên dịu dàng.

“Ừ.”

“Vậy còn Tết Trung thu này? Có quây quần bên người nhà không?” Nhìn ánh trăng kia, cô lặng lẽ hỏi.

Thực hâm mộ anh, có người nhà cùng quây quần trong Trung thu.

“Có đi, hàng năm đều như thế, bị hai anh rể chuốc một chút rượu.” Trên thực tế, không chỉ một chút mà thôi.

Dừng một chút, “Vậy còn em thì sao, ở bên người nhà của anh ta có vui không?”

Kiều Duy Đóa cứng đờ.

Im lặng.

Anh lập tức hiểu, thở dài, “Đóa, đừng mãi mãi giống như một con nhím như vậy... Thật không đáng yêu...” Tia lửa giữa cô và người đó khiến cho anh nhìn thôi cũng đã cảm thấy mệt.

Thật ra bề ngoài cô lạnh lùng, chỉ là vì để che giấu sự vô thố, vì sao bọn họ phải thương hại lẫn nhau?

“Em...chỉ hận, chỉ là không cam lòng...” Ở trước mặt anh, cô không cần phải che giấu sự lo lắng bằng vẻ kiêu ngạo.

“Hận, không cam lòng, có thể khiến cho em vui vẻ và hạnh phúc sao?” Anh hỏi cô.

Cô không nói gì.

Không thể. Nhưng cô còn có thể vui vẻ và hạnh phúc sao?

Im lặng thật lâu.

“Tư Nguyên, vì sao anh không thể giữ em lại? Vì sao anh không yêu em?” Cô cũng có khát vọng bình yên và hạnh phúc.

Đầu bên kia điện thoại cũng cứng đờ.

Sau đó.

Cô dập máy trước.

Bởi vì cô đã biết đáp án.

Bế tắc nắm di động thật lâu, Lục Tư Nguyên đem mặt mình từ từ vùi vào những trang sách, đau đớn nhắm mắt lại.

Không phải là không yêu, mà là không thể yêu.

Máy tính cuối cùng cũng khởi động xong, màn hình trở nên sáng choang.

Trên màn hình, có những bức ảnh, người trong ảnh điềm đạm yên tĩnh, tâm an bình tĩnh, tất cả đều là ảnh của cô.

Anh lau mặt, mở sách, muốn chuyên tâm ôn tập, nhưng lại có một tờ giấy rơi ra.

Anh thông thả cúi người, nhặt lên.

Chưa từng yêu đương, nhất định phải là (xử) nữ.

Đây yêu cầu của các chị gái do anh lấy bút ghi lại.

Cô không phù hợp.

Thấu hiểu quan tâm người khác, có thể ở chung được với những người phụ nữ trong nhà.

Đây là yêu cầu của mẹ do anh viết.

Cô không phù hợp.

Cha mẹ đối phương phải có một người là nhân viên công vụ, nhà gái phải làm về pháp luật.

Đây là yêu cầu của cha do anh viết.

Cô không phù hợp.

Còn có yêu cầu của anh ——

Tính cách không cần quá kiêu ngạo, trong lòng không có người khác.

Cô không phù hợp.

Cũng là do anh viết.

Anh tựa vào ghế, ánh mắt mờ mịt mông lung

Cô không phù hợp, toàn bộ mọi thứ của cô đều không phù hợp.

Nhưng anh tự hỏi bản thân, tình yêu thật sự phải tuân theo những quy định sao? Rõ ràng, e rằng anh chính là vách núi đen bên cạnh duy nhất có thể giữ chặt dây mây kia là cô.

Ngồi suy tư thật lâu, anh mới cầm lấy di động:

“Đóa, em ở nơi nào? Anh có lời muốn nói với em.”

Chương 1

“Người phụ nữ của thời đại mới không chỉ ở trong nhà, xuống bếp, mà còn phải giết ngựa gỗ, phiên tường vôi, đấu tiểu tam, đánh lưu manh?”

Tối, vô cùng tối.

Đầu tháng ba, việc học càng ngày càng bận, hơn nữa gần đây sắc mặt cha mẹ âm tình bất định, nên Duy Đóa về nhà càng ngày càng trễ.

Cô thích ở thư viện im lặng ôn tập.

Cô muốn thi được vào trường trung học trọng điểm, đối với thành tích của cô, tuyệt đối không có vấn đề gì, chỉ là cô vẫn không dám sơ suất như cũ.

Chín giờ rưỡi, toàn bộ đèn trong thư viện đều đã tắt.

Những người bạn học ở trong vườn trường cũng còn rất ít, cô ôm sách giáo khoa đi ngang qua đoạn hành lang thật dài.

Lúc này đã muộn, cô cũng bước nhanh chân hơn, nơi đó có một kho để đồ thể dục bỏ đi, bình thường nghe nói có một số

học sinh hư thích đem nơi này làm căn cứ địa, trốn ở bên trong lười biếng, ngủ, hút thuốc, đánh bài.

Hình Tuế Kiến chính là một trong số đó.

Hôm nay, cô lại ở trước mặt chủ nhiệm lớp tố cáo tội trạng của Hình Tuế Kiến bởi vì cô phát hiện Hình Tuế Kiến dám rủ vài bạn cùng lớp đánh bạc.

Đáng lẽ cô nên chỉ lo cho thân mình là được rồi, nhưng mấy bạn học kia đều là con cái của mấy đối tác làm ăn với cha mẹ, cô thật sự không nhịn được.

“Hình Tuế Kiến, nhân phẩm của anh thật tồi tệ, hiệu trưởng sẽ đuổi anh!” Chuyện này có thể lớn mà cũng có thể nhỏ khiến cho hiệu trưởng rất coi trọng, cũng nghiêm khắc cảnh cáo hắn.

Hình Tuế Kiến từ phòng phạt đi ra, lạnh lùng nhìn thoáng qua cô như thể không có việc gì, “Bịch” một tiếng, hắn ném cặp sách vào chỗ ngồi, không quan tâm đến giờ học đang diễn ra, tức giận ngút trời rời khỏi phòng học, còn phản ứng của cô là vẫn tiếp tục học tập.

Thành tích của Hình Tuế Kiến rất kém, bản thân hắn lại không thích đọc sách, theo lý thuyết hắn vốn nên sớm chủ động thôi học, nhưng người đem hắn “vây” ở trường học nghe nói chính là mẹ của hắn.

Bình thường mẹ hắn luôn mặc kệ hắn, nhưng chỉ có yêu cầu duy nhất là hi vọng hắn học xong trung học.

Nghe nói hắn cũng không thích mẹ mình, động một tí là cãi nhau với bà, nhưng hắn không chịu nổi bà âm ỉ, chỉ cần có mẹ ở bên tai hắn nói không ngừng, hắn sẽ trốn đi, nếu trong tình huống không trốn được hắn cũng đành cam chịu.

Đêm đó cũng là trăng tròn.

Trong trường học vô cùng yên tĩnh, Duy Đóa vội vàng bước đi, nhưng cho dù có bước nhanh đến thế nào cũng không khác gì chạy chậm, bởi vì đèn ở cổng trường cũng đã tắt rồi.

Quái thật sao hôm nay bác bảo vệ lại nghỉ sớm như vậy. Ngoài cửa cũng không có xe hơi đứng chờ, người lái xe nhà cô gần đây cũng đã nghỉ việc.

Ngay lúc Duy Đóa chuyển về phía cầu thang, đột nhiên có một chiếc khăn tay chụp vào miệng cô, một bao tải trùm xuống đầu, che khuất tầm mắt của cô.

Đùi cô mềm nhũn, toàn bộ thể giới đều đột nhiên trở nên tối đen.

...

Kiều Duy Đóa hai bảy tuổi, ngực nở nang, đột nhiên bừng tỉnh, cả lưng cô đều là mồ hôi lạnh.

“Duy Đóa, tiếng hét vừa rồi là của cậu à?”

Tiếp đó là một tiếng ngáp, một cô gái ngái ngủ, đầu tóc như tổ chim tiến vào.

Đó là cô bạn cùng phòng Thường Hoan, cũng là bạn học thời trung học cơ sở của cô.

Ánh mắt của Duy Đóa cũng bình tĩnh lại, thoáng nhìn đồng hồ báo thức, thật may đã gần sáu giờ sáng rồi.

Bên ngoài sắc trời đã sáng dần.

Kể từ sau chuyện đó một thời gian dài cô vô cùng sợ bóng tối.

“Xin lỗi, đã đánh thức cậu.” Cô lên tiếng xin lỗi.

“Không có gì, gặp ác mộng à?” Thường Hoan phất tay tỏ vẻ không để ý.

Duy Đóa không trả lời, xuống giường.

“Tớ đi làm sandwich.” Cô mở ngăn kéo ở đầu giường, lấy một chiếc khăn lụa màu đen trắng, quen thuộc buộc lên cổ.

Hiện tại là mùa xuân, vừa khéo là mùa thích hợp để buộc khăn lụa. Trong ngăn kéo của cô có rất nhiều loại khăn dùng để buộc cổ, có đủ các kiểu dáng cho bốn mùa trong một năm, mỏng, dày, batch shoulder (*), hình tam giác, tơ lụa, cô luôn có thể dễ dàng đem những vật trang sức đơn giản nhất phối thành các kiểu khác nhau.

(*) Bạn chả hiểu khăn buộc ở cổ thì liên quan gì đến vai nên bạn để cụm từ tiếng Anh, còn cụm tiếng Trung là 批肩, có ai thông thái giúp bạn với

Thường Hoan vốn còn đang mắt nhắm mắt mở buồn ngủ nghe vậy hai mắt nhất thời sáng lên, “A, hóa ra hôm nay được hưởng phúc!” Duy Đóa làm sandwich quả thật là cấp độ của đầu bếp bậc cao.

Duy Đóa vỗ lưng cô ấy, “Trở về ngủ tiếp đi, làm xong sandwich tớ sẽ gọi cậu.”

“Vạn tuế!” Thường Hoan khoa trương giơ cao cánh tay hô to vài tiếng, sung sướng trở về phòng bên cạnh, không khách khí tiếp tục ngủ.

Trong phòng bếp, Duy Đóa rửa sạch rau xà lách, sau đó bắt đầu cắt cà chua thành miếng.

Mỗi lần sau khi tỉnh lại từ trong ác mộng, cô luôn muốn tìm chuyện gì đó để làm, có như vậy mới giúp cho bản thân cô bình tĩnh trở lại.

...

Buổi sáng bảy giờ năm mươi phút, Duy Đóa và Thường Hoan đứng giờ ra khỏi nhà.

Phòng cách vách cũng truyền đến tiếng đóng cửa, một người đàn ông với khuôn mặt nhả nhặn sau khi khóa cửa cũng đi về phía các cô.

“Chào.” Anh bắt chuyện với các cô.

Giọng nói dịu dàng như tiếng suối chảy khiến cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

“Tư Nguyên, hôm nay anh không cần phải đi mua bữa sáng đâu, Đóa Đóa đã làm bữa sáng cho bọn em rồi.” Thường Hoan vừa thấy anh, tâm tình vô cùng sung sướng nói, “Mùi vị cực cực cực kì ngon, Đóa Đóa để lại chiếc lớn nhất cho anh đấy!”

Thang máy đến, anh nhìn thoáng qua chiếc sandwich còn nóng, sau khi Thường Hoan đã vào thang máy anh mới lên tiếng,

“Đóa.”

Anh gọi cô.

Duy Đóa ngược mắt.

“Lại mất ngủ à?” Tư Nguyên nhú mày hỏi, dùng âm lượng vô cùng thấp chỉ để ỉn cô nghe thấy, có chút lo lắng, “Có muốn đến bác sĩ kê chút thuốc ngủ không?”

Duy Đóa lắc đầu, khẽ đáp lại, “Không phải anh đã nói uống thuốc ngủ không tốt sao?”

“Nhưng mất ngủ quá nhiều cũng không tốt, hay là uống một chút đi, nếu không cơ thể sẽ suy nhược đấy.”

“Thỉnh thoảng có gặp chút ác mộng, nhưng gần đây không hề mất ngủ.”

“Thang máy đến rồi! Hai người đang nói cái gì mà không muốn cho tớ cùng nghe thế? Có phải đang nói xấu tớ không đấy.” Thường Hoan ở bên trong thang máy bắt mắt.

“Không, có ượn gan trời anh cũng không dám nói xấu em.” Tư Nguyên phản ứng rất nhanh, lập tức cười cười, kết thúc cuộc nói chuyện của hai người.

Trong thang máy.

Thường Hoan thấy trong tay anh ôm một đồng sách thật lớn liền hỏi, “Gần đây anh lại thi cái gì vậy?” Thật bội phục anh ta, ba ngày tham gia hai cuộc thi.

“Chúng chỉ công tác thống kê.” Anh trả lời.

“Anh thi chúng chỉ công tác thống kê làm gì? Không phải anh đang công tác ở cục bảo đảm xã hội ư? Sao không làm công tác thống kê ở đó, mà còn phải đến nơi nào thi chúng chỉ công tác thống kê? !” Thường Hoan kỳ quái .

“Sẽ có lợi cho tương lai, cứ thi trước đã.”

“Người khác là nhân viên công vụ, anh cũng là nhân viên công vụ, tại sao trông anh lại vất vả như vậy?” Thường Hoan ám chỉ anh tự rước khổ vào mình.

“Tuổi trẻ vất vả, lúc già mới thành thơi được.” Tính cách của anh vô cùng tốt.

“Anh thi nhiều như vậy, nhưng cũng chẳng khiến cho cha anh Lục thẩm phán đại nhân nhớn miệng cười, làm chi mà phải uống phí sức lực như vậy chứ? !” Thường Hoan nói chuyện luôn luôn đi thẳng vào vấn đề, “Anh thi mấy thứ linh tinh này, chi bằng chuyên tâm cho cuộc thi tư pháp năm nay, một lần thành công qua luôn cho xong!” Làm hàng xóm nhiều năm, Thường Hoan đương nhiên biết hàng năm Tư Nguyên tham gia cuộc thi tư pháp, nhưng liên tiếp thất bại.

Nhiều năm như vậy, các loại giấy chứng nhận đều nhét đầy ngăn tủ, nhưng lại thiếu chứng chỉ quan trọng nhất kia.

Tư Nguyên vẫn cười dịu dàng như cũ, chỉ là có chút ảm đạm.

“Thang máy đến rồi.” Lúc này, Duy Đóa đổi thành người nhắc nhở.

Ba người ra khỏi thang máy.

Chỉ là phương hướng hôm nay của ba người bọn họ có chút không đồng nhất.

Tư Nguyên sững sốt, “Không đi làm sao?”

“Đúng vậy, đi làm!” Thường Hoan đương nhiên gật đầu.

“Vậy hai người....” sao không ngồi xe của anh?

Lúc hỏi điều này, ánh mắt của Tư Nguyên luôn nhìn Duy Đóa.

“Lục chuyên viên, trí nhớ của anh không tốt chút nào cả, em mới mua xe đấy!” Thường Hoan xuất ra chiếc chìa khóa xe cô mới mua, quơ quơ ở trước mặt anh, “Thường Hoan em lại tiến gần thêm một bước với người phụ nữ của thời đại mới.”

“Xin hỏi, mua xe có liên quan gì đến người phụ nữ của thời đại mới?” Tư Nguyên có chút mờ mịt, nghĩ mãi không xong.

Hắn cũng có xe, vậy cũng được coi như là người đàn ông của thời đại mới ư?

Bộ dáng ngốc nghếch của anh thành công lấy lòng Thường Hoan.

“Có xe, có nhà, tương lai coi đàn ông như chó con, là mục tiêu trong cuộc sống của Thường Hoan em đấy! Hiện tại, em kiêu ngạo tuyên bố, em đã thành công bước đầu tiên!” Thường Hoan đắc ý dào dạt.

Thường Hoan luôn la hét đả đảo đàn ông bỉ ổi, độc thân vạn tuế.

“Người phụ nữ của thời đại mới không chỉ ở trong nhà, xuống bếp, mà còn phải giết ngựa gỗ, phiên tường vôi, đấu tiểu tam, đánh lưu manh?” Tư Nguyên cuối cùng đã bừng tỉnh đại ngộ, “Anh còn đang hoang mang điều nào phù hợp với em, hóa ra anh bị baidu lừa gạt.”

Duy Đóa ở bên cạnh khẽ nhếch môi. Những người quen biết cô đều biết cô thực sự rất ít khi cười.

Tư Nguyên chọc giận Thường Hoan khiến cô ấy phải kêu ầm ĩ, vừa nhếch mắt liền bắt gặp nụ cười của cô. Hai người bọn họ cách Thường Hoan, nhìn chăm chăm lẫn nhau, khóe môi đều khẽ nhếch lên. Đáng tiếc...

“Hôm nay Duy Đóa sẽ bắt đầu ngồi xe của em, cho anh biết thế nào là cô đơn!” Thường Hoan ra vẻ tức giận kéo Duy Đóa vào đội hình của mình.

Tư Nguyên hơi giật mình, anh nhìn Duy Đóa.

“Sau này em sẽ ngồi xe của Thường Hoan.” Cô cũng tiện thể nói cho anh.

” Không phải trước đây đã nói anh sẽ đưa hai người đi làm sao ? Còn các em sẽ làm bữa sáng cho anh?” Tư Nguyên nhăn mày.

Duy Đóa lắc đầu, “Thôi phiền phức lắm.” Nói là làm bữa sáng coi như là tiền xe, nhưng Tư Nguyên luôn nói bản thân càng thích ăn đồ bên ngoài hơn, không muốn làm phiền cô vào buổi sáng. Lâu như vậy luôn khiến cô ngượng ngùng.

“Chúng em sẽ tìm vài người cùng đi chung xe ở trong tiểu khu để giúp Thường Hoan giảm bớt gánh nặng về tiền xăng.” Cô nhún vai giải thích.

Gánh nặng về tiền xăng? Nhưng kinh tế của cô ấy cũng chẳng tốt chút nào. Tư Nguyên không nói ra miệng những lời này.

“Này, hai người đừng khiến cho em cảm thấy như mình đang chia rẽ hai người nữa nhá!” Thường Hoan ồn ào.

“Nói bậy bạ gì đó? !” Tư Nguyên và Duy Đóa cùng đồng thanh khiển trách.

Thường Hoan không nói gì chỉ là mặt đầy vẻ nghiền ngẫm. Nhìn hai người kia thế nào cũng thấy có chút mờ ám. Lúc cô vào thuê nhà, chủ nhà Lục Tư Nguyên chỉ có một điều kiện duy nhất. Chung sống hòa bình với Kiều Duy Đóa. Sau này, dần dần cô cũng trở thành bạn với Kiều Duy Đóa, đã nhiều năm trôi qua như vậy, Thường Hoan càng ngày càng cảm nhận được sâu sắc được điều đó.

“Duy Đóa, hiện nay cậu càng ngày càng giống ‘con người’ hơn đấy.”

“Sao lại mắng tở?” Cùng Thường Hoan đi ra bãi để xe ở tiểu khu, cô không hiểu vì sao lại bị nói như vậy.

“Không phải là mắng, chỉ là đột nhiên cảm thấy Lục Tư Nguyên đã biến cậu trở thành ‘con người’.”

2. Q.1 - Chương 2

Chỉ cần chưa nói ra, thì tất cả đều chỉ là phỏng đoán mà thôi.

Thật ra, có đôi khi cô cũng có loại cảm giác này, nhưng mỗi lần làm cô muốn nhìn rõ ràng, lúc cô muốn đối diện với nó, thì Tư

Nguyên luôn chủ động né tránh trước.

Trên diễn đàn đã quy ước xong, hai cô đang đợi mấy người ở trong tiểu khu cùng đi xe.

“Thường Hoan, hôm nay cậu có rảnh không?” Kiều Duy Đóa đột nhiên hỏi.

Không thể nào, lại nữa rồi!

“Chuyện gì vậy?”

“Có thể giúp tớ đến báo danh một chút được không? Hôm nay tớ phải làm việc cả ngày.”

Quả nhiên, quả nhiên...

Bởi vì đây không phải là lần đầu tiên!

“Duy Đóa, cậu thật là ngốc, cậu làm nhiều việc như vậy, bận đến mức cả thời gian để ngủ cũng chẳng có, còn đi thi chứng chỉ công tác thống kê làm gì cơ chứ? !” Thường Hoan cảm thấy không thể hiểu nổi.

Cô suy nghĩ một chút, “Chẳng phải Tư Nguyên vừa nói tuổi trẻ vất vả thì khi về già mới thanh thoi sao?”

Thường Hoan phẫn nộ, nói khó nghe, “Tư Nguyên còn từng nói, con người còn sống nếu không tăng giá trị tài sản của mình, thì sẽ không biết giá trị bản thân đang ở chỗ nào!”

Cô ấy chỉ châm biếm mà thôi, ai ngờ Duy Đóa thật sự gật đầu! Duy Đóa bình thường không nhiều lời, nhưng mỗi khi cô nhắc tới Tư Nguyên, Duy Đóa đều nói rất nhiều.

“Duy Đóa, rốt cuộc cậu đang mù quáng theo con đường của Tư Nguyên? Hay là đang muốn chứng minh điều gì đây!” Thường Hoan vạch ra sự quan sát của bản thân.

Cô muốn chứng minh cái gì ư?

“Duy Đóa, tối nay Tư Nguyên lại đi xem mặt đấy.” Lúc nói những lời này, Thường Hoan luôn luôn quan sát phản ứng của cô.

“Tớ biết, ngày hôm qua lúc cậu hỏi anh ấy, tớ cũng có mặt ở đó mà.” Nhưng biểu cảm của Duy Đóa vẫn bình tĩnh như cũ.

“Vậy tại sao cậu không ngăn cản chứ?” Thường Hoan nôn nóng.

Thật ra đây không phải là lần đầu tiên cô tạo ra cơ hội cho hai người bọn họ, nhưng ...

“Vì sao tớ phải ngăn cản?” Duy Đóa kỳ quái hỏi.

Vì sao phải, đương nhiên là...

“Duy Đóa, Tư Nguyên thích cậu!” Thường Hoan vạch trần rõ ràng.

Người mù cũng nhìn ra được chuyện này.

“Anh ấy chưa từng đề cập đến chuyện này.” Duy Đóa lắc đầu.

Chỉ cần chưa nói ra, thì tất cả đều chỉ là phỏng đoán mà thôi.

Thật ra, có đôi khi cô cũng có loại cảm giác này, nhưng mỗi lần làm cô muốn nhìn rõ ràng, lúc cô muốn đối diện với nó, thì Tư

Nguyên luôn chủ động né tránh trước.

“Chúng tớ không thích hợp.” Cô tổng kết một câu.

“Tại sao?” Thường Hoan không phục.

Trong mắt của cô, không ai có thể thích hợp với Tư Nguyên bằng Duy Đóa, hai người bọn họ thực sự là có ‘yêu’ mà!

“Anh ấy muốn tìm vợ làm nhân viên công vụ, hơn nữa, phải là pháp viện, viện kiểm sát, hoặc là công tác ở cục tư pháp.” Giọng nói của Kiều Duy Đóa bình bình.

Á.

Thường Hoan giật mình, bởi vì những lời Duy Đóa nói là sự thật, đối tượng xem mặt của Tư Nguyên đều là nhân viên công vụ.

“Còn nữa bởi vì loại xe anh ấy lái là Mercedes- Benz.” Về mặt Kiều Duy Đóa nhàn nhạt.

Một câu nói đã cho biết thế lực cỡ nào.

Nếu không nhận ra, không phải là người quen của cô, thì không biết sẽ khách sáo cỡ nào.

“Tớ muốn gả ột người có tiền.” Giọng nói của Kiều Duy Đóa lại tràn ngập sự kiên trì. Cô chưa từng thay đổi mục tiêu này.

“Tớ cảm thấy hai người các cậu thật sự... rất đáng tiếc ...” Vì sao hai người cứ phải tuân theo những quy định cứng nhắc như vậy đối với tình yêu? Thường Hoan cảm thấy thật sự là hoàng đế còn chưa vội mà thái giám đã vội, hai người thích hợp như thế mà phải bỏ lỡ lẫn nhau, đúng là ông trời không có mắt.

“Không có gì đáng tiếc cả. Nếu như tớ ở cạnh người đàn ông giàu có, như vậy tớ cũng chẳng thấy luyến tiếc chút nào với anh ấy cả.” Kiều Duy Đóa ngắt lời cô ấy, bởi vì cô không cảm thấy có gì gọi là đáng tiếc cả.

Thường Hoan không nói gì.

Bởi vì...

Lời này không phải không có đạo lý.

“Duy Đóa, thật ra, nợ trong nhà cậu...” Có đôi khi Thường Hoan rất muốn khuyên cô không nên dẫn đo quá nhiều.

Có lẽ Duy Đóa sẽ không có nhiều gánh nặng như vậy, nếu như cô ấy chủ động một chút, quan hệ của cô ấy và Tư Nguyên đã sớm thay đổi.

Chỉ là người ta có nỗi khổ, nhưng bạn thì không có sao? Rốt cuộc cô ấy nên đi xem mắt, hay là ...

“Duy Đóa, cậu thích làm về công tác thống kê à? Cái này căn bản có khác gì công việc trâu ngựa hiện tại của cậu đâu!” Thường Hoan vẫn muốn nỗ lực.

Duy Đóa khẽ cười, không trả lời.

“Có đôi khi tớ thật sự rất muốn đem cái thùng dưới giường kia của cậu cho Tư Nguyên xem, đặc biệt quan trọng nhất là một tấm...” Duy Đóa tuyệt đối không kém!

“Cậu nên biết, chúng chỉ là giấy, không có ý nghĩa gì cả đâu.” Duy Đóa cũng rất thực tế.

Có người gõ cửa sổ xe, Duy Đóa không nói gì nữa.

Thật ra có nhiều lúc, cô không thích nói chuyện, không thích chào hỏi, lại càng không thích mỉm cười với những người lạ.

“Chào mọi người.” Cô khách khí chào hỏi ba cô gái.

Hiện tại tuy cô không được xếp vào loại lễ phép, nhưng cơ bản cô cũng sẽ không để mình thất lễ.

Thường Hoan nhìn Duy Đóa đã thay đổi rất nhiều so với hồi trung học cơ sở, chỉ biết cảm thán, “Tư Nguyên thật sự đã giúp cậu thành người, chỉ là ... không biết tương lai sẽ có người khiến Duy Đóa của chúng ta lộ ra những móng vuốt hay không đây?” Thường Hoan vui đùa.

...

Xe dừng lại ở trung tâm phần hoa lân cận.

Năm người xuống xe, ba cô gái đi cùng xe đều làm việc trong tòa nhà văn phòng lân cận, một người là thư kí, một người là kế toán, người còn lại làm về thiết kế đồ họa.

Còn Thường Hoan và Duy Đóa làm chung trong một công ty.

Nhưng Thường Hoan là một nhân viên chủ quản nhỏ bé ở bộ phận tiêu thụ, làm việc ở tầng hai mươi mấy, còn cô thì...

“Tiên sinh, xin lỗi, sản phẩm này của chúng tôi thực sự không được giảm giá.” Lưng cô thẳng tắp, mỉm cười lặp lại những lời này.

Từ khi vào cửa hàng đến giờ, người đàn ông này luôn trả giá với cô, bất kể cô giải thích bao nhiêu lần, đối phương cũng không chịu lắng nghe.

“Sao cô lại đáng ghét như vậy chứ! Nào có người làm ăn buôn bán nào không để cho khách hàng trả giá chứ? ! Rốt cuộc cô có muốn buôn bán hay không đây? !” Người khách gào to với cô.

Còn cô vẫn mỉm cười như cũ đáp lại.

“Người khách này thật đáng ghét, chọn chọn nhặt nhặt khiến chúng ta phải hầu hạ cả một buổi sáng, nực cười còn trả giá nữa chứ, coi chỗ này của chúng ta là chợ bán sỉ ở chỗ đường sắt sao!” Một người bán hàng khác mặt lộ vẻ không kiên nhẫn xem thường.

“Này, cho tôi xem bộ này một chút!” Người khách chỉ vào cô.

Bởi vì cô là người xinh đẹp nhất trong những nhân viên bán hàng, cũng là người có nhan sắc và làm việc chăm chỉ nhất.

Ánh mắt của người khách kia vào buổi sáng khiến cho cô cực kì khó chịu.

Cô nhón chân, tháo bộ âu phục xuống cho khách.

Tuy nhiên...

“Giúp tôi mặc vào.” Người khách cởi áo, bày ra bộ dáng đại gia.

Hồ hấp của Duy Đóa ngừng lại vài giây, kể từ sau khi xảy ra chuyện kia, cô luôn sợ hãi mỗi khi tới gần đàn ông. Nhưng hết lần này tới lần khác công việc không cho phép cô do dự.

Dựa theo yêu cầu của người khách, cô thành thạo không có bất cứ tiếp xúc nào với cơ thể, nhanh nhẹn giúp khách mặc âu phục.

Khi người khách có ý đồ động tay động chân, cô đã kịp thời tạo ra khoảng cách.

Không nghĩ tới...

“Bộ quần áo này kiểu gì vậy? Màu sắc quá đen, cứ như mặc đồ tang ấy, tôi có thể đi ra ngoài tiếp khách với bộ đồ thể này sao?” Người khách cố ý khó chịu vì không được thỏa mãn.

Vừa rồi rõ ràng là ông ta yêu cầu ăn mặc trang phục màu đen để tạo ra hiệu quả chứng chặc mà! Các nhân viên bán hàng khác đều cười thầm, căn bản không quan tâm người khách này có mua hàng hay không.

Bận rộn đến gần hai giờ chiều, người khách kia dường như thử hết toàn bộ quần áo, thế nhưng không có bất cứ dấu hiệu nào sẽ đồng ý mua cả.

Ngay cả Duy Đóa cũng không thể không hoài nghi, đối phương căn bản là tới quấy rối.

Để cho đồng sự tạm thời thể chỗ một chút, cô tránh ở trong phòng nghỉ, một tay vỗ về cẳng chân đã hơi nhức, tay kia lấy đĩa gạo đồ ăn đã sớm nguội lạnh.

Rất mệt, thật sự rất mệt, mười ba năm trước cô dường như không thể tưởng tượng nổi, bản thân tương lai sẽ có một ngày như thế này. Có nhiều lúc, thật sự rất mệt đến phát khóc, nhưng cô không cho phép bản thân được rơi bất cứ một giọt nước mắt nào.

Tốc độ dùng cơm của cô cũng nhanh hơn.

Bíp bip.

Có tiếng tin nhắn.

Cô móc chiếc Nokia trong túi chưa đến ba trăm đồng.

“Hôm nay có phải lại tự nói với bản thân khách hàng chính là thượng đế hay không?” Một câu nói rất đơn giản.

Không cần xem tên, cô cũng biết người gửi tin nhắn là ai.

“Có.” Cô trả lời, càng đơn giản hơn.

“Bởi vì bọn họ là thượng đế, cho nên, thỉnh thoảng phải tha thứ cho sự cưỡi mây đạp gió của bọn họ!” Một tin nhắn nhanh chóng đáp lại.

Bởi vì có sự cổ vũ của anh, Duy Đóa bỗng nhiên cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp, cũng có thêm sức lực, cô nuốt xuống miếng cơm lạnh lẽo cuối cùng.

Xốc lại tinh thần, cô đẩy cửa phòng nghỉ ra, tiếp tục nghênh đón khách hàng.

Nửa giờ sau, cô vẫn mỉm cười đúng mực như cũ, “Tiên sinh, nếu ngài thực sự thích quần áo, chắc chắn cũng không để ý tới

cái giảm giá kia, người có thể đến mua quần áo ở cửa hàng của chúng tôi, nhất định kinh tế cũng không hề tầm thường.” Cửa hàng bán quần áo này là một thứ xa xỉ đối với nhiều người.

“Điều đó là đương nhiên!” Người khách cũng không muốn mất mặt.

“Ngài xem một chút có kiểu dáng gì thích hợp, chúng tôi sẽ có quà tặng cho vị khách VIP như ngài.” Cô vừa kiên trì theo quy định của công ty, vừa linh hoạt theo thời thế. Làm việc ở đây nhiều năm, doanh số bán hàng của cô luôn đứng đầu!

Thật khó tin, cô chính là người luôn cứng nhắc như bức tượng đá với khách hàng, là người có doanh số bán hàng bằng không trước kia.

Có vẻ như không có nhiều người ủng hộ truyện cho lắm, nên mai bạn Gyp và bạn thổ xin nghỉ cuối tuần nhé. Hẹn gặp lại mọi người vào thứ hai :)

3. Q.1 - Chương 3

“Tôi chỉ có hai yêu cầu với đàn ông, thứ nhất có tiền, thứ hai chưa kết hôn.” Điều kiện đầu tiên là cần, còn thứ hai là chính là lập trường của cô.

Tối, vô cùng tối.

Đêm tối khiến cho người ta tuyệt vọng.

Cô bị che hai mắt, cả người bị bóng đen bao phủ, bên tai chỉ có tiếng thở hổn hển của một gã thanh niên khỏe mạnh, cùng với mùi rượu lan tỏa trong mũi cô, cô liều mạng giãy dụa, nhưng tay chân đều tê dại, toàn thân không có một chút sức lực nào, cô muốn ra sức kêu cứu, nhưng cổ họng như thể nuốt phải mấy cân cát, không phát nổi ra tiếng.

Cô bị nâng lên thật cao, dưới hông là chiếc quần bông cũ nát, sau lưng là bức tường lạnh như băng, toàn bộ kho hàng tỏa ra mùi ẩm mốc khó ngửi cùng với...hơi thở đàn ông vô cùng mãnh liệt.

Trên người gã mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt, có chút quen thuộc, cùng với mùi ẩm mốc kia tiến vào mũi của cô. Gã thanh niên thở hổn hển, mỗi một tác da thịt đều nóng lên, tiếng kim loại rơi xuống đất, rơi trên nền xi măng, đó là tiếng hần voley và tháo thắt lưng ở quần jean.

Eo của cô bị siết chặt, cô chỉ có thể giống như một con thú hoảng hốt hét to, nhưng tiếng phát ra lại yếu ớt như đang rên rỉ, cô định giơ cao hai tay, liều mạng đấm gã thanh niên đang chèn ép trên người mình, nhưng bộ ngực của gã càng rắn chắc và rộng hơn so với những bạn cùng trang lứa, cú đấm của cô chỉ giống như ruồi muỗi đốt gã mà thôi.

Cô liều mạng như vậy, nhưng tất cả phản kháng lại không có một chút sức lực nào.

“A...đừng, đừng... a...xin anh đừng...” Lần đầu tiên, cô không có cách nào để duy trì dáng vẻ kiêu ngạo mà cao quý, cô vô lực tuyệt vọng cầu xin.

Cô sợ, thật sự vô cùng sợ, sợ đến mức cam tâm tình nguyện vứt bỏ danh dự của bản thân.

Nhưng gã thiếu niên trên người cô vẫn im lặng, cơ thể gã vô cùng hưng phấn,

Đáp lời cô chỉ là tiếng gã cởi quần jean và quần lót, đồng thời cương quyết mở rộng hai chân của cô.

“Súc...” Cô tuyệt vọng, hoảng hốt mắng chửi nhưng chỉ phát ra được chữ đầu tiên, đã bị vật nam tính của gã tiến vào cơ thể.

Trong lòng cô trống rỗng.

Đôi chân vốn tê dại kia bắt đầu run dữ dội.

Đỏ tươi như máu, nhiễm đỏ cả phần đầu vật nam tính của gã, chảy xuống bắp đùi của cô.

Từng giọt nối tiếp nhau.

Lộp độp, đại diện cho thứ quý giá và hồn nhiên nhất của một cô gái từng chút một mất đi.

Sự đau nhức như xé rách này khiến cho cô tuyệt vọng, phần nộ, sự đau đớn tràn ra miệng của cô, nhưng phản ứng của gã thanh niên lại giống như một con thú đói khát đã lâu, càng thêm nóng rực, khí thế càng thêm rào rạt. Gã càng hăng say, liên tục tiến sâu hơn.

Còn Duy Đóa trong cơn đau đớn, hoảng hốt có một loại ảo giác, cả người đều tê liệt giống như đã chết rồi.

Cô mới mười bốn tuổi, ngậm chìa khóa vàng từ khi sinh ra, luôn cao cao tại thượng, chưa từng biết tới mưa gió bên ngoài, thế sự như sương.

Cô không làm sai bất cứ chuyện gì, tại sao lại gặp phải sự sỉ nhục không thuộc về mình thế này cơ chứ? Sắc mặt của cô trắng bệch như tờ giấy, thể xác của cô run rẩy, cả người giống như bị điên, hoảng hốt thần chí không rõ, nước mắt của cô không tiếng động rơi xuống. Những giọt nước mắt ấy lại càng giống như cười bởi vì cô rất ít khi khóc.

Khóc là biểu thị cho sự yếu đuối, từ nhỏ đến lớn, cô đều khinh bỉ những cô gái coi nước mắt là vũ khí.

Chỉ là vì sao hiện tại nước mắt cứ như hạt châu thi nhau rơi xuống? Nhưng nước mắt của cô lại không thể biến thành vũ khí, bởi vì vật vừa thô vừa cứng kia lại tiến vào giữa hai chân của cô, sự đau đớn này khiến cả cơ thể cô đều mệt mỏi, không thể thở nổi.

Không biết qua bao lâu, cô có thể mơ hồ cảm thấy phía bên dưới gần như thay đổi hình dạng.

Cuối cùng, sau vài nước rút mạnh mẽ, để cho khoái cảm lên đến đỉnh điểm, gã thanh niên kia mới chậm dần rồi ngừng lại.

Một dòng “lửa” dừng mãnh tiến vào trong cơ thể cô.

Gã thiếu niên nặng nề thở dài nhẹ nhõm một hơi, buông cô ra, lúc trở mình, nhiệt độ nóng rực trên cơ thể gã mới giảm đi vài phần.

Trong kho hàng tản ra mùi nấm mốc, hai bên vẫn như cũ không thấy rõ mặt lẫn nhau.

Gã thở gấp dần dần mới trở lại bình thường.

“Lão đại, anh mau mở cửa đi, chúng tôi tới cứu anh!” Cửa gỗ kho hàng bị người đập mạnh.

Đêm yên tĩnh, tiếng la hét đột ngột kia khiến cho người ta hết hồn.

Gã cả kinh, đưa tay mạnh mẽ che nửa khuôn mặt cho cô, nương theo ánh trăng tiến vào cửa sổ nhỏ, hai người bọn họ thấy rõ mặt nhau.

Cả người gã cứng nhắc.

...

Tiếng nốt nhạc như thể hàng vạn con ngựa đang phi nước đại, như thể thà làm ngọc nát, chứ không làm ngói lành, phát ra từ những ngón tay của cô.

Ngón tay của cô ngừng lại, những nốt nhạc giống như gió đêm lành lạnh thổi thê lương trên đường, cô độc khóc không có tiếng động

Người đàn ông trung niên đang háo hức chờ đợi vội vã đi về phía trung tâm của sân khấu.

“Kiều Duy Đóa, cô bị thần kinh à, câu lạc bộ của chúng ta đang cần cải thiện phong cách âm nhạc du dương trữ tình, chứ không phải là loại âm thanh giống như máy bay chiến đấu thế này!” Người đàn ông trung niên gầm gừ với cô.

Ông ta đang đợi một vị khách quan trọng, không thể bởi vì cô mà thất lễ khiến đối phương không tin tưởng câu lạc bộ của ông ta!

Kiều Duy Đóa kinh ngạc. Cô như thể vừa bừng tỉnh trong thế giới của chính mình, giống như đột nhiên phát hiện giờ đã là buổi đêm, ngón tay của cô nhanh chóng cong lại, những nốt nhạc kia cũng trở nên vô cùng du dương, như thể tình nhân thì thâm bên nhau, thích hợp với hoàn cảnh yên tĩnh xung quanh.

Thực ra cô không thích hợp chơi những bản nhạc đáng sợ như vừa rồi, giáo viên dạy nhạc đã từng phê bình cô, nói cho dù cô chơi thế nào cũng không thể tạo ra được tiếng đàn du dương.

Cô không phải là một người có thiên phú với piano, kỹ thuật của cô cũng vô cùng bình thường.

Lúc trước khổ luyện nhiều năm, chỉ là vì cha mẹ muốn bồi dưỡng khí chất cao quý cho cô, hiện tại, cô càng cảm kích cha mẹ, là do bọn kiên trì, mới giúp cho cô có thêm một công việc partime mưu sinh.

“Kiều Duy Đóa, không phải cô rất cần tiền sao? Tan ca, chúng ta cùng đi ăn khuya nhé, tôi sẽ giới thiệu vài ông chủ giàu có cho cô.” Ông chủ hạ giọng nói với cô, “Lần trước cục trưởng Trần kia luôn luôn hỏi tôi số điện thoại của cô đấy!”

Sở dĩ lúc trước ông chủ thuê cô là vì nhìn trúng diện mạo chứ không không phải kỹ thuật đánh đàn của cô.

Kiều Duy Đóa nói năng thận trọng, có một loại vẻ đẹp lạnh lùng, cao quý tựa như trời sinh ra đã có. Tuy rằng, bản cùng khiến cho cô giống như một bông hoa bách hợp nở sai địa điểm, quần áo cũng không gọn gàng, nhưng không có cách nào che giấu được khí chất của cô.

Nhiều người đàn ông vì khí chất của cô mà không thể rời khỏi tầm mắt.

Gần đây việc làm ăn của câu lạc bộ khá chán, lượng khách cũng ít đi, mắt của ông chủ cũng thay đổi.

“Ông chủ, xin hỏi mấy ông chủ giàu có còn cả cục trưởng Trần kia, có phải đều giống ông đã có vợ và con rồi hay không?” Mỗi lần chơi piano, sống lưng của Kiều Duy Đóa đều thẳng, cho dù cô không còn là công chúa kiêu ngạo khi xưa nữa.

“Kiều Duy Đóa, năm nay cô đã 27 tuổi rồi đấy, thừa dịp còn chưa biến thành rác rưởi, mau tìm bến tàu tốt đi, ánh mắt đừng cao, và cũng đừng nhiều yêu cầu như vậy nữa!” Ông chủ vô cùng hiểu rõ hoàn cảnh của cô, lạnh lùng nói.

Ánh mắt của cô rất cao ư?

“Tôi chỉ có hai yêu cầu với đàn ông, thứ nhất có tiền, thứ hai chưa kết hôn.” Điều kiện đầu tiên là cần, còn thứ hai là chính là lập trường của cô.

“Tôi không gả cho đàn ông để làm kẻ thứ ba.” Yêu cầu của cô cũng không cao về những phần khác như cái gì gầy, béo, lùn, xấu.

“Cô, sao cô lại có thể cổ hủ như vậy?” Ông chủ tức giận.

Khi ông chủ còn đang thối râu trợn mắt cô bình tĩnh đáp lại, lạnh nhạt tiếp tục đàn.

Cô có rất nhiều công việc parttime, ở câu lạc bộ này là chơi piano, là công việc tương đối cố định và tiền lương cũng đáng kể, cho nên mặc dù ông chủ thỉnh thoảng có chút khuyết điểm là thích dẫn mỗi, nhưng cô bắt buộc coi như không thấy.

“Tùy cô, là do cô dâng cơ hội vào tay người khác đấy nhé! Về sau, có dói chết cũng không liên quan đến tôi, dù sao câu lạc bộ của chúng ta cũng sắp không kinh doanh nổi nữa rồi!” Ông chủ tức giận phải tay áo với sự không thức thời của cô.

Tiếng nhạc du dương lại vang lên nhưng dưới ánh trăng nhàn nhạt kia lại có chút sầu buồn.

Aiz, tình hình của câu lạc bộ quả thật không ổn, tương lai có lẽ lại mất đi một công việc cố định, khiến cho cả người Kiều Duy Đóa lại bắt đầu không có cảm giác an toàn...

Ở phía sau cô, có một người hình dáng cao lớn bước lên bậc thềm, bước từng bước về phía vị trí của cô.

“Hình lão đại, ngài tới rồi!” Ông chủ nhiệt tình tiến về phía trước, khoa trương lớn tiếng, “Ngài đến là coi như câu lạc bộ của chúng tôi được cứu rồi!”

Còn thân ảnh cao lớn kia lại dừng lại, phản ứng của hắn có chút lạnh lùng, “Đừng nói như thể tôi là chúa cứu thế như thế, tôi chỉ là một kẻ cho vay nặng lãi mà thôi.” Những người này, lúc nào muốn cầu xin hắn đến, đều bày ra bộ dáng sốt ruột, còn khi trốn nợ, người gặp người ghét, tránh hắn như ôn dịch.

“Hình lão đại, ngài cứ nói đùa, ai chẳng biết trong thành phố Ôn này ngài là người có tài chính dư dả nhất, thế lực lớn nhất, có mặt mũi nhất, cả hai giới hắc bạch đều phải kính nể! Xin mời ngài vào bên trong rồi chúng ta sẽ nói đến chuyện vay mượn...” Một số vấn đề không thể thương lượng trước mặt nhiều người, ông chủ đi trước dẫn đường cho hắn.

Tiếng nói lạnh lùng, xa lạ như thế không phù hợp với tiếng đàn êm dịu một chút nào, Duy Đóa chuyên chú đàn, trong lúc vô ý ngược mắt thấy ông chủ liên tục quay đầu lại, nở nụ cười nhiệt tình dẫn người đàn ông kia đi vào căn phòng bí mật bên trong. Còn người đàn ông kia luôn đưa lưng về phía cô. Bóng lưng của hắn rất, có lẽ hắn phải cao đến một mét chín. Đây là ấn tượng duy nhất của cô về hắn.

4. Q.1 - Chương 4

Nếu không một khi phụ nữ đã qua 28 tuổi, không phải là cô chọn đàn ông, mà là đàn ông chọn cô đấy!

Mười giờ đêm là lúc được gọi là thời gian “giải trí” của câu lạc bộ, nó thật sự không quá “phù hợp” với cô, Duy Đóa khép đàn piano lại. Cho dù dường như không có người xem, nhưng cô vẫn tạo nhã cúi đầu chào cảm ơn.

Nhân sinh quan của cô là không cần quá để ý đến ánh mắt của người khác.

Chỉ là ở trong phòng thay quần áo, cô nhìn cô gái xinh đẹp trong gương mặc “quần áo lao động”, nhin không được khề thờ dài.

Tư Nguyên nói, con người sống trên đời này làm sao có thể hoàn toàn không thèm để ý tới người khác ánh mắt? Nếu cô khẳng khái gạt đầu, đó chính là dối trá.

Dối trá ư? Bản thân cô hiện tại thực sự vô cùng dối trá, ít nhất là không thể làm việc theo ý muốn của mình.

Trên người cô hiện tại mặc “quần áo lao động”, là món quà sinh nhật Tư Nguyên mua năm ngoái cho cô, giá của nó cũng phải có ít nhất bốn con số lẻ phía trước.

Nếu ở trong quá khứ có thể giá tiền của nó chỉ là một cái chớp mắt của cô, nhưng đối với Kiều Duy Đóa hiện tại mà nói, thật sự là vô cùng xa xỉ.

Lúc nhận được món quà này, theo bản năng phản ứng đầu tiên của cô chính là...

“Mang trả lại đi!” Tư Nguyên chỉ là một viên chức, bộ váy này xem ra phải bằng một tháng tiền lương của anh.

“Cho em trải nghiệm cảm giác như công chúa, hơn nữa bộ váy này đẹp như vậy, tại sao phải trả lại chứ? !” Tư Nguyên từ chối.

Mấy năm nay, cô rất vất vả, mặc dù quần áo trong tủ đã được là phẳng và sắp xếp gọn gàng sạch sẽ, nhưng màu sắc đã cũ, còn kiểu dáng thì lỗi thời từ đời nào rồi.

Cô làm việc khá tốt ở cửa hàng quần áo, có đồng phục thống nhất, chỉ là ông chủ trong câu lạc bộ từng không chỉ một lần oán giận, quần áo của cô không tương xứng với câu lạc bộ cao cấp này.

Có một lần, Tư Nguyên tới đón cô tan tầm, vừa đúng lúc gặp ông chủ câu lạc bộ hàn huyên vài câu.

“Anh để ý nhiều như vậy làm gì? Em đi chơi đàn chứ không phải đi trình diễn thời trang!” Cô có chút buồn bực.

Sau đó, vào sinh nhật mấy ngày sau cô nhận được món quà này.

Món quà này có chút hào nhoáng khiến cô có chút khó thích ứng.

Lúc đó, Tư Nguyên cũng không tranh cãi với cô, anh chỉ lặng lẽ không tiếng động, cầm kéo, khi cô còn chưa kịp ngăn lại anh đã cắt mác váy mất rồi.

Không có mác, cô có muốn trả lại cũng không có biện pháp, vì thế, cô đành phải âm thầm làm mặt lạnh với Tư Nguyên một tuần.

Hiện nay cô rất ghét người khác áp đặt cuộc sống ình, chẳng phải Tư Nguyên luôn biết điều này sao? Bởi vì tôn trọng lẫn nhau, cho nên tình bạn của bọn họ mới có thể kéo dài không thay đổi.

Sau khi đã hết tức giận, cô cũng không nhắc lại chuyện này nữa, chỉ là mấy tháng sau đến sinh nhật Tư Nguyên, cô tặng cho anh một chiếc đồng hồ Tissot (*), anh vừa thấy món quà đã lo lắng, còn phản ứng của cô vô cùng bình tĩnh, giờ tay lên trực tiếp ném hộp đựng đồng hồ trống không vào thùng rác.

(*) Đồng hồ Tissot là một nhãn hiệu đồng hồ cao cấp của Thụy Sĩ

Sau khi xoa bóp tay, Duy Đóa kéo khóa váy xuống, cơ thể của cô cân đối, không có một chút sệ lồi, có chút gầy yếu. Tiếp đó, cô cởi chiếc khăn lụa trên cổ được cố ý phối hợp với chiếc váy. Ánh mắt của cô rất tốt, chiếc khăn lụa này chỉ có mười đồng, nhưng khi phối hợp với váy lại có cảm giác rất xa hoa. Để khăn lụa ở một bên, cô quay lại cởi váy, sau đó bắt đầu chuẩn bị thay chiếc T-shirt vào.

“Roẹt” rèm bị kéo ra.

“Duy Đóa, bây giờ chúng tôi sẽ đi chơi với mấy ông chủ, cô có hứng thú cùng đi không?” Vô cùng không lịch sự xông vào, người mở miệng mời cô là bà chủ câu lạc bộ.

Duy Đóa vội vàng dùng quần áo che vị trí ở ngực và cổ, mi tâm nhú lại.

“Đều là phụ nữ, sao phải ngại ngùng như thế chứ!” Bà chủ không để ý lắm khoát tay.

“Có thể mời bà ra ngoài trước được không?” Duy Đóa lịch sự nói.

Tư Nguyên đã nói, mọi việc nên dùng chữ “mời”, tôn trọng người khác, thì người khác cũng sẽ tôn trọng mình.

Bà chủ nở nụ cười, “Vây được rồi.”, sau đó lui ra ngoài.

Duy Đóa kéo lại rèm, thở phào nhẹ nhõm.

Dùng tốc độ nhanh nhất thay xong quần áo, buộc lại khăn lụa, chuẩn bị thật tốt, sau đó mới kéo rèm ra.

“Cục trưởng Trần mời chơi bowling, mọi người đều đi đấy, đang chờ cô gặt đầu !” Bà chủ vội vàng nói.

Cô thận trọng suy nghĩ một chút, vội vàng lấy cớ, “Xin lỗi, tôi có chút việc không thể đi.”

Đúng, cô thật sự muốn tìm người đàn ông có tiền, nhưng quân tử ái tài thủ chi hữu đạo (*).

(*) Con người ai cũng yêu tiền bạc nhưng nên kiếm tiền một cách chân chính không hổ thẹn với lương tâm (baidu)

Bà chủ biết vậy nên thất vọng, đang muốn mở miệng tiếp tục khuyên nhủ thì...

“Người ta là tiên nữ không hợp với khói lửa nhân gian, rụt rè như vậy, làm sao có thể đi chơi bowling chứ?” Một nàng công chúa mới nổi trong câu lạc bộ, thuộc thế hệ 9x, ăn mặc táo bạo, đang ở bên cạnh trang điểm mĩa mai.

Quanh cô truyền đến tiếng cười mĩa mai, có một cô gái gọi là Nguyệt Nguyệt giả vờ vu vơ nói, “Đúng vậy, bà chủ à, bà đã từng gặp tiên nữ chơi bowling sao? ! Bà đừng ép Duy Đóa nữa.” Cô nàng Nguyệt Nguyệt này ngày thường thích nhất bên ngoài giả bộ thân thiết, còn sau lưng bắn trộm.

Lại có thêm một người hưởng ứng với cô ta, cô gái 9x nói, “Hơn nữa, ngoài không chơi bowling, tiên nữ lại càng không tùy tiện ngủ với người khác!”

Bởi vì cô ở trong này “không giống người thường”, luôn dễ dàng nhận phải sự xa lánh.

Còn phản ứng của Duy Đóa cũng chỉ là thật bình tĩnh túm mái tóc dài buộc đuôi ngựa, không thèm để ý đến các cô nàng kia, “Tôi không phải là tiên nữ, càng chưa từng có chuyện chưa ném khói lửa nhân gian, nhưng các người nói đúng, tôi không dễ dàng ngủ với người khác.”

“Không phải bởi vì cô đã già sao, nên mới không bán được giá tốt.” Cô gái 9x lẩm bẩm nói có vẻ chua xót.

Cô gái 9x này hiện đang học trường đại học trọng điểm, trước đó không lâu được một mình cục trưởng Trần mời chơi bowling, ngày hôm sau đi làm, cô ta khoe chiếc túi Hermes khắp mọi nơi.

Cho nên đối với sự giả bộ thanh cao của Duy Đóa khiến cho cô ta không quen.

Duy Đóa trầm tư.

Năm nay cô đã 27 tuổi, có rất nhiều người ở bên cạnh nhắc nhở cô: Duy Đóa 27 tuổi là lứa tuổi rực rỡ cuối cùng của người phụ nữ, mau nắm bắt phần cuối của tuổi thanh xuân đi, sớm chọn một người đàn ông, nếu không một khi phụ nữ đã qua 28 tuổi, không phải là cô chọn đàn ông, mà là đàn ông chọn cô đấy!

Cái ngày bước vào tuổi 27 kia, cô tự nói với chính mình, năm nay, cô nhất định phải nhanh chóng tìm được một người đàn ông có điều kiện phù hợp.

Khóe môi cô lộ ra nụ cười nhàn nhạt, “Đúng vậy, tôi đã già rồi, có thể thật sự không bán được giá tốt. Nhưng hãy tin tôi đi, giá cả của một người phụ nữ chỉ có thể càng bán càng rẻ, cho nên người khác nghĩ thế nào, tôi sẽ không xen vào, nhưng trước khi có người có thể thực sự có được trái tim của tôi, thì tôi sẽ không bán chính bản thân mình!” Cô đã đề cập đến một mức giá tốt, nhưng điều kiện tiên quyết là phải có giấy chứng nhận kết hôn.

Tuy rằng sau một ngày làm việc, vai cô đã vô cùng nhức mỏi, nhưng sự kiêu ngạo trên mặt cô vẫn không mất đi chút nào, rất có sức chiến đấu.

Đối lập với cô, khuôn mặt của cô gái 9x kia nhất thời đỏ lên

Còn đám người bên cạnh Nguyệt Nguyệt đứng xem náo nhiệt, cũng không dám lên tiếng.

Chỉ cần là người đã từng tiếp xúc với Duy Đóa đều biết, người nào muốn bắt nạt cô sẽ tự mình rước lấy một khối thịt sống.

Duy Đóa thật sự không ham chiến, cô cúi đầu khởi động di động, chuẩn bị tìm một lí do thật tốt để rời đi. Di động của cô vừa mở ra, “Bíp, bíp, bíp” xuất hiện mấy tin nhắn liên tiếp.

Bất ngờ hơn đó là người gửi tin nhắn là cô Lí, toàn bộ đều là nội dung:

Kiều tiểu thư, Tiểu Lộng bị bệnh.

Cô vô cùng hoảng sợ khi nhìn thấy tin nhắn này.

“Nói cái gì chứ! Cái gì mà bán hay không bán chứ! Chỉ là cùng đi chơi bowling thôi mà, xã giao bình thường, sao mọi người phải nghĩ phức tạp như vậy cơ chứ!” Bà chủ kéo bả vai Duy Đóa, trợn tru nói, “Cho tôi một chút mặt mũi, được không?”

Cô Lí bảo gọi đến di động của em, nhưng em luôn tắt máy, anh nói với cô ấy, em đang đi làm. có bốn tin nhắn là của Tư Nguyên.

Em đừng hoảng, anh đang trên đường đến nhà cô Lí rồi.

Tối nay Tư Nguyên không phải đi xem mặt sao?

Anh đã ở nhà cô Lí rồi, Tiểu Lộng hơi sốt thôi, không nghiêm trọng, chỉ là sau khi bị bệnh có chút hơi kỳ quái.

Sau khi khởi động máy, nhớ gọi điện cho anh.

“Bà chủ, tôi thật sự có việc mà.” Cố vững tâm, cô nhấc túi lên vội vàng chạy đi

“Hình lão đại, cứ quyết định như vậy nhé!” Ở đầu kia của ghế lô, ông chủ bắt tay với người đàn ông cao lớn.

Người đàn ông cũng thần nhiên nắm tay, sau đó xoay người...

Đột nhiên, “ầm” một tiếng, có ai đó bước chân vội vàng đâm trúng vào người hắn.

Chiếc Nokia cũ kĩ rơi trên mặt đất.

Cám ơn cô Nhi rất nhiều nhờ cô chị mới nghĩ ra cái từ cô gái 9x này :)

5. Q.1 - Chương 5

Đầu tiên là em trai, sau đó lại đến em gái, anh chăm sóc cho toàn bộ người nhà của một người bạn tốt ư?

Hôm nay Tư Nguyên quả thực phải đi xem mặt, nhà gái là kiểm sát viên, tướng mạo không tồi, chỉ là cảm có chút nhợt, thoạt nhìn đã biết là một người phụ nữ mạnh mẽ.

Thật ra anh không quá thích những người phụ nữ mạnh mẽ, hai chị gái của anh đều là những người có tính cách hiếu thắng, từ nhỏ đến lớn cái gì anh cũng đều phải nhường cho bọn họ, anh thật sự không muốn lặp lại ác mộng này. Nhưng đây đã là lần xem mặt thất bại thứ n, nếu cứ xử không thực sự tốt, anh đừng mong bên tai được yên tĩnh.

Tướng mạo và phong cách nói chuyện của anh đều không tồi khiến cho nhà gái khá vừa lòng, chỉ là loại vừa lòng này cũng không duy trì được lâu.

“Duy Phong, có chuyện gì vậy?” Vừa bắt đầu dùng cơm, anh đã nhận được điện thoại.

“Cái gì, ông chủ thật biến thái? Ngày nghỉ cũng bắt cậu tăng ca sao?” đầu bên kia phàn nàn khiến anh phải lấy tay day trán, “Lúc này còn bắt cậu đi làm, quả thật là không phù hợp với luật lao động, nhưng cậu nên tìm hiểu rõ, trong thời gian dài vẫn sẽ tiếp diễn tình trạng này hay đây là yêu cầu về nhân viên nghiệp vụ của công ty. ”

“Duy Phong, chính cậu nói muốn làm nhân viên nghiệp vụ, thời gian có thể tự do một chút, tiền lương lại cao, cậu phải hiểu rằng có được thứ này sẽ phải mất đi thứ khác.” Anh khuyên nhủ.

Nhưng câu trả lời của đối phương khiến anh thật sự không biết nói gì.

“Tôi có thể thay cậu giải quyết chuyện này, nhưng cá nhân tôi cảm thấy không cần phải làm ầm ĩ...” Tuy rằng anh là người đưa ra lời khuyên có chút bất đồng với công việc hiện tại của mình, nhưng anh vốn là người luôn tôn sùng dĩ hòa vi quý. Cả ông chủ và người lao động đều không dễ dàng gì. Anh không muốn Kiều Duy Phong chỉ vì một việc nhỏ nhặt như vậy mà phải dính dáng đến tòa án.

“Anh Tư Nguyên, gần đây anh có công việc gì tốt có thể giới thiệu cho em được không?” Kiều Duy Phong rốt cục cũng nói ra mục đích của cuộc điện thoại này.

Cậu ta cũng không thực sự muốn kiện cáo ông chủ, cậu ta chỉ muốn thả con săn sắt bắt con cá rô mà thôi.

Tư Nguyên dường như đã sớm tính đến việc cậu ta sẽ hỏi như vậy, “Duy Phong, hiện giờ em muốn làm gì?” Duy Phong là em ruột

của Kiều Duy Đóa, có thể chiếu cố cậu ta ở phương diện nào, anh tuyệt đối sẽ không ngại ngần.

“Anh Tư Nguyên, em muốn làm viên chức nhà nước giống anh, công tác thoải mái, tiền lương lại cao nữa!” Kiều Duy Phong thản nhiên nói, “Anh giúp em tìm vị trí công tác thoải mái một chút!”

Tư Nguyên nở nụ cười, “Duy Phong, trước hết em phải thi đỗ cuộc thi viên chức đã, nếu em qua được cuộc thi viết, lúc thi phỏng vấn anh có thể nghĩ biện pháp giúp em.”

Nghe được câu trả lời của anh, Kiều Duy Phong ở đầu kia điện thoại nóng nảy, “Anh Tư Nguyên, sách giáo khoa giống như Kinh thánh với em ấy, làm sao em có thể học vào nổi chứ?”

“Nhưng Duy Phong à, nếu không nỗ lực, sẽ rất khó có được thu hoạch.” Tính cách của anh rất tốt, không nhanh không chậm, hướng dẫn từng bước, “Cho nên, em có thể từ từ cân nhắc việc ôn tập, tranh thủ thi đỗ cuộc thi viên chức năm nay!”

“Anh Tư Nguyên, anh đừng trêu em nữa, em thực sự không đọc nổi sách đâu!” nhưng Duy Phong không chịu thua, “Không phải năm nay anh vừa được thăng chức làm Phó phòng sao? Chẳng lẽ anh không thể sắp xếp cho em một vị trí trong Cục sao?”

Nghe được Duy Phong nói, nụ cười của Tư Nguyên cũng nhạt đi phần, “Duy Phong, có lẽ em không biết vị trí công tác của bọn anh là do biên chế trong Cục, hơn nữa cán bộ cấp phòng của bọn anh cũng chẳng có gì xuất sắc, huống chi anh chỉ là một Phó phòng tầm thường.” Anh vốn không có quyền lợi lớn như vậy.

Vẻ mặt của Duy Phong lập tức suy sụp, “Được rồi, quên đi, em cũng không làm khó anh nữa.” Từ trước đến nay nếu là chuyện có thể giúp được, anh Tư Nguyên không nói hai lời sẽ đáp ứng, nếu anh ấy không thể gạt đầu, tức là năng lực của anh ấy thực sự có hạn.

Tư Nguyên thở phào nhẹ nhõm.

“Cho dù hôm nay ông chủ nói thế nào em cũng mặc kệ, trước hết em phải ở nhà nghỉ ngơi một thời gian đã, dù sao hàng tháng chị em cũng đều đưa chi phí sinh hoạt, một thời gian không làm việc cũng không khiến em chết đói được.” Duy Phong an ủi bản thân.

Nữ kiểm sát viên đối diện nhìn đồng hồ, anh đã nói chuyện điện thoại được gần mười phút mà còn chưa chịu kết thúc, thật sự khiến cho người ta không vui.

Làm sao Tư Nguyên không chú ý tới sự không kiên nhẫn của đối phương, nhưng hiện tại anh không có cách nào để cúp điện thoại, anh suy nghĩ một lúc, cố gắng tìm những từ thật dễ nghe, “Duy Phong, em đã 22 tuổi rồi, chỉ kém Duy Đóa năm tuổi mà thôi, cần phải có tinh thần đầu đội trời chân đạp đất của đàn ông chứ! Còn phải dựa vào sự giúp đỡ của chị gái thì thật khó nói đúng không?”

May mà tuy nhiều lúc Duy Phong nói như rồng leo, làm như mèo mửa, không hề tiến bộ một chút nào, nhưng cậu ta cũng là một người đơn thuần chịu tiếp thu ý kiến của anh.

“Nhưng cha mẹ em nói, nhà bọn em như bây giờ đều là do chị ấy làm hại, cho nên chị ấy phải nuôi cả nhà cũng là chuyện hết sức bình thường.” Tuy rằng khi đó cậu ta mới có 8, 9 tuổi, nhưng cậu ta cũng mơ hồ có chút ấn tượng, hồi nhỏ hoàn cảnh nhà cậu ta thật sự không tồi.

“Cha mẹ em làm ăn thất bại, liên quan gì đến Duy Đóa chứ?” Tư Nguyên cảm thấy buồn cười.

Nhưng đây không phải là lần đầu tiên anh nghe thấy những lời này, cho nên, anh thật sự cười không nổi.

“Anh Tư Nguyên, có một số việc anh không biết, năm chị gái em 14 tuổi...” Duy Phong vừa mới thốt ra, vội vàng dừng lại, ngập ngừng, “Chị em từng nói, nếu em dám nói với ai chuyện kia, chị ấy sẽ giết em! Đặc biệt là anh Tư Nguyên, càng không thể nói.”

Tư Nguyên nghe thế, cũng không có phản ứng gì.

“Anh đừng thấy bình thường chị em lạnh như băng, nếu ai muốn trêu chọc chị ấy sẽ nhận phải hậu quả khó lường đấy!”

Tư Nguyên nhàn nhạt cười? Anh đã từng chứng kiến sự hung hãn của Duy Đóa một lần, đến giờ ấn tượng vẫn còn khắc sâu.

“Nhưng anh Tư Nguyên tốt với em như vậy, nếu anh muốn biết bí mật của chị em, em cũng sẽ không giấu anh.” Duy Phong vô cùng đấu tranh.

“Đã là bí mật, vậy thì không cần phải nói, tính cách của anh cũng không thích bát quái.” Nụ cười của Tư Nguyên cũng nhạt đi vài phần.

“Nhưng anh Tư Nguyên à, không phải anh rất thích chị em sao? Sao anh không muốn nghe ngóng về chị ấy chứ?” Duy Phong cảm thấy kỳ quái.

Cả người Tư Nguyên đều cứng lại.

Thật sự rõ ràng như vậy sao?

“Anh và chị em chỉ là bạn tốt mà thôi.” Anh theo bản năng giải thích.

Nữ kiểm sát viên lại nhìn anh một cái, ánh mắt đã dần dần trở nên lạnh lùng.

Thức ăn trên bàn cũng đã nguội.

“Xin lỗi!” Anh vội vàng cúp điện thoại.

Nữ kiểm sát viên gượng gạo cười.

“Muốn ăn cái gì? Tôi gấp cho cô.” Trên mặt Tư Nguyên lịch sự nở nụ cười.

“Không cần, tự tôi gấp là được rồi.” Thái độ của nữ kiểm sát viên đối với anh lại lạnh đi vài phần.

Đúng lúc anh hơi khó xử, di động lại vang lên, anh vốn định ấn nút từ chối, nhưng vừa thấy số gọi đến là của cô Lí, anh vội vàng tiếp .

“Lục tiên sinh, cậu có tìm thấy Kiều tiểu thư không? Tiểu Lộng phát sốt, ảm ỉ muốn gặp chị gái, không chịu uống thuốc!”

Phát sốt?

“Sốt bao nhiêu độ? Có nghiêm trọng không?” Giọng nói của Tư Nguyên cũng trở nên sốt ruột.

Tuy rằng câu trả lời của cô Lí là cũng không quá nghiêm trọng, nhưng khi bị bệnh cảm xúc của bọn trẻ càng không ổn định.

“Cô Lí, có lẽ Duy Đóa vẫn đang đi làm, nên cô ấy mới tắt máy. Nhưng cô đừng lo, tôi sẽ qua ngay.” Cúp máy, vẻ mặt của anh cũng trở nên ân hận, “Trương tiểu thư, xin lỗi...”

“Anh hà cớ gì phải đi xem mặt thế này?” Nữ kiểm sát viên ngắt lời nói của anh.

“Hả?” Vẻ mặt của anh cũng đờ ra, tuy rằng rõ ràng đối phương có thể sẽ tức giận, nhưng anh không rõ cô ấy có ý gì.

“Đầu tiên là em trai, sau đó lại đến em gái, anh chăm sóc cho toàn bộ người nhà của một người bạn tốt ư?” Nữ kiểm sát viên mỉa mai nói.

Anh thật sự không thích người phụ nữ quá tự phụ.

“Trương tiểu thư, đêm nay, tôi thật sự có lỗi với cô, ngày khác tôi sẽ mời cô ăn cơm.” Nhưng anh vẫn vĩnh viễn duy trì phong độ.

“Thôi quên đi, cho dù anh là người nhu nhược, hay là căn bản không có thành ý đi xem mặt, tôi nghĩ tốt nhất chúng ta không nên lãng phí thời gian!” Nữ kiểm sát viên phẩy tay áo bỏ đi.

Tư Nguyên lau mặt.

Hồngбет rồi, đêm nay anh biểu hiện kém như vậy, ngày mai nhất định sẽ bị mấy người phụ nữ trong nhà cần nhân.

...

“Em không muốn gặp ai ngoài chị gái cả!” Trong phòng, giữa giường là một “ngọn núi nhỏ”, bên trong truyền đến tiếng kháng nghị rầu rĩ của “ngọn núi nhỏ” ấy.

Tư Nguyên chạm vào vai cô Lí, ý bảo giao cho anh, anh tiến vào bên cạnh giường, cố ý thở dài, “Thật sự ngay cả chú cũng không muốn gặp sao?”

“Ngọn núi nhỏ” sừng sốt, rõ ràng đã dao động, nhưng vẫn làm như “vô hình”.

“Mệt quá đi, một miếng cơm chú còn chưa ăn đã vội vàng tới gặp cháu đấy!” Tư Nguyên giả vờ làm bộ chuẩn bị bước đi, “Nếu cháu không muốn gặp chú, vậy coi như chú nhiều chuyện, chú đi ăn cơm tối đây!”

“Chú Lục, không được đi!” Một cô bé vội vàng xóc chân lên, mạnh mẽ bám lấy cánh tay anh.

Thấy kế thành công, Tư Nguyên nở nụ cười, véo mũi của cô bé, “Kiều Duy Lộng, cháu sắp 12 tuổi rồi đấy, sao lại tùy hứng như thế chứ?”

6. Q.1 - Chương 6: Chương 6

Hai người bọn họ giống như hai đường thẳng song song, không có khả năng giao nhau.

“Không phải là tùy hứng, tính cách của cháu kiều ngạo như thế đấy!” Tiểu Lộng ôm cánh tay anh, hất cằm.

Tư Nguyên nhìn cô bé tía tót câu chữ, học tư thái kiều ngạo của người nào đó, nhin không được bật cười.

“Được rồi, cô gái nhỏ có quyền được thất thường.” Anh đầu hàng.

Anh luôn luôn không thể chịu nổi những người “phụ nữ” kiều ngạo.

“Nhưng nếu muốn chú không đi, thì cháu phải ngoan ngoãn uống thuốc đấy.” Nhiều năm như vậy, anh đã sớm quen với thói thất thường của những người phụ nữ.

Một tay anh nâng chén, tay kia đem thuốc đặt ở bên môi Tiểu Lộng, ý bảo cô bé ngoan ngoãn nuốt vào.

“Chú Lục, chú thật xảo quyệt!” Tiểu Lộng bị lừa gạt bất mãn nói.

“Lại gọi sai rồi đấy, là anh, chứ không phải chú!” Anh vỗ đầu Tiểu Lộng nhắc nhở.

Không phải anh giả bộ là mình còn trẻ, nhưng anh thật sự còn chưa già.

“Không, chú là chú!” Nhưng Tiểu Lộng lại vô cùng kiên trì với vấn đề này.

Chẳng lẽ tướng mạo của anh thật sự già như vậy sao? Khiến ột cô bé 12 tuổi vô cùng kiên trì gọi người 28 tuổi như anh là chú? !

“Gọi chú là chú, vậy chị gái em không phải cũng gọi chú là chú sao?” Nếu Duy Đóa cũng gọi anh là chú, chắc anh sẽ học máu mắt.

Nói đi cũng phải nói lại, thật ra anh cũng không quá để ý việc bị gọi bằng chú, nhưng nếu gọi như vậy đột nhiên anh lại trở thành bề trên của Duy Đóa.

May mà Duy Đóa cũng không thích làm ầm ĩ, bình thường nghe thấy Tiểu Lộng gọi anh là chú cũng không có phản ứng gì.

“Chị là chị, còn chú là chú, chú không hiểu à!” Tiểu Lộng không chỉ không uống thuốc, hơn nữa lại bắt đầu bực bội đập chần, “Dù sao chú cũng phải làm chú! Có một ngày, chú sẽ biết ơn cháu!”

Anh sẽ biết ơn cô bé ư?

Tuy nhiên trẻ con bị ốm là lớn nhất, “Được rồi, chú là chú, được chưa?” Anh đặt chiếc cốc ở một bên, sợ lại chọc Tiểu Lộng tức giận, nhẹ nhàng dèm chần lại cho Tiểu Lộng, sau đó đứng lên, thấy cô bé đã yên tĩnh, tâm tình anh cũng cảm thấy khá hơn một chút.

Tiểu Lộng nhìn không chớp mắt theo dõi động tác của anh.

“Chú Lục, sau này chắc chắn chú sẽ là một người cha tốt.” Tiểu Lộng vô cùng khẳng định. Sau đó, cô bé lại đột nhiên hỏi :” Chú Lục, sau này chú sẽ có em bé phải không?”

Tư Nguyên nở nụ cười.

“Sẽ có em bé chứ, tuy em bé khó trị, nhưng có đứa con của riêng mình, thì đời người mới có thể vẹn toàn.” Chỉ là vì cô bé mà anh xem mặt thất bại, mẹ của con bé còn chưa thấy đến tìm nữa.

Năm nay Tiểu Lộng đã học lớp sáu, cho nên anh sẽ dùng tư duy ngang hàng trao đổi với cô bé.

Chỉ là Tiểu Lộng nghe thấy anh nói, không hiểu sao lại lộ ra ánh mắt ủ rũ, nhưng loại ủ rũ này cũng chỉ duy trì vài giây, sau đó cô bé che giấu thật tốt rồi nở nụ cười: “Tốt quá, cháu cũng thích em bé, về sau chú Lục và chị sinh nhiều em bé cũng không sao!”

Á.

Tư Nguyên cứng đờ.

“Viên chức không thể sinh nhiều.” Anh cười ha ha cho qua.

Anh và Duy Đóa làm sao có thể sinh con chứ, hai người bọn họ giống như hai đường thẳng song song, không có khả năng giao nhau! Nhưng vì sao anh lại không giải thích chứ? Anh tự hỏi bản thân.

Đáp án thật ra luôn luôn ở trong lòng, chỉ là anh không dám đối mặt mà thôi. Bởi vì một khi đối mặt, sẽ không có điểm dừng, tất cả những mâu thuẫn, đau đớn, phiền phức sẽ ập đến.

“Chú Lục, chú và chị đã quen nhau bao lâu rồi ạ?” Tiểu Lộng bày ra bộ dáng muốn cùng anh tán gẫu.

“Chính xác là gần mười năm rồi.” Không cần suy nghĩ, anh có thể trả lời ngay.

“Hai người quen biết như thế nào vậy ạ?” Hôm nay Tiểu Lộng vô cùng hăng hái, không ngừng hỏi.

“Hỏi làm gì, muốn nghe chú kể chuyện xưa sao?” Anh muốn cười có lệ cho qua.

“Chú không nói, cháu sẽ không uống thuốc.” Tiểu Lộng ra điều kiện với anh.

Bây giờ Tiểu Lộng vẫn còn hơi sốt, nếu không uống thuốc sợ nửa đêm sẽ lại sốt cao hơn.

Anh thở dài, “Thật ra quá trình quen biết của chú và chị cháu rất đơn giản.”

Tiểu Lộng vốn bị ốm mà tinh thần có chút uể oải, giờ nhất thời bắt đầu phấn chấn.

“Năm đó, khi vừa công bố thành tích thi đại học, chú thi cũng khá, người nhà đã làm chủ giúp chú lựa chọn, không hề nghi ngờ đó là ngành luật, mà chú muốn học quản trị hoặc công nghệ thông tin.”

Chí hướng của chú Lục trước kia là quản trị hoặc công nghệ thông tin ư? Tiểu Lộng tràn trề hứng thú tiếp tục nghe.

“Ngày đó, người nhà mở tiệc, chúc mừng thành tích thi của chú.” Năm đó, anh chính là người có điểm số cao nhất trong kì thi đại học, khiến cho người nhà cảm thấy vô cùng vinh quang và rất có mặt mũi.

“Còn chú lại muốn đi mua một bộ quần áo, trên là áo hoa, còn phía dưới sẽ mặc quần jean, đó là kế hoạch của chú, nếu chú mặc như vậy đi tham gia bữa tiệc chúc mừng, thì chắc chắn người cha luôn làm chủ mọi chuyện của chú, người mẹ mạnh mẽ và các chị gái của chú sẽ bị chú làm cho tức chết.” Anh cười nói, “Sau đó chú sẽ đứng ở trước mặt các khách khứa, mát mẻ tuyên bố, chú sẽ không học ngành luật, cuộc sống của chú là do bản thân chú làm chủ, ai cũng đừng hòng nhúng tay nửa phần.”

“Chú Lục, chú cũng có thời kì nổi loạn sao?” Tiểu Lộng giống như đang được nghe chuyện cổ tích.

Trong mắt của cô bé chú Lục luôn là người ăn nói có trật tự rõ ràng, luôn lịch sự mỉm cười với người khác, chăm chỉ làm việc, không lãng phí thời gian, tôn kính hiếu thuận với bề trên, nhẫn nại che chở người thân và bạn bè, tính tình tốt bụng, cách cư xử trên các phương diện đều khiến người ta không thể bắt bẻ.

Chú Lục có nhiều ưu điểm không thể đếm nổi, nhưng cũng có một khuyết điểm trí mạng, đó là quá mềm lòng với người thân.

Chú Lục như vậy mà cũng từng có thời kỳ nổi loạn ư? Thật là khó mà tưởng tượng nổi!

“Chú cũng phải mất mười mấy năm mới trưởng thành được đó.” Anh dịu dàng cười nói.

“Nói đi, sau đó chú có mua được quần áo mà mình muốn không?” Tiểu Lộng vội vã hỏi.

Tư Nguyên lắc đầu, “Không.”

“Vì sao?”

“Bởi vì sau đó chú gặp chị cháu.”

Chị ư?

“Mười năm trước, chị cháu còn bán quần áo trên đường Nhân dân, lúc xuống xe bus chú muốn đi đến đường Văn hóa để mua áo hippie, muốn đi đến con đường đó nhất định phải đi qua cửa hàng của chị cháu, chú cũng chỉ nhìn thoáng qua, không ngờ lúc đi qua cửa kính lại thấy chị gái cháu.”

Sau đó, anh cũng không bước đi nổi nữa. Ma xui quỷ khiến thế nào, anh lại đẩy cửa kính đi vào.

“Đã ba tháng rồi mà chị cháu vẫn chưa bán được bộ quần áo nào, ông chủ buồn bực mắng, nếu cuối tháng chị cháu còn không bán được quần áo, sẽ phải cuốn gói rời khỏi cửa hàng.”

“Khi đó đã là tuần cuối cùng của tháng bảy, cách kì hạn của ông chủ đã rất gần, tuy trong lòng chị cháu rất sốt ruột, nhưng vẫn dùng tư thái nghiêm nghị, lạnh nhạt mà cứng ngắc đối với việc buôn bán.”

“Tiết trời oi ả như vậy, cô ấy lại giới thiệu cho chú mặc âu phục, cô ấy nói bộ dáng chú mặc âu phục rất tuấn tú.” Nhớ lại khiến anh mỉm cười, bởi vì lúc nói những lời này, Duy Đóa lúc đó không hề mỉm cười, giọng điệu càng gượng gạo giả tạo.

“Cho nên, chú thực sự mua âu phục, không mua áo hippie nữa?” Tiểu Lộng trừng lớn mắt.

A.

Tư Nguyên bất đắc dĩ gật đầu.

Lúc đó bộ âu phục kia vô cùng đắt, gần một vạn, khiến cho người học sinh như anh chân suýt nữa mềm nhũn cả ra.

Thế nhưng không biết tại sao anh lại dứt khoát rút chi phiếu ra, tiêu hết số tiền tích góp từ bé đến giờ. Đây là nhân sinh hay duyên phận chẳng?

“Mặc âu phục quý giá đến bữa tiệc, vậy cuộc cách mạng của chú chắc chắn là không thành công rồi.” Tiểu Lộng mơ màng, lại nổi giận thay chú Lục.

Tư Nguyên mỉm cười không nói gì, “Ừ, không có cách mạng, đời người vẫn cần rất nhiều thỏa hiệp.”

“Cháu đã nghe xong chuyện xưa rồi đấy, có thể uống thuốc được chưa?” Anh hợp thời nhấc cốc nước, bởi vì rất sợ Tiểu Lộng xảo quyệt sẽ hỏi về vấn đề “thỏa hiệp”.

May là Tiểu Lộng chỉ thờ dài, “Chú Lục, đây chính là điều chú bắt cháu thỏa hiệp ư? Chú thật độc ác!”

...

Đụng vào một khối thịt, khiến Duy Đóa bị đau. Tệ hơn là di động của cô cũng hỏng rồi. Nhìn chằm chằm chiếc di động cũ đã vỡ thành từng mảnh, cô cảm thấy đau lòng. Tháng này cô đã phải đóng tiền đi nhờ xe, nếu lại mua thêm một chiếc di động mới nữa, kinh tế sẽ hơi bị căng.

“Không phải lỗi của tôi.” Trên đỉnh đầu cô truyền đến giọng nói đàn ông lạnh như băng, nhưng rất có từ tính.

Duy Đóa ngược mắt, đập vào mắt cô là một vóc dáng cao lớn. Cô không thấy rõ tướng mạo của người đàn ông trước mắt, bởi vì râu mép khiến cho ngũ quan của hắn có vẻ rất mơ hồ, nhưng bất luận như thế nào vẫn có thể nhìn ra trên khuôn mặt kia không có một chút tươi cười nào, nghiêm túc, cương nghị giống như một bức tường không thể đổ.

Cô cũng không xin lỗi, bởi vì đó cũng không phải là lỗi của cô!

Duy Đóa im lặng, cô nhặt di động đã vỡ trên mặt đất, vội vàng đứng dậy, vượt qua người đàn ông cao lớn.

Cô phải nhanh chóng đến nhà cô Lí, không rảnh tính toán với người xa lạ. Còn thân ảnh cao lớn của “người xa lạ” kia lại cứ đứng ở phía sau cô.

Vẫn là mái tóc đen thẳng dài, luôn đoan trang chỉnh tề, cho dù vừa rồi có bị ngã chập vật, động tác đứng dậy vẫn trang nhã như thế, hểch cảm, hai tròng mắt có chút lạnh lùng cao ngạo, cùng với ngũ quan tinh xảo.

Kiều Duy Đóa.

Sau bao nhiêu năm, hắn dường như chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra cô!

Hắn tập trung, hai mắt sáng ngời, ở trong ban đêm yên tĩnh lộ ra sự lạnh lẽo.

Hiện tại con người trẻ tuổi không hiểu chuyện kia không còn một chút dấu vết nào trên con người hắn.

Hắn xoay người, bước chân không nhanh không chậm đi theo thân ảnh vội vàng kia.

7. Q.1 - Chương 7

Chân tướng tàn nhẫn mới có thể giúp cho người ta trưởng thành, đây là ý tưởng của anh.

Bên ngoài mưa to tầm tã, lúc cô đến nhà cô Lí, trời vẫn không ngừng mưa.

“Cô Lí, Tiểu Lộng thế nào rồi?” Cô mặc kệ cả người đang ẩm ướt, sốt ruột hỏi.

“Đã hạ sốt rồi, giờ Lục tiên sinh đang ở cùng cô bé.” Cô Lí cười nói.

Cô gõ cửa.

“Cửa không khóa.”

Cô đẩy cửa ra, bên trong vô cùng yên tĩnh. Bên dưới ngọn đèn vàng ấm áp, Tư Nguyên đang ngồi ở đầu giường đọc sách, còn Tiểu Lộng ở bên cạnh anh, đã chìm sâu vào giấc ngủ. Cảnh tượng này thật ấm áp khiến cho trái tim Duy Đóa như có dòng nước ấm chảy qua. Toàn thế giới cũng chỉ có Tư Nguyên mới có thể khiến lòng cô có cảm giác ấm áp như thế.

“Ngày mai con bé còn phải đến trường, anh đã đỡ con bé ngủ trước rồi.” Tư Nguyên buông sách, dịu dàng giải thích với cô.

“Anh vừa đo nhiệt độ cơ thể mấy lần, đều là 37, 5 độ, đêm nay chắc cũng không có vấn đề gì đâu.” Tư Nguyên nói để cho cô an tâm.

“Cám ơn.” Cô cảm động nói không nên lời.

Mỗi lần trong nhà cô xảy ra chuyện, đều là do anh thu xếp, cả đời cô cũng không thể báo đáp nổi món nợ ân tình này.

“Đều là bạn bè, khách sáo cái gì chứ.” Tư Nguyên không kể công.

Chỉ là...

“Đã một tháng con bé không gặp em rồi, con bé rất muốn gặp em, có muốn gọi con bé dậy hay không?” Anh chỉ vào bên cạnh hỏi.

Duy Đóa lắc đầu, “Đêm nay em sẽ ở lại đây, sáng mai con bé tỉnh dậy có thể nhìn thấy em.” Cô ngồi ở bên cạnh giường, ngón tay dài mơn trớn khuôn mặt nhỏ nhắn.

Lúc này, trên mặt cô là dáng vẻ mà Tư Nguyên rất hiếm khi nhìn thấy, thật thuần khiết và dịu dàng.

“Vậy cũng tốt, ngày mai vừa mở mắt đã thấy em, anh nghĩ Tiểu Lộ sẽ rất vui đấy.” Tư Nguyên đứng dậy, nhường vị trí ở mép giường cho cô.

Duy Đóa ngồi vào vị trí của anh, nắm chặt tay Tiểu Lộ.

Tư Nguyên vào nhà tắm cầm một chiếc khăn mặt cho cô, “Em vào nhà tắm rửa mặt rồi thay quần áo đi, không lại bị cảm đấy.”

“Em không sao.” Cô từ chối.

Cứ ngồi như vậy, trên vị trí còn có nhiệt độ của anh, ấm đến mức khiến cho cô không muốn đứng dậy. Nơi nào có anh sẽ khiến cho cô bất tri bất giác trở nên dịu dàng, không có cách nào dựng lên sự phòng vệ với anh.

“Nếu em bị cảm, sẽ truyền cho Tiểu Lộ đấy.”

Câu nói của Tư Nguyên khiến cho dù vẻ mặt của cô không cam lòng, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng dậy.

Người lớn hay trẻ con đều như vậy, Tư Nguyên lắc đầu, ngồi vào ghế, tiếp tục đọc sách.

Một lát sau, cô từ trong phòng tắm đi ra. Lúc này cô đã tẩy trang, khuôn mặt thanh tú, mái tóc dài xoa trước ngực, vừa có sự quyến rũ của một người phụ nữ, lại có vẻ thuần khiết của một cô gái. Tư Nguyên ngược mắt, ánh mắt kia một khắc cũng không thể rời khỏi cô.

“Sao lại nhìn em chăm chăm như vậy?” Duy Đóa xấu hổ hỏi.

Dưới ánh mắt như vậy của anh, tim của cô bắt đầu có chút hỗn loạn, giống như một hồ nước đang cuộn sóng. Hiện tại anh dùng ánh mắt như vậy nhìn cô, là dùng thân phận bạn bè, hay là lập trường của một người đàn ông? Thường Hoan nói rất đúng, giữa cô và Tư Nguyên quả thật chỉ có một tờ giấy mỏng, nhưng không ai có dũng khí chọc thủng mà thôi.

Nghe thấy lời của cô, anh mới hoàn hồn, cười cười, “Anh đang nghĩ rốt cuộc em và Tiểu Lộ giống hay là không giống nhau đây?”

Lời nói của anh khiến cho Duy Đóa nhất thời trở nên khẩn trương, “Vậy anh cảm thấy, em và Tiểu Lộ giống hay là không giống?”

Hóa ra là như vậy nên anh mới có thể nhìn chăm chăm cô, trái tim của Duy Đóa lập tức khôi phục bình thường, chỉ là lời nói của anh khiến cô có chút lo lắng.

Tư Nguyên vừa cẩn thận nhìn cô, vừa nhìn Tiểu Lộ đang ngủ say, mắt cứ đảo đi đảo lại mấy lần.

“Thành thật mà nói ...” anh lắc đầu, “Bộ dạng của hai người cũng không giống nhau.”

Đáp án của anh khiến cho Duy Đóa có chút cứng đờ.

Anh suy nghĩ một chút, “Buổi tối Tiểu Lộng hỏi anh rất nhiều vấn đề, anh không biết nên trả lời thế nào.”

“Vấn đề gì?”

“Ví dụ như, các bạn học đều nói bộ dạng của cô bé không giống chị gái, con bé hỏi anh nghĩ như thế nào.” Đứa trẻ đã lớn như vậy rất thích quan sát người khác, thiếu chút nữa khiến anh không thể chống đỡ nổi.

“Bộ dạng của bác trai bác gái cũng không tồi, em kế thừa ngũ quan của bác gái, bộ dạng của Duy Phong cũng trắng trẻo, dáng người của cả nhà em đều cao, khí chất cũng rất thanh nhã. Còn Tiểu Lộng thì lại mày rậm mắt to, bộ dạng có chút hào hùng, không thanh nhã như em và Duy Phong, thảo nào con bé lại nghĩ nhiều như vậy.” Tư Nguyên thở dài.

Duy Đóa và Duy Phong đều có dung mạo vô cùng tốt, còn bộ dạng của Tiểu Lộng lại có chút quá bình thường, kém khá xa.

“Hai chị em gái không giống nhau, mà cũng kì quái sao? !” Cả người Duy Đóa càng đắm chiêu.

“Điều này cũng không phải là trọng điểm, quan trọng là vấn đề của cha mẹ em ấy, ngay cả năm mới cũng không để cho con bé về nhà, đây là hành vi mà những người làm cha làm mẹ sẽ làm sao? Bọn họ chán ghét Tiểu Lộng rõ ràng như vậy, thật khó để cho Tiểu Lộng không nghi ngờ.” Chuyện trong nhà cô khiến anh cảm thấy vô cùng phức tạp và phiền lòng.

Duy Đóa khẽ vuốt mái tóc ngắn của Tiểu Lộng.

Bởi vì cha mẹ vô cùng bài xích với Tiểu Lộng, nên cô đành phải đem Tiểu Lộng gửi nuôi ở nhà cô giáo.

“Chúng ta nói chuyện đi.”

Tư Nguyên chăm chú nhìn cô, cơ thể Duy Đóa mảnh mai, không có một chút nào giống như một người phụ nữ đã từng sinh con.

Quen biết nhiều năm như vậy, hai người bọn họ vô cùng ăn ý, chỉ cần nhìn ánh mắt của đối phương, đã biết anh có chuyện muốn nói.

Ra khỏi cửa phòng, anh lại cẩn thận nhìn vào bên trong để xác định Tiểu Lộng và cô Lí đều đã ngủ rồi.

“Tiểu Lộng hình như đang hoài nghi...” anh hạ giọng.

“Hoài nghi cái gì?” Nghe thấy anh nói, cô cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Tư Nguyên suy nghĩ một chút, lựa chọn không đi thẳng vào vấn đề, “Đóa, đêm nay anh và Tiểu Lộng nói rất nhiều chuyện, anh phát hiện hóa ra con bé đã sớm trưởng thành, năng lực tiếp thu hiện tại của bọn trẻ còn cao hơn rất nhiều so với tưởng tượng của chúng ta, cho nên, có rất nhiều việc con bé đều có thái độ hoài nghi, cứ để con bé hoài nghi như vậy, chỉ bằng dứt khoát nói cho con bé biết thân thế của nó không được sao?”

Duy Đóa đã hiểu, trong lòng cô chấn động.

“Thật ra, con bé còn hỏi anh, anh quen biết em lâu như vậy, có từng gặp cha ruột của con bé hay chưa? Có phải bộ dạng của con bé rất giống cha hay không.” Tư Nguyên cười khổ.

Đứa trẻ này càng ngày càng sắc sảo.

Duy Đóa hít thở thật sâu.

Cả hai bọn họ đều hiểu rõ, người cha ruột trong miệng của Tiểu Lộng không phải là người cha trong quyển hộ khẩu kia.

“Lúc này, anh đành phải úp úp mở mở cho qua, nhưng nếu con bé lớn hơn, anh thực sự không biết nên làm cái gì bây giờ.”

“Cho dù em đang cố gắng che giấu cái gì, nhưng anh muốn nhắc nhở em, Tiểu Lộng đang dần lớn lên, không phải con bé không biết gì, mà là con bé cũng có cảm nhận riêng của mình, con bé có tư duy của chính mình, thậm chí còn bé còn nhạy cảm hơn so với tưởng tượng của chúng ta. Qua vài năm nữa, con bé sẽ bước vào độ tuổi dậy thì, không nói cho bé chân tướng là thật sự tốt sao? Có phải em muốn cho con bé hiểu lầm rằng

ngay cả em cũng ghét con bé không?” Chỉ cần một thời gian Duy Đóa không xuất hiện, Tiểu Lộng sẽ cố ý làm ra cái gì đó để thu hút sự chú ý của cô, khiến cho Duy Đóa đến tìm con bé, chẳng lẽ cất giấu thông tin này là đúng ư?

Hồ hấp của Duy Đóa cũng trở nên nặng nề.

“Anh đề nghị em hãy cân nhắc một chút, dứt khoát nói cho Tiểu Lộng thân thể của con bé, không để cho con bé tiếp tục suy đoán lung tung nữa.” Như vậy mới có lợi cho sự phát triển trong tương lai của con bé.

“Anh cảm thấy suy đoán lung tung so chân tướng tàn nhẫn, cái nào có lực sát thương lớn hơn?” Giọng nói của Duy Đóa cũng to hơn, bởi vì cô có chút kích động.

Trên đời này số người biết về thân thể của Tiểu Lộng cũng không nhiều, Tư Nguyên chính là một trong số đó, cô cho rằng anh sẽ hiểu, nhưng không nghĩ tới anh lại không ủng hộ cô.

“Vì sao em đã biết rõ cha mẹ ghét em mang về thêm một người, nhưng em vẫn nhập hộ khẩu cho con bé, để cho con bé làm em gái trên danh nghĩa của em?” Cô thật sự cho rằng anh hiểu sự thương tâm của cô.

Lúc này Duy Đóa đang kích động đến nổi xù cả lông nhím, còn Tư Nguyên cũng trầm mặc.

“Anh bảo em nói cho Tiểu Lộng thân thể của con bé, vậy em phải nói như thế nào?” Anh hãy nói cho cô biết, cô nên mở miệng như thế nào đây?

“Chẳng lẽ em nói cho con bé, con bé không phải là kết tinh tình yêu của cha mẹ nó, mà con bé chính là một vết nhơ được sinh ra hay sao?” Anh muốn cô nói như thế nào chứ?

“Tiểu Lộng vô cùng quan trọng với em, xin đừng làm tổn thương con bé, cũng đừng thương hại em!” Lúc nói lời này, đáy mắt của Duy Đóa đã có một tầng sương mù.

Chuyện gì cô cũng không thềm để ý, nhưng riêng Tiểu Lộng chính là một ngoại lệ.

Tiểu Lộng là do tự tay cô nuôi nấng lớn lên, là trách nhiệm trên vai của cô, nếu như tạo thành thương tổn cho Tiểu Lộng, cô sẽ không có cách nào tha thứ cho chính bản thân mình.

Bầu không khí trở nên lạnh lẽo.

Tư Nguyên nghiêm mặt nhìn sắc mặt cô đã có chút tái nhợt, sau một lúc im lặng, anh giơ cánh tay, không nói lời nào, kéo cô vào trong lòng, cho cô một cái ôm thật chặt.

Duy Đóa căng thẳng, dường như cô đang chống cự sự ấm áp anh dành cho lúc này.

“Xin lỗi, anh sai rồi.” Tư Nguyên ôm lấy cả người cô đang căng thẳng, lên tiếng chủ động xin lỗi, “Anh chỉ xuất phát từ lập trường lý trí, mà không suy nghĩ đến cảm nhận của em và Tiểu Lộng, anh xin lỗi.”

Chỉ cần một câu nói đã khiến cho cả người Duy Đóa thay đổi.

“Tư Nguyên, về sau...nếu có thể, đừng để cho Tiểu Lộng biết, được không?” Cô khẩn cầu.

“Ừ.” Anh gật đầu.

Chân tướng tàn nhẫn mới có thể giúp cho người ta trưởng thành, đây là ý tưởng của anh. Nhưng nếu cô không đồng ý, anh sẽ tôn trọng sự lựa chọn của cô.

“Nhiều năm như vậy, cảm ơn anh!” Cô ôm lấy anh.

Cám ơn anh đã xuất hiện mỗi khi cô bất lực bằng hoàng nhất.

Anh hơi kéo cô ra, mỉm cười, “Khách sáo gì chứ, chúng ta là bạn bè mà.”

Khi anh ngược mắt nhìn cô, có một loại tình cảm sâu sắc khắc sâu ở đáy mắt.

...

Dưới lầu truyền đến tiếng động cơ khởi động mạnh mẽ của xe việt dã.

Xe biến mất trong màn mưa to, im hơi lặng tiếng giống như lúc đến.

8. Q.1 - Chương 8

Màu đen là mực, màu trắng là giấy, phím đàn piano cũng có hai màu trắng đen, chỉ cần phối hợp với nhau có thể tạo ra những khúc nhạc lay động lòng người.

Hình Tuế Kiến về đến nhà đã gần mười một giờ đêm.

Bước chân dứt khoát, dáng người của hắn cao to giống như một người khổng lồ, hắn có một đôi chân dài mạnh mẽ, rắn chắc mà có lực, hơn nữa đủ lực để tấn công người khác, chỉ cần người nào bị hắn đá trúng, tuyệt đối sẽ nằm sấp không dậy nổi, thậm chí sẽ phun ra hai ngụm máu tươi.

Ngoài ra khi không có vũ khí thì khả năng chiến đấu của hắn cũng vô cùng mạnh mẽ, kĩ thuật bắn súng càng xuất sắc, thời niên thiếu, hắn sở dĩ có thể khiến cho những tên côn đồ bằng tuổi hoặc thậm chí lớn hơn mấy tuổi phải kêu hắn một tiếng lão đại, suy cho cùng hắn cũng phải có năng lực.

Nhưng bây giờ hắn không còn lộ ra những mũi nhọn đó nữa.

Hắn mở cửa phòng, nhà của hắn là hai màu đen trắng lạnh giá.

Đá cẩm thạch màu đen, bức tường màu trắng, bàn ăn màu đen, ghế ngồi màu trắng, các đồ trong nhà bếp đều màu đen, sofa màu trắng.

Hắn thích màu đen, đơn giản, vững vàng, thâm trầm, nhưng lúc trang trí ngôi nhà, hắn lại lựa chọn thêm màu trắng, màu trắng thoát nhìn có vẻ đơn giản, buồn tẻ, nhưng thực ra vô cùng chói mắt, lạnh lẽo.

Màu đen là mực, màu trắng là giấy, phím đàn piano cũng có hai màu trắng đen, chỉ cần phối hợp với nhau có thể tạo ra những khúc nhạc lay động lòng người.

Trong mắt hắn xuất hiện một màu sắc khác, đó là màu hồng phấn ấm áp, sau đó xông vào mũi chính là mùi rượu đậm đà.

“Anh về rồi à? Bàn chuyện làm ăn mà mệt vậy sao? Em vừa nấu xong bữa đêm rồi đấy, rửa tay là có thể ăn.” Theo tiếng nói dịu dàng, một khuôn mặt tươi cười hiện ra, cô gái nhỏ nhún nhún mồm đi về phía hắn.

Cô ta tiếp nhận cặp của hắn, sau đó cô ta xỏ đôi dép lê màu hồng của mình, rồi đi lấy đôi dép lê màu đen cho hắn.

Mỗi một động tác của cô ta đều rất quen thuộc, như thể đã từng làm hàng trăm lần rồi.

Còn hắn cũng rất thành thực đem cặp giao cho cô ta, xỏ chân vào dép lê.

Hắn liếc mắt qua, trong sofa màu trắng, có một màu hồng chói mắt.

Ôn Ngọc nhìn theo ánh mắt của hắn, hai gò má cũng ửng đỏ, “Trong phòng rất lạnh, em cảm thấy ấm áp một chút sẽ tốt hơn.”

Hình Tuế Kiến quay đầu, cân nhắc nhìn cô ta.

Thực sự chỉ là do phòng của hắn quá lạnh thôi sao? Hay là cô ấy đang tính toán từng chút từng chút một xâm nhập cuộc sống của hắn?

“Tôi không thích màu hồng.” Hắn chưa bao giờ vì bất cứ người phụ nữ nào thay đổi nguyên tắc của mình.

Ôn Ngọc ngẩn ra, cứng đờ.

“Nếu anh không thích, chờ lúc em về nhà, sẽ lập tức mang đi ngay.” Nhưng nụ cười dịu dàng của cô ta vẫn không thay đổi.

“Ừ.” Hắn cũng không thích nói nhiều.

Ôn Ngọc trời sinh nhân duyên vô cùng tốt, tính tình tốt bụng, xinh đẹp dịu dàng, dễ dàng ở chung với người khác, đối với một người con gái như vậy, hẳn lại dùng âm lượng hơi lớn, khiến cho hẳn cũng cảm thấy mình quá đáng.

“Có phải anh đói rồi hay không? Em đã hầm món tim lợn mà anh thích nhất rồi đấy, anh tranh thủ ăn nóng cho ngon.” Ôn Ngọc bưng nồi tim lợn hầm từ trong nhà bếp đi ra.

Hắn là “động vật ăn thịt”, không thịt không vui.

Trên phương diện nấu nướng, Ôn Ngọc có thể làm chủ dạ dày của hẳn.

Mùi rượu nồng đậm kia lan tỏa trong không khí, bình thường hẳn đã sớm ngồi vào ghế “động thủ”, nhưng hôm nay, không hiểu sao hẳn lại cảm thấy phiền chán.

Hắn thích rượu, nhưng cũng căm thù rượu.

Từ khi ra tù đến bây giờ, hẳn vẫn kiêng rượu, cũng chỉ có rượu hầm của Ôn Ngọc, mới có thể giúp hẳn giải cơn khát. Nhưng hôm nay hẳn lại không có khẩu vị.

“Hôm nay bàn bạc chuyện làm ăn không thành công sao?” Ôn Ngọc nhìn ra manh mối, dịu dàng hỏi.

Hắn im lặng.

Vừa nghĩ đến đêm nay bất ngờ gặp lại người kia, tâm tình của hẳn đột nhiên càng trầm xuống.

Thành phố Ôn không lớn, nhưng hẳn không nghĩ tới sẽ có ngày gặp lại Kiều Duy Đóa, tuy nhiên sau khi gặp lại tâm tình của hẳn cứ lên xuống thất thường không như hẳn mong đợi.

Cho dù cô không hề có hành động nào quyến rũ hẳn, nhưng trên đường trở về, trái tim của hẳn như đang ở trong một vùng biển bão.

“Không sao, công việc làm ăn của chúng ta đã rất nhiều rồi, không cần bản hợp đồng này cũng không sao.” Ôn Ngọc sẵn sàng an ủi.

Công ty bảo đảm của hẳn hai năm nay thực sự phát triển rất mạnh, hai giới hắc bạch đều có người của hẳn, công ty có liên quan tới tất cả các hoạt động buôn bán của thành phố Ôn.

Nhưng sự nghiệp của hẳn phát triển không thể không kể đến công lao của những người như Ôn Ngọc, Tiểu Béo, và Sài Nhân.

Nếu không có bọn họ, công ty sẽ không thể thành lập thuận lợi như vậy, nếu không có bọn họ, hẳn cũng không có khả năng tham gia vào “trận chiến” tài chính đẫm máu này, càng không có khả năng trở thành Hình lão đại của ngày hôm nay.

“Đàm Thành, mười triệu USD, lãi hàng tháng là một mao.” Ôn Ngọc cũng là cổ đông công ty, có quyền lợi được biết thành quả đêm nay.

“Tốt quá! Sau này em sẽ theo dõi việc này!” Ôn Ngọc mặt giãn ra sung sướng.

Trong ba năm nay, Ôn Ngọc không những chăm sóc cẩn thận cho cuộc sống sinh hoạt của hẳn, mà còn là một người “vợ hiền” trong sự nghiệp của hẳn.

Cho nên, có rất nhiều người ở trước mặt hay sau lưng đều gọi Ôn Ngọc là chị dâu, còn cô ta cũng chưa bao giờ giải thích.

9. Q.1 - Chương 9

Tất cả những dè dặt cẩn trọng, nhút nhát do dự, đều là bởi vì không nắm chắc và bất an.

Người nhà là như vậy, cho dù có tức giận, nhưng ở trong lòng vẫn luôn bảo vệ bạn.

Ngày hôm sau, mưa dầm vẫn kéo dài.

Tư Nguyên vừa lái xe, vừa dùng tai nghe trò chuyện với cô: “Buổi sáng Tiểu Lộng nhìn thấy em có vui không?”

“Cũng bình thường.” Cô nói chuyện vẫn luôn không nhanh không chậm như vậy, “Không chịu đến trường, chỉ đồng ý đi khi em chờ con bé tan học.” Hôm nay khó có được một ngày nghỉ ngơi, cô đang bận rộn dọn dẹp phòng cho Tiểu Lộng, chuẩn bị đồ dùng hàng ngày.

A, chỉ bình thường thôi sao? Tư Nguyên bất giác nở nụ cười. Ở trước mặt anh, Tiểu Lộng luôn riu rít giống như một chú chim sẻ, nhưng ở trước mặt cô, con bé ngược lại có chút do dự, thận trọng, hướng nội.

Anh nghĩ có lẽ chỉ có mình mới hiểu được tâm tình của Tiểu Lộng.

Tất cả những dè dặt cẩn trọng, nhút nhát do dự, đều là bởi vì không nắm chắc và bất an.

Một đứa trẻ mới mười hai tuổi nhưng đã vô cùng hiểu chuyện.

“Đợi con bé tan học, rồi anh cũng đến.” Có lẽ có sự hiện diện của anh, Tiểu Lộng sẽ cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Cô suy nghĩ một chút, “Vâng.”

Ở đầu dây bên kia anh đang mỉm cười, cô cũng vậy.

Cô hiểu sự quan tâm của anh.

Anh cũng biết cô tin tưởng anh.

“Ừ, buổi tối ăn lẩu, được không?” Qua một lúc, cô lên tiếng phá tan sự im lặng.

“Được, ăn lẩu cũng vui đấy.” Anh đồng ý.

Cho dù hiện tại đã sắp vào hạ, thật sự không phải là mùa thích hợp để ăn lẩu.

“Được, quyết định như vậy nhé.” Tay nghề của cô cũng không tốt, quá tệ thì đúng hơn, cô không muốn bêu xấu trước mặt anh.

Bởi vì để ý, cho nên luôn hi vọng bản thân ở Tư Nguyên trước mặt, có thể càng hoàn mỹ hơn.

Cho dù, thực ra cô không phải là người hoàn mỹ, đặc biệt là từ sau khi chuyện kia xảy ra, cuộc sống của cô đã sớm nhiễm bẩn không thể tẩy sạch nổi.

“Được, anh sẽ mua hoa quả.”

Tâm tình của anh vô cùng tốt, nhưng cũng không duy trì được bao lâu, tai nghe còn chưa tháo xuống, lại có một cuộc điện

thoại khác gọi tới.

“Nghe nói em lại xem mặt thất bại !” Đối phương trực tiếp chất vấn, “Rốt cuộc em đang làm cái gì thế? Mới sáng sớm chị đã bị người ta mắng ột trận, nói em đi xem mặt không chỉ điện thoại không ngừng gọi đến, mà còn bỏ chạy giữa đường nữa!

Không phải em đang cố ý đẩy chứ? Em có biết không em làm như vậy, thật khiến cho người giới thiệu như chị và anh rề em mất mặt.”

Giọng nói của Tư Nguyên vẫn rất ôn hòa, nhưng nụ cười đã thay đổi, “Chị cả, em xin lỗi, lúc đó em thực sự có chuyện quan trọng.”

“Chuyện quan trọng ư? Còn không phải chuyện của Kiều Duy Đóa sao!” Người chị cả hừ lạnh.

Anh im lặng.

“Chị nói này rốt cuộc em đang làm cái gì thế, em và cô ta không thân cũng chẳng quen, tại sao em phải để tâm đến cô ta như vậy? !” Người chị cả bất mãn thốt lên “Rốt cuộc em có ý hay không có ý với cô ta đây?”

“Chị muốn nghe em nói thật sao?” Chị ấy thật sự muốn nghe sao?

“Em...” Người chị cả cũng là người thông minh hiểu được đi một bước xem ba bước, càng hiểu được sự cân nhắc giữa lợi và hại, “Chị đã hỏi gì đến chuyện của bạn em ư.”

Anh thản nhiên nhếch môi, “Chị cả, em sẽ gửi tin nhắn xin lỗi Trương tiểu thư, không để cho chị và anh rắc khổ xử nữa.”

“Xin lỗi có ích lợi gì chứ, hiện giờ kiểm sát trưởng Trương đối với em ấn tượng rất tệ, sẽ không có lần hẹn thứ hai với em nữa đâu!” Người chị cả tuy vẫn còn đang nổi nóng, nhưng giọng điệu đã ôn hòa đi rất nhiều.

Sẽ không có lần hẹn thứ hai...tự đáy lòng anh cảm thấy vui sướng.

Anh ra vẻ thờ dãi, “Em và Trương tiểu thư không có duyên phận, có miễn cưỡng cũng không đến được với nhau.”

Nghe anh nói như vậy người chị cả cũng đáp lại, “Quên đi, kiểm sát trưởng Trương kia cũng chỉ hơi nổi nóng một chút với chị thôi, cũng nhờ chuyện tối qua của em mà chị thông suốt, chị cũng không có cảm tình gì với loại người lòng dạ hẹp hòi này.”

Anh cười, nghe chị cả nói như vậy, tâm tình anh cũng thả lỏng hơn rất nhiều.

Người nhà là như vậy, cho dù có tức giận, nhưng ở trong lòng vẫn luôn bảo vệ anh.

“Được rồi, chị đã tìm cho em một nơi tốt lắm, tối nay muốn giới thiệu một người cho em, em nhất định sẽ thích cô gái này!”

Nhưng câu nói tiếp theo của chị gái, khiến cho da đầu anh run lên.

” Chỉ sợ tối nay không được, em đã có hẹn với bạn rồi.” Anh ôn hòa từ chối.

“Lập tức hủy đi!” Người chị cả không khách khí nói, bởi vì không cần đoán cũng biết người hẹn với em trai là ai.

“Dời buổi xem mặt sang tối mai đi chị.” Giọng nói của anh ôn hòa, nhưng thái độ lại vô cùng kiên quyết.

“Chị đã hẹn xong với đối phương rồi, làm sao đổi thành tối mai được chứ?” Người chị cả không chịu nhượng bộ, “Hơn nữa, người xem mặt lần này là...”

“Cứ như vậy đã nhé chị, em đang lái xe, phía trước có cảnh sát.” Anh cúp máy.

Đến đơn vị, anh vội đầu trong đồng văn kiện lớn, xem mấy đương sự, rồi lại nói chuyện thật lâu với những người phụ trách xí nghiệp, có mấy vụ có thể thương lượng giải quyết, có mấy vụ tranh chấp lao động phải nhờ Ủy ban giải quyết, còn có mấy tài liệu tố tụng xin mở phiên tòa của những người làm náo loạn ở tòa án nhân dân, anh đều phải nhập vào.

Anh bận rộn nhiều việc, thật sự vô cùng bận rộn, cho nên, tiếng chuông di động trong ngăn kéo vang lên mấy lần, anh cũng không có thời gian đáp lại.

Khi anh vẫn đang bận rộn đến lúc chuẩn bị tan tầm, thì lại bị lãnh đạo gọi vào phòng.

“Tiểu Lục, tối nay có người mời toàn bộ thành viên trong phòng chúng ta ăn cơm, cùng đi nhé.” Lãnh đạo vỗ vai của anh.

Cái này...

“Trưởng phòng, xin lỗi, tối nay cháu có chút việc.” Anh mỉm cười từ chối.

“À, xem trí nhớ của chú này, sao chú lại quên chứ, viện trưởng Lục đã đặc biệt dặn dò, tối nay tuyệt đối không thể cho cháu vắng ca!” Lãnh đạo vỗ trán.

Anh ngẩn người.

Chà ư?

“Viện trưởng Lục vừa gọi điện cho cháu, chú bảo cha cháu có việc trực tiếp gọi tới số trong văn phòng của cháu, nhưng cha cháu nói không lợi dụng việc công cho việc riêng.” Nhắc tới viện trưởng Lục, lãnh đạo vô cùng kính nể.

Đứng ở trên hành lang đơn vị, khi nghe thấy tiếng nói già nua mà nghiêm nghị của cha ở đầu bên kia, tay anh hơi phát run.

“Cha, có chuyện gì vậy ạ?” Về mặt anh cũng có chút hoảng loạn.

Cha rất ít khi tìm anh, thật sự vô cùng ít.

Đặc biệt, từ sau khi chuyện kia xảy ra, cơ hội nói chuyện giữa hai cha con càng hiếm hơn.

“Đã lâu không gặp.” Lục Thượng Lễ trước tiên hơi nhàn nhạt nhận điện thoại của con, “Nghe chị con nói, gần đây con rất bận?”

Anh luôn nói bản thân bận, bận đến mức lễ mừng năm mới cũng không thấy về nhà.

Tư Nguyên dùng sức giảm sự run rẩy của bản thân, “Bận... Có chút bận...” Thật ra, anh không biết nên đối mặt với người nhà như thế nào.

Đã lâu anh không gặp cha mẹ, hai chị gái thường đến “quấy rầy” anh, nhưng thỉnh thoảng có cơ hội bọn họ sẽ đến thăm anh.

“Buổi tối cả nhà chúng ta cùng ăn cơm nhé.” Lục Thượng Lễ mở miệng, giọng nói vẫn uy nghiêm như thường lệ, “Buổi tối con sẽ xem mặt Ôn Tâm, con gái duy nhất của đồng đội của cha.”

Anh ngạc nhiên, hít thở thật sâu.

Cho nên, đối tượng xem mặt này là do cha lựa chọn ư?

“Người đồng đội này, trước đây là bạn chí cốt của cha ruột của con, buổi tối mọi người gặp mặt, cùng nhau ôn chuyện cũ.” Lục Thượng Lễ không để cho anh phản đối.

Anh như bị điện giật vì bốn chữ cha ruột của con.

Anh đã cố hết sức che giấu sự thật, nhưng tại sao cha lại có thể nhẹ nhàng băng qua như thế? Đó là bởi vì bí mật đã bị vạch trần, không cần phải giấu diếm nữa ư?

Buông điện thoại, cổ họng anh tắc nghẹn, đứng yên một chỗ, khó mà bước đi nổi.

“Anh nghĩ em nên cân nhắc một chút, nói rõ ràng thân thế của Tiểu Lộng cho con bé, đừng để cho con bé tiếp tục suy đoán lung tung nữa.”

“Anh cảm thấy suy đoán lung tung so với chân tướng tàn khốc, cái nào có lực sát thương lớn hơn?”

Có lẽ Duy Đóa nói đúng, Tiểu Lộng mới chỉ có 12 tuổi mà thôi, không thích hợp để biết chân tướng tàn khốc...

...

Năm đó anh 18 tuổi.

Chuyện mà anh không nói cho Tiểu Lộng đó là thật ra sau đó anh vẫn mua áo hippie.

Trong trí nhớ của anh, cha anh vô cùng nghiêm khắc, không sẵn lòng nói chuyện với anh, còn mẹ anh luôn duy trì khoảng cách lạnh nhạt, bình thường nói chuyện cũng lạnh nhạt như vậy. Anh tuổi nhỏ không hiểu chuyện muốn chơi đùa với cha mẹ, bướng bỉnh trèo lên đùi cha mẹ, lại luôn bị bọn họ lấy tay đẩy ra, cự tuyệt sự thân cận của anh.

Còn cha lại luôn quan tâm đến bài vở của các chị, nghiêm khắc dặn dò, mẹ luôn giúp chỉnh trang quần áo cho các chị. Anh nghĩ, có lẽ bởi vì anh là đứa con trai duy nhất trong nhà, cho nên, cha mẹ luôn nghiêm khắc với anh. Nhưng anh cũng có thời tuổi trẻ bông bột, năm đó, anh đã khiến bọn họ vô cùng tức giận.

“Tư Nguyên nói bản thân không muốn học luật.” Chị cả nói.

Trong nhà dường như thừa dịp anh không có mặt, tổ chức cuộc họp gia đình, anh mặc áo hippie màu mè, muốn tạo bộ dạng kinh thiên động địa xuất hiện trước mặt bọn họ.

“Em ấy còn nói, cho dù chúng ta giúp em ấy đổ nguyện vọng này, em ấy cũng sẽ không đi học.” Hiện tại người lên tiếng là chị hai, “Cả nhà chúng ta đều là một nhóm, cha là thẩm phán, mẹ là luật sư nổi tiếng, thân là con trai trong nhà, làm sao cậu ấy lại không đi theo con đường này chứ?”

Mọi con đường đều dẫn đến Rome, anh phải có hứng thú nghề nghiệp, thì anh mới có thể tạo ra những kiệt tác chứ.

Anh đưa tay vào núm cửa, đang chuẩn bị mở, thận trọng tuyên bố.

“Bởi vì, thằng bé không phải là người nhà họ Lục chúng ta, cho nên huyết thống của nó cũng không giống chúng ta chứ sao nữa.” Đôi mày thanh tú của mẹ khẽ gợn sóng, “Mẹ thấy nên tôn trọng sự lựa chọn của thằng bé đi, để cho thuận theo tự nhiên.”

Khí lạnh đột nhiên bao phủ trong không khí.

Hồ hấp của Tư Nguyên cũng thay đổi, cả người anh cứng đờ tại chỗ.

“Ha ha.” Chị cả và chị hai đều gượng cười.

“Tú Lan, em nói ra chuyện này làm gì chứ? Anh nuôi thằng bé mười mấy năm, Tư Nguyên sẽ nghe lời anh, thằng bé sẽ kế thừa nghề nghiệp của anh!” Nói xong, cha lạnh lùng đứng dậy.

Tuy nhiên khi cha mở cửa phòng ra, cả người ở bên trong lẫn bên ngoài đều cứng đờ.

10. Q.1 - Chương 10

Cuộc sống chính một quá trình quỹ đạo lặp đi lặp lại, bình thản yên ổn, không có niềm vui, cũng không có cơn giận.

Như vậy cũng tốt, không trông cậy vào ai, không có chờ đợi, dù sao, không trông cậy vào ai cứu vớt cuộc sống của mình thật ra cũng rất tốt.

Bốn giờ rưỡi chiều tại siêu thị.

Một cô bé tướng mạo khí khái, làn da có chút ngăm đen, lưng đeo cặp sách, không âm ỉ không ồn ào theo sát phía sau một cô gái có làn da trắng nõn, dáng người yếu điệu nhẹ nhàng, ngũ quan lập thể rõ ràng, vô cùng xinh đẹp.

“Buổi tối làm lẩu, em muốn ăn gì?” Cô khẽ hỏi cô bé ở phía sau.

“Có thịt dê và đậu hũ là được rồi.” Cô bé quy củ trả lời.

Cô gật đầu, khi đang lấy thịt dê đông lạnh trong tủ, vừa khéo lại gặp một bác gái mở tủ lấy kem, “A, chị gái của Duy Lộ, trời nóng như vậy mà ăn lẩu sao?” Bác gái thiết tha bắt chuyện.

Cô biết bác gái này, là hàng xóm của cô Lí.

Cô khẽ gật đầu coi như hưởng ứng, đây là phương thức biểu đạt thiện chí của cô.

Nhưng bác gái lại xấu hổ tránh ra, đơn giản là vì cô không nở nụ cười với bác ta.

Tiểu Lộ xem hết một màn này ở trong mắt, rất nhiều người ở sau lưng cô bé đều gọi chị gái là “mỹ nhân băng giá”, thật sự là rất có đạo lý.

Sau đó Duy Đóa cũng không có phản ứng gì, cô đi đến một tủ lạnh khác, tiếp tục mua sắm.

Lúc này, cô cũng không phát hiện sau lưng có một ánh mắt lạnh lẽo luôn nhìn chăm chăm hai “chị em” cô, dường như có chút đăm chiêu. Vừa khéo Tiểu Lộng ở bên cạnh cô quay đầu lại. Vì thế, hẩn nhìn cô bé, cô bé nhìn hẩn.

“Tiểu Lộng, em đeo cặp có mệt không, nếu mệt thì đặt vào xe đẩy đi.” Duy Đóa vừa chọn đồ ăn vừa hỏi.

Hiện tại môn học của học sinh rất nhiều, khi cô bằng tuổi Tiểu Lộng được nuông chiều từ bé, nên chưa từng mang cặp sách nặng như vậy bao giờ.

Tiểu Lộng nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, biết cô quan tâm cô bé, nhất thời có chút ngượng ngùng, “Chị... chị, không cần đâu, em khỏe lắm...” Cô trời sinh khỏe mạnh, các bạn nam trong lớp không phải là đối thủ của cô bé.

Tuy nhiên “chị gái” luôn ghét người quen dùng vũ lực, cho nên, bình thường cô bé luôn khắc chế.

Sau khi Tiểu Lộng trả lời, cô bé lại nhìn về phía sau.

Á?

“Em đang tìm cái gì vậy?” Duy Đóa thấy cô bé chạy đến giá đồ bên cạnh, bộ dáng dường như đang tìm cái gì đó.

“Vừa rồi ở chỗ này có một chú cao y như người khổng lồ, bộ dạng có chút khả nghi nữa!” Nghe thấy Tiểu Lộng nói, Duy Đóa cũng nhìn theo phương hướng cô bé chỉ, nhưng lại không thấy gì!

“Tiểu Lộng, nhất định không được quan tâm đến người lạ nhé, hiện tại người xấu rất nhiều, em là con gái phải biết bảo vệ bản thân mình!” Cô bắt đầu khẩn trương, ngồi xổm xuống, thần sắc nghiêm túc dặn dò.

“Em biết.” Cho dù cảm thấy “chị gái” phản ứng hơi thái quá, nhưng Tiểu Lộng vẫn nghe lời gật đầu.

Nghe thấy Tiểu Lộng cam đoan, Duy Đóa tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng cô vẫn lo lắng nhìn trái phải xung quanh, phát hiện thật sự không tìm thấy người chú bộ dạng có chút khả nghi giống khổng lồ như Tiểu Lộng đề cập đâu cả.

Có lẽ chỉ là một người qua đường mà thôi.

Về đến nhà, cô rửa sạch các nguyên liệu dành ón lẩu, sau đó bày thành một mâm.

Cô cũng hầm chút xương, nhìn qua thời gian, đã hơn sáu giờ.

“Anh ở đâu vậy? Khi nào thì có thể đến?” Còn đang đi trên đường sao?

Nhưng thật sự vô cùng kì quái, xung quanh Tư Nguyên toàn là tiếng nói cười náo nhiệt, không giống như đang lái xe. Hay là anh đang nghe radio trong xe nhỉ?

“Em không nhận được tin nhắn anh gửi à?” Giọng nói của Tư Nguyên cũng thật trầm thấp.

“Không có, em quên nói với anh, đêm qua di động của em hỏng mất rồi.” Cô lắc đầu, trong lòng đột nhiên dâng lên một chút bất an.

Có gì không thể nói thẳng sao? Anh biết số điện thoại nhà cô Lí, vì sao không trực tiếp gọi điện thoại chứ?

Tư Nguyên lịch sự xin phép, ra khỏi ghế lô, đứng ở cửa, anh mới dừng lại một chút, suy nghĩ một lát, “Anh...tối nay phải đi xem mặt, không tới được...” Anh có thể cảm giác, sau lưng đang có vài ánh mắt phóng tới.

“...” Có nghĩ thế nào cô cũng không nghĩ ra lại là đáp án này.

“Đột ngột vậy à?” Giọng nói của cô cũng trở nên khàn khàn.

“Ừ.” Anh cũng không giải thích.

“Có... hài lòng không?”

Anh nhất thời không hiểu, “Hài lòng cái gì?”

“Em hỏi, đối tượng xem mặt tối nay ấy.” Môi cô khê nhếch lên.

Cơ thể Tư Nguyên cứng đờ, một lúc sau anh mới mơ hồ “có” một tiếng.

“Vậy là tốt rồi...em tha thứ cho sự lỗ hèn của anh.” Lòng mày và lông mi cô cũng giãn ra.

Cả hai bên đều rơi vào im lặng thật lâu.

“Xong việc bên này, anh sẽ qua đó sau nhé.” Tư Nguyên cố gắng tươi cười, “Có lẽ chín giờ anh sẽ qua được.” Nhưng.

Cô lắc đầu, “Không cần đâu, tám rưỡi em có chương trình học yoga.”

Thiếu chút nữa thì anh quên, mỗi tuần vào thứ ba và thứ sáu cô sẽ đến trung tâm dạy yoga kiếm thêm chút tiền.

“Dạy yoga rất vất vả, buổi tối nhớ ăn nhiều một chút.” Đối với những vấn đề khác anh thật sự không biết nói gì.

“Ừ.” Cô bình thản nói, “Cứ như vậy nhé, em cúp máy đây.”

“Ừ”

Cúp máy, biểu cảm của Duy Đóa vẫn trống rỗng như cũ.

Thực ra cô có một chút thích anh.

Thật sự là có một chút.

Nhưng cô có thể cảm nhận được, mình vĩnh viễn sẽ không phải là sự lựa chọn của anh.

Cho nên, cô chưa bao giờ mập mờ hay có ý định thăm dò anh.

Bởi vì, đối với tình cảm, cô không có biện pháp từ bỏ sự kiêu ngạo của mình, cho dù người ấy là Tư Nguyên.

Nhưng lúc này, trái tim lại có chút khó chịu và tổn thương.

Cô đứng tại chỗ, vẻ mặt mờ mịt.

Nếu, nếu, cuộc sống của cô có thể cho phép tình yêu tồn tại, người đó sẽ là Tư Nguyên ư? Nhưng anh phải có bạn gái...còn cô chỉ có thể mãi mãi làm bạn của anh.

“Chị, chú Lục không đến à?” Tiểu Lộng ngồi ở trên bàn cơm, thấp thỏm hỏi.

“Ừ.” Cô cố gắng nhếch môi dưới nhưng lại thất bại.

Ở trước mặt trẻ con, cô không cho phép bản thân mình có sự khác thường như vậy.

Nhưng hết lần này tới lần khác mà kỹ thuật diễn của cô vẫn không tốt chút nào.

“Vậy... Còn ăn lẩu không?” Tiểu Lộng do dự hỏi.

Xoay người lại, biểu cảm của cô đã hơi khôi phục về bình thường, “Ăn chứ, con người phải ăn cơm mà.”

Cuộc sống chính một quá trình quỹ đạo lặp đi lặp lại, bình thản yên ổn, không có niềm vui, cũng không có gợn sóng.

Cứ như vậy, cô cũng không biết là tốt hay là xấu nữa.

Trước đó đã từng như vậy! Như vậy cũng tốt, không trông cậy vào ai, không có chờ đợi, dù sao, không trông cậy vào ai cứu vớt cuộc sống của mình thật ra cũng rất tốt.

...

Thật ra, như vậy là đã thỏa mãn rồi.

Buổi tối ở nhà hàng trên đỉnh núi, ngoài cửa sổ sát đất, gió núi không ngừng thổi.

Ở đây có cha mẹ anh, hai chị gái, cùng với người nhà chú Ôn.

Chú Ôn là một người hào phóng, hài hước, nói chuyện tùy hứng, còn dì Ôn hiểu chuyện, hai người là cộng sự tốt nhất, vừa bắt đầu bữa ăn đã thoải mái, tự tại, náo nhiệt, tiếng cười không ngớt.

Ngay cả người lạnh lùng như mẹ anh, cũng mấy lần nở nụ cười.

Còn đối tượng xem mặt của anh, Ôn Tâm là một cô gái hoạt bát, sáng sủa, tươi tắn, vô cùng đáng yêu.

Thời gian tới anh có lẽ nên hẹn hò với cô, bởi vì thật sự không tìm thấy điểm nào không vừa lòng cả.

11. Q.1 - Chương 11

Mấy ngày nay, Hình Tuế Kiến đều đi theo Kiều Duy Đóa.

Sở dĩ hắn phải mang “bộ dạng khả nghi” là bởi vì hắn chỉ muốn biết đóa hoa bách hợp kiều ngạo này hiện tại sống như thế nào?

Sau đó, hắn thấy...

Cô “bán quần áo”, thật sự gian khổ bán quần áo.

Hoa bách hợp không phải luôn luôn kiều ngạo cao cao tại thượng sao? Trong cửa hàng là một Kiều Duy Đóa vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, trong cửa hàng khách không ngừng lui tới, trên môi cô luôn mỉm cười, cố gắng cư xử lễ phép, nhưng ở trong mắt hắn lại quá dị không thể nói lên lời.

Chẳng lẽ, cuộc sống đã thay đổi hắn, cũng đồng thời thay đổi cô ư? Trong cửa hàng, có người khách giọng nói hung dữ, đang xung đột với một nhân viên bán hàng, không khí có chút tệ, chỉ thấy cô đi qua, dùng thời gian vài phút, cô đã hiểu rõ được một chút tình huống.

Xuyên qua cửa kính, cô hơi hơi nghiêng đầu, khoe miệng khe cong lên, dường như đang cẩn thận suy xét.

Tiếp đó, mắt Hình Tuế Kiến híp lại, bởi vì hắn lại có thể nhìn thấy Kiều Duy Đóa “quỳ” xuống.

Cô quỳ gối trên mặt đất, cúi đầu tự mình thay giày đi mưa cho khách, sau khi thử xong, cô ngửa đầu lễ phép cung kính hỏi.

Hình Tuế Kiến nhíu mày.

Kiều Duy Đóa mà hắn biết giống như một con khổng tước kiều ngạo, muốn chính là muốn, không cần chính là không cần, còn như bây giờ, dường như cô đã bị cuộc sống ma sát hết những góc cạnh sắc nhọn.

Biết cô sống không tốt, hắn cũng yên tâm, nhưng không hiểu sao trong lòng hắn lại có một tầng bụi, từ lúc gặp lại đến bây giờ, hắn vẫn không có cách nào bỏ qua được.

“Lão đại, rốt cuộc anh đang nhìn cái gì thế?” Tiểu Béo ngồi ở ghế lái phụ, khó hiểu hỏi.

Từ lúc xe dừng lại đến bây giờ, vẫn đứng im tại chỗ nửa tiếng không hề chuyển động.

Gần đây lão đại thật sự có chút quái.

Hình Tuế Kiến dùng ánh mắt ý bảo cậu ta đừng làm ầm ĩ.

“Chúc quý khách thượng lộ bình an, hoan nghênh quý khách lần sau lại đến cửa hàng.” Kiều Duy Đóa tiễn khách hàng ra cửa.

“Thái độ phục vụ phải như cô quản lý này chứ, mấy cô kia không chuyên nghiệp chút nào cả! Tôi thừa nhận chân tôi thối, nhưng các người muốn bán giày thì phải chịu khó phục vụ khách chứ!” Người khách kia được tiện nghi còn khoe mồm.

“Là quản lý tôi thay mặt xin lỗi ngài về sơ suất của nhân viên, vì đã khiến ngài không hài lòng.” Khuôn mặt cô nhợt nhạt.

“Kiều Duy Đóa!” Thấy ánh mắt của lão đại đang nhìn về phía đó, Tiểu Béo nhận ra khuôn mặt lạnh lùng ngàn năm không thay đổi, mặc trang phục màu đen đứng ngoài cửa hàng, nhất thời sợ hãi kêu lên.

“Đừng kêu!” Hình Tuế Kiến muốn ngăn lại cũng đã quá muộn.

May là bọn họ đang ngồi ở trên xe, không gian đóng kín nên âm thanh cũng không thể truyền đi quá xa.

“Lão đại, anh đã gặp Kiều Duy Đóa rồi sao?” Tiểu Béo tròn tròn mắt.

“Ừ, có một lần.” Hắc không cần giấu diếm điều gì với Tiểu Béo.

“Cô ta có nhận ra anh không? Cô ta có biểu cảm gì? Anh có làm gì cô ta không?” Tiểu Béo vội vàng hỏi.

Tiểu Béo hắc làm sao có thể bỏ lỡ trường hợp sao hỏa va vào trái đất thế này được?

“Không.” Hắc đơn giản đáp lại.

Cô không nhận ra hắc, hắc cũng không làm gì cô.

“Lão đại, vậy tiếp theo anh sẽ chuẩn bị làm gì?” Tiểu Béo toàn thân máu sôi trào, mong chờ không ngừng hỏi.

Trong mắt của Tiểu Béo chứa đầy thù hận, trong ba năm hắc không chỉ từng một lần đề cập, nếu lão đại đã ra tù, nhất định phải chính chết Kiều Duy Đóa năm đó đã vu oan giá họa cho lão đại.

“Quan sát trước đã.” Thần sắc hắc bình thản.

Hắc không muốn dính dáng một chút nào đến Kiều Duy Đóa, nhưng đã gặp lại thì lắng tránh không phải là tác phong của hắc.

“Lão đại, cô ta nhìn qua đây kìa!” Tiểu Béo nhất thời hoảng hốt.

Nhưng ánh mắt của Kiều Duy Đóa cũng chỉ nhìn xung quanh.

Vừa rồi...hình như có người gọi tên của cô thì phải? Thần kinh của cô rất nhạy cảm, nhưng không dám khẳng định có phải ảo giác hay không.

“Lão, lão đại, có phải cô, cô ta đang nhìn chúng ta hay không?” Lưng Tiểu Béo đã đổ mồ hôi lạnh.

Trái tim của hắc cũng căng như dây đàn khi đề cập đến chuyện này. Bởi vì cô đang đi về phía của bọn họ. Không phải là hắc sợ cô, nhưng ánh mắt hắc đột nhiên trở nên lạnh lẽo, cả người cũng căng thẳng. Còn Tiểu Béo đã bước vào trạng thái tác chiến, đang ở trong đầu tưởng tượng một trăm tình cảnh lên mặt dạy đời. Nhưng cô lại đi qua xe của bọn hắc, nhìn không chớp mắt. Bước chân của cô dừng ở phía sau đuôi xe của bọn họ.

“Thường Hoan, sao cậu lại tới đây?” Cô kỳ quái hỏi.

Lúc này, sao Thường Hoan lại không ở nhà, mà đến cửa hàng tìm cô làm gì chứ?

“Vừa rồi tớ nhìn thấy Tư Nguyên về nhà, còn dẫn theo bên cạnh một cô gái không tồi, anh ấy giới thiệu với tớ là bạn gái của anh ấy!” Thường Hoan vô cùng vội vàng, “Hai người bọn họ hình như đã qua lại được một thời gian rồi!”

“Vì nói những lời này mà cậu cố ý chạy đến đây sao?” Cô gượng cười.

“Sao cậu vẫn còn cười được như thế vậy, Tư Nguyên bị người ta cướp mất rồi đấy!” Thường Hoan không thể hiểu nổi sao cô lại thoải mái như thế.

Rõ ràng Thường Hoan đã vô cùng xác định, cảm giác của cô không thể nào sai được, hai người kia rõ ràng thích nhau mà.

“Anh ấy gửi tin nhắn cho tớ, mời chúng ta tối mai ăn cơm, chính thức giới thiệu bạn gái của anh ấy cho chúng ta làm quen.” Duy Đóa vẫn duy trì nụ cười gượng gạo.

Cô tự nói với chính mình, kết quả như thế này là tốt nhất, cô không thể sốt ruột, không thể khổ sở, không thể... tiếc nuối. Có rất nhiều thứ không thể, bởi vì bọn họ chỉ là bạn tốt mà thôi.

“Cậu đã sớm biết rồi à?” Về mặt Thường Hoan nặng nề.

“Ừ.” Cô khẽ đáp.

Thường Hoan lại hỏi tiếp, “Hai người thật sự không có một chút khả năng nào sao?”

Duy Đóa lắc đầu.

Cô và Tư Nguyên, đều là những người bình tĩnh và thực tế.

“Tớ cũng nên nghiêm túc tìm bạn trai thôi, nếu không khi già hơn nữa, đừng nói tìm người có tiền, thậm chí người không có tiền cũng chẳng thêm tớ nữa ấy chứ.” Cô nở nụ cười hài hước hiếm hoi.

Nhưng Thường Hoan cười không nổi.

“Có đối tượng tốt, nhớ phải giới thiệu cho tớ đấy.” Cô khẽ nở nụ cười, tiếng cười dịu dàng, “Cậu hiểu mà yêu cầu của tớ rất cao nhưng cũng rất thấp.”

“Ừ, yên tâm đi.” Thường Hoan thở dài, “Cho dù cậu có bất cứ quyết định gì, tớ cũng sẽ ủng hộ cậu.”

“Cảm ơn.” Cảm giác có bạn bè thật tốt.

“Không cần cảm ơn.”

“Cậu mau trở về đi, tối nay phải mười giờ tớ mới tan ca cơ!” Cô thúc giục.

Thường Hoan gật đầu, khi cô ấy chuẩn bị mở cửa xe lại đột nhiên nói, “Duy Đóa, cậu có biết vì sao tớ nói không cần cảm ơn không?”

Cô đang định bước đi, nhanh chóng trở lại vị trí làm việc, nghe thấy lời nói của bạn cùng phòng, nghi hoặc quay đầu.

“Không cần phải nói cảm ơn, là bởi vì tớ biết trong lòng cậu cũng không dễ chịu gì.” Nói xong, Thường Hoan cũng không quay đầu lại mà ngồi thẳng vào xe luôn.

Duy Đóa cứng đờ tại chỗ.

Bộ dáng của cô thoát nhìn rất có cảm giác sa sút sao? Rõ ràng cô đã che giấu rất khá rồi mà.

Ánh mắt của cô mờ mịt, nhìn chằm chằm chiếc Honda Fit (*) càng lúc càng xa đến khi nó chỉ còn là một chấm đen, mà vẫn ngẩn người.

(*)

“Oanh” tiếng xe khởi động, chiếc xe việt dã phía sau cô cũng từ từ khởi động rời đi.

“Lão đại, vừa rồi cô ta không nhận ra chúng ta à?” Tiểu Béo không thể tin được bọn họ lại may mắn như vậy.

“Ừ.” Hần vừa nắm tay lái vừa lãnh đạm đáp lại.

Ngay cả hần cũng không thể tin bản thân lại may mắn đến thế, hơn nữa, loại vận may này không chỉ đến một lần.

Hần thường lái xe theo dõi cô, nhưng tính cảnh giác của cô không cao, hần theo dõi cô đi siêu thị, kết quả suýt chút nữa thì bị em gái cô phát hiện, hần theo dõi cô trên một chiếc xe bus, chỉ ngồi ở sau cô mấy vị trí, nhưng cô lại không hề chú ý tới hần.

Hần biết cô làm ở cửa hàng bán quần áo, một tuần năm ca thay đổi luân phiên, nghỉ một ngày.

Hần biết mỗi tuần sẽ có ba buổi tối cô đánh đàn ở câu lạc bộ đánh đàn, hai buổi tối dạy yoga, sau đó, mỗi tuần cô sẽ làm tổng vệ sinh nhà cửa một lần, vào cái ngày được nghỉ ngơi kia, cô sẽ tranh thủ tìm công việc thời vụ, nếu không may không tìm được việc, cô sẽ đến chỗ người em gái kia.

Đây là kết quả mà hần thu được trong một tháng quan sát cuộc sống của cô.

Cuộc sống của cô tầm thường đến mức khiến cho người ta cảm thấy nhàm chán.

Bởi vì ...

Mặt hắn không biểu cảm nhìn đáng vẻ hào sảng của chính mình được phản chiếu trong kính cửa xe.

Để râu quai nón, là vì muốn các cô gái kính nhi viễn chi (*) với hắn, dù sao, ai mà sinh ra nổi hứng thú với một người đàn ông ngay cả dung mạo cũng không nhìn rõ chứ? Nhưng hắn phát hiện hiện tại bản thân mơ hồ có chút cảm giác mất mát.

(*) Thành ngữ “kính nhi viễn chi” thường được dùng trong các trường hợp: Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó (wiki)

Không bị cô nhận ra, TMD (*) thực khiến hắn không có cảm giác thành tựu chút nào.

(*) TMD: Một câu chữ bên TQ, chắc nhiều người cũng biết ý nghĩa nên bạn không giải thích nữa :)

...

Bên đường Duy Đóa đột nhiên phát hiện không ngờ bản thân lại đứng ngẩn người ở một chỗ lâu như thế, cô nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, cẩn thận tỉ mỉ sửa sang lại trang phục, cố gắng phần chấn tinh thần, hít thở thật sâu, sau đó quay về cửa hàng.

Nhưng cô lại không chú ý tới ở phía xa có hai ánh mắt không ngừng nhìn về phía mình.

12. Q.1 - Chương 12

“Bây giờ cậu còn chưa hành động, thì đợi đến khi nào mới hành động chứ? Chẳng lẽ cậu thật sự chờ sau khi anh ấy kết hôn sinh con, cậu mới giết mình tỉnh ngộ đi làm kẻ thứ ba sao?”

Mùa xuân đã qua, hoàng hôn ngày hè, trong không khí cũng phiêu tán một chút độ ẩm.

Không khí trong nhà hàng vô cùng khác thường, Duy Đóa ngồi đối diện với một Tư Nguyên dịu dàng tươi cười với bạn gái của anh.

“Các món buffet của nhà hàng Italian Jie Palme d’Or này đa phần toàn là đồ Tây vừa đắt lại còn không ngon, không bằng mấy món hải sản chúng ta ăn ở nhà.” Bạn gái anh lè lưỡi, ghé vào lỗ tai anh thủ thỉ.

Anh cười không nói gì.

Thật ra, sở dĩ anh chọn nơi này là vì năm ngoái vào buổi sáng một ngày mùa đông nào đó anh đưa Duy Đóa và Thường Hoan đi làm, Duy Đóa nhiều lần nhìn thoáng qua đèn neon được trang trí bên ngoài Italian Jie Palme d’Or nhân dịp Giáng sinh.

Hiện tại, Giáng sinh đã qua lâu lắm rồi, lúc anh lái xe đi qua phát hiện vẫn còn chiếc xe tuần lộc kia.

“Đóa, em ăn ít quá, món thịt vịt xông khói ở đây khá ngon đấy.” Anh đứng dậy đi một vòng, rồi mang mấy miếng thịt vịt xông khói yên tĩnh đặt ở trước mặt Duy Đóa.

“Tư Nguyên, có phải anh nên chăm sóc bạn gái mình trước không?” Thường Hoan cố ý thử anh.

Anh cứng đờ, quả thật, rõ ràng cả tối bạn gái đều ngồi ở bên cạnh, nhưng anh lại không yên lòng toàn bộ lực chú ý đều đặt ở trên người Duy Đóa.

Duy Đóa ăn bao nhiêu, uống bao nhiêu, anh hầu như đều hiểu rõ, ngược lại bạn gái tối nay thích ăn món gì, anh đều không biết.

“Không sao đâu, em muốn ăn gì sẽ tự mình đi lấy!” Ôn Tâm tùy tiện nói.

Bình thường cô ấy cũng quen qua loa, nên cũng không nghĩ nhiều lắm.

“Cám ơn mọi người.” Duy Đóa thản nhiên gấp thức ăn, không muốn tiếp tục đề tài này nữa.

Ôn Tâm sôi nổi đi lấy thức ăn, trên bàn cơm, chỉ còn lại ba người bọn họ.

“Cô gái anh xem mặt lần này có chút khác biệt nha.” Thường Hoan cố ý nói.

Những người Tư Nguyên gặp gỡ trước kia không phải là người có tri thức hiểu lễ nghĩa, thì cũng là người thông minh khôn khéo. Còn lần này, Ôn Tâm xinh đẹp đáng yêu, hoạt bát như một chú thỏ, thực sự khiến cho các cô bất ngờ.

Tư Nguyên khẽ cười, “Cha nói tính cách anh hướng nội, nên tìm một cô gái hoạt bát kết bạn, có thể sẽ thích hợp.” Thành thật mà nói, lần đầu tiên nhìn thấy Ôn Tâm, anh cũng có chút bất ngờ.

Nhưng sau khi nghe thấy cha giải thích, anh chỉ im lặng.

Trong lòng anh cố gắng hàn gắn quan hệ giữa hai cha con, có lẽ cũng không phải chỉ có mình anh muốn nghĩ như vậy. Bao gồm cả các chị gái luôn tới “quấy rầy” anh, đó chẳng phải là biểu hiện của sự quan tâm sao?

Khi Thường Hoan lại muốn tiếp tục nói thì, “Tư Nguyên, anh mau đến đây đi!” Cách đó không xa, Ôn Tâm ra sức vẫy tay với anh, “Nơi này có Haagen-Dazs đấy, nhưng kem lạnh quá, anh mau tới lấy giúp em với!”

Thường Hoan cất giọng châm biếm, “Chuyên viên Lục, bạn gái anh hình như muốn ăn kem kìa, mau đi chuyên tâm phục vụ đi!”

Thần sắc Tư Nguyên khó tránh khỏi có chút xấu hổ, nhưng anh vẫn đứng dậy.

Anh vừa đi qua, cánh tay đã bị kéo lại, Ôn Tâm đưa muỗng múc kem bằng inox đặt trong lòng bàn tay anh, nháy mắt vô tội,

“Em muốn ăn vị trà xanh.”

Bọn họ rất xứng đôi.

Lúc này, Duy Đóa mới ngước mắt, ánh mắt lạnh lùng nhìn đôi tình nhân cách đó không xa.

Anh dịu dàng múc hai muỗng kem cho bạn gái, Ôn Tâm không vội tiếp nhận mà nở nụ cười ngọt ngào, đột nhiên hỏi một câu,

“Anh mời em ăn nhé?”

Tư Nguyên hơi sững sốt.

Bữa cơm này là do anh thanh toán nhằm mục đích muốn giới thiệu cô cho Duy Đóa, vậy cũng tính là anh mời cô ăn kem nhỉ?

Anh cảm thấy là lạ, không biết trong hồ lô của bạn gái đang bán thuốc gì. Trong một thoáng gặp gỡ, sự tinh quái của Ôn Tâm thường làm cho anh dở khóc dở cười.

Thấy anh trả lời cũng phải dè dặt như thế, khiến cho Ôn Tâm càng không chịu bỏ qua, cánh tay thân mật tựa vào bả vai của anh, chỉ vào đầu anh, “Không được nghĩ thêm nữa, lập tức trả lời, mời hay là không mời?”

Tư Nguyên không thể ứng phó được với chiêu này, anh cười khổ, “Mời, đương nhiên phải mời em chứ.” Anh không có khả năng chỉ mời mỗi Duy Đóa và Thường Hoan mà không mời cô.

“A, anh mời em Haagen-Dazs!” Ôn Tâm nhận kem trong tay anh, dùng thìa múc một chút, đưa vào trong miệng, nở một nụ cười sáng lạn với anh, lộ ra chiếc răng khểnh vô cùng đáng yêu.

Trong một thoáng hẹn hò này, anh bị suy nghĩ của bạn gái làm cho rối tinh rối mù, qua một lúc lâu anh mới nhớ ra.

Có một câu quảng cáo là: Nếu bạn yêu cô ấy hãy mời cô ấy ăn Haagen-Dazs.

Đứng ở giữa đáng đồng trong đại sảnh khiến tai Tư Nguyên có chút nóng lên.

Mà người “gây họa” đã chinh được anh phát ra tiếng cười thoải mái lạnh lớt như chuông bạc.

Duy Đóa bình tĩnh quan sát một màn này.

Hiện tại Tư Nguyên rõ ràng ở rất gần cô, nhưng cô chợt giật mình nhận ra khoảng cách giữa hai người đã quá xa rồi.

“Loại con gái đáng yêu thế này hầu như là tử huyệt của các chàng trai.” Thường Hoan lạnh lạnh nói.

Xem ra, thật sự không phải là trò đùa nữa rồi.

Duy Đóa thu hồi ánh mắt, tiếp tục chuyên tâm vào bữa tối trước mặt.

“Tớ đoán, đợi thêm lát nữa Tư Nguyên chắc chắn sẽ đem kem cho cậu ăn, đương nhiên là phải chờ thêm chút nữa!” Thường Hoan vuốt cằm, bày ra bộ dáng vô cùng chắc chắn.

Duy Đóa im lặng.

Trên thực tế, cả tối cô đều rất yên lặng.

“Bây giờ cậu còn chưa hành động, thì đợi đến khi nào mới hành động chứ? Chẳng lẽ cậu thật sự chờ sau khi anh ấy kết hôn sinh con, cậu mới giết mình tỉnh ngộ đi làm kẻ thứ ba sao?” Thường Hoan hận không thể đẩy cho cô tỉnh ra.

Duy Đóa vẫn tiếp tục im lặng ăn ốc sên nướng, giống như thể không nghe thấy những lời Thường Hoan nói.

“Di động của cậu kêu lâu như vậy, không tiếp sao?” Thường Hoan đột nhiên hỏi.

Lúc này Duy Đóa mới giật mình, đúng là chiếc di động cô mới mua đang không ngừng kêu.

“Tớ vẫn chưa quen với tiếng chuông này.” Cô luống cuống tay chân lấy di động, đứng ngồi không yên, vẽ vờ thêm chuyện giải thích.

Thường Hoan từ chối cho ý kiến.

Cô nhận điện thoại, “Duy Đóa, đi chơi bowling đi, lúc này đừng nói không được, dứt khoát không thể thiếu cô được!” Lại là giọng nói không ngừng nỗ lực của bà chủ.

“Được.”

Không chỉ khiến cho đối phương sửng sốt, ngay cả cô cũng cảm thấy bất ngờ, không ngờ cô đồng ý luôn.

Duy Đóa đặt di động xuống, Tư Nguyên đang bưng hai ly kem đi về phía các cô.

“Của em.”

“Và của em này.”

Trước mặt Duy Đóa và Thường Hoan là hai ly kem dành cho hai cô.

“Xin lỗi, tối nay em còn có hẹn, phải đi trước đây!” Duy Đóa ngẩng mặt, lộ ra nụ cười yếu ớt.

Ba người đều có chút bất ngờ.

“Sao giờ đã đi rồi, ăn buffet đương nhiên phải ăn thật nhiều, thì lúc ra mới có lợi chứ!” Ôn Tâm nhăn nhó khuôn mặt nhỏ nhắn, các cô ngồi còn chưa đến nửa tiếng mà.

“Em phải đi mọi người cứ tiếp tục, em đi trước đây.” Duy Đóa cười giải thích.

Ánh mắt Tư Nguyên tỉnh mịch tập trung vào cô.

Thường Hoan muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn không vạch trần gì hết.

Di động của cô lại vang lên, “Bạn của em lại giục rồi, em đi trước đây!” Duy Đóa chỉ vào di động.

Không đợi bọn họ nói thêm, Duy Đóa cầm lấy túi, vội vàng chạy ra ngoài, dáng vẻ như thể có việc vô cùng gấp gáp.

Đi ra cửa, đã cách chiếc xe tuần lộc khá xa, tâm tình căng thẳng của cô trong cả buổi tối giờ mới được thả lỏng.

13. Q.1 - Chương 13

Quả thật cơ hội không biết chờ đợi bất cứ ai cả, cơ hội là do chính chúng ta tạo ra.

Chỉ cần là chuyện đã đồng ý với người khác rồi thì Duy Đóa nhất định sẽ đến.

Nhưng vừa đến câu lạc bộ bowling, cô phảng phất có cảm giác hối hận.

Cô cứ tưởng rằng câu lạc bộ bowling sẽ có ánh sáng đầy đủ, đèn đuốc sáng trưng, nhưng ánh đèn ở nơi này khá mờ ảo, phức tạp, trang trí khoa trương, hết sức xa hoa. Đúng, cô không nhìn lầm! Quả thật là cũng có đường bóng, giá đỡ bóng, những con ki(*), nhưng nơi này không chỉ đơn giản là một câu lạc bộ bowling thông thường, mà nó còn là một quán bar nữa. Hóa ra cái gọi là câu lạc bộ bowling chỉ là một hình thức của quán bar trá hình.

(*)

“Duy Đóa, những người đàn ông đến đây không phải là quan chức, thì cũng là phú nhị đại (*), cô cần phải nắm thật chắc đấy!” Bà chủ khoa trương mỉm cười, biểu cảm như thể đang dẫn dắt, hi vọng cô sớm thông suốt một chút.

(*) Những đứa con của những người giàu có và của các quan chức chính quyền sinh sau thập niên 1980 được người Trung Quốc gọi là “phú nhị đại”, nghĩa là thế hệ thứ 2 giàu có. Những thanh niên “phú nhị đại” này bị chỉ trích là lười biếng, trác táng và ngạo mạn.

“Đúng vậy, nếu được ai đó để mắt đến, trên lầu còn có bồn tắm lớn đến nỗi có thể khiến cho người ta hét đến chói tai đấy! Còn nữa bên cạnh bồn tắm lớn toàn là những loại tinh dầu cao cấp được nhập khẩu từ Pháp, chị có thể mang về nhà đấy.” Trong nụ cười của Nguyệt Nguyệt mang đầy vẻ châm chọc.

“Bên trong hầm rượu vang, tùy tiện lấy một chai cũng có giá mấy vạn, còn có loại sâm banh đắt nhất trên thế giới – Louis Roederer Cristal Brut (*).”

Cô gái 9x lạnh lạnh nói, “Phần lớn những người đàn ông ở đây ngay cả uống loại nước gì cũng đều được chú ý, đợi lát nữa chị sẽ biết được cái gì gọi là cuộc sống quý tộc xa xỉ.”

Duy Đóa nhú mi.

Cho nên hiện tại cô đã gián tiếp trở thành tiểu tam bồi ngủ ư?

Sắc mặt Duy Đóa cứng lại, xoay người muốn rời đi.

Tuy nhiên...

“Có gì là không thể chứ, đây chính là một cơ hội đấy.” Có tiếng nói vang vọng trong đáy lòng cô.

“Tháng chín năm nay Tiểu Lộ sẽ lên trung học cơ sở, nếu trước đó cô có thể tìm được một người đàn ông có tiền, vậy Tiểu Lộ có thể được vào học trường cũ của cô đấy.” Tiếng nói kia càng tiến thêm một bước khuyến khích.

Bước chân của cô cũng trở nên chậm chạp.

Quả thật cơ hội không biết chờ đợi bất cứ ai cả, cơ hội là do chính chúng ta tạo ra.

Đến cả Tư Nguyên cũng đã có bạn gái rồi, có lẽ cô càng phải cố gắng hơn nữa.

“Chẳng phải cô đã nói muốn tìm một người đàn ông có tiền sao? Nhưng những người đàn ông như vậy sẽ ngồi trong xe hơi, chứ không phải chạy trên đường cái, cho nên cô thực sự định dùng mười năm để đợi một người đàn ông có tiền từ trên trời rơi xuống sao?” Bà chủ vội vàng kéo cô lại.

Nụ cười của cô cũng cứng đờ.

Có lẽ cô phải từ bỏ một chút kiêu ngạo mới có thể đạt được thành quả.

Khi cô đang bị bà chủ ấn trở lại chỗ ngồi thì...

“Kiều Duy Đóa!” Một người đàn ông phóng khoáng, chín chắn, hấp dẫn đang đi cùng với một cô gái xinh đẹp, vừa liếc mắt thoáng qua đã nhận ra cô.

Cô quay đầu, đôi mắt trong veo hơi nheo lại, một lúc lâu sau, cô mới cố ý hỏi, “Anh là ai?” Đối với một số người “bạn cũ”, cô vẫn quen dùng phương thức “đuổi người” này.

“Hóa ra ngay cả anh là ai em cũng đã quên rồi.” Thần sắc của người đàn ông hơi lộ vẻ phiền muộn.

Duy Đóa duy trì sự bình tĩnh, không muốn để cho người khác phát hiện sự mất tự nhiên của mình.

“Em quên rồi thì cũng không sao, anh sẽ giới thiệu lại, anh là Tống Phỉ Nhiên, chúng ta từng... là mối tình đầu của nhau...”

Người đàn ông không hề tức giận, trái lại còn dịu dàng giới thiệu bản thân.

Duy Đóa chỉ còn biết nín thở khi hắn ta tự giới thiệu.

Thật ra trí nhớ của cô không hề kém như vậy.

Vừa nghe đến ba chữ “mối tình đầu”, người phụ nữ bên cạnh hắn ta lập tức khấn trương ôm chặt cánh tay của hắn ta, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Duy Đóa, giọng nói nùng nịu, “Không phải anh nói muốn đi đánh bài sao? Nếu không mau vào thì trận đấu sẽ bắt đầu mất đấy!”

Nhưng Tống Phỉ Nhiên lại làm như không nghe thấy gì, hai mắt của hắn ta vẫn không rời khỏi khuôn mặt xinh đẹp của Duy Đóa.

Cho dù đã nhiều năm không gặp, Duy Đóa vẫn xinh đẹp đến lóa mắt như vậy.

”Hiện giờ em đang làm việc ở đâu? Chúng ta trao đổi danh thiếp đi, đều là bạn cũ cũng nên biết số điện thoại của nhau chứ nhỉ?

!” Tống Phỉ Nhiên cũng biểu hiện thật sự thân thiện.

“Tôi không có danh thiếp.” Duy Đóa giả bộ thản nhiên nói.

Người có mắt đều nhìn ra được, Tống Phỉ Nhiên hiện tại không phải là người cùng một thế giới với cô.

Cả người hắn ta toàn là hàng hiệu, quần áo đều là đồ được thiết kế riêng, toàn thân toát ra vẻ thành đạt.

Tuy nhiên cô cảm thấy vô cùng kỳ quái, năm đó cô không chút lưu tình đơn phương chia tay, vậy mà hôm nay hắn ta lại có thể dùng ánh mắt vui vẻ như vậy nhìn cô.

Duy Đóa bỗng nhiên cảm thấy khó chịu.

Bởi vì việc gặp lại này không nằm trong kế hoạch của cô, thái độ lấy ơn báo oán của đối phương càng khác xa so với sự tưởng tượng của cô.

Tống Phỉ Nhiên đưa một tấm danh thiếp cho cô, Duy Đóa lạnh lùng nhìn lướt qua: Tổng giám đốc công ty khai thác bất động sản.

Duy Đóa cảm thấy bất ngờ, nhưng cô cũng không quá quan tâm, chỉ biểu đạt hai chữ, “Chúc mừng.” Loại này danh hiệu, rõ ràng chính là phong hồi lộ chuyển (*), cha hắn ta đã cho thêm một cơ hội.

(*) Sau khi trải qua khó khăn sẽ xuất hiện những bước chuyển ngoặt mới (chengyu)

“Bây giờ anh vẫn còn độc thân.” Tống Phỉ Nhiên chủ động nói.

Cô gái đi cùng hắn ta cảm thấy vô cùng không ổn, lại càng dựa sát vào hắn ta, nhưng lại bị Tống Phỉ Nhiên dùng cánh tay ngăn cản.

Khi Tống Phỉ Nhiên lại muốn lên tiếng xin số điện thoại của cô, “Xin lỗi, bạn tôi còn chờ ở bên kia.” Duy Đóa bình tĩnh tạm biệt.

Hiện giờ đó là câu trả lời duy nhất mà cô có thể đáp lại.

Cô sẽ không dễ dàng chấp nhận cây cỏ mà mình đã từng ăn.

Cho dù cây cỏ đó có thể đáp ứng tất cả những yêu cầu của cô.

...

“Lão đại, hai người bọn họ có phải cố ý ở trước mặt chúng ta giả bộ không biết lẫn nhau hay không, hay là do bọn họ nhiều năm không gặp nên mới như thế?” Len lén xoay người, Tiểu Béo đều đứng đứng lơ lửng hóng hớt một màn này, hắn đang cố phỏng đoán cuộc “gặp gỡ tình cờ” giữa hai người vừa rồi, trong lòng Tiểu Béo vô cùng tin tưởng vào phán đoán đầu tiên, nhưng sự thật lại nằm ở phán đoán thứ hai.

Về mặt của Tiểu Béo cũng có chút phân vân.

“Đừng nóng vội, vẫn còn trò hay để xem mà.” Hắn đưa lưng về phía bọn họ không nhanh không chậm nói.

14. Q.1 - Chương 14

Duy Đóa có thể cảm giác được có người đang nhìn chăm chăm vào mình, như thể có những mũi dao nhọn đang đâm vào lưng cô.

“Duy Đóa, quần áo của chị giản dị quá, con người đều phải dựa vào ăn mặc cả đấy! Nếu như ngay cả bản thân mình còn không chăm chút cho tốt, thì làm sao mà có thu hoạch lớn được cơ chứ. Nếu thiếu tiền thì cũng không cần phải khách sáo, có thể nói cho chúng tôi biết là được!” Nguyệt Nguyệt cười vuốt tóc, nhìn Duy Đóa mặc áo sơ mi trắng vô cùng đơn giản, kéo cánh tay cô, Nguyệt Nguyệt ra vẻ vô cùng thân thiết, “thân mật” truyền dạy kinh nghiệm.

Cô khẽ cười yếu ớt.

Cô thật sự thiếu tiền, nhưng không thiếu tiền để mua quần áo, nếu cô nói ra món nợ của mình, biết đâu có thể hù chết những “cô nàng” không biết mùi vị lo âu này.

“Tôi nói thật đấy.” Nguyệt Nguyệt dựa sát vào cô, lạnh lẽo nói, “Hiện tại chúng tôi đang dựa vào một người có tiền, làm trong công ty tài vụ, bọn tôi đều gọi người đó là Hình lão đại, tuy tính cách hơi lạnh lùng, nhưng rất đáng tin cậy và uy tín! Trần tiểu thư, vợ chưa cưới của anh ta cũng là một người vô cùng tốt, hiện tại những người xung quanh chúng ta có tiền mà không dùng đến đều gửi ở đó, mỗi tháng đều nhận được tiền lãi khá cao đấy! Nếu ai thiếu tiền, đều có thể đi tìm Hình lão đại giúp đỡ, giá cả của anh ta cũng rất phải chăng! Vì vậy nếu chị cần người mở lời, tôi có thể giúp chị giới thiệu.”

Họ Hình ư? Chỉ là một người trùng họ mà thôi, trong chớp mắt đầu mút dây thần kinh của Duy Đóa cũng buột chặt, trong dạ dày lại nhộn nhạo hết cả lên.

Không, sẽ không phải là hắn chứ...

Không! Sẽ không, chắc chắn chỉ là trùng hợp mà thôi! Họ Hình là dòng họ đứng thứ 131 ở Trung Quốc, cô cũng không cần phải căng thẳng như thế!

“Cái này không phải gọi là cho vay nặng lãi sao?” Cô khẽ hỏi.

Chỉ riêng tiền lãi ngân hàng mỗi tháng của cha mẹ đã khiến cô không thể thở nổi, cô có bị điên mới đi vay nặng lãi.

“Đừng nói khó nghe như vậy chứ, là công ty cổ vấn đầu tư!” Nguyệt Nguyệt chỉnh lại lời nói của cô.

“Tôi không cần.” Cô từ chối thẳng thừng.

Mặt nóng lại dán vào cái mông lạnh, Nguyệt Nguyệt phẫn nộ bỏ đi.

Tuy nhiên ánh mắt nóng bỏng kia vẫn nhìn chăm chăm vào cô. Là Tống Phi Nhiên chăng? Duy Đóa quay người lại, quả nhiên thấy đối phương lộ ra nụ cười mê người, khi cô thu hồi tầm mắt, đột nhiên có chút phiền chán.

Vì sao cô lại có cảm giác bản thân giống như một con chuột đợi mèo đến vờn? Hơn nữa...

Ánh mắt có tính xâm lược như vậy thật sự là đến từ Tổng Phỉ Nhiên ư? Trực giác mách bảo cô là không phải.

“Cục trưởng Trần đến kìa!” Bà chủ nhanh chóng chạy lên đón tiếp.

Cô không tự giác nhíu mày, bắt đầu nghĩ cách làm sao có thể trốn vện ra khỏi nơi này.

Đêm nay, cô không nên tới đây.

Tuy nhiên nếu còn tiếp tục ăn buffet, cô sợ chính mình không thể thở nổi nữa. Cô càng sợ bản thân sẽ nhịn không được mà hỏi Tư Nguyên... Vì sao không thể yêu cô?

“A, hôm nay Duy Đóa cũng đến à!” Nhìn thấy cô, cục trưởng Trần vô cùng vui vẻ.

Cô nhếch môi lịch sự mỉm cười.

“Cục trưởng Trần, phải vất vả lắm tôi mới mời được Duy Đóa đến đây!” Bà chủ kể công.

“Tốt, tốt lắm! Đến là tốt rồi, nhiều người mới náo nhiệt!” Cục trưởng Trần nhịn không được càng nhìn chăm chăm vào mắt cô, sự hứng thú mờ ảo hiện lên trong mắt.

Tuy nhiên ở nơi đông người thế này, cục trưởng Trần buộc phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, quan trọng nhất là thân phận của ông ta.

Nhưng...

“Tiểu thư này tố chất không tồi, rất xinh đẹp nha!” Một người bạn khoảng bốn năm mươi tuổi ở bên cạnh cục trưởng Trần, đã muồn động tay động chân sờ mặt cô.

“Xin ngài tôn trọng một chút!” Duy Đóa lùi lại, cả người đều cảm thấy rùng mình.

Không khí nhất thời có chút khó xử.

Người đàn ông bộ dáng bốn năm mươi tuổi, ánh mắt trầm xuống, vô cùng không hài lòng.

“Lão Từ, người không đối được bản sắc phong lưu chút nào cả, đừng khiến cô nương nhà người ta sợ như thế chứ.” Cục trưởng Trần vội ho một tiếng.

“Đúng vậy, Lão Từ, chúng ta có thể đùa bỡn, nhưng vị tiểu thư này mắt cao hơn đỉnh đấy!” Đã sớm không quen nhìn Lão Từ động tay động chân, cô gái 9x dùng cáo mượn oai hùm, cũng nhân cơ hội trả thù một mũi tên trúng hai đích.

Cô ta khinh thường ông sao? Sắc mặt của người được gọi là Lão Từ càng khó coi hơn.

Một màn này đều rơi vào mắt những người ngồi trong góc, chỉ thấy Hình Tuế Kiến nói nhỏ vài câu với Tiểu Béo.

...

Duy Đóa có chút đứng ngồi không yên với toàn bộ quá trình này. Con người của cục trưởng Trần thoát nhìn cũng không tệ, ngoài thỉnh thoảng trò chuyện vài câu với những người trẻ tuổi, thời gian còn lại, dường như thật sự chỉ chuyên tâm chơi bóng mà thôi.

Còn Lão Từ kia, nhân phẩm thật sự không thể chịu nổi.

Lão Từ này là một thương nhân, là bạn của cục trưởng Trần. Bên cạnh Lão Từ là ba cô gái trẻ tuổi, đều lần lượt bị gọi điện đến, các cô “không có” tên, bị Lão Từ gọi là số 9, số 10, số 11, nghe nói số thứ tự này biểu thị cho số năm các cô quen ông ta.

Lão Từ ở giữa càng không ngừng gọi điện thoại, các cuộc gọi đều là tán tỉnh ve vãn, hơn nữa Lão Từ không có chút nào kiêng dè, cái gì mà TMD, toàn là những từ ngữ thô bỉ khiến cho Duy Đóa càng nghe càng kinh hãi.

Hơn nữa, càng kỳ lạ là Lão Từ ở giữa tiếp điện thoại, sau khi nghe thấy đối phương báo tên, ông ta hoang mang rối loạn đứng dậy, khác hẳn với sự âm ỉ vừa rồi. Sau khi ở trong WC tiếp xong điện thoại trở về, hai mắt Lão Từ bắt đầu không rời khỏi mặt cô.

Ông ta nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt kia như thể đang tính toán, dự định làm gì đó, khiến cho cô vô cùng không thoải mái.

Sau đó, ông ta đột nhiên đưa ra yêu cầu mời cô chơi bowling.

“Xin lỗi, tôi không biết chơi.” Duy Đóa lạnh nhạt khách sáo cự tuyệt.

Cô tính ngồi một lúc rồi sẽ lập tức đứng dậy ra về.

Có lẽ vào lúc này bọn họ đều đã ngủ rồi. Cô thực sự không muốn nhìn thấy Tư Nguyên thân mật với bạn gái của anh, càng thật sự không muốn nghe Thường Hoan lái nhai về tiệc buổi.

Đúng lúc cô đang trầm tư thì “rầm” cách đó không xa là tiếng những con ki bị đánh đổ.

Duy Đóa ngược mắt, nhìn thấy một người cao lớn, bóng lưng cao ngất, đứng ở bên cạnh đường bóng, tư thế ném bóng của hắn cực kì đúng tiêu chuẩn, ở giữa không trung tạo ra một đường vòng cung vô cùng xuất sắc.

Đó là một người có đôi hông gầy mà mạnh mẽ, cơ thể vô cùng rắn chắc. Hắn mặc một chiếc quần jeans màu xanh nhạt, ném bóng vô cùng nhẹ nhàng, đôi chân dài cường tráng mà có lực, khiến cho người ta liếc mắt một cái có thể xác định năng lực vận động của hắn vô cùng tốt.

Rầm rầm rầm, quả bóng bowling quả nhiên phi thẳng về phía những con ki.

Trong chớp mắt mười con ki đều bị đánh đổ.

Duy Đóa đột nhiên cảm thấy có chút áp lực, trái tim không hiểu sao bỗng nhiên đập thất thường.

Là cảm giác vô cùng quen thuộc, 13 năm trước, trong sân vận động của trường cũng từng có một màn tỏa sáng như vậy.

Cô đeo cặp sách, khi đi qua hành lang thật dài, dưới lầu đột nhiên truyền đến tiếng âm ỉ, một chàng trai giống như thường luồng, đoạt lấy quả bóng màu xanh trong tay đối thủ, động tác vô cùng dứt khoát, từ trong tay hắn phóng ra một đường vòng cung vô cùng đẹp.

“Hình lão đại vận tuế!” Trong ý thức đột nhiên phảng phất chút hoảng hốt, bước chân của cô dừng lại, nghe thấy tiếng hô của một đám nam sinh trong sân vận động.

Bởi vì trong trí nhớ có một đoạn ngắn kí ức này, nên khiến cho hô hấp của Duy Đóa có chút khó khăn.

Cô hoàn toàn không để ý mí mắt mình vẫn đang giật giật, muốn xác định rõ bóng lưng cao lớn kia.

Không, không thể nào ! Điều này chỉ là ảo giác mà thôi! Nhưng cô chưa từng gặp loại ảo giác như vậy mà. Trong mười ba năm nay, cô chưa từng có cảm giác lạnh lẽo thấm vào từng mạch máu thể này.

Những hoài nghi khó hiểu này càng khiến cho cô đứng ngồi không yên.

“Anh yêu, anh muốn tìm người chơi bóng à, em chơi cùng với anh nhé!” Cô nàng số 9 vội vàng chạy đến.

Khí chất của Duy Đóa vừa lạnh lùng lại vừa đoan trang, vừa nhìn qua đã biết cô khác biệt với bọn họ, cô nàng số 9 tương đối

tốt bụng, muốn thay cô giải vây.

Tuy nhiên...

“Kiều tiểu thư, cô thật sự tính không nề mặt ư?” Lão Từ cười lạnh, ngay cả tay của cô nàng số 9 cũng không thêm nhìn, cố ý mời cô.

Không khí lại trở nên căng thẳng.

Bà chủ đẩy cô, ý bảo cô đừng có “quá đáng”, nên nhân nhượng một chút, nhưng Duy Đóa lại không có một chút động tĩnh nào.

Việc cô không muốn làm nhất trên đời này chính là nhân nhượng, bởi vì tính cách của cô vốn ăn mềm không ăn cứng (*).

(*)có thể thương lượng, đừng đe dọa nhau mà không xong việc

“Aiz, mọi người làm sao vậy?” Cục trưởng Trần chơi xong một trận bowling, trở về lại nhìn thấy một màn căng thẳng này.

Sao hôm nay Lão Từ lại hẹp hòi như vậy nhỉ?

“Tôi chỉ muốn mời Kiều tiểu thư chơi bóng, nhưng hình như cô ta đang khinh thường tôi thì phải!” Lão Từ hừ lạnh.

“Ấy, hiểu lầm, chỉ là hiểu lầm mà thôi! Làm sao có thể chứ!” Bà chủ cố nở nụ cười.

Lão Từ này là bạn của cục trưởng Trần, thật sự đắc tội không nổi.

“Duy Đóa, đến chơi bóng đi, mọi người cùng chơi mới vui chứ!” Cục trưởng Trần nhã nhặn gọi cô.

Quan hệ của ông và Lão Từ cũng không tồi, thật sự không muốn phải chứng kiến một màn khó xử này.

Cô muốn nhìn cho rõ người đàn ông cách đó không xa rốt cuộc có phải là kẻ lưu manh hủy diệt cả cuộc đời của cô hay không.

Duy Đóa cố gắng ổn định nhịp thở, theo tiếng nói của cục trưởng Trần, làm bộ bình tĩnh đứng dậy, từng bước đi về phía đường bóng.

Người đàn ông vui vẻ chơi bóng, lấy tạm một chiếc khăn mặt lau mồ hôi trên cổ.

Từ đầu đến cuối hẳn đều không quay đầu lại, Duy Đóa chậm rãi tới gần, cố gắng lăm mồi nhìn thấy sườn mặt của hắn. Khuôn mặt người đàn ông đầy râu làm cho ngũ quan hắn càng có vẻ mơ hồ, nhưng trong sự mơ hồ đó, lại làm cho người ta có cảm giác run sợ quen thuộc. Tuy nhiên song song với cảm giác quen thuộc ấy, Duy Đóa lại cảm thấy thật xa lạ, bởi vì khí chất của người đàn ông này có vẻ rất cứng rắn, lạnh lùng, nghiêm túc, tựa như một con dao sắc bén.

Duy Đóa lắc đầu, tự nói với bản thân có lẽ chỉ là ảo giác mà thôi.

Con người “lưu manh” kia rất hư, nhưng không lạnh lùng đến vậy. Hắn có dáng vẻ lưu manh, nhưng vẻ mặt lại như cười như không, không giống như người đàn ông trước mắt khiến cho người ta cảm thấy vô cùng áp lực.

Cô tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng cô vừa mới phục hồi lại tinh thần, thì một bàn tay lại chạm vào eo của cô.

Cô hoảng sợ, đang muốn tránh đi, nhưng đã quá trễ rồi, tay kia của Lão Từ đã nắm lấy tay cô, thật ái muội vuốt nhẹ, “Đừng ngại, tôi sẽ dạy cô chơi bóng mà!” Vừa nói, vừa đưa một quả bóng bowling khá nặng vào tay cô, bàn tay hạo sắc càng dán sát vào tay cô, dường như đang tốt bụng giúp đỡ cô cầm bóng.

Cục trưởng Trần và bọn họ làm sao không thấy một màn này chứ? Ánh mắt Duy Đóa quét quanh một vòng, phát hiện cục trưởng Trần không biết khi nào đã cùng Nguyệt Nguyệt và các cô gái khác đi đến đường bóng khá xa, Duy Đóa cảm thấy buồn nôn, chỉ muốn phản kháng.

Người đàn ông ở đường bóng bên cạnh, đã ném xong một lượt, hắn xoay người đến giá để bóng lấy quả bóng mới.

Trong nháy mắt khi hắn xoay người, ánh mắt của hắn và cô chạm vào nhau.

Ánh mắt hắn lạnh lùng lóe ra tia sắc lạnh, quan sát bọn họ từ trên xuống dưới, Duy Đóa kinh ngạc nhìn hắn, trong phút chốc, tất cả mạch máu như thể đều đóng băng.

Cảm giác đáng sợ quen thuộc lan tràn khắp cơ thể cô.

“Là, là, là anh...” Sắc mặt Duy Đóa tái nhợt, môi run rẩy không chút máu nào.

Ác mộng phẳng phất đang tái hiện trước mắt cô.

Hắn không trả lời câu hỏi của cô, nhưng khóe miệng lại hơi nhếch lên, hắn không nói lời nào, lạnh lùng xoay người bước đi.

“Kiều tiểu thư, tôi dạy cô ném bóng nha!” Một tay Lão Từ giở trò với eo của cô, nhưng tay kia lại ra vẻ như thể đang dạy cô ném bóng.

Đường bóng tiếp tục truyền đến tiếng rầm rầm, đó là tiếng ném bóng của người đàn ông bên cạnh, tiếp tục dứt khoát chơi bóng làm đổ các con ki.

Toàn bộ lồng ngực Duy Đóa đều phập phồng bất định.

Là hắn sao? Là hắn sao? Suy đoán này giống như một con rắn độc đang quấn lấy cổ cô, khiến cô không thể thở nổi.

Dường như thật sự là hắn! Hình Tuế Kiến!

Cô run rẩy dữ dội, bàn tay nắm thật chặt, ngón tay của cô nắm chặt lỗ bóng, thù hận sâu sắc khiến cho ý nghĩ của cô trở nên

trống rỗng trong nháy mắt, tuyệt vọng đẩy bóng về phía sau, muốn dùng bóng đập vỡ quá khứ.

“A!” Phía sau cô truyền đến tiếng hét thảm thiết.

Bóng bowling rơi xuống đất, “bộp bộp bộp” lăn đi mấy mét.

“Tôi, tôi vừa đánh ngài sao?” Duy Đóa kinh ngạc.

Bởi vì Lão Từ ôm đũng quần thống khổ kêu gào.

“Mẹ nó, cô ném cái gì đấy!” Có mắt hay không?

“Tôi, tôi không cố ý...” Vừa rồi cô chỉ muốn lấy bóng ném chết người đàn ông ở đường bóng bên cạnh...

“Người đàn bà thói tha, cô cố ý phải không!” Lão Từ ôm đũng quần rống giận.

Nghe thấy tiếng rống giận dữ và tiếng tranh chấp, một số khách xung quanh, cùng với cục trưởng Trần và bà chủ đều vội vàng vây lại.

Chuyện này khiến cho bầu không khí trong câu lạc bộ vô cùng âm ỉ.

Rầm, lại là một đường bóng đẹp mắt đánh đổ tất cả các con ki.

Điều khác biệt với sự ồn ào xung quanh, đó là người đàn ông bên cạnh dường như không bị một chút tác động nào, ném bóng, thành công đánh đổ những con ki!

15. Q.1 - Chương 15

Là hắn sao? Là Hình Tuế Kiến sao?

Xung quanh vô cùng ồn ào, Lão Từ gào thét vì đau, chửi bới, khiến bầu không khí vô cùng âm ỉ.

Duy Đóa muốn nhanh chóng nhìn thấy rõ người đàn ông kia, nếu là thật cô, cô...sẽ không bỏ qua cho hắn! Thù hận sâu đậm đã sớm cắm rễ trong lòng cô suốt nhiều năm qua, khi nửa đêm giật mình tỉnh giấc vì ác mộng, cô cũng đã từng tự hỏi chính mình, nếu gặp lại tên lưu manh kia, cô sẽ làm như thế nào?

Đáp án chỉ có một, cô muốn lột da, xả thịt, uống máu, ăn thịt hắn! Chỉ có như vậy mới có thể giải tỏa oán hận trong lòng cô!

Nhưng thật sự là hấn sao? Vì sao ở khoảng cách gần như vậy, mà cô cũng không thể xác định nổi. Thời gian mười ba năm, thật sự có thể thay đổi hoàn toàn một con người sao? Nếu là hấn, tại sao sau khi đã hủy diệt một người, mà khi gặp lại hấn có thể giả vờ bình tĩnh đến vậy, như thể đã sớm quên sạch Kiều Duy Đóa cô? Nếu không phải là hấn, vì sao cô lại có cảm giác đáng sợ quen thuộc đến vậy?

Cô nhất định phải mở to hai mắt để thấy cho rõ ràng! !

Người đàn ông bên cạnh chơi xong ván cuối cùng, dùng khăn lông lau một chút mồ hôi, ngồi vào ghế, bắt đầu từ từ cởi giày thể thao.

Hấn chuẩn bị đi rồi? Không được đi! Cô phải ngăn hấn lại, phải hỏi rõ họ và tên, cũng như hỏi xem hấn có phải là người mà cô đã quen không!

Cô liều mạng muốn chen qua, nhưng chen qua những người xung quanh còn khó, chứ nói gì đến việc chạm được vào người đàn ông kia, hơn nữa...

“Người đàn bà chết tiệt, cô dám lấy bóng bowling ném ta!” Lão Từ một tay ôm đống quần, một tay sống chết bám lấy cô, không để cho cô rời khỏi phạm vi tầm mắt của ông ta.

“Tôi đã nói không phải tôi cố ý mà!” Ai bảo ông ta đứng ở phía sau cô động tay động chân?

“Tôi thấy cô chính là mượn cơ hội trả thù, ai da...” Lão Từ ở bên cạnh phần nộ lên án, chưa nói được vài câu, đã ra vẻ đau đớn kêu lên vài tiếng.

“Lão Từ, ngài không sao chứ, chỗ bị đập vào có làm sao không?” Chuyện xảy ra cũng khiến bà chủ bị dọa đến choáng váng.

“Bà không có mắt sao? Bà không phát hiện chỗ đó?” Bộ mặt già nua của Lão Từ bày ra vẻ đau đớn.

“Lão Từ, chỗ đó của ông không có việc gì chứ?” Cục trưởng Trần cũng chảy ròng mồ hôi lạnh.

“Ai da, bắt lấy cô ta, đừng để cho cô ta trốn thoát!” Lão Từ chỉ về phía cô.

Cô không chen ra được.

Người đàn ông cao lớn kia đã đổi xong giày, đang di chuyển về phía cửa lớn.

“Đừng đi!” Cô vội vàng hét lên.

Làm sao hấn có thể đi, làm sao có thể chứ?

“Cô muốn chạy trốn sao? Không được trốn!” Lão Từ vẫn còn đang bám riết lấy cô.

Cô dùng sức đẩy bọn họ ra, chạy ra khỏi câu lạc bộ, bên ngoài mưa tầm tã, còn cô đứng một mình trong đêm tối, nhìn trên phố không có một bóng người, còn người đàn ông kia cũng đã mất tích, cô vô cùng phần nộ không tìm được gì để giải tỏa, trong lòng đột nhiên cảm thấy hoảng sợ.

Gió thổi qua khiến sống lưng cô lạnh lạnh.

Có một loại cảm giác, trò chơi giữa mèo và chuột sắp bắt đầu.

...

Dưới sự chỉ huy của cục trưởng Trần, đoàn người liền đưa Lão Từ đến bệnh viện.

“Cái gì, “súng” của Lão Từ bị gãy? Tính “công” có thể bị tổn thương, ngay cả đi vệ sinh cũng gặp khó khăn ư?” Bà chủ bị hù dọa không nhẹ.

“Đúng vậy, chúng tôi vừa phẫu thuật xong cho bệnh nhân, nhưng “súng” của bệnh nhân vì bị vật nặng tấn công, phần sụn đã hoàn toàn bị gãy, bên ngoài vết thương còn có dấu hiệu xuất huyết, các phần khác cũng bị tím bầm.” Đây là điều bác sĩ chuyên khoa nói với các cô.

Cục trưởng Trần nghe xong chẩn đoán của bác sĩ, mi tâm cũng nhíu lại, ông ta lại nhìn về phía Duy Đóa đang sững sờ, “Kiều tiểu thư, xin lỗi, cô thật sự không thể đi.”

Mọi người đều hiểu ý của cục trưởng Trần.

Chuyện đã phát triển đến mức này thì chỉ còn biết dựa vào ý của Lão Từ, nếu làm không tốt có khả năng sẽ bị báo công an.

Sắc mặt Duy Đóa tái nhợt, cô thật sự không nghĩ tới tình thế sẽ trở nên nghiêm trọng như vậy.

Vừa rồi cô thực sự cầm bóng ném vào nơi đó của Lão Từ ư? Cô dường như không có một chút ấn tượng nào, bởi vì bắt đầu từ lúc người đàn ông giống Hình Tuế Kiến xuất hiện, tâm trí của cô vẫn luôn rối loạn.

...

Thất tha thất thiếu về tới nhà đã là nửa đêm, trong khoảnh khắc đi qua cánh cửa phòng đóng kín kia, cô dường như cảm thấy hạ đường huyết.

Cô ngồi dưới đất, sững sờ, cơ thể mảnh khảnh không ngừng run rẩy, bị mưa xối xả khiến mái tóc dài của cô hỗn loạn dính chặt vào má, cả người đều mơ hồ.

“Kiều tiểu thư, đây là tội cố ý gây thương tổn... Nếu Lão Từ kiện cáo, cô sẽ phải ngồi tù đấy.” Cục trưởng Trần nói cho cô kết cục tệ nhất.

Đêm nay, tất cả mọi người đều thấy thái độ lạnh lùng của cô đối với Lão Từ.

“Kiều Duy Đóa, tôi đã nhìn thấy tất cả, chị quả thật đã lấy bóng ném người, hơn nữa sau khi làm người ta bị thương chị còn muốn trốn đi!” Tệ nhất là cô nàng 9x kia chắc chắn sẽ làm chứng cho Lão Từ.

Cô có khả năng phải ngồi tù.

Ôm chặt lấy chính mình, cô dùng tay phải nắm chặt tay trái, không để cho bản thân tiếp tục run rẩy.

“Tách” căn phòng đột nhiên sáng lên.

“Cậu bị mắc mưa à?” Thường Hoan hiếm khi thấy bộ dáng nhếch nhác của cô, nhíu mày, lo lắng nhìn cô.

Ánh mắt của hai người giao nhau.

Cô phải làm gì bây giờ?

“Không phải tối nay cậu đi câu một kẻ ngốc sao? Sao lại khiến cho bản thân giống như một công chúa gặp xui xẻo thế này?” Thường Hoan đùa với cô.

Cô im lặng.

“Duy Đóa, cậu tin tớ đi, cho dù cậu có đi một trăm lần, cũng không...” Thường Hoan thở dài, nói thẳng, “Bởi vì cậu thật sự ‘làm’ vô cùng không tự nhiên, hơn nữa cậu cũng không thể buông tha được những nguyên tắc của chính mình!” Kẻ có tiền nếu không tìm một cô gái môn đăng hộ đối, thì cũng chỉ là ra ngoài chơi bởi mà thôi, còn Duy Đóa đối với người chồng trong tương lai có yêu cầu rất cao.

“Thường Hoan, tớ có việc muốn bàn bạc với cậu.” Cô nhếch môi lựa chọn mở miệng.

Có lẽ ba kẻ ngốc sẽ bằng một Gia Cát Lượng (*).

(*) Thông qua ý kiến của nhiều người có thể tìm được một biện pháp chu toàn(baidu)

Nhưng cô vừa định nhếch môi, đã lập tức khép lại.

Bởi vì có một người ở trong phòng cô đi ra.

“Về rồi à?” Tư Nguyên ôn hòa hỏi.

Thấy rõ bóng dáng quen thuộc ảm áp kia, cùng với giọng nói dịu dàng khiến cho sự sợ hãi, bất lực của cô trong đêm nay

không hiểu sao lại giảm bớt đi, mũi cô cũng cay cay.

Nhiều năm như vậy, cho dù cô gặp phải khó khăn lớn như thế nào, nhưng chỉ cần nhìn thấy Tư Nguyên, trái tim của cô luôn có thể ổn định ngay lập tức.

“Đúng vậy, em về rồi.” Vừa rồi anh vẫn luôn ở trong phòng chờ cô, cho nên những lời Thường Hoan nói anh cũng nghe thấy rồi sao?

“Được rồi, anh cũng đã đợi được người, mau đi đi!” Thường Hoan không khách khí động thủ đuổi anh đi ra ngoài.

Tư Nguyên nhìn đồng hồ một chút, đã là hai giờ đêm, “Mau tắm rửa đi ngủ sớm một chút, anh về trước đây.” Bộ dáng của cô thoát nhìn vô cùng mệt mỏi, những lời anh muốn hỏi, toàn bộ đều nuốt xuống, ngoài dằn dò, anh cũng không nhiều lời thêm nữa.

Không khách khí đóng cửa phòng lại.

Tư Nguyên đứng một lúc lâu ở cửa, còn Duy Đóa vừa rồi dường như có chút khó chịu.

“Tớ cũng có chuyện muốn nói với cậu.” Sau khi đóng cửa lại, thần sắc của Thường Hoan cũng khá nghiêm trọng.

“...” Cô theo thói quen trả lời, “Cậu nói trước đi.”

“Tư Nguyên có khả năng sẽ đính hôn đấy.”

Những lời này khiến cho Duy Đóa cảm thấy đầu óc trống rỗng.

“Anh, anh ấy nói ư?” Trái tim như bị bóp nghẹt.

Nhanh như vậy ư? Anh ấy sắp đính hôn, có lẽ cô phải chúc mừng chứ, nhưng vì sao lại cảm thấy suy sụp thế này?

“Không, anh ấy chưa nói, nhưng tớ nghe bạn gái anh ấy nói vậy, hai nhà đã bàn bạc chuyện hôn sự, nếu không tổ chức vào mừng một tháng năm, thì cũng sẽ là quốc khánh năm nay.”

“Rất... Tốt...” Ngoài nói mấy từ này, cô cũng không biết nên nói gì.

“Duy Đóa, trong lòng cậu khó chịu thì cứ nói ra đi, tớ tin chỉ cần cậu nỗ lực, nhất định sẽ không diễn ra hôn lễ này!” Thường Hoan sốt ruột.

“Vì sao tớ phải nỗ lực chứ?” Cô cúi đầu, lẩm bẩm hỏi.

Vì sao, cô phải đi hỏi Tư Nguyên tại sao không thể yêu cô chứ? Nhiều lúc, cô cũng tự hỏi bản thân, chẳng lẽ cô thật sự không đáng để cho anh yêu, không đáng để cho anh theo đuổi như vậy sao? Mỗi một lần tự hỏi bản thân đều trở nên vô ích.

Lúc yên tĩnh, cô sẽ càng nghĩ ngợi nhiều, nhưng cuối cùng, cô đành phải tự nói với chính mình, không yêu cũng tốt, cô không cần tình yêu.

Huống chi hiện tại cô càng khó bảo toàn bản thân.

“Có lẽ cậu cũng đã từng nói với anh ấy như vậy đúng không?” Ngữ điệu trong câu hỏi của Duy Đóa rất nhẹ, nhưng lại vô cùng khẳng định.

Thường Hoan cứng đờ.

Bởi vì vấn đề này quá sắc bén và vô cùng chính xác.

“Bọn tớ chỉ là bạn bè, đừng suy nghĩ nhiều quá.” Cô tiếp tục khẽ nói.

Nhưng vì sao sống lưng lại cảm thấy lạnh toát? Ngay cả sức lực để nói chuyện cũng không còn, “Tớ về phòng nghỉ ngơi đây.”

Lại đứng lên, cô có cảm giác không bước nổi.

“Duy Đóa!” Thường Hoan muốn gọi cô lại.

“Ngủ đi, đã muộn rồi đấy.” Thần sắc của cô vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng vô cùng cứng cỏi.

Không gì có thể đánh bại được cô ...

Đóng cửa phòng lại, cô ngồi yên trên giường thật lâu.

“Duy Đóa, Lão Từ nói nếu cô không muốn ăn cơm tù, thì trong vòng ba ngày cô phải bồi thường cho ông ấy ba trăm vạn, ông ấy mới không báo cảnh sát!”

Ba trăm vạn thật đúng là công phu sư tử ngoạm(*), cô lấy đâu ra ba trăm vạn đây?

(*) chỉ việc ra giá quá cao, cũng dùng để miêu tả người có lòng tham không đáy(baidu)

16. Q.1 - Chương 16

Dựa dẫm vào một người là thói quen đáng sợ nhất trên thế giới này.

Sáng sớm, Duy Đóa đã nhận được điện thoại của ông chủ.

“Duy Đóa, tôi... Thật sự rất xin lỗi, tôi nghĩ, cô, hẳn là cô cũng đã nghe nói, bởi vì câu lạc bộ chúng ta kinh doanh không tốt, gần đây việc quay vòng tài chính có chút vấn đề...”

Ông chủ ập a ập ứng khiến cô nhú mày, cô cũng biết ông chủ không muốn nói về việc quay vòng tài chính của câu lạc bộ.

“Có chuyện gì ông cứ nói thẳng đi.” Đứng mãi vòng vo như vậy.

“À, là như thế này, tôi đã chuyển tiền lương tháng này vào thẻ cho cô, bắt đầu từ hôm nay cô không cần đến câu lạc bộ đánh đàn nữa.” Ông chủ một hơi nói xong.

Vì vậy, cô bị sa thải ư? Cô giật mình, một lúc sau cô mới nhàn nhạt đáp lại, “Tôi biết rồi.”

Lúc này, người choáng váng lại là ông chủ.

“Chỉ như vậy thôi sao?” Ông ta không bị mất lòng lang dạ sói ư.

Ông chủ vô cùng muốn nhảy lên, có thể tranh công với bà xã, cuối cùng ông ta đã giải quyết được chuyện khó nhất!

“Không như vậy, thì còn có thể làm như thế nào?” Duy Đóa bình tĩnh hỏi, “Hay là nên nói thêm vài câu tôi hiểu nỗi khổ của ông ư?”

Bị châm biếm khiến cho ông chủ khá xấu hổ, “Ha ha, Duy Đóa cô đã chơi piano ở câu lạc bộ của tôi được sáu năm, hoặc nhiều hoặc ít tôi cũng có cảm tình với cô, nhưng tai họa lần này của cô thật sự là... , tôi không dám giúp cô, cũng không có khả năng giúp cô...”

“Được rồi, tôi biết cảm tình của ông chủ có giá thật rẻ mạt.” Cô ngắt lời ông ta, mặt không biểu cảm nói, “Vừa rồi ông nhắc tôi mới nhớ, tôi đã làm việc ở chỗ ông sáu năm, vì vậy, tiền lương tháng này nên bao gồm cả tiền sa thải trong sáu tháng nữa nhỉ, xin ông hãy chuyển hết số tiền đó vào trong thẻ giúp tôi.”

Nói xong, không đợi đối phương đáp lại, cô dập máy luôn.

Cô chết lặng không có bất cứ cảm giác gì, bởi vì tai vạ đều tự bay đến. Năm đó, lúc nhà cô phá sản, ngay cả những người họ hàng cũng đều làm như vậy, bọn họ sợ nhà cô nhờ vả, nên đều cố gắng tránh thật xa.

Sau khi tan ca buổi tối, Duy Đóa cố ý đi một chuyến đến bệnh viện.

Trong căn phòng VIP rộng rãi thoải mái, Lão Từ đang được ba cô nàng số 9, số 10, và số 11 hỏi han ân cần, một người bóp chân, một người gọt hoa quả, một người đang kể chuyện cười, ba người lần lượt chăm sóc ông ta.

“Lão Từ, thân thể còn đau không?” Cô cố gắng tỏ ra bình tĩnh hỏi han.

“Phụt.” Một vỏ nho lập tức chạm vào chân cô .

“Kiều tiểu thư, cô dám đến đây, tức là đã chuẩn bị đầy đủ tiền rồi đúng không?” Lão Từ vung cuốn truyện tiểu lâm trong tay cô nàng số 9 ra, cất tiếng hỏi.

Một tiếng Kiều tiểu thư này thật sự thể hiện thái độ vô cùng phẫn nộ.

Sắc mặt Duy Đóa không thay đổi, “Hắn là ngài cũng biết, điều đó là không thể.” Nếu cô có nhiều tiền như vậy, cũng chẳng phải chạy vạy khắp nơi làm thuê.

“Không thể? Không thể ư? Cô nói với tôi là không thể sao?” Lão Từ vuốt trán, giống như đang được nghe truyện cười, “Kiều tiểu thư, cho nên hiện tại cô bình tĩnh như vậy đứng ở trước mặt tôi, định đến cầu xin tôi, hay là tới nói với tôi, cô lựa chọn ngồi tù?”

Môi của cô cũng thản nhiên nhếch lên, “Tôi không thể lựa chọn ngồi tù.” Cũng không thể cầu xin ông ta.

Nếu như cô ngồi tù, thì cha mẹ phải làm sao bây giờ? Còn có Tiểu Lộng còn phải dựa vào sự nuôi dưỡng của cô.

Vì vậy, cô đã suy nghĩ một đêm, núi xanh còn đó lo gì thiếu củ đun(*).

(*)Đừng vội chán nản, vì ngày nào còn cố gắng phấn đấu, thì vẫn còn rất nhiều cơ hội đạt được những thành quả mình muốn.(yahoo)

“A, không bồi thường và hòa giải, lại không muốn ngồi tù, Kiều tiểu thư cô thật sự cho rằng dựa vào bộ dạng xinh đẹp của bản thân chính là vương pháp, có thể ngang ngược sao?” Lão Từ cười nhạo nói.

Cô nàng số 10 và 11 nghe vậy che miệng cười trộm, chỉ có cô nàng số 9 đồng tình nhìn cô.

“Nếu tôi có thể ngang ngược được, thì đã không phải đứng ở chỗ này.” Cô cũng không bị chọc giận, biểu tình trên mặt vẫn bình tĩnh không gợn sóng như cũ.

Trải qua một đêm suy nghĩ, cô đã biết nên ứng phó thế nào.

“Nhưng Lão Từ à, tôi cũng muốn nhắc nhở ông, ông đòi ba trăm vạn, con số trên trời thế này, hành vi của ông có khác gì lừa bịp tống tiền không?” Duy Đóa nghiêm mặt nói.

“Lừa bịp tống tiền?” Lão Từ đột nhiên cất cao giọng, “Cô cứ thử đứng trên đường hỏi bữa một người đàn ông xem, cô dùng ba trăm vạn để mua “súng” của hắn, xem hắn có bán hay không!”

“Tôi nghĩ không có ai điên mà bán “súng” lấy ba trăm vạn, nhưng ba trăm vạn này không dùng để buôn bán giao dịch mà là dùng để bồi thường, cái giá này quá không phù hợp với thực tế.” Mặc dù nói đến từ làm cho người ta xấu hổ kia, nhưng cô vẫn như cũ mặt không đỏ, hơi thở ổn định, giọng điệu bình tĩnh.

“TMD, giá không phù hợp với thực tế sao? Có người phụ nữ nào dám kiêu ngạo như cô ư? Ném bóng khiến người khác bị thương, lại còn hùng hồn đến chỉ trích người bị hại lừa bịp tống tiền!” Lão Từ càng lớn tiếng mắng.

“Tôi không muốn cãi nhau với ngài, tôi rất có thành ý đến giải quyết vấn đề!” Cô đã gây ra tại họa thì sẽ chịu trách nhiệm, nhưng bất cứ kẻ nào muốn bắt nạt cô cũng không phải là chuyện dễ dàng.

“Cô tới giải quyết vấn đề gì? Tôi thấy cô đến chế giễu tôi bị thương thì đúng hơn!” Lão Từ ương ngạnh nói.

“Lão Từ, có đúng là ngài không vậy?” Cô hỏi lại.

Trong nháy mắt bị hỏi vặn, Lão Từ chỉ còn biết im lặng.

Xem ra, người phụ nữ này còn lợi hại hơn so với tưởng tượng của ông ta!

“Tôi đương nhiên chính là tôi rồi, cô có muốn tự mình đến kiểm tra một chút hay không?” Lão Từ xốc chân lên, bày ra tư thế hình chữ bát xem cô có thể làm gì ông ta.

Duy Đóa âm thầm nắm tay thật chặt.

“Lão Từ, ngày hôm qua ngài mới làm giải phẫu, xin đừng kích động, không thể làm tổn thương đến cơ thể mình.” Cô nàng số 11 nũng nịu khuyên nhủ.

“Ai da, em vừa nhắc tới thì anh lại cảm thấy phía dưới đau muốn chết!” Lão Từ ôm lấy cô nàng số 11, hô to gọi nhỏ kêu đau.

Cô lạnh lùng quan sát.

“Không muốn bồi thường, vậy cô cứ chờ cảnh sát tới bắt đi, tôi nhất định sẽ kiện cô!” Lão Từ buông cô nàng số 11 ra, thay đổi sắc mặt còn lợi hại hơn diễn kịch, chỉ vào mũi cô uy hiếp.

Hiện trường có nhiều người làm chứng như vậy, trên tay ông ta lại có kết quả của bác sĩ, sao ông ta phải sợ chứ!

Ánh mắt Duy Đóa vẫn lạnh lùng như cũ, “Ba mươi vạn.”

Á?

Lão Từ bỗng chốc phản ứng không kịp, sửng sốt.

“Tôi có thể bồi thường nhiều nhất chỉ có ba mươi vạn.” Cô giữ chừng mực nói.

Bất kể phía dưới của ông ta là hồng thật, hay chỉ là nhất thời “mất tác dụng”, thì cô cũng không muốn ngồi tù, ba mươi vạn đã là một sự nỗ lực không tưởng của cô rồi.

“Cô lại dám mặc cả với tôi sau khi đã làm gãy “súng” của tôi? Hơn nữa giờ tôi chỉ có thể ở “dưới”? Cô cảm thấy ‘bảo bối’ của tôi chỉ trị giá ba mươi vạn thôi ư?” Lão Từ đấm ngực, bị kích thích quá lớn.

“Nếu ngài đã nghĩ như vậy thì tôi cũng không có biện pháp.” Thay bằng việc nói lời khác thì cứ ám chỉ như vậy.

“TMD, một năm tôi có thể kiếm bao nhiêu cái ba trăm vạn, TMD cô có biết hay không?” Lão Từ gào rống.

“Tôi không biết, cũng không muốn biết.” Đối với Lão Từ, cô vẫn bình tĩnh như cũ, “Trong vòng 3 ngày, tôi sẽ mang ba mươi vạn đến, hi vọng chúng ta có thể từ từ hòa giải.”

Nói xong, cô xoay người bước đi.

Ngay khi cửa phòng bệnh vừa đóng lại, bên trong truyền đến tiếng đồ đạc bị đập vỡ.

Duy Đóa không bị ảnh hưởng gì, tiếp tục bước đi.

Cho dù Lão Từ thường ngày có thể kiếm được bao nhiêu tiền, cho dù ông ta là người giàu có ra sao, thì đó cũng là chuyện của ông ta. Chỉ có 30 vạn mà thôi, nhiều hơn một mao cô cũng không cho!

“Kiều tiểu thư.” Phía sau có người gọi cô.

Duy Đóa dừng bước.

Cô nàng số 9 đuổi theo, “Tôi lén chạy ra đây là muốn nhắc nhở cô, phải cẩn thận với Lão Từ, ông ta không đùa đâu.”

Tại sao lại nói như vậy? Duy Đóa nhìn cô nàng số 9.

“Trước khi cô đến bệnh viện...” cô nàng số 9 nhìn quanh bốn phía một chút, tới gần cô khẽ nói, “Tôi cố ý thử ông ta một chút, muốn thử sờ vào chỗ đó, nhưng Lão Từ cảnh giác rất cao, ngay ở trước mặt chúng tôi cùng đều giả bộ đau, không cho bất cứ ai chạm vào!”

Duy Đóa nhú mày.

Cô cũng đã đoán được ông ta sớm có chuẩn bị từ trước.

“Kiều tiểu thư, tôi xác định Lão Từ không chỉ đơn giản muốn ba trăm vạn của cô như vậy đâu. Dù sao ông ta cũng vốn là giám đốc công ty, tài sản vô cùng nhiều! Vì vậy tôi vô cùng phân vân không biết cô đã làm chuyện gì mà khiến cho Lão Từ hận thấu xương cố ý chính cô đến chết như vậy?” Cô nàng số 9 tò mò hỏi.

Thực ra, cô cũng rất hiếu kỳ với vấn đề này.

Ra khỏi bệnh viện, bầu trời vẫn u ám như cũ, báo hiệu cho bão táp sắp ập tới.

Cô ở cửa bệnh viện gần ngơ một lúc lâu.

Thật ra, nếu rút tất cả tiền tiết kiệm của cô trong ngân hàng ra cũng chưa đến ba vạn, chứ nói chi đến con số ba mươi vạn xa vời kia.

Cô nên mượn khoản tiền này từ ai đây?

Cô lấy điện thoại ra bắt đầu xem danh bạ.

Cha, mẹ, em trai? Ba người này có thể trực tiếp bỏ qua.

Ông chủ cửa hàng quần áo? Người ta làm sao có thể ứng trước bốn đến năm năm tiền lương cho cô!

Thường Hoan? Thường Hoan có tiếng là thẻ thanh toán tiền.

Tư Nguyên...

Dựa dẫm vào một người là thói quen đáng sợ nhất trên thế giới này.

Trái tim bị bóp nghẹt, ngón tay dừng một chút, cô lắc đầu, bắt buộc bản thân phải bỏ qua cái tên này.

Cuối cùng, tầm mắt của cô dừng ở cái tên “Nguyệt Nguyệt”.

...

Hắn thật sự không có duyên với phụ nữ, bởi vì các cô gái có ngược cảm lên cũng không thấy mặt hắn, vậy thì họ làm sao có hứng thú với hắn được cơ chứ?

“Hình, Hình lão đại?” Cô bé sinh viên làm part-time nhìn thấy hắn, sợ tới mức lắp bắp.

“Giúp tôi pha tách cà phê.” Hắn cũng không chú ý tới người đó là ai, sau khi trầm giọng tiếp tục sải bước về phòng làm việc.

Hắn căn bản không chú ý cô bé sinh viên làm part-time đã vô cùng sợ hãi, vẻ mặt đờ đẫn hóa đá tại chỗ.

“Hóa ra, lão đại cao như vậy...” Quá sốc.

Trong phòng làm việc đã có người đến trước hắn.

Trần Ôn Ngọc sau khi giúp hắn quét dọn, sửa sang lại văn kiện mới lên tiếng, “A Kiến, sáng nay em giúp anh hẹn Trưởng tổng của phòng điền sản XX bàn chuyện hợp tác, còn có Giang tổng của xưởng thiết bị điện tử XX, buổi chiều là ...”

Vừa nói được một nửa, khi lơ đãng ngược lên, Trần Ôn Ngọc trợn to hai mắt, ngây ra như phỗng.

“A Kiến, anh...” A Kiến trước mắt lộ ra bộ râu dọa người, khuôn mặt tràn đầy khí phách đàn ông.

Ôn Ngọc ngay cả hô hấp cũng như thể bị ngừng lại.

“Anh đã nói rồi, anh sẽ không chạm vào phòng điền sản, sao Trưởng tổng còn đến đây?” Hắn thần nhiên ngồi vào vị trí.

“Nhưng hiện tại, phòng điền sản nóng nực như vậy...” Bình thường khi nói đến công việc miệng lưỡi của Ôn Ngọc đều lưu loát, nhưng hôm nay lại lắp bắp như gà mắc tóc.

Hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trong ba năm, lần đầu tiên thấy hắn để râu như thế! Trái tim Ôn Ngọc càng đập dữ dội hơn.

“Dù có nóng nực đến thế nào anh cũng không chạm vào phòng điền sản.” Mi tâm hắn nhíu lại, “Em giúp anh hủy hẹn với Trưởng tổng đi.”

Nói xong, hắn lại suy nghĩ một chút, “Còn nữa hãy hủy hết tất cả những cuộc hẹn trong buổi sáng hôm nay, anh có hẹn với một vị khách lúc mười giờ.”

“Là một vụ buôn bán lớn sao?” Ôn Ngọc cố gắng bình tĩnh, theo trực giác hỏi.

“Ừ, là một vị khách quan trọng.” Hắn khẽ đáp lại.

Ba mươi vạn có tính là vụ buôn bán lớn không? Không, nhưng người phụ nữ sắp tìm tới cửa kia, quả thật là một vị khách quan trọng.

Hắn bỗng dưng nhếch khóe môi.

17. Q.1 - Chương 17

Không có công không thể nhận lộc, con người sống trong xã hội luôn phải đề phòng với những cạm bẫy rình rập.

“Tôi muốn giới thiệu cho chị chính là công ty này, chị có thể coi nó như ngân hàng hay công ty đầu tư đều được, những chuyện mà ngân hàng không làm được thì ở chỗ này cũng đều có thể giải quyết ổn thỏa!” Nguyệt Nguyệt ở đầu bên kia tích cực giới thiệu, còn Duy Đóa đang đứng trước cửa công ty đầu tư.

Nói thực, công ty đầu tư này bề ngoài thoát nhìn cũng bình thường, tuy nó nằm ở đoạn đường buôn bán sầm uất, nhưng công ty lại thuê ba tầng trong nhà dân, vách tường loang lổ, cũ kỹ, hơn nữa cô không nhìn thấy bảng hiệu của công ty ở cửa.

Quả nhiên là mọt mờ treo đầu dê bán thịt chó.

Cô nhiều lần xác nhận địa chỉ trong điện thoại, rồi lại đối chiếu với số nhà trên cửa, cuối cùng, cô hạ quyết tâm đẩy cửa kính đi vào.

“Xin chào, tôi tìm Trần tiểu thư, xin hỏi cô ấy có ở đây không?” Cô hỏi cô gái thoát nhìn còn rất trẻ tuổi ở chỗ lễ tân.

Công ty kinh doanh này cũng không lớn, chỉ khoảng năm mươi đến sáu mươi mét vuông mà thôi, hơn nữa phòng làm việc cũng vắng vẻ, ngoài cô gái có dáng dấp giống sinh viên làm part-time, dường như cũng không thấy bất cứ viên chức nào khác.

“Chị Ôn Ngọc à? Ông chủ đã sai chị ấy đến ngân hàng giải quyết chút chuyện rồi, trong vòng nửa tiếng chưa chắc chị ấy đã về đây.” Cô gái làm part-time trả lời.

Không phải Nguyệt Nguyệt nói đã liên hệ xong rồi sao, bảo cô mười giờ đến đây là được?

“Không sao, tôi có thể chờ cô ấy.” Hiện tại cô đang cầu xin người ta, cho nên không thể vội vàng nóng nảy.

Cô tìm vị trí ngồi xuống.

Thời gian tích tắc trôi qua.

“Đợi chút, để tôi kiểm tra, đúng đúng đúng, hôm nay là ngày nhận tiền lãi của ngài, yên tâm, tôi sẽ nhắc chị Ôn Ngọc, buổi chiều ngài nhất định sẽ nhận được tiền chuyển khoản!”

“Nghiêm tổng, ngài yên tâm, chị Ôn Ngọc đã đi ngân hàng chuyển khoản cho ngài rồi!”

“Ngân hàng XX ư? Chị Ôn Ngọc chắc đang ở ngân hàng của mọi người đấy, tôi sẽ gọi điện cho chị ấy!”

Cô gái làm part-time dường như bận rộn nhiều việc, điện thoại không ngừng vang lên, nhiều lúc cô gái làm part-time đều ứng phó không nổi, phân thân cũng vô ích.

“Chị Ôn Ngọc đúng là nữ cường nhân, sao chị ấy lại giỏi giang đến thế chứ? Chị ấy vừa đi ra ngoài, tôi liền thở không nổi!” Cô gái làm part-time lẩm bẩm, luống cuống tay chân đến mức khóc không ra nước mắt.

Trong lúc chờ đợi cũng thật là rảnh rỗi, Duy Đóa lên tiếng hỏi:

“Muốn photocopy à?” Cô gái làm part-time đang xếp tài liệu thành một chồng, Duy Đóa vừa nhìn đã đoán ra được công việc tiếp theo của cô ấy.

Điện thoại trên bàn lại không ngừng vang lên.

Dưới ánh mắt cảm kích của cô gái làm part-time, Duy Đóa tiếp nhận văn kiện trong tay cô ấy, đứng dậy đi đến máy photocopy hỗ trợ.

Sau khi cô gái làm part-time chuyển máy vào đường dây nội bộ cho ông chủ, cuối cùng mới có thời gian bắt chuyện với Duy Đóa, “Đúng rồi, tôi còn chưa hỏi chị, chị tìm chị Ôn Ngọc có chuyện gì vậy? Có phải chị muốn gửi tiền vào đây không? Tiền lợi tức ở chỗ chúng tôi thực sự rất cao đấy!”

Chị Ôn Ngọc kia chính là bà chủ tương lai mà Nguyệt Nguyệt nhắc chẳng?

Duy Đóa lắc đầu, “Tôi đến vay tiền.”

Vay tiền ư? Ông chủ dường như đã từng đặc biệt căn dặn.

Cô gái làm part-time mơ hồ gõ vào đầu, đầu óc hỗn loạn trong chốc lát không thể nghĩ ra được gì.

“Chị muốn mượn bao nhiêu?” Cô gái làm part-time xuất phát theo nghề nghiệp bản năng hỏi.

“Ba mươi vạn.”

Ba mươi vạn cũng chỉ là một con số nhỏ, cô gái làm part-time tiếp tục hỏi, “Chị có vật để đảm bảo không? Ý tôi là nhà hay xe ấy.”

Sắc mặt Duy Đóa hơi khó xử, lắc đầu.

Nếu có gì đó để cầm cố, cô nhất định sẽ không tìm tới chỗ này.

“Vậy còn người đáng tin để bảo đảm thì sao? Ví dụ như nhân viên chính phủ, chỉ cần tìm một người đáng tin đứng ra thay chị đảm bảo là được.” Cô gái làm part-time nói với cô.

Cô chần chờ, cuối cùng vẫn lắc đầu.

Một người chết vì vay nặng lãi là đủ rồi, cô không thể liên lụy đến bạn bè.

“A, cái gì chị cũng không có sao?” Cô gái làm part-time vốn quen với quy trình cho vay cũng cảm thấy khó xử.

Đúng vậy, cô là một kẻ bần cùng, không có bất cứ một thứ gì.

“Tôi sẽ nỗ lực trả tiền.” Điều duy nhất cô có thể đảm bảo là danh dự của mình.

Cô sẽ không chơi xấu, nhưng cô cũng hiểu rõ khó khăn của việc này.

“Xin hỏi, nếu tôi mượn ba mươi vạn, thì tiền lãi hàng tháng sẽ là bao nhiêu?” Nguyệt Nguyệt nói cái gì một mao, cô nghe không hiểu lắm.

“Ba mươi vạn à, bình thường tiền lãi mỗi tháng có lẽ là ba vạn, trừ phi cô là bạn thân hoặc bạn học của ông chủ may ra mới được giảm xuống.” Cô gái làm part-time nhanh chóng trả lời.

Duy Đóa nhất thời như hít phải khí lạnh.

Mỗi tháng ba vạn, cho dù cô không ăn không uống làm việc hơn 24 tiếng, ước chừng cũng khó mà kiếm được số tiền này.

Sau khi ngây người tại chỗ một lúc lâu, cô mới đứng dậy, “Đã làm phiền rồi.”

“A, không mượn sao?” Cô gái làm part-time sững sốt.

Hiện tại bọn họ còn chưa ghét bỏ cô không có sự bảo đảm, cô đã ghét bỏ bọn họ chào giá cao sao?

Đúng vậy, không mượn, cô không dám mang mũ lớn như vậy trên đầu.

Nhưng ngoài nơi này, cô còn có thể đi nơi nào đây? Duy Đóa cảm thấy con đường phía trước vô cùng mờ mịt.

Người ta đều nói một phen tiền có thể bức chết một anh hùng hảo hán, trước kia cô không tin, sau khi đã trải qua nhiều khó khăn, cô không thể không tin.

Nhất định sẽ có biện pháp khác, cô chỉ có thể an ủi bản thân như vậy.

Tuy nhiên chỉ còn lại có hai ngày, thật sự là có thể tìm được biện pháp khác sao?

Ngay khi cô sắp sửa ra khỏi cửa, điện thoại trên bàn làm việc của cô gái làm part-time vang lên, cô gái làm part-time sau khi tiếp điện thoại vội vàng đuổi theo cô, “Kiều tiểu thư, xem trí nhớ của tôi này, hóa ra cô chính là người hẹn lúc 10 giờ của ông chủ!”

Cô quả thật đã bảo Nguyệt Nguyệt hẹn người quản lý lúc 10 giờ, nhưng không ngờ người Nguyệt Nguyệt hẹn lại là ông chủ.

“Cô nhanh lên một chút, ông chủ của chúng tôi đã chờ cô lâu rồi đấy!” Cô gái làm part-time không ngừng thanh minh đưa cô lên lầu.

Thật là kì lạ, bình thường ông chủ đâu phải là người nhẫn nại, vậy mà hôm nay đợi đến một giờ cũng không lên tiếng, hơn nữa, cô ấy vừa đi ra, điện thoại lại trùng hợp vang lên như vậy.

Đúng lúc này, điện thoại trong văn phòng lại vang lên, cô gái làm part-time mau chóng chạy ra nghe, vừa bận rộn tiếp điện thoại vừa phát tay ý bảo cô trực tiếp lên lầu.

Đã như vậy, thì Duy Đóa chỉ có thể tự mình lên lầu.

Cầu thang được làm từ gỗ, cô bước giày cao gót đến đâu thì đều tạo ra tiếng kéo kẹt trên sàn làm cho tâm trạng của cô càng thêm khẩn trương.

Nghe nói ông chủ công ty này họ Hình, có quan hệ làm ăn với cả hai giới hắc bạch.

Đến lầu hai, cô lịch sự gõ cửa.

“Vào đi.” Bên trong truyền đến một giọng nói trầm thấp đáp lại cô.

Hít sâu một hơi, cô lấy dũng khí đẩy cửa ra.

Một người đàn ông cao lớn đưa lưng về phía cô, mở tủ lạnh, lấy một lon coca.

“Bóc” tiếng bọt khí nổi lên bốn phía.

Mí mắt Duy Đóa đột nhiên mấp máy dữ dội.

“Mượn bao nhiêu?” Người đàn ông không lập tức quay đầu, hẩn chậm rãi uống coca, nhàn nhạt hỏi.

Giọng nói của người đàn ông này rất có uy nghiêm, khiến cho người ta không khỏi cảm thấy có chút áp lực.

“Ba mươi vạn.” Duy Đóa trả lời.

Tại sao chỉ là một bóng lưng mà thôi đã khiến cô cảm thấy vô cùng bị áp bức?

“Cô khẳng định như vậy là đủ?” Hẩn hỏi.

“Tôi khẳng định.” Cô cúi xuống, thành thật thừa nhận, “Nhưng tôi không khẳng định mỗi tháng sẽ trả đủ được tiền lãi.”

“Tôi cho vay dài hạn ở bên ngoài thu hai phần tiền lãi, ngắn hạn là ba, hoặc bốn phần, tính cô năm phần là được rồi.” Người

đàn ông nói rõ ràng.

“Năm phần tiền lãi là bao nhiêu?” Cô không xác định hỏi.

“Mỗi tháng là mười lăm ngàn.” Hẩn trầm giọng trả lời.

Mỗi tháng mười lăm ngàn ư? Tiền lương mỗi tháng của cô ở cửa hàng quần áo khoảng từ bảy đến tám ngàn, còn có tiền từ câu lạc bộ yoga, cùng với cô chuẩn bị tìm thêm một hai công việc làm thêm nữa. Chỉ cần cô không trả trước tiền lãi cho ngân hàng, vậy thì cô có thể trả được mười lăm ngàn tiền lãi mỗi tháng này.

Tuy nhiên cô lại không có cảm giác mây mù thấy được trời xanh.

“Tại sao lại cho tôi giá ưu đãi như vậy?” Nếu không phải vừa nãy ở dưới lầu hỏi thăm qua giá, có lẽ giờ cô cũng cảm thấy hồ đồ.

Không có công không thể nhận lộc, con người sống trong xã hội luôn phải đề phòng với những cạm bẫy rình rập.

“Bởi vì ...” hần từ từ xoay người lại, đối mặt với cô, “Chúng ta là bạn học.”

18. Q.1 - Chương 18

Khi cô nằm ở trong phòng phẫu thuật lạnh như băng, khi cô phải chịu đựng những đau khổ, khuất nhục và tra tấn trên thể giới này, trong đầu cô không ngừng hiện lên hình ảnh hần bị lăng nhục, cô mới có thể cắn răng vượt qua nỗi đau!

Trong nháy Duy Đóa trở nên cứng đờ, đôi mắt cũng mang sắc thái lạnh lẽo.

Khuôn mặt này, khuôn mặt này...

13 năm trước.

“Này, chúng ta đã là bạn cùng bàn, cậu có thể đối với tôi tốt một chút có được hay không?” Nhìn dòng phân chia vĩ tuyến 38 (*) bằng phấn trắng trên bàn, lại nhìn sang những bạn cùng bàn khác thân cận “hòa hợp”, hần thở dài nói.

(*) Vĩ tuyến 38 là đường phân giới giữa Bắc Triều Tiên và Hàn Quốc

Xin đấy, bọn họ đã không còn là học sinh tiểu học nữa rồi, sao còn chơi cái trò ấu trĩ như thế?

Cô lười nói chuyện với hần.

Vị trí của dòng phân chia vĩ tuyến 38 kia, một bên thì sạch sẽ, còn bên kia thì lòi thối không chịu nổi, người có mắt đều nhìn ra được, cô không thích ngồi cùng bàn với hần đến như thế nào.

Hần hoàn toàn bị coi thường, tay lướt qua vĩ tuyến 38 kia, nghịch ngợm kéo mái tóc sạch sẽ của cô.

Cô giận dữ quay đầu.

Khụ? Hiện tại mới chịu nghe hần nói sao?

“Bạn học, chẳng lẽ cậu không biết trời sinh đàn ông có một loại ham muốn chinh phục với phụ nữ khó trị sao, nếu cậu không muốn tôi nảy sinh hứng thú với cậu, vậy hãy chịu khó phục tùng một chút, ít làm chuyện khác người đi.” Mối mông của hần lộ ra nụ cười đáng ghét nhắc nhở cô.

Không nằm ngoài dự đoán, đáy mắt cô hiện ra ngọn lửa chán ghét.

Nhưng hần vẫn không có một chút động tĩnh nào.

“Chẳng lẽ, thật ra cậu cũng thích tôi, cho nên tất cả những chán ghét này chính là cố ý quyến rũ?” Hần nhún vai nói.

Nghe vậy, cô nhất thời cảm thấy khó thở, giống như bị sỉ nhục vô cùng nghiêm trọng, không chút nghĩ ngợi, cô vung tay về phía hần.

Nhưng cổ tay mảnh khảnh của cô bị hần vững vàng bắt được.

Trong không khí, nhất thời tóe lửa bốn phía.

“Nhớ kỹ, vĩnh viễn đừng có ý đồ tát đàn ông!” Cầm lấy tay cô, hần cảnh cáo, “Nếu không cậu sẽ không thể tưởng tượng nổi hậu quả!”

...

“Bốp” trong không khí truyền đến tiếng tát.

Cho dù bị tát hần vẫn không có ý định xoa mặt, còn khuôn mặt lạnh lùng không biểu cảm của cô bắt đầu trở nên run sợ.

Duy Đóa thở gấp, là hần, thật sự là hần!

Một cái tát không đủ để trút hết nỗi hận, ánh mắt của cô bốc cháy, ngọn lửa ấy có thể thiêu hấn thành tro. Thế nhưng người bị “ngọn lửa” ấy thiêu lại không có bất cứ phản ứng gì.

Ngay khi cô không khống chế được lại định giơ tay lên vung một cái tát, thì cổ tay lại bị mạnh mẽ bắt lại.

“Hình, Tuế, Kiến!” Khi cô nghiêng rằng nghiêng lợi hô tên của hấn, thì cô cũng cảm thấy cái lạnh thấm vào tận xương tủy.

Tuy rằng theo dấu vết của năm tháng, hiện tại khuôn mặt này cũng đã trở nên chín chắn, tang thương và ung dung, nhưng cái cảm mạnh mẽ, hai hàng lông mày anh tuấn, rậm rạp, vẫn quen thuộc như thế, quen thuộc như thể ác mộng gọi hồn.

“Đủ rồi, tôi tán thành cho cô tát một cái là bởi vì tôi quả thật nợ cô.” Hấn đẩy tay cô ra, lạnh đậm nói.

Năm đó, nương theo ánh trăng tiến vào cửa sổ, thứ mà hấn thấy rõ không chỉ có khuôn mặt cô, còn có vết máu loang lổ dưới chân cô.

Những năm tháng ở trong tù, hấn không ngừng nhớ tới màu máu đỏ tươi ấy. Đó cũng là lần đầu tiên của hấn, cho nên hấn xúc động giống như muốn nuốt chửng, tất cả đều dựa vào cảm giác của một người đàn ông, căn bản không thể nào phán đoán được cái gì.

Nhưng lúc đó cô ấy thực sự có rên rỉ, phát ra tiếng quả thực vô cùng đau đớn. Tuy nhiên, không phải bọn Sài Nhân đã nói khi phụ nữ rên rỉ là muốn cố ý khơi gợi lửa tình của đàn ông hay sao?

Cũng bởi vì vết máu này, nên năm đó ở trên tòa án cho dù cô chỉ trích, vu tội thể nào, hấn đều khai nhận hết.

Trong thời gian ở tù, hấn thật sự chưa từng một lần nghĩ tới việc này có thể là do có người hãm hại hấn, một người châm lửa còn một người đốt. Nhưng hấn thật sự không thể không để ý. Hấn thật sự rất muốn biết, những giọt máu đó rốt cuộc là thật hay là giả? Còn cô đã đạt được loại ích lợi và hứa hẹn nào, mới có thể làm ra loại chuyện thể này?

Cả người Duy Đóa đều phát run.

Chỉ một cái tát này làm sao có thể đủ được? ! Mà hấn vẫn còn có mặt mũi nói ra hai chữ “bạn học”!

Hấn bình tĩnh tự nhiên trở lại trước bàn, rút ra một tờ giấy, ở những chỗ trống lưu loát hạ vài nét bút.

“Chuyện tiền nong không cần phải lo lắng, tôi sẽ giúp cô giải quyết.” Hấn sẽ từ từ “giải quyết”, để cho cô tự nguyện nhảy xuống hố, thì trò chơi này mới có thể chính thức bắt đầu!

Hấn kí xong tên rồi để sang bên cạnh, lạnh lùng thản nhiên nói, “Nhưng tôi cảm thấy rất hiếu kỳ, năm đó cô giúp Tống Phỉ Nhiên lớn như vậy, chiếu cố, thậm chí không tiếc hy sinh thành như vậy, tại sao hiện giờ chỉ có 30 vạn mà hấn cũng không giúp cô?”

Ánh mắt lạnh lẽo dán chặt vào cô, chờ một đáp án.

Sắc mặt Duy Đóa vừa trắng vừa đỏ, cô không hiểu Hình Tuế Kiến đang nói cái gì! Cô chỉ biết là hiện tại cô nghèo túng, ở hấn trong mắt hấn thật nhếch nhác và đáng cười.

“Hình Tuế Kiến, tại sao anh vẫn còn sống, tại sao anh không chết đi? !” Không phải nói nhà tù chính là địa ngục chốn nhân gian sao? Hơn nữa với loại tội của hấn, ở bên trong đó phải vô cùng khổ sở chứ.

Tại sao hấn lại sống tốt như vậy? Thậm chí còn có thể cao cao tại thượng đến vậy?

Khi hấn ở tù được một năm, cô cố tình vô ý hỏi những người làm tình nguyện, nghe nói ở trong ngục giam dễ dàng bị người

ức hiếp nhất chính là loại tội phạm cường gian.

Khi cô nằm ở trong phòng phẫu thuật lạnh như băng, khi cô phải chịu đựng những đau khổ, khuất nhục và tra tấn trên thể giới này, trong đầu cô không ngừng hiện lên hình ảnh hấn bị lăng nhục, cô mới có thể cắn răng vượt qua nỗi đau!

Trước khi chưa có Tiểu Lộ và Tư Nguyên, cô đều dựa vào thù hận và ảo tưởng mà sống.

Nhưng hiện tại hân lại sống tốt như vậy, không thiếu cánh tay hay chiếc chân nào, khỏe mạnh như vậy, giàu có như vậy đứng ở trước mặt cô! Làm sao cô có thể không hận, không mất bình tĩnh trước tất cả những chuyện này? Một cái tát làm sao có thể giải quyết được mọi chuyện giữa hân và cô!

19. Q.1 - Chương 19

“Danh dự không đảm đương nổi cơm ăn đâu.”

“Thực tế cuộc sống không cho phép người ta mãi đắm chìm trong sự lãng mạn.”

“Chết thật dễ dàng, nhưng người đã chết thì làm sao giành được hi vọng, không phải sao?” Hân lạnh lùng nhàn nhạt hỏi lại.

Giành được hi vọng ư?

“Anh muốn giành cái gì?” Khuôn mặt xinh đẹp của Duy Đóa lo lắng hỏi.

Hân muốn giành được danh dự của cô sao?

Như thể xem thấu tâm tư của cô. “Ký tên đi, danh dự không đảm đương nổi cơm ăn đâu.” Hân bình tĩnh chỉ vào chỗ ký tên trong bản hợp đồng.

Chỉ có ký tên, cô mới có thể giải quyết được chuyện này.

Vốn dĩ hân cho rằng cô sẽ mượn 300 vạn, nhưng không nghĩ tới chỉ có 30 vạn, con số này vượt quá sự tưởng tượng của hân.

Buổi sáng, hân nhận được điện thoại của Lão Từ, trong điện thoại Lão Từ căm giận, còn hân thì dờ khóc dờ cười.

Xem ra, việc hân cho rằng toàn bộ thế giới đều sẽ quay xung quanh một mình Kiều Duy Đóa không hề sai một chút nào, mảnh khoe thương lượng của cô vẫn chuyên quyền độc đoán như thế.

Duy Đóa cảm thấy như đang hít phải từng đợt khí lạnh, cô cố gắng kiềm chế bản thân, nhưng phát hiện vẫn thất bại.

“Anh muốn bố thí mà còn hỏi tôi có muốn hay không à?” Phản ứng của cô là trực tiếp xé thẳng hợp đồng rồi ném vào mặt hân.

Khi tờ giấy trắng mực đen nhẹ nhàng rơi trên bàn làm việc, hân chỉ kịp nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé của cô đang ùng ùng nổi giận rồi đi.

Cửa văn phòng bị đóng thật mạnh.

“Tính tình vẫn mạnh mẽ như vậy.” Hân đợi cả một buổi sáng, bắt đầu từ lúc cô bước vào cửa công ty, hân đứng ở cửa sổ lầu hai đứng một giờ.

Tuy nhiên có thể rõ ràng nhận thấy một khắc cô cũng không muốn đợi hân.

Nhưng không sao cả, mọi chuyện mới chỉ bắt đầu, vẫn còn rất nhiều thời gian.

...

Cả một ngày trời, Duy Đóa đi đến rất nhiều nơi, lúc trở về, cơn giận giữ đã sớm tan biến, bà vai buông thõng cho thấy sự mệt mỏi.

Cô tin tưởng trời không tuyệt đường người, nhưng vì sao cô lại có cảm giác đã đi đến bước đường cùng?

Cô gái làm part-time cũng không nói dối, còn Hình Tuệ Kiến cũng không chèn ép cô, tiền lãi của bên cho vay nặng lãi mỗi tháng là “một mao” tức là 10%, cái giá quả thật muốn ăn tươi nuốt sống người ta.

Nhưng vấn đề là hiện tại không ai dám “ăn” cô! Cô không nhà, không xe cũng không có người đảm bảo.

Rõ ràng còn có tới hai ngày, nhưng cô lại không nhìn thấy một tia hi vọng nào.

Chẳng lẽ, cô thật sự phải bỏ hết thể diện chấp nhận “người bạn học cũ” kia sao? Không! Cho dù hiện tại giết cô, cô cũng không cần!

Nhưng nếu cô ngồi tù, thì Tiểu Lộng phải làm sao bây giờ?

“Duy Đóa!” Đúng lúc cô mệt mỏi tiến vào tiểu khu, chuẩn bị lên lầu, phía sau có người gọi cô.

Theo bản năng cô quay đầu, đập vào mắt là người đàn ông tuấn tú dịu dàng khiến cô sững sốt.

Sau đó cô nhú mày.

Làm sao Tống Phỉ Nhiên có thể tìm tới chỗ này?

“Em thật sự sống ở nơi này sao? Anh còn tưởng bà chủ câu lạc bộ XX lừa anh!” Tống Phỉ Nhiên xuống xe, khi đóng cửa xe Benz S600 về mặt tràn đầy kích động.

Duy Đóa còn chú ý, trong tay của hắn ta đang cầm một bó hoa rất đẹp.

Loài hoa này nhìn thoáng qua có vẻ giống hoa hồng, nhưng thực ra nó là...

“Tường vi...” Cô giật mình nói ra đáp án.

“Hoa tường vi tím, em thích nhất.” Hắn ta đưa bó hoa cho cô.

Duy Đóa giật mình nhìn bó hoa màu tím, trong khi cô còn đang mờ mịt thì mùi hoa tươi mát đã tiến vào mũi cô.

“Anh mua à?” Bởi vì bất ngờ nên cô vô cùng giật mình.

Trước kia, bởi vì cô thích, cho nên phía sau vườn hoa nhà cô trồng toàn tường vi tím.

Khi đó cô cảm thấy bản thân thích gì đó đều có thể dễ như trở bàn tay, sau này mất đi mới phát hiện, muốn động viên chính mình, sẽ nhớ lại thứ mà mình đã từng vô cùng yêu thích, nguyện vọng nhỏ bé như vậy cũng sẽ bởi vì nghèo khó mà trở nên vô cùng khó khăn.

Hoa tường vi thật sự rất khó tìm, hơn nữa, còn là một bó lớn như vậy.

“Không phải mua, là do anh trồng”. Tống Phỉ Nhiên dịu dàng cười trả lời.

Anh ta trồng ư? Đúng là một đáp án bất ngờ.

“Đường đường là một người đàn ông không có chuyện gì để làm hay sao mà lại làm chuyện này.” Phản ứng của cô rất lạnh nhạt.

Cho dù lại nhìn thấy hoa tường vi, trái tim cũng có chút gợn sóng, nhưng thực tế cuộc sống không cho phép người ta mãi đắm chìm trong sự lãng mạn.

“Sau khi chia tay với em, anh đành phải nhìn hoa nhớ người.” Tống Phỉ Nhiên ôn nhu nói.

Nếu là những người phụ nữ khác nghe thấy những lời chân thành thế này, hoặc nhiều hoặc ít sẽ có chút cảm giác, ví dụ như thẹn thùng, vô thức, nhưng Duy Đóa không có một chút phản ứng nào.

“Hiện tại tôi không có tâm tình và khả năng thưởng thức hoa tường vi.” Cô lạnh nhạt nhét hoa vào trong lòng hắn ta.

Hiện tại cô đang đứng ở nơi nguy hiểm, có khả năng giây tiếp theo sẽ sảy chân tan xương nát thịt, nào có tâm tình thưởng hoa dưới trăng.

Hơn nữa, sau mười ba năm Tống Phỉ Nhiên cũng không khác gì người xa lạ đối với cô.

Cô đang muốn đi vào, lại bị Tống Phỉ Nhiên ngăn lại.

“Duy Đóa, em... có phải em đang thiếu tiền đúng không? Có lẽ anh...” Tống Phỉ Nhiên do dự, ấp a ấp úng dường như không biết nên mở miệng thế nào.

Cô nhúu mày hỏi thẳng, “Rốt cuộc anh muốn nói cái gì?” Cô thích người khác thẳng thắn, không lãng phí thời gian.

Hiện tại đối với cô mà nói thời gian chính là tiền bạc.

“Anh muốn nói... Thật ra với anh mà nói, ba trăm vạn...cũng không phải là một con số quá lớn...” Tống Phỉ Nhiên tiếp tục áp a áp ứng.

Vì vậy, anh ta đã thấy tất cả mọi chuyện ngày hôm đó? Hơn nữa, chữ số chuẩn xác như vậy, thật sự khiến cho người ta nghi ngờ.

“Ai nói với anh?” Mặt cô không biểu cảm hỏi.

“Duy Đóa, em đừng tức giận, anh...có hỏi bà chủ...” Tống Phỉ Nhiên nhanh chóng khai báo.

“Tôi không mượn nổi mà cũng chẳng có khả năng chi trả.” Cô cơ bản hiểu được, trực tiếp ngắt lời hắn ta.

“Đã mượn rồi, tôi phải vào nhà nghỉ đây.” Nói xong, cô xoay người.

“Anh muốn trả nợ thay em, anh không cần em trả lại!” Thấy cô rời đi, Tống Phỉ Nhiên gấp đến nổi ở phía sau cô lớn tiếng thanh minh.

Nghe thấy hắn ta nói, bước chân của cô cũng dừng lại một chút.

Có ý gì? Cuối cùng cũng tìm được đường sống trong chỗ chết ư?

Nửa phút sau, cô xoay người, mặt không biểu cảm nói, “Anh nói ra điều kiện đi.”

Sự thẳng thắn của cô khiến cho Tống Phỉ Nhiên sửng sốt.

Cho dù trong lòng đã chuẩn bị thật lâu, nhưng khi nói ra vẫn không thể ngăn sóng cuộn trào.

“Á, điều kiện gì?” Tống Phỉ Nhiên ngạc nhiên hỏi.

“Điều kiện để anh giúp tôi.” Cô càng thẳng thắn hơn.

Trên thế giới này vĩnh viễn không có cơm trưa miễn phí, cho nên, cô rất hiếu kỳ xem vật ngang giá để trao đổi với bữa đại tiệc miễn phí này sẽ là cái gì.

Hắn đương nhiên là giúp cô vô điều kiện! Đây là đáp án Tống Phỉ Nhiên đã sớm nghĩ xong, nhưng trong giờ phút này khi thấy trong ánh mắt cô cảnh giác mười phần, hắn ta một câu cũng nói không nên lời.

“Anh, đương nhiên là yêu...” Khóe môi Tống Phỉ Nhiên cong cong, dịu dàng nói.

Tuy nhiên.

“Anh hãy nói thật đi.” Cô ngắt lời hắn ta.

Tống Phỉ Nhiên lại ngẩn người.

“Ở trước mặt tôi anh là người giàu có, bởi vì hiện tại chúng ta không ngang hàng, có phải anh vẫn luôn ghi hận năm đó tôi đưa ra lời chia tay?” Cô đặt ra lập trường phỏng đoán, “Ba trăm vạn đối với anh hiện tại là vô cùng đơn giản, cho nên anh sẵn lòng dùng ba trăm vạn đến đổi lấy một cơ hội sỉ nhục tôi đúng không?”

Lời nói của cô khiến cho Tống Phỉ Nhiên kinh hãi, “Em, tại sao em có thể nghĩ như vậy? !”

“Đây cũng chỉ là một suy luận hết sức bình thường.” Cô vô cùng bình tĩnh.

Nhưng cô vừa dứt lời, lại bất ngờ bị kéo vào trong lòng hắn ta.

“Không! Em hiểu lầm anh rồi ! Đúng là anh có điều kiện, có mục đích!” Tống Phỉ Nhiên thẳng thắn thành khẩn, “Duy Đóa, điều kiện duy nhất, mục đích duy nhất của anh chính là...”

“Anh hi vọng em có thể trở lại bên cạnh anh!” Tiếng nói phát ra từ đáy lòng hắn ta.

Đáp án này khiến cho Duy Đóa giật mình.

“Em còn nhớ đêm cuối cùng chúng ta chia tay anh đã nói gì không?” Giọng nói của hắn ta giống như gió xuân thổi vào trong tai cô.

Còn Duy Đóa lại phản ứng vô cùng mơ màng.

Nói thật, cô dường như rất mơ hồ đối với những chuyện trong quá khứ giữa cô và Tống Phỉ Nhiên,.

“Anh đã nói, Duy Đóa, chỉ cần chúng ta nhẫn nại chờ đợi, cuối cùng sẽ có một ngày chúng ta được ở bên nhau.” Chiếc trán âm ẩm có chút hơi ngứa, gò má Tống Phỉ Nhiên kề trên đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng chậm chạp vuốt ve, vô cùng tình cảm, “Bởi vì em là người con gái duy nhất anh yêu.”

Chỉ cần chúng ta nhẫn nại chờ đợi, cuối cùng sẽ có một ngày chúng ta được ở bên nhau.

Những lời này vừa quen thuộc lại vừa mơ hồ ở trong trí nhớ, dường như anh ta đã từng thật sự nói qua.

Mi tâm của cô nhú lại.

Bởi vì trong một khoảnh khắc trong trí nhớ ấy, có một giọng nói mĩa mai vang lên bên tai cô, “Đã ân ái như vậy, còn diễn chia tay làm cái gì? Thật vô cùng nhảm chán.”

Ai, là ai? Trong lòng cô không ngừng thổn thức.

Bởi vì, cô nghĩ tới...

Ngay khi Tống Phỉ Nhiên chuyển xuống mặt cô, môi dịu dàng chuẩn bị gián tiếp áp xuống thì...cô nhanh chóng đẩy Tống Phỉ Nhiên ra.

Bởi vì...

“A, Tư Nguyên, dường như chúng ta đã quấy rầy người ta rồi!” Một giọng nói rõ ràng chặn ngang ở chính giữa.

Duy Đóa không cần xoay người cũng có thể phát hiện một ánh mắt tĩnh mịch dừng lại ở trên người cô.

Cô đứng thẳng lưng, không giải thích, không bắt chuyện, ấn thang máy lên lầu.

...

Về đến nhà, Thường Hoan vẫn chưa trở về, cô tắm giặt xong, rồi một mình đứng ở trên ban công, tầm mắt quan sát xung quanh, gió thổi lạnh.

Thành phố này thật phồn hoa và giàu có, nhưng cô lại chỉ là một con người nhỏ bé, chỉ có thể sinh sống trong khe hở khó khăn.

Cô cố gắng nhớ lại quá khứ, nhưng mỗi lần nhớ lại được một ít, cô lại cố gắng chôn giấu những khó khăn như sóng cuộn trào.

Cô thực sự rất sợ.

Đột nhiên, truyền đến một mùi nồng đậm.

“Có muốn uống một cốc không?” Trong một chỗ khác ở ban công, một giọng nói dịu dàng cắt đứt mạch suy nghĩ của cô.

Cô quay đầu, đập vào mắt là một khuôn mặt đang tươi cười ở ban công bên cạnh.

“Em không uống cà phê đâu, em không muốn mất ngủ.” Cho dù hương vị kia thật sự vô cùng hấp dẫn, nhưng cô vẫn cự tuyệt những yếu tố có hại cho sức khỏe và tinh thần.

“Cốc này mới là của em.” Anh duỗi tay đưa qua một cốc đựng đồ uống nóng cho cô.

Duy Đóa nhìn vào là cacao nóng.

Cô ngửi ngửi, mùi hương cũng thật tuyệt vời.

Cô cúi đầu uống một ngụm, cảm giác ấm áp lan tỏa tận đáy lòng.

Rốt cục cô đã hiểu, vì sao cùng là một cái ôm, nhưng trái tim cô không có cảm giác ấm áp ngọt ngào.

“Hoa rất đẹp. Vừa rồi là bạn trai mới tình đầu à?” Tư Nguyên dịu dàng hỏi.

Duy Đóa chần động, một lúc lâu sau mới đáp lại, “Vâng.” Anh đã nghe thấy được bao nhiêu rồi?

“Em có muốn tâm sự không?” Bản thân không muốn quấy rầy cô, nhưng anh không đành lòng khi thấy cô mặc áo ngủ mỏng manh đứng trong gió lạnh lâu như vậy.

Cô nhúu mày.

“Tán gẫu cái gì bây giờ?”

Tư Nguyên suy nghĩ một chút, “À, tán gẫu... Vì sao chia tay, hoặc là đêm cuối cùng khi chia tay...” Phản ứng của cô vừa rồi dường như đang bị bao vây trong đoạn kí ức ngẩn ngui ấy.

20. Q.1 - Chương 20: Chương 20

“Sự phản bội trong thực tế còn khiến người ta tổn thương hơn lời nói nhẩn tâm”

Về mặt của cô trống rỗng trong một giây, sau đó mới khôi phục lại vẻ bình thường, “Chả có gì hay để nói cả.” Tính cô vốn không thích dộc bầu tâm sự với người khác, bởi vì cô hiểu có nói ra thì mọi chuyện cũng chả khác hơn. Quá khứ đã là quá khứ, còn vấn đề khúc mắc vẫn đang tồn tại cần phải giải quyết.

“Khi đó, công ty nhà em đã xảy ra vấn đề, đúng không? Cho nên mới chia tay với anh ta?” Tư Nguyên uống một ngụm cà phê, thở dài.

Duy Đóa có chút bất ngờ, “Ai nói với anh vậy? Duy Phong à?” Nhất định là Duy Phong rồi. Nhưng khi đó Duy Phong còn nhỏ, cô không cho rằng em mình đã sớm có suy nghĩ chín chắn như thế.

“Thật ra... là do bác trai uống say...” Sắc mặt Tư Nguyên hơi lộ ra vẻ xấu hổ thành thật trả lời.

Nghe vậy, Duy Đóa cũng cảm thấy thật xấu hổ.

Mỗi lần đến ngày lễ tết cha mẹ cô luôn chủ động tìm Tư Nguyên đến ăn cơm, khi đã ngà ngà say, cha cô sẽ bắt đầu nói không ngừng, hoài niệm những ngày giàu sang trước kia, không ngừng oán hận cảnh nghèo túng hiện tại.

“Cha em...đã nói gì?” Duy Đóa lặng lẽ nắm chặt tay, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh.

Cô có thể thẳng thắn ở trước mặt Tư Nguyên, nhưng trong lòng vẫn có chút kiêng dè, bởi vì có một bí mật không thể nói ra.

Cô không muốn để cho Tư Nguyên biết quá khứ khó khăn, nhục nhã như vậy! Cô cũng đã cảnh cáo cha mẹ và em trai về những điều này, nếu bọn họ dám để cho Tư Nguyên biết được chuyện này, cô sẽ không tiếp tục “nhẩn nhện” như cũ.

“Bác trai nói...” Tư Nguyên liếc mắt đánh giá khuôn mặt nhỏ nhắn có chút khấn trương của cô, “Khi đó việc quay vòng tài chính của công ty xuất hiện vấn đề lớn, lúc đó bạn trai của em rất thích em, bác ấy tính sẽ nhờ nhà họ Tống giúp đỡ việc này, vậy mà...”

Hóa ra là chuyện này, Duy Đóa thở phào nhẹ nhõm.

Quả thật, trước khi cô chia tay với Tống Phỉ Nhiên, tình hình kinh tế của công ty cha cô đã xuất hiện vấn đề lớn.

Đêm hôm trước, cha đã nói chuyện thật lâu với cô, khiến cho cô cả ngày sốt ruột, lo sợ không yên.

Ngày đó, cô suy nghĩ thật lâu, quyết định nói cho Tống Phỉ Nhiên chuyện này, cô chỉ chờ một câu nói giúp hay không giúp của anh ta mà thôi. Thực ra khi đó Tống Phỉ Nhiên vô cùng nghe theo cô, cô có lòng tin anh ta sẽ đang tay giúp đỡ.

Nhưng không nghĩ tới, Tống Phỉ Nhiên lại đưa cho cô một quả bom lớn hơn, hóa ra anh ta chỉ là một pho tượng Bồ Tát nhào tự mình qua sông còn khó bảo toàn.

Cô dùng vài phút thời gian để tĩnh táo lại, suy nghĩ kĩ càng rồi mới đưa ra quyết định, nếu hai người tiếp tục ở cùng nhau, chính là ôm nhau cùng chết.

Lúc đó, khi Tống Phỉ Nhiên nói những lời kia khiến cô cảm thấy anh ta thật sự rất ngốc và ngây thơ, cho nên cô lạnh lùng trả lời anh ta, một người đàn ông không có tiền, không quyền, không thể chỉ giống như hoa quả thối, không những không thể ăn nổi, mà ăn vào còn có thể bị tiêu chảy.

Lời nói của cô rất lạnh lùng, cô cũng mặc kệ mình đã dả kích Tống Phỉ Nhiên lớn đến thế nào, dù sao muốn tồn tại trong cuộc sống này thì không được phép quá ngây thơ, cứ sống trong ảo tưởng mới chính là hủy hoại một người.

Sau đó, vừa nghe thế cục đã có sự thay đổi, cha lập tức sắp xếp giúp cô làm quen với con của người bạn làm ăn tốt nhất, Phương thiếu gia Phương Gia Minh chính là một con một sách, tính cách thật thà, cha mẹ anh ta chuẩn bị đưa anh ta đi du học, nhưng lại sợ sau khi ra nước ngoài anh ta sẽ học theo thói hư tật xấu, cho nên hi vọng trước khi ra nước ngoài giúp anh ta sớm định hôn một chút, tìm một cô bé nghiêm túc, học giỏi cùng đi ra nước ngoài đốc thúc anh ta.

Thành thật mà nói, cô vẫn luôn muốn đi ra nước ngoài, cho nên cô cũng không có cảm giác bức bách với sự sắp xếp này.

Sau khi kết thúc bữa cơm, tuy cô và Phương Gia Minh cũng chẳng có đề tài gì để nói với nhau, nhưng tính cách chất phác của đối phương khiến cô cảm thấy như vậy là đủ rồi.

Dù sao, từ nhỏ cô đã sống sung sướng an nhàn, mười ngón tay chưa từng dính nước lạnh, cô cũng sợ hãi sự nghèo khổ, cũng sợ hãi cuộc sống của chính mình có khả năng chệch đường ray.

Phương Gia Minh là một chàng trai ngoan ngoãn, cuộc sống cực kì có quy luật, theo như lời cha mẹ anh ta giới thiệu, mỗi ngày chín giờ tối nhất định sẽ lên giường đi ngủ, ngày đó quả nhiên chín giờ còn kém một phút, Phương Gia Minh đã ngáp liên tục.

Trên đường cô căn dặn lái xe đưa Phương Gia Minh về nhà, di động trong túi không ngừng báo tin nhắn, mỗi tin nhắn đều là nội dung cầu xin được gặp mặt, cô không nhận được nhứ mày.

Cô rất ít khi dao động khi quyết định một việc, nhưng...

Xe ngừng lại.

“Kiều Duy Đóa, nếu có thể, ngày mai chúng ta cùng nhau đi xem phim nhé.” Phương Gia Minh đỏ mặt đưa ra mời.

Cô rất đẹp, vẻ đẹp vô cùng thi vị khiến cho Phương Gia Minh dù lớn hơn cô ba tuổi cũng khó tránh khỏi bị rung động.

Đúng lúc cô muốn gật đầu.

“Duy Đóa, cuối cùng em đã về rồi? !” Tống Phỉ Nhiên thấy xe nhà cô, vui vẻ chạy lên, kéo cửa xe ra liền nắm giữ tay cô, khéo mắt phiếm lệ quang, “Anh biết em sẽ về..”

Nhưng vừa mới nói được một nửa, đã nhìn thấy Phương Gia Minh ở phía sau, hấn ta cứng đờ người.

Phương Gia Minh không chỉ là hàng xóm, mà còn là bạn học thời tiểu học của hấn ta.

Duy Đóa khẽ cắn môi, rút tay từ trong lòng bàn tay của Tống Phỉ Nhiên.

“Hai người quen nhau à?” Phương Gia Minh đẩy mắt kính, nghi hoặc hỏi.

“Là bạn.”

Sau khi nghe cô lạnh lùng thốt ra hai chữ giới thiệu như thế, nét mặt Tống Phỉ Nhiên không chỉ nhanh chóng ảm đạm, hơn nữa đáy mắt dường như có thứ gì đó.

Có chút căm giận.

“Ngày mai năm giờ chiều chúng ta có thể đi xem phim được chứ?” Cũng đã chín giờ, Phương Gia Minh vội vã về nhà, vì thế hỏi đến cùng.

Suy nghĩ một chút, Duy Đóa gật đầu, “Được.”

Giọng nói của cô cũng không cao, cũng không cố gắng thông báo điều gì, nhưng khi Tống Phỉ Nhiên nghe vào tai, trong lòng lại cảm thấy như ở trong hầm băng.

“Vậy hai người cứ tiếp tục nói chuyện đi, tôi về nhà đây.” Phương Gia Minh giống như cô bé lọ lem sợ qua 12 giờ phép thuật sẽ biến mất, chậm chạp không nhận thấy có gì không thích hợp, vội vàng trở về tòa thành của anh ta.

“Anh đã nghĩ lại rồi, em nhất định là gạt anh, em nhất định có điều khó nói!” Đột nhiên, Tống Phỉ Nhiên ôm chặt lấy cô, “Anh tin em yêu anh, cũng giống như anh yêu em!” Hắn ta nói rất lớn, như thể đang nói cho chính mình nghe.

Không cam lòng, đau lòng.

Yêu ư? Duy Đóa mờ mịt.

Thực ra, chữ này vô cùng xa xôi, không thực tế đối với cô.

Trong từ điển của cô, chỉ có nhận hoặc là không nhận. Không có yêu, cô cũng không hiểu yêu là gì.

“Buông tôi ra.”

“Không buông, anh không buông!” Tống Phỉ Nhiên lắc đầu, ôm cô càng chặt hơn.

Duy Đóa đẩy hắn ta ra, nhưng sức lực của hắn ta mạnh đến dọa người.

“Hai vị, ở giữa đường mà ôm ôm ấp ấp như vậy không sợ trúng gió sao?” Đúng lúc này, có tiếng nói quen thuộc vang lên ở phía sau bọn họ.

Thấy rõ bóng ma đang đeo túi sách đứng ở cửa là Hình Tuế Kiến, mi tâm Duy Đóa nhú lại.

Tại sao hắn lại ở chỗ này? Đến thu bảo hộ phí sao? Đúng rồi, Trần béo hình như sống ở khu này, hắn đi ngang qua sao?

Phản ứng của Tống Phỉ Nhiên rất kỳ quái, nhưng hắn ta vẫn liều mạng ôm cô, dường như muốn lấy tất cả tôn nghiêm để đổi lấy cọng rơm cứu mạng này.

Không khí có chút kì quái.

Tống Phỉ Nhiên ôm chặt đến mức cô không thể thở nổi, hai người dán vào nhau giống như hai đứa trẻ sinh đôi không thể tách rời.

“Đã ân ái như vậy, thì diễn chia tay cho ai xem chứ? Thật là nhàm chán.” Lãnh đạm liếc mắt nhìn bọn họ ân ái, tâm tình Hình Tuế Kiến dường như rất kém, xụ mặt xoay người bước đi.

Ánh trăng chiếu sáng bóng lưng cao to của hắn, nhưng lại thoáng qua có một chút phiền muộn.

Lúc này Tống Phỉ Nhiên đã ngược mắt, “Có phải hắn thích em hay không? Nếu không tại sao hắn lại không vừa mắt như vậy khi thấy chúng ta thân mật?” Hắn đột nhiên chất vấn sắc bén.

Duy Đóa nhú mày.

Cô ghét nhất là những kẻ thần kinh như vậy.

“Tôi và Hình Tuế Kiến chỉ là bạn cùng bàn, không có gì hơn.” Cô không muốn nhiều lời.

Thừa dịp hắn ta không chú ý, cuối cùng cô cũng thành công đẩy hắn ta ra.

“Ngồi cùng bàn sẽ có loại thái độ này sao?” Tống Phỉ Nhiên lại dồn ép hỏi.

“Đủ rồi, chuyện của tôi không liên quan đến anh.” Cô vừa lãnh đạm vừa vô cùng bình tĩnh.

Chỉ có để cho đối phương nhận rõ tình trạng hiện tại, mới là phương pháp giải quyết vấn đề trực tiếp nhất.

Tống Phỉ Nhiên chờ người.

“Có thể tôi sẽ đính hôn với Phương Gia Minh.” Suy nghĩ một chút, Duy Đóa thẳng thắn nói ra.

Đêm nay cha mẹ Phương Gia Minh cực kì vừa lòng đối với cô.

Còn cô cũng dự định sẽ tiếp tục hẹn hò với Phương Gia Minh.

Hắn ta thua dưới tay của một con mọt sách mà mình luôn khinh thường ư? Sự phản bội trong thực tế còn khiến người ta tổn thương hơn lời nói nhảm tâm, trong nháy mắt, Tống Phỉ Nhiên tức giận đến phát run.

Bàn tay hắn ta vì phát run mà cũng trở nên trắng bệch.

.

“Cho nên, chúng ta thực sự đã chia tay rồi.” Cô nhắc nhở hắn ta.

Tống Phỉ Nhiên trừng cô thật lâu, oán hận ...

...

“Có phải vì muốn trả thù em, cho nên anh ta mới theo đuổi em không?” Tư Nguyên lo lắng chính là vấn đề này.

Trả thù? Nhảm chán như vậy sao?

Duy Đóa nhíu mi, muốn phản bác.

“Anh hi vọng em sớm tìm được người thích hợp, nhưng đi đến đâu cũng nhớ phải quan sát thật cẩn thận.”

Rõ ràng là một câu nhắc nhở dịu dàng như vậy, cô hẳn là phải cảm thấy ấm áp vì tình bạn này, nhưng vì sao toàn thân cô đều cảm thấy rét lạnh?

“Anh hi vọng em sớm tìm được một người đàn ông thích hợp ư?” Cô nhấp một ngụm cacao, khẽ hỏi lại.

“Ừ, một người đàn ông có tiền, phẩm chất đoan chính.” Tư Nguyên dùng cà phê kính cô, chúc phúc cho cô.

“Vì sao?” Cô càng thấp giọng hỏi.

Ngay cả anh cũng đồng ý cho cô tìm người đàn ông có tiền sao?

“Đóa, anh hi vọng em có thể sớm bỏ được gánh nặng trên vai, không cần phải sống mệt mỏi giống như hiện tại.” Tư Nguyên vẫn tươi cười dịu dàng như cũ.

Nhưng anh lại không có năng lực như vậy.

Không có người phát hiện, bàn tay anh nắm chặt cốc cà phê nóng đã sớm đỏ ửng.

21. Q.1 - Chương 21

“Sau lưng mỗi một người đàn ông thành đạt, đều có một người phụ nữ phải trả giá cả bằng tuổi trẻ cùng với máu và nước mắt.”

Cô đối mặt với mọi chuyện vô cùng bình tĩnh, nhưng không hiểu sao khi nghe thấy Tư Nguyên nói, tâm tình của cô lại có vài giây sa sút như vậy.

“Có phải em có chuyện gì không? Sắc mặt không tốt chút nào cả.” Tư Nguyên nhạy cảm hỏi.

Nhưng phản ứng của cô chỉ là nhếch môi khẽ cười, “Chỉ là chuyện nhỏ thôi mà.”

“Có phải vì vấn đề tiền bạc không?” Theo trực giác của anh, từ khi quen biết cô cho đến bây giờ, chỉ có vấn đề kinh tế mới khiến cô phiền não như vậy.

Duy Đóa luôn duy trì thái độ cực kì lãnh đạm đối với tình cảm nam nữ, lãnh đạm đến mức khiến cho người ta cảm thấy cô là người bạc tình, cho nên anh không cho rằng cô gặp khó khăn về phương diện này.

Duy Đóa trầm mặc .

Đúng vậy, luôn luôn là vấn đề tiền bạc.

“Có thể nói với anh một chút được không? Cho dù anh chưa chắc có thể giúp em, nhưng anh cũng sẽ giúp em đưa ra giải pháp.” Tư Nguyên dịu dàng gợi mở.

Khuôn mặt của anh có thể khiến cho tim người ta đập nhanh, nhưng trong lòng cô lại chỉ cảm thấy khó chịu.

Cho nên cô không cần!

Theo trực giác cô lắc đầu.

“Em có thể tự giải quyết.” Nếu chỉ là bạn bè, thì anh không có nghĩa vụ phải giúp cô.

Sự cố chấp của cô khiến cho Tư Nguyên đành phải im lặng.

...

Tròn hai ngày cô trần trọc khó ngủ.

Vừa nhắm mắt, lại có cảm giác bị người thít chặt cổ không thở nổi.

“Vì sao lại cho tôi giá ưu đãi như vậy?”

“Bởi vì chúng ta là bạn học.”

Mỗi lần nhớ lại, trong lòng giống như có một con quái vật đang không ngừng gặm nhấm cô, khiến cả người cô đều phát run.

Con quái vật đó chỉ có một cái tên, đó là thù hận, con quái vật đó cũng là một loại cảm xúc, đó là phần nộ.

Cho dù cô có chết cũng không cần đến sự bố thí của Hình Tuế Kiến! Nhưng cô nên làm gì bây giờ?

Hôm nay đã là ngày cuối cùng của thời hạn.

Cô dường như bị nhốt trong một ngõ cụt.

Muốn thoát khỏi ngõ cụt chỉ có hai lựa chọn, một là Hình Tuế Kiến, hai là Tống Phỉ Nhiên.

Điều này làm cho cô vô cùng lo lắng.

Buổi chiều, lúc cô đi làm ở cửa hàng quần áo, gặp được một vị khách ngoài ý muốn.

Lúc khu VIP chỉ còn lại cô và ông ta.

“Xảy ra chuyện lớn như vậy, tôi không nghĩ tới cô còn có thể đi làm, thật không dễ dàng gì.” Cục trưởng Trần tươi cười hòa ái.

“Nếu mỗi ngày tôi chỉ biết hối hận, thì cũng không giải quyết được vấn đề, huống hồ nếu không đi làm, còn làm cho vấn đề trở nên phức tạp hơn.” Cô bình tĩnh trả lời.

“Tôi vô cùng yêu thích tính cách này của cô, Kiều tiểu thư, cô không giống với những người phụ nữ mà tôi đã từng quen trước đó.” Trần cục trưởng chăm chú nhìn cô, “Chuyện của Lão Từ không cần phải quá lo lắng, nếu tôi đã đồng ý giúp cô thì tôi tự sẽ có biện pháp.”

Những lời này đầy vẻ ám chỉ.

Theo thói quen Duy Đóa nhíu mày.

Quả nhiên, còn có về sau ...

“Kiều tiểu thư, tôi cũng không còn trẻ nữa, hơn nữa còn phải chăm sóc gia đình, nếu cô đồng ý, về sau chúng ta một tuần hoặc là nửa tháng gặp mặt một lần là được.” Cục trưởng Trần thân thiết chạm vào mu bàn tay cô.

Duy Đóa nghe đã hiểu, cả người cô đều căng thẳng.

Hóa ra cô còn có sự lựa chọn thứ ba.

“Hôm nay Bích Quế Viên bắt đầu phiên giao dịch, nếu cô gặt đầu, tôi có thể mua cho cô một căn hộ ở đó.” Cục trưởng Trần thân thiết nói.

Buổi sáng lúc đi làm, cô có nhìn thấy tấm biển quảng cáo to đùng trên đường phố, mọi người vô cùng ồn ào, dòng người nối liền không dứt, cục diện vô cùng sôi động.

Đó là hiện trường trung tâm bất động sản “Nguyên Dã” của Bích Quế Viên. Nơi đó đang cử hành nghi thức cắt băng long trọng.

Màn hình 3D rộng lớn thu hút sự chú ý tập trung của người dân đi đường, càng khiến ọi người có cảm giác được trải nghiệm nhập vai, “Nguyên Dã” mang đến một bữa tiệc thị giác tuyệt vời.

“Nguyên Dã” là khu nhà ở phát huy phong cách làm việc cẩn thận và tỉ mỉ, cho dù là lựa chọn trên trang web bất động sản, thiết kế quy hoạch, vật liệu xây dựng, bố cục cảnh quan hay quản lý xây dựng đều tuân theo tiêu chuẩn, chất lượng cao. Ngày đó vừa bắt đầu phiên giao dịch, mảnh lối quảng cáo tôn vinh sự xa xỉ “Mua khu nhà cấp cao tặng BMW”, càng khiến cho rất nhiều người cuốn vào cơn lốc mua nhà.

“Cục trưởng Trần, xin lỗi, tôi khá bận, chỉ sợ không có thời gian.” Cô rút tay về.

Cục trưởng Trần giống như bị người đón đầu hất ột chậu nước lạnh, sắc mặt cũng trở nên đông lạnh.

“Kiểu tiểu thư, vậy bản thân cô phải chú ý thật nhiều vào.” Cục trưởng Trần miễn cưỡng bảo trì phong độ.

Tiền cục trưởng Trần rời khỏi cửa hàng, thần sắc cô có chút hoảng hốt.

Không phải là kiêu căng, mà là cô không thể nào từ bỏ được nguyên tắc của mình.

Cho dù đã rơi vào cảnh khốn cùng, cô cũng sẽ không chạm vào người đàn ông đã kết hôn, bởi vì sau lưng mỗi một người đàn ông thành đạt, đều có một người phụ nữ phải trả giá cả bằng tuổi trẻ cùng với máu và nước mắt.

Tan tằm, cô không ngồi xe, mà một mình đi bộ trên đường.

Đã gần tới đầu hạ, trên đường phố nhóm người thời thượng không ngừng qua lại, bọn họ đã không thể chờ đợi mà đều khoác lên mình những chiếc đầm mỏng, tất cả bọn họ đều vô cùng bắt mắt, xung quanh cô tràn đầy sức sống. Nhưng vì sao cô lại cảm thấy lạnh lẽo như vậy? Trên thế giới này, ồn ào, vội vàng biết bao, còn cô cổ đeo khăn lụa, mặc đồng phục làm việc, dường như luôn không dung nhập được vào thế giới tốt đẹp như vậy.

Đi được vài bước, cô lại ngừng lại.

Tầm chạng vạng, nơi nào còn có người di chuyển thì đều vô cùng náo nhiệt.

Bên trong tấm kính trong suốt, các nhân viên đang giải thích các chi tiết của dự án, ở giữa lại có những bóng dáng quen thuộc giống như con thoi không ngừng nghỉ.

Duy Đóa rút một tờ giấy quảng cáo, kìm lòng không được đến gần.

Xuyên qua khuỷu tay Tư Nguyên cô có thể thấy cô bạn gái đang tươi cười ngọt ngào, bên cạnh anh là một ông lão đang cúi đầu chăm chú xem tờ quảng cáo, cô không thấy rõ mặt lắm, nhưng trực giác cho thấy đối phương là người có khí chất nghiêm túc, làm cho người ta cảm thấy kính nể.

“Hai nhà chúng ta đã chọn được ngày, vào ngày quốc khánh sẽ tổ chức hôn sự cho hai đứa.” Miệng ông lão không ngừng nói, “Tình hình trước mắt hiện nay là hai đứa không cần phải làm gì cả, chỉ cần chuyên tâm chọn một căn hộ thật tốt.”

“Cha, con đã có nhà rồi.” Tư Nguyên lẳng lặng nói, “Có hai căn.”

“Hai căn hộ kia...đều để lại cho con...” Lúc ông lão nói chuyện biểu cảm vô cùng cứng nhắc, “Mỗi căn chỉ có bốn đến năm mươi mét vuông, làm sao làm phòng tân hôn được chứ?”

Anh đều biết những điều này, hơn nữa hai căn hộ của anh đều là những nhà trọ cũ, giá trị thị trường cũng không cao.

“Con cũng không có yêu cầu quá cao đối với cuộc sống.” Tư Nguyên lẳng lặng nói rõ, “Hơn nữa, lúc các chị kết hôn, chẳng phải cha cũng bảo các chị tay làm hàm nhai sao.” Cho nên, hôm nay sau khi tan tầm cha gọi anh và Ôn Tâm cùng tới nơi này, khiến anh cảm thấy có chút bất ngờ.

Cô bạn gái khoác tay anh le lưỡi nghịch ngợm với ông lão, như thể đã sớm đạt được nhận thức chung nào đó.

Duy Đóa đứng ở đại sảnh, ánh mắt phóng đi rất xa, phảng phất chỉ có ánh mắt của cô phát ra từ trong đại sảnh này, rồi lại tiến vào đôi mắt trầm tĩnh của cô.

“Con là con trai của ta, sao có thể giống với những đứa con gái được gả ra ngoài kia chứ!” Ông lão oai nghiêm nói.

Tư Nguyên không nói chuyện, bởi vì có một loại cảm xúc phức tạp, không rõ ràng đang cuộn trào trong đáy lòng anh.

Anh luôn cho rằng mình không còn là con của cha nữa.

“Cha nhất định sẽ mua cho con một căn hộ, đây là nghĩa vụ của người làm cha mẹ!” Ông lão phẩy tay áo, tiếp tục xoay người nhìn khu nhà ở.

Duy Đóa cố lảng tránh, nhắm mắt lại, đáy mắt đột nhiên vô cùng kích động, khiến cô chỉ có thể không ngừng hít sâu mới ngăn được những chua xót bất chợt xuất hiện.

Mỗi một lần hít thở đều khiến cô cảm thấy đau lòng.

“Đúng, chỉ cần trở thành hội viên của Nguyên Dã, sẽ có vô số quà tặng bằng vàng trên trang web theo bạn về nhà, trong tương lai còn có thể nhận được chứng nhận tích lũy điểm, còn có thể được hưởng nhiều chính sách ưu đãi nữa.” Đối với câu hỏi của người mua, người phụ trách nhanh nhẹn kiên trì giải thích.

Tổng Phỉ Nhiên vừa quay đầu lại, nhìn thấy cô, lập tức vô cùng vui vẻ.

“Duy...” hắn ta đang muốn gọi cô.

Nhưng động tác của Duy Đóa nhanh hơn, kéo hắn ta đi ra bên ngoài.

Tất cả những điều này đều dùng âm điệu vô cùng thấp, nên ba người ở phía sau kia hầu như không cảm nhận được sự tồn tại của cô.

“Sao em lại đến đây tìm anh?” Hai người đứng ở chỗ cửa hông, Tổng Phỉ Nhiên vô cùng phấn khởi.

Tay hắn ta thừa cơ nắm chặt tay cô không buông.

Còn Duy Đóa cũng không tránh đi.

Dường như cô đã hạ quyết tâm.

“Nếu làm bạn gái của anh, anh có thể cho tôi mượn trước 30 vạn không?” Cô lên tiếng hỏi.

“30 vạn? Đương nhiên là được, đưa cho em cũng không có vấn đề gì!”

“Coi như là mượn tiền tiết kiệm đi, nhưng phải mất ít nhất từ ba đến năm năm tôi mới có thể trả lại cho anh, tôi hi vọng anh có thể tính như lãi suất của ngân hàng.” Cô như thể không nghe thấy câu nói phía sau của hắn ta, bình tĩnh đưa ra điều kiện.

“Em nói cái gì thì chính là cái đó!”

“Được rồi, thành giao, tôi làm bạn gái của anh.”

Cô đã lựa chọn xong vấn đề này rồi.

Tư Nguyên nói hi vọng cô có thể sớm tìm được một người đàn ông thích hợp, mà ở trong mắt cô, đây là người đàn ông thích hợp nhất mà không vi phạm vào đạo đức, có thể thay cô giải quyết phiền toái trước mắt của người kia.

Còn về phần Hình Tuế Kiến ấy à? Cô không ham hồ tình bạn học của hắn!

22. Q.1 - Chương 22

Hình Tuế Kiến đợi suốt hai ngày.

“Tiểu Thu, nếu có người tìm tôi, thì đưa số di động của tôi cho cô ấy, để cô ấy trực tiếp liên lạc với tôi.” Trước khi ra ngoài, hắn dặn dò.

Sau khi trở về.

“Tiểu Thu, có điện thoại của tôi không?” Khi đi qua dưới lầu, hắn dừng bước hỏi.

“Không có.” Cô gái làm part-time tò mò hỏi, “Ông chủ, ngài đang đợi điện thoại à?”

Cô gái làm part-time vẫn luôn muốn hỏi hắn vấn đề này.

“Không đi.” Hắn lạnh nhạt trả lời, xoay người đi lên lầu.

Không phải là hắn đang đợi điện thoại của người nào đó, mà là hắn tò mò tính cách của Kiều Duy Đóa có thể chịu được bao lâu. Mặc dù ba mươi vạn không phải là một khoản tiền lớn, nhưng vô duyên vô cớ đến nơi khác mượn cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Cũng trong ngày hôm đó vào tầm chạng vạng.

“Lão đại, nghe nói hôm nay Bích Quế Viên bắt đầu phiên giao dịch, chúng ta có nên đến đó góp vui hay không?” Tay phải chắc nịch của Trần Tiểu Béo khoác lên vai hắn.

“Không đi.” Hắn cũng không quay đầu lại, thẳng thừng từ chối.

“Lão đại à, người ta cũng chỉ muốn đi xem Tổng bát đản kia đang làm chuyện đê tiện gì thôi mà? !” Trần Tiểu Béo ngứa ngáy làm nũng với hắn.

Cuối cùng Hình Tuế Kiến cũng ngước mắt, lạnh lùng nhìn người anh em thân thiết như ruột thịt, nổi hết cả da gà.

“Cậu muốn đi, tôi cũng không ngăn cản cậu.” Một lúc lâu sau hắn mới bật ra một câu nói như vậy.

Để hắn đi ư? Lão đại có ý gì vậy?

“Lão đại, coi như là đến cổ vũ Sài Nhân đi mà.” Trần Tiểu Béo bắt đầu chuyển sách lược, “Nói thế nào thì Sài Nhân cũng là bạn thân của chúng ta đồng thời còn là người hùn vốn công ty nữa, nhất định phải cho cậu ta chút mặt mũi chứ!”

Sài Nhân là người có đầu óc nhất trong số anh em bọn họ, cũng là người chịu khó nhất, sau khi tốt nghiệp đại học anh ta đến làm môi giới cho công ty địa ốc, địa điểm công tác của anh ta vừa khéo là công ty bất động sản “Nguyên Dã”.

“Sài Nhân hiện tại là con át chủ bài của người quản lý, không cần sự cổ vũ của chúng ta, thì khách hàng của cậu ta cũng vô cùng nhiều.” Hình Tuế Kiến không bị thuyết phục.

“Lão đại, sao anh có thể làm như vậy chứ!” Trần Tiểu Béo sợ hãi khê kêu lên, chỉ trích nói, “Anh mua nhiều bảo hiểm cho Thụy Thần như vậy, nhưng chả có chút thành ý nào với Sài Nhân cả, cậu ta thật là thiệt thòi mà!”

Nghe vậy, Hình Tuế Kiến không nghĩ nhiều, cầm lấy ống nghe, quay một dãy số. Điện thoại vừa kết nối, hắn liền đi thẳng vào vấn đề:

“Hiệu suất thế nào rồi? Có muốn tôi mua giúp căn hộ không?” Hắn cố ý hỏi để cho Tiểu Béo nghe thấy.

Bởi vì Sài Nhân nhất định sẽ nói không cần.

Nhưng hôm nay Sài Nhân lại vô cùng kỳ quái, sau một lúc im lặng, anh ta mới cười hì hì, “Lão đại, không có ai lại chê hiệu suất của mình quá cao cả.”

Cho nên, ý tứ của cậu ta là muốn?

“Được rồi, giữ cho tôi một căn hộ thật tốt, nửa giờ sau tôi sẽ đến.” Hình Tuế Kiến cúp máy.

Cứ như vậy, chưa đến một phút, hắn đã quyết định mua một căn hộ.

“Lão đại, anh đúng là số một!” Tiểu Trần nhếch ngón tay cái.

Quả thực sòng phẳng đến nỗi làm cho người ta cứng lưỡi.

Hắn sửa sang lại tư liệu trên bàn một chút, rồi nhanh chóng đứng dậy đi ra cửa.

“Lão đại, việc mua căn hộ quan trọng như vậy, có muốn hỏi chị gái của em một chút để nhờ chị ấy tư vấn hay không?” Tiểu

Béo ở phía sau vừa đi vừa ồn ào.

Nhưng hắn không hề quay đầu lại.

...

Đang lái xe trên đường, Hình Tuế Kiến nhận được một cú điện thoại, nội dung của nó khiến i tâm của hắn nhúu lại.

“Ông xác định ba mươi vạn kia là do Kiều Duy Đóa tự mình chuyển khoản?”

Nhận được đáp án khẳng định, mi tâm của hắn càng nhúu chặt hơn.

Sự tình phát triển vượt mức dự liệu của hắn.

“Tôi vừa nhận được điện thoại của cô ta, ở trong máy tính của tôi nhìn thấy tên người gửi tiền là...” Lão Từ nói cho hắn.

Tai nghe bluetooth phát ra ba chữ kia vô cùng rõ ràng, trong xe có vài giây vô cùng yên tĩnh.

“Chết tiệt, em biết bọn chúng chính là một nhóm mà!” Tiểu Béo cất tiếng mắng chửi.

Ánh mắt của hắn cũng trở nên u tối.

“Sao năm đó lại khéo như vậy chứ? Bọn họ vừa chia tay, Tống bát dẫn thất tình uống rượu ngay tại quán bar, còn kích anh đấu rượu với hắn.”

Năm đó, hắn tình cờ gặp Tống Phỉ Nhiên thất tình ở quán bar.

“Sự xích mích” của bọn họ hồi đó khiến hắn cảm thấy phiền lòng, nếu không phải vừa vặn gặp được một màn hai người “quần quýt si mê”, hắn sớm chút nữa đã bị lừa.

“Đừng làm phiền tôi, cậu có hứng thú, nhưng tôi chưa hẳn đã có hứng thú.” Khi Tống Phỉ Nhiên cầm chén rượu tới gần, hắn thẳng thường từ chối.

Nhưng không hiểu vì sao sau đó hắn lại uống những chén rượu kia? Trong trí nhớ có sự gián đoạn, hắn không muốn nhớ lại.

Tiểu Béo tức giận bất bình, “Lão đại, từ lượng của anh như thế nào bọn em còn không biết sao? Là ngàn chén không say đấy! Một kẻ đến quán rượu kê thuốc, một kẻ ở tòa án khai man, đơn giản là muốn đưa anh đến chỗ chết!”

Ngày đó, hắn mới chỉ uống mấy chén rượu đã gục, liền phát hiện có điều bất thường.

“Có lẽ chỉ là trùng hợp mà thôi.” Ngón tay đặt trên vô lăng bình tĩnh gõ nhịp.

Hắn cũng đã điều tra nhiều ngày, mười mấy năm qua, Kiều Duy Đóa quả thật không hề có một chút liên lạc gì với Tống Phỉ Nhiên, nếu hai người là đồng bọn thì dường như quá kì lạ.

Tuy nhiên năm đó hai người bọn họ quả thật có chút kỳ quái.

“Trùng hợp cái rắm, lão đại anh ngồi tù thì ai là người có lợi nhất? Còn không phải là Tống bát dẫn kia sao!” Bí mật này chỉ có Trần Tiểu Béo và Sài Nhân biết mà thôi.

Hắn dừng xe ở cửa trung tâm bất động sản.

Hiện tại đã là hơn sáu giờ tối, nhưng trung tâm bất động sản vẫn nườm nượp người.

Ánh mắt của hắn dừng tại một điểm.

Ở một góc của đại sảnh, một người phụ nữ đang đứng cạnh cửa sổ, lưng cô thẳng tắp, ánh mắt không biết đang nhìn về nơi nào.

Hình Tuế Kiến nhíu mày, nhìn theo tầm mắt của cô, phát hiện dường như cô đang nhìn một chiếc xe màu xanh có rèm che đang băng băng trên đường.

Hình Tuế Kiến đang muốn thấy rõ người bên trong xe, cửa xe của hắn lại bị người gõ, là nhân viên môi giới vàng Sài Nhân.

“Càng ngày càng biết cách đùa.” Tuy rằng ngày hôm nay vô cùng bận rộn, nhưng xe việt dã của Hình Tuế Kiến vừa dừng lại,

Sài Nhân đảo mắt một cái là lập tức nhìn thấy.

Sài Nhân nhếch khóe môi, nhanh chóng đi về phía đó.

Góc cửa sổ ở đại sảnh đã có thêm một người, dáng vẻ quần quýt si mê ôm lấy cô.

Trước khi Hình Tuế Kiến nhìn Sài Nhân, tầm mắt của hắn thật ra cũng chỉ dừng ở vị trí kia có một giây, cũng có thể còn ít hơn.

“Hôm nay, cô ấy đến mượn 30 vạn, đồng ý quay lại.” Sài Nhân cười đùa dùng từ ngữ đơn giản nhất báo cáo toàn bộ quá trình.

Hắn thản nhiên nhìn Sài Nhân.

Chuyện này thì liên quan gì đến hắn?

“Tổng Phỉ Nhiên là con sói đội lốt cừu, để có thể bán được các căn hộ đạt thành tích cho cha hắn xem, hắn có thể dùng bất cứ mọi thủ đoạn? !” Sài Nhân thâm nhập hang sói đã nhiều năm, hiển nhiên hiểu rõ Tổng Phỉ Nhiên, Kiều Duy Đóa kia cũng thật là thảm!

“Cậu muốn nói cái gì?”

“Lão đại, Tổng Phỉ Nhiên thích dùng thủ đoạn gì nhất, hình như trước đây em đã từng nói qua với anh rồi thì phải? !” Sắc mặt Sài Nhân biết rõ còn cổ hủ.

Thần sắc của Hình Tuế Kiến trở nên căng thẳng.

Thủ đoạn này quả thật vô cùng bẩn thỉu.

“Nếu em là Kiều Duy Đóa, em sẽ rất hận anh.” Sài Nhân tiếp tục cười vô cùng xán lạn, “Bởi vì anh chính là đạo diễn của màn kịch này, đem cô ấy đẩy vào hố lửa.”

Chuyện này có liên quan đến hắn à?

“Thành thật mà nói tuy hôm nay phần lớn khách hàng đều là đã được sắp đặt từ trước, nhưng chất lượng các căn hộ ở Bích Quế Viên quả thật không tồi.” Sài Nhân vừa nói vừa đưa tờ quảng cáo trong tay anh ta, “Lão đại, em đã để cho anh một vị trí cực tốt, hai căn hộ đều nằm cùng một tầng, anh có thể mua cả hai!”

“Một mình tôi mua hai căn hộ làm gì cơ chứ?” Mặt hắn không biểu cảm hỏi.

“Em bảo đảm hiệu quả cách âm cực kì tốt, anh ở bên trong giết người phanh thây cũng không ai nghe thấy một chút tiếng động nào.”

Giết người phanh thây? Hắn giống một kẻ độc ác đến như vậy sao?

Sài Nhân lại hài hước bổ thêm một câu, “Còn có... vô cùng thích hợp giấu kim ốc ‘hung hãn’ và thuần phục ‘thú dữ’, em cam đoan chỉ cần đóng cửa cửa sổ, anh có đánh nhau với hổ cái bên trong cũng không sợ hàng xóm khiêu nại.”

Đánh nhau?

“Lão đại, nên ra tay thì hãy ra tay đi, cho dù là con sói đội lốt cừu kia hay là hổ cái, em tin anh đều có khả năng giáo huấn bọn họ.” Ánh mắt của Sài Nhân phát ra tia lạnh lẽo.

“Quả nhiên là nhân viên môi giới vàng, miệng lưỡi vô cùng trơn tru.” Hơn nữa, vô cùng sắc bén liếc mắt một cái đã nhìn thấu bước tiếp theo trong kế hoạch của hắn.

“Sao tôi chả hiểu hai người đang nói gì cả?” Chỉ có Trần Tiểu Béo không hiểu ra sao, cái hiểu cái không.

“Đầu heo không cần phải hiểu thế giới của bậc bề trên chúng tôi.” Sài Nhân gõ vào cái đầu ngốc của Tiểu Béo.

“Này, cậu gầy như củi, mà dám cười nhạo tôi béo ư!” Tiểu Béo ồn ào.

Hai người một người trong xe một người ngoài xe, tranh cãi ầm ĩ.

Còn ánh mắt thâm trầm của hắn lại nhìn về điểm đó.

Thật ra, trong lòng hắn hiểu rõ sự gián đoạn trong trí nhớ của hắn là cái gì.

...

Tổng Phỉ Nhiên vô cùng quán quýt si mê, hở ra là ôm lấy cô. Hơn nữa, cả đêm này tầm mắt của hắn ta dường như bất chợt dừng lại tại một chỗ. Lúc khẩn trương, hắn ta sẽ ôm càng chặt, như thể đang tuyên bố một loại thắng lợi. Hắn ta cứ ôm như vậy cho đến khi trung tâm bất động sản đóng cửa mới ngừng. Đêm đã khuya, nhưng hắn ta vẫn chưa muốn đưa cô về nhà.

“Muộn rồi, ngày mai tôi còn phải đi làm.” Cơ thể cô mệt mỏi nhắc nhở hắn ta.

“Làm cái gì chứ, anh nuôi em là được rồi.” Tổng Phỉ Nhiên ôm cô không chịu buông.

Trên người cô có một mùi hương tự nhiên nhàn nhạt thật thơm, chỉ cần dán vào da thịt cô là có thể ngửi thấy mùi ấy. Mùi hương kia thoang thoảng ở mũi, bất chợt sẽ lay động bản năng của người đàn ông.

Duy Đóa nhú mi.

Vừa mới qua lại trong đêm đầu tiên, Tổng Phỉ Nhiên đã không chỉ nói như vậy một lần.

“Không cần đâu, đi làm rất tốt.” Cô khách khí trả lời.

“Nào có rất tốt gì chứ? Tay em đều thô ráp hết rồi!” Tổng Phỉ Nhiên kéo tay cô qua, đau lòng nói.

Hắn ta vẫn có một loại săn sóc như trong trí nhớ, nhưng Duy Đóa không có cách nào để “nhập vai”.

Cô khẽ rút tay mình về.

“Về sau chỉ cần là vấn đề tiền bạc, anh đều có thể giải quyết giúp em, em sẽ không phải chịu khổ nữa !” Tổng Phỉ Nhiên lời thề son sắt.

Tại sao khi nghe hắn ta nói như vậy, cô lại chẳng thấy cảm động chút nào?

Ngay khi Tổng Phỉ Nhiên cúi đầu muốn hôn môi cô, cô liền quay đầu đi, môi hắn ta lệch đi chạm vào tóc của cô.

“Cho tôi một chút thời gian.” Cô chờ người lui ra phía sau, khẽ nói.

Tính cô không dễ dàng nhiệt tình, không có cách nào coi như khoảng thời gian mười ba năm không hề tồn tại, trên thực tế sự nhiệt tình của Tổng Phỉ Nhiên làm cho cô cảm thấy không được tự nhiên.

Hơn nữa, cô thật sợ hãi sự đụng chạm đến từ phía đàn ông.

“Là do anh quá vui, hình như là đã quá nhanh thì phải.” Tổng Phỉ Nhiên ngượng ngùng cười.

Nụ cười kia thuần khiết giống như chàng trai trung học ngày nào.

Cô không phải là một người phụ nữ tùy tiện, đã đồng ý hẹn hò, thì cô sẽ cố gắng tập trung tinh thần, hướng chỉ tuổi cô cũng không còn trẻ nữa rồi.

Nhưng tại sao khi đối diện với Tổng Phỉ Nhiên hiện tại, cô lại đột nhiên sinh ra một loại cảnh giác?

23. Q.1 - Chương 23

Tìm một người đàn ông có thể dựa vào, đắm chìm trong tình yêu chính là quỹ đạo cuộc sống cô định hình cho chính mình.

Bất tri bất giác, cô đã qua lại được với Tống Phỉ Nhiên một tháng.

Tống Phỉ Nhiên là một người bạn trai vô cùng tốt, dịu dàng, quan tâm, phóng khoáng, giàu có, nếu miễn cưỡng tìm ra chỗ không tốt của hắn ta thì...chính là đôi khi quá “gấp gáp”.

“Buổi tối sau khi ăn cơm xong, chúng ta cùng lên núi ngắm cảnh đêm nhé!” Mỗi ngày sau khi cô tan tầm, đều nghe được lời mời như thế.

“Đừng, trên núi có nhiều muỗi lắm, hơn nữa, em còn phải lên lớp.” Thêm một phần nợ chưa trả, thời gian làm việc của cô lại không đủ, còn có tâm tình gì thưởng thức cảnh đêm kia chứ.

Nhận được đáp án phủ định Tống Phỉ Nhiên cũng không nổi giận, sau khi cô tan dạy ở câu lạc bộ yoga, phát hiện có một chiếc xe đỗ trước cửa.

“Hết bận rồi chứ?” Hắn ta xuống xe, theo sát hỏi.

“Vâng.” Đã là mười giờ đêm, cô không có khả năng nói dối mình còn công việc làm thêm nữa.

Trên thực tế gần đây bởi vì bị Tống Phỉ Nhiên quấn lấy quá chặt, nên cô cũng không thể nhận được nhiều công việc.

Tình yêu hẳn phải là một chuyện ngọt ngào nhất, nhưng tại sao cô lại chẳng cảm nhận được chút nào? Hơn nữa cô lại cảm thấy nó là một gánh nặng.

Tuy rằng cô đã rất cố gắng, cô muốn cố gắng với đoạn tình cảm này.

Tìm một người đàn ông có thể dựa vào, đắm chìm trong tình yêu chính là quỹ đạo cuộc sống cô định hình cho chính mình.

“VẬY ĐẾN NHÀ ANH NGỒI MỘT CHÚT NHÉ?” Hắn ta ập a ập úng nói ra mục đích.

Khóe mắt Duy Đóa giật giật.

Có phải là do cô đã suy nghĩ quá nhiều không?

“Không, quá nhanh rồi.” Cô không thích quanh co lòng vòng.

Cô biết hiện tại các đôi nam nữ thành thị đều ủng hộ tình yêu fastfood, đặc biệt bọn họ đã ở độ tuổi này rồi, còn có ai thích tình yêu thuần khiết cơ chứ? Nhưng cô thật sự không có cách nào để dễ dàng giao bản thân ra như vậy.

Ngay cả khi đã suy nghĩ thật kĩ cũng không có biện pháp nào.

Tống Phỉ Nhiên sưng sốt, một lúc lâu sau hắn ta mới phản ứng được là bản thân bị cự tuyệt .

Ầm một tiếng, cả khuôn mặt hắn ta trở nên đỏ bừng.

Vốn dĩ nam nữ nước chảy thành sông là một chuyện vô cùng lãng mạn, nhưng tại sao cô lại xấu hổ như vậy?

Nhưng loại chuyện này không thể vì xấu hổ mà không muốn.

“Chỉ là ngắm cảnh đêm thôi mà.” Tống Phỉ Nhiên ngáp ngừng.

Cuối cùng, trong sự thuyết phục không ngừng của Tống Phỉ Nhiên, cô bị hắn cứng rắn lái xe mang lên núi.

Ở trên núi bốn bề vắng lặng, ánh trăng tròn đầy. Đương nhiên tất cả những điều này chỉ là dương đông kích tây mà thôi, xưa nay tụy ông say không chỉ ở rượu.

Tống Phỉ Nhiên dựa vào người cô, dán vào cô rất gần, gần đến nỗi cô có thể cảm nhận được hơi thở nóng bỏng thổi qua người cô. Cả người Duy Đóa cũng trở nên cảnh giác.

“Duy Đóa...” Tổng Phỉ Nhiên tình cảm gọi một tiếng, ngay sau đó có một thứ gì đó ấm áp mềm mại, ẩm ướt nóng bỏng dán vào cổ cô.

Đây chính là kích tình ư?

Cả người Duy Đóa trở nên căng thẳng.

Cô tự nói với chính mình loại thân mật này là hết sức bình thường giữa những người đang yêu.

Nhưng khi hần ta muốn vươn đầu lưỡi thì Duy Đóa cảm thấy rung mình, vội vàng tránh đi.

“Duy Đóa, em rất đẹp, anh thật sự rất yêu em——” Dưới ánh trăng, đáy mắt Tổng Phỉ Nhiên đã tràn đầy ý loạn tình mê.

Vào thời khắc này, nếu cô có “ý nghĩ” bình thường như những người khác, hần là mỉm cười dịu dàng hoặc ngượng ngừng đáp lại.

Tuy nhiên...

“Xuống núi đi, anh nói chỉ đi ngắm cảnh đêm thôi mà.” Duy Đóa cuống quýt dùng lời hứa hẹn của hần ta để nhắc nhở.

Vốn dĩ không khí đang lãng mạn như vậy, bỗng chốc trở nên lạnh lẽo.

Là cô quá bảo thủ sao? Mỗi lần chỉ cần Tổng Phỉ Nhiên vừa tiếp cận cô, cả người cô đều cảm thấy lạnh run.

Hơn nữa, từ sau khi qua lại, không có đêm nào cô ngủ ngon.

Khóe môi tình cảm của Tổng Phỉ Nhiên cũng trở nên cứng đờ.

Ngoại hình của hần ta tuần tú, gia thế đầy đủ, mấy năm nay sự nghiệp càng ngày càng thăng quan tiến chức thuận lợi, chỉ cần hần ta ngoắc ngón tay sẽ không có cô gái nào từ chối, tuy nhiên trong một tháng qua lại, ngay cả môi của Duy Đóa hần ta cũng không chạm tới được.

“Anh... không khống chế được bản thân.” Tổng Phỉ Nhiên lại ôm chặt lấy cô, giả vờ như không hề nghe thấy cô nói, giống một chàng trai thèm khát, lại dán môi lên chiếc khăn lụa trên cổ cô.

Đôi tay hần ta bắt đầu làm việc xấu, linh hoạt tiến vào trong áo T-shirt của cô, mưu tính chạm vào đôi núm phía trước.

Hần ta vô cùng nhiệt tình, hơi thở dồn dập, toàn thân nóng như lửa đốt.

Thật ra đây là chuyện hết sức bình thường giữa những đôi yêu nhau. Đặc biệt là hai người bọn họ đều đã ở độ tuổi chín chắn rồi.

Nhưng khi tay của hần ta chạm vào da thịt cô, chỉ là sự đụng chạm nho nhỏ mà đã khiến cả người cô phát run, đương nhiên loại run này không hề có liên quan gì đến cảm giác kích tình.

Cô bắt đầu giãy dụa.

Loại giãy dụa này có chút không bình thường, giống như khó có thể chịu được loại thân mật đụng chạm này.

Nhưng Tổng Phỉ Nhiên mặc kệ, hần ta đã chịu đủ “nước sôi lửa bỏng” trong một tháng này.

Khăn lụa của cô thật chướng mắt, Tổng Phỉ Nhiên kiên nhẫn kéo xuống, hần ta đang muốn tiến thêm một bước dùng lưỡi của bản thân hấp thụ sự ngọt ngào của cô.

“A ...” Trên đỉnh núi yên tĩnh truyền đến tiếng thét chói tai.

Tổng Phỉ Nhiên cũng bị hoảng sợ.

“A...” Cô liên tục thét chói tai, không khống chế được tìm khăn lụa của cô, như thể đó là vật duy nhất có thể che giấu được thân thể của cô.

Còn trên thực tế, quần áo của cô vẫn còn nguyên vẹn, hần ta căn bản còn chưa kịp xuống tay.

“Em, em, em đừng kêu...” Nghe thấy tiếng thét chói tai tê lương của cô như vậy, có khả năng sẽ nhanh chóng có người đến chỗ này.

Phản ứng của cô rất kỳ quái như thể không nghe thấy lời hấn ta nói, rõ ràng khăn lụa ở ngay trước mắt cô, nhưng cô dường như không nhìn thấy, không ngừng thét chói tai, không ngừng hoảng sợ lẫn mò xung quanh tìm khăn lụa.

Dưới ánh trăng gương mặt của cô tái nhợt vô cùng đáng sợ, như thể đang kẹt trong một thế giới khác không thể thoát ra được.

Tổng Phỉ Nhiên nhanh chóng che miệng cô.

Nhưng động tác của cô lại nhanh hơn, lập tức cắn hấn ta, lòng tay Tổng Phỉ Nhiên ngay lập tức chảy đầm đìa máu, lúc này người thét chói tai đổi thành Tổng Phỉ Nhiên.

Tiếp đó, toàn thân Tổng Phỉ Nhiên bị một dòng điện chạy qua, hấn ta giật giật vài lần, rồi ngã thẳng xuống đất không dậy nổi, chỉ còn thiếu nước sùi bọt mép.

Nguy cơ đã được giải trừ, Duy Đóa cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, cô cầm “hung khí” trong tay, nhìn Tổng Phỉ Nhiên ngã trên mặt đất ngẩn người.

...

Mặc dù vẫn còn bị dục hỏa đốt toàn thân, nhưng trải qua một trận này, Tổng Phỉ Nhiên cũng không còn chút tâm tình nào.

Trên đường về nhà, trời cũng đã hửng sáng, hai người đều vô cùng trầm mặc.

Khăn lụa trên cổ Duy Đóa đã được buộc lại.

Còn tay phải của Tổng Phỉ Nhiên cũng đã được quấn một lớp băng dày, cho thấy vết thương của hấn ta nghiêm trọng đến mức nào.

Vừa rồi lúc bác sĩ khâu cho hấn ta, hấn hấn phải đau đớn đến kinh thiên động địa, thiếu chút nữa khóc hô cha gọi mẹ mới đứng, nhưng trên thực tế, mồm hấn ta cũng đã méo xệch, ngay cả khả năng để hô đau cũng không có.

Kiều Duy Đóa thực tàn nhẫn, việc cắn người của cô căn bản không phải dành cho bạn trai, mà phải dành cho kẻ thù giết cha mới đúng!

Khuôn mặt của Tổng Phỉ Nhiên ẩn chứa sự tức giận.

“Xin lỗi.” Khi về đến cửa nhà, cô chủ động lên tiếng xin lỗi.

“Không, không sao.” Tổng Phỉ Nhiên giả bộ phong độ tươi cười.

Cô trầm mặc.

Là lỗi của cô.

“Hung khí” này đã giấu ở trong túi của cô được mười ba năm, mỗi ngày cô đều sạc đầy điện, không dám buông lỏng lần nào.

Đêm nay, cuối cùng nó đã phát huy công dụng.

Thật ra cô không nghĩ đến việc khi gặp nguy hiểm sẽ mở túi lấy nó ra tấn công người khác, chuyện đêm nay cô chỉ làm theo bản năng mà thôi.

Cô giải trừ nguy cơ cho bản thân, nhưng trong lòng lại tràn đầy áy náy.

“Ngủ đi, mấy tiếng nữa em lại phải đi làm đấy.” Tổng Phỉ Nhiên dịu dàng quan tâm nói.

Hấn ta càng như vậy càng khiến Duy Đóa cảm thấy áy náy.

“Cám ơn, xin lỗi.” Sau khi đã thành khẩn xin lỗi, cô mới đóng cửa.

Nhắm mắt lại, cô chầm chậm ngồi trên sàn, cho đến khi đến tiếng bước chân bên ngoài phòng xa dần rồi biến mất, cô vẫn ngồi thật lâu như vậy.

Có lẽ cô nên đi tái khám .

Khi cô rơi vào tình trạng mờ mịt, căn bản không phát hiện...

Khi cô vào nhà, đèn ở nhà bên cạnh mới tắt.

Trong khoảnh khắc khi cô vào nhà kia, dưới lầu một chiếc xe việt dã theo cô cả đêm cũng đồng thời rời đi.

Còn bạn trai Tống Phi Nhiên của cô...

“Cô ở đâu? Ra đây giúp tôi!” Khi hắn ta vừa ra khỏi tiểu khu, bộ mặt dịu dàng vừa rồi liền biến thành hung ác gọi điện thoại cho “người bạn” với bộ dáng thật sự cần an ủi.

24. Q.1 - Chương 24

Sau khi chính thức qua lại trong một tháng, nam nữ đều đã ở độ tuổi chín chắn đến gặp gỡ phụ huynh của đối phương cũng coi như là hợp tình hợp lý.

Lúc tan tầm, Tư Nguyên gặp Duy Phong ở cửa cục.

Duy Phong đang ngồi trên xe, cúi đầu chơi trò chơi trong điện thoại di động.

Tư Nguyên đến gần nhìn chăm chú, hóa ra là chiếc Iphone4 mới ra.

“Kiểu dáng không tệ, vừa nhận được tiền lương liền mua di động mới à ?”

“Không phải, có một kẻ ngốc tặng cho.” Nhìn thấy anh, Duy Phong xấu hổ giấu di động đi.

Động tác của cậu ta khiến cho Tư Nguyên trầm mặc, bởi vì anh đã hiểu.

“Tiến triển nhanh như vậy sao, đã đến gặp cha mẹ em rồi à ?” Nụ cười trên khóe môi anh nhàn nhạt.

“Chủ nhật tuần trước là ngày chị em có định trở về nhà, cái đồ ngốc kia quần quýt lấy chị em, sau đó thì...” Duy Phong thành thật khai báo, “Hắn ra tay thật rộng rãi, tặng đồng hồ cho cha em, tặng áo khoác hàng hiệu ẹ em, còn em thì...” Duy

Phong dương dương tự đắc được chiếc di động mới.

“Nghe qua đường như rất có thành ý.”

“Mặc kệ có thành ý hay không, dù sao cha mẹ em cũng rất vui vẻ.” Duy Phong nhếch môi.

“Bộ dáng của em thoát nhìn cũng rất vui vẻ.”

“Anh Tư Nguyên ...” Duy Phong cảm thấy thật khó xử, dường như sau khi bị vạch trần, cậu ta có cảm giác phản bội.

Tuy rằng cậu ta cũng hi vọng bản thân không bị tiền bạc cám dỗ, nghèo mà không hèn, không khuất phục trước quyền thế, nhưng cuối cùng ý chí của cậu ta vẫn quá bạc nhược.

“Anh không có ý gì khác đâu.” Tư Nguyên không để cho cậu ta suy nghĩ quá nhiều.

Có thể Duy Phong mới cảm thấy khá hơn một chút.

“Đúng rồi, công việc mới thế nào rồi?” Tư Nguyên thay đổi đề tài khác.

“Rất tốt, mỗi ngày đều có xe để chạy, thích lắm!” Duy Phong huýt sáo.

Tư Nguyên nhìn không được bật cười.

“Đừng có lấy xe chạy linh tinh, phải chăm chỉ làm việc.” Tư Nguyên không nhận được căn dặn cậu.

Nhiều lúc anh thật sự coi cậu ta là em ruột của mình.

“Vâng!” Duy Phong có lệ gật đầu.

Một lát sau, Duy Phong suy nghĩ một chút, ấp a ấp úng nói, “Đúng rồi, anh Tư Nguyên, cái kẻ ngốc kia nói, nếu em muốn kinh doanh, hẳn có thể đầu tư tiền cho em.” Đề nghị của đối phương thật sự rất hấp dẫn, làm hại cậu ta mấy ngày nay không có tâm tư gì khi đi làm.

Tư Nguyên nhú mày.

“Hắn còn nói với cha mẹ em, nếu gả chị gái cho hắn, hẳn nhất định sẽ đưa sinh lễ thật hậu hĩnh, còn mua một căn hộ cho nhà em ở khu trung tâm nữa!” Đây mới là chuyện làm cho người ta vô cùng phấn khởi.

“Chị em có biết không?” Anh theo trực giác hỏi.

Duy Phong lắc đầu, “Hắn thừa dịp lúc chị em không có ở đó mới nói.” Sau khi cha mẹ cậu ta nghe xong, đều hận không thể đóng gói đem chị gái dâng hai tay cho hắn.

Tư Nguyên suy nghĩ, “Duy Phong, em có thương chị gái mình không?”

Duy Phong nổi da gà, “Anh Tư Nguyên à, đàn ông không nên buồn nôn như thế chứ.”

Tư Nguyên cười cười, “Anh chỉ muốn nói với nhà em, chỉ có người nhà giữ nguyên thái độ đúng đắn, thì khi chị gái em về nhà trai mới được tôn trọng.” Nếu không sẽ càng bị coi thường.

Duy Phong có nghe chút hiểu.

“Vây... em phải đem di động trả lại cho hắn sao?” Chị gái không biết gì về việc cậu ta nhận di động của Tống Phỉ Nhiên.

Aiz, đạo lý này ai cũng biết, nhưng khi áp dụng vào thực tế cuộc sống lại khiến người ta cảm thấy đau như cắt thịt.

“Không cần, về sau mọi người có khả năng sẽ là người một nhà, hiện tại trả lại quà tặng mới gọi là kì lạ ấy.” Tư Nguyên ngẫm lại nói, “Anh giúp em chọn quà tặng cho hắn, coi như là có qua có lại.”

Trước mắt Duy Phong sáng ngời, vội vàng đồng ý gật đầu, nhưng...

“Tiền lương của em tháng này...” Vừa mới phát được tiền lương mấy ngày, cậu ta đã gọi bạn bè ra Happy tiêu xài hết.

“Vây anh sẽ mua trước giúp em.” Đã sớm biết cậu ta là đồ quỷ, chỉ biết tay làm hàm nhai, không thể trông cậy vào cậu ta chuyện gì.

“Anh Tư Nguyên, anh thật tốt!” Duy Phong vô cùng cảm động.

Thật là đáng tiếc, người tốt như vậy lại không phải là anh rể tương lai của cậu ta.

“Nếu em dám tìm anh vay tiền, anh báo trước là không được đâu đấy.” Tư Nguyên cười cười.

Nếu Duy Phong dám tìm anh mượn tiền, đáp án của anh vĩnh viễn là NO.

Không thể chiều chuộng đứa nhỏ này.

“Anh Tư Nguyên, chị còn chưa biết chuyện em đã tìm được việc đâu! Em có nên nói cho chị ấy biết không?” Anh Tư Nguyên miệng nói mặc kệ cậu, nhưng cuối cùng vẫn sắp xếp công tác giúp cậu, hơn nữa còn là lái xe cho lãnh đạo nha, chờ cậu đã thân thiết với lãnh đạo, không biết chừng có cơ hội thăng quan phát tài!

“Công việc hiện tại của em chỉ mang tính chất tạm thời, không có gì đáng để khoe cả.” Tư Nguyên hắt cho cậu gáo nước lạnh.

Mặt Duy Phong suy sụp.

“Chờ em làm việc được gần nửa năm, hãy nói cho chị em biết, để cho cô ấy hãnh diện một chút.” Anh lo Duy Phong sẽ không làm được lâu dài, không muốn để cho Duy Đóa hi vọng rồi lại thất vọng.

“Nhưng ..” Đây là cơ hội tốt để quảng cáo cho anh Tư Nguyên mà?

“Duy Phong, đừng quây khiến cho chị em thất vọng nữa.” Huống chi, nếu Duy Đóa biết anh giới thiệu công việc cho Duy Phong, nhất định sẽ còn căng thẳng hơn.

“Vâng, em biết rồi.” Duy Phong nhanh chóng làm động tác kéo khóa ở mồm.

Nhưng Duy Phong đã làm chuyện tốt bằng cách ghi lại trong nhật ký, còn anh Tư Nguyên vẫn luôn ở sau lưng yên trả lạng giá...

...

Tuần trước, Tống Phỉ Nhiên quả thật có đến gặp người nhà của cô.

Còn hôm nay, Tống Phỉ Nhiên cũng mang cô đến gặp người nhà.

Tuy rằng, trong lòng cô không tình nguyện chút nào, nhưng tình huống vẫn phát triển đến mức này.

Sau khi chính thức qua lại trong một tháng, nam nữ đều đã ở độ tuổi chín chắn đến gặp gỡ phụ huynh của đối phương cũng coi như là hợp tình hợp lý.

Nhưng trong khoảnh khắc Tống Khải Nguyên nhìn thấy cô, phản ứng vô cùng kì quái.

Chẳng lẽ Tống Phỉ Nhiên chỉ mới nói cho cha của hắn ta là muốn dẫn bạn gái về nhà ăn cơm, nhưng không nói tên của cô?

Bởi vì thậm chí trong nháy mắt, Duy Đóa suýt nữa cho rằng Tống Khải Nguyên sẽ hoảng hốt bỏ chạy.

Cô thật sự dọa người đến vậy ư?

Lúc dùng cơm, Tống Khải Nguyên càng đứng ngồi không yên.

Thái độ vô cùng lúng túng của Tống Khải Nguyên khiến cho Duy Đóa có chút linh ngộ, mà phần linh ngộ này khiến sắc mặt cô trở nên trắng bệch.

Năm đó số người biết chuyện xảy ra trên người cô thật ra cũng không hề ít.

“Cha à, cũng không phải là lần đầu tiên gặp Duy Đóa, sao cha lại xa lạ như vậy?” Tống Phỉ Nhiên cười dịu dàng.

Trước kia khi còn qua lại với Duy Đóa, lúc học bài hắn ta cùng thường mang Duy Đóa về nhà làm bài chung, cho nên tuy rằng mọi người không quá quen thuộc, nhưng nhất định cũng không quá xa lạ mới đúng.

Nghe vậy, phản ứng của Tống Khải Nguyên càng giống như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than. Mà Duy Đóa cũng như vậy.

Sau bữa ăn, Tống Khải Nguyên tìm cớ, ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng vào cô, khách sáo bắt chuyện, rồi vội vàng rời đi.

Trong biệt thự, chỉ còn lại cô và Tống Phỉ Nhiên.

“Đang nghĩ gì vậy?”

Trong phòng khách, động tác của Tống Phỉ Nhiên dịu dàng ôm thắt lưng cô, còn cô bị ôm trong ngực vô cùng khẩn trương.

Duy Đóa hơi hoảng hốt.

Trong lòng cô quả thật có tâm sự, nhưng cô cũng không dám khẳng định.

Sau khi qua lại với Tống Phỉ Nhiên, cô luôn cảm thấy không thích hợp, nhưng cô lại không biết không thích hợp ở chỗ nào.

Tống Phỉ Nhiên rất chắc chắn hiện tại túi của cô để trên sofa, vì thế, hắn ta thông thả lôi áo từ trong váy của cô ra, tay bắt đầu dò xét dưới quần áo...

Cơ thể Duy Đóa cứng đờ.

Tay kia qua sườn thắt lưng của cô, sau đó sờ soạng khắp nơi, sắp đụng đến móc áo lót của cô.

“Anh làm gì vậy? !” Duy Đóa dùng sức đẩy hấn ta ra.

Bị cô kích điện một lần còn chưa đủ ư? Đàn ông thật sự là càng đánh càng hăng sao? Hiện tại, số lần Tổng Phỉ Nhiên động tay động chân càng ngày càng nhiều, cho dù mỗi lần cô đều không lưu tình chút nào ngăn lại, nhưng hấn ta vẫn như cũ làm theo ý mình, khiến cô cũng càng ngày càng không biết làm thế nào.

Tổng Phỉ Nhiên bị đẩy ra vài thước, xoa trán, hấn ta phải cố gắng lắm mới khống chế được cảm giác nóng nảy.

“Chúng ta là người yêu, hôn em, ôm em, rất muốn có được em, chẳng lẽ là sai sao?” Cuối cùng Tổng Phỉ Nhiên cũng không nhịn được đặt câu hỏi.

“Không sai, nhưng ...”

“Anh cũng đã mang em đến gặp cha anh, chẳng lẽ ý đồ của anh còn chưa rõ ràng sao?” Tổng Phỉ Nhiên hỏi lại.

Nghe được hai chữ ý đồ, cả người Duy Đóa cứng lại.

“Ý đồ gì?”

Hấn ta thở dài, “Em thật sự không hiểu ư?”

Duy Đóa lắc đầu.

“Anh chuẩn bị đính hôn với em.” Tổng Phỉ Nhiên quăng ra một quả bom.

Cả người Duy Đóa đều chấn động.

Điều này vừa bất ngờ lại vừa đột ngột.

“Chúng ta qua lại cũng chưa được bao lâu!” Cô đưa ra nghi vấn.

“Làm gì có chuyện không được bao lâu chứ? Hơn nữa trước đây, chúng ta đã có hơn một năm yêu nhau đấy!”

Điều này...

Phương thức tính toán như vậy quả thực làm cho người ta cảm thấy quái dị.

Tổng Phỉ Nhiên tiếp tục dịu dàng nói, “Anh cảm thấy thời gian giữa chúng ta đã đủ dài, đã đủ để cho chúng ta hiểu rõ lẫn nhau,

lần này gặp lại càng khiến cho anh xác định anh không thể sống thiếu em!”

“Anh vội vàng muốn kết hôn với em, thật sự là không thể chờ nổi nữa ! Huống chi sớm hay muộn chúng ta cũng làm chuyện này mà...” Trước kia là bởi vì không có gì bảo đảm cho tình cảm này, hiện tại hấn ta đã có tất cả, cô căn bản không có lí do cự tuyệt hấn ta!

Những lời hấn ta nói thực sự rất có lý.

Nhưng cô thật sự...

Duy Đóa lâm vào trầm tư.

“Duy Đóa, không phải em luôn nghi ngờ anh đấy chứ?” Hấn ta hỏi, giọng điệu hoang mang trở nên lạnh lùng.

Cuối cùng đã chọc thủng lớp giấy này khiến Duy Đóa có chút ứng phó không kịp.

“Có phải em luôn suy nghĩ, năm đó em đối xử với anh như vậy, hiện tại trong lòng anh thực sự không có khúc mắc sao?”

Tổng Phỉ Nhiên đột nhiên ép hỏi, “Có đúng hay không?”

Duy Đóa không biết bản thân nên có phản ứng gì.

Lúc này, nếu cô gạt đầu, sẽ chỉ làm không khí càng thêm căng thẳng, nhưng nếu lắc đầu, cô lại không chấp nhận được sự dối trá.

Cô trầm mặc, khiến Tống Phỉ Nhiên buồn bực quay lưng.

Không khí đông cứng tầm một phút, hai phút, rồi ba phút...

Tống Phỉ Nhiên hít một hơi thật sâu, đột nhiên xoay người, đưa di động trong tay giao cho cô.

“Tự em xem đi, sau khi xem xong em sẽ hiểu rõ mọi chuyện.”

Duy Đóa nghi hoặc.

“Những tin tức được lưu trữ.”

Duy Đóa ấn một chút, nhưng di động của hắn ta lại đặt mặt mã.

“Mặt mã là sinh nhật của em.” Hắn ta nhắc nhở cô.

Những lời này khiến cho Duy Đóa cứng đờ.

“Không chỉ có di động đâu, mà cả máy tính xách tay, máy tính công ty của anh, toàn bộ mặt mã đều là sinh nhật của em.”

Tống Phỉ Nhiên thông thả nói, “Trong mười ba năm qua chưa từng thay đổi một lần nào.”

Từ trước đến nay Duy Đóa chưa từng rung động như vậy.

Nhập sinh nhật của mình vào, quả nhiên di động của hắn ta được mở khóa.

Mở tin tức hắn ta lưu trữ.

“Chủ nhật này có rảnh, có thể đi xem phim.”

“Cám ơn anh đã tặng hoa.”

“Bốn giờ em tan học, chờ ở cửa nhé.”

“Không, em ghét người ngồi cùng bàn.”

“Không thích học thể dục.”

“Hôm nay không muốn ra khỏi nhà.”

“Lần này thành tích tiếng Anh cũng tạm được.”

“Buổi sáng ngày mai bác lái xe xin nghỉ, anh có thể tới đón em đến trường.”

...

Cái này...

Cô tìm gần 20 phút, nhìn trong di động của hắn ta có tổng cộng ba đến bốn trăm tin nhắn được lưu trữ vĩnh viễn. Mà những tin nhắn trả lời này đều là từ số điện thoại trước kia của cô.

Cô đều không có ấn tượng với đa số tin nhắn này, thậm chí nhiều lúc còn tự hỏi không biết hắn ta hỏi gì mà cô đáp lại như thế.

“Mấy năm nay anh thay đổi rất nhiều di động, nhưng chuyện đầu tiên trước khi đổi di động đó là sao chép hết những tin nhắn này vào máy tính rồi chép lại vào máy di động mới.” Tống Phỉ Nhiên chăm chú nhìn cô, dùng giọng nói dịu dàng, “Bởi vì anh vô cùng sợ không tìm được dấu vết em đã từng tồn tại.”

Cô...

“Cho nên, không phải là trong lòng không có khúc mắc, mà là do anh yêu em đến mức không thể kiềm chế nổi.” Hắn ta thâm tình thổ lộ.

Cho dù cô là người vô cùng lạnh lùng, nhưng vào giờ khắc này, Duy Đóa cũng không thể không cảm động.

25. Q.1 - Chương 25: Chương 25

Tình ấy năm tới nay, trong lòng cô luôn luôn không có cảm giác an toàn, không ai có thể lý giải được loại cảm giác này, cho nên cô không có cách nào để dằn ỷ lại, tin tưởng một người đàn ông, càng không có cách đem cuộc sống của mình giao cho người khác.

Ngày đó, cuối cùng Tống Phỉ Nhiên đã hôn được cô.

Suốt từ lúc ở trong nhà hắn ta đi ra cho tới khi trên đường về, cô vô cùng trầm mặc.

Trước khi vào nhà cô không nhìn được nhìn qua ngôi nhà đối diện, nó vẫn có ánh đèn ấm áp như thường lệ.

Cô rất muốn tới gần, cuối cùng, lại chỉ đành bỏ qua.

Giữa cô và Tư Nguyên như thể vĩnh viễn có một điểm dừng.

Như vậy cũng tốt, cô nên toàn tâm với đoạn tình cảm trước mắt này, không nên tham lam sự ấm áp vĩnh viễn không thể thuộc về cô.

Về đến nhà, Thường Hoan đang ở trong phòng khách không ngừng lấy trán đập vào bàn, dường như cô ấy không hề cảm

thấy đau một chút nào.

Thường Hoan tóc tai bù xù, vành mắt thâm quầng, giống như Sadako bò ra từ trong TV khiến cho người ta nhảy dựng.

“Sao vậy?” Gần đây Thường Hoan thường đi sớm về trễ không thấy bóng dáng, hôm nay thật vất vả mới nhìn thấy cô ấy, không ngờ lại là bộ dáng giống như ma Nhật thế này.

“Đây là đề án và kế hoạch tiêu thụ năm nay do tớ làm.” Thường Hoan quăng tài liệu cho cô, bộ dáng đau khổ không muốn nhìn.

Thường Hoan chỉ muốn ném hết đồng tài liệu nội bộ này ra ngoài.

Chẳng một chút là một ít phương thức và hoạt động tuyên truyền, cường độ giảm giá..., chẳng có gì thay đổi so với năm vừa rồi.

“Không có vấn đề gì mà.” Dù sao đề án và kế hoạch tiêu thụ hàng năm đều là như vậy.

“Cậu cũng nói không có vấn đề gì đúng không? Nhưng ông chủ nói, chúng ta cảm thấy không có vấn đề, mới chính là vấn đề lớn nhất!” Thường Hoan ôm đầu rên rỉ, “Ông ta nói không được! Viết lại, viết lại, viết lại, tớ đã viết lại đến n lần, nhưng ông chủ nhấn mạnh nhất định phải viết ra đề án và kế hoạch độc đáo mới mẻ!” cái này không phải là kiểm chuyện sao?

“Duy Đóa, giúp tớ lên mạng tìm xem điểm mấu chốt ở đâu nhé, có thể sao chép đối phó một chút cũng được!” Thường Hoan cầu cứu.

Thường Hoan đã đầu vầng mắt hoa đến mức quên cả chuyện lúc đi học Duy Đóa ghét nhất là sao chép bài tập của người khác.

“Cậu không thể sao chép như vậy, nếu ông chủ phát hiện cậu tải dự án marketing từ trên Internet xuống, ông ta sẽ đánh giá thế nào về cậu chứ?” Duy Đóa vô cùng bình tĩnh.

“Hu hu hu” Thường Hoan kêu khóc vài tiếng, nhất thời bị đả kích nằm bẹp xuống đất không dậy nổi.

Sau khi trầm mặc thật lâu, Duy Đóa ngồi ở trước mặt Thường Hoan, “Thật ra cậu có phát hiện hay không, mỗi lần vào dịp lễ tết, quảng trường Thời đại hầu như lúc nào cũng đông nghịt người, nhưng trước cửa tòa tháp Fortune của chúng ta lại vắng tanh như chùa bà đanh?”

“Điều đó là đương nhiên ! Người ta có đầy mặt hàng giảm giá siêu mạnh, còn chúng ta lại là những thương hiệu cao cấp, đến mùa nghỉ lễ mới được giảm giá một chút.” Thường Hoan yếu ớt trả lời.

Mọi người qua lại trên những con đường khác nhau, do đó mảnh khốe marketing cũng khác biệt.

“Thực ra số khách hàng mua sản phẩm của công ty tớ tương đối cố định.” Sẽ có một bài viết mới khi đi dạo xung quanh đó.

“Tớ cũng nghe nói đến điều đó.” Duy Đóa làm việc ở “tiền phương”, hiển nhiên hiểu rõ tình huống hơn Thường Hoan.

“Nếu vào thời điểm lễ tết, chúng ta có thể xin tặng một ít quà cho khách hàng lâu năm, ví dụ như lễ tình nhân chúng ta có thể tặng hoa, Noel chúng ta có thể tặng một ít tất có nhãn hiệu của chúng ta hoặc một cây thông Noel nhỏ tự chế, chỉ là một phần quà nhỏ bé như vậy, nhưng có thể thiết lập được tình cảm của chúng ta với những khách hàng lâu năm, càng có thể hấp dẫn khách hàng mới trở thành hội viên của chúng ta nữa?”

Trước mắt Thường Hoan sáng ngời, “Ý tưởng này của cậu thật sự không tồi nha.”

“Ngoài ra chúng ta có thể sắp xếp cho người tiêu dùng ngày hội xổ số, phần thưởng có thể là quà tặng, cũng có thể là các phiếu giảm giá, một số thương hiệu cũng đã từng tiến hành hoạt động này, cậu có thể thu thập thông tin về các món quà hoặc những sáng tạo trong chiến dịch marketing...”

Thường Hoan đã hiểu ra.

“Duy Đóa, cậu mau giúp tớ viết kế hoạch marketing đi!” Cô ấy cầm lấy tay Duy Đóa không chịu buông.

Nhưng Duy Đóa chỉ mỉm cười, “Cậu phải tự nỗ lực mới có thể thành công.” Cô đã cho điểm quan trọng, còn kế hoạch marketing phải dựa vào chính cô ấy.

Khi Thường Hoan đang định mắng Duy Đóa không có nghĩa khí, cô đã búi tóc, bộ dáng chuẩn bị tác chiến, “Nhưng tớ có thể giúp cậu sửa sang, thu thập tư liệu.”

“Cậu giúp tớ thu thập tư liệu? !” Có người giúp Thường Hoan thu thập tư liệu, thực sự quá tuyệt vời!

“Suốt đêm cũng không thành vấn đề sao?” Thường Hoan kích động hỏi.

Chừng nào còn chưa giao được kế hoạch marketing này, vẫn còn ảnh hưởng cực lớn đến “uy tín” của Thường Hoan.

“Không thành vấn đề.” Duy Đóa đã mở máy tính.

Nhưng.

“Duy Đóa, hình như cậu rất mệt.” Thường Hoan nhìn thấy đáy mắt cô cũng lộ ra sự mệt mỏi, lo lắng nói.

“Đừng nói dài dòng.” Cô chỉ khẽ cười.

Thường Hoan chăm chú nhìn cô.

Ai bảo Duy Đóa là người lạnh lùng chứ? Chỉ là cô ấy quá cố chấp với nhiều chuyện, sau khi tiếp xúc sẽ dần dần phát hiện, Duy Đóa đối xử với bạn bè không tồi một chút nào.

...

Sáng sớm, hai người cuối cùng cũng làm xong kế hoạch marketing, Thường Hoan thở phào nhẹ nhõm.

Lúc Duy Đóa đứng dậy, cảm thấy chóng mặt, nhưng cô vẫn lắc đầu chống đỡ tinh thần.

“Cậu đừng nói với tớ, cậu chuẩn bị dùng bộ dáng này đi làm trong ngày hôm nay nhé.” Thường Hoan không dám nói đùa.

“Nếu xin nghỉ, sẽ bị trừ một ngày tiền lương cùng với tiền thưởng chuyên cần, tớ không chịu nổi thiệt hại này.” Duy Đóa bình tĩnh nói.

“Không phải cậu đã tìm được người bạn trai siêu giàu sao, còn để ý mấy trăm tiền lương như vậy làm gì? Vất vả như vậy làm chi? !” Thường Hoan mắng cô ngốc, “Học trưởng Tổng rất đau lòng vì cậu đấy!”

Từ khi cô qua lại với Tổng Phỉ Nhiên, đây là Thường Hoan lần đầu tiên mở miệng thảo luận về chuyện tình cảm của cô.

Duy Đóa chỉ im lặng cười.

Từng ấy năm tới nay, trong lòng cô luôn luôn không có cảm giác an toàn, không ai có thể lý giải được loại cảm giác này, cho nên cô không có cách nào để dằn ỷ lại, tin tưởng một người đàn ông, càng không có cách đem cuộc sống của mình giao cho người khác.

Rửa mặt chải đầu một chút, cô chuẩn bị đi làm, không ngờ lại nhận được điện thoại của cô Lí.

“Cô Kiều, không hay rồi! Buổi sáng lúc tôi rời giường, phát hiện không thấy Tiểu Lộng đâu cả!” Cô Lí vô cùng sốt ruột.

Duy Đóa hoảng hốt.

“Tại sao có thể như vậy?”

“Ngày hôm qua cha mẹ cô tới, không biết đã nói gì với Tiểu Lộng, sau khi bọn họ đi, Tiểu Lộng bắt đầu khóc, tôi hỏi thế nào cô bé cũng không chịu nói, kết quả buổi sáng hôm nay khi tôi gõ cửa phòng cô bé...” liền phát hiện không thấy Tiểu Lộng đâu cả.

Duy Đóa vô cùng hỗn loạn.

Cô vội vàng gọi điện thoại đến nhà cha mẹ, vừa có người nhận, cô liền chất vấn, “Cha, mẹ, rốt cuộc hai người đã nói gì với Tiểu Lộng?”

“Có nói gì đâu, chỉ nói sự thật là con sắp lập gia đình, không thể mang theo một đứa con riêng.” Người tiếp điện thoại là mẹ cô.

Toàn thân Duy Đóa phát lạnh.

“Mẹ...”

“Duy Đóa, con không thể tiếp tục chăm sóc Tiểu Lộng! Thân thể Tiểu Lộng không thể giải thích rõ, sẽ liên lụy đến con rất nhiều! Nếu sau này con không thể nói rõ với nhà họ Tống, càng thêm phiền toái hơn!” Mẹ cô lạnh lùng nói.

Vì vậy, cha mẹ cô vì tương lai yên tĩnh quyết định đuổi Tiểu Lộng đi?

Cả người Duy Đóa đều bắt đầu phát run.

“Mẹ, Tiểu Lộng là người nhà của chúng ta!” Vì sao đã qua nhiều năm như vậy, cha mẹ vẫn không thể nào chấp nhận được sự tồn tại của Tiểu Lộng?

“Con gái của tội phạm cường gian cũng xứng làm người nhà của chúng ta sao?” Mẹ cô lạnh lùng giễu cợt.

Đủ rồi!

“Duy Đóa, con giới thiệu Phỉ Nhiên với cả nhà chúng ta, nhưng không giới thiệu sự tồn tại của Tiểu Lộng, trong lòng con có lẽ cũng giống như chúng ta mà thôi, nhiều một chuyện không bằng ít đi một chuyện? !” Mẹ cô cho rằng đã vạch trần được cô, vô cùng đắc ý.

Không! Không phải như vậy! Chỉ là thân thể của Tiểu Lộng quá nhạy cảm, còn cô cũng không muốn nhắc với Tống Phỉ Nhiên đoạn quá khứ cô đã cố gắng vùi lấp kia!

Có lẽ mẹ cô cũng đã nói với Tiểu Lộng như vậy, cho nên con bé mới hiểu lầm!

Trong lòng Duy Đóa vô cùng bức rứt, cô cũng không nói thêm gì, cúp điện thoại rồi đi thẳng ra ngoài.

Cô nhất định phải tìm được Tiểu Lộng trở về! Con bé còn nhỏ như vậy, nếu lưu lạc đầu đường, biết làm sao bây giờ? !

26. Q.1 - Chương 26

Mỗi sáng trên đường đến công ty Hình Tuế Kiến nhất định phải ghé qua siêu thị, giai đoạn này thông thường có chút nhàm chán.

Lúc đó, tốc độ xe rất chậm, không khác gì đi trong dòng xe đông đúc, ngay khi hấn sắp mất đi tính nhẫn nại, bỗng nhiên có một bóng dáng nho nhỏ mặc quần áo màu đỏ di chuyển thu hút sự chú ý của hấn.

Trên lưng bóng dáng nho nhỏ kia đeo cặp sách, ngồi xổm chờ siêu thị mở cửa.

Hình Tuế Kiến nhìn đồng hồ một chút, hôm nay là thứ năm, mà hiện tại đã là chín rưỡi.

Vào lúc này không phải bọn trẻ đều đang đi học sao? Trong lòng có chút nghi hoặc, hấn đánh tay lái, xe vội vã nhanh chóng tấp vào một chỗ đậu xe.

Trước tiên hấn đi đến cửa hàng Mc Donalds ở bên cạnh mua hai cái hamburger ăn sáng, nhưng lúc đi ra, lại không thấy bóng dáng nho nhỏ kia đâu.

Hấn không nghĩ nhiều, đi theo dòng người bước vào siêu thị.

Mặc dù hấn tùy tiện lấy đồ uống trên giá, trà túi lọc và các mặt hàng khác, nhưng tầm mắt vẫn nhìn theo bóng dáng màu đỏ kia.

Cô bé kia là em gái của Kiều Duy Đóa. Hấn sẽ không nhận lầm người. Bởi vì trong hai tháng theo dõi Kiều Duy Đóa, hấn ở trong chỗ tối cũng đã mấy lần gặp mặt đứa trẻ này.

“Cháu muốn nếm cái bánh ga-tô này.” Cô bé chỉ vào chiếc bánh ga-tô, đưa ra yêu cầu với cô gái bán bánh.

Cô gái gấp một chiếc bánh ga-tô nhỏ đưa cho cô bé, cô bé lại uống trà sữa từ một gian hàng khác, miếng bánh ga-tô nhỏ đã vào miệng nhưng vẫn còn chưa đủ.

“Cháu muốn nữa cơ.” Cô bé ngẩng đầu yêu cầu cô gái bán bánh.

“Cô bé à, không được, cháu đã ăn ba cái rồi, cô phải để lại cho khách hàng nữa chứ.” Cô gái bán bánh mỉm cười lắc đầu cự tuyệt.

Nghe vậy, cô bé cũng không ở lại gian hàng đó nữa, lùi một bước tiến về nơi khác, đi về phía gian hàng bán sữa cỏ. Hình Tuế Kiến nhú mảy.

“Cháu đang làm gì vậy? Đói bụng như vậy à?” Khi đi ngang qua cô bé hấn lên tiếng hỏi.

Bóng dáng màu đỏ dừng lại, nhìn xung quanh một chút, rồi mới ngẩng đầu, “Chú đang nói chuyện với cháu sao?”

Đúng là nói lời vô ích! Xung quanh chỉ có cô bé thoạt nhìn rất đói bụng không phải sao? !

“Bỏ nhà đi?” Hấn nhàn nhạt phỏng đoán.

Cô bé vô cùng ngạc nhiên nhìn hấn.

“Chú có hai cái hamburger, có thể mời cháu ăn.” Nói xong, hấn đi trước.

Hình Tuế Kiến đi được vài bước, mới phát hiện bóng dáng màu đỏ kia không hề đuổi theo, mà về mặt cảnh giác đứng tại chỗ nhìn chằm chằm vào hấn.

“Không đói bụng sao?” Tính cách của hấn kiên định, chắc chắn sẽ khôn bày ra bộ dạng dễ dàng trẻ con.

“Cháu đói bụng, nhưng chúng ta không quen biết.”

“Chú là Hình Tuế Kiến.” Như vậy thì tính là quen biết rồi chứ? Cô bé có muốn xem chứng minh thư nữa hay không?

“Nếu cháu đói thì hãy đi theo chú.” Hấn vốn quen ăn hamburger và coke, nhưng loại đồ uống carbonate này hình như không tốt cho trẻ con, cho nên cô bé phải đi theo, hấn mới mua sữa cho cô bé uống được.

“Nếu muốn làm chuyện tốt, chú đưa hamburger trong tay chú là được rồi.” Cô bé bày ra vẻ mặt bà cụ non trả lời.

Khóe mắt Hình Tuế Kiến nhú lại.

Không biết dạng cha mẹ thế nào lại dạy dỗ đứa trẻ tràn đầy tính cảnh giác và không tín nhiệm người khác thế này? Những

đứa trẻ ở tuổi này không phải đều rất hồn nhiên mơ mộng chỉ cần một chiếc kẹo là có thể lừa đi hay sao?

Hắn quyết định không để ý tới cô bé, cho dù có yêu quý đến mấy hắn cũng sẽ không lấy mặt nóng dán vào mông lạnh.

Sau khi lạnh lùng nhìn cô bé một cái, lúc này hắn cũng không nói gì nữa, xoay người bước đi.

Bóng dáng màu đỏ kia nhất thời nôn nóng.

...

Trong Mc Donalds, Kiều Duy Lộng ăn ngấu nghiến.

Hình Tuế Kiến dựa vào lưng ghế, uống từng ngụm Coke ướp lạnh.

“Cháu còn muốn ăn Filet-O-Fish (*)!” Dạ dày của cô bé giống như không có đáy, một bàn đầy những hộp giấy lớn nhỏ trống không, vậy mà vẫn còn chưa đủ.

(*) Filet-O-Fish là sandwich cá được phát minh bởi Lou Groen vào năm 1962

Hình Tuế Kiến từ trong ví da lấy một tờ tiền màu đỏ, “Tự mình đi mua đi.” Hắn đã đi tới đi lui đến ba lần, thật sự không còn nhẫn nại đi thêm một lần nữa.

Bóng dáng màu đỏ lấy giấy lau khô ngón tay, không chút khách khí lấy tiền trong tay hắn, nhảy khỏi vị trí.

Cô bé chạy vài bước, lại trở về, “Cháu kêu thêm mấy hộp nữa, chú cũng không phản đối chứ?”

Hình Tuế Kiến thản nhiên nói, “Muốn mua cái gì thì mua đi, thiếu tiền gọi chú.” Đứa trẻ này thực sự vừa tinh khôn lại vừa có lòng tham không đáy.

Nhưng thực sự là vô cùng kỳ quái, rõ ràng hắn đang rất bận, nên sớm đến công ty mới đúng, nhưng lúc này đã gần đến giữa trưa, vậy mà hắn vẫn còn ở đây lãng phí thời gian.

Một lát sau, bóng dáng màu đỏ bưng một cái khay lớn trở về, các thứ trên khay chất thành một đống cao.

“Còn thừa năm mao, trả lại chú này.” Cô bé nghiêm chỉnh đem tiền xu trả lại cho hắn.

Quá độc ác! Nếu không phải ở Mc Donalds không có món đồ giá năm mao, chắc chắn sẽ không còn đồng tiền xu nào hết.

Bóng dáng màu đỏ lại trở lại chỗ ngồi đối diện với hắn, bắt đầu tiếp tục ăn, nhưng tốc độ cắn rõ ràng là càng ngày càng chậm.

“Đã trốn khỏi nhà bao lâu rồi?” Hắn lên tiếng phá tan sự im lặng.

Xem bộ dáng của cô bé, dường như không phải chỉ đơn giản là đói mà thôi.

“Vừa tròn một ngày một đêm.” Nuốt xong một miếng, cô bé cũng không giấu diếm.

Trách không được cô bé đói như vậy?

“Buổi tối cháu ngủ ở nơi nào?” Hắn hỏi thêm một câu.

“Hiện tại thời tiết cũng không lạnh lắm, nhà ga có rất nhiều ghế trống, tha hồ nằm ở chỗ nào cũng được.” Cô bé nhanh chóng trả lời.

Cho nên cô bé đang ngủ ở ngoài đường ư?

“Trên người không có tiền cũng dám chơi đùa như vậy, thật đáng khâm phục.” Hắn lạnh giọng “khoa trương” nói, “Thật sự là không biết hai chữ ‘nguy hiểm’ viết như thế nào!”

Khí phách có thể tạo ra cơm ăn ư? Hoàn toàn tùy hứng giống như chị gái.

“Ai nói cháu không có tiền?” Kiều Duy Lộng đặt miếng gà sang một bên, mở cặp sách ra, kéo dây kéo, từ bên trong lấy ra một quyển sổ tiết kiệm.

“Chú Lục và chị hàng năm đều mừng tuổi cho cháu, cháu đều để dành, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào!”

Hắn nhú mày, không nghĩ tới bên trong sổ tiết kiệm lại có đến bốn chữ số.

“Giỏi lắm.” Hắn ngoài cười nhưng trong không cười, “Có tiền còn để cho bản thân đói thành như vậy, hay là không biết dùng máy rút tiền?”

Nhưng căn bản là...

Đã khoe xong, cô bé lấy lại sổ tiết kiệm cất đi, “Hiện tại cháu rất tốt, vẫn chưa cần phải dùng đến tiền.” Ăn có thức ăn miễn phí, ngủ có chỗ miễn phí, còn chưa tới lúc “bất cứ tình huống nào”.

Bị hắn đoán trúng, vốn là do keo kiệt mà thôi!

“Bên ngoài rất nguy hiểm, mau sớm về nhà đi.” Hắn nhàn nhạt khuyên nhủ.

Bọn trẻ hiện tại thực sự làm cho người ta lo âu.

“Nguy hiểm thế nào? Chẳng lẽ chú là người xấu sao? !” Nghe hắn nói như vậy, Kiều Duy Lộng lại bắt đầu cảnh giác.

Hắn nhếch môi, “Tuy chú không phải là người tốt, nhưng cũng chưa đến mức phải buôn bán trẻ em.”

“Cháu lớn như thế này không có ai thèm buôn bán cháu đâu!” Tiểu Lộng không muốn nghe hắn nói chuyện giật gân.

Bộ dáng của cô bé không xinh đẹp giống như chị gái. Buôn bán cô bé có được lợi lộc gì chứ? Nuôi dưỡng còn lãng phí thức ăn nữa!

“Cháu xác định bản thân thật sự không có giá trị?” Hắn nhàn nhạt hỏi.

Tiểu Lộng hừ hừ, nhú mày gật đầu.

“Vặn gãy hai chân của cháu, đánh gãy xương đùi, lại cho cháu uống axit sunfuric, dắt cháu ra ngoài ăn xin, vẫn có thể kiếm được chút tiền đấy.” Hắn uống một ngụm Coke ướp lạnh, thản nhiên nói.

Tiểu Lộng dựng đứng cả lông tơ.

“Cháu không đi theo chú!” Cô bé cãi lại, giọng nói cũng trở nên yếu ớt.

Không đi theo ư?

“Vậy cháu cho rằng hiện tại mình đang làm gì?” Còn không phải chỉ cần một chút đồ ăn Mc Donalds đã lừa được cô bé đi rồi.

Nhưng ai ngờ câu nói tiếp theo của Kiều Duy Lộng khiến cho bàn tay đang đưa lon nước của hắn phải dừng lại

“Cháu biết chú, chú lén lút theo dõi cháu và chị.” Tiểu Lộng nói thẳng, “Có lần ở siêu thị cháu còn trùng mắt với chú, khi đó chú còn là một người khổng lồ.” Hừ, đừng tưởng rằng cái “áo may ô” cô sẽ không nhận ra.

Lúc này đối lại người cứng đờ lại là hắn.

Còn nhỏ tuổi mà không ngờ ánh mắt lại lợi hại như vậy?

“Chú muốn theo đuổi chị cháu, cho nên hiện tại chú đang nịnh bợ cháu chứ gì!” Cô bé đúng là một con quỷ nhỏ, tự cho là mình đúng kiểu ngạo bình luận.

Hắn nhếch khóe môi, cuối cùng mới bật cười.

Không nghĩ tới đã lâu mới được cười to như vậy.

“Chú nên chết tâm đi, chị cháu đã có người bạn trai có tiền, ai cũng đừng nghĩ tới việc ngăn cản chị ấy.” Cô bé lớn tiếng nói.

Tuy rằng chú râu mép trước mặt có bộ dáng khá thuận mắt, nhưng vẫn không xứng với chị gái.

Nụ cười trên khóe miệng Hình Tuế Kiến ngưng lại, chăm chú nhìn Tiểu Lộng.

“Trừ phi chú còn nhiều tiền hơn hẳn ta mới có cơ hội!” Tiểu Lộng lại lớn tiếng nói.

Đây là sự dạy dỗ của gia đình ư? Hẳn không thể không nói, thật sự quá thất bại.

“Chị gái cháu sắp bay lên đầu càn biến thành phượng hoàng, cháu còn kháng nghị, bất mãn cái gì?” Hẳn nhàn nhạt hỏi.

Trong trí nhớ, hồi nhỏ hẳn cũng thường xuyên trốn nhà đi, mới có thể quen được nhiều bạn bè.

Mỗi một lần trốn nhà đi đều là do tranh cãi với mẹ.

Không biết hiện tại cô bé cãi nhau với ai đây?

Vấn đề khiến cho Kiều Duy Lộng hơi nhếch môi, giọng điệu mạnh mẽ, “Chuyện này liên quan gì đến chú? !”

Vì sao cô bé phải nói cho chú ta chứ? Chỉ là một chút đồ ăn Mc Donalds mà thôi, cô bé phải báo đáp bằng tâm sự của bản thân ư? !

“Chú không thích tiểu quỷ không có lễ phép nhé.”

Cho nên.

“Chú còn bận nhiều việc, chú đi trước đây.” Cô bé đã không đồng ý nói, hẳn cũng không muốn lãng phí thời gian.

Công ty thật sự có rất nhiều chuyện đang chờ hẳn trở về.

Đi được một lát, đột nhiên cảm giác phía sau có người đi theo, hẳn quay đầu nhú mày.

Bóng dáng màu đỏ kia mang theo túi Mc Donalds đi theo phía sau hẳn.

“Cháu đi theo chú làm gì vậy?” Không phải là đã cho cô bé ăn no rồi ư?

“Cháu là Kiều Duy Lộng, cảm ơn chú đã chiêu đãi!” Tiểu Lộng rốt cục có chút tiến bộ, thấp thỏm mở miệng lễ phép nói lời cảm ơn.

À, hẳn biết rồi.

“Không có gì.” Hẳn dùng chìa khóa điều khiển từ xa mở cửa xe, lại đi vài bước.

Nhưng phát hiện phía sau vẫn có người nhắm mắt theo đuôi (*).

(*) Ý chỉ người không có chủ đích riêng, hoặc vì muốn lấy lòng mà mọi chuyện đều làm theo người khác

Hẳn kéo cửa xe phía trước.

Cửa xe phía sau cũng bị kéo ra, bóng dáng màu đỏ cũng theo lên xe, yên ổn ngồi trong xe của hẳn.

“Cháu quyết định trước hết sẽ tin tưởng chú là người tốt.” Tiểu Lộng dùng giọng nói trong trẻo nói.

Vì vậy?

“Chú nói đúng, bên ngoài rất nguy hiểm, cho nên, cháu quyết định tạm thời tiếp nhận sự giúp đỡ của chú.” Cô không muốn bị người ta vịn gãy hai chân, đánh gãy xương đùi, cũng như đổ axit sunfuric vào cổ họng!

27. Q.1 - Chương 27

Mất đối mắt. Hẳn khẽ nhú mày, Tiểu Lộng cũng bày ra bộ dáng nhú mày, ngay cả bộ dáng nhú mày của hẳn cũng bị bắt chước giống như vậy. Hẳn thật sự sắp phát điên rồi, bị tiểu quỷ này bắt kịp hôm nay đã là ngày thứ năm.

“Cháu không đi học sao?” Hôm nay là thứ hai, trên đường có rất nhiều trẻ con đeo cặp sách đi học, chỉ có tiểu quỷ này bám riết trên xe hẳn không chịu xuống.

“Cháu ghét đến trường, ghét học toán, ghét học thuộc lòng, ghét bài tập nhiều đến nỗi không thể làm xong nổi!” Tiểu Lộng nhú mày, “Cháu ghét nhất là con sên hay kéo tóc cháu!”

Đây là những lời cô bé luôn giấu trong lòng không dám nói với chị gái.

Chị luôn có yêu cầu rất cao đối với thành tích học tập của cô bé, cô bé cũng muốn làm cho chị vui một chút, nhưng khả năng của cô bé hết sức bình thường dù có cố gắng thế nào cũng không khá hơn được, tuy mỗi lần cầm phiếu điểm chị gái không nói năng gì, nhưng mi tâm đều nhíu lại, khiến cho cô bé càng ngày càng ghét đến trường.

Thật đồng cảm.

Hắn cũng từng rất ghét đến trường, ghét học toán, ghét học thuộc lòng, ghét bài tập nhiều đến nỗi không thể làm xong nổi.

Cho nên, chính mình không muốn thì cũng đừng ép người khác. Hắn sẽ không ép buộc cô bé làm chuyện mà cô bé không thích.

“Chờ cháu trưởng thành rồi sẽ hiểu, đời người chính là một quá trình đáng ghét lặp đi lặp lại.” Không ai thích một cuộc sống đơn điệu, nhưng mọi người đều phải sống như vậy.

Nhưng.

“Con sên là ai?”

“Một thằng nhóc ngồi phía sau cháu, nó luôn chảy nước mũi, kinh chết đi được !” Tiểu Lộng bày ra động tác buồn nôn.

Biểu tình nghiêm túc của hắn đã bị sụp đổ, hắn bật cười.

“Có lẽ chờ cháu trưởng thành, người để lại ấn tượng sâu sắc nhất lại chính là con sên trong miệng cháu đấy.” Thật ra khi đó hắn cũng rất ghét chị của cô bé.

Đương nhiên hắn sẽ không nói cho cô bé, chị gái của cô bé ở trong lòng hắn cũng đã từng không khác gì con sên ấy.

“Cháu không thèm nhớ đến thằng nhóc ấy!” Tiểu Lộng giống như bị sỉ nhục, tức giận nói.

Trong ô tô phản chiếu gương mặt của hắn, hiếm khi mới thấy hắn có vẻ mặt thoải mái như vậy.

Phát hiện ra sự khác thường này, hắn vội vàng thu lại nụ cười.

Vì sao lại như vậy, rõ ràng hắn vô cùng chán ghét việc trong cuộc sống đột nhiên xuất hiện thêm một gánh nặng cơ mà?

Dùng xe xong, bóng dáng màu đỏ kia đã tự mở cửa xuống xe.

Thành thật mà nói, năng lực độc lập của đứa trẻ này rất mạnh, ngoài việc đi theo hắn để tránh bị người ta bẻ gãy hai tay, hai chân khiến cho bị cầm, cô bé rất ít khi làm phiền tới hắn, có lẽ đó chính là nguyên nhân hắn có thể chịu được cho đến tận bây giờ.

“Lão đại, lại mang theo Tiểu Lộng à!” Một lớn một nhỏ vừa vào cửa, cô gái làm part-time cười vô cùng kỳ quái.

Từ ngày đầu tiên hắn mang cô bé vào cửa, cô gái làm part-time còn không ngừng chấn động nhưng đến bây giờ đã quá quen thuộc rồi.

Trước kia cảm thấy lão đại thân hình cục mịch, mặt mày lạnh lùng, bộ dạng không giống ông chủ công ty thu phí bảo hộ một chút nào, nhưng về cơ bản trẻ con nhìn thấy hắn cũng đều cố chạy cho xa, hiện tại nhìn một lớn một nhỏ cùng vào cùng ra, lại khiến cho người ta cảm thấy hòa hợp đến kì lạ.

“Lão đại, đừng nói với em, thật ra Tiểu Lộng là con của ngài nhé?!” Cô gái làm part-time trêu đùa.

Con gái ư?

“Chuyện này không buồn cười một chút nào hết.” Hình Tuế Kiến nhếch môi.

Hắn thoạt nhìn thật sự già như vậy sao? Bởi vì quá khứ, hắn làm cho người ta cảm thấy tang thương, chín chắn, nhưng thật ra năm nay hắn mới chỉ có ba mươi tuổi mà thôi. Còn tiểu quý này bao nhiêu tuổi? Hắn là cũng phải mười mấy tuổi rồi.

“Cháu không phải là một người đàn ông to lớn!” Tiểu Lộ cũng cảm thấy thật khó chịu.

Cô bé đã không xinh đẹp, hiện tại lại bị người ta cười nhạo vì khỏe mạnh nữa?

“Ăn cơm nắm của cháu đi!” Hình Tuế Kiến tiện tay đưa một túi cơm nắm qua.

Tiểu Lộ kịp thời tiếp được.

Từ ngày có đứa trẻ này thật phiền toái, trước kia hắn muốn ăn sáng lúc nào cũng được, nhưng hiện tại lại phải ăn ba bữa đúng giờ.

“Tiểu Lộ lại tới nữa à?!” Ôn Ngọc mới từ ngân hàng trở về vừa vào cửa đã gặp được Tiểu Lộ, sững sờ một giây, sau đó lập tức khôi phục lại dáng vẻ tươi cười.

Tiểu Lộ lễ phép gật đầu chào hỏi, sau đó vừa lên lầu vừa vùi đầu tiếp tục ăn cơm nắm.

Không hiểu sao mỗi lần nhìn thấy cô Ôn Ngọc lại khiến cô bé cảm thấy vô cùng áp lực.

Khi Ôn Ngọc đem hóa đơn chuyển tiền cho hắn xem qua, dùng giọng nói thật nhỏ hỏi, “Tiểu Lộ rốt cuộc là con ai vậy?” Ôn Ngọc đều quen bạn bè của hắn nên cô có thể xác định trong trí nhớ của mình “đại ca” không có cô con gái này, cho nên cô khó tránh khỏi cảm thấy khẩn trương.

Dù sao, có thể nhờ chăm sóc một đứa trẻ nhất định không thể là mối quan hệ hời hợt được.

Hắn cúi xuống, “Em gái của một người bạn học.”

“Người bạn học này tốt lắm ư?” Ôn Ngọc đều muốn biết tất cả mọi chuyện liên quan đến hắn.

Bởi vì cô muốn trở thành một người vợ hiền của hắn, chăm sóc cho cuộc sống của hắn, quan tâm đến tất cả mọi thứ liên quan đến hắn, đây chính là cách cô yêu thương hắn.

“Đúng vậy.” Hắn miễn cưỡng nói.

Mối quan hệ gì mà có thể nhờ chăm sóc một đứa trẻ đến mấy ngày thế này? Ôn Ngọc muốn tiếp tục hỏi, nhưng thấy bộ dáng của hắn không muốn nói chuyện, khiến cho cô đành phải đè nén cảm giác kì lạ trong lòng xuống.

Sẽ không phải là bạn học nữ chứ? Thầm mèn hắn nửa đời người, mấy năm nay thật vất vả mới có thể tạo ra khoảng cách gần đến thế, Ôn Ngọc sẽ không khinh thường buông tha.

Ôn Ngọc lén lút nhìn về phía Tiểu Lộ đang chạy lên cầu thang.

Cô từng muốn tìm hiểu một chút hoàn cảnh của đứa trẻ này, đáng tiếc đứa trẻ này thông minh hơn nhiều so với tưởng tượng của cô, mồm miệng kín như bưng, chỉ cần cô đề cập đến thân phận hay chỗ ở, cô bé liền ngậm miệng không nói lời nào, khiến cho cô không có cách nào xoay sở.

Cửa công ty bị người thô lỗ đẩy ra, có mấy người mặc áo ba lỗ, chân đi dép lê, vô cùng khỏe mạnh tiến vào.

“Hình lão đại!” Bọn họ hét lên, bắp tay nổi lên cuộn cuộn, giống như đang đi đánh trận.

Tiểu Lộ dừng bước, có chút sợ hãi nuốt nước bọt.

Hình Tuế Kiến không nhìn bọn hắn, mà chỉ thản nhiên nhìn Tiểu Lộ.

Tiểu Lộ lập tức hiểu chú có việc, cô bé nhanh nhẹn chạy xuống lầu, đi về phía cô gái làm part-time chơi đùa.

Hình Tuế Kiến cùng đoàn người lên lầu.

“Lão đại, ngày hôm qua chúng ta đến thu ba phần nợ, nhưng lão già họ Trương kia lại muốn bỏ trốn, lão ta muốn thảo luận về các khoản nợ, nhưng lại không đưa ra thời hạn khi nào sẽ trả! Vì vậy tôi đã đánh lão ta gãy mấy cái xương sườn!” Một người lỗ mãng trong đám lên tiếng.

“Cẩn thận một chút đừng gây ra tai nạn chết người, dọa cho sợ là được rồi.”

Trước khi Tiểu Lộng chạy xuống tầng dưới, loáng thoáng nghe thấy giọng nói lạnh lùng của chú Hình.

Lúc mới bắt đầu cô thật sự rất sợ hãi, lén lút hỏi chị gái làm part-time mới biết hóa ra này mấy người này đều là thuộc hạ của chú Hình.

Vì Hình Tuế Kiến mở công ty bảo đảm, nên phải thu nhận những người dữ dằn như vậy.

“Lão đại, vừa rồi là con gái của anh à?!” Quá trình chờ đợi thật nhàm chán, người thuộc hạ lên tiếng hỏi.

Động tác của hắn dừng lại, khóe mắt giật giật.

Rốt cuộc là như thế nào đây? Trong năm ngày qua, hắn không ngừng bị người ta hỏi vấn đề này.

Thậm chí, dường như mười người tới cửa thì có đến chín người hỏi như vậy!

“Bộ dáng có chút tương tự với anh mà!” Người thuộc hạ tùy tiện nói thêm một câu.

Giống ư? Hắn căn bản không cảm thấy như vậy!

Mũi của hắn cao, còn mũi của Tiểu Lộng lại tẹt, môi hắn mỏng, còn môi Tiểu Lộng lại dày như bánh rán, không biết mắt bọn họ có mù hay không ?

“Câu cảm thấy tôi giống như cha của một đứa trẻ mười mấy tuổi sao?” Hắn cười lạnh hỏi.

“Lão đại, tôi tin anh có năng lực này!” Người thuộc hạ không biết trên dưới cười to.

Chuyện này không liên quan đến có năng lực hay không, mà căn bản là hắn không có cơ hội!

Tất nhiên hắn sẽ không nói ra những lời này.

Nhưng khi trong đầu vừa hiện lên những lời này, gân xanh trên trán hắn đột nhiên giật giật.

Hắn thật sự không từng cho ai cơ hội như vậy ư?

Đột nhiên, hắn kéo ghế ngồi ra, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, hắn đã nhanh chóng đi xuống dưới lầu.

Dùng tốc độ nhanh nhất, hắn nhìn về phía Tiểu Lộng đang buồn chán nằm úp trên ghế sofa.

“Năm nay cháu mấy tuổi?” Ánh mắt của hắn chăm chú nhìn cô bé.

Câu hỏi tràn đầy khí thế này không chỉ khiến cho Tiểu Lộng sợ tới mức ngẩn cả người, mà ngay cả Ôn Ngọc cùng cô gái làm part-time cũng đều dừng công việc lại, cảm thấy không khí có chút khẩn trương, căng thẳng nhìn bọn họ.

“Mười, mười hai tuổi...”

Số tuổi vô cùng đáng nghi này khiến cho tim hắn đập dồn dập như truyền đến cả tai.

“Tên cha cháu là gì?” Hắn tiếp tục hỏi.

Sẽ không, sẽ không ...

Thái độ khùng bố của hắn làm cho Tiểu Lộng vô cùng hoảng sợ.

“Cháu cha gọi là, gọi là Kiều...” Cô bé muốn nói ra cái tên trên hộ khẩu kia, nhưng hai hàm răng như dính chặt vào nhau, không nói lên lời.

Hắn trừng cô bé, ánh mắt sắc bén kia như thể đang nói, nếu cô bé dám nói dối hắn sẽ đánh cô bé!

Tiểu Lộng bị dọa đến nổi mũi và mắt đều đã đỏ ửng.

“Đáng ghét, cháu không có cha! Không có cha! Chú đã vừa lòng chưa?” Tiểu Lộng bị bắt nạt khóc rống lên.

Câu nói này khiến cho hắn hóa đá.

Bởi vì một sự hoài nghi vô cùng đáng sợ này lên trong lòng hắn.

28. Q.1 - Chương 28

Tiểu Lộng mất tích đã được sáu ngày.

Thành phố Ôn thật nhỏ bé, nhưng để tìm được một người có ý định chạy trốn thì lại chẳng phải là một chuyện dễ dàng. Đã sáu ngày Duy Đóa không thể đi làm, mỗi ngày cô đều xuyên qua những con phố lớn ngõ nhỏ tìm kiếm bóng dáng của Tiểu Lộng, nhưng những nơi có khả năng tìm được, lại không có một chút tin tức gì của Tiểu Lộng. Ngay cả Tư Nguyên cũng đã xin phép nghỉ năm để cùng đi tìm với cô.

“Đừng lo lắng, hiện tại chúng ta đến nhà ga tìm thử xem, em cứ ngủ trước đi, đến nơi anh sẽ gọi em.” Tư Nguyên vừa lái xe vừa an ủi.

Anh cũng rất sốt ruột, nhưng anh cũng vô cùng lo cho cơ thể Duy Đóa, Tiểu Lộng mất tích nhiều ngày, Duy Đóa cũng ăn không ngon ngủ không yên, quần thâm dưới mắt càng ngày càng đậm, bộ dáng gầy yếu đến mức chỉ cần gió thổi qua cũng có thể bay mất.

“Em không ngủ được.” Cô lắc đầu.

Anh lái xe, còn cô chăm chú nhìn hai bên đường phố, có lẽ có thể có được chút thu hoạch nào đó. Mãi vẫn chưa thấy bóng dáng của Tiểu Lộng đâu cả, cô thực sự sắp phát điên rồi, lúc đầu cô lo lắng Tiểu Lộng sẽ bị lạnh bị đói, còn bây giờ cô bắt đầu lo lắng cho sự an nguy của Tiểu Lộng. Đã nhiều ngày trôi qua, vào mỗi buổi sáng cô đều lật xem mục tin tức xã hội, sợ nhìn thấy tin tức của Tiểu Lộng ở bên trong.

Trên đường đi, di động của cô không ngừng hiện lên tin nhắn.

“Bạn trai em à?” Tư Nguyên đoán.

“Vâng.” Cô bất đắc dĩ gật đầu.

“Mấy ngày nay em không thể ở bên cạnh anh ta, chắc là anh ta cũng cảm thấy không thoải mái chẳng?” Tư Nguyên nghĩ một lát rồi lên tiếng hỏi.

Đâu chỉ là không thoải mái, mà là vô cùng khó chịu.

“Em có muốn giải thích rõ ràng với anh ta không?”

“Để nói sau đi, hiện tại em không có tâm tình.” Cô bóp trán, ngay cả tin nhắn cũng không trả lời, “Em sẽ tìm thời gian giải thích với anh ta, nếu không giải thích được thì cũng chẳng sao, dù sao tìm được Tiểu Lộng mới là chuyện quan trọng nhất.” Hiện tại cô đang vô cùng lo lắng cho Tiểu Lộng, làm sao mà quan tâm được nhiều thứ như vậy!

Tư Nguyên nhìn cô vài lần, phát hiện thần sắc cô bình tĩnh, không giống với một cô gái đang chìm đắm trong tình yêu.

Không hiểu sao, anh lại thở phào nhẹ nhõm.

Một người tiếp tục lái xe, một người tiếp tục quan sát đường phố, đúng lúc này, di động của cô đột nhiên vang lên.

“Cô Lí, có phải là đã có tin tức của Tiểu Lộng rồi hay không?” Cô vừa thấy số máy gọi đến, vội vàng nhấc máy hỏi.

“Không phải đâu cô Kiều, tôi chỉ muốn nói cho cô, hôm nay có người vô cùng kì quái đến hỏi thăm chuyện của Tiểu Lộng.”

Hỏi thăm chuyện của Tiểu Lộng?

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Đối phương hỏi tôi, bình thường quan hệ giữa Tiểu Lộng và cha mẹ như thế nào? Sau đó tôi nói với hẳn, bọn họ đều rất ít khi tới thăm Tiểu Lộng, không có một chút trách nhiệm nào của bậc làm cha làm mẹ! Tiểu Lộng dường như căn bản không phải là một thành viên trong gia đình đó!”

Duy Đóa hiểu rõ ở trong mắt cô Lí, Tiểu Lộng không được cha mẹ quan tâm một chút nào.

“Cô Kiều, tôi nói những lời này có phải đã khiến cô không vui hay không?” Cô Lí có chút bất an.

“Không đâu, là do tôi quá thất bại.”

Cô cũng hi vọng cha mẹ có thể có thêm một chút thiện ý, nhưng cô dường như luôn không thành công trong mọi biện pháp...

“Sau đó đối phương còn hỏi tôi tiếp, vậy còn cô Kiều thì sao, cô đối xử với Tiểu Lộng thế nào?”

Đối phương hỏi về cô ư? Duy Đóa bắt đầu cảnh giác.

“Tôi nói bình thường chuyện của Tiểu Lộng cho dù là ăn ở hay may mặc đều do cô Kiều lo toan, cô Kiều vô cùng thương Tiểu Lộng.” Cô Lí chỉ nói sự thật.

Nhưng.

“Sau đó tôi mới nghĩ ra, tại sao lại có người hỏi thăm chuyện này? Cô Kiều đã báo cảnh sát, ở cục cảnh sát hẳn là đã lập hồ sơ, sao lại còn có ‘cảnh sát’ tới hỏi chuyện tôi chứ?”

Cô cũng cảm thấy vô cùng kỳ quái, chẳng lẽ cảnh sát không tin lời cô nói ư?

“Đối phương trông như thế nào, có lưu lại số hiệu của cảnh sát hay không?” Cô phải đi đến cục cảnh sát để hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tuy nhiên.

“Không có! Người đàn ông kia thật oai nghiêm, hẳn cũng không có mặc cảnh phục cũng không đưa ra giấy chứng nhận, cho nên tôi mới càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp!”

Duy Đóa nhú mày, cô cũng cảm thấy không thích hợp!

Đặt di động xuống, cô lâm vào trầm tư. Là ai điều tra cuộc sống của Tiểu Lộng đây? Mục đích của đối phương là gì?

Một lát sau, di động của cô lại vang lên.

“Duy Phong, có chuyện gì?!” Nếu lại là mượn tiền, thì hiện tại cô thật sự không có thời gian cũng như tâm tình để đối phó với cậu ta.

“Chị, hôm nay em bị một đám xã hội đen đồn vào trong một ngõ nhỏ, em sợ gần chết!” Nhưng trong điện thoại lại là tiếng nói hoảng hốt của Duy Phong, dường như cậu ta đang bị kinh sợ quá độ.

Vừa nói xong, Duy Phong liền không khống chế được thút thít. Cậu ta không kiên cường được như chị gái, cậu ta vô cùng nhát gan!

Một đám xã hội đen?

“Bọn họ muốn làm gì?” Khi nào thì Duy Phong ngay cả xã hội đen cũng dám trêu trọc?

“Bộ dáng của bọn họ thật hung dữ không ngừng hỏi em về chuyện của chị.” Duy Phong nức nở nói.

Chuyện của cô ư? Duy Đóa kinh ngạc.

“Bọn họ hỏi cái gì?”

“Bọn họ vừa nói ra lợi ích lại vừa uy hiếp, cứ mềm thì nhau hỏi em, hỏi có phải chị đã từng có thai hay không...”

Lời em trai nói khiến cho hô hấp của Duy Đóa cứng lại.

Tay cô bắt đầu run rẩy, ai, ai lại có hứng thú với chuyện này?

“Em, em nói như thế nào?” Giọng nói của cô giống như bị mắc nghẹn cát.

“Em, em nói không biết...”

Câu trả lời của Duy Phong khiến cho cô tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

Khi đó Duy Phong mới được có bao nhiêu tuổi chứ? Còn chưa tới mười tuổi, cả ngày chỉ biết thối bong bóng, Duy Phong làm sao biết rõ chuyện của cô được cơ chứ.

Nhưng.

“Sau, sau khi bọn họ nói em mới nhớ ra, từng có một thời gian bụng chị cũng khá to...” Thực sự không chịu nổi sự truy hỏi, Duy Phong đã khai ra hết mọi chuyện cậu ta biết, bán đứng chị gái để đổi lấy sự bình yên khiến cho cậu ta cảm thấy vô cùng chột dạ.

Àm, Duy Đóa sụp đổ, đoạn kí ức u ám trong đời mà cô không hề muốn nhớ lại, đang giống như thú dữ dồn dập kéo đến cắn xé cô.

Một cô bé vừa tròn mười bốn tuổi, liên tiếp xảy ra nhiều chuyện tồi tệ như vậy, làm sao có thể chú ý tới sự thay đổi của cơ thể cơ chứ?

Hiện tại, ai lại cảm thấy hứng thú với chuyện này? Miệng vết thương kia đã sớm đóng vảy, giờ lại bị người khác vạch trần, bắt đầu đổ máu.

“Duy Phong nói gì vậy, sao sắc mặt em lại tái nhợt như vậy?” Tư Nguyên phát hiện ra sự bất thường của cô.

Nhưng cô chỉ bất động, như thể không nghe thấy câu hỏi của anh.

“Bọn họ bảo chị tạm thời không cần phải lo lắng cho sự an nguy của Tiểu Lộ, Tiểu Lộ đang ở trong tay lão đại của bọn họ, chờ mọi chuyện được xác nhận xong, anh ta sẽ đưa Tiểu Lộ về.”

Tiểu Lộ làm sao có thể có quan hệ với lão đại xã hội đen chứ? Bắt cóc vợ vết tài sản hay là chuyện gì đây?

Trong lòng Duy Đóa vô cùng sốt ruột, bị dày vò trong nước sôi lửa bỏng.

“Bọn họ có nói lão đại của bọn họ là ai không?” Cô ra vẻ bình tĩnh hỏi.

Rốt cuộc là tình huống gì đây?

“Có! Bọn họ nói lão đại của bọn họ họ Hình, là bạn học của chị!”

Àm, tất cả sự bình tĩnh của cô tan thành tro bụi.

29. Q.1 - Chương 29

“Cháu thích ăn gì nhất?”

“Kem, nhưng chị cháu nói con gái không nên ăn đồ quá lạnh, nên cháu cũng không được ăn nhiều.”

“Còn gì nữa?”

” French fries (*), nhưng chị cháu bảo đây là đồ ăn không tốt cho sức khỏe nên cũng không được ăn nhiều.”

(*) Khoai tây chiên kiểu Pháp, chắc ai hay ăn KFC cũng đều biết ^^

“Còn thích gì nữa không?”

“Cháu thích rất nhiều thứ, đặc biệt là Mc Donalds đã từng được chú mời.” Cô bé thường xuyên bị gửi ở nhà cô giáo, nên bình thường cũng không có cơ hội được ăn những đồ ăn không tốt cho sức khỏe này.

Được rồi, hần cũng mặc kệ chị gái cô bé cảm thứ này hay thứ kia!

Kem vị dâu tây, French fries loại lớn bày trước mặt Tiểu Lộng.

“Cháu có nguyện vọng gì trong sinh nhật? Hay là ít nhất hi vọng nhận được gì trong sinh nhật?”

Sinh nhật ư? Sinh nhật của cô bé đã sớm qua rồi!

“Có chứ, cháu muốn có một con gấu bông thật lớn!”

Hồi nhỏ nhìn thấy các bạn khác có gấu bông chơi, cô bé thật sự vô cùng hâm mộ, nhưng cô bé hiểu rõ điều kiện kinh tế của chị gái, hơn nữa chị gái cũng phải tiêu rất nhiều tiền cho cô bé, nên cô bé nào dám xin xỏ? Cho nên, mỗi lần chị hỏi cô bé muốn được tặng quà sinh nhật gì, cô bé luôn chọn những thứ rẻ nhất.

Nửa giờ sau, có một con gấu bông còn cao hơn cả người cô bé được đưa đến trước mặt cô bé.

Tiểu Lộng phấn kích đến mức thét chói tai.

“Chú Hình, vì sao chú đột nhiên đối xử với cháu tốt như vậy?” Tuy nhiên cô bé cũng vô cùng nghi ngờ.

Trước đó còn là bộ dáng cam chịu, còn vì sao hiện tại ánh mắt lại nhìn cô sâu sắc và phức tạp như vậy? Cho dù cô còn bé nhưng cũng cảm thấy vô cùng khả nghi.

Lúc trước khi đứa trẻ này gọi hần là “chú”, hần còn cảm thấy vô cùng khó chịu, hần chưa quá già mà đã bị người ta tăng thêm tuổi.

Nhưng đến khi hần bắt đầu hoài nghi...

Hần đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm vì may là Tiểu Lộng không gọi hần là anh.

Những điều này đều là do người nào đó tạo nghiệt!

“Là muốn cháu thích chú nhiều hơn một chút.” Hần căn bản không để ý tới Ôn Ngọc từ đầu tới cuối đều mang một bộ mặt cứng ngắc đứng ở phía sau hần, nhìn hần và cô bé trò chuyện.

“Vậy được rồi, cháu tha thứ cho chú trước đó đã chọc cháu khóc!” Tiểu Lộng bày ra bộ dáng đại nhân bỏ qua cho tiểu nhân.

Nhưng cô bé có một điều phải tuyên bố.

“Người cháu thích nhất là chị gái, tiếp theo là chú Lục, nhiều nhất chỉ có thể dành cho chú vị trí thứ ba luân phiên cùng cô Lý thôi!”

Tiểu Lộng vừa ăn kem vừa hào phóng nói.

Ý của cô bé là cho dù hần có làm bao nhiêu việc đi chăng nữa cũng chỉ có thể đứng ở vị trí thứ ba ư? Lại còn là luân phiên nữa?!

Trong nháy mắt có một sự chua xót bốc lên trong lòng Hình Tuế Kiến.

Hần phát hiện bản thân bắt đầu muốn gặp người được gọi là chú Lục trong miệng Tiểu Lộng kia, tuy rằng đối phương đoạt vị trí thứ hai khiến hần có chút khó chịu, nhưng đối với những người thật lòng chăm sóc Tiểu Lộng, hần đều muốn nói một tiếng cảm ơn.

Đương nhiên là trừ một người.

“Hình Tuế Kiến!” Phía sau truyền đến một tiếng thét chói tai.

Nội dung bài viết ẩnHần không quay đầu.

Bởi vì hần cũng không hề bất ngờ với điều này.

“Chị, chị...” trong phát chốc một thân hình màu trắng cao gầy xông vào, khiến cho Tiểu Lộng phát hoảng.

Lúc này, gương mặt xinh đẹp của Duy Đóa đang giận đến tái đi.

Dựa theo sự phỏng đoán của mình, cô kêu Tư Nguyên chở cô đến công ty của Hình Tuế Kiến, nhưng không nghĩ tới Tiểu Lộng thật sự ở trong này!

Nhất thời tính tình khó mà ổn định được.

Duy Đóa tức giận đến mức cơ thể phát run, trong nháy mắt không còn một chút dịu dàng nào nhìn về phía hắn, không thanh minh, bàn tay của cô mất đi sự kiểm soát.

“Bốp” một tiếng tát dữ dội vang lên.

Tiểu Lộng sợ tới nỗi đánh rơi kem xuống đất.

Bởi vì trên mặt chú Hình đã in rõ năm ngón tay.

“Vì sao xuống tay với người nhà của tôi!” Duy Đóa lớn tiếng quát hỏi.

Có thù oán gì thì xuống tay với cô là được rồi, tại sao lại kéo cả trẻ con vô tội vào nữa?

Trong mắt Duy Đóa ngập tràn lửa, nếu có thể thiêu chết người, Hình Tuế Kiến đã sớm bị thương tích đầy mình.

Tốt lắm.

Đủ độc ác!

Khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, một tay hắn đã ôm chặt lấy cô.

Hay chính xác là “tóm lấy”, dùng phương thức điều hâu bắt gà mái.

Duy Đóa bị chấn động vô cùng mãnh liệt, còn Tiểu Lộng cũng há hốc miệng, thậm chí còn quên cả việc tiến lên bảo vệ chị gái. Hiện tại chú Hình thật đáng sợ, cánh tay cường tráng dường như chỉ cần vung lên có thể đánh chết người. Tiểu Lộng có chút e ngại nuốt nước bọt. Còn Duy Đóa vẫn khẳng khái không tỏ ra yếu thế, giống như một con gà mái dũng mãnh nhất.

“Tôi không muốn gặp lại anh, anh không được phép quấy rối cuộc sống của tôi!”

Cô oán hận hắn, sau bao nhiêu năm gặp lại Hình Tuế Kiến giống như đâm một nhát dao vào lưng cô, cô đã liều mạng quên đi sự tồn tại của hắn, quên hắn cùng cô hít thở không khí dưới một bầu trời thành phố, cố gắng quên đi sự tồn tại của hắn như vậy, nhưng tại sao hắn còn xuất hiện lần nữa, năm lần bảy lượt đụng chạm đến cô? Thậm chí còn muốn ra tay với Tiểu Lộng!

Trong lòng cô lại bùng cháy sự thù hận với hắn, giờ phút này cuối cùng cũng không khống chế được sự kích động.

Hơn nữa, hắn còn dám tìm người uy hiếp em trai cô, cố ý điều tra quá khứ nhục nhã của cô. Ai cho hắn cái quyền này cơ chứ?

“E rằng rất khó.” Rõ ràng năm ngón tay đã in trên mặt nhưng hắn lại không có chút biểu cảm nào, thậm chí vẻ mặt thoát nhìn còn lạnh hơn sương.

Khó ư? Hắn có ý gì? Hắn còn muốn tiếp tục trêu chọc cô ư?

Cô cười lạnh.

“Dù sao cô đã sinh con cho tôi, tôi sẽ bù đắp cho cô, sẽ chịu trách nhiệm với cô đến cùng.” Hình Tuế Kiến lạnh lùng nói.

Nghe nói như vậy, bỗng dưng Ôn Ngọc biến sắc.

Còn sắc mặt Duy Đóa cũng càng tái nhợt, cô cắn răng, “Anh có ý gì?” Cô đã máu chảy đầm đìa, đã trải qua đau đớn, hắn có thể bù lại những điều đó ư? Có lẽ đồ điên mới cần hắn chịu trách nhiệm!

“Tôi sẽ không từ bỏ Tiểu Lộng đâu.” Hình Tuế Kiến nói rõ ràng.

Hắn đã vắng mặt vị trí làm cha mười hai năm, hiện tại hắn đã biết đến sự tồn tại của Tiểu Lộng, hắn không thể lại cứ mặc kệ ngồi xem.

Hắn muốn cho cô thấy rõ thái độ của mình!

Hắn sẽ không từ bỏ Tiểu Lộng ư?

“Rốt cuộc anh đang nói cái gì vậy?” Khuôn mặt cô lạnh lùng, cho dù bị mắc kẹt ở giữa không trung, cô cũng không cảm thấy sợ hãi một chút nào, đôi mắt lạnh lùng tràn ngập lửa.

“Năm nay Tiểu Lộng 12 tuổi, là, con, gái, của, tôi!” Hấn nói rõ từng từ một.

Những lời này khiến cho tất cả mọi người đứng ở đây đều chấn động.

Tiểu Lộng bắt đầu ngăn người, con gấu bông to lớn đã bị cô bé đẩy sang một bên.

Ôn Ngọc nhắm mắt lại, câu nói cô không muốn nghe nhất, nhưng cuối cùng hấn đã chính miệng thừa nhận.

Còn Tư Nguyên vừa đỗ xe xong đi vào trong, cũng ngăn cả người.

Còn Duy Đóa...

Phản ứng của cô là liều mạng tròng hấn, một lúc sau, cô liếc nhìn hấn, lạnh lùng mỉm cười, “Đầu óc anh thật sự là có bệnh!” Lời nói ngu ngốc, nên đến bệnh viện kiểm tra lại đầu óc, chứ không nên ở đây ăn nói lung tung!

“Cô không cần phủ nhận.” Hấn lạnh lùng trả lời.

Biết bản thân có con gái 12 tuổi, hấn mới giống như bị sét đánh ấy.

“Tiểu Lộng thật sự là em gái của cô ư? Sau khi mẹ cô sinh em trai, đã làm phẫu thuật buộc ga-rô, vậy Tiểu Lộng từ đâu ra chứ?”

Sắc mặt Duy Đóa tái nhợt, cô không nghĩ tới hấn còn điều tra cả cha mẹ cô!

“Tôi cũng đã đến trường điều tra, năm đó cô không thi giữa kì, hiệu trưởng có đến nhà cô thăm hỏi, phát hiện thần sắc cô hoảng hốt cũng như cơ thể cô có chút kì quái.”

Môi cô phát run.

“Vì thế, hiệu trưởng mới hoài nghi hỏi...”

Không phải là đứa trẻ này đang mang thai đấy chứ? !

Năm đó câu nói của hiệu trưởng với cha mẹ không ngừng ám ảnh trong đầu cô.

Hồi ức đau đớn khiến cho cô không thể thở nổi.

“Vì thế, cha mẹ cô mới nhanh chóng đưa cô đến bệnh viện, phát hiện cô...” Năm đó bệnh viện có ghi lại việc cô đã từng mang thai.

Phát hiện cái thai trong bụng cô đã được 19 tuần.

“Không cho anh nói, không cho nói nữa!” Cô cuống quýt hét to.

“Em trai cô nói cô đã từng bỏ nhà ra đi, biến mất năm năm, khi trở về, có mang theo một đứa trẻ bốn tuổi.”

Chỉ trong nửa ngày ngắn ngủi, hấn đã điều tra được mọi việc khá kĩ càng.

“Vì vậy cô muốn giải thích với tôi tất cả những điều này như thế nào đây?” Hấn lạnh lùng hỏi, “Nếu cô còn không thừa nhận, có cần tôi và Tiểu Lộng đi làm giám định DNA không?”

Tiểu Lộng càng há hốc miệng. Cô là con gái của chị ư? Tiểu Lộng phát run vì sự thật này, cũng vì bản thân cuối cùng đã tìm được cha mẹ ruột.

Cô không muốn nghe những lời nói sảng bậy của hấn nữa! Duy Đóa ôm nỗi hận đến mức mắt tóe lửa, đôi tay gầy lại muốn giơ lên.

Nhưng hấn không cho cô có cơ hội.

Mọi thứ đều trở nên hỗn loạn.

Hấn dồn cô vào vách tường, dùng sự cường tráng của bản thân ngăn cản cơ thể gầy yếu mà mạnh mẽ kia.

Quả đấm mạnh mẽ của hấn dễ dàng ngăn được đôi tay mềm yếu của cô.

Tư Nguyên nhú mào, đang muốn tiến lên hòa giải.

Nhưng đúng lúc này.

Hình Tuế Kiến không báo trước áp lên môi cô.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, bao gồm cả Duy Đóa.

Cô điên cuồng muốn giãy dụa, cả khuôn mặt đều tối đen, nhưng hấn lại hung hăng, liều lĩnh hôn cô. Lưỡi hấn kịch liệt xuyên qua cánh môi non mềm của cô, mút lấy răng của cô. Ngay lập tức trong khoang miệng của cô tràn ngập hơi thở đàn ông mạnh mẽ.

Cô liều mạng giãy dụa, nhưng hấn vẫn như cũ không buông tha, dùng sức một chút đã cuốn được đầu lưỡi của cô. Nụ hôn của hấn rất hung ác, khí thế hào hùng, lưỡi cô đã tê dại và sưng lên khi bị hấn không ngừng cuốn lấy.

Tư Nguyên nóng nảy, muốn tiến lên ngăn lại, nhưng tay anh đã bị một bàn tay nhỏ bé kéo lại. Anh cúi đầu, phát hiện là Tiểu Lộng vẽ mặt ngây thơ nhìn anh, vẽ mặt kia giống như đang hỏi hai người lớn đang làm gì? Tư Nguyên thu tay lại, đành phủ tay che trước mặt cô bé.

Đã ném đủ, Hình Tuế Kiến mới buông cô ra.

Rốt cục cô cũng được tự do, mệt mỏi ngồi xuống đất.

“Đây là đáp lễ cho cái tát của cô!” Hấn dùng tay lau môi, lạnh lùng nói.

Hấn đã từng nói, muốn cho cô nhớ kỹ, vĩnh viễn đừng có ý đồ tát đàn ông, nếu không hậu quả sẽ vô cùng khó lường!

Cô ở dưới đất, từ môi đến chân đều không ngừng run rẩy.

Hình Tuế Kiến thật đáng sợ.

Một lúc sau, cuối cùng cô mới bùng nổ, nói ra những từ ngữ dữ dội, “Cầm thú, súc sinh, đừng đụng vào tôi!” Cô bị chó cắn, lập tức muốn đi đánh răng!

Mấy từ cầm thú, súc sinh này, khiến cho đôi mắt hấn trở nên lạnh lẽo, đôi môi cũng nhếch lên.

“Trở về bên cạnh tôi đi, cả hai người cô và Tiểu Lộng.” Hấn không dùng từ “xin”, mà đó là mệnh lệnh.

Đã có con gái, hấn quyết định phải có cô!

“Mẹ.” Tiểu Lộng tự động thật tự nhiên sửa lại xưng hô, đi tới, muốn dựa vào trong lòng cô.

Đột nhiên biến đổi thành sự hoang đường này khiến cho cô cảm thấy trống rỗng.

“Mẹ, không phải là mẹ không muốn nhận con đấy chứ?” Tiểu Lộng bày ra vẻ mặt đau đớn chán nản hỏi.

Cô trừng lớn mắt.

Ngay cả Tư Nguyên cũng cảm thấy đau đầu.

Tại sao tất cả mọi chuyện lại biến thành như vậy?

Lời nói mắc kẹt trong cổ họng cô, không nuốt xuống mà cũng chẳng thốt ra được, cô xoay người, nghiêng ngả lao ra cửa.

Hỏa lửa hiệp thứ nhất, cô hoàn toàn thảm bại.

30. Q.1 - Chương 30

Bởi vì thất bại, cũng bởi vì bị cưỡng hôn, từng mạch máu trong người Duy Đóa như thể đang cuộn trào mãnh liệt, khiến cho cô không có cách nào tĩnh tâm được!

Về nhà, cô đi tới đi lui, hơi thở dồn dập, thái dương đều toát đầy mồ hôi lạnh.

Cô luôn là người bình tĩnh, nhưng lúc này cô nổng nẩy đến nỗi chỉ muốn hét ầm lên, rất muốn trút hết ra, thậm chí muốn phá hủy cả những thứ di chuyển xung quanh mình.

Hình Tuế Kiến! Cô có hàng trăm hàng ngàn lý do để hận hấn, nộ hân đó khiến cho nỗi hận của cô đạt tới cực điểm!

Một lúc sau, cô mới giật mình, “Tiểu Lộng? !” Hồng hét rồi, cô lại để Tiểu Lộng ở chỗ tên Hình Tuế Kiến khốn nạn kia !

Cô vội vàng xoay người, phát hiện Tư Nguyên đã nắm tay Tiểu Lộng đứng ở cách đó không xa.

“Tiểu Lộng!” Cô mới an tâm một chút, may mà cô không để mất Tiểu Lộng.

“Anh đưa Tiểu Lộng về đây rồi.” Tư Nguyên khẽ nói, “Anh bảo với hấn, Tiểu Lộng còn phải đến trường học bù.”

Lúc đó Hình Tuế Kiến cũng không cam tâm tình nguyện, hấn nói sẽ tự mình đưa Tiểu Lộng đến trường, tìm cho cô bé thầy cô tốt nhất.

Nhưng Duy Đóa không yên lòng, còn Tiểu Lộng cũng kiên trì muốn về nhà với Tư Nguyên, Hình Tuế Kiến đành bất đắc dĩ gật đầu đáp ứng.

Cô vội chạy qua, ôm Tiểu Lộng thật chặt, cơ thể của cô vẫn không ngừng run rẩy. Cô nhắm mắt, tựa vào vai Tiểu Lộng.

Lâu rồi cô không muốn nghĩ đến những chuyện này, lúc này sợ hãi và bất lực khiến tim cô đau thắt lại.

Cô cũng không nhận thua, nhưng cô không thể không thừa nhận mình sợ hãi. Từ khoảnh khắc gặp lại Hình Tuế Kiến, nỗi sợ hãi giống như một cái động không đáy, khiến cô nhận ra rằng nỗi sợ vẫn chôn sâu trong lòng cô. Cô đã cố gắng, nhưng vẫn còn sơ suất.

Tư Nguyên cũng không hỏi gì, anh chỉ đứng ở phía sau cô và Tiểu Lộng, chăm chú nhìn cô không ngừng run rẩy, im lặng bảo vệ.

“Mẹ, đừng sợ, con đã về rồi, không có việc gì nữa rồi ...” Tiểu Lộng nghiêng đầu lên nhìn cô, khẽ vỗ vào vai cô an ủi, nhưng nụ cười trên môi đang ngày càng nở rộ.

Cô bé có mẹ ! Hơn nữa, còn được tặng kèm thêm một người cha vô cùng oai phong! Tuy rằng vẻ mặt của mẹ dường như không quá thích cha! Vậy cô bé sẽ lựa chọn vĩnh viễn đứng về phía mẹ, sẽ không để cho cha bắt nạt mẹ.

Tuy rằng, cách thức ngày hôm nay...

Tiểu Lộng cảm thấy không phải là bị bắt nạt! Bởi vì cô cảm thấy cha vô cùng đẹp trai, vô cùng oai phong, vô cùng mạnh mẽ!

Tiếng mẹ khiến cho cơ thể gầy yếu đang không ngừng run rẩy cứng đờ dừng lại.

Cô hơi lùi khỏi Tiểu Lộng.

“Tiểu Lộng, gọi là chị.” Thần sắc của cô trở nên nghiêm khắc, lời nói vô cùng nghiêm túc.

Khóe môi đang nở rộ của Tiểu Lộng cũng cứng đờ.

“Không muốn!” Tiểu Lộng từ chối, vẻ mặt bướng bỉnh.

Là vì mối quan hệ giữa cô và Tiểu Lộng quá chặt chẽ khó có thể giải thích được ư? Cô khẽ vuốt ve khuôn mặt nho nhỏ có phần thần thái giống mình, bất đắc dĩ giải thích: “Tiểu Lộng, thật sự em đã hiểu lắm...”

“Con không hiểu lắm, chẳng qua là do hai người là người lớn làm mà không dám nhận thôi!” Tiểu Lộng ở trong lòng cô kích động hét lớn, “14 tuổi đã sinh con thì làm sao chứ? Con rất vui, con cảm thấy mẹ thật dũng cảm, tại sao mẹ lại cảm thấy là điều sỉ nhục, không dám nhận con chứ? !”

Không phải là điều sỉ nhục, là vì...

Duy Đóa cứng nhắc.

Sự cứng nhắc này không phải vì lời nói của Tiểu Lộng, mà là bởi vì lúc này Tiểu Lộng đã rơi lệ đầy mặt.

Tim cô như bị bóp nghẹt, đứa trẻ này từ nhỏ đã rất hiểu chuyện, từ sau khi đi học, càng không vô cớ tranh cãi ầm ĩ, cho dù cô nói gì, cô bé đều ngoan ngoãn nghe lời.

Chỉ có lúc này, Tiểu Lộng từ chối nghe lời cô, từ chối gọi cô là chị.

Duy Đóa không biết nên giải thích thế nào, càng không biết nên dùng phương pháp gì để không làm tổn thương đến Tiểu Lộng, để cho lần này sóng yên biển lặng.

Lần đầu tiên cô không nghĩ ra biện pháp gì.

Cô ngược mắt theo bản năng nhìn Tư Nguyên đứng ở phía sau, anh đang mỉm cười, như thể đang cổ vũ cô.

Cô hít thở thật sâu để cho bản thân mình tỉnh táo lại.

“Tiểu Lộng, em đừng khóc nữa, em bình tĩnh nghe chị nói có được không?” Cô dùng giọng nói dịu dàng nhất, muốn trấn an Tiểu Lộng, đưa tay muốn lau nước mắt cho Tiểu Lộng.

Tuy nhiên.

“Không phải là chị, mẹ là mẹ của con!” Tiểu Lộng không cảm kích, ngược lại càng kích động gào thét.

Cô nhú mi tâm.

“Đừng tưởng rằng trẻ con là dễ lừa gạt, từ trước lúc bốn tuổi, trong trí nhớ của con chỉ có mẹ và chú Lục, là hai người dạy con đi, là hai người dạy con nói chuyện, là hai người tay nắm tay dẫn con đi vườn trẻ!” Tiểu Lộng rơi lệ đầy mặt, “Mẹ, mẹ còn nhớ rõ không?”

Khi con bốn tuổi còn chưa biết nói chuyện, lúc đó hai người đều vô cùng lo lắng, còn mang con đến bác sĩ khám nữa? !”

Cô nhớ chứ, đương nhiên là cô nhớ hết!

Khi đó Tiểu Lộng đã bốn tuổi, còn mở to đôi mắt hồn nhiên, hiếu kì với toàn bộ thế giới, nhưng không chịu mở miệng nói câu nào.

Sau đó, cô càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi, sợ tới mức cùng với Tư Nguyên mang cô bé đến bệnh viện, lúc tới bệnh viện xếp hàng khám bệnh, Tiểu Lộng nhìn chằm chằm một bạn nhỏ khác, nói một chữ: “Kẹo.”

Lúc đó, cô và Tư Nguyên đều kinh ngạc .

“Mẹ, con, muốn, kẹo.” Tiểu Lộng bốn tuổi lấy tay với sang bạn nhỏ bên cạnh.

Nhờ thế bọn họ mới biết cô bé không bị câm điếc.

“Không phải là không muốn nói, là vì con luôn luôn nghĩ hai người là cha mẹ con, nhưng hai người lại bảo con gọi là chị, anh, chứ không phải là cha, mẹ!” Tiểu Lộng hét lớn.

Duy Đóa ngẩn người. Cho tới bây giờ cô chưa từng nghĩ tới hai chữ chị gái đối với Tiểu Lộng khát khao có một gia đình chỉ là một sự thương hại.

Sau đó, Tiểu Lộng vẫn gọi cô là mẹ, cô có sửa thế nào cũng không được, cho nên, cô mới mang cô bé về nhà...

Vì thế, Tiểu Lộng có họ khẩu, cũng có cha mẹ trên danh nghĩa.

“Bọn họ làm sao có thể là cha mẹ của con chứ, ánh mắt bọn họ nhìn con lạnh như băng, chán ghét như vậy, như thể con chính là rác rưởi, sao mẹ lại để cho con gọi bọn họ là cha mẹ chứ?” Tiểu Lộng rưng rưng chất vấn, “Cho dù con đã cẩn thận từng li từng tí một, nhưng làm cách nào bọn họ cũng không thích con! Con không nhớ gì đến bọn họ, bọn họ cũng không muốn nhìn thấy con, tình cảm lạnh lùng như vậy, làm sao có thể là cha con hay là mẹ con chứ? !”

Mũi Duy Đóa đau xót, đáy mắt cũng nổi lên sương mù.

Cô cho rằng chỉ là xưng hô mà thôi, nhưng không nghĩ tới Tiểu Lộng lại nhạy cảm và bị tổn thương như vậy.

“Mẹ muốn đi làm, mẹ muốn kiếm tiền, mẹ muốn đưa con đến nhà cô Lí, con không trách mẹ, bởi vì mẹ luôn quan tâm con có sống tốt hay không, sẽ luôn luôn hỏi con có bị bắt nạt hay không, thậm chí có đôi khi sẽ bởi vì ‘cha’ ‘mẹ’ không thương con mà sẽ lên rơi nước mắt.” Tiểu Lộng khóc lớn, “Con thực sự không trách mẹ, không trách mẹ bắt con gọi là chị...”

Duy Đóa không không chế được, chớp mũi ừng hòng, không ngừng lau nước mắt ở khóe mắt.

“Xin lỗi, nhưng chị...”

“Con chỉ muốn có một người mẹ!” Tiểu Lộng ngắt lời cô.

Tất cả người lớn đều nói dối, cô bé không thích nghe, không thích nghe một chút nào cả!

Duy Đóa vui mặt vào đầu gối, cả người mờ mịt bất lực.

“Có được hay không, mẹ thừa nhận con, mẹ thừa nhận mẹ là mẹ của con, chứ không phải là chị gái!” Ngừ điệu của Tiểu Lộng tràn

đầy sự hoảng sợ, bất an không ngừng muốn xác nhận, “Con muốn có gia đình, gia đình thực sự! Gia đình có người con yêu nhất!”

Cô có thể tiếp tục ngoan ngoãn ở nhà cô Lí, nhưng cô bé phải có được sự thừa nhận!

Duy Đóa không nói gì, chỉ yên lặng rơi nước mắt.

“Mẹ, mẹ...” Tiểu Lộng lôi kéo tay áo của cô, kêu từng tiếng một.

Thật lâu sau, cô mới ngơ ngẩn mơ hồ “Ừ” một tiếng.

Tiểu Lộng nín khóc mỉm cười, cô bé dùng sức ôm cổ cô, “Mẹ, mẹ, mẹ, mẹ, mẹ...” từng tiếng mẹ không ngừng vang lên, như thể vĩnh viễn kêu như thế nào cũng không đủ.

Cô nắm chặt hai tay, quay lại ôm Tiểu Lộng thật chặt.

Chỉ là xưng hô mà thôi...

Cô an ủi bản thân, ngăn lại những phiền toái đang dồn dập kéo đến.

Tư Nguyên lặng yên xem một màn này, lo lắng nổi lên trong đôi mắt trong veo của anh.

31. Q.2 - Chương 1

Đêm đó, cô ngủ cùng với Tiểu Lộng, nhìn khuôn mặt ngủ say tràn đầy hạnh phúc và thỏa mãn của con gái, khiến cho cô không có cách nào chớp mắt nổi.

Quyết định của cô là đúng sao? Cô xác định chỉ cần Tiểu Lộng hạnh phúc, cho dù phải hy sinh thể nào cũng đều đáng giá, bởi vì cô bé là trách nhiệm hạnh phúc nhất của cô.

Nhưng cô phải giải thích thế nào với Tổng Phỉ Nhiên khi cô có thêm một đứa con gái đây?

Buổi sáng, sau khi đã đưa Tiểu Lộng đến trường, cô đến công ty địa ốc tìm Tổng Phỉ Nhiên.

“Hiện tại, mối quan hệ giữa cung và cầu của thị trường bất động sản ở thành phố Ôn của chúng ta xảy ra biến hóa không thể dự tính trước được, nhà ở lại không giống như mấy năm trước vừa bắt đầu phiên giao dịch đã bán hết sạch, trước đây chúng ta chưa bao giờ phải lo đến việc bán nhà ở, thế nhưng lượng tiêu thụ những căn hộ ở Bích Quế Viên lại gặp phải khó khăn.”

Mùa hè này vừa mới bắt đầu, lượng tiêu thụ không thể đạt được như mong muốn, tỉ lệ thấp chưa từng có, điều này làm cho Tổng Phỉ Nhiên có chút lo lắng.

“Hiện tại chúng ta phải dồn sức nhiều hơn vào việc marketing!”

Ở trong văn phòng hoa lệ của công ty bất động sản Nguyên Dã lớn nhất thành phố Ôn, Tổng Phỉ Nhiên giống như một ngôi sao sáng, ánh mắt của hắn chuyển hướng về phía quản lý bộ phận tiêu thụ, “Lâm Dục Sài, hiện tại công ty chúng ta đang xảy ra sự việc vô cùng nghiêm trọng như vậy, anh phải luyện ‘nội công’ sao cho thật tốt đấy, lần này anh cần phải nghĩ ra được kế sách cho chu toàn đấy!”

Ánh mắt Tổng Phỉ Nhiên vô cùng thân thiết, nhưng biểu cảm của Sài Nhân lại rất lạnh nhạt, “Tôi biết rồi, tổng giám đốc, nếu không còn chuyện gì nữa thì tôi xin phép ra ngoài làm việc.”

Trước mặt nhiều chủ quản, nhưng Tổng Phỉ Nhiên lại bị lạnh nhạt như vậy. Tuy nhiên lượng tiêu thụ lần này của Bích Quế Viên, gần như một nửa là toàn bộ công trạng của mình Lâm Dục Sài, hắn là tổng giám đốc làm sao có thể không coi người quản lý giống như con át chủ bài của công ty này đối đãi như Phật đây.

Khi Sài Nhân vừa ra khỏi văn phòng, đúng lúc gặp được Kiều Duy Đóa.

Sài Nhân quan sát cô từ trên xuống dưới một lượt, ánh mắt lợi hại kia khiến cho toàn thân Duy Đóa sợ hãi.

“Sao em lại tới đây? !” Nhìn thấy Duy Đóa, Tổng Phỉ Nhiên lập tức tiếp đón, nụ cười như gió xuân.

“Em có chút việc muốn tìm anh.” Duy Đóa phục hồi lại tinh thần, lộ ra nụ cười yếu ớt.

“Có phải đã tìm được em gái rồi không?” Hắn lộ ra vẻ mặt thân thiết hỏi.

“Đúng vậy.” Duy Đóa gật đầu.

“Vậy là tốt rồi, thời gian trước thấy em lo lắng như vậy, trong lòng anh cũng không chịu nổi, công việc của công ty lại vô cùng bận rộn, không thể chạy ngược chạy xuôi với em!” Tổng Phỉ Nhiên thở dài, ảo não nói.

“Không sao đâu, có tâm là được rồi.” Sự nghiệp của hắn cũng lớn, cô có thể hiểu công việc của hắn bận rộn đến thế nào.

Tổng Phỉ Nhiên ôm cô, tựa đầu vào tóc cô, hít sâu hương thơm mềm mại của cô.

Duy Đóa khẽ đẩy hắn ra, có chút không được tự nhiên.

Cô không dám tới gần hắn, sợ hắn ngửi thấy mùi của người đàn ông khác trên người cô.

Thực ra, thần kinh của cô vô cùng nhạy cảm, cho dù đã đánh răng lần thứ n, nhưng là dường như hơi thở của Hình Tuế Kiến ở trên môi không hề tan biến đi chút nào.

Hơn nữa, hiện tại đang ở nơi đông người, không chỉ có nhóm nhân viên phóng ra ánh mắt ái muội, hơn nữa đối diện là phòng chủ tịch Tổng Khải Nguyên xuyên qua cửa sổ kính trong suốt cũng nhìn thấy một màn “ngọt ngào” như vậy, vẻ mặt không khỏi lộ ra vẻ xấu hổ đứng dậy, chuẩn bị tiếp đón cô.

Đúng lúc này, thư ký đi vào, Tổng Khải Nguyên mới ngừng lại.

“Tối hôm nay em có thể mời anh ăn cơm hay không.” Thừa dịp này, Duy Đóa thần sắc nghiêm túc nói ra mục đích của chuyến đi này.

Vốn chỉ cần một cuộc điện thoại là có thể mời, nhưng cô hi vọng mình có thể tỏ ra chân thành.

“Em mời anh ăn cơm? Thật vậy ư? Có phải em cũng nhớ anh lắm đúng không?” Thấy thái độ của cô có chút khác biệt, Tổng Phỉ

Nhiên hưng phấn liếc mắt đưa tình.

Duy Đóa hít thở thật sâu, “Em muốn giới thiệu với anh một người vô cùng quan trọng.” Không biết buổi tối giới thiệu có làm Tổng Phỉ Nhiên sợ hay không đây? Thật ra cô không hề lo lắng chút nào.

“Là em gái của em à? Được chứ, anh cũng đang muốn gặp cô bé đấy!” Tổng Phỉ Nhiên gật đầu đáp ứng.

Hiện tại đã không còn là em gái nữa rồi...

Duy Đóa có chút bối rối, nhưng cô đã đồng ý với Tiểu Lộng rồi, nên cô không thể đổi ý được.

Chỉ có thể giải thích thật khéo với Tống Phỉ Nhiên, hi vọng hắn có thể tiếp nhận bọn họ có thêm một đứa con gái trong thời gian tới.

“Mấy ngày không gặp em, thật sự rất nhớ em, vào văn phòng của anh đi, chúng ta từ từ nói chuyện...” Tống Phỉ Nhiên muốn kéo cô tiến vào.

Nhưng cô lại lắc đầu.

“Em còn phải đi làm.” Cô đã xin nghỉ mấy ngày, hôm nay mới bắt đầu chính thức đi làm lại.

Sắc mặt Tống Phỉ Nhiên hơi trầm xuống, nhưng chỉ mất vài giây, hắn đã khôi phục lại như trước, “Được rồi, dù sao buổi tối chúng ta cũng gặp lại, hiện tại anh cũng đang rất bận

“Vâng.”

“Tất cả thời gian buổi tối của em đều phải dành cho anh đấy!” Trước mặt sau lưng hắn đều biểu hiện vô cùng quần quýt si mê.

Duy Đóa cố gắng nở nụ cười, “Vâng.”

Ngay khi Tống Phỉ Nhiên muốn tiến cô.

“Cô có phải là cô Kiều không?” Một giọng nói đột nhiên xen vào.

Duy Đóa ngược mắt, nhìn thấy một người bộ dáng vừa gầy vừa đen giống như thanh củi.

“Tôi là Lâm Dục Sài, bạn bè thân thiết đều gọi tôi là Sài Nhân.” Sài Nhân vươn tay về phía cô.

Duy Đóa lộ ra nụ cười nhạt nhẽo, đồng thời đưa tay ra bắt.

Nhưng khi tay cô và hắn chạm nhau.

“Chị dâu, thật vui được quen biết chị.” Sài Nhân ngoài cười nhưng trong không cười.

Chị dâu ư?

Duy Đóa và Tống Phỉ Nhiên đồng thời hiện lên vẻ mặt nghi hoặc, khi Tống Phỉ Nhiên cười cười chuẩn bị hỏi tên người ‘anh’ kia.

“Đã quên nói, Sài Nhân tôi đời này chỉ bội phục một người, chỉ nhận qua một người là anh, thì phải là..” Hắn tươi cười chậm rãi thốt ra, “Hình, Tuế, Kiến.”

Cái tên này khiến Duy Đóa vô cùng chấn động, cô lập tức bỏ tay ra.

Cho nên, chị dâu ý là... ? !

Khuôn mặt Tống Phỉ Nhiên trầm xuống, đôi mắt không ngừng nhú lại.

Hắn luôn biết Sài Nhân là gian tế, nhưng không nghĩ tới hắn ta lại không cố kỵ như vậy.

“Anh đã tuyên bố với tất cả chúng tôi, về sau cô sẽ là chị dâu của chúng tôi.” Cho nên gặp chị dâu phải khách khách khí khí.

“Lâm Dục Sài, tôi nghĩ anh phải hiểu rõ một việc...” Tống Phỉ Nhiên thiếu kiên nhẫn, Duy Đóa mới là bạn gái của hắn!

Ai ngờ Sài Nhân lại ngắt lời hắn ta.

“Tổng giám đốc, tôi cũng quên nói với anh, sáng sớm nay lão đại của chúng tôi đã chuyển cho anh ba mươi sáu vạn.”

Tống Phỉ Nhiên kinh ngạc, tại sao Hình Tuế Kiến lại chuyển tiền cho hắn chứ?

“Tiền vốn là ba mươi vạn, nửa tháng tiền lãi là sáu vạn coi như là đủ, đây là lão đại của bọn tôi trả nợ cho vợ anh ấy!” Nói xong, Sài Nhân cười nói, “Cô Kiều, hiện tại cô và tổng giám đốc của chúng tôi không có một chút quan hệ nào, chỉ cần ở nhà ổn định chăm sóc đứa trẻ là được.”

Điều này căn bản chính là hành vi của thổ phỉ!

Sắc mặt Duy Đóa khê biến, còn khuôn mặt tuần tú của Tổng Phỉ Nhiên cũng trở nên cứng ngắt.

Bạn gái của tổng giám đốc bạn gái là chị dâu của Sài Nhân? Vợ của người khác? Bởi vì tin tức giạt gân này, nhóm viên chức càng vững tai muốn nghe thật nhiều.

Nên làm gì thì cũng đã làm, nên nói gì thì cũng đã xong rồi, chuyện khác để ọi người tự do tưởng tượng, Sài Nhân mỉm cười bước đi.

“Em nói đi rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Sắc mặt Tổng Phỉ Nhiên đỏ bừng, hạ thấp giọng hỏi.

Nhiều ánh mắt như vậy, hành động của Sài Nhân quả thực khiến hấn mất mặt!

“Em cũng không hiểu là đã xảy ra chuyện gì nữa, hi vọng anh đừng tin lời gièm pha của người khác.” Duy Đóa cố gắng ổn định tinh thần.

Nhất định là kế ly gián! Hoang đường đến căn bản không cần để ý.

“Mấy ngày nay em đi đâu vậy? Có phải đi gặp Hình Tuế Kiến đúng không? Hai người có khúc mắc gì? Nếu không người khác làm sao có thể gọi em là chị dâu chứ, còn bảo em chỉ cần ở nhà chăm sóc đứa trẻ là được?!” Tổng Phỉ Nhiên dồn dập hỏi, càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, có rất nhiều chuyện không thể hiểu nổi.

“Em chỉ có thể giải thích như vậy thôi, tin hay không thì tùy anh.” Duy Đóa không muốn nhắc lại, bởi vì cô có cảm giác khó có thể giải thích được.

Vừa vặn Tổng Khải Nguyên ra khỏi văn phòng nghe thấy bọn họ tranh chấp.

32. Q.2 - Chương 2: Chương 2

Buổi sáng, căn bản là chia tay trong sự không vui. Buổi tối lúc 6 giờ rưỡi, Duy Đóa vẫn dựa theo thời gian đã hẹn, dẫn Tiểu Lộng đến nhà hàng. Nhưng hai người đợi đến tận nửa giờ, vẫn không thấy Tổng Phỉ Nhiên xuất hiện.

“Anh đã đến chưa?” Cầm di động, cô bấm số điện thoại hỏi.

Cô có thể chờ, nhưng Tiểu Lộng đang ở độ tuổi phát triển, không thể để con bé đói lâu được.

Tổng Phỉ Nhiên ở bên đầu kia im lặng, dường như không đoán được cô sẽ đến chỗ hẹn.

“Hai người ăn gì đó trước đi, nửa tiếng nữa anh sẽ đến.” Tổng Phỉ Nhiên trả lời cô.

Duy Đóa đợi gần bốn mươi phút, mới nhìn thấy bóng dáng Tổng Phỉ Nhiên vội vàng đi vào.

“Bảo bối, xin lỗi, buổi sáng là do anh quá nóng nảy.” Tổng Phỉ Nhiên ổn định ngồi xuống, vội nắm tay cô xin lỗi, “Anh đã suy nghĩ rõ ràng rồi, chúng ta không thể trúng kế ly gián của đối phương được!”

Hấn có thể hiểu được là tốt rồi, Duy Đóa cũng cảm thấy vui mừng.

“Chúng ta sớm kết hôn đi! Hiện tại chúng ta bàn luận, tranh thủ làm mọi việc thật nhanh, để tránh cho kẻ khác tới phá hoại!” Tổng Phỉ Nhiên tràn đầy thâm tình.

Cô đang muốn khê mỉm cười gật đầu đồng ý, thì đúng lúc này, Duy Đóa ngửi thấy một mùi hương...

Trong mùi hương ấy còn kèm theo cả mùi nước hoa.

Trước khi gặp chuyện không may khi còn là thiếu nữ, nhàn rỗi không có việc gì để làm, cô thường thích nghiên cứu mùi nước hoa. Nước hoa cũng giống như lớp phấn nền của người phụ nữ, mỗi người đều chỉ thích hợp với một loại, mà hiện tại cô đang ngửi thấy mùi nước hoa Green Poison của Dior (*), mùi hương vừa bền vừa ngào ngạt, tạo cho người ta cảm giác thần bí, gợi cảm mê người.

(*)

Đầu óc Duy Đóa trống trơn trong hơn mười giây .

“Đóa Đóa, còn không giới thiệu anh với bạn nhỏ này sao?” Tống Phỉ Nhiên dịu dàng nhắc nhở.

Từ khi hắn ta vừa ngồi xuống, bạn nhỏ phía đối diện luôn quan sát, ánh mắt sáng quắc kia làm cho hắn ta vô cùng không được tự nhiên.

Duy Đóa phục hồi lại tinh thần.

“Tống Phỉ Nhiên, bạn trai của mẹ.” Duy Đóa giới thiệu hắn trước với Tiểu Lộng, sau đó, “Tiểu Lộng, con gái... của em...”

Con gái? Con gái ư!

Tống Phỉ Nhiên phút chốc chuyển ánh mắt về phía cô, tràn đầy khiếp sợ.

“Chào chú, cháu là Kiều Duy Lộng, năm nay 12 tuổi.” Tiểu Lộng dùng giọng nói lạnh lạnh tự giới thiệu.

Khi Tống Phỉ Nhiên còn nhịn không được muốn mở miệng, Duy Đóa kịp thời đè lại mu bàn tay của hắn ta.

“Tiểu Lộng, mẹ muốn ăn một chút hoa quả, con có thể lấy thêm giúp mẹ chút hoa quả và salad, được không?” Cô ôn hòa hỏi.

Tiểu Lộng biết rõ mẹ cố ý đuổi cô bé đi chỗ khác, nhưng đành phải ngoan ngoãn gật đầu.

Chờ bóng dáng Tiểu Lộng đã đi xa.

“Tiểu Lộng là đứa trẻ em nhận nuôi, nếu chúng ta kết hôn, em hi vọng có thể cho con bé cùng nhập hộ khẩu vào gia đình mới của chúng ta.” Từng câu từng chữ của cô đều vô cùng bình tĩnh, bắt buộc bản thân xua tan cái mùi kì quái kia đi.

“Cô bé không phải là em gái của em sao? Làm sao có thể trở thành đứa trẻ em nhận nuôi chứ? Em nhận nuôi hay cha mẹ em nhận nuôi?” Tống Phỉ Nhiên cảm thấy vô cùng mờ mịt.

Khi đó nhà họ Kiều tràn ngập nguy cơ, bốn phía đều khó khăn, hắn ta cũng không tin cha mẹ cô có tấm lòng tốt này, còn Duy Đóa khi đó mới có 14 tuổi chứ mấy? Cô nhận nuôi một đứa trẻ ư? Nghĩ thế nào cũng cảm thấy không thông suốt được!

“Hôm nay em nói với anh chuyện này, là hi vọng nó có thể trở thành bí mật vĩnh viễn giữa hai chúng ta, mong anh cả đời đừng nhắc đến chuyện này ở trước mặt Tiểu Lộng.” Cô nhất định phải tuyên bố rõ chuyện này.

“Được, anh thề! Em mau nói đi!” Tống Phỉ Nhiên lời thề son sắt, vừa thúc giục.

“Là em nhận nuôi.” Duy Đóa bình tĩnh thuật lại, “Năm 14 tuổi, em đã từng rời khỏi nhà trốn đi...Giữa lúc đó em có xảy ra chuyện và đến phòng khám tư nhân...Chính là lúc đến phòng khám ấy, em đã gặp một cô gái, bọn em xấp xỉ tuổi nhau, đêm hôm đó bọn em đồng bệnh tương lân, nói rất nhiều chuyện... sau khi cô ấy sinh ra Tiểu Lộng... không thấy tăm hơi đâu cả...”

“Em có thể hiểu được tâm trạng của cô ấy, nhưng đứa bé còn nhỏ như vậy, có thể để nó ở nơi nào đây? ...” Có rất nhiều chuyện cũ, cô không muốn kể quá tỉ mỉ, chỉ muốn sơ lược qua, “Khi đó Tiểu Lộng đói khóc, không có ai tình nguyện chìa tay giúp đỡ, dù sao cũng chỉ có thể giúp đỡ được trong một thời gian ngắn không thể giúp đỡ mãi được, mọi người đều sợ gặp phải phiền toái...y tá trong phòng khám hi vọng em có thể làm chuyện tốt... Vừa khéo, em lại có thể...” Cô không có cách nào nói ra tình cảnh lúc đó.

“Tóm lại, dù em và Tiểu Lộng không phải máu mủ ruột thịt, nhưng cả hai lại có cảm giác vô cùng thân thiết khó mà có thể hình dung được.”

“Hết tháng ở cũ, em muốn đưa Tiểu Lộng cho người khác, nhưng mỗi lần liên hệ với một gia đình, khi để cho người khác nhìn con bé, ánh mắt giống như đang đánh giá một món hàng hóa, lại khiến em cảm thấy luyến tiếc...” Cho nên khế坎 môi, tiêu hết tiền kiếm được, vừa khổ sở lại vừa mệt mỏi nhưng cô vẫn muốn mang theo đứa trẻ có duyên phận với mình này.

“Có phải em rất ngốc hay không? Khi đó em mới chỉ có 14 tuổi, vẫn còn rất nhiều ảo tưởng đối với thế giới này, hiện tại nếu đổi thành 27 tuổi, có lẽ em đã không có dũng khí như vậy.” Nói xong, cô quay sang nhìn Tống Phỉ Nhiên.

Nếu không thể có được một cái ôm ấm áp, thì cô cũng hi vọng có được một ánh mắt đồng cảm.

Tuy nhiên.

Từ đầu tới cuối, ánh mắt Tống Phỉ Nhiên nhìn cô tràn đầy sự nghi ngờ.

“Em đang nói dối!” Tống Phỉ Nhiên không khách khí vạch trần cô.

Cô kinh ngạc.

Cô nói chân thành như vậy, nhưng hẳn ta ngay cả nửa phần cảm động cũng không có! Tống Phỉ Nhiên đem ánh mắt nhìn về phía bàn buffet, nhìn Tiểu Lộ mang theo thức ăn, tuy còn nhỏ tuổi, nhưng khi giờ tay nhắc chân đều lộ ra vẻ lịch sự tao nhã.

“Khí thể của con bé có chút giống em!” Tống Phỉ Nhiên chỉ ra chứng cứ.

“Tiểu Lộ từ nhỏ đã được em nuôi dưỡng, khí thể của con bé giống em thì cũng không hề kì quái mà.” Duy Đóa hít sâu, cô buộc bản thân phải thật nhẫn nại, cho dù hẳn ta không tin tưởng cô.

Nhưng Tống Phỉ Nhiên lại coi như không nghe thấy, “Đóa Đóa, em nói thật với anh đi, cha của Tiểu Lộ là ai?”

“Em không biết cha của Tiểu Lộ là ai...” Ánh mắt Duy Đóa nhìn về phía bàn buffet, xác định Tiểu Lộ sẽ không nghe thấy.

Nghe thấy đáp án như vậy, Tống Phỉ Nhiên lại ghen đỏ mặt.

“Em đang gạt người, Tiểu Lộ là con gái của Hình Tuế Kiến!” Hẳn ta vô cùng chắc chắn.

Duy Đóa giật mình.

“Hiện tại cần thận quan sát, đầu Tiểu Lộ rất lớn, lông mày lại rậm giống y Hình Tuế Kiến, huyết thống thật đúng là vô cùng đáng sợ, nó sẽ khiến cho em không thể nào chối cãi được!” Tống Phỉ Nhiên vô cùng kích động.

“Rốt cuộc anh đang nói bậy bạ gì đó? !” Duy Đóa cũng bắt đầu tức giận.

Trên thế giới này những người mắt to mày rậm đều vô cùng nhiều! Điều này chỉ là trùng hợp mà thôi!

“Em căn bản là bị mắc hội chứng Stockholm (*), sau khi em bị Hình Tuế Kiến rape, lại sinh ra cảm tình với hắn, thậm chí còn sinh con cho hắn!” Tống Phỉ Nhiên lạnh lùng thốt ra.

(*)Hội chứng Stockholm là thuật ngữ mô tả một trạng thái tâm lý, trong đó người bị bắt cóc lâu ngày chuyển từ sợ hãi và căm ghét sang thông cảm và quý mến chính kẻ bắt cóc mình.(wiki)

Duy Đóa trừng mắt, cô không thể tin bản thân mình lại có thể nghe được những lời này

Ở trong cảm nhận của hắn, cô là người phụ nữ đáng khinh như vậy sao?

“Kiều Duy Đóa, tôi thà tin rằng trên thế giới này có quỷ, cũng không tin miệng cô!” Hẳn ta tức giận ồn ào.

Duy Đóa nhìn hắn, trái tim dần trở nên lạnh lẽo.

“Anh muốn nghĩ thế nào thì cứ coi như vậy đi.” Cô tựa vào ghế, không muốn giải thích thêm gì nữa.

Giải thích với người không tin tưởng chính mình, chính là giẫm lên tự tôn của bản thân mình.

Thái độ của cô khiến cho đáy mắt Tống Phỉ Nhiên lộ ra vẻ nham hiểm.

33. Q.2 - Chương 3: Biến Cố

Cô liều mạng kiếm tiền, chấp nhận Tống Phỉ Nhiên, đều là vì hi vọng có một ngày có thể ỉn và con gái một cuộc sống ổn định, nếu giữa Tiểu Lộ và Tống Phỉ Nhiên chỉ có thể lựa chọn một người, đáp án này vô cùng chân thật đáng tin

Lại là chia tay trong sự không vui.

Trên đường trở về, Tiểu Lộng hỏi, “Mẹ, có phải chú Tổng không thích con hay không?” Lúc cô bé bưng đĩa salad hoa quả trở về, vừa khéo nhìn thấy chú Tổng tức giận phẩy tay áo đứng dậy.

Trước khi đi, chú Tổng nhìn chằm chằm vào Tiểu Lộng, khiến cho cô bé sợ tới mức toàn thân run lên. Trong nháy mắt kia, Tiểu Lộng cảm thấy ánh mắt của chú Tổng thật đáng sợ, không giống như vẻ ngoài dịu dàng của chú ấy.

“Mẹ, nếu giữa chú Tổng và con, mẹ chỉ có thể lựa chọn một người, mẹ sẽ chọn ai?” Tiểu Lộng thấp thỏm hỏi.

Thật ra, ngay từ đầu cô bé đã không thích chú Tổng, nhưng đó lại là người trong lòng mẹ, cô bé không dám trêu chọc, nhưng sau khi bị ánh mắt của chú Tổng nhìn chằm chằm như vậy, trong đầu cô bé hiện lên ý tưởng ngăn cản mãnh liệt! !

“Tiểu Lộng vì sao lại hỏi như vậy?” Duy Đóa cảm thấy có chút đau đầu.

Gần đây đã xảy ra quá nhiều chuyện, khiến cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

“Bởi vì Tiểu Lộng cảm thấy chú Tổng không có phong độ của đàn ông, không thể so với cha được!” Tiểu Lộng không chút nghĩ ngợi nói.

Bước chân của Duy Đóa lập tức dừng lại, cô nhanh chóng xoay người lại, tức giận nhưng không thể bộc phát ra được, “Tiểu Lộng, mẹ đã nói bao nhiêu lần rồi, Hình Tuế Kiến không phải là cha của con!” Vì sao tất cả mọi người đều cho rằng cô đang nói dối? !

Tiểu Lộng le lưỡi, cười hì hì, “Con hiểu rồi, Tiểu Lộng không có cha.”

Bộ dáng kia của con bé mà là hiểu rõ ư? Duy Đóa căn bản không có cách nào ngăn được suy nghĩ của Tiểu Lộng.

“Tiểu Lộng, con hãy nghe mẹ nói, ở trong lòng mẹ, không ai quan trọng hơn con được.” Nếu việc cô nói rõ có thể cho Tiểu Lộng cảm giác an toàn, cô cũng không bận tâm đến việc nói hết ra những điều trong lòng.

Cô liều mạng kiếm tiền, chấp nhận Tổng Phỉ Nhiên, đều là vì hi vọng có một ngày có thể ỉn và con gái một cuộc sống ổn định, nếu giữa Tiểu Lộng và Tổng Phỉ Nhiên chỉ có thể lựa chọn một người, đáp án này vô cùng chân thật đáng tin.

“Dạ!” Hiểu rõ sự nghiêm túc của mẹ, Tiểu Lộng dùng sức gạt đầu, trong mắt không che giấu được đắc ý và sung sướng.

...

Tan học, Tiểu Lộng và nhóm bạn học sôi nổi đi ra khỏi cổng trường.

Ở cổng trường đã sớm có một chiếc xe việt dã chờ cô bé.

“Con lừa cô Lí nói hôm nay là sinh nhật con, con muốn tổ chức sinh nhật với mẹ, cho nên con có cả một ngày ở với cha!” Tiểu Lộng vô cùng quen thuộc trèo lên xe Hình Tuế Kiến.

“Vì sao chúng ta gặp mặt mà phải lén lút như vậy? Con còn phải nói dối gạt người khác.” Đôi lông mày rậm của Hình Tuế Kiến nhíu lại.

“Cha à, cha phải chịu khổ, thì sau này chúng ta mới có cơ hội tiếp tục gặp nhau!” Cô bé cũng không dám làm trái lời mẹ.

Hắn không nói gì thêm, tiếp tục lái xe, sau đó dừng lại trước cửa một khách sạn năm sao.

Tiểu Lộng lú lười.

“Không phải là sinh nhật của con sao? Sinh nhật con đương nhiên cha phải mời con ăn cơm chứ.” Hắn cố ý nói như vậy.

Còn nhỏ mà đã biết nói dối, thực nên đánh đòn.

“Con không khách khí với tiền của cha đâu đấy.” Tiểu Lộng le lưỡi, làm ngoáo ộp.

Trái một tiếng cha, phải một tiếng cha, gọi tự nhiên mà ngọt ngào như vậy, khiến cho trong lòng Hình Tuế Kiến cũng xẹt qua một dòng nước ấm.

Lúc mới đầu biết mình có con gái, hần vô cùng chấn động, mơ hồ, nhưng hiện tại, hần đã vô cùng bình tĩnh. Hần dắt Tiểu Lộng đến bàn ăn.

“Muốn gọi cái gì thì cứ gọi đi.” Hần đưa thực đơn cho con gái.

Nhưng Tiểu Lộng nhanh chóng xua tay, “Cha à, con không gọi đâu, cha gọi đi!”

Bề ngoài Tiểu Lộng tỏ ra rất thích ăn uống, nhưng trong sáu ngày ở chung với con bé, thật ra trên thực tế mỗi bữa, Tiểu Lộng ăn cơm khá nhiều, nhưng lại ăn thức ăn vô cùng ít, có khi chỉ là một miếng đậu, một chút ruốc thịt cũng có thể làm cho con bé ăn hết một chén cơm lớn.

Nhớ tới điều này, trong lòng hần cũng cảm thấy không hề thoải mái chút nào.

Hoàn cảnh của Kiều Duy Đóa cũng không tốt, Tiểu Lộng đi theo cô cũng không có cách nào có được cuộc sống tốt được, mà khiến cho Kiều Duy Đóa ở bên cạnh hần, thì nói lại dễ hơn làm.

“Gần đây mẹ con còn hẹn hò với Tống Phỉ Nhiên không?” Hần khẽ hỏi.

“Cả tuần nay hình như chú Tống không hề đến tìm mẹ lần nào cả.” Tiểu Lộng lặng lẽ nói.

Cô bé là tiểu Hán gian. Hần vừa lòng gật đầu.

“Cha à, cha có thể theo đuổi mẹ được không?” Tiểu Lộng nhin không được hỏi thêm một câu.

Khóe mắt Hình Tuế Kiến giật giật. Hần sẽ không làm chuyện mất mặt như vậy, hơn nữa...

“Con cảm thấy, theo đuổi mẹ con có tác dụng sao?” Hần khẽ hỏi lại.

Vô dụng.

Khuôn mặt Tiểu Lộng suy sụp, lắc đầu. Nhưng cô bé thật sự hi vọng cha và mẹ có thể ở bên cạnh nhau.

“Yên tâm đi, cho dù phải dùng đến phương pháp gì, cha sẽ khiến ẹ con ở bên cạnh cha.”

Nghe được câu cam đoan này của cha, khuôn mặt Tiểu Lộng nhất thời tràn đầy tươi cười.

“Cha, thật ra hôm nay thật sự là sinh nhật của con đấy!” Tiểu Lộng làm nũng giả vờ đáng yêu.

“Ít giả vờ đi.” Đã mời con bé ăn đại tiệc, con bé còn muốn nói dối gì nữa đây?

“Cha à, sao cha lại không tin lời con nói chứ? Hôm nay thật sự là sinh nhật âm lịch của con mà, qua ngày hôm nay, con đã 13 tuổi rồi đấy!” Tiểu Lộng chu miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn bày ra vẻ ầm ức, “Nhưng cô Lí, mẹ và chú Lục quen tổ chức sinh nhật cho con vào ngày dương lịch mà thôi.”

Hần giật mình.

Hôm nay thật sự là sinh nhật của Tiểu Lộng ư? Nhưng tính ngày, không đúng rồi...

Cho dù có phải Tiểu Lộng lừa hần hay không, nhưng hần vẫn lấy di động ra, bắt đầu gọi điện, đối phương vừa bắt máy liền lên tiếng, “A lô, hôm nay là sinh nhật con gái tôi.”

Đối phương vô cùng kinh ngạc.

“Các người làm chú, không phải nên bày tỏ thành ý một chút sao? !” Nghe thấy đối phương đáp lại, hần vừa lòng gật đầu, “Ừ, hiện tại tôi và con gái đang ăn cơm Trung, các người sắp xếp một chút, càng nóng nhiệt càng tốt.”

Đặt di động xuống, hần xoa xoa gò má non nớt của Tiểu Lộng, “Hôm nay ít nhất con sẽ nhận được hơn 100 món quà.”

Tiểu Lộng che miệng lại, thiếu chút nữa thét chói tai, “Sao có thể có nhiều như vậy chứ? !”

“Sinh nhật của con gái Hình Tuế Kiến ta đây, mỗi người bọn họ đương nhiên đều phải bày tỏ thái độ chúc mừng một chút chứ.”

Hơn nữa, bọn họ cũng đều phải hát bài chúc mừng sinh nhật!

“Buổi tối cha sẽ giúp con tổ chức sinh nhật, con có thể mời bạn học đến cùng chúc mừng.” Năng lực làm việc của hắn vô cùng nhanh chóng.

Tiểu Lộng quả thực không dám tin.

Giờ khắc này, cô bé cảm thấy bản thân giống như biến thành công chúa cô bé lọ lem!

“Nhưng con muốn nhất là quà của cha cơ.” Tiểu Lộng không ngừng cười.

Đây là nguyện vọng hàng năm của cô bé kể từ khi sáu tuổi.

Hình Tuế Kiến nhìn con gái. Ánh mắt kia tràn ngập chờ mong, khiến cho trong lòng hắn rối loạn. Hắn vốn đã tính toán sau khi ăn xong cơm, sẽ mang cô bé đến bách hóa lựa chọn quà.

Hắn đứng dậy, “Giờ con ở lại đây nhé chờ cha đi mua.” Dù sao bây giờ đồ ăn vẫn còn chưa mang lên, phía đối diện cũng có một bách hóa, khá là thuận tiện.

“Cha à, cha nhớ mua thật nhiều, phải bù lại những phần thiếu trước kia đấy!” Tiểu Lộng tham lam yêu cầu.

“Biết rồi!” Hắn đứng dậy bước đi.

...

Cười khanh khách nhìn theo bóng lưng của cha, Tiểu Lộng cảm thấy hạnh phúc đến không dám tin.

“Không phải là mình đang nằm mơ đấy chứ?” Không chỉ có thêm một người cha, hơn nữa lại vô cùng oai phong khiến cho người ta ngưỡng mộ!

“Hồngбет, nếu cha chiếm vị trí thứ hai, thì chú Lục phải làm sao bây giờ?” Tiểu Lộng lẩm bẩm, vì bản thân “phản bội” khó xử nói thầm.

Nhưng cô bé thật sự càng ngày càng thích cha!

“Thật hi vọng ha và mẹ có thể ở bên nhau!” Lúc chờ cha mua quà trở về, một mình có chút nhàm chán, Tiểu Lộng ghé vào lan can khẽ thở dài,

Tầng một của nhà ăn toàn bộ đều là cửa kính trong suốt, ở vị trí này, cô bé vừa khéo có thể nhìn thấy toàn bộ mọi thứ ở đại sảnh.

Đột nhiên, Tiểu Lộng nhảy bèn nhìn thấy một đôi tuấn nam mỹ nữ ở đại sảnh đang lấy phòng, hai người ở trước mặt nhân viên tiếp tân, không ngại ngần chút nào thân mật hôn môi.

“A, kia không phải là...” chú Tổng ư?

Tiểu Lộng vội vàng đứng dậy, tới gần một chút, phát hiện bản thân thật sự không nhìn lầm! Cho nên, hiện tại là tình huống gì đây, chú Tổng ở bên ngoài còn có bạn gái sao? Cô bé đã 13 tuổi, đương nhiên mơ hồ hiểu một nam một nữ đến khách sạn thuê phòng để làm gì.

Tổng Phỉ Nhiên và bạn gái vào thang máy.

Tiểu Lộng nhanh chóng chạy về tại chỗ, ôm túi và di động vào lòng, nhanh chóng chạy về một thang máy khác.

Cô muốn tìm chứng cứ chú Tổng ngoại tình! Chỉ cần mẹ và chú Tổng chia tay, cha có thể còn có cơ hội! ! !

...

Trong phòng khách sạn xa hoa.

Người phụ nữ quỳ gối trước mặt Tổng Phỉ Nhiên trên thảm, đã trần như nhộng, miệng đặt vào đầu gối của hắn, ngửa khuôn mặt xinh đẹp, chớp chớp đôi mắt đầm đìa đáng yêu vô tội nhìn hắn, giọng điệu nũng nịu.

“Đáng ghét, ngày đó mới làm được một nửa đã vội vàng bỏ người ta ở trong phòng, hiện tại muốn sung sướng lại nghĩ đến người ta, hừ, chỉ khi nào muốn mới tìm đến chỗ người ta, không cần lại đuổi người ta đi.”

Người phụ nữ vừa quỵn rũ vừa mê người khiến cho Tống Phỉ Nhiên rạo rức.

“Nếu tức thì em cũng đừng đến nữa.” Hắn ta hoàn toàn thất vọng

“Đáng ghét, anh biết rõ người ta đối với anh si mê thế nào mà, không giống như người bạn gái lạnh như băng kia của anh!” Người phụ nữ cố ý nói.

Ánh mắt Tống Phỉ Nhiên trầm xuống, đã tròn một tuần, hắn ta không chủ động liên hệ với Duy Đóa, thế nhưng cô ngay cả một cuộc điện thoại xin lỗi cũng không có!

Tống Phỉ Nhiên cảm giận dùng sức vuốt ve nhũ hoa của người phụ nữ, có chút hung bạo.

Người phụ nữ chịu đựng đau, “Ai nha, ai nha, ai nha!” Rên rỉ như một con mèo nhỏ.

Sung sướng đã dâng lên cao, Tống Phỉ Nhiên vội vàng kéo khóa quần, muốn đem mặt người phụ nữ đặt dưới háng mình.

Người phụ nữ đã mở to đôi môi ướt át, đang chuẩn bị nuốt phần cứng rắn kia...

“Bíp.” Đúng lúc này, tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên.

Mẹ kiếp, kẻ nào vậy?

Tống Phỉ Nhiên rửa một tiếng, vội kéo khóa quần đi ra mở cửa.

Hắn ta khó chịu mở cửa, tiếp đón một khuôn mặt nho nhỏ tươi cười.

“Chú Tống, thật sự là chú nha!” Tiểu Lộng nhanh chóng kinh hoạt tiến vào phòng, “Cháu còn tưởng mình nhận lầm người đấy? !”

Nhận rõ người tới, sắc mặt Tống Phỉ Nhiên đại biến.

“Hi hi, cô thật khá, có phải là nữ minh tinh không? Cho cháu chụp một tấm ảnh nhé!” Tách tách, Tiểu Lộng lấy di động của cha

chụp người phụ nữ lỏa thể quỳ trên mặt đất, rồi chuyển ống kính, cô bé lại tanh tách chụp Tống Phỉ Nhiên quần áo không chỉnh tề.

“Chú Tống, hai người cứ tiếp tục đi, cháu tin mẹ cháu nhất định sẽ rất thích những tấm ảnh này.” Thắng lợi!

Khi bọn họ còn đang ngạc nhiên chưa kịp phản ứng, Tiểu Lộng cong môi đắc ý, vẫy vẫy tay lập tức bỏ chạy. Tuy nhiên.

“Rầm” một tiếng, Tống Phỉ Nhiên nhanh chóng đóng cửa phòng.

“Đồ con hoang, mày muốn chinh tao sao? !”

Nhìn thấy Tống Phỉ Nhiên tức giận, ánh mắt vô cùng đáng sợ, khóe môi tươi cười của Tiểu Lộng cũng cứng đờ.

34. Q.2 - Chương 4

Nếu xin lỗi có tác dụng, thì trên thế giới này có nhiều vụ án giết người như vậy sao?

Tống Phỉ Nhiên không gọi điện thoại cho cô, Duy Đóa quả thật cũng chưa từng chủ động liên hệ với Tống Phỉ Nhiên. Không liên quan đến vấn đề thể diện, mà là giữa lúc đó cô đột nhiên không thể xác định nổi, một người nói thà rằng tin thế giới này có quỷ, chứ không thể tin được những lời cô nói ra, cô có thể yên tâm phó thác cả đời ột người đàn ông như vậy sao?

Đúng vậy, Tống Phỉ Nhiên chính là tất cả mơ ước về bạch mã hoàng tử của các cô gái: chưa kết hôn, anh tuấn, nhiều tiền, tác phong nhanh nhẹn, nhưng còn sự tin tưởng và tôn trọng thì sao? Từ lúc bắt đầu qua lại một lần nữa, Duy Đóa đã có thể cảm nhận được đoạn tình cảm này không hề cân bằng, mà Tống Phỉ

Nhiên cho dù đã nguy trang vô cùng thành công, nhưng lúc lơ đãng hần thường xuyên toát ra loại thái độ cao cao tại thượng.

Khi cô không có cách nào để phối hợp, hần sẽ tức giận, cho dù hần kiềm chế vô cùng nhanh chóng, nhưng chỉ cần vài giây cảm xúc thất thường cũng đã ảnh hưởng vào mắt cô.

Hần thật sự vẫn là Tổng Phỉ Nhiên trước kia sao? Còn cô thật sự thích hần sao? Trước đó cô không thể xác định được, nhưng hiện tại đáp án đã ở phía sau...

Thật ra, cô không có một chút cảm giác gì với Tổng Phỉ Nhiên.

Cho dù giữa hai người có xảy ra chiến tranh lạnh, cô cũng không có cảm giác lo sợ không yên, nhớ nhưng cô đơn, cho dù cả hai cùng môi chạm môi, cũng không có cảm giác mãnh liệt, nếu tự lừa bản thân đó là tình yêu, thì thật sự quá khó khăn.

Tuy nhiên cảm giác tiến thoái lưỡng nan như vậy làm cho người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Buổi chiều, lúc cô đi làm, nhận được một cuộc điện thoại kì lạ.

“Có việc gấp cô mau đến khách sạn XX.” Nói xong, đối phương nhanh chóng cúp máy.

Duy Đóa sửng sốt.

Khách sạn XX ở ngay phía đối diện, cô chỉ cần băng qua đường là đến nơi.

Nhưng hần ta là ai vậy? Duy Đóa phân vân.

“Tôi là Hình Tuế Kiến.” Đường dây điện thoại của đối phương luôn trong tình trạng bận, mãi mới gọi đi được, hần lưu lại bốn chữ.

Bốn chữ này khiến cho Duy Đóa chấn động, đôi môi bị cắn đến đỏ rực.

Dường như hần đang vô cùng bận rộn, điện thoại giống như đường dây nóng, vô cùng khó liên lạc, Duy Đóa lạnh lùng, “Dựa vào cái gì mà tôi phải nghe lời anh?” Hiện tại hần dùng thân phận gì để ra lệnh cho cô chứ, chủ nợ ư?

“Tiểu Lộng mất tích.”

Một câu nói của Hình Tuế Kiến làm cho cô sợ tới mức mắt hần mất vía.

Lúc Duy Đóa vội vàng đuổi tới, hiện trường đã có rất nhiều người, một số người cô biết còn một số thì không, bao gồm Tiểu Béo và Sài Nhân.

“Lúc tôi mua xong quà sinh nhật trở về, đã không thấy tăm hơi của Tiểu Lộng đâu, trước tiên tôi đến phòng giám sát của khách sạn, phát hiện có thấy Tiểu Lộng lên tầng 9, nhưng không nhìn thấy cô bé đi ra khỏi khách sạn.” Lời này là nói cho bọn thuộc hạ, cũng là nói với cô.

Sắc mặt Duy Đóa trắng bệch.

“Hình Tuế Kiến, vì sao anh lại ở cùng với Tiểu Lộng chứ? Rồi cuộc anh muốn làm gì?” Lúc này, sự hoảng loạn, rối rắm đang tra tấn toàn thân cô, khiến cho cô vô cùng bức xúc.

“Tôi rất xin lỗi.” Mà hần chỉ có thể trả lời bằng bốn chữ.

Rất xin lỗi ư? Nếu xin lỗi có tác dụng, thì trên thế giới này có nhiều vụ án giết người như vậy sao? Duy Đóa cảm giác sống lưng lạnh toát.

Duy Đóa nắm chặt tay, rất muốn cho hần một cái tát.

Cô ngàn cân vạn dặm, Tiểu Lộng không được gặp Hình Tuế Kiến, cô không biết mình đã nhắc đi nhắc lại với Tiểu Lộng bao nhiêu lần, Hình Tuế Kiến cần bản không phải cha của con bé, nhưng Tiểu Lộng lại cứ nghe vào tai trái lại ra tai phải, cố chấp cho rằng cô đang nói dối.

Còn Hình Tuế Kiến thì sao? Hần tiếp cận Tiểu Lộng nhằm mục đích gì chứ? Lúc này, cô giống như một con nhím, vì muốn bảo vệ bản thân cũng như người mình quan tâm mà vô cùng muốn tấn công.

Nhưng lúc này bàn tay vừa giờ tới giữa không trung liền dừng lại, bởi vì cô đã khắc sâu được bài học kinh nghiệm, không thể tùy tiện tát đàn ông, nếu không sẽ nhận phải hậu quả cô không thể thừa nhận nổi.

“Chị dâu, trước tiên chị đừng đừng kích động, cũng đừng cùng cãi nhau với anh, tìm được Tiểu Lộng mới là điều quan trọng nhất.”

Sài Nhân như thể nhìn thấu được ý đồ của cô, lập tức ngăn lại.

Hiện tại, không phải là lúc để đánh nhau.

Chị dâu.

Hai chữ này khiến cho Tiểu Béo lộ ra thần sắc khó có thể chịu được, còn khuôn mặt Ôn Ngọc lại vô cùng tái nhợt.

“Tiểu Lộng hiện tại không còn ở trong khách sạn nữa, chắc là đã bị người ta mang từ cầu thang thoát hiểm xuống bãi đỗ xe ngầm rồi.” Sài Nhân bình tĩnh phân tích.

“Tôi đã bảo mọi người xông vào từng cánh cửa rồi.” Đáy mắt Hình Tuế Kiến lạnh lẽo.

Hắn không để ý tới sự ngăn cản của người trong khách sạn, mỗi một gian phòng trong 9 tầng, đều bị hắn phái người xông vào lục tung mọi thứ, nhưng không thu hoạch được gì. Vì vậy, Tiểu Lộng có thể đã bị người ta mang đi mất rồi.

“Lão đại, tôi đã báo cảnh sát, cũng đã nói với các anh em khác!” Một người khác chạy tới báo cáo tình huống mới nhất.

Hiện trường vô cùng hỗn loạn.

...

Duy Đóa đứng ở cửa cục cảnh sát, màn mưa giăng kín, phủ xuống toàn bộ người cô, sự lạnh lẽo thấm vào từng tấc da thịt trong người cô, thấm nhập vào tuỷ sống, thấm vào trái tim hoảng loạn của cô.

“Cô Kiều, cô cứ về trước đi, vụ án này vẫn chưa có manh mối, tạm thời chưa điều tra được điều gì.” Cảnh sát an ủi cô, “Có lẽ đứa trẻ chỉ là ham chơi, qua vài ngày sẽ tự chạy về nhà thì sao?” Có thể cũng chỉ giống như lần trước rời nhà trốn đi, chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi mà thôi.

Không phải, Tiểu Lộng không về nhà cô Lí, cũng không đến nhà bạn học, càng không đến chỗ ở của cô!

“Đóa, hiện tại tình huống thế nào rồi?” Tư Nguyên cách nửa giờ sẽ gọi điện thoại cho cô một lần

Anh đi Bắc Kinh công tác, không có cách nào để nhanh chóng trở về.

Duy Đóa nhắm mắt.

“Không có việc gì đâu, anh cứ yên tâm ở Bắc Kinh họp đi.”

“Có tin gì phải lập tức báo cho anh biết đấy!”

“Em biết rồi.”

“Đóa, cho dù xảy ra chuyện xấu cũng phải báo cho anh!” Tư Nguyên lo lắng bỏ lại thêm một câu.

“Vâng.” Cô gật đầu.

Cô hiểu rõ đạo lí nước xa không thể cứu được lửa gần

Hình Tuế Kiến đứng ở cách đó không xa, chăm chú nhìn cô.

Lục Tư Nguyên này dường như quan hệ không hề tầm thường với cô, cô thật sự ỷ lại đối phương, đối phương cũng rất chiều cô, ngay cả Tiểu Lộng, cũng luôn miệng nhắc đến chú Lục.

Bọn họ thật sự chỉ là bạn tốt thôi ư? Hình Tuế Kiến nhăn mày.

Hắn đã huy động tất cả lực lượng, nhưng đến nay cũng chưa thấy có tin tức gì của Tiểu Lộng.

Sự mất tích của Tiểu Lộng chẳng lẽ lại giống như cảnh sát nói chỉ là một lần bỏ nhà trốn đi thôi sao? Trực giác của Hình Tuế Kiến không cho là như vậy.

Công việc của hân cũng không vẻ vang gì, tự nhiên khó tránh khỏi sẽ có một ít kẻ thù hoặc là đắc tội với một số người, sự cảm tệ nhất của hân là có thể có kẻ thù theo dõi, xuống tay với Tiểu Lộng.

” Đồng chí Cảnh sát, không có khả năng là bắt cóc sao? Thời gian chính là sinh mệnh, xin mọi người nhanh chóng tìm được người nhà của tôi!” Mưa tầm tã trong đêm, cảnh sát cũng đã chuẩn bị khóa cửa tan tầm, nhưng cô vẫn cố chấp đứng ở trong mưa

không chịu đi.

“Cô à, cô muốn chúng tôi điều tra thế nào đây? Mỗi một gian phòng trong 9 tầng các người cũng đều đã tìm qua, những người khách đăng kí cũng không có ai khả nghi cả.” Cảnh sát bắt đầu dĩ.

Bọn họ cũng đã điều tra camera quan sát trong mấy thang máy khác, nhưng cũng chẳng thấy có điều gì khả nghi cả.

“Không có tiền án thì tức là không khả nghi sao? Ngoài khách du lịch, tầm giữa trưa cũng sẽ có người đến thuê phòng, chắc chắn không thể chỉ có một người!” Khi Hình Tuế Kiến dẫn người xâm nhập phòng, cũng đã bắt được vài đôi nam nữ đang yêu đương vụng trộm!

Nhưng khi đăng kí phòng ở khách sạn này lại chỉ có một chứng minh thư.

“Cô à, cô có gấp gáp cũng vô dụng thôi, cô cứ yên tâm, chúng tôi sẽ để tâm điều tra vụ này.” Cảnh sát cam đoan.

Việc này không lớn cũng không nhỏ, nên bọn họ cũng không dám làm qua loa.

Vì vậy cứ chờ đợi ư? Duy Đóa cảm thấy như bị đóng băng, cô cố gắng chớp mi mắt, nhưng chỉ có thể nhìn thấy một màn mưa dày đặc, cùng cục cảnh sát đã tắt đèn tối đen.

Bọn họ sắp tan tầm ư? Nhưng Tiểu Lộng phải làm sao bây giờ?

Có lẽ con bé đang ở nơi tối đen như mực van xin cứu mạng!

Hình Tuế Kiến đi lên phía trước, cầm cánh tay cô: “Cô đi về trước đi, tôi sẽ tìm được Tiểu Lộng!” Bộ dáng của cô thoát nhìn vô cùng tệ, dường như sắp bệnh đến nơi.

“Anh ư?” Cảnh sát còn có thể có lệ điều tra giúp cô, còn hân tốt bụng như vậy sao?

“Tiểu Lộng là con gái của tôi, tôi sẽ không để cho con bé gặp chuyện không may!” Hình Tuế Kiến lãnh đạm nói.

Nghe thấy hân nói, cô giống như bị thứ gì đó vô cùng bắn chạm vào, cả người nhảy dựng lên, dùng sức vùng ra, “Tránh ra!”

Tiểu Lộng là con gái của tôi, Tiểu Lộng là con gái của tôi, Tiểu Lộng là con gái của tôi... Những lời này liền vừa đáng sợ vừa vô cùng buồn cười giống như ma chú quần quanh trái tim cô, khiến cho cô không nhịn được phát run.

Cô muốn hét thật to.

Liều lĩnh phản bác hân, nguyên rửa hân, mắng hân.

Nhưng giờ khắc này, cô lại có thể bình tĩnh được, cô bắt đầu tính toán, cô nên làm thế nào để cho Tiểu Lộng nhận được sự trợ giúp lớn nhất.

Từ lúc gặp lại hân đến bây giờ, vận xui liên tục bám theo cô, hiện tại ngay cả Tiểu Lộng cũng mất tích! Cô không thể để cho Tiểu

Lộng xảy ra chuyện gì!

Động tác của cô quá mạnh, cơ thể còn không ổn định, cơ thể nhếch nhác ngã xuống đất.

Một mảnh lầy lội.

Mắt cá chân phải đau quá.

Cô cắn chặt răng, hai tay chống đỡ, giãy dụa đứng dậy, dẫm trên mặt đất, mắt cá chân càng đau đớn.

“Tốt nhất anh nên nhớ kĩ lời mình nói! Mang Tiểu Lộng an toàn trả lại cho tôi!” Cô nghiêng rằng nói từng chữ.

Nếu Tiểu Lộng xảy ra chuyện gì, Cô cũng không phải là người dễ bị bắt nạt!

Đừng chọc cô! Thật sự đừng chọc vào cô!

Trong màn mưa, chân cô rất đau, trong mưa, cô không ngừng bởi vì mờ mịt mà run run, nhưng thần sắc của cô vẫn nghiêm nghị như cũ giống thần thánh không thể xâm phạm.

Ánh mắt Hình Tuế Kiến chăm chú khóa chặt trên người cô.

Bởi vì hắn nhìn ra được, cơ thể cô phát run đã bắt đầu lung lay sắp đổ.

Quả thật là cô đã chịu đựng đủ rồi, trước đó là chuyện Tiểu Lộng rời nhà trốn đi, hơn nữa hiện tại còn mất tích.

Thế giới của cô đã hoàn toàn chao đảo.

Đang lúc Hình Tuế Kiến muốn tiếp được cô sắp ngã...

“Đóa Đóa!” Có người nhanh hơn một bước so với hắn.

Trong màn mưa, một lần nữa Duy Đóa sắp ngã xuống đất, lại thấy được một khuôn mặt vô cùng tuần tú.

“Anh gọi điện thoại đến nhà em mới biết được hóa ra Tiểu Lộng xảy ra chuyện, xin lỗi, anh đã tới muộn!” Một cái ôm cực nóng, mạnh mẽ ôm lấy toàn bộ cơ thể ảm ướt của cô.

Duy Đóa thiếu chút nữa không thể thở nổi, mất một lúc lâu, cô mới mơ mơ màng màng nhận ra, người kia là Tống Phi Nhiên.

“Đều là do anh không tốt, không nên cãi nhau với em, khiến cho em không có nơi để nương tựa!” Tống Phi Nhiên tự trách vạn phần.

Duy Đóa không nghe rõ những câu nói tiếp theo, bởi vì ý thức của cô càng ngày càng mơ hồ.

35. Q.2 - Chương 5

“Mẹ, cứu con, cứu con với...”

Trong màn sương mù, cô nghe thấy tiếng khóc bất lực mà khủng hoảng của Tiểu Lộng.

Đừng khóc, đừng khóc, mẹ tới đây, mẹ tới đây!

Cô lớn tiếng hô, nhưng trong bóng tối, cô không thể nào tìm thấy bóng dáng Tiểu Lộng.

Nhưng rõ ràng Tiểu Lộng ở ngay bên cạnh cô mà...

...

Lúc Duy Đóa hôn mê, cảm giác có người dùng khăn nhẹ nhàng lau mặt cho cô, cô hoảng sợ mở mắt ra, nhìn thấy một khuôn mặt dịu dàng chu đáo. Tinh thần của cô cũng chỉ hoảng hốt trong chốc lát.

“Em nằm mơ luôn luôn gọi tên Tiểu Lộng...” Tống Phi Nhiên lo lắng nói.

Duy Đóa thay đổi sắc mặt, ngồi dậy, phát hiện bên ngoài sắc trời đã dần sáng.

Sao cô lại ở trong này?

“Hình Tuế Kiến đâu?” Cô vội vã hỏi.

Hình Tuế Kiến đã nói sẽ đảm bảo sự bình yên của Tiểu Lộng!

Khuôn mặt dịu dàng của Tống Phỉ Nhiên lập tức trở nên cứng đờ, ánh mắt dần dần trở nên âm u.

“Em vừa tỉnh đi lại đã vội vã tìm hấn?” Tống Phỉ Nhiên dùng giọng khó nghe hỏi.

Duy Đóa không muốn lãng phí thời gian, chỉ một khắc cô cũng không dám trì hoãn, thất tha thất thủ muốn đứng dậy.

Tống Phỉ Nhiên kéo cô lại, “Bác sĩ nói em mệt mỏi quá độ, mắc mưa dẫn đến phong hàn, nên em phải dưỡng bệnh cho tốt.” Giọng điệu của hấn ta lại trở nên dịu dàng.

Nếu cô có thể từ từ chờ đợi, hấn ta cam đoan tất cả mọi chuyện giữa hai người bọn họ sẽ không thay đổi.

Hấn ta cũng sẽ cố gắng quên chuyện cô vừa tỉnh dậy đã muốn đi tìm Hình Tuế Kiến.

Duy Đóa sờ trán của mình, quả thật có chút sốt nhẹ.

“Lại đây, nằm trên đùi anh, anh sẽ bóp trán, giúp em thoải mái một chút.” Vẻ mặt của hấn ta dịu dàng như nước.

Hấn ta là đứa con cứng, hấn ta tự tin vào khả năng của mình, người nhà yêu mến, mọi người tặng bốc, phụ nữ hâm mộ, chủ động quấn lấy hấn ta nhiều không đếm xuể, chỉ có với một mình cô, hấn ta mới sẵn lòng hầu hạ.

Hấn ta tạm nhân nhượng vì lợi ích cuối cùng, bởi vì hấn ta muốn có được chiến lợi phẩm, hấn ta cần có được trái tim của cô!

“Không.” Cô cũng không thức thời vung tay hấn ta ra.

Bởi vì hiện tại cô làm sao có tâm tư dưỡng bệnh đây!

“Tôi phải đi tìm Tiểu Lộng!” Cô không để ý toàn thân bủn rủn, giấy dựa không để ý tới bản thân mình.

Nhưng tay cô lại bị kéo lại.

“Em nhất định phải đi?” Ánh mắt hấn ta hơi nhú lại, môi vẫn mỉm cười.

“Đúng vậy, tôi nhất định phải đi!” Duy Đóa không thềm nghĩ trả lời

“Tiểu Lộng quan trọng với em như vậy sao?” Tống Phỉ Nhiên u ám hỏi.

“Đúng!” Cô trả lời kiên định.

“Nhưng chờ sau khi chúng ta có con, em sẽ không nghĩ như vậy nữa.” Tống Phỉ Nhiên khôi phục nụ cười dịu dàng, “Con của chúng ta nhất định sẽ rất ưu tú, kế thừa vẻ đẹp và khí chất của em, kế thừa phong độ và tài năng buôn bán của anh...”

Duy Đóa nhú mi. Cô chưa bao giờ mơ mộng tới phương diện này.

“Những chuyện này để sau thảo luận được không? Giờ tôi phải đi tìm Tiểu Lộng!” Cô nhin không được ngắt lời hấn ta.

Thần sắc của Tống Phỉ Nhiên lại dần trở nên u ám.

“Đóa Đóa, em có yêu anh không?” Hấn ta kiên trì hỏi đến cùng.

Môi hấn ta tiến sát đến cổ cô, vô cùng muốn hôn xuống đó.

“Tống Phỉ Nhiên, có thể đừng như vậy được không?” Cô nhin không được bắt đầu tức giận, đẩy hấn ta ra.

Cô không cần sự dịu dàng, không cần hấn ta quá quan tâm, cô chỉ cần hấn ta hiểu rõ mình thôi!

Giờ việc sống chết của Tiểu Lộng còn chưa rõ ràng, vậy mà hấn ta lúc thì nói đến chuyện con cái của hai người, lúc lại hỏi cô có yêu hấn ta hay không, cô nào có tâm tình chứ? !

“Em quan tâm đến đứa con hoang kia như vậy sao?” Tống Phỉ Nhiên bị đẩy ra, lạnh lùng hỏi.

Ba chữ “đứa con hoang” khiến cho ánh mắt Duy Đóa trở nên cực lạnh, cô rút tay mình về, lạnh lùng trả lời, “Tiểu Lộng là người nhà của tôi.” Không phải là đứa con hoang trong miệng hắn ta.

“Vừa rồi, Hình Tuế Kiến cũng vô cùng sốt ruột, em có biết bộ dáng của hắn gấp gáp đến thế nào không, anh cảm thấy vô cùng thích thú.”

“Vì sao hắn phải gấp gáp như vậy chứ?” Duy Đóa lập tức phát hiện có điều kì lạ.

“Hình như có người gọi điện thoại cho hắn, nói Tiểu Lộng bị bắt cóc, muốn nhận được tiền chuộc!” Tống Phỉ Nhiên mỉm cười, “Vì vậy, hắn mới mặc kệ em, để em cho anh “đoạt” đi!”

“Hắn có báo cảnh sát hay không? Có giao tiền không?” Duy Đóa nóng nảy.

“Yên tâm đi, anh nói cho em biết, cú điện thoại kia chỉ là giả mà thôi, cho dù có báo cảnh sát hay giao tiền, cũng chỉ là bị người ta trêu đùa mà thôi!” Tống Phỉ Nhiên nở nụ cười.

Là giả ư? Duy Đóa giật mình, vài giây sau, cô mới phản ứng lại, phát hiện có điều khác thường, ánh mắt sắc bén, “Vì sao anh biết là giả ?”

Tống Phỉ Nhiên cười cười, “Không chỉ có Hình Tuế Kiến mới có thể lực, anh cũng rất giỏi nha, dù là tin tức trên đường phố anh cũng tra được!”

Hắn ta tiến lại gần cổ cô, muốn cắn vào đó.

Duy Đóa dùng sức đẩy hắn ta ra, đôi mắt đẹp cảnh giác nhìn chằm chằm vào hắn ta, “Anh chỉ là một người kinh doanh bình thường, làm sao anh biết được nhiều như vậy chứ?” Hơn nữa, lại còn vào đúng lúc bọn bắt cóc kia gọi điện thoại đến, giúp cho hắn ta thuận lợi mang được cô đi.

“Hình Tuế Kiến không có khả năng dễ dàng bị người ta lừa như vậy, cuộc điện thoại kia nhất định có vấn đề gì đó thì hắn mới bỏ đi!”

“Đóa Đóa, không ngờ em vẫn bình tĩnh và thông minh như vậy.” Thật đáng bội phục.

“Trong điện thoại, hình như có tiếng kêu thảm thiết của Tiểu Lộng thì phải.” Hắn ta nói ra bí mật, “Đối phương bảo nếu Hình Tuế Kiến không lập tức xuất hiện, Tiểu Lộng sẽ mất ngón tay!”

“Tống Phỉ Nhiên, rốt cuộc anh đã làm gì với Tiểu Lộng? !” Duy Đóa lớn tiếng hỏi.

Bị tiếng hét lớn của cô, Tống Phỉ Nhiên hơi cứng đờ.

“Thật sự là anh!” Duy Đóa lạnh lùng nói.

Vì hắn ta hoài nghi Tiểu Lộng là “con hoang” do cô sinh ra, nên hắn ta mới khiến cho Tiểu Lộng mất tích sao? Thời gian thật là một thứ đáng sợ, có thể khiến ột người trở nên thay đổi hoàn toàn, hay đây mới chính là bộ mặt thật của hắn ta?

“Anh mau giao Tiểu Lộng ra đây, coi như tôi không có mắt, chúng ta chia tay đi, sau này tôi sẽ không bao giờ xuất hiện trong tầm mắt của anh nữa!” Cô nheo mắt lại, đôi mắt lạnh lùng mà tràn đầy nguy hiểm.

Cô không hề hy vọng vinh hoa phú quý xa vời, cũng không cần sự căm ghét đan xen của hắn ta, từ nay về sau hắn ta đi con đường thênh thang của hắn ta, cô đi con đường gian nan của mình, tự mình kiếm sống, không can thiệp vào chuyện của nhau nữa.

“Kiều Duy Đóa, em cho là trò chơi này em không muốn, thì sẽ không phải chơi nữa sao?” Tống Phỉ Nhiên cười cô quá ngây thơ.

Cô lạnh lùng nhìn hắn ta.

Ánh mắt cô lạnh lùng, giống như dao đâm vào trái tim hắn ta.

Chỉ có người chưa từng rung động mới có thể dùng được ánh mắt không có một chút phức tạp xen lẫn thống khổ, ánh mắt lạnh lùng như vậy giằng co với người đã từng là người yêu.

“Anh muốn hỏi em một câu cuối cùng, em có yêu anh hay không? Anh muốn nghe lời nói thật.” Hấn ta nhấn mạnh từng từ từng từ một.

“Không!” Duy Đóa lạnh lùng trả lời.

“Nếu anh chắc chắn đối xử tốt với em, đem toàn bộ những thứ tốt nhất trên thế giới đến cho em thì sao? Nếu anh có thể cho em một cuộc sống còn được chiều chuộng hơn so với thiên kim tiểu thư thì sao?” Nụ cười trên khóe môi hấn ta có chút méo xệch, “Em có thể yêu anh hay không?”

“Không, tôi yêu tiền, tôi ham cuộc sống nhàn hạ, nhưng tiền chỉ có thể không chế được cơ thể chứ không bao giờ không chế được trái tim của tôi!” Câu trả lời của cô vừa tàn khốc vừa thực tế.

Mặt Tống Phỉ Nhiên trắng bệch, vài giây sau, hấn ta cười to, “Cho nên anh đã thất bại? Thất bại đến nỗi không có một chút phần thắng? !”

Thất bại ư?

Duy Đóa nắm bắt được từ trọng điểm, trái tim bị bóp nghẹt.

“Cho nên, anh theo đuổi tôi một lần nữa, chỉ là vì muốn trả thù tôi?” Trái tim cô hoàn toàn nguội lạnh.

Tư Nguyên đã từng nhắc nhở cô phải cẩn thận, cô còn tưởng rằng là do Tư Nguyên lo lắng quá thôi.

Không nghĩ tới, một người đàn ông cũng có thể nhỏ nhen như vậy.

“Cô ở trước mặt nhiều người nhục nhã tôi như vậy? Cô nói tôi nghèo túng chỉ là một quả thối mà thôi, cô cho là sau bao nhiêu năm, tôi vẫn còn có thể thực sự yêu cô điên cuồng, thực lòng theo đuổi cô một lần nữa sao?” Tống Phỉ Nhiên nói toạc hết ra.

“Cho nên, những tin nhắn đó là giả?” Ánh mắt của cô ngày càng lạnh lùng.

Nhưng những tin nhắn ấy quá thật lòng mới khiến cho cô tin hấn ta.

“Kiều Duy Đóa, tôi để lại nhiều năm như vậy, chỉ là nghĩ đến một ngày kia nếu có thể gặp lại cô...tôi muốn dùng chúng để khiến cô cảm động, chỉ cần có được trái tim của cô, tôi có thể tùy ý giẫm lên cô, tra tấn cô...” Hấn ta chắc chắn thở dài, “Nhưng tôi ngàn tính vạn liệu không nghĩ tới, cô lại là người phụ nữ lạnh lùng không có trái tim đến vậy!” Hấn ta thật sự tính sai rồi.

Tất cả những diu dàng, chân thành, tiếp cận, đều là vì trả thù? Thật quá đáng sợ.

Trong lòng Duy Đóa phát run.

Tống Phỉ Nhiên tiến lên, nâng cằm cô lên, ra tới hậu thư cho cô, “Đóa Đóa, rõ ràng cô đang lo lắng, nhưng tôi vẫn là bạch mã hoàng tử, chỉ cần cô giả bộ yêu tôi, chúng ta có thể ‘hạnh phúc’ ở cùng nhau.”

Cô cười lạnh, giống như thể đang nghe truyện cười.

“Khiến anh thất vọng rồi, tôi không có khả năng diễn được như vậy.” Cô quay mặt đi, giọng điệu càng lạnh lùng hơn.

Rõ ràng cô không thương người trước mắt này, nhưng tại sao cô vẫn có cảm giác thất vọng, khiến người ta khó chịu như vậy? Vì bản thân cô từng cảm động, từng áy náy ư?

Tống Phỉ Nhiên thật sự biến cô thành đồ ngốc! Là do kỹ thuật diễn của hấn ta quá tốt, hay là do cô quá ngốc đây?

“Đóa Đóa, thật ra tôi luôn luôn rất muốn cô, chỉ cần cô hầu hạ khiến cho tôi vui vẻ ở trên giường, chúng ta có thể coi như những chuyện này chưa từng xảy ra...”

Tống Phỉ Nhiên lại không cam lòng, bắt đầu biểu hiện quần quýt si mê.

Duy Đóa cảm thấy thật buồn nôn.

Khi cô còn chưa kịp phản ứng, cả người đã bị Tống Phỉ Nhiên đẩy vào chiếc giường ở phía sau.

Hắn ta khấn trương muốn hôn cô, dùng tốc độ nhanh nhất cởi áo và quần của cô, hai tay của hắn ta đã chạm được vào đỉnh nhũ hoa của cô, toàn thân hắn ta run run muốn nhanh chóng chinh phục cô, muốn có một đêm cuối cùng thật đáng nhớ.

Nói thì chậm nhưng sự việc diễn ra vô cùng nhanh, Duy Đóa dùng sức lực toàn thân tấn công bộ vị của hắn ta.

Tổng Phỉ Nhiên đau nhức gào rú lên.

“Đã quên nói với anh, tôi từng học thuật phòng vệ cho phụ nữ.” Cô đẩy hắn ta ra, dùng tốc độ nhanh nhất đứng dậy, lạnh lùng nói.

Cô không còn là cô nữ sinh dễ dàng bị người ta bắt nạt mười ba năm trước nữa.

Cô đã từng thề với bản thân, ai dám dùng sức mạnh với cô, cô sẽ khiến cho hắn đoạn tử tuyệt tôn!

Tổng Phỉ Nhiên ôm bụng, lăn lộn trên giường, khuôn mặt trắng bệch đến mức lúc đỏ lúc trắng.

“Kiều, Duy, Duy Đóa, cô, cô, cô không ngủ với tôi, thì, cũng, ngủ, với người đàn ông khác mà thôi!” Sắc mặt Tổng Phỉ Nhiên tức giận găm lên.

Duy Đóa khinh miệt cười lạnh, kiên cường xoay người.

Tổng Phỉ Nhiên nóng nảy, “Kiều, Duy Đóa, cô không muốn cứu mạng con gái mình sao?”

36. Q.2 - Chương 6

Rất tối, rất đói, rất lạnh, rất khó chịu...

Tối là vì mắt Tiểu Lộng hoàn toàn bị che lại.

Đói là vì đã lâu Tiểu Lộng không được ăn gì, ngay cả nước cũng không được uống.

Lạnh là vì Tiểu Lộng vô cùng đói, đói đến nỗi ngay cả ruột non cũng như dính vào nhau, từng trận từng trận khiến cho dạ dày co rút đến mất cả cảm giác, khiến cho cả người cô bé run rẩy, ngay cả nhấc ngón tay lên cũng không có sức.

Khó chịu là vì Tiểu Lộng bị nhốt trong một không gian chật hẹp, ngay cả hít thở cũng vô cùng khó khăn.

“Người đàn ông đáng giận này, chỉ biết làm, cũng không nghe người ta nói chuyện sao?”

“Đó là bởi vì nhũ hoa của em khiến người ta mê muội mà...”

“Chán ghét... A, a... em muốn, cho em, cho em...A, a, thật thoải mái...”

Sau một trận cao trào, tiếng giường kêu kết kết, giọng người phụ nữ ngâm nga yêu kiều, thân thể mềm mại uốn éo giống như lá rụng mùa thu, người đàn ông khê găm như dã thú, từng lần từng lần mãnh liệt chạy nước rút.

Cả căn phòng tràn ngập mùi tình dục.

Cứu mạng.

Mỗi một lần bị “đè ép”, Tiểu Lộng chỉ có thể miễn cưỡng nhấc năm ngón tay vô lực, muốn dùng lực đập, nhưng lực phát ra lại nhẹ như vuốt ve mà thôi.

Lúc đầu không có sức lực là vì bị hạ thuốc, còn bây giờ, Tiểu Lộng không còn bị thuốc khống chế nữa, nhưng Tiểu Lộng cảm thấy bản thân càng ngày càng không thể thở nổi...

Ngực vô cùng đau đớn.

Tiểu Lộng thở hổn hển, năm ngón tay vỗ vào giường, từ từ vô lực buông xuống...

...

Vẫn không có tin tức gì của Tiểu Lộng.

Bị “trêu đùa” một hồi, phái các anh em đi rốt cục đã bắt được người gọi điện thoại.

Nhưng cũng không có thu hoạch gì, bởi vì người kia cũng chỉ là nhận tiền của người lạ, phụ trách “đọc thuộc lòng” nội dung trên trang giấy mà thôi.

Là ai dám trêu đùa hắn? Mà ai là người được lợi nhất trong chuyện này? Hình Tuế Kiến nhảy bén bắt đầu chú ý đến một người.

Hắn đã nhiều lần quan sát camera ở các thang máy trong khoảng nửa tiếng trước và sau khi Tiểu Lộng mất tích.

Buổi trưa 12 giờ 20 phút .

Có một đôi nam nữ đi vào thang máy, cửa thang máy vừa đóng lại, bọn họ liền nhiệt tình khó nhịn ở trong thang máy hôn nhau, tay người đàn ông thậm chí đã làm càn chui vào trong quần lót của người phụ nữ, nóng bỏng thăm hỏi.

Trước đó hắn đã từng xem qua đoạn băng này, cũng không quá để ý, hiện tại, cẩn thận xem lại...

Căn bản không thấy rõ diện mạo của người đàn ông đưa lưng về phía camera.

Nhưng cho dù là manh mối gì, hắn cũng không thể buông tha được.

...

Buổi tối, mười giờ đêm.

“Bảo bối, đừng sợ, tất cả đã có anh lo! ...”

Không biết đối phương ở trong điện thoại nức nở nghẹn ngào nói gì, hắn ta thở dài, “Chỉ là ác mộng thôi, bảo bối, là do em tự hù dọa mình thôi, là do con bé kia nghịch ngợm, chúng ta dạy dỗ nó một chút là được!”

“Yên tâm đi, hôm qua anh đã tìm người thả con bé rồi.”

“Thật đấy anh không lừa em đâu! ... Anh yêu em như vậy mà, sao em có thể nghi ngờ lời anh nói chứ? Nhớ kỹ, ai hỏi em đều nói không biết, bằng không chúng ta sẽ gặp phiền toái đấy...” Tổng Phỉ Nhiên khẩu Phật tâm xà, thâm tình chân thành, “Bảo bối, trải qua chuyện này, anh rốt cục cũng biết được em bảo vệ anh thế nào, anh vô cùng cảm động! Anh đã chia tay bạn gái rồi, anh nhất định sẽ tổ chức cho em một hôn lễ thật long trọng...”

Lời nói của hắn ta nhất thời khiến cho đối phương kích động không thôi.

“Bảo bối, anh cũng yêu em, ngủ ngon!” Giọng hắn ta nhẹ nhàng nói lời tạm biệt với nhân tình.

Kiều Duy Đóa bị giam lỏng lạnh lùng xem một màn này, chính tai nghe thấy khiến cho cô càng sợ hãi.

Duy Đóa có chút ảo não, cô không nên để lại đường sống, để cho hắn ta chỉ mất một hai tiếng đã khôi phục lại sức lực.

Tổng Phỉ Nhiên cúp máy, xoay người lại, đáy mắt không che giấu, tràn ngập hung ác nham hiểm: “Kiều Duy Đóa, cô đã suy nghĩ kỹ rồi chứ? Tôi cũng không dám cam đoan, nếu cô còn tiếp tục do dự, Tiểu Lộng còn có thể khỏe mạnh an khang!”

“Rốt cuộc anh giấu Tiểu Lộng ở nơi nào ?” Kiều Duy Đóa lớn tiếng hỏi.

“Giấu ở một nơi chuyên dạy dỗ trẻ em, chỉ cần tôi không tiết lộ, các người ai cũng tìm không thấy, nghĩ không ra.” Tổng Phỉ Nhiên cười hà hà.

Kiều Duy Đóa lạnh lùng nhìn hắn ta.

“Nơi đó hơi tối, có chút dọa người, quan trọng nhất là Tiểu Lộng mất tích đã bao lâu? Cũng hơn 72 giờ rồi nhỉ, đối với một đứa trẻ trong thời kì đang trưởng thành, trong suốt thời gian đó không được ăn gì, cũng không có nước để uống, thật sự là có chút ảnh hưởng đến phát triển nha!” Tống Phỉ Nhiên chắc chắn nói.

Nghe vậy, sắc mặt Kiều Duy Đóa dần dần tái nhợt.

Ai cũng biết không có thức ăn không đáng sợ, nhưng nếu trong cơ thể không có nước, con người không có cách nào để sinh tồn! Huống chi, Tiểu Lộng chỉ là một đứa trẻ.

“Tống Phỉ Nhiên, không nghĩ tới anh bán căn hộ lợi hại như vậy, mà ngay cả dẫn mối cũng lợi hại không kém!” Kiều Duy Đóa trào phúng.

Cô thật sự là có mắt như mù.

Trong ba ngày bị giam cầm, cô đã nhìn thấu con người Tống Phỉ Nhiên.

Tống Phỉ Nhiên cũng không giận, giả bộ bất đắc dĩ, “Mấy năm trước căn hộ của chúng tôi không lo không bán được, nhưng hai ba năm này tình thế thực sự không ổn chút nào, cha tôi lại coi trọng công trạng của tôi, tôi cũng chỉ là bị cuộc sống bức bách thôi.”

“Cho các bạn gái của anh lên giường với những ông chủ lớn, giúp cho anh bán được thật nhiều căn hộ, anh thật đúng là bất đắc dĩ mà!” Duy Đóa trào phúng.

“Đều là do các cô ấy tự nguyện, ai bảo các cô ấy muốn tranh giành nhau vị trí Tổng phu nhân chứ?” Tống Phỉ Nhiên tỏ vẻ vô tội.

Vô sỉ!

“Cho dù em có tin hay không, nhưng người tôi thật lòng muốn cưới, chỉ có mình em thôi Kiều Duy Đóa ạ.” Tống Phỉ Nhiên thở dài.

Nếu có tin lời hắn nói thì cô chính là đồ điên! Duy Đóa ở trong lòng rửa rủa.

“Nhưng làm sao bây giờ, em đã bị Hình Tuế Kiến nhúng chàm, giống như bàn chải đánh răng bị người khác dùng, tôi cảm thấy thật sự có chút ghê tởm.” Tống Phỉ Nhiên khó xử nói.

Duy Đóa bị câu châm biếm này làm cho sắc mặt tái nhợt.

“Tống Phỉ Nhiên, người anh muốn trả thù là tôi mà, anh tha cho Tiểu Lộng đi!” Trái tim cô bị bóp nghẹt, có sự sợ hãi mơ hồ, sợ Tiểu Lộng gặp chuyện không may.

“Cô nói không sai, người tôi muốn trả thù là cô!” Tống Phỉ Nhiên cười cười, đẩy một ly rượu vang đến trước mặt cô, “Vì vậy, cô uống đi, cô uống hết Tiểu Lộng sẽ được bình an!”

Duy Đóa trừng mắt nhìn ly rượu kia, trong lòng có dự cảm bất an.

“Đây là cái gì?”

“Ông chủ Trần cũng sắp đến, ông ta thật sẵn sàng khoái đồng ý mua một lúc mười căn hộ cho tôi!” Tống Phỉ Nhiên cười cười, quan tâm nói, “Nhưng thoát nhìn cô không thể phóng túng nổi, nên tôi đã bỏ một chút thuốc gia tăng tình thú trong rượu, có thể giúp hai người có một đêm sáng khoái, như vậy ông chủ Trần mới vừa lòng chứ...”

Duy Đóa trừng mắt nhìn hắn ta, đôi mắt như thể sắp bốc lửa.

Nhưng Tống Phỉ Nhiên không tức giận, chỉ cảm thấy vui sướng.

Vui sướng vì đã báo được thù.

Đúng lúc này thì, “reng reng” tiếng chuông cửa tiếng vang lên, Tống Phỉ Nhiên nhìn qua màn hình, thấy ông chủ Trần bụng phệ.

“Uống nhanh đi, nếu không uống, Tiểu Lộng của cô thật sự sẽ chết vì khát!” Hắn ta vội vàng thúc giục.

Ánh mắt Duy Đóa từng đợt giật giật.

Nếu cô uống ly rượu này... Đêm nay, cô sẽ bị phá hủy...

“Chẳng lẽ cô yêu thương Tiểu Lộng, khản trương vì Tiểu Lộng chỉ là giả mà thôi?” Tống Phỉ Nhiên kinh ngạc nói.

Duy Đóa nắm chặt tay, không nói thêm gì nữa, cô cầm ly, uống một ngụm cạn sạch

“Xoảng” uống xong, cô ném thẳng cái ly xuống đất.

Chiếc ly vỡ tung thành từng mảnh nhỏ, cô khuất nhọc nhắm hai mắt lại.

37. Q.2 - Chương 7

Trong phòng.

Nhiệt độ trong cơ thể cô càng ngày càng tăng cao, cô thở gấp gấp, hô hấp càng ngày càng không theo quy tắc.

“Cô cũng là bạn gái của Tiểu Tống? Đúng giờ hơn nhiều so với cô gái lần trước!” Ông chủ Trần dùng ánh mắt vừa lòng đánh giá cô, vui tươi hơn hờ bắt đầu cởi áo.

Ông chủ Trần nhanh chóng cởi sạch, chỉ còn lại một chiếc quần lót hình tam giác, lộ ra cái bụng đầy đặn mỡ.

Còn cô ở trên giường cả người đã nóng như lửa, cô dùng chiếc chăn mỏng ôm lấy cả người, cảm thấy quá nóng, như thể đang bị lửa thiêu đốt, không ngừng đổ mồ hôi, gương mặt trắng nõn của cô bắt đầu ửng hồng, Duy Đóa cố gắng giữ lấy lý trí, nhưng giữa hai chân tựa như có luồng nhiệt không ngừng tuôn ra.

“Mỹ nhân, chúng ta cùng nhau lên đỉnh đi!” Thường xuyên chơi loại trò chơi này ông chủ Trần hiển nhiên nhìn ra sự khác thường của cô, cả người vô cùng hưng

phấn, “Tôi đến...”

Cô vô cùng xinh đẹp, đã sớm khiến cho ông chủ Trần tâm viên ý mã rồi.

Miêu tả tâm tư không ổn định giống như con khỉ nhảy, con ngựa chạy trốn không thể khống chế được, mang hàm nghĩa xấu (nguồn: chengyu.911cha)

Duy Đóa cắn môi, vội vàng từ chối.

“Còn giả bộ gì nữa, không phải Tiểu Tống đã nói rõ với cô rồi sao? !” Ông chủ Trần coi đây chỉ là trò vui, cười to.

Những bạn gái trước đây của Tiểu Tống đều phối hợp vô cùng tốt nha.

Duy Đóa liều mạng nắm chặt tay.

Cơ thể cô càng ngày càng nóng hơn, đồng thời cảm giác khuất nhọc cũng ngày càng dâng cao.

Cô giữ mình trong sạch nhiều năm như vậy, nhưng lại sắp bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Nhưng điều này quan trọng gì chứ? Dù sao cô cũng không còn là xử nữ nữa rồi...

Tiểu Lộng, Tiểu Lộng, Tiểu Lộng... Chỉ cần nhịn một chút, Tiểu Lộng của cô sẽ được an toàn...

Duy Đóa bị tầng tầng lớp lớp áp lực, thở hổn hển, ra lệnh cho bản thân phải nhịn xuống, nhịn xuống, nhịn xuống!

“Lại đây, mỹ nhân, chúng ta cởi áo trước nhé...” Ông chủ Trần tham lam ôm lấy cơ thể mềm mại của cô, đưa tay kéo khăn lụa trên cổ cô.

Khi ông chủ Trần đang muốn cúi đầu, hôn cổ cô thì...

“Á!” Ông chủ Trần bị dọa hoảng sợ.

Bởi vì trên chiếc cổ mảnh khảnh của cô có một vết sẹo vừa dài vừa đáng sợ.

“Cổ cô đã từng trải qua phẫu thuật tuyến giáp à? Sao lại khó coi như vậy.” Nụ cười của ông chủ Trần cứng đờ.

Thật đáng tiếc, đẹp như ngọc tạc động lòng người thế kia, mà lại có khuyết điểm lớn như vậy.

Duy Đóa nhanh chóng kéo chiếc chăn mỏng, muốn che đậy khuyết điểm của bản thân, nhưng lửa nóng trong cơ thể khiến cho toàn thân cô phát ra màu hồng diễm lệ.

“Muốn làm thì làm nhanh lên, đừng có nhiều lời vô nghĩa như vậy!” Cô lạnh lùng quát.

Toàn thân nóng như lửa khiến cho cô vô cùng khó chịu, nhưng trong cô vẫn tồn tại lý trí, khiến cho cô vẫn lạnh lùng như cũ.

Lúc này, cô vừa sợ hãi thuốc hoàn toàn phát ra, sẽ khiến cho cô đánh mất hoàn toàn bản tính, lại mâu thuẫn e sợ thuốc sẽ không phát huy hết tác dụng, khiến

cho cô phải đối mặt với loại khuất nhục khó có thể chịu đựng được này.

“Vội gì chứ, chúng ta đương nhiên là phải làm chứ!” Ông chủ Trần lại bắt đầu dè ép, bắt đầu cởi cúc quần áo của cô.

Duy Đóa nhắm mắt lại, tay nắm chặt, mạnh mẽ chống đỡ không để cho bản thân run rẩy.

Thuốc càng ngày càng phát huy tác dụng, ý thức của cô càng ngày càng mơ hồ, vùng cánh hoa không ngừng tạo ra cảm giác tê dại, cảm giác buồn nôn rõ ràng mạnh mẽ như vậy, nhưng cơ thể cô lại bắt đầu cuồng nhiệt.

...

Nội dung bài viết ẩn Đúng lúc này.

“Rầm” một tiếng, có người đá cửa.

“Chẳng lẽ là Tiểu Tống đổi ý?” Ông chủ Trần hoài nghi.

“Rầm”

“Rầm”

“Rầm”

Cánh cửa chống trộm truyền ra tiếng nổ, từng tiếng phá cửa khiến cho người nghe run rẩy.

Ngay sau đó.

Vài giây sau.

“Rầm rầm rầm” truyền đến tiếng cắt kim loại.

Ý thức được có người mạnh mẽ phá cửa, ông chủ Trần sợ tới mức nhanh chóng mặc quần áo vào.

“Này Tiểu Tống làm gì thế?!” Các căn hộ ở tầng này chuyên dùng để giao dịch, không những bí mật, hơn nữa cách âm vô cùng tốt, cho dù bị giết thì người tầng dưới cũng không có cách nào nghe được.

Ngay khi ông chủ Trần vừa ra khỏi phòng ngủ, cánh cửa chống trộm đã ầm ầm đổ xuống đất.

Một người đàn ông cao lớn, mặt không biểu cảm, tay cầm dụng cụ cắt kim loại, tiện tay quăng vào một góc, đôi chân dài bước vào phòng.

Ông chủ Trần trợn mắt há hốc mồm.

“Anh, anh, anh là ai?” Ông chủ Trần bị vẻ mặt lạnh lùng của người đàn ông dọa cho hoảng sợ.

Còn hần mặc kệ ông chủ Trần đi thẳng vào.

Ánh mắt hần lạnh lùng quét vào giường ngủ, nhìn thấy Kiều Duy Đóa đã bị ăn mòn lý trí, nóng đến mức quên cả bản thân, dường như cả cơ thể sắp trần như nhộng, mi tâm của hần híp lại.

Cô bị người bỏ thuốc? Đáng chết!

Hắn bước về phía cô, dùng chân mỏng bọc cô lại.

Nhưng cô lại nhiệt tình trước nay chưa từng có, kéo mở chân mỏng, vươn cánh tay, chủ động ôm chặt lấy hắn, cả người cô đã bị thuốc khống chế đến hoàn toàn mất đi lý trí, cả cơ thể không ngừng giãy dụa, mời gọi hắn lên giường, cuồng nhiệt chiếm giữ cô.

Hắn hiểu rõ thuốc này đáng sợ như thế nào.

Cầm lấy cốc nước lạnh bên cạnh, hắn không chút khách khí hắt vào mặt cô, “Tỉnh lại đi, tôi là Hình Tuế Kiến!”

Vẻ mặt như bị đóng băng, khiến cho hiệu quả của thuốc cũng trì hoãn lại, cô tỉnh lại, sau một giây run sợ, nhận rõ người tới, cô nhanh chóng lấy chăn bao bọc cả người.

Cô sưng sờ.

Làm sao có thể là hắn? Hắn đến làm gì chứ?

“Tôi đã tìm được Tiểu Lộng, giờ cô mau mặc quần áo đi, tôi sẽ đưa cô đến bệnh viện.” Hắn ngắn gọn nói.

Duy Đóa trì trệ trong ba giây rồi mới hiểu được lời hắn nói.

Hắn tìm được Tiểu Lộng, hắn tới cứu cô? Vì vậy cô không cần phải khuất nhục, không cần hy sinh nữa ư? Cô bình tĩnh vội vàng mặc quần áo.

Bởi vì nóng, bởi vì hổ thẹn, tay cô không ngừng run rẩy, không thể cài nổi cúc áo.

Hình Tuế Kiến linh hoạt tiến lên, dùng tốc độ nhanh nhất giúp cô kéo khóa váy, rồi lại nhanh chóng giúp cô cài cúc áo.

Khuôn mặt cô trở nên cứng ngắc.

Bởi vì đoạn trí nhớ ngắn ngủi kia, đột nhiên tiến vào trong đầu cô.

Trong căn phòng tối đen kia, hắn mạnh mẽ giúp cô che nửa khuôn mặt.

Nương theo ánh trăng tiến vào cửa sổ, bọn họ thấy rõ mặt lẫn nhau.

“Lão đại, anh mau mở cửa ra, chúng tôi tới cứu anh !” Cửa gỗ của kho hàng vang lên tiếng đập mạnh.

Hắn nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, dùng tốc độ nhanh nhất mặc lại quần lót, chỉnh trang lại váy, sau khi giúp cô mặc xong, hắn mới đứng dậy mở cửa.

...

“Đi thôi!” Giờ phút này hắn lại kéo cô bước đi.

“Không được đi!” Ông chủ Trần vội vàng chặn ở trước mặt bọn họ.

Màn diễn tuyệt vời sắp bắt đầu, ông ta làm sao có thể cho con vịt sắp nấu chín bay đi chứ? Nằm mơ!

Duy Đóa tự nói với bản thân, đời này người cô hận nhất, ghét nhất là Hình Tuế Kiến! Nhưng giờ khắc này, cô vẫn lựa chọn ôm lấy cánh tay Hình Tuế Kiến.

Bởi vì hắn nói muốn mang cô đi tìm Tiểu Lộng!

“Cút ngay!” Hình Tuế Kiến nhíu mày.

“Có mày cút đi ấy!” Ông chủ Trần quát âm ỉ, “Mày là ai? Dám cùng tao tranh đàn bà!” Hiện tại tên đã lên đây, nếu ông ta cứ như vậy thả bọn họ đi, thì ông ta không phải là đàn ông!

“Cô ấy không phải là người phụ nữ bản thủ qua lại với Tổng Phỉ Nhiên.” Hình Tuế Kiến không chút do dự, thẳng thắn mạnh mẽ nói, “Cô ấy là người phụ nữ của tôi!”

Đáp án này không chỉ khiến cho ông chủ Trần sững sốt, ngay cả Duy Đóa cũng vậy.

Sao hần có thể thần nhiên nói như vậy? Trái tim Duy Đóa lạnh run.

Nhưng nhờ có một tia bình tĩnh cuối cùng, mới khiến cho cô không buông cánh tay hần ra.

“Người phụ nữ của mày thì sao?” Ông chủ Trần không cam lòng nói, mãnh liệt, “Đêm nay, nếu tao không được ‘thỏa mãn’ trước, tao sẽ không để cho cô ta đi theo mày!” Ông ta cũng là người có thể lực, cũng sẽ không tùy tiện để cho kẻ khác khinh thường.

Nghe vậy, Hình Tuế Kiến lạnh lùng cười, hần vỗ vỗ bên hông, “Không để cho cô ấy đi theo tôi? Vậy tôi hỏi một chút sủng của tôi có khiến ông khó chịu không!”

Hần lạnh lùng uy hiếp, khiến cho ông chủ Trần choáng váng, cứng họng.

Sủng ư? Duy Đóa cũng bị dọa.

Không nói thêm gì nữa, hần tiếp tục giữ chặt cô bước đi, nhưng hần vừa đi được vài bước, lập tức phát hiện không thích hợp, bởi vì ánh mắt của Duy Đóa lại bắt đầu mơ màng.

Hần thay đổi đường đi tiến vào bếp mở tủ lạnh.

“Ầm” một tiếng, hần đem tất cả đá đổ vào trong một cái túi to.

Tác dụng của nước lạnh đã bắt đầu mất đi hiệu lực, Duy Đóa lại bắt đầu choáng váng, lòng bàn tay cô toàn là mồ hôi, nhìn khuôn mặt nam tính của hần, cơ thể không ngừng bốc hỏa.

“Há mồm!” Hần ra lệnh.

Cô mở đôi môi xinh đẹp.

“Ngậm lại!”

Trong khoang miệng lạnh băng khiến cô lạnh run.

...

Nếu cho rằng như vậy có thể giải quyết đòi hỏi trong cơ thể, thì cả hần và cô đã nghĩ quá đơn giản rồi.

Bên trong xe, cơ thể Duy Đóa càng vô cùng khô nóng, cũng không có dấu hiệu hạ thấp, thân thể của cô ngược lại càng ngày càng đau đớn.

“Đừng ăn nữa!” Hần cau mày.

Bởi vì, không ngừng cắn nuốt đá, khiến cho đôi môi cô vì lạnh mà trở nên tím tái.

Cô không nghe, vẫn như cũ nuốt từng viên đá xuống, đá khiến cho đầu lưỡi cô tê liệt, nhưng sự lạnh giá vẫn không giúp cô từ bỏ được cảm giác kia.

Hần đánh tay lái dừng xe trong một đường hầm.

“Anh làm gì vậy...” Cô nhảy cảm chất vấn.

Không hề báo trước, hần nghiêng người về phía trước, dùng môi che môi cô lại.

Thật thoải mái! Toàn bộ như thể trời đất quay cuồng. Khi môi hai người chạm vào nhau, trong nháy mắt tiếp xúc kia, như có một dòng điện khiến cho cô rung động.

Cô giãy dụa cố chấp hơi nhếch môi, run sợ không cho hần tùy tiện công phá phòng tuyến, Hình Tuế Kiến căn bản không để ý đến sự phản kháng của cô, dùng sức đè gáy cô lại, đem cô dán sát vào, hần dùng miệng lấy viên đá trong miệng cô ra, phun ra, khi cô còn chưa kịp kháng cự, lại mạnh mẽ hôn cô.

Qua lại như vậy, năm sáu viên đá trong khoang miệng cô đã bị hần nhả ra hết.

Duy Đóa giống như bị điện giật, thở gấp gấp, không có “thuốc giải”, ở đây lại có sự “cắm dows” trí mạng, vậy mà cô lại khát khao nụ hôn của hần...

Cô hận chết người này! Hần không thể giết chết hần! Nhưng tại sao trong nụ hôn tràn ngập sự xâm lược của hần, cô lại cảm nhận được một loại cảm giác quái dị mang theo cả sự hưng phấn?

“Anh cút ngay!” Cô dùng một tia lý trí cuối cùng suy yếu phản kháng.

Duy Đóa lại bắt đầu nóng cả người, run rẩy, cô vung một cái tát vào gò má hấn.

“Bốp” tất cả động tác của hấn đều dừng lại.

Hấn lạnh lùng nhìn cô, gò má trái đã in rõ năm ngón tay, ngay khi cô cảm thấy vô cùng lo sợ, thì hấn lại không “tra thù”.

Hấn không động đậy, mặt không biểu cảm xác nhận, “Muốn tôi đi vào không?”

“Không!” Duy Đóa gay gắt hô to.

Mặt hấn không biểu cảm gật đầu.

“Tôi sẽ dùng tốc độ nhanh nhất đưa cô đến bệnh viện tiêm!” Thuốc của cô đã bùng nổ, nếu tiếp tục nuốt đá không chỉ khiến hệ tiêu hóa bị thương tổn, mà cũng không giúp giảm tác dụng của thuốc chút nào.

“Tại sao?” Nước đã cũng giảm bớt được đau đớn mà, cô giật mình không hiểu.

Mục đích của hấn là gì? Vì sao ở trước mặt cô giả vờ làm người tốt như vậy?

Không cần hỏi nhiều, hấn hiểu rõ câu hỏi của cô, “Tôi không vội, bởi vì, sớm hay muộn cô sẽ nằm dưới thân tôi, nhưng điều kiện tiên quyết là cô cam tâm tình nguyện!”

38. Q.2 - Chương 8

Trong bệnh viện sau khi được tiêm thuốc an thần, lúc Duy Đóa tỉnh lại đã là buổi chiều ngày hôm sau.

“Khát...” Miệng khô lưỡi khô, trong cơ thể còn có nhiệt lượng thừa.

“Tỉnh rồi à? Uống nước đi.” Một giọng nói dịu dàng vang lên bên tai cô.

Duy Đóa quay mặt qua, nhìn thấy một gương mặt trẻ tuổi, xa lạ, đối phương mặc một bộ quần áo y tá màu hồng nhạt.

Y tá nâng cô dậy, rót một cốc nước cho cô.

“Hôm nay chị vẫn có khả năng tương đối khó chịu, đó là bởi vì chất độc của thuốc vẫn còn trong cơ thể, nhưng chị không cần phải quá lo lắng, chỉ cần nghỉ ngơi nhiều một chút, ngày mai hoặc ngày kia cơ thể của chị sẽ tốt lên mà thôi.”

Duy Đóa vừa nghe, vừa có chút không yên lòng bởi vì trong phòng không có một bóng người. Đêm qua ý thức của cô khi thì mơ hồ khi thì tỉnh táo, nhưng cảm giác đầu lưỡi tê dại vẫn vô cùng rõ ràng.

Ngày hôm qua cô... lại bị cưỡng hôn.

Nhưng vô cùng kỳ quái, hiện tại cô vô cùng bình tĩnh.

Cô ngẩn người một lúc.

Hấn đè nặng cô, mạnh mẽ dùng môi lấy hết đá trong miệng cô ra, trong đầu cô hồi tưởng lại từng lần một.

Mười ba năm trước hấn làm hại, hủy diệt cả cuộc sống của cô.

Mười ba năm sau, hấn có cơ hội rõ ràng như vậy, dù sao trước khi tiêm thuốc an thần, có một đoạn thời gian, cơ thể cô nóng rực, tìm sự an ủi ở khắp xung quanh.

Sau khi đến bệnh viện, lúc hấn ôm cô, thậm chí cô nồn nóng đến nổi cắn hấn, nhưng hấn lại áp chế không cho cô làm bừa.

Bởi vì.

“Muốn tôi đi vào không?”

“Không!”

Lúc cô còn tồn tại một tia tỉnh táo, hần từng xác nhận qua.

“Tôi không vội, bởi vì sớm hay muộn cô sẽ nằm ở dưới thân tôi, nhưng điều kiện tiên quyết là cô cam tâm tình nguyện!” Hần bị khơi mào, theo bản năng phản ứng sinh lý rõ ràng có thể thấy được, nhưng hần ngang nhiên tuyên bố rành mạch trước mắt cô.

Về mặt Duy Đóa có chút mất tự nhiên.

Cô kinh ngạc, vì trong mười ba năm, lần đầu tiên cô bức bản thân nhớ lại những kí ức kinh khủng ấy.

Thật ra, năm đó, hần có uống rượu, mùi rượu nồng nặc tràn ngập môi cô, còn có... Đêm đó cơ thể của hần cũng nóng rực khác thường y như cô tối hôm qua.

Năm đó, cô rất hận, hận không thể đẩy hần vào chỗ chết, cho nên, khi luật sư biện hộ cho nói hần bị người ta bỏ thuốc, cô theo trực giác phản bác, nói dối ở trên tòa án...

Cho nên, hần thật sự không hận cô? Lúc đó, môi cô lạnh như băng, nói ra rất nhiều lời bất lợi cho hần, khiến cho thẩm phán đối với hần ấn tượng vô cùng xấu thành công phán hần mức án cao nhất!

Sau khi gặp lại, cô luôn luôn cảnh giác Hình Tuế Kiến sẽ làm thế nào để trả thù cô. Nhưng đêm qua cô lại mờ mịt.

Có phải là cô đã nghĩ nhiều quá hay không? Thật ra hần cũng không xấu xa như cô đã từng nghĩ?

“Anh ta đâu?” Rốt cục, cô nhịn không được hỏi.

Không muốn, nhưng vẫn cứ phải hỏi.

Cô cũng không muốn gặp hần, nhưng cô muốn tìm hần để hỏi về tung tích của Tiểu Lộng.

“Hình tiên sinh đưa chị tới à? Hần là ngài ấy đang ở ngoài cửa phòng chăm sóc đặc biệt.”

Chăm sóc đặc biệt ư? Duy Đóa hoảng sợ.

“Vì sao anh ta lại ở đó?” Trong lòng cô có dự cảm không ổn.

“Rạng sáng ngày hôm qua, bác sĩ thông báo với Hình tiên sinh bệnh tình của cô bé trở nên nguy kịch”.

Lừa gạt người ư?

Bước chân Duy Đóa bất ổn, một trận choáng váng mắt hoa.

...

Duy Đóa dùng tốc độ nhanh nhất chạy như điên đến phòng chăm sóc đặc biệt, cách tấm kính thủy tinh, cô thấy Tiểu Lộng.

Sắc mặt Tiểu Lộng xanh tím, đang đeo chụp dưỡng khí, không nhúc nhích lặng lẽ nằm trên giường bệnh.

Thật giống như...

Không, Tiểu Lộng chỉ đang ngủ mà thôi!

“Cô bé vì bị nhốt trong không gian hẹp quá lâu, không thể thở cũng không đủ dưỡng khí, các chức năng của cơ thể luân phiên xảy ra biến hóa, đối với các cơ quan của cơ thể tạo thành tổn hại không thể đảo ngược được...” Bác sĩ thở dài, “Lúc nửa đêm ngày hôm qua đến về sáng, móng tay bệnh nhân xanh tím, huyết áp giảm xuống, thậm chí đồng tử mở to, tim đập một lần rồi lại dừng rồi mới đập tiếp...”

Hình Tuế Kiến đưa lưng về phía cô, về mặt đông cứng.

Hần cho rằng chỉ là hôn mê thông thường, không ngờ tình huống của Tiểu Lộng lại nghiêm trọng như vậy.

Phía sau, truyền đến một âm thanh lạnh lùng, hần quay người lại, nhìn thấy Duy Đóa mặc bộ quần áo bệnh nhân mỏng manh, về mặt bề tặc chưa từng thấy bao giờ.

“Khi nào Tiểu Lộ có thể tỉnh lại?” Hân không để ý đến cô, tiếp tục hỏi bác sĩ.

“Nói thực, chúng tôi cũng không thể cam đoan cô bé có tỉnh lại được hay không.” Bác sĩ ấy nãy nói.

Cả Hình Tuế Kiến và Duy Đóa đều vô cùng chấn động.

“Chúng tôi nghi ngờ bệnh nhân có khả năng bị tổn thương ở tế bào thần kinh, cho nên sẽ lâm vào trạng thái hôn mê sâu trong thời gian dài.” Bác sĩ nói với bọn họ, “Hơn nữa, lực đập của cơ tim bệnh nhân đang dần chậm lại, tâm dẫn chậm chạp, lượng máu vận chuyển trong tim cũng giảm, nếu nghiêm trọng thì các tế bào cơ tim sẽ hoại tử, có khả năng sẽ dẫn đến chứng suy tim.”

Nghe thấy lời bác sĩ nói, bước chân của Duy Đóa trở nên loạng choạng.

Trong nháy mắt, sắc mặt của cô tái nhợt như tờ giấy.

Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy chứ? Từ nhỏ cơ thể của Tiểu Lộ cũng không tệ, cho tới bây giờ chưa từng khiến cô phải bận tâm quá nhiều, nhưng hiện tại... Về mặt của Hình Tuế Kiến càng ngày càng sa sầm.

“Cho dù bệnh nhân tỉnh lại, ngoài các chức năng của cơ thể bị tổn hại, cũng có khả năng từ nay về sau trí lực trì độn, tóm lại đây là một chiến dịch trường kì kháng chiến, cần trường kì theo dõi kiểm tra, không chỉ có thời gian, hơn nữa nhất định phải có khả năng kinh tế.”

Không có khả năng kinh tế, cho dù bệnh tật có chuyển biến, cũng đành buông tay mà thôi.

Duy Đóa từ từ ngồi xuống ghế băng trong bệnh viện, đã là buổi chiều đầu hạ, nhưng tứ chi của cô lại cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

Hình Tuế Kiến xoay người lại, gonadotropin nhanh chóng phân bố trên tuyến thượng thận, gương mặt hân u ám vô cùng đáng sợ.

Gonadotropin là những hormon điều hoà tuyến sinh dục do thùy trước tuyến yên tiết ra, gồm có FSH (hormon kích thích nang noãn) và LH (hormon hoàng thể hoá). Các Gonadotropin này kích thích hoạt động bình thường của tuyến sinh dục, tiết hormon sinh dục ở cả nam và nữ.(wiki)

“Bác sĩ...” Duy Đóa khẽ gọi bác sĩ, muốn được giải thích nhiều hơn.

Tuy nhiên hân lại rời đi.

...

Bên trong công ty bất động sản, Tống Phỉ Nhiên có chút lo âu.

Lần này, dường như hân ta gặp rắc rối lớn rồi...

Hân ta lo lắng đi tới đi lui.

“Anh không thể xông vào!” Bỗng nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng hét của thư kí.

Tống Phỉ Nhiên còn chưa kịp phản ứng, cửa văn phòng đã bị người đá văng, một người thân thể cao lớn như lốc xoáy xông vào, bước chân của hân hung hãn trùng trùng trên mặt đất.

Tống Phỉ Nhiên chấn động, thư ký đã sợ hãi đến nỗi không dám ngăn cản, tự động nhường đường, giúp cho hân từng bước tiến về điểm trung tâm.

“Xin hỏi anh là ai?” Tống Phỉ Nhiên nuốt nước bọt xuống cổ họng, muốn giả bộ bình tĩnh.

Tuy nhiên.

Một bàn chân to đã đá trúng bụng Tống Phỉ Nhiên, hân ta đau nhức, ngã khuỵu ngay xuống mặt đất.

“Nhiều năm như vậy, tao vẫn một mắt nhắm một mắt mở không đối phó với mày, là vì năm đó khi mày uống say, mày nước mắt nước mũi kể lể với tao, cha mày không cần mày, bạn gái mày không thương mày, mày sắp lưu lạc đầu đường, là một kẻ thảm thương cỡ nào!” Hình Tuế Kiến nhíu mày thật sự làm cho người ta vô cùng sợ hãi.

Tổng Phỉ Nhiên sợ tới mức cầm như hén.

“Xem ra, tao thật sự quá khinh thường “con côn trùng” là mày, không nghĩ tới mày đã cớm no áo ấm, ngoài sử dụng những thủ đoạn dơ bẩn, vẫn còn cái đuôi độc như vậy!” Hình Tuế Kiến cười lạnh.

Tổng Phỉ Nhiên run cầm cập.

“Tôi, tôi, tôi không đắc tội với anh!” Tổng Phỉ Nhiên quyết định trợn mắt nói dối.

“Mày không đắc tội với tao ư?” Hình Tuế Kiến lớn tiếng hỏi lại, nắm chặt cổ Tổng Phỉ Nhiên, vẻ mặt tàn nhẫn, “Có cái ám chiêu gì thì hướng vào tao đây! Tại sao lại đối phó với một đứa trẻ!”

Hắn tàn nhẫn gần như muốn giết người, Tổng Phỉ Nhiên sợ tới mức chân mềm nhũn, nhưng vẫn còn có khí thế giống ngày thường, hắn ta cố gắng bình tĩnh nở nụ cười, “Chuyện kia tôi cũng đã nghe nói đến, không phải đã bắt được tội phạm rồi sao? Buổi trưa ngày hôm đó tôi đang họp, có một đám quản lý có thể làm chứng cho tôi!”

Hình Tuế Kiến đã sớm dự đoán được hắn ta sẽ dùng chiêu này! Hắn không muốn nói lời vô ích với Tổng Phỉ Nhiên, trực tiếp túm cổ áo Tổng Phỉ Nhiên kéo đi giống như kéo bao tải ra khỏi văn phòng.

Lực hắn dùng vô cùng lớn, mới vài giây Tổng Phỉ Nhiên đã bị kéo đi hơn mười mét.

“Anh, anh muốn làm gì?” Hắn ta chật vật muốn thoát thân.

“Bắt cóc, phanh thây!” Hình Tuế Kiến cũng không thèm nhìn hắn ta, mạnh mẽ đá hắn ta một cước.

Ngay lập tức, Tổng Phỉ Nhiên đau đến mức lại khụy xuống đất.

“Cứu mạng!” Tổng Phỉ Nhiên sợ đến nỗi hét thật lớn.

Hình Tuế Kiến ngạt hắn ta quá ảm ỉ, trực tiếp dấn vào mặt Tổng Phỉ Nhiên, miệng và mũi Tổng Phỉ Nhiên ngay lập tức không ngừng chảy máu, trước mặt tối sầm, cả người hôn mê bất tỉnh.

Trong đám nhân viên vài người vang lên tiếng hoảng hốt, nhưng không ai có dũng khí tiến lên ngăn cản màn khủng bố như vậy.

...

Duy Đóa nắm tờ hóa đơn viện phí, ngồi yên trên ghế băng.

Tiểu Lộng vẫn hôn mê bất tỉnh như cũ.

Mới chỉ có ba ngày mà thôi, hóa đơn viện phí đã lên tới năm chữ số. Phòng chăm sóc đặc biệt, giá mỗi mũi tiêm vào não cho Tiểu Lộng đắt đến mức làm người ta cứng lưỡi. Đúng là một chiến dịch trường kì, còn chưa bắt đầu, cô đã cảm thấy mình thua.

Ban nãy y tá vừa đi ra đã đem hóa đơn viện phí cho cô. Nếu không có tiền, bác sĩ sẽ ngừng kê thuốc, còn Tiểu Lộng sẽ bị ngừng trị liệu. Cô nên làm gì bây giờ?

Nên làm gì bây giờ đây?

Nếu không, nếu không...

Trong ba ngày này, lúc mờ mịt nhất, một kế hoạch cứ xoay quanh trong đầu cô. Nhưng làm như vậy thì không được tốt lắm, hơn nữa, cô không muốn dính dáng quá nhiều đến Hình Tuế Kiến.

Cô là người thuộc phái lý trí, cô ghét cảm giác hỗn loạn, cho nên cô không thích cảm giác cuộc sống rối loạn. Nhưng hiện tại cuộc sống của cô đúng là vô cùng rối loạn.

Nắm chặt hóa đơn viện phí, cô mờ mịt đi xuống lầu, ở trong chỗ thu phí của bệnh viện đi tới đi lui, vẫn không biết nên làm gì bây giờ.

“Lão Từ, thực khéo, hôm nay ông xuất viện à? !”

“Đúng vậy, xin phép nghỉ dài hạn, cũng đã nghỉ ngơi đủ rồi, hôm nay chuẩn bị xuất viện.”

Cô đưa lưng về chỗ không xa, người quen gặp mặt, đang khách sáo hỏi han.

“Lão Từ à, ông thật sự phải bảo trọng thân thể đấy, đúng rồi, phía dưới còn có thể dùng được không?” Phía sau cô truyền đến giọng nói giễu cợt.

“Nói cái gì vậy!” Người đàn ông trung niên lập tức không vui, “Tôi là gừng càng già càng cay, nếu không phải vì lão đại của các cậu, tôi việc gì phải hi sinh ‘danh dự’ !”

“Yên tâm đi, lão đại của chúng tôi đã đồng ý chuyện của ông thì nhất định sẽ làm được, ông thiếu chút khoản tiền, chúng tôi sẽ không thúc giục gấp như vậy nữa.” Người đàn ông mập mạp vỗ bộ ngực cam đoan.

“Không biết lão đại nhà các cậu có thâm thù đại hận gì với Kiều Duy Đóa kia mà chỉnh cô ta như vậy? Nếu cần tôi có thể kiện cô ta, bắt cô ta nộp nốt 270 vạn kia ra... Hà hà, đến lúc đó cô ta không muốn ngồi tù thì chỉ còn cách ôm đùi lão đại nhà các cậu cầu xin!”

“Aiz, quên đi, đừng nói nữa, tình huống có chút phức tạp.” Người đàn ông mập mạp khoát tay đi ra cửa, không muốn bàn tới nữa.

Người đàn ông trung niên cũng đi cùng hần, thô bỉ cười, “Phức tạp thế nào? Nói cho lão đại của các cậu biết, tôi cũng hận con bé đó không kém, chờ cậu ta báo thù xong, chơi đủ rồi, ném cho tôi chơi một thời gian, tôi nhất định sẽ trị cô ta!”

Hai giọng nói kia càng lúc càng xa, còn vẻ mặt của Duy Đóa đã chết lặng.

Cô nhận ra hai người kia, một người là Lão Từ hăm hại cô, một người là bạn học cũ của cô Trần Tiểu Béo.

Hóa ra bọn họ quen nhau? Một trước một sau tiến lên, chân tướng hiện lên trong đầu cô. Thiếu chút nữa cô đã bật cười, làm sao cô có thể cho rằng hần có thể là người tốt chứ? Thiếu chút nữa cô lại bị lừa! Cô mới đá Tổng Phỉ Nhiên, đã bị trả thù đáng sợ như vậy, còn hần thì sao? Hóa ra tất cả đều là kế hoạch của hần, đều do hần hăm hại! Trong trò chơi này hần rốt cuộc đóng vai gì? Có phải Tiểu Lộng bị thương nặng cũng là một phần trong kế hoạch của hần?

Trả thù? Ha ha, thế nào không có ai hỏi cô có hận hay không?

Đứng tại chỗ, ánh mắt cô lạnh lùng, ngón tay cầm tờ hóa đơn viện phí quá chặt đến mức trắng bệch.

Cho nên, hần mới giáng một đòn mạnh như vậy để cho cô sa cơ thất thế? Đến đây đi! Đến đây đi!

Cô sẽ không dễ dàng giúp cho hần đạt được! Hần muốn chơi trò chơi? Được! Cô sẽ chơi với hần đến cùng, xem đến cuối cùng rốt cuộc là ai thắng ai thua!

Hãy đợi đấy! Cô muốn hần mở to mắt, từ từ xem Kiều Duy Đóa cô không phải là người dễ chọc !

Lòng như thủy triều dâng khiến cho lửa giận ngày càng bùng cháy.

“Cô làm gì ở chỗ này?” Có người vỗ bờ vai cô.

Cô từ từ xoay người.

“Tôi xếp hàng nộp viện phí.” Từ trên người hần cô ngửi thấy mùi máu tươi.

Hóa đơn trong tay cô bị lấy đi.

“Có tôi ở đây, không cần lo lắng chuyện tiền nong.” Hần lấy thẻ tín dụng ra, chuẩn bị đưa về phía cửa chắn.

Duy Đóa đề tay hần lại.

“Tôi không có tiền trả cho anh.” Giọng nói của cô vô cùng bình tĩnh.

“Nói sau đi.” Hần không quan tâm.

“Tiểu Lộng...là con gái của tôi và anh, tôi hi vọng anh có thể gánh giúp tiền viện phí khổng lồ hiện tại cũng như trong tương lai, cho đến khi con bé bình phục.”

Cô bình tĩnh nói, “Đây là anh nợ tôi.” Cô đã sớm chuẩn bị tốt lời nói dối này.

Hần nhìn cô một cái.

Im lặng vài giây.

“Ừ.” Không phản đối gì.

“Tôi... Chuẩn bị xin nghỉ việc tập trung chăm sóc Tiểu Lộng...” Cô im lặng bình tĩnh hít thở.

Trước đó cô chưa bao giờ nghĩ tới khả năng này.

Hắn chăm chú nhìn cô, chờ chính cô nói tiếp.

“Cho nên, anh có muốn nuôi tôi hay không? Tôi...nghĩ nên ở cạnh anh...” Cô lộ ra nụ cười nhợt nhạt, nhưng trong đáy mắt không có một chút tình cảm ấm

áp nào.

Bởi vì trò chơi giữa hoa và lửa sắp bắt đầu.

Hình Tuế Kiến lại im lặng vài giây.

“Ngày mai cô chuyển đến nhà mới của tôi.” Đến lượt hắn nộp tiền, hắn nhanh chóng đi về phía cửa sổ, không chú ý đến đôi mắt tóe lửa ở phía sau mình.

39. Q.2 - Chương 9

Hình Tuế Kiến tuyệt đối là một kẻ mắt kiểm soát với màu trắng và đen.

Đá cẩm thạch màu đen, vách tường màu trắng, bàn ăn màu đen, ghế ngồi màu trắng, phòng bếp màu đen, ghế sofa màu trắng.

Tự hắn thiết kế ngôi nhà này thành màu đen trắng giống như trong tạp chí sao? Duy Đóa không thể không thừa nhận thật ra thưởng thức của hắn không hề kém như trong tưởng tượng của cô.

Sáng sớm, cô từ trên chiếc giường đôi lớn ngồi dậy. Giường là màu đen, tràn đầy hơi thở nam tính, tủ đầu giường màu trắng, làm cho cả phòng ngủ có vẻ thật thanh thoát, nhưng thiếu một loại cảm giác ấm áp, hơn nữa là cảm giác trống rỗng.

Trong hơi thở của cô còn tồn tại hơi thở nam tính vô cùng mãnh liệt, Duy Đóa xoa xoa trán.

Từ lúc vào đây ở đến giờ, cô vẫn giữ thói quen cũ thức trắng đến bình minh.

Xốc chiếc chăn màu trắng lên, chân trần bước xuống đất, đến nhà tắm rửa mặt, cô vô cùng để ý đến dung nhan của mình, theo thói quen buộc chiếc khăn lụa ở cổ, động tác của cô hơi dừng lại một chút.

Nhìn trong gương ở cổ có một vết sẹo vô cùng kinh khủng, khóe môi cô lạnh lùng nhếch lên, cô nắm chặt khăn lụa trong tay, ra khỏi nhà tắm.

Nhưng hiện tại cô đang ở “nhà”, không phải có quyền “tùy hứng” sao?

Cô bước vào căn phòng bếp màu đen, đun một nồi nước sôi, nấu ỳnh chút mì.

Trong quá trình chờ đợi, Duy Đóa lặng lẽ đánh giá “nhà mới” của mình.

Cô ở chung với Hình Tuế Kiến.

Năm ngày trước, cô mang theo hai bộ quần áo tiến vào, vừa mở cửa phòng, cô đã cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Căn hộ vô cùng lớn, rộng khoảng từ bốn đến năm trăm mét vuông, chia thành hai tầng, ở nơi tắc đất tắc vàng như thành phố Ôn, thì quả thực quá mức xa hoa. Tuy nhiên điều hoàn toàn trái ngược lại là căn hộ được trang trí vô cùng đơn giản.

Tầng một là phòng khách, sàn nhà được lát đá cẩm thạch màu đen, ngoài một bộ sofa màu trắng thì không có thứ gì hết, trống trải đến mức làm cho người ta lầm tưởng đang xông vào đại sảnh khách sạn.

Cô ngay lập tức bước lên tầng hai, sau đó cả người đều cứng đờ. Tầng hai rộng hơn hai trăm mét vuông, chỉ có một phòng khách nhỏ, một phòng bếp và thư phòng, nhưng một nơi rộng lớn như vậy mà lại chỉ có một phòng ngủ!

Hình Tuế Kiến thật là một người siêu lập dị, tầng một chỉ là vật trang trí, lãng phí cả tầng hai, vậy mà hần lại ở trong một căn hộ lớn như vậy đúng là phí của trời.

Hơn nữa, ngày đầu tiên đã xuất hiện vấn đề, chỉ có một phòng ngủ, vậy cô phải ngủ ở nơi nào? ...

Tất cả đều không giống với sự tưởng tượng của cô! Cô không thể nào giả bộ ngày ngày ở chung với hần như vậy!

Ngay lúc cô đang thất thần, thì tầng dưới truyền đến tiếng mở cửa.

Sau đó.

“Cộp cộp cộp” Tiếng bước chân vững vàng và mạnh mẽ của hần đạp trên cầu thang gỗ đi lên lầu.

Hần đã trở về! Duy Đóa nhất thời khấn nguyện, cả người lâm vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Bước hết bậc thang cuối cùng, đôi mắt lạnh lẽo của hần nhìn lướt qua bốn phía, sau đó, ánh mắt của hần dừng lại tại một chỗ trong phòng bếp.

“Hừ.” Hần lên tiếng.

Duy Đóa cứng đờ, nếu muốn làm bộ không rõ ý tứ của hần, thật sự là quá giả dối.

Cô đi chậm chậm, động tác bước đi như rùa bò.

Thế nhưng tính nhẫn nại của hần rất tốt, vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Duy Đóa chậm rãi đi đến trước mặt hần, nhận lấy chiếc túi của hần.

Lúc cô nhận lấy chiếc túi, khoảng cách gần như vậy, khiến hần lập tức nhận ra sự khác thường của cô hôm nay.

Ánh mắt của hần dừng lại vài giây trên cổ cô.

Duy Đóa cũng không thèm nhìn lại.

“Dép lê.” Hần bình tĩnh đưa ra yêu cầu tiếp theo.

Duy Đóa nhúm mày, hần có vấn đề sao? Lần đầu tiên khi Thường Hoan nhìn thấy vết sẹo trên cổ cô, bị dọa đến thất thần thật lâu, còn phản ứng của hần lại vô cùng bình tĩnh?

Hơn nữa thời tiết này đi chân trần thì có làm sao chứ?

Có người ở tầng một cởi giày, lên tầng hai lại muốn đi dép lê sao? Nhưng đây cũng không phải là lần đầu tiên, Duy Đóa ép buộc bản thân chấp nhận thói quen

kì quái của hần, đành phải giả vờ dịu dàng mang dép lê tới cho hần.

Sau khi hần đi dép lê xong, ánh mắt lại dừng trên nôi mì vừa chín của cô.

May mà cô đã sớm chuẩn bị.

“Trong nôi cũng có phần của anh.” Cô bưng bát của mình, còn chưa ngồi vào chỗ của mình, một cái bóng đen đã áp sát.

Quả nhiên...

Bát mì của cô bị cướp đi, hần thật sự vô cùng sáng khoái bắt đầu ăn.

Duy Đóa thực sự không biết nói gì.

Ở chung mấy ngày, cô đã có cảm nhận sâu sắc, Hình Tuế Kiến không chỉ là một người mang chủ nghĩa đàn ông, mà hành vi của hần còn không khác gì thổ phỉ!

Duy Đóa tự vớt ình một bát, ăn mấy miếng, rồi buông đũa xuống.

Thật ra việc bếp núc của cô không hề tốt một chút nào, thỉnh thoảng cô còn cảm thấy ghét ăn đồ do mình nấu.

Hình Tuế Kiến ăn xong phần của mình, nhìn cô một cái, sau đó không lên tiếng, đem bát mì trước mắt cô ăn hết.

Tốt lắm, hần căn bản là một người không có vị giác, về sau nếu cô muốn bỏ thuốc độc cho hần, có phải dùng cách này rất tiện hay không? !

Duy Đóa lạnh lùng nghĩ.

Hần ăn xong, liền buông chiếc đũa, Duy Đóa hoảng hốt, sắc mặt khê biến đổi, dùng tốc độ nhanh nhất thu dọn bát đũa.

Nhưng cô vẫn chậm một bước.

Cổ tay cô đã bị kéo lấy, Hình Tuế Kiến kéo cả người cô vào trong lòng.

Cô vừa định phản kháng thì đôi môi đã bị chiếm đoạt.

Ở chung đã nhiều ngày, Hình Tuế Kiến vẫn giống như những ngày bình thường khác, lạnh lùng nhàn nhạt với cô, nếu nói có sự cứng rắn, thì đó là hần sẽ hôn cô, hơn nữa, không cho phép cô cự tuyệt.

Bắt đầu từ sáng sớm ngày thứ hai khi cô tiến vào nhà, khi hần về nhà, chuyện đầu tiên là ăn xong bữa sáng, chuyện thứ hai là ăn "chút điểm tâm" sau khi ăn xong.

Nụ hôn của hần vừa cuồng nhiệt vừa nồng nàn, quả thực giống như sao Hỏa nổ tung, đầu lưỡi nhiệt tình xâm nhập khoang miệng của cô, nếm hết từng tắc, từng sự ngọt ngào của cô.

Môi lưỡi dây dưa, một người lạnh lùng một người cuồng nhiệt.

Duy Đóa bị nụ hôn sâu này thiếu chút nữa không thở nổi, cô đẩy hần ra, nhưng đối lại là một nụ hôn sâu hơn, thậm chí hần còn hất hết bát đũa trên bàn ăn, ôm cô lên bàn, tiếp tục hôn cuồng nhiệt.

"Xoảng" tiếng bát vỡ vang lên.

Aiz, đã là cái bát thứ bảy và thứ tám rồi đấy.

Khả năng phá hoại của Hình Tuế Kiến rất tốt.

Duy Đóa ngồi trên bàn, lạnh lùng, nhẩn nại, tiếp nhận sự mạnh mẽ của hần.

Hôm nay hần có chút không khống chế được, mấy ngày trước đây "nếm" cô đủ rồi, hần sẽ buông ra, nhưng hiện tại đôi môi nóng bỏng của hần vẫn tiếp tục di chuyển xuống phía dưới, ngậm vành tai, mút cổ, còn có bả vai trắng như tuyết của cô...

Duy Đóa sợ hãi, cố gắng hết sức đẩy hần ra.

"Tôi phải đi bệnh viện." Về mặt cô bình thản, không có một chút dấu vết nào của việc vừa trải qua cơn kích tình.

Tiểu Lộng vẫn còn đang ở trong phòng chăm sóc đặc biệt, phải có người nhà trực ở cửa phòng bệnh, để đề phòng bệnh tình có chuyển biến. Mà bọn họ là cha mẹ, cho nên hai người phải phân công nhau, cô trông coi ban ngày, còn hần trông coi buổi tối.

Cũng may là như thế, tuy rằng chỉ có một phòng ngủ, nhưng đến nay bọn họ vẫn chưa có cơ hội ngủ cùng nhau.

"Ừ" Hần cũng không có ý kiến gì, cũng không cố chấp, "Tôi trở về ngủ bù."

Nói xong, bọn họ hai người vô cùng dứt khoát, một người đi về phía phòng ngủ, còn một người đi ra cửa.

Trở lại phòng, Hình Tuế Kiến đổ ập xuống giường.

Trên chăn, có một mùi thơm ngát, đó là mùi thơm đặc biệt của cơ thể cô. Hần kéo chăn qua, trùm lên gối...

Còn nữa được nếm đôi môi mềm mại của cô không tồi một chút nào.

40. Q.2 - Chương 10

Mỗi ngày, thời điểm Duy Đóa chờ đợi nhất chính là ba giờ chiều, bởi vì lúc đó cô sẽ có nửa tiếng được phép đến bên cạnh Tiểu Lộng, nắm tay Tiểu Lộng.

Ngoài nửa tiếng đó, mỗi ngày cô đều bị ngăn cách bởi cửa kính nhiều hơn, ngắm nhìn Tiểu Lộng qua tấm kính.

Cửa kính được mở ra, ba giờ kém một phút, y tá bắt đầu đi ra đăng ký người nhà muốn vào thăm bệnh nhân nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt.

Bình thường, hầu như mỗi ngày vào lúc này, Hình Tuế Kiến cũng tới, nhưng hôm nay hắn vẫn còn chưa xuất hiện.

Duy Đóa bắt đầu làm thủ tục đăng ký.

“Duy Đóa!” Phía sau có người gọi cô.

Cô quay đầu, nhìn thấy Thường Hoan, cùng với...

Phía sau Thường Hoan là Tư Nguyên phong trần mệt mỏi, vẫn còn đang kéo túi hành lý.

Duy Đóa sững sốt, đặt bút xuống, không kìm nén nổi, đi về phía bọn họ.

“Sao hai người lại đến đây?!” Duy Đóa nói chuyện với Thường Hoan, ánh mắt chăm chú nhìn Tư Nguyên.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Tư Nguyên, cô cảm thấy bình tĩnh rất nhiều.

“Tiểu Lộng xảy ra chuyện lớn như vậy, sao cậu không nói cho chúng tớ biết?!” Thường Hoan vội la lên.

Duy Đóa chỉ nói cô ấy đã tìm được Tiểu Lộng, nhưng không đề cập đến việc Tiểu Lộng nằm viện, mấy ngày trước cô thấy Duy Đóa cầm quần áo đi ra ngoài,

Thường Hoan vẫn chỉ nghĩ rằng là do trẻ con ham chơi té ngã nên bị thương.

Nếu không phải đột nhiên biết được Duy Đóa nghỉ việc, Thường Hoan còn thật sự không biết Tiểu Lộng bị bệnh nặng như vậy, hoảng hốt, Thường Hoan gọi điện thoại cho Tư Nguyên đang đi công tác ở Bắc Kinh khiến cho anh cũng nhanh chóng trở về.

Tư Nguyên cũng dùng vẻ mặt không tán thành nhìn cô.

Còn cô chỉ hời hợt đáp lại.

Không phải cố ý giấu diếm, mà là nói ra cũng vô dụng, chỉ càng khiến cho nhiều người thêm lo lắng mà thôi.

“Tiền thuốc men của Tiểu Lộng phải làm sao bây giờ?” Thường Hoan lo lắng cho cô.

Duy Đóa đang muốn bảo bọn họ không cần phải lo lắng, thì y tá đã làm xong thủ tục đăng ký.

“Tớ đi gặp Tiểu Lộng trước, nói chuyện với mọi người sau nhé.” Duy Đóa vội vàng đi vào.

“Đợi chút, anh cũng muốn đi.” Tư Nguyên đem túi hành lý giao cho Thường Hoan.

Hai người bọn họ được tiêu độc, mặc quần áo phòng hộ, một trái một phải ở bên cạnh Tiểu Lộng.

Hôm nay Tiểu Lộng vẫn hôn mê bất tỉnh, nhưng sắc mặt đã tốt hơn một chút so với mấy ngày trước, không còn tím tái nữa.

Duy Đóa sờ khuôn mặt nhỏ nhắn không có sức sống trên giường bệnh kia, đáy mắt nổi lên sương mù, trái tim vô cùng đau đớn.

“Có bắt được hung thủ hay không?” Tư Nguyên hỏi.

Tiểu Lộng là do anh chăm sóc lớn lên, hiện tại thành ra như vậy, trong lòng anh thật sự khó chịu nói không nên lời.

Vì câu hỏi này, ánh mắt Duy Đóa dần dần trở nên phần nộ.

“Có, hung thủ đã tự thú, bên viện kiểm sát đã lập án.” Duy Đóa nắm bàn tay nhỏ bé tái nhợt, không có sức lực của Tiểu Lộng, oán giận nói, “Tổng Phỉ Nhiên đổ hết mọi tội lỗi cho bạn gái của hắn ta, đồ không đáng là đàn ông!” Thật không biết Tổng Phỉ Nhiên đã cho người phụ nữ kia uống thuốc mê gì!

“Đều là do em làm liên lụy đến Tiểu Lộng, nếu em không đồng ý làm mẹ con bé, có lẽ con bé đã không gặp phải chuyện này.” Người Tổng Phỉ Nhiên muốn trả thù là cô, kết quả người nằm ở đây lại là Tiểu Lộng, trách nhiệm cô vô cùng đau đớn, Duy Đóa có chút nghẹn ngào.

Ở trước mặt anh, cô không cần phải giả vờ kiên cường.

Tư Nguyên đứng lên, vỗ nhẹ lưng cô, giúp cô tỉnh táo lại.

“Chỉ có thể hi vọng Tiểu Lộng sớm tỉnh lại một chút, đem Tổng Phỉ Nhiên đưa vào trại giam!” Mà trước khi Tiểu Lộng còn chưa tỉnh lại, những điểm đáng ngờ kia cũng chỉ là giả thiết mà thôi, không có chứng cứ rõ ràng, cho dù có kiện lên tòa án cũng là uổng công.

“Việc này không phải là lỗi của em.” Chỉ là ngoài ý muốn mà thôi.

Tư Nguyên nhú mày an ủi, anh cũng đã gặp Tổng Phỉ Nhiên vài lần, đối phương bề ngoài thoạt nhìn giống như quân tử, không nghĩ tới lại ác độc như thế.

“Không cần phải lo lắng tiền thuốc men, anh sẽ nghĩ cách giúp em.”

Vừa chạm đến đề tài này, Duy Đóa trở nên dờ người, “Anh có thể có biện pháp gì chứ? ...” Tiền chữa bệnh của Tiểu Lộng cũng phải hơn mười vạn.

Tư Nguyên không chút do dự, “Anh có thể bán căn nhà hiện tại đi.” Căn nhà của anh vừa cũ kỹ diện tích lại nhỏ, ở trên máy bay anh đã sớm tính qua, hi vọng vay ngân hàng không lớn, không bằng bán với giá thấp.

Thấy vẻ mặt cô ngạc nhiên, anh dịu dàng cười, “Đừng lo anh không có chỗ ở, anh có thể chuyển về nhà cha mẹ mà!”

“Nhưng đó là nhà của cha ruột anh, vô cùng quan trọng mà!” Duy Đóa nhú mày.

Cô sợ chính là như vậy.

Tư Nguyên luôn rất tốt với cô, sự tốt đẹp ấy đã sớm vượt qua nghĩa khí mà một người bạn có thể cho.

“Không có nhà, chờ về sau có tiền còn có thể mua lại, trị bệnh cho Tiểu Lộng mới là mấu chốt.” Tư Nguyên thuyết phục cô tiếp nhận sự giúp đỡ của anh.

Duy Đóa chăm chú nhìn anh.

Thấy thế, anh thở dài, “Đóa, Tiểu Lộng cũng là người thân của anh mà.”

Duy Đóa mím môi.

“Không có hai người, cũng không có anh.” Năm đó, không chỉ có anh “cứu” các cô, cũng là các cô “cứu” anh.

Những lời này của Tư Nguyên khiến cho cô vô cùng chấn động.

Mười năm trước.

Là anh khiến cho công trạng của cô bị đánh vỡ thành con số không.

Mười năm trước.

Là anh thu nhận và giúp đỡ cô bởi vì thiếu tiền mà bị chủ nhà đuổi ra đầu đường.

Khi đó, cô công Tiểu Lộng còn chưa hiểu chuyện, bản thân cô vẫn chỉ là một đứa trẻ, thậm chí đến mức không còn một chút hi vọng.

Cô ngủ trong buồng điện thoại một đêm.

Đó là những năm tháng vô cùng tối tăm trong cuộc đời cô, sau đó, cô gặp được anh.

Từ trong nhà trọ cũ kĩ đi ra, vẻ mặt Tư Nguyên tràn đầy tâm sự.

Lúc đó, trong tay anh có nắm một chiếc chìa khóa.

Cô lau mặt, tiếp tục công Tiểu Lộng đi tìm nhà trọ.

Tiền thuê nhà ở khu này thật rẻ, phù hợp với cô, nhưng điều kiện đầu tiên là cho phép cô có thể vào ở trước rồi thanh toán tiền sau.

Khi cô nói ra lời này, tất cả chủ nhà đều nhìn cô như quái vật.

Tư Nguyên đi theo phía sau cô thật lâu, đột nhiên mở miệng: “Tôi cho cô thuê nhà của tôi.”

Cô gái trẻ tuổi quay đầu lại.

Sau đó, cô nhận ra anh.

“Cùng ở chung nhé.” Anh nói như thể bọn họ quen nhau đã lâu.

Còn đối với cô mà nói, chỉ mới gặp mặt Tư Nguyên một lần, nên thật ra vẫn là người xa lạ.

Nhưng cô nhìn thấy trong đáy mắt anh, cũng thấy được sự cô độc, bất lực, mờ mịt giống cô.

Khi con người đã đi đến đường cùng, thì lá gan cũng đã trở nên rất lớn, cô không nghĩ nhiều liền gật đầu.

Vì thế, từ đây gắn bó với anh.

Quen được anh thật tốt.

Môi Duy Đóa dương dương tự đắc, đang muốn trả lời.

“Tiền chữa bệnh của Tiểu Lộng không cần anh phải lo lắng, tôi sẽ gánh vác.” Phía sau bọn họ truyền đến một tiếng nói cao ngạo.

Trong lòng Duy Đóa hoảng hốt.

Hồng rồi!

“Anh ta đồng ý cho em mượn.” Duy Đóa lúng túng nói.

Giờ khắc này, cô có chút lo lắng nếu Tư Nguyên biết cô đang làm chuyện xấu.

Sự chột dạ của cô truyền vào trong mắt Hình Tuế Kiến.

Tư Nguyên cũng sửng sốt khi thấy Hình Tuế Kiến.

Hắn biết Hình Tuế Kiến làm chuyện đó, nhưng giờ phút này Hình Tuế Kiến chìa tay giúp đỡ thật sự vô cùng khả nghi, chẳng lẽ hắn đang hiểu lầm, cho rằng

Tiểu Lộng là...

“Bác sĩ nói bắt đầu từ ngày mai Tiểu Lộng có thể chuyển tới phòng chăm sóc đặc biệt ở tầng dưới.” Hình Tuế Kiến mặt không biểu cảm nói với cô.

Vừa rồi khi tiến vào khu chăm sóc đặc biệt, từ xa hắn đã nhìn thấy bọn họ chăm chú nhìn nhau, điều này khiến cho hắn không hiểu sao có chút phiền chán.

Kiều Duy Đóa hiện tại là người phụ nữ của hắn, hắn không thích cô tiếp cận người đàn ông khác

Nghe vậy, Duy Đóa vô cùng mừng rỡ.

Bởi vì chuyển xuống phòng bệnh tầng dưới có nghĩa là bệnh tình của Tiểu Lộng đã ổn định.

“Bắt đầu từ đêm mai tôi không ngủ ở bệnh viện nữa.” Hình Tuế Kiến lãnh đạm nói.

Dưới đáy lòng Duy Đóa cười lạnh.

Cho tới bây giờ cô chưa từng hi vọng hẳn có thể tiếp tục đóng vai một người cha tốt trong một thời gian dài, dù sao diễn trò rất mệt .

Nhưng đợi chút, hẳn không ngủ bệnh viện, vậy thì ngủ ở nơi nào?

“Về sau công việc của cô là ban ngày chăm sóc Tiểu Lộng, buổi tối chăm sóc tôi!” Hẳn công bố thời gian biểu mới.

Cả người Duy Đóa cứng nhắc.

Còn Tư Nguyên không hiểu ra sao, nghe thấy câu tuyên bố phía sau, cũng sợ run.

41. Q.2 - Chương 11

Trong khoảnh khắc nghe được câu tuyên bố như thế, Tư Nguyên vẫn không nhúc nhích, yên lặng nhìn cô và hẳn.

Thời gian như thể ngừng chuyển động.

Khả năng nghe hiểu của anh không có vấn đề gì, một câu kia “Về sau công việc của cô là ban ngày chăm sóc Tiểu Lộng, buổi tối chăm sóc tôi!” Tư Nguyên không có cách nào làm cho bản thân giả vờ không nghe thấy, càng không có cách nào giả vờ không hiểu.

“Duy Đóa, em...” Tư Nguyên rốt cục hiểu rõ tại sao Duy Đóa không hề lo lắng viện phí của Tiểu Lộng.

Duy Đóa cảm thấy phần nộ, còn có chút bất lực.

Ban nãy khi Tư Nguyên đi tới bên cạnh cô, trong phút chốc đó, có một chút say mê phát ra từ lòng cô, nhưng cô cần bản còn chưa kịp thưởng thức cảm giác tim đập nhanh hồi hộp đã bị Hình Tuế Kiến từ bên ngoài đến khuấy rối, làm cho tất cả những tình cảm xúc động ấy đều biến mất

Ánh mắt kinh ngạc của Tư Nguyên khiến cho sắc mặt cô trở nên trắng bệch, cả người vô cùng bối rối.

Rõ ràng là Hình Tuế Kiến cố ý !

“Em đã nghỉ hết tất cả những công việc hiện tại?” Tư Nguyên chăm chú nhìn cô, giọng nói trầm thấp hỏi.

“Ngoài... xin nghỉ phép ở câu lạc bộ Yoga, thì tất cả những chỗ khác em đều đã xin nghỉ việc.” Duy Đóa báo cáo tình hình thực tế, cố gắng che giấu sự hoảng loạn trong lòng.

Tiểu Lộng là người quan trọng đối với cô, trận bệnh này là chiến dịch trường kỳ, cô phải kè vai chiến đấu với Tiểu Lộng mới có thể khiến cho Tiểu Lộng có niềm tin chiến thắng.

Tư Nguyên miễn cưỡng cười.

Cô quen biết Tư Nguyên nhiều năm như vậy, bình thường chỉ cần một ánh mắt có thể hiểu rõ ý của đối phương, nhưng giờ phút này Duy Đóa lại không biết Tư Nguyên đang nghĩ như thế nào, chỉ sợ ở trong mắt Tư Nguyên, cô đã trở thành người phụ nữ vì tiền thuốc men mà bán cả bản thân.

Còn cô cũng không có gì để giải thích, bởi vì điều này cũng là một phần sự thật.

“Tôi sẽ quyết định chuyện của cô ấy, anh không cần phải lo lắng.” Hình Tuế Kiến lạnh lùng nhàn nhạt xen vào giữa bọn họ.

Tư Nguyên nhìn về phía hẳn.

Hai người đàn ông chăm chú nhìn nhau vài giây.

Không có thù địch, nhưng cũng chẳng có thiện cảm.

Cuối cùng, ánh mắt của Tư Nguyên chuyển về hướng khác.

Bởi vì anh chỉ là bạn bè, không có lập trường cũng như tư cách can thiệp sự lựa chọn của cô.

“Có chuyện gì, nhớ kỹ nhất định phải nói với anh.” Anh muốn ở lại bên cạnh cô giống như trước, nhưng nơi này dường như không có vị trí của anh.

“Được, chúng tôi không tiến.” Hình Tuế Kiến tùy tay lật xem hồ sơ ở đầu giường bệnh, ngay cả ánh mắt cũng không thêm nhìn.

“Tư Nguyên, em có việc muốn nói với anh.” Duy Đóa vội vàng gọi anh.

Tư Nguyên quay đầu.

“Em... có lẽ là có một thời gian em không thể về nhà ...” Trong giọng nói của Duy Đóa chứa đầy sự khó hiểu, “Mấy ngày nay em sẽ chuyển một số đồ đạc đi...Nếu có người thuê phòng trong thời gian ngắn hạn anh cứ cho họ thuê nhé.”

Duy Đóa tách chìa khóa từ chùm chìa khóa đưa cho anh.

Cô không chỉ truyền đạt thông tin mà còn đồng thời nhấn nhủ sẽ quay trở lại trong tương lai gần.

Hình Tuế Kiến đang lật xem ghi chép về ăn uống và vệ sinh của Tiểu Lộng trong ngày hôm nay, động tác cũng dừng lại.

Tư Nguyên tiếp nhận chìa khóa, nhưng sau khi nhận xong, anh lại đưa chìa khóa vào chùm chìa khóa của cô.

“Tạm thời có một mình Thường Hoan thuê là đủ rồi, em giữ chìa khóa đi...” Giọng nói của Tư Nguyên rất nhẹ, trong lời nói chứa đầy sự dịu dàng khiến tim cô loạn nhịp, “Khi nào gặp phải chuyện gì, em muốn trở về nhà lúc nào cũng được.” Lời này của anh cũng là cố ý nói cho Hình Tuế Kiến nghe, Đóa Đóa không chỉ có một mình, cô có còn một người bạn tốt là anh!

Duy Đóa nắm chìa khóa trong lòng bàn tay, động lòng, im lặng.

Hình Tuế Kiến lạnh lùng nhìn một màn.

“Ngày mai anh lại đến thăm Tiểu Lộng.” Tư Nguyên ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt.

Ngoài cửa, Thường Hoan đang nói chuyện với Tiểu Béo, vừa nói được vài câu, cảm Thường Hoan thiếu chút nữa rút xuống, thấy Tư Nguyên đi ra, Thường Hoan nhanh chóng chạy lên:

“Tư Nguyên, rốt cuộc sao lại thế này, sao em lại nghe Tiểu Béo nói, Duy Đóa ở chung với Hình Tuế Kiến?” Những người biết được đoạn quá khứ kia, giờ phút này đều sẽ cảm thấy chân tướng vô cùng bất ngờ.

Tư Nguyên không nói gì, bước thẳng về phía thang máy, tâm tình vô cùng sa sút im lặng chờ thang máy.

“Hồngбет rồi, Đóa Đóa có thể là vì tiền chữa bệnh của Tiểu Lộng, nhưng mục đích của Hình Tuế Kiến là gì? Không phải là trả thù Đóa Đóa đấy chứ? !” Thường Hoan cảm thấy thật sự không ổn.

Hai kẻ thiên địch này làm sao có thể ở cùng một chỗ với nhau chứ!

“Anh không biết.” Tư Nguyên lắc đầu.

Anh không hiểu rõ mục đích của đối phương, nhưng vào giờ phút này trong lòng vô cùng hoảng sợ.

Anh chỉ là một người bạn, vĩnh viễn không thể làm được người hùng trong lòng cô.

...

Ngày hôm sau, Tiểu Lộng quả nhiên được chuyển tới phòng chăm sóc đặc biệt của khoa chăm sóc huyết áp.

Duy Đóa lại càng bận rộn, ngoài việc trao đổi với bác sĩ về bệnh tình của Tiểu Lộng, bác sĩ còn cung cấp và giải thích cho cô những phương án trị liệu ngoài,

Tiểu Lộng lại phải làm một loạt kiểm tra, cô chạy lên chạy xuống, bận đến mức đầu óc choáng váng.

Mà ở trong tầng đặc biệt này, cô nhìn thấy có rất nhiều bệnh nhân cũng giống như Tiểu Lộng, một số người là trúng độc ôxít carbon, một số khác là tắc động mạch não, trong số bọn họ thậm chí có một số người đã

hôn mê nhiều năm, cũng không có dấu hiệu tỉnh lại, rất nhiều người nhà đều cảm thấy ngay cả bản thân họ cũng là sống không bằng chết.

Hôm nay sắc mặt của Tiểu Lộng đã hồng hào lên rất nhiều, Duy Đóa tự nói với bản thân, không được sợ, cho dù đây là một chiến dịch gian khổ, cô cũng không được phép than mệt.

Tám giờ tối, di động của cô đúng giờ vang lên.

Duy Đóa hoảng hốt.

Sáng nay, người nào đó ngoài ý muốn “tốt bụng”, đột nhiên không ăn “món điểm tâm ngọt sau khi ăn”, nhưng trước khi đi ngủ bù, hần nói đúng tám giờ sẽ đón cô về nhà.

Duy Đóa tiếp tục bình tĩnh ngồi ở trước giường Tiểu Lộng, làm bộ không nghe thấy tiếng chuông di động.

Dưới lầu đột nhiên tiếng còi ô tô không ngừng vang lên, dường như xảy ra chuyện gì đó.

Cô Ngô- người vừa mới được mời đến chăm sóc đặc biệt nhìn ra ngoài cửa sổ, hoảng sợ kêu lên

“Cô Kiều, cô mau xuống lầu đi, xe của Hình tiên sinh đã chặn hết đường ra vào của bệnh viện rồi, mọi người phía sau đang vô cùng tức giận!”

Đúng lúc này, y tá trưởng cũng tiến vào, “Người nhà bệnh nhân V18, bạn trai cô đang làm cái gì vậy? Cô mau xuống đi, đừng làm ảnh hưởng đến hoạt động của bệnh viện chúng tôi!”

Duy Đóa hoàn toàn sửng sờ.

“Tiểu Lộng đã có tôi chăm sóc rồi, cô Kiều cứ yên tâm.” Cô Ngô nhanh chóng cam đoan.

Cô... đương nhiên không phải lo lắng về cô Ngô.

Cô Ngô là người Hình Tuế Kiến cố ý thuê đến để chăm sóc đặc biệt cho Tiểu Lộng, cô ấy có nhiều năm kinh nghiệm phong phú chăm sóc bệnh nhân hôn mê, chăm sóc Tiểu Lộng vô cùng tỉ mỉ, Duy Đóa không có chút gì soi mói được.

Duy Đóa lạnh mặt, bị ép xuống lầu.

Vừa đi đến bãi đỗ xe của bệnh viện, cô thấy được một màn vô cùng hoành tráng.

“Mẹ nó, làm cái gì vậy?”

“Vương bát đản, muốn chết thì cũng đừng chần ở chỗ này, mau cho xe chạy đi!”

Rất nhiều người vây quanh xe việt dã của Hình Tuế Kiến, có chủ xe có bảo vệ có cả người đi đường, có người đập cửa, có người đá lốp xe, tiếng chỉ trích, trách móc nổi lên bốn phía, người người đều mang bộ dáng oán giận.

“Nhường đường.” Duy Đóa mặt không biểu cảm lớn tiếng nói.

Có lẽ là thần sắc của cô quá nghiêm nghị, nên những người đó đều tự động nhường ra một con đường.

Duy Đóa đi về phía chiếc xe việt dã.

Xuyên qua cửa sổ xe, cô nhìn thấy Hình Tuế Kiến ở bên trong xe đang đeo tai nghe nhắm mắt nghỉ ngơi nghe nhạc, như thể tất cả ồn ào ngoài cửa sổ xe đều không liên quan đến hần.

Cô dùng sức gõ vài cái vào cửa sổ xe, “Hình Tuế Kiến!” Giọng nói của cô có chút tức giận.

Nghe được giọng nói của cô, ánh mắt Hình Tuế Kiến thần nhiên, duỗi tay mở khóa cửa.

Duy Đóa lập tức lên xe, dùng tốc độ nhanh nhất khóa chặt cửa xe.

Hần muốn chết, nhưng cô còn chưa muốn chết cùng với hần đâu!

Quả nhiên, xung quanh lại bắt đầu gào thét, mấy người đàn ông mạnh mẽ kéo cửa xe, dường như muốn tìm hần đánh nhau, còn hần chỉ rầm rầm nhấn ga phóng đi.

Hần không nhìn thêm bất cứ lần nào, xe trực tiếp “thoát” khỏi vòng vây.

Mấy người ngăn ở đầu xe, ý đồ muốn phân xử đúng sai với chủ xe đều suýt bị đâm, Duy Đóa thở dài.

Đồ diên này!

Lúc gặp lại Hình Tuế Kiến, cô cảm thấy tính cách của Hình Tuế Kiến đã lạnh lùng, chín chắn rất nhiều, dường như đã thay đổi thành một người khác, nhưng chỉ có mấy ngày tiếp xúc với hắn, cô lập tức hiểu rõ bản thân bị lừa.

Hình Tuế Kiến căn bản không thay đổi!

“Hôm nay sao anh không uy hiếp những người đó mình có súng?” Duy Đóa không nhận được châm chọc hắn.

Hắn nhìn cô một cái, “Cô cho rằng có mấy người sẽ tin tưởng giữa ban ngày ban mặt, có người thực sự mang súng ở trên người? !”

Cho nên, hắn thật sự có súng? Ánh mắt Duy Đóa nặng nề .

Một ngày nào đó, cô sẽ cho hắn biết, hắn đang đặt một con bọ cạp ở bên mình!

“Sau này anh không cần đến bệnh viện đón tôi nữa, tôi không muốn cùng chết với anh!”

Sự âm ỉ của hắn thật sự là không thay đổi một chút nào, đáng tiếc cô tuyệt đối không muốn bị liên lụy.

“Tôi đã mua xe cho cô.” Đột nhiên thay đổi sang một vấn đề tốt đẹp, Hình Tuế Kiến lạnh lùng trả lời.

Duy Đóa sửng sốt, thực sự bọn họ đang nói cùng một vấn đề sao?

“Tôi sẽ không lái xe.” Duy Đóa lạnh lùng trả lời.

Hắn thực coi cô là tình nhân? Không chỉ có kim ốc tàng kiều, bây giờ còn mua xe cho cô? !

“Lúc học lớp 8 cô đã biết lái xe rồi.”

Duy Đóa đang muốn phủ nhận.

“Tôi thấy cô lái xe trong sân trường.” Hắn lạnh lùng phản bác câu nói của cô.

Năm học lớp 8 ấy, cô đột nhiên phát ra ý tưởng muốn học lái xe, điều này khiến cho chú lái xe vô cùng sợ hãi.

“Xuống đi, tôi đã khởi động! Nắm tay lái, nhấn ga về phía trước khởi động, vô cùng đơn giản!” Cô cố chấp muốn học.

Chú lái xe bị sự tùy hứng của cô không biết làm thế nào, đành phải ngồi vào vị trí bên cạnh, nơm nớp lo sợ nắm chặt tay.

Cô vừa lên xe, khẽ nhấn ga, lúc đó adrenalin bắt đầu tiết ra nhanh hơn, toàn thân trên dưới có một loại cảm giác vô cùng hưng phấn, kết quả không biết thế nào khiến cho xe đột nhiên đâm vào bồn hoa, cuối cùng, sau khi dừng lại, cô đang cầm tay lái sợ tới mức xanh cả mặt, ngay cả tiếng cũng không thốt ra được.

“Cô cũng không phải là người tốt, cũng chả hiền lành bao nhiêu so với tôi.” Môi mỏng của hắn khẽ cong lên, thoát nhìn giống như thể đang cười.

Nụ cười của hắn làm cho người ta căn bản không thể phân biệt được đây có phải là cười nhạo hay không.

“Tôi sẽ lái xe!” Duy Đóa ôm hận nói.

Sau đó, vào kì nghỉ hè cô đều ở sau lưng cha mẹ lên học lái xe, cho đến một ngày cô rốt cục kiêu ngạo chính phục được “con ngựa hoang” kia.

“Tôi biết.” Hắn kỳ quái nhìn cô một cái.

Làm sao hắn biết?

“Tôi còn biết, hai năm trước, cô bị bạn cùng phòng lôi kéo cùng đi thi lấy bằng lái!” Hắn thần nhiên nói.

Đêm qua hắn phái Tiểu Béo lấy danh nghĩa bạn học cũ, mời Thường Hoan ăn một bữa cơm, chỉ cần mấy chén rượu, đã biết được tình hình mấy năm gần đây của cô.

Hắn cũng biết ư? Xem ra, mấy ngày nay, hắn thật sự đã điều tra cô.

Vào tới chung cư, hắn đem xe đỗ dưới bãi đỗ xe ngầm, nhưng lúc này hắn lại không dừng xe ở vị trí cũ, mà lại đỗ gần vị trí chiếc xe mới cách đó không xa.

Duy Đóa chú ý tới hóa ra là một chiếc BMW 330.

Hắn đem chìa khóa xe mới quăng cho cô, “Quà của cô.” Hắn có năng lực, đương nhiên sẽ không bạc đãi người phụ nữ của hắn.

Nói xong, hắn nhanh chóng bước đi.

“Tôi không cần quà của anh!” Duy Đóa vội đi qua, ngăn hắn lại.

Dựa vào cái gì mà cô phải nhận quà của hắn? Dựa vào cái gì mà hắn cho là cô phải nhận?!

Hắn chăm chú nhìn cô.

“Tôi không có gì có thể cho anh, cho nên, tôi không cần!” Duy Đóa nhấn mạnh từng chữ một.

Còn hắn chỉ nhàn nhạt lên tiếng: “Ai nói cô không có gì có thể trả lại cho tôi? Buổi tối cô sẽ rất vất vả, bởi vì tôi sẽ muốn sự báo đáp của cô.”

Duy Đóa mất vài giây mới nghe hiểu lời hắn nói, nhất thời cả người phảng phất như bị sét đánh, cứng đờ ra.

...

Giờ khắc này, Duy Đóa có một loại xúc động muốn chạy trốn.

Nhưng “vật thể chấp” của cô đang bị giữ ở bệnh viện, cô có khả năng trốn đi sao? Hơn nữa, cô là ai? Cô phải sợ hắn hay sao? !

Về nhà, hắn đi tắm trước.

Lúc đi ra, phần thân dưới của hắn chỉ quây bằng một cái khăn tắm, vừa dùng khăn lau tóc, vừa ra lệnh cho cô, “Tối phiên cô.”

“Anh đi ngủ trước đi, tôi còn đang xem phim, xem xong tôi sẽ đi ngủ.” Duy Đóa cũng không quay đầu lại trả lời.

Yên tâm đi, cô sẽ xem hết phim của từng đài truyền hình, cho đến khi màn hình hiện lên “hẹn gặp lại” thì thôi.

Đúng lúc cô đang đắc ý với kế hoạch của mình.

“Phụt” màn hình TV đột nhiên biến thành màu đen.

Cô kinh ngạc, quay đầu, nhìn thấy hắn vừa vịn bụng remote xuống.

“Đừng khiến cho tôi mất đi tính nhẫn nại.” Nói xong, giọng nói tràn đầy cảnh cáo, kéo khăn tắm xuống.

Hắn kéo khăn tắm xuống!

Cả người Duy Đóa đều chấn động, bởi vì, bởi vì, không có khăn tắm che phía dưới của hắn...

Lộ ra hai chân rắn chắc, cùng với, cùng với...

To lớn.

“Tôi không có tế bào văn nghệ, không có hứng thú nói chuyện tình yêu trong sáng, cho nên, nếu còn muốn ở cùng nhau, trước hết cô nên thỏa mãn nhu cầu sinh lý của tôi.” Hắn xốc chân, lên giường trước.

Thị giác “chấn động”, hơn nữa ngôn ngữ trắng trợn như vậy, Duy Đóa cả người hơi run run, cố gắng làm cho bản thân thật bình tĩnh.

Cô nhúu mày: “Tôi đi tắm trước.” Cô khóa cửa phòng tắm không đi ra là được chứ gì?!

“Giặt cả khăn và quần lót của tôi.” Hấn mở báo, ở trên giường thản nhiên nói.

Cô là phụ nữ, nấu cơm giặt quần áo cho hấn là những việc cô nên làm.

Giặt quần lót của hấn? ! Duy Đóa nhất thời hận nghiêng răng nghiêng lợi.

“Rồi.” Chủ nhân!

“Tắm rửa, giặt quần áo, cho cô thời hạn nửa tiếng, quá hạn tôi trực tiếp đá cửa.” Khi cô sắp tiến vào phòng tắm, hấn thêm vào một câu.

42. Q.2 - Chương 12

Tắm rửa, giặt quần áo, cho cô thời hạn nửa tiếng, quá hạn tôi trực tiếp đá cửa.

Xem ra, đêm nay Hình Tuế Kiến thực sự dồn cô vào tình thế bất buộc.

Hừ hừ hừ, hấn coi bản thân là gì chứ? Vua sao?

Duy Đóa giận dữ đứng dưới vòi hoa sen, mặc cho nước lạnh chảy vào người mình, vẻ mặt nghiêm nghị.

Vì vậy, hiện tại, cô nên làm cái gì bây giờ? Cô sẽ không thật sự làm chuyện kia với Hình Tuế Kiến chứ.

Mới nghĩ đến khả năng này, cả người Duy Đóa đã cảm thấy lạnh lẽo.

“28 phút rồi đấy.” Ngoài cửa truyền đến giọng nói lạnh lùng nhắc nhở.

Giọng nói không lớn nhưng đủ khiến cho Duy Đóa rét lạnh, cả người không khống chế được run rẩy.

Hình Tuế Kiến thực sự không đùa!

Cô tắt vòi nước, mặc xong quần áo đã là 29 phút 40 giây, cô nghiêm nghị kéo cánh cửa nhà tắm.

Hấn ở trên giường, môi hơi nhếch lên, như thể đang khen ngợi, tốt lắm, rất thức thời.

Duy Đóa bình tĩnh như thường, nhìn không chớp mắt, cô xốc chăn, lên giường.

Hấn trái, cô phải, cùng đắp chung một chiếc chăn mỏng, mỗi người một gối.

Trong nháy mắt đó, hấn không lên tiếng, còn cô cũng không có gì để nói.

Mới đầu hạ, trong phòng đã mở máy lạnh, nhưng hấn lại cảm thấy có một trận lửa nóng từ trong cơ thể bản thân từ từ dâng lên. Cúi xuống, mạnh mẽ xoay người, hấn áp ở trên người Cô. Dần dần không khống chế được lửa nóng trong mắt, nhưng đáp lại là một đôi mắt lạnh lẽo từ đầu tới cuối. Cơ thể hấn dựa sát về phía cô, nhưng cô không hề nhúc nhích, lạnh lùng đối mặt với hấn.

Một giây, hai giây, ba giây, mười giây, ba mươi giây...

Loại lạnh lùng này, không giống như trước khi diễn ra quan hệ, mà giống như kẻ thù giằng co thì đúng hơn.

Người nào di chuyển trước thì kẻ đó thua.

Hai phút sau, hấn từ từ đứng lên, kéo giãn một chút khoảng cách với cô.

Ngay khi Duy Đóa âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi thì...

Hấn đột nhiên mạnh mẽ bắt lấy hai tay cô, kéo tay cô lên, một tay chế ngự gối, làm cho cô không thể động đậy được.

Hấn nhanh như chớp cúi người, chớp mắt đã dán lên môi cô, mạnh mẽ đẩy rằng cô ra, thô bạo xâm lược từng góc trong khoang miệng cô.

Nụ hôn này vô cùng hung mãnh, hung mãnh nóng lòng muốn nuốt luôn cô.

Cô rất cục hiểu rõ vì sao sáng nay hấn không chạm vào cô, hóa ra là hấn đã tính “ăn buffet” nên mới giữ lại để ăn cho no nê.

Ngoài trừ nụ hôn sét đánh, tốc độ bàn tay của hấn cũng rất nhanh, bàn tay hấn tiến vào bên trong áo cô, nắm lấy phần dây đà, mạnh mẽ vuốt ve.

Ngay khi tay hấn đụng tới nơi bí ẩn của cô, sắc mặt Duy Đóa từ hồng hào phút chốc trở nên tái nhợt, thậm chí lông tơ toàn thân cô dựng đứng, cố gắng kiềm chế để cho bản thân không hét lên.

Ở trước mặt Hình Tuế Kiến, cô tuyệt đối không thể thua, không thể bại lộ nhược điểm của bản thân!

Áo ngực của cô khá dày, hấn chỉ vuốt ve như vậy quả nhiên không giải quyết được vấn đề, hấn vô cùng không hài lòng, bắt đầu có chút nôn nóng lôi kéo áo cô.

Hấn lôi kéo cực kì thô lỗ, cúc áo của cô đã bị hấn mạnh mẽ xé rách quăng xuống đất, nhưng áo ngực của cô vẫn còn ương ngạnh chiến đấu với hấn.

Hấn dùng lực xé, thế nhưng thứ đó dù đã bị xé thế nào vẫn cứ co dãn trở về vị trí cũ, bày ra bộ dáng chống đối lại hấn.

“Cởi như thế nào?” Mi tâm hấn nhú lại, huyết mạch sôi sục, tràn ngập nôn nóng.

Thật ra hấn có thể lựa chọn cách khác để đạt được mục đích, nhưng hấn không muốn làm.

Hấn muốn từ từ tận hưởng cô!

Duy Đóa vô cùng bình tĩnh, cô lấy chiếc chăn mỏng quấn người, để tránh cảnh xuân lộ ra ngoài.

“Xin lỗi, cái kia của tôi đến.” Cô lạnh nhạt nói.

Mi tâm của hấn bắt đầu nhú lại, giống như thể không hiểu ý của cô.

“Kính nguyệt mỗi tháng một lần của phụ nữ.” Cô không hề xấu hổ, đáp lại dứt khoát.

Hấn chăm chú nhìn cô.

“Vừa nãy khi tắm, tôi mới phát hiện ra cái kia đến.” Bộ dáng cô lạnh nhạt, thật sự làm cho người ta khó hoài nghi “sự thành thật” của cô.

“Anh là người làm ăn, sẽ không muốn gặp xui xẻo, còn tôi nên trân trọng cơ thể của mình, không muốn gặp phải bệnh phụ khoa.” Cô thản nhiên nói, “Vì vậy, đêm nay chúng ta cứ như vậy ngủ đi, chuyện này, chờ cái kia hết rồi nói.” Nói xong, cô bình tĩnh quấn lấy chăn mỏng, quay người về bên phải, đưa lưng về phía hấn.

Hiện tại, cô phải đi một bước tính một bước, có thể trốn được phút nào tính phút đó.

Cô giả vờ vô cùng tốt, làm cho người ta rất khó phát hiện lúc này cả người cô đều căng thẳng phòng bị.

Hấn bị bế tắc tại đó, liên tục nhú mày.

Súng lên nửa vời, vô cùng khó chịu.

“Tắt đèn đi, cả ngày chăm sóc Tiểu Lộng, tôi đã rất mệt rồi.” Cô giả vờ hoàn toàn không hiểu phía sau mình dường như sắp bị ánh mắt của hấn thiêu thành hai cái động, lạnh nhạt thúc giục.

Dưới ngọn đèn mờ ảo, bình tĩnh nói xong, Duy Đóa đưa lưng về phía hấn, khéo môi mang theo một tia cười lạnh.

Hình Tuế Kiến giống hệt Tổng Phỉ Nhiên, không chỉ muốn cơ thể mà còn muốn cả trái tim của cô. Cho nên, trước khi kế hoạch chưa thành công, bọn họ nhất định đều sẽ đối trá, nhẫn nại, bởi vì chỉ có khi cô trao trái tim của mình, sự trả thù của bọn họ mới chính thức bắt đầu!

Còn cô cũng sẽ tương kế tựu kế!

Quả nhiên, sau khi thấy cô lộ ra sự mệt mỏi, tất cả động tĩnh phía sau đều lặng im.

Duy Đóa âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Tôi muốn kiểm tra cơ thể.” Hấn lãnh đạm nói.

Kiểm tra cơ thể?

Duy Đóa từ từ xoay người, ngồi dậy, không thể tin được điều bản thân nghe thấy, cô dùng một loại ánh mắt không thể tin được trừng hấn.

Hấn nôn nóng như vậy sao? Tám đời không chạm qua phụ nữ sao? Giống như Tống Phỉ Nhiên giả vờ quân tử sẽ chết sao? !

Phấn khích mắng, nhưng cuối cùng môi cô vẫn ngậm lại.

“Anh nghĩ rằng tôi lừa anh?” Về mặt cô chính trực chất vấn.

“Không phải không có khả năng này.” Hấn lãnh đạm trả lời.

Duy Đóa hít thở thật sâu.

Cô cho rằng sự “hung hãn” của mình sẽ làm hấn biểu lộ một chút á náy hoặc bất an, ít nhất sẽ có phong độ một chút tạm thời buông tha cô.

Nhưng chó má, về mặt hấn vẫn thản nhiên như vậy!

Môi cô hơi nhếch lên, “Được tôi cho anh kiểm tra.” May mà cô đã sớm chuẩn bị.

Cô kéo bàn tay hấn.

Chỉ là một động tác đơn giản, cô cũng đã cảm thấy mồ hôi lạnh đầm đìa.

Trên quần cô có một chỗ vải thật dày, Hình Tuế Kiến nhúu mày, lại duỗi tay đề, xác định sự tồn tại của cái này làm cho người ta không thể xem nhẹ được.

“Có thể tin chưa, tôi không lừa anh!” Cô từ từ thả tay hấn ra, vô cùng bình tĩnh nói, “Vì vậy, hiện tại tôi có thể ngủ...”

Từ “chưa” cuối cùng cô còn chưa nói xong, cơ thể rắn chắc kia lại một lần nữa áp trên cơ thể mềm mại của cô.

Cả người cô trống rỗng.

Ngay khi hấn lại một lần nữa áp đảo cô, cô rõ ràng cảm giác được sự nguy hiểm của hấn.

Rốt cuộc là kiểm tra cơ thể hay là hấn muốn chạm vào cô đây? Cơ thể Duy Đóa không ngừng run rẩy, cánh môi phát run, đầu hỗn loạn.

Tay hấn đang hướng về mép quần của cô, mạnh mẽ dùng sức kéo quần lót của cô xuống.

Ở khoảnh khắc chất vải rời khỏi người cô, lý trí cũng đã rời khỏi cô mà đi mất, cô bắt đầu dùng sức giãy dụa.

Vì vậy, cô lại bị cưỡng bạo một lần nữa? Đừng!

Trong lòng cô điên cuồng hò hét, động tác giãy dụa càng dữ dội, nhưng thể lực giữa nam và nữ luôn có sự chênh lệch, cho dù cô giãy dụa mạnh mẽ như

vậy nhưng so với hấn vẫn quá yếu ớt...

Quần lót của cô bị xé, không lưu tình chút nào vất trên đất.

“A!” Duy Đóa rốt cuộc không khống chế được, mắt không còn thấy gì điên cuồng hét chói tai.

Hồi ức khủng bố như thủy triều dâng, khiến cho cô rơi vào ma chương không thể thoát ra.

Đặc biệt, lúc này lại là cùng một người, khiến cho sự sợ hãi càng thêm tăng lên.

Xung quanh yên tĩnh.

Chỉ có tiếng cô liên tục hét chói tai, vang vọng trong phòng ngủ rộng lớn.

Một phút, hai phút, ba phút, cô vẫn còn hét chói tai.

Thậm chí vừa hét chói tai, cô vừa mở ngăn kéo bên cạnh.

Cô đang tìm cái gì? Ngăn kéo phía dưới bình thường là nơi cô để túi.

Cô muốn lấy cái gì ở trong túi?

“Dừng lại.” Hấn dùng tay che miệng cô lại.

Nếu còn tiếp tục hét như vậy, ngày mai cô sẽ bị khàn giọng.

Nhưng lòng bàn tay hấn lập tức truyền đến một trận đau đốn, màu, từ lòng bàn tay hấn từng giọt rơi xuống drap trắng tinh.

Cô cắn vô cùng độc ác, giống như một con thú nhỏ bị uy hiếp tính mạng.

Hấn vẫn không nhúc nhích chăm chú nhìn cô giờ phút này thất thố như vậy, mặc cô cắn cho tay hấn máu thịt đã mơ hồ.

Không phải hấn không giận, mà là cái người độc ác cắn người kia, giờ lúc này run rẩy giống như lá rụng bay theo gió, nước mắt ràn rụa.

Cô vô cùng không ổn.

“Kiều Duy Đóa, nếu cô còn tiếp tục cắn nữa bàn tay của tôi sẽ thành tàn phế.” Mặt hấn không biểu cảm nói.

Hấn không biết dịu dàng, thời khắc này, hấn có phần không biết nên làm cái gì bây giờ.

Hơn nữa, cô dường như căn bản không nghe thấy lời hấn nói, hai mắt đỏ bừng, còn sống chết cắn tay hấn không buông, như thể sợ bản thân buông lỏng sẽ bị hấn xâm phạm.

Thật ra, nếu hấn cố chấp, cô căn bản không ngăn được hấn.

Hấn thở dài, phải chế trụ miệng cô, vẻ mặt cô bình tĩnh.

Trên mặt cô càng sợ hãi.

Hấn mặc kệ, một chưởng hợp lí, bắt được miệng cô.

Hấn không chế độ mạnh yếu vô cùng tốt, khiến cho cô buông lỏng bản thân, nhưng cũng không để cho cô bị thương.

“Tốt lắm, dừng lại.” Dù là hét chói tai hay là cắn người đều phải ngừng lại.

Hai tròng mắt Duy Đóa đỏ bừng, liều mạng trừng hấn.

Giờ phút này, hai mắt cô đều không giấu được sự thù hận chán ghét.

Lòng Hình Tuế Kiến trầm xuống.

Đột nhiên, trong lòng có chút ác liệt.

“Tôi không muốn chơi với anh.” Chơi ư, điều này không thích hợp với cô gái kiêu ngạo trong trí nhớ của hấn.

Cả người Duy Đóa càng cảnh giác .

Hấn dùng cánh tay kiềm chế cô, còn cô vô cùng ngang ngược giơ cánh tay về phía hấn, bộ dạng chuẩn bị liều mạng với hấn.

Nhưng hấn lại ngăn lại.

Lần này, tay hấn đặt ở ngực cô, khiến cho cô không có cách nào di chuyển được.

“Được, đêm nay tôi tha cho cô, hiện tại cô có thể tỉnh táo giúp tôi rồi chứ?!” Nhìn thấy cô không bình thường, hấn lạnh lùng quát.

Cô có ý đồ dùng chân tấn công hắn, lại vì những lời này của hắn mà cứng đờ giữa không trung.

Hắn nhẩn nại chờ.

Một hai phút sau, ánh mắt điên cuồng mới dần dần tỉnh táo.

Hình Tuế Kiến cuối cùng có thể xác định cô đang sợ điều gì.

“Nhìn sàn nhà đi.” Hắn đưa tay đẩy mặt cô, đánh giọng ra lệnh.

Theo mệnh lệnh của hắn, ánh mắt của cô từ từ nhìn xuống dưới sàn.

Nơi đó, có quần lót của cô, cùng với “lời nói dối” trong chiếc quần lót. Băng vệ sinh sạch sẽ, căn bản không có một vết máu.

Sắc mặt Duy Đóa tái nhợt vì lời nói dối của bản thân bị vạch trần, cũng vì bản thân vừa rồi phản ứng thái quá.

Hóa ra hắn cởi quần lót của cô, chỉ để “kiểm tra cơ thể”.

“Ngủ đi.” Hắn quyết đoán tắt đèn.

Trong bóng đêm Duy Đóa cúi người nhặt quần lót dưới sàn, nhếch nhác nhanh chóng mặc “lời nói dối” vào. Lúc này cô mới cảm thấy hơi yên tâm một chút, ngồi một lát mới tự mình chui vào trong chăn.

Tiểu Lộng vẫn còn đang ở bệnh viện.

Cô muốn báo thù.

Vì vậy, cô phải tỉnh táo lại cùng giường với “hồ”.

Cô vừa nằm xuống, lại có một cánh tay duỗi đến, một nguồn nhiệt dán về phía cô.

Trong lòng Duy Đóa hoảng hốt, đang muốn phản kháng.

“Tôi nói được thì sẽ làm được.” Chỉ một câu nói hắn đã ngăn được cô tiếp tục giãy giụa.

Duy Đóa cắn môi, đè ép bản thân phải cố chịu.

Hình Tuế Kiến tuy rằng đáng giận, nhưng tính cách của hắn quả thật là nói được thì làm được.

Nhưng...

“Anh...” không phải nói được thì làm được sao?

Sắc mặt cô tái nhợt lại muốn né ra sự chèn ép của hắn.

“Buông tha cô, nhưng tôi phải ‘chạm vào’ cô mới có thể ngủ được!”

Duy Đóa cảm nhận được sự uy hiếp trước nay chưa từng có, cô run rẩy, tay lạng lẽ sờ soạng ngăn tử, muốn tìm vũ khí có thể bảo vệ được cô.

“Túi của cô ở dưới phòng khách.” Dù hắn đã nhắm mắt, chuẩn bị ngủ, nhưng vẫn nhìn thấu tâm tư nhỏ nhỏ của cô.

Cô căng thẳng.

“Yên tâm, tôi sẽ không đi vào.” Hắn thì thầm, giọng nói khàn khàn bộc lộ sự khát khao trong cơ thể hắn.

Loại cảm giác này quả thực là tra tấn, nhưng hắn lại không thể không khuất phục loại tra tấn như vậy.

Bởi vì hắn vuốt ve, nên Duy Đóa lại run rẩy.

Vừa run rẩy, cô vừa giật mình hiểu rõ, cái gì gọi là “buông tha”, còn cái gì gọi là “chạm vào”.

Đây là sự nhượng bộ của hắn, cũng điểm mấu chốt hắn có thể lui lại.

Cô cắn môi, miễn cưỡng phát hiện phía sau hô hấp dồn dập, còn có tay hắn không an phận, dao động khắp nơi trên cơ thể cô.

Cơ thể cô căng thẳng, còn hô hấp của hân càng ngày càng nhanh.

Lúc này, hân vô cùng giữ chữ tín, cô không cảm thấy đau đớn, hiện tại hân đã “nhân từ” lắm rồi, cô không có khả năng được một tác lại muốn tiến một thước .

Hân hết lòng tuân thủ hứa hẹn không đi vào, nhưng trong phòng ngủ vẫn nồng đậm mùi tình dục.

43. Q.2 - Chương 13

Rõ ràng không làm gì cả, nhưng trên người cô lại dính đầy mùi của hân.

Hơi thở của Duy Đóa đã sớm dần dần bình tĩnh, nhưng trong mũi cô vẫn tràn ngập hơi thở nam tính mãnh liệt.

Hân say sưa ngủ.

Ba giờ sáng, Duy Đóa từ từ ngồi dậy.

Bên hông cô bị một bàn tay to lớn ôm trọn. Từ lúc nằm xuống đến bây giờ, hân vẫn luôn ôm lấy cô, tràn ngập sự thô bạo và ham muốn chiếm hữu.

Bọn họ là kẻ thù, còn hân tạm thời thỏa mãn dục vọng chinh phục, trong khoảnh khắc khi đêm tối hoàn toàn bao phủ căn phòng, lẽ ra trong lòng bọn họ phải lộ ra sự lạnh lẽo mới đúng chứ? ! Tuy nhiên Hình Tuế Kiến lại diễn tốt hơn so với tưởng tượng của cô!

Một trận chán ghét nổi lên trong lòng, Duy Đóa cố ý muốn đẩy tay hân ra, nhưng cô vừa mới di chuyển, đôi chân cường tráng đã gác lên đùi cô, khiến cho cô không thể nào nhúc nhích.

Cô lấy tay đẩy hân ra, nhưng Hình Tuế Kiến nặng như một ngọn núi, sức lực của cô lại càng yếu đuối. Vì thế, sau khi bớt giận, cô dứt khoát đẩy hân, nhưng hân lại coi như ruồi muỗi, vươn tay ra ôm cô càng chặt hơn.

Còn cô giống như Tôn Ngộ Không bị đặt trong núi Ngũ Hành Sơn, căn bản không thể chống lại màn xiếc này! Rõ ràng bọn họ là kẻ thù, tại sao lúc này lại có cảm giác giống như tình lữ cùng qua đêm? !

Duy Đóa hận nghiêng rằng nghiêng lợi, giãy dụa, bị chèn ép, giãy dụa, lại bị chèn ép, Hình Tuế Kiến không có tuổi thơ sao? Dem cô trở thành búp bê ôm ấp!

Một phen ép buộc như thế, lại mở mắt đến hừng đông.

Cảm giác ngủ cùng với kẻ thù là như thế nào? Thật sự là trong lòng vừa sốt ruột vừa cuộn cuộn...

Tại sao Hình Tuế Kiến lại có khả năng điều chỉnh tâm lý tốt như vậy? Nhìn khuôn mặt ngủ say của hân, Duy Đóa cảm thấy vừa đổ kị vừa hận.

Trong bóng tối, cô lại sốt ruột trở mình, dưới hông bị một vật ẩm ướt dán vào, khiến cả người cô đều không thoải mái

Hơn nữa...

Cô hơi tựa vào đầu giường, trong không khí mùi tình dục tỏa ra càng đậm đặc hơn, khiến cô cảm thấy buồn nôn, rất nhiều kí ức vụn vặt thoáng hiện trong đầu cô.

“Bác sĩ, tôi muốn xóa sạch đứa trẻ này.” Từ lúc biết mình mang thai đến bây giờ, cha mẹ chỉ biết chỉ trích, trách móc lẫn nhau, còn cô chỉ biết lặp lại câu nói này.

“Đúng đúng đúng, con gái của chúng tôi có tiền đồ cực tốt, ngàn vạn lần không thể giữ lại nghiệt chủng này!” Cha mẹ vội vàng gạt đầu với bác sĩ.

Tuy nhiên.

“Xin lỗi, chúng tôi là bệnh viện chính quy, cô Kiều đã mang thai gần 5 tháng, phẫu thuật phá thai sẽ vô cùng mạo hiểm. Trừ khi có giấy chứng nhận của bên kế hoạch hóa gia đình và cha đứa trẻ kí tên thì chúng tôi mới dám mổ.”

Giấy chứng nhận của bên kế hoạch hóa gia đình? Cha của đứa trẻ kí tên? Hai người cha mẹ vốn sĩ diện, nghe vậy sắc mặt đại biến.

“Đóa Đóa, nếu không con cứ sinh đứa trẻ ra đi, rồi lên lút bỏ đi là được.” Kết thúc hội nghị gia đình, cha mẹ quyết định như vậy.

So với tình hình xáo trộn, không bằng lên lút xử lý đứa trẻ, sau khi sinh ra nó sống hay chết cũng không liên quan đến nhà họ Kiều.

Đêm đó cô rời khỏi nhà.

“Bác sĩ, tôi muốn xóa sạch đứa trẻ.” Tròn một tháng, cô đã chạy đến khắp các bệnh viện lớn nhỏ trong thành phố Ôn.

Cuộc sống của cô là do cô làm chủ! Nhưng mỗi lần cô nhắc đến chuyện này đều bị từ chối.

Vấp phải trắc trở khắp nơi, nhưng cô vô cùng cứng rắn.

Cô không muốn sinh đứa trẻ ra! Làm sao cô có thể sinh con của kẻ thù chứ? Làm sao cô có thể sinh đứa trẻ ra rồi vứt bỏ nó? Không!

Cuối cùng, cô lựa chọn một phòng khám tư nhân, ở đó không cần phải đưa ra bất cứ giấy tờ gì, có thể nhẹ nhàng giải quyết phiền toái của cô, hơn nữa giá

cả lại rẻ, tám trăm tệ có thể giải quyết được biết bao “phiền toái”.

Cô điền tên giả, tuổi giả, nơi này cũng không có người hỏi. Người bác sĩ nữ đo qua loa huyết áp và nhiệt độ cơ thể cô, rồi quyết định thời gian phá thai.

Cô tiếp nhận viên thuốc ở trong tay y tá, trước khi cô dùng nước ấm nuốt vào, dưới bụng cô lại có động tĩnh.

Bụng cô bị hung hăng đá một chút.

Trong một tháng rời nhà trốn đi, nó đã càng ngày càng biết chuyển động, có lúc đá ở chỗ này, có lúc lại đá ở chỗ khác, giống như thể chờ đợi được đi đến thế giới này sớm một chút.

Đúng, cô sẽ sớm cho nó đi đến thế giới này! Trong lòng cô lạnh như băng.

Cô không chút do dự liền nuốt vào một viên thuốc có tên gọi Mifepristone.

Tiếp theo, bác sĩ tiêm một mũi vào bụng cô, không đau, thật sự là không đau chút nào.

Cô nằm trong phòng sinh sơ sài, trên mặt không có một chút cảm xúc nào.

Cô chờ nó ra.

Sự tồn tại của nó là một vết nhơ không thể tha thứ trong cuộc đời cô.

Nhưng tại sao quá trình chờ đợi lại sốt ruột như vậy? Nó vẫn chuyển động như cũ, nhưng cô vẫn nhạy cảm phát hiện được sự nôn nóng bất an của nó.

Cô cười lạnh, dù nó có nôn nóng thì cũng không có cách nào, vốn là không tránh khỏi vận mệnh này.

Ban đêm, trong phòng sinh đưa vào một bệnh nhân trở dạ.

Xuyên qua tấm vải che sơ sài dơ bẩn, cô nhìn thấy một cô gái diện mạo thanh tú, lúc được đưa vào trên đùi đã tràn đầy máu tươi.

Cô chăm chú nhìn cô ấy.

Cô muốn biết mình có phải là quái vật hay không, nếu không tại sao lại cứng rắn như vậy.

“Cô bao nhiêu tuổi? Hình như còn nhỏ hơn so với tôi.” Trên giường bệnh, cô gái nhận thấy ánh mắt của cô, cơn đau đã tạm lui đi, quay sang bắt chuyện với cô.

Cô im lặng.

Cô gái không ngừng thở sâu, dường như không hề đau chút nào.

“Cô là nữ sinh trung học à?” Cô gái chắc chắn, “Tôi cũng vậy...”

Mấy phút sau, cô gái đã vô cùng đau đớn, toàn thân tràn đầy mồ hôi.

“Còn trẻ như vậy, sao cô lại có can đảm sinh đứa trẻ này?” Duy Đóa đột nhiên hỏi.

Một câu nói đơn giản lại khiến cô gái rơi lệ.

“Tôi không muốn sinh, nhưng lúc phát hiện ra đã quá muộn!” Cô gái khóc nức lên, “Bạn cùng phòng của tôi nghe người nhà nói, nếu phá thai sẽ ảnh hưởng đến việc sinh sản trong tương lai, nên tôi không dám, tôi...”

Có thể ảnh hưởng đến việc sinh sản trong tương lai? Các bác sĩ đã từng nói những lời này, nhưng có gì quan trọng chứ? Dù sao chuyện trong tương lai hãy để tương lai lo.

Duy Đóa im lặng.

“Hu hu hu, tôi không muốn có đứa trẻ này...” Cô gái khóc rống, bộ dáng dường như dè nén đã lâu.

“Tôi hận chết cha của nó, tôi, tôi là bị, bị người ta...” Cô gái khóc khiến cô bị chấn động.

Hóa ra cô ấy cũng gặp phải chuyện không may.

“Đừng khóc nữa, khóc thì có ích gì chứ? Không bằng giữ sức để giải quyết mọi chuyện.” Cô ngắt lời cô ấy.

...

Đêm đó, cô gái đau đến mức lấy mạng, cô ấy không ngừng khóc nỉ non, nước mũi, nước mắt, máu tươi, nước tiểu, thật sự vô cùng thảm hại.

Duy Đóa luôn luôn nghiêng đầu, chăm chú nhìn cô ấy.

Mọi người đều nói sinh con rất đau, cho nên người phụ nữ vì những người đáng giá mới phải chịu đựng sự đau đớn này.

Mà trong phòng sinh cô và cô ấy, đều bởi vì những người không đáng giá mà phải chịu sự đau đớn này.

Sau đó, bác sĩ nói tử cung của cô thiếu sự miễn cảm, lại sai y tá đưa cho cô một đồng thuốc lớn.

Dường như cô chẳng cần suy nghĩ liền nuốt vào.

Tiếp đó.

Cuối cùng.

Cơn đau cũng ập đến.

Bụng vô cùng đau đớn.

Cảm giác đau đớn dữ dội, bắt đầu tấn công cô, dù cắn môi đến chảy máu cô cũng không kêu tiếng nào.

“Tiêm thêm hai mũi trợ sản vào động mạch cho bệnh nhân, để cho cô ấy nhanh chóng sinh sản!” Bác sĩ cho rằng cô chưa đủ đau.

...

“Bác sĩ, bệnh nhân ở giường số 2 đã sinh một bé gái.”

“Bác sĩ, bệnh nhân ở giường số 1 cũng sinh một bé gái!”

Trong phòng sinh, truyền đến tiếng trẻ con khóc.

Nhưng chỉ có tiếng của một đứa trẻ.

...

Cô nằm trên giường bệnh lạnh như băng, sự đau đớn như được hút hết ra, khiến cả người cô tê liệt.

Cơ thể khó chịu không nói lên lời mà cảm giác trong lòng cũng như vậy.

Y tá thay quần áo và vệ sinh cho bé gái ở ngay sát vách.

Còn “vật phẩm” giữa hai chân cô đang di chuyển.

“Đứa trẻ” thậm chí còn không có khả năng phát ra âm thanh kháng cự khi phải đối mặt với thế giới lạnh lẽo.

Môi Duy Đóa không còn chút máu, cô run rẩy, dù sao cô vẫn còn nhỏ, chỉ dám liếc mắt, không dám cúi đầu nhìn “đứa trẻ” giữa hai chân cô.

“Đứa trẻ” không ngừng chuyển động, giống như ở trong bụng đá cô từng cái từng cái một, nhưng cơ thể mỏng manh ấy dần dần yếu ớt, dần dần không còn sức lực.

Mấy phút kia còn dài hơn so với mấy thế kỉ.

Hồi hận ư? Cái đáp án luôn kiên định kia tại thời khắc này không có cách nào xác định được.

Cô cảm thấy mình nhất định sẽ phải chịu báo ứng.

Y tá cuối cùng xử lý xong bên kia, đi đến trước giường sinh của cô, hô to:

“Bác sĩ, không ổn, không ổn rồi! Bệnh nhân ở giường số 1 xuất huyết không bình thường!”

...

Một trận choáng váng đầu.

Trời tờ mờ sáng, gò má Duy Đóa ướt đầm, cô sờ mặt mình, không ngờ cô lại khóc trong mơ.

Cánh tay trần trụi bên cạnh, lộ ra thân hình cường tráng, hằn từ từ mở to mắt.

“Chào buổi sáng.” Hắn chào hỏi cô.

Sáng sớm, lọt vào trong tầm mắt hắn đầu tiên là vết sẹo xấu xí trên chiếc cổ trắng như tuyết của cô.

Tiểu Béo sai rồi.

Kiều Duy Đóa quả thật từng đã từng tự sát, đó là vào ngày hôm sau xảy ra chuyện đó.

Dùng dao cứa cổ tự sát.

Ngay cả đối với bản thân mà cũng độc ác như vậy khiến hắn không có cách nào nắm bắt được cô.

“Chào buổi sáng.” Mặt cô không chút biểu cảm lạnh lẽ lau quệt nước mắt, lãnh đạm đáp lại.

Ánh mặt trời đầu hạ nóng rực từ từ mọc lên ở phương Đông, chiếu sáng toàn bộ căn phòng.

Nhưng không chiếu sáng được trái tim cô.

44. Q.2 - Chương 14

Hắn cũng không vội vã rời giường. Bàn tay di chuyển khắp người cô, khiến cả người Duy Đóa đều cảm thấy khó chịu. Thoáng chốc, cô lờm lờm. Hắn làm như không thấy gì, bàn tay tiếp tục tiến vào trong quần áo cô, trực tiếp tiến vào phía sau lưng cô, hiện tại hắn đã “bình tĩnh”, cuối cùng đã có chút rõ ràng. Quả nhiên, hắn chuẩn xác sờ được móc áo phía sau áo lót của cô, khi hắn chuẩn bị ra tay, cô liều mạng đè bàn tay đang làm loạn của hắn, dùng sức đẩy ra, không cho phép hắn đụng vào cô. Nhưng hắn căn bản không để cho cô được như ý muốn, khuôn mặt lạnh lùng của cô dán vào sự nóng bỏng, hắn mạnh mẽ che kín môi cô.

Rất bẩn, hắn còn chưa đánh răng! Duy Đóa tìm cách tránh nụ hôn của hắn, càng cảm thấy buồn nôn nên vội vàng che miệng, ngay khi lực chú ý của cô hơi dời đi chỗ khác thì... “tách” móc áo lót của cô đã bị cởi ra.

Bàn tay của hắn lập tức tiến vào, nơi mềm mại của cô đột nhiên trở nên căng cứng, khiến cô nổi da gà, còn có kẻ thù đè trên người cô, càng làm cho cô bắt đầu chống cự. Ai biết cô vừa mới bắt đầu giãy dụa, cô nhạy cảm nhận ra, có cái gì đó đúng lúc để ở giữa hai chân cô.

Duy Đóa hít một ngụm khí lạnh, bao bọc xung quanh cô đều là hơi thở nam tính mãnh liệt của Hình Tuế Kiến, trên da lại dán sát với cơ thể nóng bỏng của hắn, hơn nữa quan trọng nhất là ... hắn, lại, không, mặc, quần, áo! Phơi bày cả cơ thể trần truồng!

Trong nháy mắt cả cơ thể Duy Đóa không ngừng run rẩy, ai cũng biết buổi sáng đàn ông thật đáng sợ, hơn nữa, vừa nhìn Hình Tuế Kiến đã biết thể lực vô cùng tốt, đêm qua rõ ràng hắn lại chưa được ăn no, hiện tại, thoát nhìn dường như rất đói bụng.

Sau khi ý thức được sự nguy hiểm này, Duy Đóa không dám động đậy một chút nào.

Hắn thích thú chạm vào cơ thể lả lướt của cô, đầu tiên là phần mềm mại, sau đó, lướt qua bụng cô, bàn tay thám hiểm vào trong mép quần của cô.

“Đừng căng thẳng, tôi chỉ sờ thôi.” Hắn khàn khàn nói để cho cô thả lỏng.

Nhưng làm sao cô có thể không căng thẳng được chứ?

Duy Đóa trừng mắt, toàn thân căng cứng, tiến vào trạng thái cảnh giới lúc nào cũng có thể liều mạng.

“Giống như đêm hôm qua thôi, tôi sẽ không đi vào.” Hắn lại khẳng định, khiến cô không thể không sốt ruột.

Bởi vì, hiện tại rõ ràng là thời tiết tháng sáu, nhưng khi tay hắn đụng chạm vào da thịt cô lại cảm thấy lạnh lẽo như từ trong hầm băng chui ra. Duy Đóa cắn môi, hắn thật sự quá hào hứng, sáng sớm tinh mơ đã có sức lực như vậy! Nhưng không thể phủ nhận, sự cam đoan hắn quả thật giúp cho cô thở phào nhẹ nhõm.

“Vậy anh nhanh một chút, nhanh “làm” xong, tôi còn phải đến bệnh viện!” Cô xoay mặt, nghiêm nghị lạnh lùng nói.

Cô đã sớm nghĩ tới, nếu cô “hy sinh” một chút nhưng không chịu trao cho, thì làm sao có thể nói tới chuyện báo thù chứ? ! Cô sẽ làm cho hắn đẹp mắt, từ thiên đường rơi xuống địa ngục, càng thảm hơn so với cô, cho nên cô phải nhẫn nại tất cả quá trình ngày hôm nay!

Giọng nói của cô lạnh lùng, cũng khiến cho vẻ mặt hắn trở nên đông cứng, trên trán hiện rõ gân xanh. Hàm dưới của hắn cũng trở nên căng cứng. Cho tới bây giờ hắn chưa từng nỗ lực và nhẫn nại với người phụ nữ nào nhiều như thế này, vậy mà cô còn không biết suy xét? Còn có bảo hắn “làm” cho xong? Được! Hắn sẽ không khách khí nữa!

Trong lòng tức giận, khiến cho trong chớp mắt kia, hắn cảm giác được cảm xúc ngang tàn trong cơ thể. Thật ra hắn không phải là quân tử, càng tuyệt đối không muốn làm quân tử! Đối với người phụ nữ không biết suy xét này, hắn thật sự muốn mạnh mẽ đến cùng!

Một bàn tay nắm trọn cổ tay cô, sau đó vòng ra phía sau chậm rãi chạm vào mạch máu cô ma sát. Loại ma sát dịu dàng này khiến Duy Đóa sưng sốt, còn có vết máu loang lổ trên tay hắn. Cô nhận ra đây là kiệt tác của mình.

Thật ra bằng vào thể lực của hắn, đêm qua lúc cô cắn hắn, nếu hắn chỉ cần tát cô một cái, bảo đảm cô không có cách nào rời giường, nhưng hắn không làm như vậy. Ngay lúc cô ngẩn người, hắn đã hôn xuống chiếc cổ trắng nõn của cô, thậm chí hôn lên vết sẹo của cô. Duy Đóa nhú mày, hắn kéo cánh tay chống cự của cô ra, cởi bỏ áo cô, ngón tay nhẹ nhàng cảm thụ nơi co dãn tuyệt vời kia. Duy Đóa cứng đờ người, theo thói quen cô tính cắn môi, muốn bức bản thân nhẫn nại, nhưng bàn tay hắn lại tăng thêm sức lực.

“Đừng cắn mình, khó chịu thì cắn nó đi.” Hắn ra lệnh.

Không cần suy nghĩ, Duy Đóa liền cắn tay hắn. Hiện tại cô đã không chế một tay của hắn, hi vọng sẽ giảm bớt được “tình hình tai nạn”. Cô vừa mới có chút đắc ý, nhưng không nghĩ tới trước ngực cô truyền đến cảm giác ẩm ướt. Dường như cảm giác được sự “căng thẳng” của cô, ngón tay cái lại nhẹ nhàng vuốt ve cổ tay cô, giống như một loại trấn an không tiếng động. Không hiểu sao cơ thể cô bắt đầu có chút nóng, cô hít phải một ngụm khí lạnh.

“Bốp” bàn tay cô giơ lên cao, đánh vào sườn mặt hắn, ngăn động tác của hắn lại.

Trong nháy mắt không khí có chút đông cứng. Duy Đóa run rẩy, trong khoảnh khắc ấy cô có chút lo lắng sẽ chọc giận hắn. Bàn tay của hắn rời khỏi mép quần cô, Duy Đóa vội vàng lấy chăn mỏng che toàn bộ bản

thân, tất cả chuyện vừa xảy ra, khiến cô vừa xấu hổ lại vừa phẫn nộ. Cho nên cô không áy náy với cái tát này! Cô mím môi, vẻ mặt cố chấp. Còn hấn nhìn thấu suy nghĩ của cô.

“Chúng ta... lần đầu tiên thời niên thiếu cũng không vui vẻ, tôi không muốn để lại bóng ma cho cô.” Mặt hấn không biểu cảm chấm dứt sự đông cứng.

Vì vậy tất cả chuyện vừa rồi, chính là “biểu hiện” nhẫn nại của hấn, đáng tiếc cô phản ứng quá kịch liệt.

Cô căng thẳng.

Không thoải mái? Những câu chữ thật linh hoạt làm sao.

“Nhưng đồng thời tính nhẫn nại của tôi cũng có hạn! Tôi đồng ý ‘buông tha’ cho cô chỉ là tạm thời, có lẽ sự tạm thời thật ra rất ngắn, thậm chí chỉ là một hoặc hai ngày, nên cô phải quen với sự đụng chạm của tôi!” Hấn chuyên tâm nhìn chăm chăm cô, trầm giọng tuyên bố.

Hấn chỉ tạm thời “buông tha” quyền lợi, chứ không phải là vĩnh viễn.

Nghe vậy, đôi mắt đẹp của Duy Đóa nheo lại.

Quả nhiên, hấn không phải là kẻ dễ bắt nạt.

Môi cô quật cường nhếch lên, cố gắng kiềm chế, mới phun ra ba chữ:

“Đã biết rồi.” Hiện tại cô chỉ có thể khuất phục, bởi vì cô còn chưa dám đấu với hấn.

Hấn lại nhìn chăm chăm cô. Trong thần sắc của cô mang theo sự không cam lòng, khuất phục dừng hết ở trong đáy mắt của hấn. Rốt cuộc, hấn cũng không nói thêm câu gì, xuống giường mặc quần áo.

Hấn ở trước mặt cô hoàn toàn không che giấu chút nào cơ thể cường tráng, bờ vai của hấn rất rộng, cơ bụng vô cùng rắn chắc, hấn lấy một chiếc quần lót trong ngăn tủ, bộ dạng giống như một “chiến sĩ” xông pha chiến đấu.

Cô nắm chặt hai tay, không hề xấu hổ chuyển mắt, cứ như vậy cô tiếp tục trừng mắt với hấn, bày ra bộ dáng không sợ hãi một chút nào. Còn vẻ mặt của

hấn càng tự nhiên hơn.

“Cô nên rời giường, chuẩn bị bữa sáng cho tôi.” Tính cách mang đậm chủ nghĩa đàn ông.

Duy Đóa cắn môi.

“Biết rồi.”

“Đúng rồi, tôi đã dặn cô chưa nhỉ, khăn mặt, quần lót của tôi chỉ có thể giặt bằng tay? Còn những quần áo khác có thể quăng vào máy giặt!” Hấn vừa mặc áo T-shirt vừa nói.

Cô vốn tính đem toàn bộ quần áo của hấn quăng vào máy giặt xử lý, không nghĩ tới, hấn lại thông báo trước!

“Biết rồi.” Cô lãnh đạm trả lời.

“Tôi đã gửi một nghìn vạn vào sổ tiết kiệm của cô.” Hấn bắt đầu mặc quần.

“Biết...” Duy Đóa ngừng câu trả lời thờ ơ, giặt mình.

Hai giây sau.

“Anh có ý gì, dùng một nghìn vạn để mua cơ thể tôi ư? Có phải quá lớn hay không?!” Môi cô phun ra châm biếm vô tình.

Cô không biết suy xét, cũng không khiến hấn tức giận.

“Không phải mua cơ thể của cô, là hi vọng mua được sự kiêu ngạo của cô.” Hấn lãnh đạm trả lời.

Mua sự kiêu ngạo của cô? Duy Đóa lạnh lùng cười, cô đang muốn nói hấn đừng có nằm mơ.

“Nếu tiền có thể mang lại cảm giác an toàn cho cô, nếu tiền có thể duy trì được sự kiêu ngạo của cô, tôi không để ý dùng thật nhiều tiền trên người cô.” Thật ra, tuy hần có rất nhiều tiền, nhưng số tiền này cũng không phải của hần, muốn sắp xếp một nghìn vạn tiền mặt đưa cho cô cũng không phải là chuyện dễ dàng với hần.

Đương nhiên những điều này hần sẽ không nói cho cô, bởi vì nó liên quan đến sự tôn nghiêm của đàn ông.

Cô sửng sốt.

Tiền quả thật có thể mang lại cảm giác an toàn cho cô. Đặc biệt đối với tình huống của Tiểu Lộng, cô thật cần loại cảm giác an toàn này để bảo vệ bản thân. Còn tiền quả thật có thể duy trì sự kiêu ngạo của cô, bởi vì ngay cả kinh tế cũng khó khăn, thì sự kiêu ngạo của bản thân cũng là hư vô mờ ảo mà thôi. Nhưng cô không nghĩ tới hần sẽ làm như vậy. Có một cảm giác quái dị nảy lên trong lòng. Quái dị, vô cùng quái dị.

Cô lập tức cắt ngang suy nghĩ, tú nói với mình, tất cả những điều này đều là do hần hãm hại, giống như chuyện của Lão Từ, hần muốn cho cô thiếu nợ rồi còn không ngừng nhớ đến món nợ đó, có lợi thế, tiếp đó, hần mới có thể lấy điều này để áp chế cô.

“Cảm ơn.” Hần coi tiền như rác, cô cần gì phải cự tuyệt chứ? !

Đi đến đâu hay đến đó, cô cứ coi mình như tình nhân thôi, thử điều chỉnh cũng rất khá.

Mười năm trước, cô sẽ có khí phách cự tuyệt, nhưng mười năm sau, cô đã trở nên thông minh nên sẽ không có chuyện đó.

Ai nói cô chỉ có thể “chịu đòn”? Cô đã nuốt vào phần tiền này thì đừng mong cô nhớ ra!

Lại là loại biểu tình lạnh lùng này!

Hình Tuế Kiến nhíu mày.

Vì sao muốn khiến cô cười lại khó khăn như vậy?

Đúng lúc này, di động của cô vang lên.

“Xin lỗi, tôi đi nhận điện thoại đã.” Cô nửa cười nửa không nói.

Hần im lặng, lạnh lùng nhìn cô.

Cô nhận điện thoại, mới nghe được vài câu, lập tức hào hứng:

“Thật sao? Tiểu Lộng thật sự có dấu hiệu tỉnh lại? !”

“Đúng vậy, cô Kiều, sáng nay lúc tôi rửa mặt cho Tiểu Lộng, phát hiện ánh mắt cô bé giật giật, hình như đang cố mở ra!” Người y tá vui vẻ nói với cô.

Vẻ mặt của cô lập tức chói sáng giống như mặt trời, vô cùng xinh đẹp. Còn hần ở bên cạnh chăm chú nhìn cô, bởi vì nụ cười thật lòng này, vẻ mặt lạnh lùng của hần cũng dần giãn ra.

45. Q.2 - Chương 15

Duy Đóa lái xe đến bệnh viện bằng chiếc xe hần mới mua cho cô. Hình Tuế Kiến thật sự siêu bá đạo, trong từ điển của hần quả thực không cho phép có hai từ “không được”.

“Muốn nhanh chóng nhìn thấy Tiểu Lộng sao? Vậy tự lái xe đi!” Hần không nói hai lời, quăng cho cô chìa khóa xe.

Hần quả thật là nhân cơ hội này đục nước béo cò!

Bởi vì đã lâu không sờ vào xe, trên đường đi, có thể nói là cô bị chấn động, chỉ cần hơi nguy hiểm một chút cô lập tức dừng lại ngay, quả thật khiến cho người ta phải đổ mồ hôi lạnh. Nhưng hần ngồi bên ghế phó lái vẫn vững như núi Thái Sơn, không thềm nhíu mày một chút nào.

“Tiểu Lộng, mau tỉnh lại đi, là chị... Mẹ đây...” Trong phòng bệnh Duy Đóa nuốt hai chữ “chị gái” vào dạ dày rồi đổi thành hai chữ “mẹ đây”.

Nghe thấy cô sửa lại tiếng gọi, hần chỉ ngược mắt lạnh lùng nhìn lướt qua, tiếp tục trầm mặc.

Nhưng giọng nói của cô thật sự khiến cho ánh mắt Tiểu Lộng giật giật!

Duy Đóa xúc động, “Cô Ngô, Tiểu Lộng nhà chúng tôi nghe thấy tôi nói! Con bé thật sự có phản ứng, có phải con bé sẽ sớm khỏe mạnh, có phải con bé sắp tỉnh rồi không? !” Tiểu Lộng không phải là ý trời trên người, mà là hạnh phúc trong cuộc sống của cô!

Cô Ngô cũng mỉm cười, nhưng dựa vào phong phú kinh nghiệm, cô ấy cũng có chút lo lắng, “Hiện tại có thể khẳng định điều trị bằng thiết bị oxy cao áp quả thực có hiệu quả với Tiểu Lộng, nhưng...”

Nguyên lý trị bệnh bằng oxy cao áp là cho người bệnh vào 1 buồng kín, thở bằng oxy nguyên chất dưới áp lực cao, làm cho lượng oxy trong máu tăng 22 đến 30 lần. Oxy nguyên chất sẽ khuếch tán, luân chuyển và hòa tan trong máu, xúc tác thúc đẩy sự vận chuyển chất dinh dưỡng đến các tổ chức, giúp các tế bào hồi phục nhanh.(baodientu.chinhphu)

Bởi vì quá mức hưng phấn, nên Duy Đóa không chú ý tới chữ “nhưng” mà cô Ngô nói.

Tay Duy Đóa run rẩy sờ khuôn mặt Tiểu Lộng, Tiểu Lộng vẫn trong bộ dáng ngủ say như cũ, cô sờ xuống chút nữa, căn bệnh ăn sâu khiến cho xương sườn nổi lên.

Mới chỉ có vài ngày Tiểu Lộng đã bị bệnh tra tấn thành như vậy.

“Tiểu Lộng, con mau tỉnh lại đi!” Cô đau lòng kêu lên.

Cô Ngô đang chuẩn bị truyền dịch thức ăn, khi cô chuẩn bị truyền cho Tiểu Lộng qua đường mũi để duy trì sự sống.

“Để tôi!” Duy Đóa ngăn cô ấy.

“Cô Kiều, không được, cô vẫn chưa quen với ống tiêm qua mũi, cứ để tôi làm!” Cô Ngô nhanh chóng nói.

Cô lại lắc đầu.

“Rút ống tiêm ở mũi ra đi, để tôi cho Tiểu Lộng ăn!” Nếu Tiểu Lộng lại tiếp tục nhận chất lỏng qua đường mũi, cô sợ mấy ngày tới cho dù Tiểu Lộng có tỉnh lại được cũng không đứng lên nổi!

Cô Ngô hoảng sợ, “Sao có thể chứ? Bác sĩ đã dặn qua...”

“Để cho tôi thử một chút!” Cô kiên quyết.

Cô Ngô vẫn còn muốn tiếp tục nói điều gì đó.

“Rút mũi tiêm ở mũi cho bệnh nhận đi, để cho cô ấy thử xem sao.” Hình Tuế Kiến vẫn luôn trầm mặc ở bên cạnh lên tiếng.

“Nhưng bác sĩ...” Cô Ngô khó xử.

Nếu bọn họ lên làm như vậy, bị bác sĩ phát hiện nhất định sẽ rất giận dữ.

“Tôi sẽ chịu mọi hậu quả.” Hần lạnh lùng ngắt lời.

Không sao, chỉ cần hần đứng ở đó, hình thể và khí thế đã đủ áp bức mọi thứ, chỉ sợ bác sĩ cũng không dám nói thêm nữa câu.

Tư thái bảo vệ của hần khiến cho Duy Đóa trong nháy mắt trở nên im lặng.

Cô Ngô không còn lý do để từ chối, tiến lên, quen thuộc rút mũi tiêm thật dài ở mũi cho Tiểu Lộng.

“Cô cần gì cứ bảo cô Ngô giúp đỡ.” Hần quay sang lãnh đạm nói với cô.

Duy Đóa phục hồi lại tinh thần, “Tôi muốn có cháo, tốt nhất là cháo gà hoặc thịt nạc.”

Hần đứng dậy, “Tôi đi ra ngoài mua.”

Đúng lúc này, “Không cần phải mua đâu, đúng lúc tôi có mang đến.” Một giọng nói dịu dàng vang lên ở phía sau.

“Tư Nguyên!” Thấy người tới, Duy Đóa càng xúc động .

Cô đang muốn đi gọi điện báo cho anh tin tức tốt này!

Tư Nguyên mang theo một bình giữ nhiệt tiến vào.

“Em bận như vậy nhất định còn chưa ăn sáng, nên lúc anh làm bữa sáng, tiện thể nấu thêm chút cháo gà cho em.” Không nghĩ tới vừa khéo lại có tác dụng như vậy.

Tư Nguyên vừa mở nắp bình giữ nhiệt ra, hương thơm đã tràn đầy khắp phòng.

Tiểu Lộ đang nằm trên giường bệnh, dường như ngửi thấy được mùi thơm, ngón tay vô thức động.

Duy Đóa càng hưng phấn .

“Quý tham ăn này!” Nhìn thấy tình cảnh này, Tư Nguyên cười cười, không tránh khỏi cũng có chút kích động.

“Tiểu Lộ luôn thích ăn cháo do anh nấu.” Duy Đóa cũng nở nụ cười.

Nếu muốn nấu cháo gà ngon phải ninh ít nhất mấy tiếng, toàn bộ quá trình cực kì rườm rà, sao có thể là nhân tiện được chứ? Trong lòng Duy Đóa cảm thấy vô cùng ảm áp. .

“Đừng nữa nói, Tiểu Lộ đói rồi, chúng ta mau cho con bé ăn cháo đi.” Tư Nguyên ngồi xuống bên cạnh cô.

Thói quen nhiều năm làm cho hai người bọn họ phân công nhau cực kì ăn ý, một người đổ cháo gà vào bát nhỏ, một người thổi cháo cho bớt nóng.

Lúc Tiểu Lộ còn rất nhỏ, khi bị đói liền tức giận, không động đậy chỉ khóc náo, vì thế anh luôn giúp cô ôm và dỗ dành Tiểu Lộ.

Mười năm trước, lúc vừa mới chuyển tới nhà trọ, vì cuộc sống bức bách nên cô phải đi làm, Tiểu Lộ mới 2 tuổi đã bị cô đưa đi nhà trẻ, lúc mới bắt đầu, quả thực là ác mộng, ban ngày Tiểu Lộ không chịu đến nhà trẻ, ôm đùi cô không ngừng khóc, làm hại cô luôn đến trễ, ông chủ phê bình kín đáo với thái độ làm việc của cô, buổi tối, Tiểu Lộ không chịu ngủ, ôm túi sách không ngừng khóc như thể vô cùng sợ hãi khi buổi sáng tỉnh giấc phải đến nhà trẻ đáng sợ.

Anh ở cách vách, đến ấn chuông cửa, khi đó vẻ mặt cô mệt mỏi mà tái nhợt, càng nhếch nhác, thất bại đến mức chỉ muốn cùng ôm Tiểu Lộ khóc.

“Xin lỗi, xin lỗi, tôi biết Tiểu Lộ rất ảm ỉ, xin anh bao dung một chút!” Khoảnh khắc đó, cô rất sợ sẽ bị đuổi ra khỏi nhà.

Nhưng.

“Em đi ngủ đi, để anh chăm sóc cô bé.” Tư Nguyên đem Tiểu Lộ đang không ngừng khóc ôm trên đùi.

“Vậy sao được chứ? !” Cô kinh ngạc.

Tuy rằng khi gặp mặt cũng có chào hỏi, nhưng cô và anh chỉ là quan hệ giữa chủ nhà và khách trọ thôi.

“Anh đang nghỉ hè, cũng không có bài vở gì, rất rảnh rỗi! Em cứ an tâm đi làm đi, anh sẽ giúp em trông Tiểu Lộ.”

Cô không muốn thiếu nhân tình của người khác, đang muốn từ chối, thì không thể nói được gì nữa, bởi vì Tiểu Lộ vốn đang khóc lóc thảm thiết, hiện tại đang an ổn ngồi trong khuỷu tay Tư Nguyên, nghe anh kể chuyện cổ tích.

Khi đó cô mới biết được, Tiểu Lộ khóc là vì cảm thấy cô đơn, không có cảm giác an toàn, cô bé muốn có người ở bên cạnh, muốn nhận được sự yêu thương.

Tiếp đó qua một tháng, nhờ có sự giúp đỡ của Tư Nguyên, Tiểu Lộng đã thành công vượt qua thời kì khó khăn mỗi sáng đến nhà trẻ.

Nhưng nếu cô cho rằng thế này đã có thể thở phào nhẹ nhõm, thì cũng quá ngây thơ rồi, sau khi đã thành công đưa được Tiểu Lộng đi nhà trẻ, một số phiền não mới lại theo nhau mà đến, ví dụ như cảm mạo thông thường, ho khan, nhiệt độ cơ thể cao.

Khi Tiểu Lộng được tầm hai ba tuổi, cũng giống như những bạn nhỏ khác, thường phát sốt, gặp phải một số bệnh vặt rồi những cơn đau nhỏ, nếu không có Tư Nguyên nói, cô thật sự không biết nên làm gì bây giờ.

Nhiều đêm, hai người bọn họ chăm sóc Tiểu Lộng thông đêm không thể ngủ, không ngừng an ủi dỗ dành Tiểu Lộng, Tư Nguyên hi sinh cuộc sống đại học đa màu sắc, Duy Đóa cũng phát hiện bản thân càng ngày càng ý lại anh chàng cho tới bây giờ chỉ trả giá không đòi lấy gì này.

Loại ý này là tâm lý, không rõ ràng, không rung động, nhưng quả thật đã dần dần thay đổi.

...

Khớp hàm Tiểu Lộng khép chặt, dùng thìa cũng không cạy được ra.

Duy Đóa nóng nảy, thử vài lần, luôn thất bại, cô đem thìa đưa cho Tư Nguyên, Tư Nguyên cũng thử vài lần, nhưng cũng thất bại.

“Tư Nguyên, làm sao bây giờ?” Duy Đóa gấp đến độ trong lòng đã rối loạn, bó tay không biết làm thế nào.

Tư Nguyên tập trung suy nghĩ.

Cuối cùng, anh nhìn cô nói, “Đóa, em còn nhớ rõ hồi nhỏ Tiểu Lộng, có một lần cô bé phát sốt, làm cách nào cũng không chịu uống thuốc.”

Anh không cần nói hết, nhiều năm ăn ý đã khiến cô lập tức hiểu rõ, “Em biết rồi, để em!”

Duy Đóa uống một ngụm cháo, cô dùng đầu lưỡi ước lượng cháo, nhẹ nhàng liếm răng nanh của Tiểu Lộng, từ từ để cho cháo tiến vào.

Từng chút từng chút một.

Tư Nguyên cầm khăn giấy, cẩn thận giúp Tiểu Lộng lau chất lỏng chảy ra từ khóe môi.

Bọn họ phối hợp vô cùng tốt, giống như một bức ảnh được chụp trong điều kiện không có vật gì che chắn vậy.

Cổ họng của Tiểu Lộng giống như kì tích phát ra tiếng nuốt.

“Thành công, em thành công rồi!” Duy Đóa vui sướng nhảy lên giống như một đứa trẻ.

Cô xoay người ôm lấy Tư Nguyên, hưng phấn ôm thật chặt.

Tư Nguyên cũng nở nụ cười.

Một màn này, dừng ở trong mắt Hình Tuế Kiến đang chăm chú nhìn bọn họ. Từ khi người đàn ông dịu dàng như ngọc này tiến vào phòng bệnh, hắn đã bị cô coi như không khí. Cái ôm của cô dành cho người đàn ông kia là phát ra từ nội tâm. Người đàn ông kia vô cùng thân thiết gọi cô là “Đóa”.

“Đóa Đóa, tôi phải đến công ty.” Hắn đột nhiên đứng dậy, tiếng nói tăng lên mấy âm, trầm thấp làm cho người ta phát run.

Cả người hắn toát ra sự lạnh lẽo, thật sự làm cho người ta sợ hãi.

Sự tồn tại của hắn quá mạnh mẽ, khiến cho cảm xúc hưng phấn của Duy Đóa, nhất thời biến mất không còn dấu vết.

Đóa Đóa? Duy Đóa cảm thấy buồn nôn, làm ơn đi, bình thường Hình Tuế Kiến đều là gọi cả họ lẫn tên cô ra, hôm nay thế nào lại như vậy.

“Ừ, thuận buồm xuôi gió.” Cô hơi căng thẳng, thần sắc trở nên lãnh đạm.

Luồng nhiệt trong lòng Hình Tuế Kiến càng bốc lên dữ dội hơn .

“Chỉ như vậy thôi sao?” Mặt hấn không chút biểu cảm lạnh lùng nhũ mỳ hỏi.

Không như vậy, hấn còn muốn như thế nào nữa? Chẳng lẽ bảo cô vui vẻ đưa tiễn hấn? Về mặt Duy Đóa tràn đầy nghi hoặc.

Nhưng cô căn bản không cần nghi hoặc thật lâu, hấn không nói gì, cúi xuống, hé miệng, mãnh liệt nuốt hết ngôn ngữ và hô hấp của cô.

Trong phòng bệnh, yên tĩnh đến mức chỉ một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy.

Đến tận khi toàn thân cô bốc hỏa vì tức giận, Hình Tuế Kiến mới buông cô ra.

“Tôi đi làm, em chăm sóc con.” Phân phó xong, hấn mới xải bước đi.

Chỉ là bạn bè ư? Có diên mới tin!

46. Q.2 - Chương 16

Duy Đóa ăn nốt phần cháo gà còn lại, từ từ ăn từng thìa một, dạ dày ấm áp cũng ấm cả trái tim.

“Ăn chậm một chút, đừng vội như vậy.” Tư Nguyên dịu dàng nói.

Khóe môi của cô bắt giác cong lên ý cười, bệnh tình của Tiểu Lộng đã có chuyển biến rõ ràng, bên cạnh lại có người khiến cô an tâm, cô vô cùng hi vọng thời gian có thể dừng lại tại thời khắc này.

“Cám ơn anh, Tư Nguyên.” Cô lên tiếng, khẽ mỉm cười.

Có anh ở bên cạnh thực sự vô cùng tốt. Ở cùng với anh, cô vĩnh viễn sẽ không cảm thấy áp lực.

“Khách khí gì chứ.” Anh cũng nở nụ cười.

Trong không khí tràn đầy sự ấm áp.

Đúng lúc này, di động của anh vang lên, anh vừa thấy số gọi đến, lập tức đứng dậy đi ra ngoài tiếp điện thoại.

“Anh ở bệnh viện... một người bạn có chút việc, xin lỗi, không thể đi cùng với mọi người...”

Duy Đóa loáng thoáng nghe thấy nội dung điện thoại của anh, khóe môi của cô cũng dần dần trở về bình thường, lặng lẽ ngồi ở ghế tựa. Cô đã quên, hiện tại anh đã có đời sống tình cảm riêng tư, đối với anh mà nói, người có thể nhận được sự ấm áp ấy, ở bên cạnh anh đến khi già đi không phải là cô.

Cô và anh chỉ là bạn mà thôi. Trong lòng cô yên lặng nhắc lại những lời này. Trước kia cô đã không cưỡng cầu duyên phận, hiện tại càng không, cho dù đáy lòng luôn có tiếc nuối.

Tư Nguyên tiếp xong điện thoại, trở về mỉm cười với cô, nhưng cảm giác đã hoàn toàn thay đổi.

Duy Đóa cố gắng nở nụ cười, “Anh có hẹn với bạn gái à? Thật ra anh không cần phải ở lại đây giúp em đâu, mình em cũng có thể chăm sóc được Tiểu Lộng.”

Với tư cách là một người bạn, anh đã làm quá nhiều rồi.

Anh chăm chú nhìn cô, trong nháy mắt, càng trầm mặc hơn. Di động của anh lại vang lên. Anh vừa thấy số gọi đến, không muốn nhận, nhưng tiếng chuông di động bấm riết không tha.

“Mau nhận điện thoại đi, nếu không bạn gái anh sẽ giận đấy.” Cô thúc giục.

“Không phải là cô ấy, là chị gái của anh.” Ôn Tâm rất am hiểu ý người khác, sau khi anh nói xin lỗi, cô ấy không nói thêm gì nữa, ngược lại còn nhờ anh ân cần thăm hỏi Duy Đóa, điều này làm cho anh vô cùng băn khoăn.

Trong phòng bệnh yên tĩnh, tiếng chuông di động của anh thật sự rất âm ỉ, anh không thể không nhận điện thoại.

Anh vừa nhận điện thoại, Duy Đóa mơ hồ nghe được một ít nội dung. Chị gái anh dường như rất tức giận, bất mãn chất vấn anh, vì sao chuyện quan trọng như vậy cũng thất hẹn? Anh đặt bạn gái của anh ở vị trí nào? Duy Đóa nhíu mày, cô không biết hóa ra hôm nay anh còn có chuyện quan trọng phải làm. Duy Đóa trầm mặc, loại cảm giác này, thật sự làm cho người ta không thoải mái, như thể cô vô ý phá hủy thứ gì đó.

“Mọi người xác định thế là được rồi, em lại không hiểu mấy chuyện này, mọi người thấy tốt là được rồi.” Tư Nguyên vô cùng bất đắc dĩ.

Bên phía kia, đối phương lại không ngừng day nghiêng, anh phải mất mấy phút mới trấn an được đối phương.

Cơ thể Duy Đóa dần dần cứng ngắc. Bởi vì cô dường như mơ hồ nghe thấy chọn kẹo cưới, bánh trôi và nhiều thứ khác.

Chờ anh cúp máy, Duy Đóa miễn cưỡng cười hỏi, “Trong nhà anh có người muốn cưới sao?” Hai chị gái của anh đều đã lập gia đình, cô thật sự không nghĩ ra được, mua kẹo cưới và bánh trôi có công dụng gì.

Cô tự hỏi vì sao lại nghe rõ như vậy? Vì sao... cô nhất định phải nghe từ chính miệng anh nói? ...

Vì sao đến bây giờ, cô vẫn không chấp nhận sự thật?

“Làm bạn bè thì không nên giấu diếm lẫn nhau!” Cô cố gắng để làm cho giọng mình nghe thật nhẹ nhàng.

Tư Nguyên trầm mặc, cuối cùng, chua sót nói ra: “Anh... Quốc khánh anh sẽ đính hôn...” Sau khi đính hôn, chính là chuẩn bị cho hôn lễ.

Duy Đóa cố gắng chớp mắt, để cho con người không cảm thấy đau đớn.

“Chúc mừng.” Nụ cười của cô vẫn không thay đổi.

Làm bạn bè chỉ có thể chúc phúc.

“Vậy anh còn ở chỗ này làm gì? Chọn kẹo cưới là chuyện rất quan trọng, làm sao không xuất hiện được chứ? Cho dù là cô dâu tính tình tốt thì cũng sẽ cảm thấy không thoải mái!” Cô đứng dậy, quyết đoán đuổi người.

Tư Nguyên bị đẩy ra cửa muốn nói lại thôi.

“Tư Nguyên, em tốt lắm em rất mạnh mẽ!” Duy Đóa giành trước trả lời, “Em vô cùng cảm ơn anh.”

Đây là lời nói từ trong lòng cô. Thật sao? Cô thật sự có thể mạnh mẽ ư? Nếu đúng vậy, vì sao anh lại thoáng nhìn thấy chút do dự trong mắt cô. Một ngày Tiểu Lộng còn chưa tỉnh lại, cô nhất định sẽ rất sợ. Anh muốn ở lại bên cạnh cô.

“Tạm biệt.” Duy Đóa đóng cửa lại.

Trong cửa, ngoài cửa, đều vô cùng yên tĩnh. Khoảnh khắc đóng cửa lại kia, cô ngồi xổm xuống, trên mặt biểu cảm phức tạp thâm u, cô cúi đầu, chôn chặt vào đầu gối. Trái tim thật sự vô cùng khó chịu. Nhưng cô phải mạnh mẽ! Cô không thể để cho bất kì ai nhìn thấy sự yếu đuối của mình.

...

Tư Nguyên ở bên ngoài cửa đứng yên thật lâu. Thật ra, anh cũng không xác định được. Trong lòng không muốn nghĩ đến đám cưới, không phải bởi vì thật sự bận rộn nhiều việc, mà là đột nhiên anh thật sự không xác định được. Anh thật sự muốn kết cục này sao? Khi nhìn thấy Hình Tuế Kiến ôm lấy cô hôn nồng nàn, trong lòng rõ ràng là ghen tị, khổ sở như vậy. Đồng thời, anh cũng cảm thấy hâm mộ. Vì sao người khác có thể dám yêu dám hận, còn anh lại không làm được? Anh cũng rất muốn không cần phải băn khoăn, thành thật đối mặt với trái tim mình.

Đính hôn đại biểu ọi chuyện đều kết thúc. Sau hôn nhân, anh không có khả năng bảo trì tình bạn hiện có với Duy Đóa nữa, bởi vì anh sẽ phải chịu trách nhiệm với một người khác, vì không muốn xảy ra hiểu lầm, không muốn làm cho gia đình tranh cãi, cho nên hai người bọn họ chỉ có thể dần dần xa cách.

Khi có ý niệm này, anh rành mạch thấy rõ bản thân phải chống cự biết bao khi ở cạnh người phụ nữ đó, từ nay về sau để cho Duy Đóa dần dần rời khỏi cuộc sống của anh. Anh không muốn đi chọn kẹo cưới. Bởi vì, trong lòng anh cũng không có cảm giác ngọt ngào. Ý niệm càng chấp nhất càng sâu, bước đi của anh cũng trở nên vô cùng nặng nề.

...

“Công ty có chút việc, muộn một chút nữa tôi đến đón cô.” Tám giờ tối, cô nhận được điện thoại của Hình Tuế Kiến.

Nhưng cô cũng không ở lại chờ hân.

Một mình Duy Đóa đi trên phố.

“Bác sĩ, Tiểu Lộng có phải sắp tỉnh rồi không?”

“Cô Kiều, bệnh nhân vẫn đang trong thời kì hôn mê, ánh mắt cũng sẽ thường chuyển động, thậm chí có chút tự nhiên nháy mắt, còn có thể nghe thấy, nhưng đối với sự kích thích từ bên ngoài bọn họ không có cảm giác gì, nếu não bộ thần kinh của bệnh nhân có khả năng tiếp nhận được, có thể nói ánh mắt chuyển động, cắn nuốt, đều chính là biểu hiện tình huống của một loại người thực vật.”

Câu trả lời của bác sĩ vô cùng tàn nhẫn, khiến cho tất cả hi vọng trong chớp mắt của cô đều tan biến, toàn thân rét lạnh. Hóa ra vẫn không có hi vọng. Thậm chí trong ngôn ngữ của bác sĩ cũng ám chỉ Tiểu Lộng của cô có khả năng sẽ trở thành người thực vật!

Cô không rơi một giọt nước mắt nào, nhưng bả vai mảnh khảnh gầy yếu dường như bị áp lực trầm trọng mà chao đảo. Đả kích liên tiếp khiến cô không khỏi hốt hoảng, vô cùng mệt mỏi. Một mình bước thật lâu trên đường, cô dừng chân tại một quán ven đường. Đêm nay, rất muốn uống một chén. Cô không uống rượu, trước kia cô lại càng không uống rượu. Một chén say thật sự có thể giải ngàn sầu sao? Đột nhiên cô rất muốn thử xem.

“Này, sao hôm nay chỉ có một mình cô?” Ông chủ nhìn thấy cô nhiệt tình tiếp đón.

Cô nhợt nhạt cười, không nói thêm gì, gọi đồ ăn, tìm bàn trống ngồi xuống.

Ông chủ cũng đã quen, như thể sớm quen với sự lãnh đạm của cô.

“Ông chủ, mang mấy chai bia đến đây.”

Một lát sau, ông chủ bưng đồ ăn nóng cùng bia đến, lại hỏi thêm một câu: “Bạn trai và em gái cô đâu, không cùng đến sao?” Bia cũng đã mang ra rồi, sao còn chưa thấy bạn trai cô đến?

Cô thường cùng Tư Nguyên mang theo Tiểu Lộng đến quán này ăn cơm.

Cô mỉm cười: “Anh ấy không phải là bạn trai của tôi.”

Tư Nguyên muốn đính hôn, sau này sẽ chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, vì vậy, không thể để cho người khác hiểu lầm quan hệ của bọn họ.

Ông chủ có chút xấu hổ, ngượng ngùng rời đi.

Tiểu Lộng có khả năng sẽ trở thành người thực vật, không biết còn có cơ hội lại hoạt bát cùng cô ngồi ở chỗ này hay không.

Lót dạ chiếc bụng lạnh lẽo, cô tự nói với mình, hôm nay phóng túng, là vì ngày mai phải bày ra vẻ mặt ung dung trước sau như một.

...

Trong công ty, Hình Tuế Kiến đang cùng mấy người họp cổ đông. Trong cuộc họp, mấy người khác nhiệt liệt thảo luận, chỉ có một mình hân rõ ràng không yên lòng. Hân không liên lạc được với Kiều Duy Đóa, mấy lần gọi điện thoại, di động của cô luôn trong trạng thái không có người nghe.

“Tôi cảm thấy chúng ta nên đầu tư vào bất động sản, các căn hộ lần này ở Bích Quế Viên tiêu thụ thật sự không hề tồi, giá cả ưu đãi, đường xá tốt, kiến trúc của các căn hộ cũng ổn, nhưng lại tiêu thụ vào mùa ít

khách, nếu chúng ta đầu tư một số tiền lớn vào tòa nhà đó, sáu tháng cuối năm nhất định sẽ kiếm được rất nhiều tiền!” Sài Nhân tràn đầy hăng hái.

“Nhưng hiện tại đầu tư vào bất động sản rất mạo hiểm... Bắc Kinh và Thượng Hải đều đã giảm xuống 20%...” Tiểu Béo vô cùng băn khoăn.

“Đó là Bắc Kinh và Thượng Hải, suy nghĩ ở từng thành phố cũng không giống nhau! Cậu xem hiện tại những thành phố khác đều đang suy thoái, nhưng giá nhà ở của thành phố Ôn chúng ta không hề thay đổi sao? Vẫn chạy trên một đường thẳng!”

Tiểu Béo ngập ngừng, “Đó là bởi vì gần đây toàn bộ nhà ở đều không có lượng giao dịch!”

“Tất cả mọi người đều đang chờ đợi mà thôi, thành phố Ôn hàng năm từ tháng sáu đến tám tháng, thị trường nhà ở thường ảm đạm, thậm chí sẽ còn hơi suy thoái, tuy nhiên chỉ sau tháng chín trở đi nhất định sẽ tăng, ít nhất cũng phải từ 20% trở lên!” Sài Nhân đối với thị trường nhà ở sáu tháng cuối năm vô cùng tin tưởng, “Mọi người nghĩ xem, thành phố Ôn của chúng ta vốn có quan niệm truyền thống, có nhà ở mới là có gia đình, hơn nữa có biết bao nhiêu Hoa Kiều về nước nhất định sẽ tìm một chỗ để an dưỡng tuổi già, thị trường nhà ở làm sao có thể suy thoái được chứ? !”

“Nhưng...” Tiểu Béo vẫn cảm thấy không ổn.

“Tiểu Béo, sao lá gan của cậu nhỏ như vậy, như vậy thì làm sao phát tài được chứ?!” Sài Nhân khiển trách.

“Lão đại, mua toàn bộ căn hộ của Bích Quế Viên từ trên xuống dưới, chúng ta sẽ để cho Tổng Khải Nguyên biết anh lợi hại thế nào!” Đợi nhiều năm như vậy, chính là chờ một ngày này.

Hình lão đại của bọn họ là ai, là người Tổng Khải Nguyên không muốn nhận thì sẽ không nhận được sao?

“Tôi đồng ý.” Ôn Ngọc đã sớm đấu tranh một hồi cuối cùng quyết định đồng ý.

Còn hần luôn trong trạng thái ở trên mây, cảm di động lạnh lẽo ở trong tay.

Lúc này, di động của hần đột nhiên chuyển động, hần lập tức nhận máy, “Đi đâu? Vì sao không tiếp điện thoại? !” Giọng điệu của hần thật sắc bén.

Nhưng sau khi nghe thấy đối phương trả lời.

“Tôi sẽ lập tức đến, phiền ông trước đó giúp tôi chăm sóc cô ấy!”

Bỏ lại một đồng người, hần đứng dậy nhanh chóng đi ra ngoài. Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, ánh mắt Ôn Ngọc hiện lên một chút bi thương.

47. Q.2 - Chương 17

Hình Tuế Kiến tăng tốc độ, phóng như bay đến đích .

“Á.” Xuất hiện người ngoài mong muốn, ông chủ ngăn người, “Cô ấy... uống say.” Trách không được vừa rồi di động của cô Kiều vang lên không ngừng, khi ông hỗ trợ tiếp điện thoại, phát hiện giọng nói trong điện thoại không giống với người trước kia thường đến cùng cô, nhưng đối phương tự xưng là bạn trai cô, ông chủ lại tưởng vẫn là người kia.

Hình Tuế Kiến nghiêm túc gạt đầu, hần nhìn bốn phía chung quanh, lập tức bước về phía mục tiêu. Hần nhìn lướt qua trên bàn ăn, ba chai bia trống rỗng.

Trước khi chuyện kia xảy ra, hần từng rất thích uống rượu, uống thỏa thuê cùng với các anh em. Tuy nhiên hần không nghĩ tới, cô cũng sẽ uống rượu? Thực ra, hần không hình dung được hình ảnh Kiều Duy Đóa uống rượu, hơn nữa lại là uống bia.

Hần ngồi xuống đối diện với cô, ngón tay gõ bàn.

Còn cô vẫn ngồi yên không nhúc nhích, tiếp tục ghé vào trên bàn, im lặng.

Đang ngủ? Bên cạnh không có một người bạn nào mà dám uống nhiều như vậy, cô cũng thật can đảm!

Hắn nhú mày, cúi xuống trước mặt cô, lạnh lùng nhìn cô.

Bất ngờ là cô cũng không ngủ, mặt tựa vào bàn, ánh mắt lơ đãng nhìn vào cốc thủy tinh trống rỗng.

“Kiều Duy Đóa, có phải bác sĩ đã nói gì hay không?” Có phải Tiểu Lộng đã xảy ra chuyện gì?

Trong lòng hắn hoảng hốt, thầm cảm thấy không ổn. Nhưng không đúng, nếu bệnh tình có chuyển biến, cô Ngô nhất định sẽ gọi điện thoại cho hắn.

“Tiểu Lộng?” Lúc này cô vì tác dụng của bia mặt đỏ tía tai, bộ dáng hoảng sợ, “Tiểu Lộng ở bệnh viện, con bé tốt lắm...”

Tốt lắm? Vì sao lại mang biểu tình còn khó coi hơn so với khóc kia? !

“Nếu Tiểu Lộng tốt, vậy rốt cuộc cô làm sao?” Nhìn cô lúc này hắn cảm thấy không hiểu gì cả.

Hắn không nên như vậy, nhưng tại sao lại có cảm giác khó chịu như vậy?

“Tôi muốn có người cứu tôi...”

Khuôn mặt xinh đẹp của cô thoát nhìn đã hồn bay phách lạc.

“Kiều Duy Đóa, cô có khỏe không?” Bộ dáng của cô thực sự giống như thất tình.

Thất tình?!

Hình Tuế Kiến chăm chú nhìn cô.

Người khiến sắc mặt cô lúc này trắng bệch là ai đây? Tổng Phỉ Nhiên?

“Trước khi Tiểu Lộng khỏe lại, tôi sẽ không thả hắn ta ra!” Không chỉ không thả ra, hơn nữa hắn còn tìm người mỗi ngày “chiêu đãi” Tổng Phỉ Nhiên tàn phế thì thôi.

Đừng nói với hắn cô sẽ đau lòng nhé? Hừ hừ hừ, vừa có suy đoán này, hắn lập tức quyết định ngày mai bắt đầu khiến đời ngày của Tổng Phỉ Nhiên càng thêm “gian khổ” !

“Hắn là ai?” Về mặt cô mờ mịt hỏi.

Tốt lắm, ba chữ này khiến tâm tình u ám của hắn khôi phục một chút.

Tuy nhiên.

“Anh là ai?” Cô tiếp tục mờ mịt hỏi.

Trước mắt cô mơ mơ hồ hồ, toàn bộ thế giới đều chuyển động, cô thậm chí không thấy rõ lắm khuôn mặt trước mắt.

Xem ra, cô thực sự say rồi.

“Cô hi vọng tôi là ai?” Hắn lạnh lùng hỏi.

Cô dùng hai tay che mặt mình, nước mắt rơi tán loạn, hỏi một đằng trả lời một nẻo, “Thích một người, mà không thể nói ra, thật sự rất đau khổ...”

Đôi lông mày rậm của hắn nhíu chặt.

“Tôi rất muốn hỏi anh ấy, vì sao không thể yêu tôi? Vì sao người kia không thể là tôi? !” Cô đã rất vất vả kìm nén.

Tư Nguyên muốn đính hôn, anh sẽ trở thành chồng của một người phụ nữ khác! Tất cả sự ấm áp của anh, từ nay về sau chỉ có thể thuộc về một người phụ nữ khác...

Cô rất muốn hỏi, rất muốn hỏi...

Nhưng ngoại trừ chúc phúc, cô không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể trơ mắt nhìn bản thân càng lúc càng xa anh, cho đến một ngày nào đó cả hai sẽ rời khỏi cuộc sống của nhau. Tương lai kia thật đáng sợ. Sẽ không bao giờ còn có người hỏi han ân cần cô, dành cho cô một cái ôm khi cô gặp ác mộng...

Cô rất muốn hỏi, nhưng cô không thể hỏi, cô còn có gánh nặng như vậy, lại không có thân thể thuần khiết, thanh danh tốt đẹp, làm sao hỏi được? Cô làm có thể hỏi được chứ?

“Tôi không muốn kiêu ngạo, nhưng tôi phải kiêu ngạo!” Cô che mặt, khóc không thành tiếng.

Trong cuộc đời cô đây là lần đầu tiên thích một người, còn chưa bắt đầu, đã phải kết thúc.

“Tiểu Lộ, con mau tỉnh lại đi, ôm mẹ, mẹ khó chịu lắm rồi.” Hai tay cô vẫn che khuôn mặt, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Không có Tư Nguyên, không có Tiểu Lộ, chỉ còn lại có một mình cô, phải làm sao bây giờ? Toàn bộ thế giới quả thực là một mảnh hoang vắng vắng lặng.

Mặt Hình Tuế Kiến không biểu cảm lắng nghe cô nói.

“Cô say rồi.” Hơn nữa đã say đến mơ hồ.

Hai mắt cô mờ mịt chậm rãi tập trung tiêu cự, chớp mắt, con ngươi kinh ngạc nheo lại, giống như mơ thấy ác mộng, “Hình Tuế Kiến?”

Hử? Nhận ra hấn rồi.

“Đồ hỗn đản, là anh hủy hoại cuộc sống của tôi!” Bốp, tiếng tát vang lên khiến má hấn bắt đầu hồng.

Nếu không phải vì hấn, hôm nay cô cũng sẽ không thảm như vậy!

Mẹ nó, hấn đã từng nói, không, cho phép, đánh, hấn, cơ, mà!

Ánh mắt sắc bén chung quanh khiến cho toàn thân hấn như bốc hết hơi nước.

Bàn tay hấn khí thế đập vào bàn, ngay khi hấn muốn “giáo huấn” cô, cô lại gục xuống bàn bất tỉnh nhân sự.

Hấn hơi bực mình, tóm lấy áo cô, nâng cô rồi đi dưới ánh mắt của những người xung quanh.

Về nhà, hấn trực tiếp ném cô lên giường.

“Tư Nguyên...” cô nói mê lộn xộn trên giường, “Em không muốn ở bên cạnh Hình Tuế Kiến...”

Những lời này của cô khiến hấn trở nên sa sầm.

Hấn từ trên cao nhìn xuống cô đã ý thức mơ hồ, “Đã quá muộn rồi.” Trò chơi đã bắt đầu, không muốn ở bên cạnh cũng phải ở!

“Em không muốn bị hấn hôn...” Loại cảm giác này thật sự rất uất ức.

Vì sao Tư Nguyên không thể đi về phía cô, nói với cô, Đóa, anh muốn ở bên cạnh em.

Chỉ cần anh lên tiếng, cô thật sự sẽ suy nghĩ chỉ nắm lấy hạnh phúc hôm nay, không trả thù nữa.

Mặt cô tràn đầy nước mắt.

Đáng tiếc, tất cả đều là hy vọng xa vời, vận khí của cô không tốt, hạnh phúc luôn cách cô rất xa.

Trong lòng Hình Tuế Kiến choáng váng.

Không muốn bị hấn hôn? Lời thật lòng này thật là dễ nghe!

“Ngoài hôn thì sao?” Mặt hấn không biểu cảm hỏi.

Ngay cả hôn cũng không muốn hấn hôn, vậy còn chuyện gì quá đáng hơn đây? !

“Không cần, tôi thà làm tình với chó, cũng không muốn làm tình với hấn!” Cô dùng sức lắc đầu, nói nhảm.

Thà làm tình với chó, cũng không muốn làm tình với hấn!

Nếu giờ khắc này, hắn còn có thể tiếp tục giữ gìn được sự bình tĩnh, không bị tức giận vì lời nói kia, thì sự kiềm chế của hắn quá tốt.

Đáng tiếc, hắn là lưu manh, chứ không phải là thánh nhân!

“Kiều Duy Đóa, vậy cô coi như bản thân bị chó cắn đi!” Trong lòng tràn đầy tức giận, cơ thể khỏe mạnh của hắn áp sát về phía cô.

Hắn vốn không phải người nhẫn nại, buổi sáng cô và anh chàng trí thức kia “liếc mắt đưa tình”, đã khiến hắn thật sự không còn nhẫn nại, huống chi thêm “đả kích” buổi tối này.

Hắn phục thù bằng cách trực tiếp cởi cúc áo cô, bắt đầu hôn từ cổ cô.

“Ha ha, rất ngứa.” Cô mơ mơ màng màng sắp ngủ, cười ra tiếng.

Bàn tay hắn chạm đến ngực cô, nhanh chóng cởi áo lót, tùy tiện vuốt ve.

Khoảnh khắc tình cảm mãnh liệt bắn ra bốn phía, không nghĩ tới, cô lại nở nụ cười.

“Tiểu Lộng, đói bụng sao?” Cô khẽ hỏi.

Hắn sững sốt, động tác dừng lại.

Nhưng cô lại chủ động đưa bản thân đến bên môi hắn, “Đói, thì ăn đi!” Giọng nói giống như cắt mạch tráng sĩ.

Hắn lại ngẩn người, nhưng hắn cũng không do dự, vừa mở miệng liền mạnh mẽ mút nơi tròn đầy của cô.

Là do chính cô mời hắn đến thưởng thức nhé!

Nhưng cô lại rất kỳ quái bắt đầu hát ru...

“Ngủ đi, ngủ đi, bảo bối yêu quý của mẹ...”

Bài hát dịu dàng đến mức khiến hắn cứng đờ, rốt cuộc không mút nổi nữa, cô thật coi hắn trở thành Tiểu Lộng?

Khóe mắt Hình Tuế Kiến giật giật, hắn ngẩng đầu lên, đang muốn “đe dọa” vài câu, khiến cho cô tỉnh táo một chút, nhưng khi nhìn thấy biểu cảm của cô lúc này, hắn lại ngây người.

Lúc này, hai gò má cô ửng hồng, mang theo một loại dịu dàng và xinh đẹp hắn chưa từng thấy qua.

Không cần có bất cứ khiêu khích gì, máu toàn thân hắn đã ngưng tụ ở một điểm.

Rốt cuộc không kiềm chế được, tay hắn di chuyển đến bụng cô, chạm vào váy ngắn, đi tới đùi cô.

Khúc hát ru bắt đầu có chút đứt quãng.

Cô hoảng hốt, trong mơ mơ màng màng nhìn thấy một đứa trẻ to lớn phủ lên người cô.

Đó là đàn ông! Cô thở gấp, vội vàng muốn đẩy hắn ra, nhưng dưới tác dụng của cơn, toàn thân cô đều không có sức lực.

Thật sự khó chịu, vô cùng khó chịu.

Duy Đóa khẽ rên một tiếng, toàn bộ cơ thể thay đổi, toàn thân đều dần dần hiện ra màu hồng diễm lệ.

Khi cô uống say còn phớt hơn hợp so với bình thường.

Mùi thơm đặc biệt của cô truyền vào mũi hắn, không ngừng trêu chọc hắn.

Sự khô nóng trong cơ thể càng khiến hắn khó có thể nhịn được.

Hắn lập tức cúi đầu, đầu lưỡi nóng bỏng cuồng nhiệt khuấy đảo, hút, liếm.

Cô nửa tỉnh nửa mơ, cảm thấy bản thân bị một cơn sóng nuốt gọn, giống như cá rời khỏi biển không có cách nào thở nổi. Loại cảm giác này, giống như rơi vào trong mây mù, nhưng có một loại khoái cảm tê dại nói không nên lời.

Cô hơi có ý thức, cô bị người xâm phạm. Là ai? Hấn là người xa lạ đi.

Được, cứ như vậy đi, chặt đứt ý niệm của cô đối với Tư Nguyên, cùng với...

Hình Tuế Kiến không phải coi cô là vật sở hữu sao? Cô sẽ khiến Hình Tuế Kiến nhục nhã!

Dưới tác dụng của cồn, mỗi ý nghĩ của cô đều thật hồ đồ.

Hấn quay mặt cô, nhìn về ánh mắt đã không còn biết phân biệt gì.

Cô lại coi hấn trở thành ai ? Hấn biết vậy nên khó chịu.

“Nhớ kỹ, người đàn ông của cô là Hình Tuế Kiến, ở trên giường, chỉ có thể kêu cái tên này!”

Vừa dứt lời, sau khi mạnh mẽ tuyên bố, hấn tách đùi ra cô, ngang nhiên tiến vào trong cơ thể cô.

Nhất định là mơ nhất định là mơ! Cô liều mạng an ủi bản thân.

Nhưng đau quá, đồng thời, khi hấn mãnh liệt chạy nước rút, trên người cô luồng điện không biết tên không ngừng chạy vào, vừa khoái cảm mãnh liệt lại vừa mâu thuẫn đánh úp về phía cô.

“Đừng, đau quá.” Cô rớt cục hờ ra tiếng, bắt đầu khóc.

Lúc này hấn mới dừng động tác lại.

Từng chút từng chút một, khúc quân hành đột nhiên biến thành khúc hát ru, giống như cơ thể bị điện giật, từng chút lại từng chút một.

Cô khó chịu không ngừng lắc đầu.

Quá chậm? Hấn đi theo ý niệm của thân thể, lập tức lại dùng tốc độ nhanh hơn.

Giấc mơ này thật kích thích, cả người cô giống như bị sóng vỗ, bị cuốn lấy bỏ xuống, lại cuốn lấy, một lần rồi lại một lần...

48. Q.2 - Chương 18

Giữa hai chân có chút đau nhức.

Duy Đóa đỡ trán, mơ mơ màng màng ngồi dậy.

Đêm qua, cô ngủ khá ngon, coi như sau khi trải qua vận động mệt mỏi, tiến vào giấc ngủ say.

Trong hai tháng này, mỗi ngày mỗi đêm cô đều mất ngủ, đã lâu không ngủ say như vậy.

Tuy nhiên tóc cô có chút mất trật tự, hơn nữa cô còn không có một mảnh vải che thân!

Ý thức của Duy Đóa nhanh chóng trở lại, nghĩ lại khoảng thời gian trước đó, rồi cô mới từ từ quay đầu, nhìn về cánh tay cường tráng đang vắt ngang giường, tiếp đó, là đôi vai cường tráng của hấn, tiếp tục...

Hấn nằm sấp trên chăn, chiếc móng rắn chắc trần trụi trong không khí.

Trí nhớ của cô vô cùng hỗn loạn, nhưng đang dần dần trở về.

Ngày hôm qua cô cảm thấy tuyệt vọng và đau lòng, vì thế, cô đã uống mấy chai bia, sau đó toàn bộ thể giới đều xoay tròn. Giữa lúc ý thức hỗn loạn, hình như cô được một “người xa lạ” trong cửa hàng mang đi.

Cuối cùng...

Muốn nói gì đó, nhưng hoàn toàn nghĩ không ra, nhưng có người thân mật vuốt ve cô, rồi lại xâm nhập rất sâu nhiều lần trong cơ thể cô, tiến vào nơi rất sâu, phẳng phất muốn khắc sâu vào mỗi tế bào, mỗi linh hồn, mỗi dây thần kinh trong cơ thể cô.

Duy Đóa dựa vào giường, trong lòng cảm thấy ngội lạnh.

Xong rồi.

Không ngờ cô lại lên giường với Hình Tuế Kiến...

“Hình Tuế Kiến!” Cô vô cùng tức giận với hắn.

Hắn vẫn còn là người sao? Không ngờ thừa dịp cô uống say ...

Giữa hai chân vẫn tồn tại cảm giác nhớp nháp, chân thực xác định đây là chuyện thực.

“Đừng ầm ĩ...” hắn dùng tay đẩy cô ra, vẫn còn muốn tiếp tục ngủ.

Nhưng cô đâu chịu buông tha cho hắn.

Bốp, một cái tát vang dội, trên khuôn mặt hắn hiện đủ dấu năm ngón tay.

Trong lúc hắn ngủ mơ, lại bị cái tát này đánh thức, hắn mở mắt, nhìn chằm chằm ánh mắt lạnh như băng của cô.

“Xuống tay cũng thật nặng, tôi thoát nhìn dễ đánh lăm sao?” Mắt hắn nheo lại, ngọn lửa nguy hiểm dần dần bốc cháy.

Cô thật là càng ngày càng quá đáng .

“Anh là đồ cầm thú, anh lại cưỡng bức tôi!” Vừa giận vừa then, toàn bộ lửa giận của cô cũng bắt đầu tăng lên.

Cô mới là người có tư cách tức giận chứ? !

Ngay lúc cô lại không khống chế được gờ tay ra, hắn lập tức túm lấy cánh tay cô.

“Dùng sức mạnh ư? Xem ra, đêm qua tôi thật sự đối xử tử tế với cô rồi!” Ánh mắt của hắn lạnh như băng, khiến cho người ta nhìn vào mà phát run.

“Anh muốn làm gì?” Duy Đóa lập tức bắt đầu cảnh giác.

Bởi vì chiếc chăn bọc trên người cô đã bị kéo ra, vút trên mặt đất.

Sắc mặt hắn xanh mét khiến cho cô hiểu rõ hắn đang tức giận.

Xong rồi, đáng lẽ cô nên mặc xong quần áo rồi mới đánh hắn!

Cô biết khi đàn ông tức giận, không nên kích thích hắn nữa, nhưng bị đả kích lớn như vậy, cô làm sao có thể chịu thua, nghiêng răng nghiêng lợi, “Buông tôi ra, anh lại dùng sức mạnh với tôi, tôi sẽ kêu thật to, kiện anh cưỡng bức, cho anh đi tù tiếp 10 năm!”

Rõ ràng là cô đang đi tìm cái chết! Nếu không cho tới bây giờ hắn vốn là người không đánh phụ nữ, vào lúc này, hắn cũng thật sự muốn cho cô một cái tát.

“Cô kêu đi, thiết bị cách âm của căn hộ này không hề tồi đâu, cô muốn kêu thế nào thì cứ kêu đi!” Hắn lạnh lùng nói.

Hắn coi như cô rên rỉ trên giường là được. Dù sao hắn cũng chưa từng được nghe cô rên rỉ trên giường, tự hắn cũng cảm thấy tiếc nuối .

“Anh!” Duy Đóa bị thái độ của hắn làm cho thiếu chút nữa phát hỏa.

Thật sự là tú tài gặp phải binh sĩ, có lý cũng không nói rõ được!

“Còn muốn kiện tôi? Muốn kiện thì cứ kiện đi, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên!” Vừa nói xong, hắn đột nhiên ôm lấy cô, dùng sức ấn cô xuống giường.

Hắn muốn làm gì?

“Nhưng cô muốn kiện, cũng phải để cho tôi ‘chứng thực’ hành vi phạm tội!” Vừa dứt lời, hắn mạnh mẽ hôn môi cô, khiến cho cô ngay cả cơ hội thở cũng không có.

Mới sáng sớm tinh mơ cô đã phun ra những lời nói như vậy khiến hấn rất phẫn nộ. Đêm qua, cơ thể lâu lắm mới được hoạt động, hấn căn bản còn chưa được thỏa mãn, lần cao trào đầu tiên vừa tới hấn liền mạnh mẽ chiếm giữ. Tiếp đó, cô mệt mỏi lập tức chìm vào mộng đẹp, còn hấn vừa mới bắt đầu phóng thích được cây súng nóng bỏng, quả thực tra tấn hấn vạn phần! Nhưng vì dưới ánh mắt cô vẫn ẩn chứa bóng ma quá khú, hấn mới cố gắng giúp cô thỏa mãn trước rồi mới đến lượt mình. Nhưng phần “săn sóc” hiếm có của hấn, lại đổi lấy bằng một cái tát của cô!

Hừ hừ hừ.

Cô liều mạng đẩy hấn, đá hấn.

Nhưng hấn căn bản nặng như một ngọn núi vậy.

Hấn ngăn chặn cơ thể đang giãy dụa quay cuồng của cô, khiến cho cô không có cách nào nhúc nhích, dường như không có một chút màn dạo đầu nào, hấn tách đùi cô ra, cố gắng nâng thắt lưng, mạnh mẽ đâm vào cơ thể của cô.

Trong cơ thể tồn tại cảm giác vô cùng rõ ràng, lồng ngực Duy Đóa trống rỗng, nhất thời cả cơ thể mềm mại tê dại, giống như bị điện giật.

“Buông tôi ra!” Toàn thân cô không tự chủ được sợ run.

Nhưng hấn làm như không nghe thấy chút nào, tiếp tục tàn nhẫn chà đạp cơ thể của cô.

“Đồ khốn...” Cô oán hận thét lên, dùng sức cắn bả vai dày của hấn, muốn ngăn hấn làm bừa.

Bả vai truyền đến cơn đau nhói.

Con sư tử mẹ này! Cô cắn thật sự rất độc ác, Hình Tuế Kiến cảm thấy bắp thịt trên bờ vai giống như bị xé rách.

Đánh vài cái, động tác của hấn mới dừng lại, bởi vì cảm thấy rõ ràng không thích hợp.

Cô cắn thì cứ cắn đi, sao hấn phải sợ chứ, cùng lắm thì chỉ là tấn công lẫn nhau thôi, nhưng cô run cái gì chứ? Hấn rõ ràng có thể cảm giác được không chỉ cơ thể cô ngay cả khớp hàm của cô cũng không ngừng run rẩy.

Một phen bắt được vai cô, muốn đem cô kéo ra, muốn nhìn cô, nhưng không ngờ hấn lại thất bại.

“Buông ra!” Hấn ra lệnh cho cô.

Cô không biết sức mạnh đến từ đâu, răng nanh hăm sâu vào bờ vai rắn chắc của hấn, cắn càng ác hơn.

Vết máu đỏ tươi chảy xuống từ bờ vai của hấn, nở rộ trên drap giường trắng tinh.

Kiếp trước cô cảm tình con chó sao? Đầu tiên là bàn tay, tiếp theo là bả vai của hấn.

Bả vai của hấn càng đau đớn dữ dội hơn, hấn ôm lấy cơ thể, càng phát run rõ ràng.

Cô đang sợ, không kêu cứu, không thét chói tai, chỉ là bởi vì không chịu khuất phục.

Ý thức được điểm này, toàn bộ động tác của hấn đều từ từ chậm lại.

Cơ thể của cô rất chặt, rất khô, sau khi đã tĩnh tâm, hấn càng quan sát được nhiều chuyện hơn.

Động tác của hấn thông thả như sóng biển từng chút từng chút một tiến thẳng vào nham thạch, hấn muốn chinh phục, muốn hòa tan núi băng nghìn năm này.

Ngoài một lần của mười ba năm trước, cô chưa từng thân thiết với ai như vậy.

Nhưng không nghĩ tới, chính là hấn, chính là hấn...

Cô cào bả vai của hấn, ác độc cắn hấn, nhưng hấn căn bản giống như Iron man không kêu một chút nào. Hấn chăm chú ôm chặt eo nhỏ của cô, giam vào trong ngực đang kịch liệt thở gấp, kề sát vào cơ thể cường tráng của hấn.

Rõ ràng giống như sư tử đực, nhưng trong bầu không khí lại lưu chuyển mùi vị tình dục.

Cô làm theo bản năng động vật, cơ thể lại có một luồng điện từ từ tăng cao, cô vừa giận vừa thẹn, cố gắng che giấu.

Cô không phát hiện bản thân từ từ nổi lóng khổi bờ vai của hắn, cơ thể không còn phát run, ngược lại bắt đầu đổi thành bộ dáng lạnh lùng chống lại hắn.

Hình Tuế Kiến ở trong cơ thể cô, cũng lập tức cảm giác được sự thay đổi này.

Điều này làm cho hắn vui sướng.

“Buông tôi ra!”

“Không buông!”

“Cút ngay!”

“Không!”

“Tôi sẽ không làm cô bị thương! Đêm hôm qua chúng ta cũng rất phù hợp!”

Thật sao? Đêm hôm qua bọn họ thật sự phù hợp sao? Trí nhớ của cô quá mức mơ hồ mà hỗn loạn, nhưng nếu thành khẩn đối mặt, có thể thực sự khẳng

định một điểm, đêm hôm qua cô cũng không bị cưỡng ép.

Cô cũng không quá khó chịu với toàn bộ quá trình.

Xương cốt của cô bị nuốt hết không dư chút nào, thở hổn hển, nhưng vẫn quật cường, cơ thể bắt đầu cảm thấy nóng rực khó chịu, đồng thời lại lạnh thấu xương.

Tại sao có thể như vậy chứ? Cô không thể giải thích được. Cô rõ ràng sợ hãi sự đụng chạm của đàn ông, nhưng cái lần vào đêm hôm qua kia, cơ thể của cô dường như đã nhớ mùi của hắn, khiến ọi chuyện không chỉ trở nên khó chịu, điều này còn làm cho cô bất an cùng với phiền lòng nôn nóng.

Thậm chí nhục nhã nhất là cơ thể của cô vào thời khắc quan trọng như vậy không những không bảo vệ cô, mà còn nổi lên phản ứng với hắn!

Lại giả dụ, nhưng cũng chỉ là vô ích, hắn căn bản cứng rắn đến mức không có cảm giác đau đớn, cô phản kháng thế nào ở trên người hắn cũng đều không có tác dụng, hắn muốn cô, chân thật đến đáng tin. Vì vậy điều hiện tại cô có thể làm, chính là buông xuôi bản thân, không để cho cơ thể phản ứng khiến cô thêm nhục nhã.

Duy Đóa từ bỏ giả dụ, cô giống như một con búp bê, mềm mại nằm trên giường, mặc cho hắn chiếm giữ bản thân.

Toàn bộ quá trình, một người là băng, một người là lửa.

Cô biểu hiện vô cùng lạnh lùng, mặc hắn ở trên người cô tận tình rong ruổi, chỉ có mười ngón tay nắm chặt drap giường trở nên trắng bệch, bán đứng sự bình tĩnh của cô vào thời khắc này, vô cùng vất vả.

Hắn làm thật lâu thật lâu, thể lực vô cùng tốt, bởi vì hắn muốn thỏa mãn dục vọng của bản thân, càng muốn đẩy lên sự nhiệt tình của cô.

Cơ thể của cô gần như đã phiếm hồng, khi đồng hồ báo thức gần chín giờ, phần dưới của hắn mới không tự chủ co rút mạnh mẽ.

Cô vừa mệt mỏi vừa hoảng sợ.

“Dừng!”

Nhưng đã quá muộn, cô vội vàng muốn đẩy hắn ra, không để cho “lửa nóng” này tiến vào trong cơ thể cô.

Nhưng hắn lại càng thêm xâm nhập, khiến cho cô thu nhận tất cả của hắn

“Hình Tuế Kiến, anh điên rồi, sẽ mang thai đấy!” Cô rút cuộc không thể giữ bình tĩnh được nữa, liều mạng giả dục, sợ hãi hô to.

Chết tiệt, hiện tại cô mới nhớ lại, đêm qua cô dường như cũng trúng chiêu này.

Hắn vẫn không nhúc nhích, cô dùng chân đá hắn, hắn mạnh mẽ chế ngự hai chân của cô.

“Anh là quỷ ích kỷ!” Cô không có cách nào nhúc nhích, hai tay vùng mạnh, muốn bắt được cổ hắn, tàn nhẫn bóp chết hắn.

Không dùng biện pháp tránh thai, hắn muốn hại chết cô sao? Không phải là hắn cố ý chinh cô đấy chứ?

Hắn không động đây, tiếp tục chế ngự đùi cô, nâng vài phút, xác định đã cho “chúng” đủ thời gian chạy, hắn mới buông cô ra.

“Sinh cho tôi một đứa con đi.” Trong khi cô vô cùng kích động, thì hắn lại cực kì bình thản.

Cô không tin bản thân lại nghe thấy điều này!

“Anh điên rồi?” Chơi gì vậy? Chơi lớn như vậy sao?

“Tôi đã ba mươi rồi, cũng nên có...” Hắn dừng lại, “Ngoài Tiểu Lộng, cũng nên có con trai.”

Cô cười lạnh, “Hóa ra anh cũng là người trọng nam khinh nữ!” Lời nói lạnh lùng, nhưng khớp hàm của cô lại phát run.

“Tùy cô muốn nghĩ như thế nào thì nghĩ!” Hắn đứng dậy, mặc quần.

Cô muốn khó chịu thế nào là chuyện của cô, hắn quyết định muốn có con là chuyện của hắn, loại chuyện lớn này chỉ cần cô thuận theo là được, không chấp nhận cho cô nói chữ không

Hắn nhíu mày, bả vai bị cô cắn thương tổn, khiến cho cánh tay hắn khi nhắc lên có chút đau đớn

Ở chung với người phụ nữ mạnh mẽ này, rốt cục hắn còn phải chịu bao nhiêu “thương tổn” nữa đây? Nhưng hắn lại cảm thấy rất thú vị.

Về mặt của hắn bình tĩnh khiến cô hận đến nghiến răng.

“Cô tốt nhất ngoan ngoãn nằm thêm vài phút rồi mới đi tắm cho tôi.” Thân thể thoải mái, khoan khoái làm cho người ta nói không nên lời, hắn xoắn bước về phía phòng tắm.

“Anh tính sai rồi.” Cô ở phía sau hắn lạnh nhạt nói.

Hắn xoay người, ánh mắt lạnh lùng, “Đừng phun ra cái gì cô sẽ không sinh con cho tôi, cô là người phụ nữ của tôi, nhất định phải sinh con cho tôi!”

Ánh mắt của hắn sắc bén đến đáng sợ, lời cảnh cáo càng nghiêm khắc, nhưng tất cả những điều này đều không dọa được cô.

“Anh đã điều tra tôi, vì sao không điều tra về bản báo cáo sức khỏe tôi?” Cô khẽ cười, cảm thấy vô cùng thú vị.

Hắn nhíu mày, không hiểu ý của cô.

Cô vô cùng vui vẻ.

Hóa ra, hắn cũng có lúc sơ sẩy!

“Bản báo cáo sức khỏe của tôi rất đặc sắc nha, bên trong bệnh gì cũng đều có, tôi có bệnh tâm thần, mộng du, không chừng nửa đêm nào đó tôi thức dậy, coi đầu của anh là dưa hấu mà bổ đấy!” Cô cười, khoa trương nói.

Muốn dọa hắn sao?

“Tôi sẽ thu hết tất cả dao trong phòng bếp.” Mặt hắn không biểu cảm trả lời.

Cô muốn chém hắn, còn phải xem hắn có cho cô cơ hội hay không!

“Thật sao?!” Cô cười cười, như thể đột nhiên nhớ tới một điều gì đó, “Đúng rồi, tôi còn chưa nói với anh, trong báo cáo sức khỏe của tôi còn viết, không, thể, sinh, được.” Mồm cô lạnh như băng, cười khẽ phun ra.

Hắn chấn động.

Làm sao có thể chứ, cô là phụ nữ, làm sao có thể không sinh được chứ? !

“Đối với chuyện của tôi, các bác sĩ đều nói, tỷ lệ tôi có thể sinh được, là, vô, cùng, thấp.”

Cô nở nụ cười, có một loại vui vẻ chuyển bại thành thắng.

Cho dù, trong lòng không thể đè nén được nỗi chua xót.

Nếu không phải do hắn làm hại, cô đã sớm theo đuổi hạnh phúc của bản thân, chứ không phải ở lại chỗ này, thù hận lẫn nhau, đối địch lẫn nhau, tra tấn lẫn nhau.

49. Q.2 - Chương 19

Bởi vì cô quăng ra quả bom như vậy, khiến cho sắc mặt Hình Tuế Kiến thật sự vô cùng đặc sắc.

“Hiện tại công nghệ chữa bệnh rất phát triển, vô cùng thấp tức là vẫn còn có hi vọng.” Vài phút sau, hắn khôi phục lại giọng điệu bình tĩnh.

Chuyện hắn đã quyết định rồi thì sẽ không bao giờ thay đổi, cho dù con đường phía trước chứa đầy gian nan, còn Duy Đóa chỉ cười, nhưng trong mắt tràn đầy lửa giận. Hắn dựa vào cái gì cho rằng cô sẽ sinh con cho hắn chứ?!

...

Năm đó toàn bộ thế giới của cô đều trở nên vô cùng tối tăm. Sau khi phá thai cô chảy rất nhiều máu, mặt cô không có một chút máu co độc nằm trên giường bệnh. Cô mới chỉ có mười bốn tuổi, nhưng bác sĩ lại nói cho cô biết có khả năng sau này cô không thể sinh con được nữa. Bởi vì trong quá trình phá thai tử cung của cô đã bị nhiễm trùng nghiêm trọng.

Cô nhớ rõ ngày đó, đối diện phòng khám nhỏ là một cửa hàng bình ổn giá bán thứ âm nhạc tầm thường, ở cửa đặt một gốc cây thông Noel đã quá thời hạn, đồ trang trí ảm đạm bao vây khắp cây thông Noel. Còn cuộc sống của cô cũng giống như ở trong mùa không phù hợp, càng không phù hợp với bài hát Giáng sinh, cũng vĩnh viễn không bao giờ nhận được một món quà Giáng sinh phù hợp. Mà tất cả những tai họa này là do ai gây ra cho cô? Hiện tại mới là đầu hạ làm gì đã đến Giáng sinh chứ? Ông già Noel làm sao có khả năng xuất hiện trong cuộc sống của cô?

Cô bình tĩnh tiếp nhận sự cô độc tàn khốc, không mang theo một chút ảo tưởng. Cô tự nói với mình sự lạnh giá của mùa đông cũng không thể khiến cô khuất phục, chỉ là “có thể sinh được nữa hay không” mà thôi, cô không thể bị hù dọa, nhưng tại sao cô cảm thấy thế giới xung quanh lại lạnh như băng vậy?

“Oa oa oa oa.” Đứa trẻ cùng phòng bệnh khóc đến khản cả giọng, khiến cho thế giới lạnh lẽo của cô càng thêm u ám.

Bác sĩ không biết đang mắng cái gì ở cách vách, nội dung là không biết tám đời bản thân đã làm gì, không những không thu được tiền, mà còn mang thêm gánh nặng. Y tá đi vào kiểm tra nhiệt độ cơ thể cho cô, cũng nhìn không được oán giận với cô, “Bệnh nhân ở giường số 2 thật sự là thiếu đạo đức, có thể bỏ lại đứa bé vừa sinh ra, ngay cả tiền thuốc men còn chưa thanh toán đã trốn đi vào nửa đêm hôm qua!”

Hóa ra cô gái kia thực sự đã bỏ chạy, cô cũng không cảm thấy bất ngờ. Vào nửa đêm hôm qua, cô bị cơn đau bụng tra tấn không thể ngủ nổi, chính mắt chăm chú nhìn thấy cô gái kia mượn cơ đi toilet, rón ra rón rén ra khỏi phòng bệnh. Lúc đó, cô đã có dự cảm như vậy. Có lẽ, so với việc xóa bỏ sinh mệnh nhỏ kia, cô gái đó vẫn còn nhân từ hơn nhiều so với cô. Cô quay mặt, nhìn đứa trẻ nằm ở giữa giường, cảm thấy nó nhẹ đến mức không có trọng lượng, không ngừng khóc nỉ non. Thật ra cô cảm thấy mình vẫn còn may mắn, ít nhất đến nước này cô cũng không phải trở thành một người mẹ độc ác. Dự cảm của cô thật chuẩn, báo ứng của cô cuối cùng cũng đến rồi. Đứa trẻ kia dường như vô cùng non nớt, Duy Đóa nhủ mi, bởi vì sự đau

đón của cơ thể, cũng bởi vì sinh mệnh nhỏ kia hô hấp bắt đầu suy yếu khiến cho người ta hầu như không cảm nhận được sự tồn tại, đột nhiên “bé gái” nho nhỏ mà vô lực kia từ từ cọ vào giữa hai chân cô. Hình ảnh ấy hiện lên vô cùng rõ ràng trong đầu khiến cả người cô co giật, cố gắng lắm mới không chế được trái tim, hốc mắt có cảm giác nhói nhói. Y tá cởi cúc áo của cô, nhìn một chút, sau đó nhíu mày.

“Cô không cảm thấy núm vú bị sưng sao?” Y tá ngạc nhiên hỏi.

“Có.” Cô bình tĩnh trả lời.

Không phải chỉ có một chút, mà là vô cùng đau, hơn nữa còn có cảm giác nóng rực nhưng cô chỉ không quen kêu đau mà thôi.

“Oa oa oa oa.” Đứa trẻ nằm giữa giường bệnh vẫn còn đang khóc vô cùng thê thảm. Thực hâm mộ cô bé còn khóc được như vậy, còn “đứa bé gái” kia chưa từng.

“Hình như cô bé rất đói bụng.” Cô nhin không được nhắc nhở y tá.

“Chúng tôi biết tìm ai nhận nuôi con bé đây.” Y tá thở dài.

Đứa bé còn nhỏ như vậy rất mau đói, tiền sữa bột là do mấy y tá các cô nổi lòng cảm thông bỏ tiền túi mua, nhưng trong phòng khám rất bận rộn còn rất khó khăn nữa.

“Cô lên cơn sốt có lẽ là bị viêm tuyến sữa.” Nhìn nhiệt kế, y tá khẳng định suy đoán của mình.

“Có lẽ là lúc cuối khi sảy thai, cũng giống như bình thường sinh em bé, vú của cô đã sản sinh ra sữa, cô phải tiết sữa ra, nếu không cơn sốt của cô sẽ không giảm được đâu!” Người y tá từng có kinh nghiệm làm mẹ nói với cô.

Cô tái mặt, che ngực, xấu hổ đến mức không muốn để cho người khác đụng đến một chút nào. Bộ dáng phòng bị của cô khiến cho người ta không muốn trêu vào. Y tá dường như nghĩ ra điều gì đó, ánh mắt sáng ngời, “Nếu không cô làm chuyện tốt đi, cho đứa trẻ bị bỏ rơi kia bú sữa?”

Lời đề nghị của người y tá khiến cô vô cùng kinh ngạc.

“Nếu không muốn bệnh nặng thêm, cô phải khai thông tuyến sữa, còn đứa trẻ kia cũng thực sự cần uống sữa mẹ!”

Tuy nhiên lời đề nghị này khiến cho Duy Đóa khó có thể tưởng tượng nổi.

Y tá khuyên nhủ, “Cô cho cổ bé ăn một chút, cũng coi như tích âm đức cho bản thân...”

Âm đức...

Đứa trẻ ở giường bên cạnh dường như nghe hiểu được, khóc càng thêm khản cả giọng. Cô nghiêng mặt, thương xót nhìn khuôn mặt hồng nhỏ nhắn kia. Nó đã chạm đến nơi yếu đuối nhất trong lòng cô, nhắm mắt, cô lại nghĩ tới giữa đời từng có cơn co rút kia.

“Được rồi.” Cô gạt đầu.

Y tá ôm đứa bé đưa cho cô, cô bé theo bản năng chuyển động cái đầu nhỏ, giống như một con mèo nức nở kêu meo meo, mở to miệng nhỏ, ngậm vú cô. Cô bé dùng sức mút, dùng sức bú, giống như muốn tiếp tục được sống. Chớp mắt kia, ngực truyền đến một trận đau đớn, đó là bởi vì cảm giác đau đớn xa lạ do cho cô bé bú, cũng là cảm giác đau đớn khó có thể diễn tả bằng lời xuất hiện trong lòng, chịu đựng cảm giác nhói nhói ở hốc mắt, cô nở nụ cười. Cô từ bỏ một sinh mệnh nhỏ vốn thuộc về mình, nhưng lại vĩ đại cứu một sinh mệnh nhỏ khác. Cuộc sống thật sự là nực cười và giả dối..

...

Sau đó, rời khỏi phòng khám đi thuê phòng, cô cũng tạm thời mang theo cả đứa bé kia. Bởi vì đứa bé vẫn chưa tìm được gia đình nhận nuôi, khi nó đói bụng, vừa vặn cô có thể cung cấp “thức ăn” cho nó. Vào lúc đó, cô đặt tên cho cô bé là Tiểu Lộng, mang ý nghĩa ý trời trêu người. Tuy nhiên sự tạm thời này kéo dài đến ba tháng. Tình cảm thực sự là một điều kì diệu trên thế giới này, đặc biệt là khi cô bé bú sữa của cô, có một loại kì diệu mang theo một loại sống nương tựa lẫn nhau, thân thiết chặt chẽ không rời.

Vì vậy, khi y tá gọi điện thoại tới, thông báo cuối cùng đã tìm được gia đình có thể nhận nuôi Tiểu Lộ, thậm chí nhà họ rất hào phóng tỏ vẻ sẽ trả cho cô mấy nghìn vạn vì đã chăm sóc Tiểu Lộ trong thời gian qua, trong nháy mắt đó, cô do dự, không thể từ bỏ được cô bé.

...

Trong bệnh viện, Duy Đóa lặng lẽ chăm chú nhìn khuôn mặt Tiểu Lộ.

“Tiểu Lộ, mau tỉnh lại đi, đừng làm mẹ sợ nữa” Hiện tại, cũng là hè, nhưng cô lại chờ mong ông già Noel có thể cho cô một nguyên vọng cùng với một kỳ tích.

Phía sau cô, phòng bệnh yên tĩnh truyền đến tiếng giày cao gót. Cô cũng không có nhiều bạn bè, là ai lại tới thăm Tiểu Lộ lúc này? Duy Đóa quay người lại, nhìn gương mặt đoan trang, chính ánh mắt đối phương tìm tòi nghiên cứu khiến cô có chút không thoải mái.

“Cô Kiều, chúng ta có thể nói chuyện không?” Đối phương cố gắng khách khí nói.

50. Q.2 - Chương 20

Sau khi về công ty, sắc mặt Hình Tuế Kiến vẫn khó coi như cũ. Kiều Duy Đóa thật sự sẽ không sinh được sao? Rốt cuộc cô ấy từng gặp phải chuyện gì? Nghi hoặc này ép đến mức khiến hần khó thở. Cầm lấy ống nghe, hần muốn gọi ột người quen. Người này cũng thật lợi hại, mở được một công ty điều tra, chuyên điều tra chuyện riêng tư, chỉ cần là chuyện đã xảy ra, cho dù đã trôi qua lâu lắm rồi cũng bị mò ra, nhưng vừa bấm được gần một nửa dãy số, động tác của hần dừng lại. Hần đột nhiên không xác định được bản thân thực sự có muốn điều tra hay không. Từ từ hạ ống nghe xuống, sắc mặt của hần nghiêm túc. Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại vang lên.

“Tôi là Hình Tuế Kiến.” Hần tiếp điện thoại.

Nhưng thật kỳ quái, đầu ống nghe bên kia không có tí tiếng động nào. Hần chuẩn bị cúp điện thoại.

“Ta...là cha của con...” Tổng Khải Nguyên lúng túng nói.

Cuối cùng cũng nghe thấy tiếng nói bên kia, vốn dĩ cũng không quá quen thuộc với giọng nói này, đôi môi mỏng của Hình Tuế Kiến lạnh lẽo nhếch lên.

“Tôi là đứa con hoang chui ra từ tảng đá, không có cha.” Mười ba năm trước đây là đáp án của hần, mười ba năm sau, đáp án của hần lại càng không thay đổi.

“Chúng ta đã xét nghiệm DNA ...” Làm sao có thể không phải là cha con chứ? Đối mặt với sự lạnh lùng của hần, Tổng Khải Nguyên thật sự ngượng ngùng.

Mười ba năm trước, ông ta cho rằng hần giả vờ, dù sao ai mà không yêu tiền cơ chứ? Nhớ tới năm đó ông ta muốn đuổi Tổng Phỉ Nhiên ra ngoài, nhưng Tổng Phỉ Nhiên sợ hãi, vừa đau xót vừa cầu xin, mấy năm nay nghe lời giống như một con chó. Huống chi mẹ của Hình Tuế Kiến là người thế nào, thật sự rất khó để mà ông ta không coi thường Hình Tuế Kiến. Ba năm trước, khi nhận được tin Hình Tuế Kiến ra tù, ông ta vẫn luôn chờ đợi, chờ đứa con nghèo túng này đến cầu xin ông ta, dù sao hần cũng là con ruột của ông ta, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, ông ta sẽ sẵn lòng cho hần cơm ăn, nhưng không nghĩ tới, kết quả thực sự lại khiến cho ông ta thất vọng. Hình Tuế Kiến cứng rắn hơn nhiều so với tưởng tượng của ông ta.

“Chúng ta?” Hình Tuế Kiến lạnh lùng cười, “Là ông, chứ không phải chúng ta.” Hần căn bản cũng không quan tâm đến chuyện xét nghiệm DNA, trước năm 17 tuổi, trong từ điển chưa từng có người cha này, ai ngờ một ngày đột nhiên nhận được thông báo có một người cha giàu có.

“Khụ, năm đó mẹ con tương đối... trên hoa gheo nguyệt, vì vậy, cô ấy nói bản thân có con...” Tổng Khải Nguyên ấp a ập úng giải thích .

Năm đó ông ta đã có vợ, căn bản chỉ coi mẹ hần là gà

51. Q.2 - Chương 21

Buổi sáng Ôn Tâm đi tìm Tư Nguyên. Gần đây, cha mẹ hai nhà đều đang chuẩn bị cho hôn sự của bọn họ, bận rộn đến mức rối tinh rối mù, nhưng kỳ quái là Ôn Tâm lại cảm thấy lo lắng đối với chuyện hôn sự này. Chọn kẹo cưới, anh không xuất hiện, chọn nhẫn kim cương cũng là do chị gái anh mang cô ta đi chọn, bởi vì chị gái anh nói ánh mắt của cô ta tương đối tốt, chọn thiệp cưới, tiếp đãi tiệc rượu, lễ phục đính hôn, thảo luận chi tiết hôn lễ, tất cả mọi thứ anh đều không tham gia, .

Trong hai tháng qua lại, cô ta cũng hiểu Tư Nguyên là người đàn ông dịu dàng lịch sự, đáng giá để cô ta gửi gắm cả đời, hiện tại vì sao chỉ còn một bước nữa sẽ vào cửa, anh lại hoảng sợ như vậy? Ôn Tâm mờ mịt không hiểu. Hôn ước này cứ như vậy mà tiếp tục sao? Ôn Tâm cảm thấy bản thân phải tự đi tìm điểm mấu chốt, nhưng nhất thời cô ta không tìm thấy chút manh mối nào.

Không hiểu sao, hình ảnh ngày đó ăn buffet, Kiều Duy Đóa đường đột rời đi trước nhảy lên trong đầu cô ta, còn có một ngày ở cửa nhà gặp được Kiều Duy Đóa đang cùng một người đàn ông đẹp trai ôm nhau, ánh mắt Tư Nguyên mờ mịt mà tỉnh mạch.

Tính cách cô ta đơn thuần mà cởi mở, bên người cũng có một số người bạn nam, cho nên lúc mới bắt đầu cô ta cũng không suy nghĩ nhiều lắm. Tuy nhiên sau khi Tiểu Lộng nằm viện, biểu hiện của Tư Nguyên khiến cho cô ta cảm thấy anh quả thực quan tâm quá mức. Thời gian rảnh rỗi sau khi tan tầm, anh không có tâm trạng hẹn hò, mà chịu khó lên mạng tìm tư liệu và phương án điều trị, anh đến trường học thu âm, thu lại những tiếng nói lạnh lạnh trong lớp Tiểu Lộng, anh tìm những bạn học có quan hệ tương đối tốt với Tiểu Lộng bảo chúng cố vũ cô bé, thậm chí khi đọc báo anh thấy ở Trịnh Châu có một người thực vật, chăm cứu trung y thành công tỉnh lại, vì thế sử dụng kì nghỉ cuối tuần, anh bay một chuyến đến Trịnh Châu.

Tất cả những điều này Kiều Duy Đóa đều không biết, anh đều lặng yên tiến hành, mà tất cả những điều này dừng ở trong mắt Ôn Tâm, lại dần dần biến thành bất công. Bọn họ thật sự là bạn bè sao? Giữa bọn họ thật sự chỉ đơn thuần là tình bạn sao? Ôn Tâm bắt đầu hoài nghi. Ôn Tâm lảng mạn học theo nữ chính trong phim truyền hình, khẽ gõ cửa phòng anh, khi bóng dáng dịu dàng kia ra mở cửa, cô ta ra vẻ nghịch ngợm, “Nếu hôm nay là ngày tận thế, vậy người anh muốn gặp nhất là ai, câu cuối cùng anh muốn nói là gì?”

Nhưng anh cũng không thuận theo giống như nam chính trong phim truyền hình nói, “Nếu hôm nay là ngày tận thế, người anh muốn gặp nhất là em, muốn nói câu cuối cùng là anh yêu em.” Đầu tiên anh chỉ ngạc nhiên, sau đó là trầm mặc. Một loại trầm mặc tràn đầy tâm sự. Hơn nữa, ánh mắt anh nhìn cô ta tràn ngập phức tạp, thậm chí có chút áy náy.

“Ôn Tâm, anh muốn hủy bỏ đính hôn.” Cuối cùng, anh dùng giọng điệu có lỗi nói.

Bởi vì nếu quả thật có ngày tận thế, người anh muốn gặp nhất không phải là cô ta. Bởi vì nếu quả thật có ngày tận thế, anh nghĩ mình sẽ trung thực với tình cảm của bản thân, dũng cảm nói ra ba chữ với người kia.

Trái tim Ôn Tâm dần dần lạnh lẽo.

“Vì sao?” Tất cả tươi cười ngọt ngào của cô ta đều trở nên cứng đờ.

“Bởi vì... anh đột nhiên không xác định được, đây có phải là cuộc sống anh muốn hay không, còn anh có thể thực sự mang lại hạnh phúc cho em hay không...” Về mặt anh có chút hoảng hốt, ánh mắt nhìn về nơi rất xa.

Vào khoảnh khắc đó, Ôn Tâm đột nhiên không xác định được cô ta đứng trước mặt anh, nhưng anh thực sự có nhận ra sự tồn tại của cô ta hay không?

...

“Vào đi, nói cho cô ta biết, giữa đàn ông và phụ nữ vĩnh viễn không có tình bạn thuần khiết, bảo với cô ta hãy cư xử đúng như một người bạn!”

Chị họ thúc giục, Ôn Tâm vẫn đứng ở cửa phòng bệnh chần chừ không di chuyển, “Chị họ, em có nên vào hay không.” Chuyện cãi nhau là thực, nhưng cô cũng chỉ là dựa vào cảm giác, cũng không có chứng cứ là

do Kiều Duy Đóa phá hủy hôn lễ của cô ta.

“Kẹo cưới đều đã mua, thiệp cưới đã in ấn, không đính hôn thì còn ra thể thống gì nữa? Em cứ như vậy nhận thua sao?”

Câu hỏi của chị họ khiến Ôn Tâm uể oải gục đầu xuống.

“Vậy để chị vào trước!” Cứ coi như là Ôn Tâm nhận thua, còn cô ta thì không!

Ôn Ngọc đứng ở trước mặt Duy Đóa, bởi vì cô ta phải cảnh cáo Kiều Duy Đóa, không những phải giữ khoảng cách với em rể họ của cô ta, mà càng phải cách xa A Kiến một chút!

“Cô Kiều, chúng ta có thể nói chuyện không?” Cô ta cố gắng khiến cho giọng điệu nghe qua thật khách khí.

“Tôi không thể rời lâu khỏi phòng bệnh.” Cô ta tìm đến cô có chuyện gì? Chẳng lẽ là...

Nguyệt Nguyệt từng giới thiệu Trần Ôn Ngọc là vợ của ông chủ công ty hoạt động tín dụng.

Suy nghĩ xong, Duy Đóa cũng hiểu rõ, “Có chuyện gì, nói ngay ở đây đi.”

“Vậy nói ở chỗ này nhé.” Trần Ôn Ngọc cũng không phản đối.

“Bệnh tình của Tiểu Lộng thế nào rồi? Đã khá hơn chưa?” Ôn Ngọc trước tỏ vẻ khách sáo.

“Cũng tạm ổn định rồi.” Trong lòng Duy Đóa cảnh giác, không muốn nói chuyện nhiều.

Ôn Ngọc đi đến trước giường bệnh, nhìn im lặng đứa trẻ đang “ngủ”.

“Tiểu Lộng rất giống A Kiến đều là mày rậm mắt to.” Ôn Ngọc mỉm cười nói, nụ cười kia dịu dàng vô cùng xinh đẹp.

Điều kiện của Ôn Ngọc không tồi, dung mạo thanh tú đoan trang, hoàn cảnh gia đình cực tốt, giỏi cả đối nội lẫn đối ngoại, hơn nữa còn giúp đỡ được cho sự nghiệp đàn ông.

Thất lưng của Duy Đóa vô cùng thẳng, nhưng không hiểu sao lại có chút khấn trương, cô nắm tay thật chặt. Từ khi thân thể của Tiểu Lộng được công bố, mấy ngày nay, có rất nhiều anh em của Hình Tuế Kiến lần lượt tới thăm, lời nói dối này giống như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, nhưng thật ra cô luôn cảm thấy chột dạ.

“Lúc mọi người trở về, đều nói bộ dạng Tiểu Lộng rất giống A Kiến.” Ôn Ngọc bình tĩnh nói.

“Thật sao? !” Duy Đóa ung dung, không để lộ chút sơ hở nào .

Trước khi Tiểu Lộng còn chưa khỏe lại, con bé vẫn là con gái của Hình Tuế Kiến!

“Nhưng tại sao khi tôi cẩn thận quan sát, lại cảm thấy bộ dạng của bọn họ chẳng hề giống nhau chút nào.”

Trong lòng Duy Đóa cũng hiểu rõ, sở dĩ mọi người cảm thấy hai cha con bọn họ giống nhau, đơn giản là vì dung mạo của Tiểu Lộng anh khí, bộ dạng lại có chút khỏe mạnh.

“Con người chính là như vậy, chỉ vì một loại ‘chân tướng’ nào đó, sẽ sinh ra một loại tâm lý ám thị, bình thường chúng ta đều dễ dàng bị người khác dùng biện pháp ám thị lừa gạt. Cô Kiều, cô cảm thấy tôi nói có đúng không?”

“Có thể trực tiếp hơn được không?” Duy Đóa thẳng thắn nói.

Cô dò hỏi rất rõ ràng .

“Dù sao tôi cũng chẳng cần phải lòng vòng làm gì.” Ôn Ngọc đem tầm mắt từ trên người Tiểu Lộng chuyển đến người cô, “Tôi không tin một cô gái 14 tuổi sẽ sinh ra một kết quả sai lầm.” Hơn nữa đáng người Kiều Duy Đóa cân đối, phân eo không có một chút sẹo lồi, cũng không giống như đã từng sinh con.

Trái tim Duy Đóa chấn động.

“Hơn nữa, không phải cô rất hận A Kiến sao? Hận như vậy làm sao có thể sinh ra Tiểu Lộng được chứ?” Ôn Ngọc giống như một trinh sát viên, chỉ ra điểm đáng ngờ nhất.

Duy Đóa lấy lại bình tĩnh, bình ổn lại hơi thở có chút hỗn loạn, “Tôi không cần phải thảo luận với cô chuyện riêng tư này.”

Nói dối một lần là đủ rồi, cô không nói được lần thứ hai, nhưng cũng là vì Tiểu Lộng, lời nói dối này không thể dễ dàng bị vạch trần.

“Sao lại không cần chứ, A Kiến bị cô lừa ...” Ôn Ngọc có chút kích động dừng lại, kinh nghiệm thương trường nhiều năm khiến cho cô ta lập tức tìm được sự bình tĩnh, dùng giọng nói ôn hòa, “Cô Kiều, có thể xin hỏi cô ở cùng A Kiến là vì mục đích gì?” Chính xác là cô đang mưu tính điều gì.

Duy Đóa mím môi vẻ mặt vô cùng lạnh lùng. Đáp án của cô vĩnh viễn giống nhau, cô không cần thiết phải thảo luận với người lạ việc riêng của mình.

“Là vì một nghìn vạn kia sao?” Ôn Ngọc kinh sợ hỏi.

Duy Đóa nhú mi, cô không nghĩ tới, Ôn Ngọc lại biết chuyện một nghìn vạn kia. Điều này khiến cho người ta thực sự cảm thấy không thoải mái.

“Tất cả tiền bạc của A Kiến đều là do tôi quản lý, cho nên, tôi biết rõ anh ấy lén rút số tiền này.”

Tình huống gì thế này, một người đàn ông để ột người phụ nữ hoàn toàn nắm kinh tế của anh ta trong tay sao? Vì vậy, cô ta đang biểu thị công khai chủ quyền ư? Cảm giác không thoải mái ở trong lòng Duy Đóa càng tăng lên.

Rốt cuộc Hình Tuế Kiến và Trần Ôn Ngọc có quan hệ gì? Ngôn ngữ cử chỉ của đối phương đều lộ ra tình cảm vô cùng thân thiết với Hình Tuế Kiến, vì sao hiện tại bản thân cô lại có cảm giác người ở đại phòng tìm tới cửa thế này? Duy Đóa nắm chặt tay, cảm giác khó xử khiến cô cảm thấy nhục nhã.

Ôn Ngọc thấy sắc mặt cô âm tình bất định, tin rằng bản thân đã đánh rắn đánh tới bảy tấc

Ôn Tâm lộ vẻ xấu hổ. Duy Đóa từng mấy lần gặp Ôn Tâm, cả người trở nên cứng đờ. Đúng lúc này, khi cô quay lưng về phía trên giường bệnh, bóng dáng nho nhỏ kia giật giạt ngón tay

52. Q.2 - Chương 22

“Cô Kiều, cô còn gì để nói?” Ôn Ngọc gần từng chữ.

Hóa ra, hai người họ cùng lúc tìm tới cô để ‘tính sổ’.

Duy Đóa phớt lờ câu hỏi của Ôn Ngọc, nhưng khi đối diện với Ôn Tâm, cô khẽ rũ mắt xuống. “Vì chuyện mua kẹo mừng mà khiến cô mất vui sao? Nếu đúng vậy, tôi có thể giải thích.” Với tính cách của cô, nếu là việc của người khác thì cô sẽ rất kiệm lời. Nhưng đây là việc liên quan tới hạnh phúc của Tư Nguyên, làm bạn bè, cô phải có trách nhiệm giải thích.

“Nếu chỉ vì việc nhỏ này thì tất nhiên tôi đâu có mất vui, chẳng qua...” Ôn Tâm cảm thấy thật áy náy, nhưng có những lời đã giấu trong lòng từ lâu bắt buộc phải hỏi, “Chị khẳng định hai người chỉ là bạn bè?”

“Tôi và Tư Nguyên chỉ là bạn thân, xin cô đừng hiểu lầm. Nếu tôi đã chọc giận cô, tôi thành thật xin lỗi!” Cô rất hiếm phải cúi đầu với ai, thực sự rất hiếm.

“Nhưng các người làm cho tôi có cảm giác khác hẳn! Mỗi khi có tôi tới tụ tập ăn uống, chị sẽ vắng mặt, khiến tôi nhiều lần nghi ngờ có phải do lần đầu gặp nhau tôi đã nói gì làm phật lòng chị, khiến chị ghét tôi?”

Cô không ghét cô ta, mà cô chỉ là... hơi ghen tị. Cô sợ ghen tị, cô ghét cái cảm giác ghen tị nên cô phải nhắm mắt làm ngơ. Tuy nhiên, cái đáp án này Duy Đóa không thể nào nói thật với cô ta.

“Không phải như thế đâu, vì công việc của tôi khá bận bịu, rất ít thời gian rảnh để tụ tập ăn uống.” Duy Đóa tìm một lý do.

“Chị biết không? Mỗi lần không gọi được tin nhắn cho chị, anh ấy đều lo lắng bất an. Chị vừa xuất hiện, mặt anh ấy liền lập tức bừng sáng!” Nếu việc này chỉ xảy ra một lần, cô coi đó là trùng hợp, hai lần cô cũng phớt lờ, nhưng đến lần thứ ba thì cô không thể bỏ qua.

“Chị không đến, thiếu hẳn không khí; chị tới, tôi bất an. Anh ấy rất quan tâm tới chị, nơi nào có chị thì dường như nơi đó cả thế giới đều xoay quanh chị! Chị thích ăn kem vị trà xanh, chị không thích ăn đồ ngọt, dạ dày chị yếu không ăn được đồ cay, tất cả tất cả mọi thứ về chị anh ấy đều ghi nhớ. Thế mà tới tận giờ, tôi thích các món ăn Thượng Hải mà anh ấy cũng chẳng biết!” Đây là do họ làm bạn với nhau quá lâu, hay vì họ cố tình đem sở thích của đối phương ghi tạc trong lòng?

“Chị có tâm sự, anh ấy liền thức trắng suốt đêm để ngồi hàn huyên với chị. Hầu như mỗi ngày anh ấy đều liên tục gọi điện thoại tới hỏi thăm bệnh tình của Tiểu Lộng, luôn ân cần, quan tâm đến mỗi chi tiết nhỏ, điện thoại còn đúng giờ hơn cả đồng hồ báo thức của chị, gọi cho chị còn nhiều hơn gọi người nhà! Thậm chí tôi còn lén lút lục điện thoại của anh ấy, mới biết ít nhất mỗi ngày các người gọi cho nhau hơn mười tin nhắn!” Những chi tiết này càng ngày càng khuếch đại trong mắt Ôn Tâm và đã hình thành nên một vấn đề nghiêm trọng.

“Không riêng gì chị mà ngay cả em trai của chị cũng luôn làm phiền Tư Nguyên, luôn gây ra đủ mọi vấn đề, nhưng chỉ cần anh ấy có thể thỏa mãn được em trai chị, anh ấy đều cố sức hoàn thành! Chị có biết không? Mấy hôm trước em trai chị say rượu lái xe bị cảnh sát bắt, anh ấy phải tốn bao nhiêu công sức mới làm em trai chị khỏi bị tạm giam? Chị có biết không? Hơn một tuần trước em trai chị lén lút lấy xe công đi hẹn hò với bạn gái, bị người dân báo cáo khiến lãnh đạo giận dữ, là anh ấy dắt em trai chị tới nhận lỗi và xin viết đơn kiểm điểm!”

Duy Đóa sững sờ, những việc này cô hoàn toàn không hề hay biết. Nếu có hỏi anh, anh chần chẫn sẽ nói đấy chỉ là việc nhỏ.

Trái tim Duy Đóa đau từng cơn ê ẩm.

“Nếu hai người chỉ là bạn bè, tại sao anh ấy chăm sóc luôn cả người thân của chị? So với người bạn gái như tôi đây, tới giờ anh ấy chỉ gặp mặt ba mẹ tôi có hai lần, phải chăng xem bên này nặng bên kia nhẹ?”

Bị lên tiếng cáo buộc, lòng Duy Đóa càng lúc càng rối bời. Bởi vì, cô chẳng còn cách nào để thay Tư Nguyên và mình biện bạch được một câu. Nếu lập trường đối ngược, thì cô quả đúng là người ‘bạn tốt’ đáng giận.

“Anh ấy luôn đối xử với bạn bè rất tốt...” Duy Đóa chỉ có thể tránh nói vào vấn đề chính, [1] làm cô ta an tâm hơn.

[1] Nguyên tác: tị trọng tự khinh: dễ làm khó bỏ, lánh nặng tìm nhẹ, v.v... Minh lựa cụm từ phù hợp với ngữ cảnh hơn.

“Chị chắc chắn chỉ có như vậy? Nhưng tôi thấy hai người rất nhập nhằng! Đặc biệt gần đây tôi càng cảm thấy, có lẽ hai người không được ở bên nhau chỉ do có thêm một người yêu mà mất đi một người bạn thân tri kỷ? Vì người yêu thì có thể chia tay bất cứ lúc nào, mà bạn thân lại có thể ở bên nhau mãi mãi!” Lời phỏng đoán này thật làm tổn thương người khác.

Duy Đóa không phủ nhận, đây cũng là một nguyên nhân.

“Rốt cuộc hai người đang chơi trò gì? Hai người thực sự đem những người bên cạnh mình thành đồ ngốc hết sao? Một bên mãi mãi im lặng, một bên vĩnh viễn giả vờ không hiểu! Chắc hai người đang rất thưởng thức vấn đề tình bạn và vui thú với trò chơi mờ ám này? Còn tôi thì thật xui xẻo khi đi xem mắt anh ấy; thật xui xẻo thấy anh ấy rất tốt; thật xui xẻo mà thích anh ấy; thật xui xẻo dần dần phát hiện trái tim anh ấy đã sớm có một bóng hình!” Trong mắt Ôn Tâm đây tổn thương, sự phát hiện này khiến tinh thần người ta bị dày ải quá thế.

Duy Đóa từ từ thở yếu đi.

“Tôi xin lỗi, tôi biết lời tôi nói sẽ khiến chị cảm thấy khó chịu và ảm ức. Chị có thể thấy tôi quá nhạy cảm, quá liên tưởng, nhưng chẳng phải thích một người thì trong mắt không chứa nổi một hạt cát hay sao? Vậy làm sao tôi dung nạp được hồng nhan tri kỷ của anh ấy đây?”

Câu hỏi này làm rung chuyển lòng cô. Quả nhiên giữa nam nữ rất khó có một tình bạn vĩnh cửu, vì một người bạn khác sẽ rất dễ ý.

Duy Đóa phải cố gắng lắm mới nhắc nổi khoe môi, “Cô hi vọng tôi làm như thế nào?”

Nói tới vấn đề này làm Ôn Tâm chần chờ nhưng vẫn thu hết can đảm, “Xin chị giảm bớt tiếp xúc với anh ấy được không? Cố gắng ít gặp mặt...”

Duy Đóa im lặng vài phút rồi ngược lên nhìn thẳng vào đôi mắt đầy bất an của Ôn Tâm. Rốt cuộc cô mỉm cười thản nhiên, “Có phải cô hi vọng từ nay về sau tôi và Tư Nguyên đừng gặp mặt nhau nữa?”

Cô hỏi thẳng toạc khiến Ôn Tâm xấu hổ, “Tôi... đúng là có ý này...”

“Cô yên tâm, tôi biết sau này mình nên làm gì.” Ánh mắt cô vô cùng lãnh đạm.

Không có bất kì ai nhận ra lúc bằng lòng với yêu cầu này, lồng ngực cô xoẹt qua một cơn đau đớn. Vốn dĩ phải kết thúc, những thứ ảm áp không thuộc về mình thì cô không nên lưu luyến, vì lưu luyến sẽ ảnh hưởng tới hạnh phúc của anh.

Câu chuyện phát triển thuận lợi và sự thoải mái của cô, làm Ôn Tâm ngỡ ngàng. Hồi lâu sau mà Ôn Tâm vẫn chưa tin mình đã thành công. Vậy lễ đính hôn sẽ không bị trì hoãn và Tư Nguyên sẽ không bị mê hoặc, phải không?

“Còn chị, chị tới đây có yêu cầu gì?” Duy Đóa chuyển qua một người khác, chủ động hỏi.

Hôm nay thật sự là một ngày đại hội lên án công khai.

“Xin cô hãy rời khỏi Hình Tuế Kiến!” Cô chủ động hỏi, Ôn Ngọc cũng chẳng cần khách khí.

Nghe câu nói này khiến Duy Đóa bật cười, “Chị lấy thân phận gì để yêu cầu đây?” Cô hỏi chị ta.

Không có ai nhìn ra sự khấn trương của cô lúc này. Nếu nói cô và Tư Nguyên nhập nhằng, thì sau đêm qua cô với Hình Tuế Kiến đã là thực chất.

“Ba năm trước lúc chúng tôi vừa gây dựng sự nghiệp, tài chính của công ty rất hạn chế, tôi và A Kiến cùng nhau chạy ngược chạy xuôi. Lúc bận rộn, chúng tôi chỉ ăn có một cái bánh bao để cầm hơi, mỗi ngày chỉ ngủ không quá năm tiếng. Chúng tôi khai thác ngành nghề có tính nguy hiểm cao, chúng tôi đối mặt với rất nhiều khó khăn, xây dựng giao tình với cả hai giới trắng – đen, gian nan còn hơn tưởng tượng của các người. Nhiều lần chúng tôi bị hiện thực tra tấn dữ dội đến sắp chết, kết quả là chúng tôi vẫn tiếp tục cùng nhau đối mặt! Bất kể lúc nào và gian khổ gì, tôi cũng đều cắn răng chịu đựng theo sát anh ấy, chưa cùng đường bí lối thì không sòn bước. Đối mặt với các thế lực hiểm ác, dẫu đôi chân tôi sợ run rẩy nhưng vẫn phải giả vờ bình tĩnh!” Những kỷ niệm này bây giờ đều là những tài sản quý giá của cô.

“Anh ấy nói muốn đi tiếp về phía trước, tôi nói được. Anh ấy nói một ngày nào đó anh ấy sẽ chứng minh với tất cả mọi người, dù thiếu mất mười năm tự do thì anh ấy cũng sẽ thành công, tôi nói tôi mong chờ... Cách chúng tôi đến với nhau, cô không thể tưởng tượng được!”

“Bất kể nghèo túng hay giàu sang, cái tôi muốn chính là tình yêu của anh ấy, lời hứa của anh ấy. Những thứ này quý giá hơn mọi thứ khác.”

Duy Đóa lắng nghe mà gương mặt không hề biểu cảm, vậy cô thật sự không nên phá hủy nhân duyên của người khác? Ha ha, vì sao cô lại thấy buồn cười đến vậy?

“Kiều Duy Đóa, có lẽ cô sẽ nói những việc này đều do tôi tự mình tình nguyện, hôm nay không phải cô thì cũng là cô gái khác! Tuy nhiên...” Ôn Ngọc quắc mắt nhìn cô chằm chằm, “Trong mắt tôi, bất cứ kẻ nào cũng có thể dùng sức mạnh để cướp đoạt tình yêu, [2] nhưng riêng cô thì không! Vì chính cô là người đã từng tự tay hủy hoại mười năm tự do của anh ấy!” Ngoại trừ hủy hoại, cô đã làm gì? Người bên gã suốt chặn đường gian nan là Ôn Ngọc cô, tại sao cuối cùng người có phước hưởng thụ lại chính là kẻ thù của gã – Kiều Duy Đóa?

[2] Nguyên tác: hoành đao đoạt ái. Chỉ bên thứ ba dùng sức mạnh để cố giành lấy tình yêu (Theo Baidu).

“Cô có tư cách gì mà nghiêm nhiên nhận sự hào phóng của anh ấy? Hưởng thụ sự giàu sang của anh ấy?” Đau đớn vì không chiếm được tình yêu, khiến Ôn Ngọc hoàn toàn bùng nổ, lớn tiếng gâp hân.

Hàng ngăm ngàn sự thật kia làm sắc mặt Duy Đóa hết đỏ rồi xanh, hổ thẹn mãnh liệt càng làm cô á khẩu. Làm sao bây giờ? Cô nhất định phải ‘hưởng thụ’ sự giàu sang của gã.

“Mẹ... mẹ...” Phía sau có người kêu lên yết ột.

Duy Đóa hóa đá, cô từ từ chậm chậm quay đầu. Cô quả thực hoài nghi lỗ tai mình nghe nhầm.

Cảnh tượng trên giường bệnh rơi vào mắt cô, rất không chân thực.

Tiểu Lộg cố hết sức đưa tay về phía bọn họ, “Dì, các dì... không được... ức hiếp... mẹ của cháu...”

“Tiểu, Tiểu Lộg... con tỉnh rồi?” Duy Đóa khiếp sợ.

Tiểu Lộg cố hết sức, thật cố hết sức gập đầu. Bé luôn ‘thức tỉnh’, bé có thể nghe mọi thứ âm thanh xung quanh, mẹ mỗi ngày đều ngồi bên cạnh bé làm bé hạnh phúc không muốn tỉnh lại, cho đến khi các dì ấy xuất hiện.

“Con bị các bà dì này làm ồn, con đau đầu quá...” Tiểu Lộg từ từ ôm đầu, tỏ vẻ rất đau đớn.

Con đau đầu quá? Nghe Tiểu Lộg rên rỉ, Duy Đóa chuyển từ vẻ mặt vui mừng sang trắng bệch.

“Tiểu Lộg hãy kiên nhẫn nhé, mẹ đi tìm bác sĩ!” Cô vội vàng lao ra khỏi phòng bệnh.

Ôn Ngọc và Ôn Tâm ngơ ngác nhìn nhau, bọn họ bỗng có cảm giác tại vạ ập tới.

53. Q.2 - Chương 23

Nhận được tin, Hình Tuế Kiến lao nhanh đến bệnh viện.

Tư Nguyên cũng vừa tới.

Hai người đàn ông cùng rảo bước vào chung một thang máy.

“Tốc độ của anh rất nhanh.” Hình Tuế Kiến lạnh lùng mím chặt đôi môi mỏng.

Xem ra, điều dưỡng Ngô cũng bị người nào đó nhắc nhở.

Người ‘bạn thân’ này thật đúng là ‘quá tốt’!

“Anh cũng vậy.” Về mặt Tư Nguyên lãnh đạm.

Anh có nghe điều dưỡng Ngô nói, đêm nào Hình Tuế Kiến cũng vào phòng bệnh của Tiểu Lộg ngồi đó một lát.

“Đây là điều đương nhiên, vì tôi là cha của Tiểu Lộg!” Lạnh lùng bỏ lại một câu thì thang máy cũng vừa tới, Hình Tuế Kiến sải bước đi ra trước.

Gã nói năng thuận miệng làm Tư Nguyên cứng đờ, vậy Duy Đóa vẫn đang...

Điều này không tốt, thật sự không tốt. Mặc dù Duy Đóa luôn nghe lời khuyên của anh, nhưng trong chuyện này cô lại kiên quyết làm theo ý mình. Tư Nguyên không dám tưởng tượng, nếu một mai lời nói dối kia bị vạch trần, thì Hình Tuế Kiến sẽ có biết bao tức giận?

Bọn họ kẻ trước người sau chạy tới phòng bệnh, nhưng khi nhìn thấy hai cô gái vai kề vai ngồi trước cửa phòng thì họ đều kinh ngạc.

“Sao em lại ở đây?” Hình Tuế Kiến nhíu mày hỏi.

Cả ngày nay gã tìm Ôn Ngọc khắp nơi nhưng không thấy, ai ngờ cô lại tới bệnh viện.

Sắc mặt Ôn Ngọc tái nhợt mất vài giây, “Lát nữa em sẽ giải thích với anh... Anh mau vào xem Tiểu Lộg trước đi!” Đường như tình trạng của đứa bé kia rất nghiêm trọng.

“Em tới thăm Tiểu Lộng à?” Tư Nguyên cũng nhẹ nhàng hỏi Ôn Tâm.

Tuy nhiên, phản ứng của Ôn Tâm là rút ra sau bả vai bà chị họ, không dám ngược mắt, cũng chẳng dám lộn xộn. Cô chỉ đáp lí nhí, “Vâng, vâng ạ...”

Ôn Tâm là một cô gái đơn thuần hoạt bát, trong hai tháng hẹn hò, mỗi khi cô làm việc gì ‘thẹn với lòng’ đều lộ ra vẻ mặt này. Lần trước cô len lén kiểm tra điện thoại của Tư Nguyên và bị anh bắt gặp, cô cười gượng gạo đến giả dối. Nhưng còn bây giờ tại sao Ôn Tâm lại chột dạ?

“Đau!” Bên trong có tiếng thét to, khiến bốn người đồng thời hoảng hốt.

Hình Tuế Kiến lập tức đẩy cửa phòng, Tư Nguyên cũng lao vội vào mà chẳng có thời gian để theo dõi biểu cảm của cô bạn gái.

“Cô bạn nhỏ, cháu đau làm sao?” Bác sĩ hỏi Tiểu Lộng.

“Đau!” Tiểu Lộng khóc rất to.

“Cô bạn nhỏ, cháu đau ở đây hả?” Bác sĩ ấn ấn vào phần đầu bên trái.

“Không! Chỗ đó đau quá.” Bé lắc mạnh đầu, dường như đau khắp mọi nơi.

“Cô bạn nhỏ, chỗ đó là chỗ này hả?” Bác sĩ lại ấn ấn phần đầu bên phải.

“Không! Hu hu hu, đau quá.”

Tiểu Lộng bảo chỗ này không phải chỗ kia cũng không phải, nhưng lại than khóc rưng rức. Khóc tới mức vị bác sĩ hết đường xoay sở, khóc đến độ ruột gan Duy Đóa rối bời, tâm trí hoảng loạn, “Bác sĩ, sao con bé đau dữ vậy? Rốt cuộc là nguyên nhân gì?”

Vị bác sĩ đưa mắt quan sát tình hình, “Dựa theo nguyên tắc thì bệnh nhân mới vừa tỉnh dậy sẽ cảm thấy cơ thể khó chịu, nhưng không phải đau đến mức này...”

“Cái gì mà không phải, rõ ràng con bé rất đau. Nó còn nhỏ như vậy thì làm sao biết nói dối?” Duy Đóa vội gắt giọng.

Từ lúc Tiểu Lộng tỉnh dậy tới giờ luôn ôm đầu kêu than đau đớn, đáng vẻ bé khổ sở đến mức làm lòng cô quặn thắt.

Hình Tuế Kiến bước tới ấn ấn vào bả vai cô, ý bảo cô hãy bình tĩnh. Thế nhưng ánh mắt của Duy Đóa lại nhìn về một người khác đang đứng ngay cửa phòng.

Tư Nguyên nhìn cô mỉm cười trấn an, nhưng nào ngờ cô không nở nụ cười đáp lại mà còn thản nhiên dời ánh mắt qua chỗ khác. Về xa cách đó khiến Tư Nguyên ngỡ ngàng.

“Hệ thần kinh não là một bộ môn khoa học huyền bí, chắc bệnh nhân có hiện tượng tổn thương não nên mới dẫn đến hiện tượng đau bộ não. Tôi sẽ lập tức sắp xếp một loạt các kiểm tra lớp não...” Với tình trạng này của bệnh nhân, bác sĩ chỉ có thể thu xếp làm kiểm tra chứ khó nói nguyên nhân cụ thể.

“Đau!” Tiểu Lộng vẫn than đau bằng giọng điệu rất thê lương, khiến Hình Tuế Kiến nhăn mày.

“Con đau ở đâu?” Gã tới trước mặt Tiểu Lộng, nghiêm túc hỏi.

Tiểu Lộng mới tỉnh dậy, mặt mày phù thũng, tóc tai bù xù và luôn miệng kêu đau, trông rất đáng thương.

Tiểu Lộng thút thít, tỏ vẻ thật uất ức.

Tư Nguyên đi về phía Tiểu Lộng, anh ngồi xuống mép giường và yêu thương hỏi: “Tiểu Lộng, nói cho chú biết cháu đau ở chỗ nào được không?” Tuy nhiên, phản ứng của Tiểu Lộng cũng là nhanh chóng quay đầu qua nơi khác.

Tư Nguyên sững sờ. Anh và Tiểu Lộng từ nhỏ đã rất thân thiết, bình thường tính tình Tiểu Lộng cũng hay đùa nghịch, chứ không mang nét mặt lạnh lùng này. Nhìn kẻ lớn người nhỏ tỏ vẻ thờ ơ và xa cách, chẳng hiểu sao trái tim Tư Nguyên bỗng cứng lại.

Tiểu Lộng làm như không thấy sự tồn tại của chú Lục, bé nhào về phía Hình Tuế Kiến nói năng lộn xộn, “Ba ơi, hu hu hu, hai bà dì kia liên tục gây âm ỉ ở đây, còn bắt nạt mẹ, kêu mẹ đừng gặp chú Lục và phải rời khỏi ba! Hu hu hu, Tiểu Lộng đau đầu lắm...”

“Tiểu Lộng!” Duy Đóa muốn ngăn cản nhưng đã quá muộn.

Hình Tuế Kiến và Tư Nguyên đều đồng thời kinh ngạc.

Đôi mắt Hình Tuế Kiến tối sầm.

“Tiểu Lộng mới tỉnh dậy, có chút nhầm lẫn về nhận thức.” Duy Đóa nhàn nhạt giải thích với hai người bọn họ.

Cô chẳng muốn nói tốt giúp ai, cô chỉ không mong việc hôm nay làm vợ chồng son của Tư Nguyên cãi nhau. Giống như trường hợp vừa rồi không phải cô nhẫn nhục chịu đựng, mà ba chữ ‘Lục Tư Nguyên’ là sự kiêng dè lớn nhất với cô. Người cô quan tâm rất ít, và Tư Nguyên là một trong số đó.

Bác sĩ tiến hành một cuộc kiểm tra, Hình Tuế Kiến ôm ngang người Tiểu Lộng đặt vào xe lăn. Tư Nguyên cầm lấy tấm chăn mỏng trên giường định đắp giúp nhưng Duy Đóa ngăn lại.

“Để em làm được rồi.” Cô kéo nhẹ tấm chăn mỏng trong tay anh ra trùm lên người Tiểu Lộng.

Tư Nguyên lại sững sờ, bọn họ luôn phối hợp rất ăn ý, rất hiếm khi xuất hiện trường hợp ‘cướp trắng’ kiểu này.

Duy Đóa hít sâu một hơi, nhìn Hình Tuế Kiến rồi nở nụ cười miễn cưỡng, “Chúng ta đưa con đi kiểm tra nhé.” Dứt lời, cô ôm lấy cánh tay gã.

Hành động của cô rất cổ tình.

Hình Tuế Kiến nhàn nhạt liếc thoáng qua bàn tay ra vẻ thân thiết kia mà như trầm ngâm gì đó. Nhìn ở khoảng cách gần, gã thấy ánh mắt cô nguội lạnh không một chút cảm xúc, vậy cô đang diễn cho ai xem? Đáy mắt gã cũng lạnh buốt nhưng vẫn rất phối hợp, gã không nói thêm gì mà đẩy Tiểu Lộng sải bước rời đi.

Trong phòng bệnh để lại Tư Nguyên đứng chết trân tại chỗ, nhìn chăm chăm vào bóng lưng của bọn họ mà chờ đợi, cảm giác tan nát như bị cô cách ly ở thế giới bên ngoài.

Vừa ra khỏi phòng bệnh, mọi nét tươi cười trên mặt Duy Đóa cũng lập tức tan biến.

54. Q.2 - Chương 24

Thêm một tuần nữa trôi qua.

Tư Nguyên hơn một lần nhìn chăm chăm vào điện thoại. Đã nhiều ngày qua Duy Đóa luôn bề bộn công việc, cô bạn giúp Tiểu Lộng làm các biện pháp phục hồi chức năng, bạn giúp Tiểu Lộng làm các cuộc kiểm tra kỹ lưỡng, cô bạn tới mức... không có thời gian để nhắn tin cho anh.

Trước nay mỗi ngày ít nhất bọn họ cũng gửi hơn mười tin nhắn để trao đổi thông tin bệnh tình của Tiểu Lộng, bây giờ thì điện thoại của anh chưa từng vang lên một tiếng ‘bíp’. Khi anh không nhận được mà gọi điện qua, thì cô luôn bảo mình bận rộn và hẹn lúc khác sẽ hàn huyên.

Cô bận bịu chuyện gì? Còn đang bận ‘lừa gạt’ sao? Tiểu Lộng đã tỉnh dậy, anh thấy cô nên thành khẩn nhận lỗi với Hình Tuế Kiến. Bất kể có hậu quả gì, anh cũng đều tình nguyện làm bạn bên cô. Nhưng rõ ràng cô không nghĩ thế và chẳng cần có sự đồng hành của anh.

Anh tới thăm Tiểu Lộng mới biết, cả tuần nay cô đều ngủ ở bệnh viện, nhiều lắm cũng chỉ giáp mặt Hình Tuế Kiến sơ qua trong phòng bệnh. Xem ra, người cô trốn không chỉ riêng mình anh. Tư Nguyên không muốn làm người bị cô lẩn tránh nên vài lần anh cố ý chặn đường, lúc cô ‘gặp’ anh cũng chỉ nở nụ cười.

“Khéo quá.” Một nụ cười khách sáo đến hoàn mỹ.

“Chờng nào Tiểu Lộng xuất viện?”

“Sẽ nhanh thôi.” Cô đáp ngắn gọn.

Qua điều dưỡng Ngô anh mới biết, thì ra Tiểu Lộng còn đau đầu, nhưng khi kiểm tra vẫn chưa tìm thấy vấn đề, ngay cả bác sĩ chuyên gia cũng không rõ nguyên nhân. Bác sĩ khuyên rằng đi bước nào tính bước đó, có lẽ một ngày nào đó Tiểu Lộng sẽ bỗng dưng khỏi hẳn. Tuy nhiên, nhiều khả năng đây là một cuộc chiến lâu dài không rõ đoạn kết. Biết đâu có một ngày Tiểu Lộng vì chứng đau đầu mà té xỉu và chẳng bao giờ tỉnh dậy nữa.

Anh thừa nhận mình có bị những lời ‘gieo hoang mang’ [1] này hù dọa, còn cô thì sao? Chắc chắn cô cũng sợ phát khiếp! Tuy nhiên, những việc này cô đều nín lặng với anh.

[1] Nguyên tác: Ngụy ngôn tòng thính, ý chỉ kiểu nói chuyện giật gân, bắn tiếng đe dọa.

Câu trả lời cô dành cho anh luôn là ‘Tiểu Lộng khỏe lắm’, một câu trả lời hờ hững và khách sáo hết như với những người bạn thông thường.

Anh quan tâm tới thái độ, tới sự giấu giếm, tới vẻ khách sáo, tới cảm xúc của cô và càng quan tâm hơn với việc cô giữ khoảng cách như gần như xa. Tất cả mọi thứ tạo thành một tảng đá lớn, đè ép trái tim anh đến nặng trĩu.

Cách mấy ngày không gặp, rốt cuộc Ôn Tâm cũng thu hết can đảm gọi điện thoại mời anh dùng bữa tối. Tuy nhiên, trong suốt bữa cơm và dọc đường từ nhà hàng đưa cô trở về, anh đều lặng lẽ với cõi lòng đầy tâm sự.

Tới nhà cô, Tư Nguyên dừng xe.

Ôn Tâm không vội xuống xe mà dè dặt hỏi anh, “Có phải anh còn giận em?” Từ hôm ở bệnh viện về, anh bắt đầu trở nên kỳ lạ.

“Anh không giận.” Anh đáp nhẹ.

Trên mặt anh không có tức giận, đồng thời cũng chẳng có thứ cảm xúc nào khác.

“Nhưng nhìn anh nghiêm túc quá...” Ôn Tâm cảm thấy thực sự rất sợ.

Hóa ra khi anh tức giận thì mang dáng vẻ này, chẳng thà anh mắng chửi cô còn cảm thấy dễ chịu hơn cảnh bất an như hiện nay.

Anh muốn gắng sức nhếch khóe môi cho cô một nụ cười trấn an, nhưng anh cố thử vài lần rồi cũng đành tuyên bố thua cuộc. Anh thực sự cười không nổi, vì anh không có tâm trạng để cười.

“Hôm đó không phải em cố ý mà vì anh nói muốn hủy lễ đính hôn, khiến em quá hoang mang.” Ôn Tâm không phải là cô gái biết giữ vẻ bình thản, cuối cùng cô cũng tự động nhận mình đã làm ‘chuyện xấu’.

Tư Nguyên trầm mặc, cô thật sự kêu Duy Đóa đừng gặp anh nữa sao? Vậy nên Tiểu Lộng luôn là đứa bé bảo vệ mẹ, lần này cũng bài xích anh?

“Em sai rồi, em sai rồi, em sai rồi, em sai rồi!” Nhìn anh càng lúc càng nghiêm túc khiến Ôn Tâm suýt bật khóc, “Anh tha lỗi cho em được không? Em hứa từ rày về sau sẽ không bao giờ ghen bậy nữa, sẽ không bao giờ hồ đồ xằng giọng với bạn thân của anh nữa!” Thực ra sau cơn xúc động, cô đã hối hận.

Xưa nay trong thế giới tình tay ba, không phải ai lớn giọng thì kẻ đó thắng, mà ngược lại ai động chạm trước thì người đó thua.

Cô thật sự rất thích anh. Lần đầu hai người đi xem mắt, anh toát vẻ nho nhã ăm ắp, tính tình chừng mực làm trái tim cô nhanh chóng rơi vào biển tình. Khi ba mẹ hỏi ý, cô hiếm dịp thận trọng kèm nghịch ngợm nói lời cảm ơn, cảm ơn các bậc bề trên đã cho cô cơ hội quen biết anh.

“Không phải lỗi do em.” Anh lắc đầu, “Thực ra, đó là lỗi của anh, là thái độ của anh có vấn đề.” Anh luôn nhận thấy mình sai trái, nhưng làm sao có thể dễ dàng kiểm soát được con tim?

Ôn Tâm cắn cắn môi, “Không sao, chỉ cần sửa đổi là được, dù gì chúng ta vẫn còn một chặng đường rất dài để đi...”

Sau một hồi im lặng, anh mới mở miệng: “Ôn Tâm, thực ra mấy ngày trước anh có tới tìm chú Ôn, anh nghe nói trước khi quen anh, em cũng vừa chia tay bạn trai.”

Ôn Tâm giật bắn người.

“Chú Ôn kể rằng em và bạn trai quen nhau từ hồi trung học, yêu nhau gần mười năm. Vì hai người cùng tuổi nên em bắt đầu có cảm giác thiếu an toàn, hi vọng sớm ổn định cuộc sống, nhưng bạn trai em muốn mở rộng sự nghiệp, đạt được thành tựu rồi mới tính chuyện thành gia lập thất. Ý cậu ta rõ ràng là ít nhất sau ba mươi tuổi mới nghĩ tới vấn đề kết hôn. Trái với yêu là hận, hai người đã nảy sinh xung đột và sau một lần bàn luận thất bại, em đã đơn phương quyết định chia tay. Chẳng những em không nhận điện thoại của cậu ta mà còn tuyên bố sẽ kết hôn sớm hơn cậu ta nữa.” Thực ra chuyện đính hôn là Ôn gia chủ động tới tìm ba anh nói chuyện trước, lúc bắt đầu anh đã ngỡ ngàng và cuối cùng đã biết vì sao Ôn Tâm lại vội vã chấp nhận, ngay cả chú Ôn cũng gấp gáp.

Một người trông bề ngoài tươi sáng, không hẳn là không có một quá khứ tình yêu đau buồn.

“Ôn Tâm, hôn nhân không phải là trò giằng dỗi.”

Ôn Tâm mở tròn mắt, không ngờ anh lại tìm hiểu kĩ càng như vậy. Đáy mắt cô bắt đầu rướm lệ, “Đúng, anh nói đúng tất cả. Em vừa chia tay với bạn trai, nói để nghe hơn là em vứt bỏ anh ấy, nhưng thực ra em mới chính là người bị kẻ yêu không đủ sâu kia ruồng bỏ!”

Tư Nguyên muốn an ủi nhưng cô lỡ đi, rồi tiếp tục phản bác, “Dù như thế thì làm sao anh dám khẳng định em đang giận dỗi? Bây giờ em hiểu rất rõ, kết hôn không phải là lấy người mình yêu thích nhất, mà là lấy người mình có thể sống hết quãng đời còn lại! Em rất nỗ lực để yêu thương anh, từ ngày quen biết anh, em chưa lần nào nhận điện thoại của anh ấy, và tới tận lúc này em cũng không nghĩ sẽ chơi trò mập mờ với anh ấy!”

“Anh cũng... đã từng nghĩ như vậy...”

Tại sao anh lại dùng chữ hai chữ ‘đã từng’? Ôn Tâm cảm thấy bất ổn.

“Anh biết em rất cố gắng, bởi chính anh cũng thật nỗ lực...” Ánh mắt anh trôi dạt về nơi xa xăm, “Nhưng anh dần dần phát hiện có một số việc không thể cứ cố gắng là được...”

“Tại sao lại không thể chứ?”

Anh chuyển ánh mắt về phía cô, “Thú thực, dù cố gắng ra sao anh cũng không tưởng tượng ra nổi anh phải làm cách nào để hôn lên môi em, làm cách nào để lên giường với em...”

Ôn Tâm hoàn toàn ngỡ ngàng, bởi vì tình cảm của cô đang trong thời kì dưỡng bệnh, nên trong suốt quá trình hẹn hò bọn họ cũng chưa có gì thân mật. Thậm chí sau khi định ngày đính hôn, các cặp đôi khác đã sớm ở chung hoặc đưa nhau vào khách sạn thì bọn họ vẫn tuân theo lễ giáo.

Ôn Tâm hơi nóng nảy, cô to gan trườn từ ghế phụ qua. Khi cô ngồi lên đùi anh thì Tư Nguyên sững sờ, nhưng cô chẳng cho anh có cơ hội suy xét, cô kéo cổ anh xuống và dang đôi môi mọng đỏ.

Môi anh và môi cô dán vào nhau, anh ngỡ ngàng định quay đi nhưng Ôn Tâm chắn chính gương mặt anh lại.

“Bất kể anh có tin hay không thì em vẫn thích anh, thật sự rất thích anh.” Cô ngẩng mặt đem nụ hôn dán chặt trên môi anh, thậm chí còn dùng lưỡi tách mở hàm răng.

Tư Nguyên mím môi, ngồi im bất động.

Sau vài lần thử thách, cô rốt cuộc chịu thất bại. Cô giãn khoảng cách giữa hai người ra, đôi mắt ngân ngẩn lệ giũ cợt: “Đây là nụ hôn đầu của anh à?”

Anh im lặng không hé răng nhưng cô đã biết đáp án, “Các chị gái nói anh rất ngây thơ, muốn em chủ động một chút. Anh quả thực ngây thơ thật...”

Nước mắt cô lăn xuống từng giọt từng giọt, giọng đầy oán trách: “Quá tệ, kỹ thuật hôn của anh thật quá tệ.”

Cô trườn qua ghế phụ che mặt khóc rầm rức, vì đáp án trong lòng cô ngày càng rõ rệt.

“Nói đi, anh có gì muốn nói thẳng với em?” Trong xe, toàn là tiếng khóc thút thít của cô.

“Thực ra... trong lòng anh luôn có một người...” Anh không dám quay đầu sang mà cứ nhìn thẳng phía trước, trút cạn bầu tâm sự.

“Anh muốn kết hôn với em, anh không muốn làm ba mẹ mình thất vọng. Họ nuôi anh khôn lớn, họ không có nghĩa vụ phải vì anh mà khổ sở hay tức giận, anh không có quyền lợi được chộc giận họ...” Vì anh không phải nóm ruột của họ, nên anh đã gián tiếp đánh mất rất nhiều quyền lợi.

“Nhưng càng đến gần thành quả của ‘nỗ lực’, anh càng phát hiện mình không thể ở chung với người khác...” Nét mặt anh hằn sâu về một mối.

“Rốt cuộc anh không nhận được nữa mà quyết định thổ lộ với chị ấy, quyết định không đứng ở vị trí người bạn thân nữa?” Ôn Tâm vừa thút thít vừa trào phúng, “Thiệp cưới của chúng ta đã in xong, ngay cả kẹo mừng, tiệc rượu cũng đã lo hoàn tất. Anh nói nên làm thế nào đây? Sao anh lại có thể nói anh muốn chân thành với trái tim? Anh không thấy mình rất vô sỉ sao?”

Tại sao đường tình yêu của cô luôn trắc trở? Càng quá đáng hơn là, cô không có cách nào cảm hận anh như cảm hận người bạn trai cũ, hận đến nghiến răng!

Anh lắc đầu, rất mệt mỏi mà lắc đầu, “Anh sẽ gánh chịu mọi thiệt hại kinh tế, cũng như sẽ đích thân tới trước mặt chú Ôn, trước mặt họ hàng thân thích nhà em để xin lỗi từng người, xin bọn họ tha thứ... cũng cầu xin em có thể tha thứ cho anh...”

Ôn Tâm nghiêng người ghé vào cửa sổ xe để anh đừng thấy nước mắt đang rơi của mình, nhưng tiếng khóc rầm rức khổ sở lại bật ra khỏi cổ họng từng tiếng từng tiếng một.

“Em sẽ không tha thứ cho anh! Hu hu, em sẽ không tha thứ cho anh!” Cô thì thào lặp lại.

Màn đêm nặng nề, rất nặng nề.

55. Q.2 - Chương 25

Ngoài Tư Nguyên thì Duy Đóa cũng tận lực né tránh Hình Tuế Kiến, nhưng dường như cô không đạt hiệu quả cao cho lắm.

Tám giờ tối nay cũng như mọi tối khác, sau khi Hình Tuế Kiến tan tầm thì lại vào bệnh viện.

“Ba.” Tiểu Lộng vừa thấy gã đã mỉm cười sung sướng, ngóc đầu dậy quần lẩy thắt lưng gã.

Gã khẽ vuốt tóc Tiểu Lộng, hỏi: “Hôm nay con có bớt nhức đầu không?”

Đôi mắt long lanh của Tiểu Lộng ẩn hiện vẻ lẩn tránh, “Con còn đau lắm ạ...”

Gã nhíu mày, đứa bé này vẫn luôn đau đầu khiến người ta thật lo lắng. Gã ngồi đối diện với con gái, lấy một cuốn sách giáo khoa đã chuẩn bị sẵn.

“Ba hỏi con, $12+12$ bằng bao nhiêu?” Gã kiểm tra môn toán.

“24 ạ!” Tiểu Lộng suy nghĩ rồi đáp.

Gã đọc thêm một đề toán trong sách giáo khoa.

“12 cây liễu trồng thành một hàng, ở giữa mỗi 2 cây liễu có 3 cây đào, tổng cộng có mấy cây đào?” Gã lại hỏi.

Quả nhiên trên mặt Tiểu Lộng xuất hiện vẻ trống rỗng.

“Sâu róm là do ấu trùng nở thành, mỗi ngày nó lớn gấp đôi, 16 ngày có thể dài tới 16cm, vậy mất bao nhiêu ngày nó được 4cm?” Gã lại hỏi.

Tiểu Lộng do dự rồi lắc đầu, còn trái tim gã chìm xuống nặng trĩu. Đây là đề toán của học sinh lớp ba, mà qua hè này Tiểu Lộng đã lên lớp bảy.

Bác sĩ từng nói nếu bệnh đau đầu của Tiểu Lộng là do tổn thương não, thì nó có thể kèm theo di chứng giảm trí nhớ.

Duy Đóa đi từ văn phòng bác sĩ trở về, vừa đứng bắt gặp cảnh tượng này.

“Con yên tâm, đừng sợ gì cả, ba nhất định sẽ tìm bác sĩ giỏi nhất để nghĩ cách chữa khỏi cho con.” Gã hứa hẹn.

Lời hứa này gã cam đoan với Tiểu Lộng, mà cũng là tuyên bố với cô gái đang đứng ngoài cửa.

Khi bóng cô vừa thấp thoáng trước cửa phòng bệnh, thì gã đã chú ý tới sự hiện diện của cô. Điều này giống hệt như thời còn đi học, dù gã không cố tình mà vẫn có thể phát hiện sự tồn tại của cô.

Tiểu Lộng mỉm cười để lộ hai hàm răng trắng, bé gật đầu thật mạnh nói to: “Dĩ nhiên rồi, có ba ở đây thì con chẳng sợ gì!”

Tiểu Lộng lớn giọng làm gã và cô đều kinh ngạc.

Mặc dù từ nhỏ tới lớn gã đã quen với cảnh bị mọi người xung quanh dựa dẫm và tin cậy, nhưng giọng nói dứt khoát đầy sùng bái và tin tưởng của Tiểu Lộng lúc này làm gã thấy nao nao trong dạ.

Gã cười nhẹ, vuốt ve mái tóc cô bé. Tiểu Lộng thuận thế bám lấy cánh tay gã gọi một tiếng ‘ba ơi’, rồi vô cùng thân thiết rúc vào lòng gã. Gã cứng người như thể quá bất ngờ trước sự nũng nịu của con trẻ, nhưng gã không đẩy Tiểu Lộng ra.

Cảnh tượng này khiến Duy Đóa cảm giác bất an sâu sắc. Từ lúc Tiểu Lộng tỉnh dậy tới giờ, bé đem mọi tưởng tượng về ‘cha’ đặt lên người Hình Tuế Kiến, làm lời nói dối như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn. Cô vốn cho rằng chỉ cần Tiểu Lộng tỉnh dậy thì cô sẽ không sợ gì nữa, nhưng ngờ đâu vẫn còn một cái di chứng chết tiệt.

“Bác sĩ nói sao?”

“Vẫn như cũ, chưa tìm ra manh mối.” Cô chôn chặt nỗi thất vọng trong tim, trả lời gã bằng giọng điệu lãnh đạm.

“Còn em, buổi tối vẫn muốn ngủ ở đây?” Gã bình thản hỏi.

“Ừ, tôi muốn chăm sóc Tiểu Lộng.” Cô đáp không cần do dự.

Tiểu Lộng vẫn còn trong tình trạng này khiến cô rất lo lắng, cô muốn chăm sóc Tiểu Lộng và lý do ấy là lá chắn tốt nhất của cô.

“Mẹ, thật ra có đi Ngô săn sóc con được rồi. Mẹ cũng đã mệt mỏi, nên về nhà với ba đi!” Tiểu Lộng nói thật thân thiết.

Về thân thiết ấy giống như đang nói, ‘mẹ chỉ cần yêu thương đầm ấm với ba là được, khỏi cần quan tâm con’.

Duy Đóa cứng đờ, nhiều ngày nay Tiểu Lộng thực sự đã vượt qua giới hạn của người chèo chống sau lưng cô.

“Không được, mẹ sợ con có chuyện, mẹ lo lắm.” Cô nghiêm mặt nói.

Ngoại trừ điểm này, thật ra còn một lý do lớn hơn là cô không muốn ngủ chung giường với Hình Tuế Kiến, không muốn bị gã chạm vào...

Mắt Hình Tuế Kiến càng lúc càng tối sầm.

Khi Duy Đóa ngỡ rằng mình đã thắng lợi thì...

“Không phải hôm nay lúc bác sĩ tới kiểm tra có nói, nếu con muốn thì có thể xuất viện à?” Gã quay sang hỏi Tiểu Lộng.

Gã có đường đây, mọi hành động của hai mẹ con cô gã đều nắm rõ trong tay.

Nghe vậy, vẻ mặt Tiểu Lộng hơi chút căng thẳng, dù không tình nguyện nhưng bé vẫn trả lời: “Vâng ạ...”

“Vậy thì xuất viện đi!” Gã bình thản kết luận.

Bệnh của Tiểu Lộng sẽ không khỏi ngay lập tức, ở lại bệnh viện cũng vô ích.

“Tôi phản đối, xuất viện sẽ rất nguy hiểm!”

“Tôi sẽ liên hệ với bác sĩ giỏi, mỗi ngày họ sẽ tới nhà thăm khám cho Tiểu Lộng.” Cái này không khác gì so với nằm viện.

“Bệnh của Tiểu Lộng thật sự không thích hợp ở lại nhà cô giáo Lý!” Cô gắt giọng, “Tôi là người giám hộ của con bé, anh không có quyền được đuổi nó...”

“Ai nói con bé sẽ ở nhà cô giáo Lý?” Gã dùng ánh mắt kì lạ nhìn cô.

Đang định hùng hồn bảo về chủ quyền, thì Duy Đóa bỗng ngớ người, “Tiểu Lộng không ở nhà cô giáo Lý, vậy anh nói nó ở đâu?” Lẽ nào vứt Tiểu Lộng ra đầu đường?

“Nhà của chúng ta.” Gã ra vẻ như cô đang hỏi thừa.

Duy Đóa hít một hơi lạnh toát, cả người đông cứng với cảm giác bất ổn âm thầm, “Nhà anh làm sao có phòng cho Tiểu Lộng ở?”

“Tôi dọn phòng sách bỏ trống dưới lầu làm phòng cho điều dưỡng Ngô và Tiểu Lộng.” Gã thản nhiên đáp.

Cô chưa kịp nghĩ ra lý do để phản đối thì đằng sau đã vang lên tiếng hoan hô, “Hay quá, con muốn xuất viện, con muốn xuất viện!”

“Không được!” Duy Đóa phản đối.

“Mẹ, con muốn xuất viện, con muốn được ở chung với ba mẹ!” Tiểu Lộng kéo tay áo cô ra vẻ đáng thương.

Từ nhỏ Tiểu Lộng rất ít quần lý cô làm nũng, nhưng bây giờ bé lại ‘trở về nguyên trạng’ giống như một đứa trẻ thiếu cảm giác an toàn.

“Không được!” Duy Đóa cứng lòng, nhưng Tiểu Lộng bỗng ‘òà’ lên một tiếng khóc nức nở.

Duy Đóa nheo mắt, Hình Tuế Kiến chỉ lên tiếng đề nghị mà chẳng cần xuất một quân binh động một quân tướng nào, bởi Tiểu Lộng chính là tử huyệt của cô.

“Anh thật nham hiểm!” Cô lạnh lùng lên án.

“Chẳng có gì nham hiểm với không nham hiểm, chỉ là buổi tối cảm thấy ngủ một mình cô đơn quá nên tôi nghĩ cách cho em mau trở về.” Gã thản nhiên trả lời.

Đối với sự ‘thổ lộ’ của gã, phản ứng của Duy Đóa hết như nuốt phải một quả trứng khủng long.

Ngay cả điều dưỡng Ngô cũng cười, “Thực ra Tiểu Lộng xuất viện cũng tốt, hoàn cảnh gia đình rất có lợi cho sức khỏe của bé. Mai mốt về nhà, cô Kiều không cần ngủ với Tiểu Lộng nữa và anh Hình sẽ bớt cô đơn.”

Cô chẳng hơi nào mà lo gã có cô đơn hay không cô đơn! Duy Đóa cảm thấy mình bị ép bức sắp phát điên rồi!

Tiểu Lộng ngừng khóc, dùng đôi mắt sáng ngời nín lấy cô như thể đối với cuộc sống này tràn ngập hy vọng.

“Hình Tuế Kiến, anh cố ý!” Cô tức đến nghiến răng.

Gã đang trả thù, trả thù cô nhiều ngày nay hờ hững và xa cách gã.

“Là tôi cố ý đấy! Vì tôi muốn đền bù cho em một cuộc đời, dĩ nhiên tôi sẽ chịu trách nhiệm tới cùng.” Gã nói theo lẽ thường.

Duy Đóa nhất thời muốn nổi cáu. Da mặt gã thật dày, tâm tư thật thâm sâu. Gã và Trần Ôn Ngọc ‘tình sâu nghĩa nặng’ cỡ đấy mà nói chuyện chịu trách nhiệm với cô? Thật quá buồn cười!

Duy Đóa lạnh lùng nhìn gã, vì cô không có sự lựa chọn khác.

...

Một lớn một nhỏ nói xuất viện liền xuất hiện, hoàn toàn như một hành động.

Từ phút bắt đầu mở cánh cửa nhà, Tiểu Lộng đã vui sướng vỡ òa.

“Nhà này thật lớn, thật lớn, thật lớn quá đi!” Cô bé cường điệu nói liên tục mấy chữ ‘thật lớn’.

Từ nhỏ tới giờ ngôi nhà trong ký ức của bé là một không gian nhỏ hẹp, nhà mẹ thuê, nhà cô giáo Lý cũng không to bằng nhà của ba! Tình cảm sùng bái ba mình của Tiểu Lộng ngày càng tăng cao.

“Sau này tầng trệt đều là của con.” Gã không có phản ứng gì to tát, bởi gã thấy những thứ này chẳng đáng để tự hào. Thành tựu của gã không phải là thành tích của một người, mà đằng sau có cả mồ hôi và xương máu của đám anh em.

“Nhưng con lên lầu hai thì phải nhớ gõ cửa đấy.” Gã ngồi xổm đối diện với cô bé, nghiêm túc dặn dò.

Gã chẳng sao, nhưng e rằng có người ‘ngôn truyền không bằng thân giáo’. Nếu để Tiểu Lộng trông thấy những điều không nên thấy, làm cô nổi đóa thì mất thú vị.

“Vâng, vâng ạ!” Tiểu Lộng gật mạnh đầu và cười thật sảng khoái, vì tất cả mọi hạnh phúc này dường như là hư ảo.

Dặn dò xong, gã đứng dậy ra lệnh cho pho tượng ‘Phật’ lạnh lùng đang đứng sau lưng, “Em thất thần cái gì, còn không mau đi nấu cơm!”

Lúc này đã hơn chín giờ tối, còn nấu cơm gì nữa? Cô định phản bác thì nào ngờ gã giành nói trước: “Tiểu Lộng đói bụng rồi.”

Làm sao Tiểu Lộng đói bụng được? Rõ ràng trong bệnh viện cô và Tiểu Lộng đã ăn cơm chiều rồi.

“Anh đói bụng thì có!” Duy Đóa lạnh lùng bóc trần gã.

Càng sống lâu với Hình Tuế Kiến, cô càng nhận ra bộ mặt nham hiểm của gã.

Gã không đáp thẳng mà chuyển ánh mắt sang Tiểu Lộng, “Con đói bụng không?” Gã có hỏi gì sai đâu?

Que Củi và Ôn Ngọc gây cho gã một rắc rối lớn, nhưng để có cách kéo anh em thoát khỏi mớ lộn xộn này thì người làm anh như gã phải tiếp tục kiên trì và gánh chịu. Nhiều ngày nay gã bận ra ngoài huy động tài chính đến mức choáng váng đầu óc, bận tới độ một ngày chỉ ăn một bữa cơm là khá lắm rồi.

Tiểu Lộng nhận được tín hiệu, lập tức gật mạnh đầu: “Con đói! Con rất đói!”

Duy Đóa hoàn toàn ghen ghét.

Nửa tiếng sau, cô tức giận bùng bùng bê món ăn cuối đặt mạnh trước mặt hai cha con bọn họ.

“Tôi thật sự không phải là người sống trong bếp!” Cô khẳng định lần nữa.

“Thì em cứ vất rau cải vô nồi, vớt tôm trút vào nước. Có người phụ nữ nào mà không biết công việc đơn giản đó?” Gã thản nhiên nói.

Đúng kiểu phụ nữ lo việc nhà, đàn ông lo việc nước. Đây là đạo lý hiển nhiên. [1]

[1] Nguyên tác: thiên kinh địa nghĩa.

“Vậy anh có đi làm công việc đơn giản này không?” Cô cười gằn phản bác.

“Chờ một ngày nào đó em không xuống giường được, tôi sẽ nghĩ về điều ấy.” Gã ám chỉ.

Gã rửa cô thành người tàn phế? Duy Đóa không hiểu thâm ý, nên căm hận tới mức thậm muốn cầm cái chảo nện vào đầu gã.

“Mẹ nấu mấy món này ngon quá!” Tiểu Lộng nói chen vào, rồi cầm một con tôm ăn ngấu nghiến như vẻ rất ngon.

Cơn tức giận của Duy Đóa tức thời bỏ dỡ.

Hai cha con chả thèm ngó ngang gì đến cô. Lúc ăn tôm luộc, gã bóp chặt đầu con tôm vụn ngang, gọn ghẽ tách vỏ tôm ra sạch bóng.

Tiểu Lộng cực kỳ hâm mộ, “Ba, ba dạy con nhé!”

“Không dạy! Con tự mình vừa xem vừa học đi.” Gã bỏ con tôm đã lột sạch vỏ vào bát cô, tỉnh bơ nói với Tiểu Lộng.

Sự vô tình của gã chẳng những không làm Tiểu Lộng giận dữ, mà ngược lại còn hưng phấn hơn, “Hừ, có gì đặc biệt đâu? Con cũng học lóm được thôi!”

Gã nhú mày, Tiểu Lộng cũng nhú mày.

“Ba à, trình độ lột vỏ tôm của ba cao siêu thật đấy, chắc công lực cởi quần áo của mẹ cũng thâm hậu lắm nhỉ?” Tiểu Lộng lại quay về chỉ số thông minh của lứa tuổi mười hai, đối đáp một câu không hề kém cạnh.

Gã suýt chút chết sặc miếng cơm trong họng, còn nữ nhân vật chính sắc bị trêu chọc thì sắc mặt rất khó coi.

56. Q.2 - Chương 26

“Con muốn học lóm bản lĩnh lột tôm của ba thì được, nhưng chuyện người lớn thì con nít đừng có nhúng vào.” Sau khi bỏ lại một câu, gã bình tĩnh đứng dậy nắm lấy eo cô.

Vừa tới lầu hai, cô đã lạnh lùng đẩy gã ra.

“Em tắm rửa trước đi, xong rồi đến lượt tôi.” Gã không giận mà còn thản nhiên căn dặn.

Cô nghe thế thì bật cười, “Tại sao tôi phải nghe lời anh? Lẽ nào tôi là một con cún được anh nuôi trong nhà?” Cho dù cô có là con cún đi chăng nữa thì tuyệt đối cũng không phải con cún trung thành! Cho dù cô lấy của gã rất nhiều tiền; cho dù trước mặt gã, cô chả có nhân cách, nhưng chắc cô cũng có quyền được ‘sữa’ vài câu với ông chủ của mình chứ?

“Không nghe lời tôi à? Chẳng lẽ em muốn chúng ta tắm chung?” Gã liếc nhẹ cô, “Nếu em muốn, tôi cũng không ngại.”

Duy Đóa cứng đờ, khóe mắt giật giật. Không thi triển được mưu kế [1] nên cô đành cầm giận tới ngăn tủ lấy quần áo, rồi vội vàng chạy vào nhà tắm.

[1] Nguyên tác: Vô kế khả thi.

Có quỷ mới muốn tắm chung với gã!

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước chảy rào rào, hơi ẩm bốc sương mù dày đặc trong không khí. Cô giẫm đôi chân trần trên nền gạch lạnh lẽo, cởi tất tần tật bộ đồ bệnh viện và đồ lót vứt trên mặt đất. Cô chậm chậm trượt cơ thể trắng nõn trần trụi vào bồn tắm đầy nước ấm, mặt cũng vùi vào xuống để làn nước ấm ngập hết cơ thể mình, để nó làm cô có cảm giác như đang chìm sâu dưới đáy đại dương.

Cứ nằm như vậy mà không cần đứng lên nữa, có phải tốt hơn chẳng? Sẽ không vì tình bạn mà đau xót, không vì tình thân mà lo lắng, càng không vì chuyện vô cùng thân thiết sắp xảy ra mà cảm thấy thể xác và tinh thần bị dày vò. Cô rất mệt, thực sự rất mệt.

Cô kinh ngạc phát hiện, ngoại trừ đêm say rượu lỡ làm tình với Hình Tuế Kiến ra, dường như trước và sau đó đã rất lâu, rất lâu rồi cô chưa chớp mắt ngủ ngon lần nào. Cô muốn được thảnh thơi nghỉ ngơi nhưng vĩnh viễn luôn xa vời.

“Em còn không đứng dậy, coi chừng chết đuối đấy!”

Loáng thoáng nghe được một giọng nói đầy mạnh mẽ, làm cô khiếp vía, cả người đang chìm trong nước cũng lập tức bật dậy.

Quả nhiên Hình Tuế Kiến mặc bộ đồ ngủ màu đen từ trên cao nhìn xuống cô với vẻ trầm ngâm. Nhiều ngày nay gã rất thích dùng ánh mắt đầy tìm tòi nhìn cô chăm chú, chăm chú tới mức làm cô cảm thấy mất tự nhiên mới thôi.

“Em muốn uống một ly không?” Gã giơ cao ly rượu rỗng trong tay mình.

Bấy giờ Duy Đóa mới phát hiện, có chai rượu vang đỏ đã đặt sẵn bên bồn tắm.

Duy Đóa lau gương mặt dính đầy nước, nhận ra toàn thân mình đang trần trụi, cô lập tức kéo khăn tắm che người rồi thấp giọng trách mắng, “Anh vào đây bằng cách nào?” Rõ ràng cô có khóa cửa!

“Ổ khóa bị hỏng tới quá.” Gã lạnh nhạt đáp.

Sao vô duyên vô cớ khóa cửa lại hỏng?

“Có phải anh cố ý làm hư không?” Duy Đóa thở hổn hển.

Gã nhún nhún vai, miễn thanh minh ình.

“Bất kể ra sao thì tôi cũng cứu em.” Gã thông thả rót một ly rượu vang cho cô và rót thêm ình một ly.

“Cám ơn ân cứu mạng của anh, cám ơn vô cùng.” Duy Đóa cười gằn.

“Em khỏi cần cảm ơn, lấy thân đền đáp đi.” Gã đưa ly rượu cho cô.

Phản ứng của cô là như nghe phải một câu chuyện hài hước.

Tâm trạng gã rất tốt, ở trong phòng tắm, hai người quần áo xốc xếch vừa uống rượu vừa nói chuyện lấy thân báo đáp!

“Đã lâu rồi tôi không uống rượu!” Gã chậm rãi nâng ly rượu lên.

“Chuyện đó đâu có liên quan đến tôi?” Cô lạnh nhạt nói.

Định gạt người hả? Nhớ hồi còn đi học, cô thường xuyên ngửi thấy mùi rượu trên người gã, hơn nữa bộ dạng gã y như dân ghiền nhậu nhẹt!

“Sao lại không liên quan tới em?” Ánh mắt gã tối sầm, sau đó gã hớp một ngụm rượu thật to và nghiêng người hôn cô.

Gã kiêng rượu vì cô và uống nó trở lại cũng do cô.

Duy Đóa chưa kịp phản ứng thì một hương vị vừa chua vừa chát lại vừa ngọt từ đầu lưỡi âm ảm của gã truyền qua đầu lưỡi cô. Duy Đóa vội vàng xô gã ra khỏi bồn tắm, nhưng vẫn còn một ít chất lỏng đã sớm bị cô nuốt xuống cổ họng.

“Uống chút rượu sẽ làm em thoải mái hơn.” Mưu kế đã thành công nhưng gã chẳng lộ vẻ đắc ý mà ngược lại còn rất bình tĩnh.

Chẳng biết có phải do ảnh hưởng tâm lý hay không mà Duy Đóa thấy hơi choáng váng, nhưng cô vẫn cố tỏ vẻ trấn tĩnh, “Nếu anh muốn tắm rửa thì chờ tôi vài phút, tôi sẽ nhanh chóng dọn dẹp phòng tắm cho anh.”

Phản ứng của gã là kéo phăng cái khăn quấn người cô ra, rồi cởi luôn quần áo của mình và bước vào bồn tắm.

Dưới ánh sáng thể này trông hai cánh tay gã cơ bắp cuộn cuộn, thân hình cường tráng mạnh mẽ, tuyệt đối sẽ làm đôi chân phụ nữ mềm nhũn. Hai chân Duy Đóa cũng mềm nhũn nhưng dĩ nhiên không phải vì kích thích.

“Anh muốn ‘làm’ thì hãy nhanh lên, tôi không thích ngâm nước quá lâu.” Biểu hiện của cô rất lạnh nhạt.

Cô dựa vào thành bồn tắm để lộ hết thân thể mình, biểu cảm trống rỗng tựa như một con búp bê vải vô hồn.

Gã đang rạo rức nhưng vẫn dừng lại. Cơ thể cô lạnh lẽo thế kia thì gã phải làm cách nào để khơi gợi sự hưng thú trong cô? E rằng nó còn khó hơn lên trời.

Gã chuyển tay xuống dưới người cô, cô để mặc cho gã đùa nghịch.

Gã vuốt ve phần dưới của cô, cô để mặc cho gã khiêu khích.

Coi như gã đạt được mục đích, nhưng Duy Đóa muốn suốt quá trình của gã đều nhạt nhẽo vô vị! Nào ngờ cơ thể Duy Đóa bỗng dưng âm ẩm, khiến phải cô ngạc nhiên cúi đầu nhìn.

Gã đang làm một hành động rất kì quặc, gã mặc quần áo cho cô rồi sau đó cởi ra và cứ thế lặp lại...

Gã đang làm chuyện ngu ngốc gì đây? Bất chợt nhớ tới đề tài gã vừa nói với Tiểu Lộ, Duy Đóa lơ mơ hiểu được chút gì nên cơn điên bắt đầu bộc phát: “Hình – Tuế – Kiến!”

“Không phải em muốn làm con búp bê bơm hơi sao? Em cứ tiếp tục đi, tôi làm việc của tôi.” Giọng gã lạnh nhạt nhưng hai tay vẫn tất bật mặc áo rồi cởi áo cho cô...

Trẻ con chỉ có thể hù dọa chốc lát chứ không thể hù dọa cả đời, vậy nên vì sự sùng bái của Tiểu Lộ, gã muốn luyện tập kỹ xảo cởi đồ nhanh hơn, để lần sau có cơ hội bộc lộ tài năng trước mặt Tiểu Lộ. Nhưng thành công đâu chưa thấy, mà chỉ thấy giờ phút này trông gã như một con mèo đang cào lên một cuộn len rối. Biểu hiện chăm chú nghiên cứu và học hỏi của gã làm người ta vừa tức vừa hận lại vừa buồn cười. Tuy nhiên vấn đề ở đây là, gã quả thực đem cô thành đối tượng luyện tập!

“Anh biến đi cho tôi, muốn cởi thì kiếm người khác mà cởi!” Tim Ôn Ngọc đó, cô tin chị ta sẽ rất vui!

Gã hoàn toàn phớt lờ cô, hai tay vẫn tiếp tục tất bật. Duy Đóa bức bối phát hiện quần áo của mình sắp bị gã xé nát.

“Anh ngừng tay, tôi không phải đồ chơi của anh!” Cô tức giận quát to, muốn dùng hai chân đá gã, nào ngờ đùi cô bị đè chặt và quần áo lại bị cởi.

Cô nghĩ lần này sẽ được mặc quần áo nữa, nhưng nào ngờ giây tiếp theo, dưới làn nước gã đã mạnh mẽ đi vào cơ thể cô, xâm chiếm từng tắc từng tắc một.

Do phải cố kìm nén cảm xúc nên Duy Đóa mở tròn hai mắt, cô muốn vùng vẫy nhưng động tác của cả hai lại càng kết hợp chặt chẽ và dày đặc hơn.

Hình Tuế Kiến đột nhiên ôm lấy cô, kéo đùi cô quấn chặt vòng eo mình rồi dùng sức đánh chiếm nơi mềm mại của cô. Gã đâm từng cú mạnh mẽ và thâm sâu, muốn đưa cô chạm vào cảm giác lên đỉnh của cả hai.

Cô cuống quýt muốn tiếp tục làm con búp bê vô hồn nhưng đã quá muộn, một khi cảm xúc bị phản kích thì thật sự rất gian nan để lấy lại bình tĩnh.

Cô mắc bẫy.

Trong làn nước, gã tiến lên để cơ thể và cơ thể cọ sát ra vào, cộng thêm sự vùng vẫy của cô càng làm một cơn sóng khoái dữ dội ập tới người cô.

Cô mím môi, trong sóng nước hai cơ thể cao thấp nhấp nhô đầy tình thú. Cô bấu chặt thành bồn tắm, vì cố sức kiềm chế bản năng tê dại mà mười ngón tay cô đều trắng bệch.

“Em kêu thành tiếng đi!” Gã yêu cầu cô.

Gã muốn, rất muốn nghe tiếng cô rên rỉ.

Bị gã đâm một cú trời giáng khiến toàn thân cô run rẩy, nhưng cô vẫn cố chấp mím chặt đôi môi không cho tiếng rên bật ra khỏi cổ họng. Cô càng kiên cường càng làm gã liên tục tấn công trừng phạt.

“Á!” Đúng lúc đó, một tiếng thét thất thanh cắt ngang màn đêm yên tĩnh.

Trong phòng tắm, đam mê cháy bỏng bỗng chốc tắt lịm.

Gã nhìn cô và cô nhìn gã.

“Là của Tiểu Lộ!” Duy Đóa hoảng hốt đẩy gã, “Anh buông tôi ra!” Thế nhưng cơ thể gã nặng như một ngọn núi, cô bị đè ép không tài nào tránh thoát. Còn phần cơ thể đang chôn trong người cô đã sắp tới cao trào, cứng như sắt, nóng như thép đang kêu gào âm ỉ.

“Em lau khô người và mặc quần áo vào đi, tôi ra ngoài trước.” Gã bình tĩnh mở miệng.

Giữa lúc cô đang hoảng hốt thì gã rút khỏi người cô. Gã phớt lờ cơ thể ướt sũng, vợ vội chiếc quần lót trong bồn tắm mặc vào rồi trông thêm bộ đồ ngủ màu đen và lao nhanh ra ngoài.

Cứ như thế thôi sao? Duy Đóa kinh ngạc.

Ai cũng biết đàn ông sắp tới cao trào mà bị cắt ngang thì quả thực giống như lấy mạng bọn họ. Tuy nhiên, cô còn chưa kịp áp dụng thủ đoạn tàn ác nào thì gã đã chủ động rút khỏi.

Duy Đóa chấn chỉnh tinh thần, không để mình bị ảnh hưởng gì từ gã. Cô lau khô người, mặc quần áo đầu đó tử tế và vội vã chạy xuống lầu.

“Á!” Trong phòng ngủ dưới lầu, Tiểu Lộng dường như đang lâm vào cơn ác mộng.

“Tôi... tôi thấy cô bé đã ngủ nên tắt đèn...” Điều dưỡng Ngô bị dọa đến bó tay hết cách.[2]

[2] Nguyên tác: Thúc thủ vô sách.

Suốt mấy đêm nằm trong bệnh viện, biểu hiện của Tiểu Lộng rất hoàn hảo. Nào ngờ mới về nhà ngủ nửa chừng thì bỗng dưng liên tục la hét, hơn nữa ý thức còn lơ mơ.

“Gay rồi, Tiểu Lộng sợ bóng tối!” Vì từng có kinh nghiệm nên Duy Đóa lập tức nhận ra điều bất thường.

Ở bệnh viện lúc đi ngủ đèn hành lang vẫn luôn bật sáng, còn bây giờ tắt đèn tối om sẽ làm Tiểu Lộng ngỡ mình đang bị nhốt trong không gian đen kịt, chờ người tới cứu.

“Vừa rồi may có anh Hình chạy tới kịp thời công bố lên lưng.” Điều dưỡng Ngô sụt sịt.

Duy Đóa yên lặng nhìn về phía trước, Hình Tuế Kiến mặc bộ đồ ngủ màu đen dùng bờ lưng vững trải rộng lớn của mình công Tiểu Lộng đi qua đi lại trong phòng khách. Trên sàn nhà ướt sũng nước, đó là nước trên đôi chân sần chắc chưa kịp lau khô của gã.

“Đừng sợ, ba sẽ cứu con.” Gã đang mô phỏng quá trình cứu Tiểu Lộng ra hôm đó.

Tiểu Lộng không còn la hét nữa mà chỉ hoảng sợ mở choàng hai mắt, nhưng có thể nhận thấy tâm trạng của bé đã ổn định rất nhiều.

Duy Đóa ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt, một nỗi xúc động kì lạ nảy lên trong lòng cô.

57. Q.2 - Chương 27

Gã như một ngọn núi khổng lồ mà Tiểu Lộng lại như một rễ cây nhỏ bám vào thân núi.

“Để tôi bế nó!” Duy Đóa đi qua vươn tay muốn kéo Tiểu Lộng từ trên lưng gã xuống.

Thế nhưng nào ngờ Tiểu Lộng lại phát ra vài tiếng ‘um um’ kháng cự, hai chân giãy đạp chống chọi. Thậm chí bé lo sợ đến mức ôm chặt cổ Hình Tuế Kiến hơn. Bây giờ chỉ có ‘ngọn núi’ này mới làm Tiểu Lộng thấy an toàn. Ý thức được điều đó càng khiến cô dùng sức kéo mạnh thêm, nhưng Tiểu Lộng hất tay làm cô lão đảo suýt ngã.

Hình Tuế Kiến kịp thời đỡ lấy cô, “Để tôi chăm sóc nó, em cứ ngủ đi.” Gã nhẹ giọng nói.

Nhưng...

“Trông em rất mệt mỏi, em cứ ngủ một giấc đi. Gần đây em cũng chưa được nghỉ ngơi nhiều.” Nếu cô không chịu nghỉ ngơi thì sẽ bị nhầm là ‘bảo vật quốc gia’ nhốt trong sở thú.

“Hơn nữa, em hơi say.” Gã lãnh đạm vạch ra.

Duy Đóa sững sốt, bây giờ mới phát hiện quả thực dưới tác dụng của rượu làm toàn thân cô mềm nhũn. Cô định nói gì đó nhưng gã đã quay lưng tiếp tục công Tiểu Lộng đi tới đi lui trong phòng khách.

“Anh...” Cô ngập ngừng mở miệng.

Gã ngược mắt lên.

“Không có gì.” Duy Đóa xoay gót đi lên lầu.

Do tác dụng của rượu sao? Xưa nay cô luôn bình tĩnh nhất quán, bước chân luôn vững chắc, thế mà hôm nay bỗng đứng lại chông chênh. Bởi vì vừa rồi trong thoáng chốc, cô quan tâm tới chiếc quần lót ẩm ướt gã còn mặc trên người có làm gã thấy lạnh không? Kiểu ‘quan tâm’ này khiến cô quả thực chẳng thể nào tha thứ cho bản thân.

...

Duy Đóa cứ ngỡ mình nhất định sẽ mất ngủ, ấy vậy mà buổi sáng thức dậy nhìn đồng hồ thì cô giật nảy người. Đêm qua cô vừa kể gối liền ngủ say sưa.

Cô hoảng hốt vội vàng đánh răng rửa mặt rồi lao nhanh xuống lầu. Sao gã không đánh thức cô? Thông thường giờ này Hình Tuế Kiến đã ăn xong điểm tâm và đi ra ngoài.

“Ba à, ba thích loại trái cây nào nhất?”

“Chuối.”

“Vậy loại sách truyện nào ba thích nhất?”

“Võ hiệp.”

“Ba thích con vật nào?”

“Chó.”

“Con cũng thích chó giống ba! Ba thích màu nào nhất?”

“Màu đen.”

“Ồ, con ghét nhất màu đen.”

Dưới lầu vang lên tiếng hỏi – đáp vui đùa.

Một người muốn tìm hiểu thêm về ba mình, một kẻ vui vì được giải thích cho con gái. Quả thực có nghi vấn ắt sẽ có câu trả lời.

Cảnh tượng ấy thật ấm áp và hài hòa.

Nhưng kỳ lạ là, Tiểu Lộng vẫn nằm trên lưng gã, hai tay vẫn ôm chặt cổ gã. Biểu hiện của cô bé không còn lo lắng bất an giống tối qua, mà ngược lại hơi hứng chí. Càng ngạc nhiên hơn, gã vẫn mặc bộ đồ ngủ màu đen. Đùng nói với cô là gã công Tiểu Lộng suốt cả đêm nhé?

“Vì ba thân yêu, con quyết định sau này cũng thích màu đen. Vậy người ba thương nhất là ai?” Tiểu Lộng vừa ngược lên, vô tình thấy mẹ đang đứng chết trân ở chân cầu thang nên cố ý hỏi.

Gã nhú mày, bây giờ gã bị hỏi xoáy sao?

“Quách Đức Cường.” [1] Gã đáp.

[1] Quách Đức Cường (1973) là một trong những danh dài nổi tiếng của TQ và luôn trung thành với kiểu đầu trọc đặc trưng mang thương hiệu riêng của mình.

Tiểu Lộng ngẩn người, “Tại sao?” Bé cứ ngỡ ba sẽ trả lời là mẹ đấy!

“Vì anh ta biết tấu nói.” [2] Gã đáp.

[2] Tấu nói là một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt.

Tiểu Lộng hét cười nổi. Aaaa, tự dưng ba lại lãng phí một cơ hội tỏ tình thầm thiết! Ông bố này thật khiến người ta phải quan tâm.

Tiểu Lộng âm thầm thở dài thườn thượt.

“Vậy ba ghét nhất loại trái cây nào?” Bé tiếp tục hỏi.

Bé nhất định phải để mẹ và mình biết ba ghét thứ gì nhất, biết người biết ta mới có thể làm ba vui vẻ!

“Sầu riêng.”

Tiểu Lộng bịt mũi, bé cũng ghét nhất mùi sầu riêng.

“Ba ghét màu gì?”

“Màu hồng.” Chỉ cần thấy màu hồng thì gã sẽ cau mày.

Tiểu Lộng cứng lưỡi, “Tại sao ba ghét màu hồng?” Đó là màu bé thích nhất đấy!

“Êo là quá.” [3] Gã đáp không chút do dự, trông nó ẻo lả đến mức gã ghê tởm.

[3] Nguyên tác: “Ngậm nường”, mình định sửa thành “nữ tính quá” nhưng vẫn thấy ẻo lả phù hợp với vẻ ‘khinh thường’ của bé Lộng hơn. (*_*)

Chẳng những sở thích bị bác bỏ mà còn bị xem thường, khiến Tiểu Lộng hơi ủ ê. Bé âm thầm ghi nhớ, mai một sẽ không thích màu hồng nữa.

Cô tỉnh bơ đứng ngay chân cầu thang, cũng âm thầm ghi nhớ. Cô nhếch môi lạnh lẽo, quyết định những thứ gì gã ghét thì sau này cô đều thích hết!

“Ba ghét động vật nào?”

Gã không sợ mất mặt mà thừa nhận, “Mèo, ba sợ mèo.”

Tiểu Lộng bật cười, bé tưởng ba không sợ trời không sợ đất chứ? Hóa ra lá gan của ba nhỏ hơn bé nên mới sợ mèo.

“Ba đừng sợ, mai một chỗ nào có mèo thì con sẽ bảo vệ ba!” Tiểu Lộng vỗ ngực.

Khóe môi gã khẽ nhếch một nụ cười nhẹ nhẹ, Duy Đóa đứng ngay chân cầu thang nghe lén ‘quân tình’ cũng run sợ.

Từ ngày gặp lại nhau, Hình Tuế Kiến luôn giữ vẻ mặt như cương thi. Thế mà nụ cười nhẹ nhàng vừa rồi như một phép lạ xóa tan mọi đường nét lạnh lẽo ương bướng của gã.

“Vậy... ba có ghét ai không?” Vừa hỏi xong, Tiểu Lộng bắt an ôm chặt cổ gã, như thể sợ nghe đáp án tàn nhẫn ‘là con đấy’.

Bé thích ba, càng ngày càng thích nên bé khó thừa nhận một chút chán ghét từ ba.

Hình Tuế Kiến hết nhú mày rồi lại nhú mày, sau đó gã im lặng.

Hóa ra ba với bé giống nhau, không ghét ai cả! Tiểu Lộng muốn bật cười ha hả...

“Kiều Duy Đóa.” Gã đưa ra câu trả lời.

Tiểu Lộng hoảng hồn suýt rớt luôn cảm, bé bất an liếc trộm mẹ đang đứng ngay chân cầu thang. Quả nhiên trông sắc mặt mẹ vô cùng khó coi.

Toi rồi, bé đã hỏi tới vấn đề không nên hỏi!

“Ha ha, sao ba lại nói mình ghét mẹ chứ?” Tiểu Lộng muốn ngăn cơn sóng to gió lớn.

Ba à ba, ba nhất định phải nói những câu như, trái với cảm ghét là thương yêu hoặc mấy từ kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu đấy! Thế mà...

“Con không biết có đôi khi mẹ con rất đáng ghét sao? Mẹ con quả thực gom hết ngạo mạn và thành kiến vào mình.” Vừa buột miệng xong thì gã giật mình, gã đang làm gì đây? Sao lại đi tố cáo cô với một đứa trẻ chứ?

Ba à, ba đừng nói nữa, ba toi đời rồi! Tiểu Lộng giấu mặt vào bờ vai rộng lớn của gã, không dám xem tiếp những gì sắp xảy ra.

Trên cầu thang truyền tới tiếng bước chân.

Hình Tuế Kiến kịp thời im lặng.

Duy Đóa trấn tĩnh bước chầm chậm tới trước mặt hai cha con bọn họ.

“Hai người ăn sáng chưa?” Cô hiếm có dịp ôn hòa, chủ động hỏi.

Hình Tuế Kiến cảm thấy được sủng ái mà đâm ra lo sợ.

“Tiểu Lộng ăn bánh bích quy rồi, còn ba chưa ăn, đang đợi mẹ nấu cơm!” Tiểu Lộng giành trả lời trước.

“Mẹ hơi mệt, không muốn nấu!” Cô lắc đầu.

Gã nhìn cô rồi cũng không miễn cưỡng, “Tôi sẽ tự ra ngoài ăn.”

Ấy thế mà cô bỗng dừng hỏi, “Hôm nay anh có rảnh không?”

Hôm nay á? Dạo này gã bận sắp chết, làm sao rảnh được?

“Gần đây ít việc nên tôi rảnh, em có việc gì à?” Gã lãnh đạm hỏi.

“Nếu anh rảnh thì ba người chúng ta ra ngoài ăn sáng đi! Sẵn tiện tôi mua thêm vài món đồ trang trí trong phòng cho Tiểu Lộng.” Cô mỉm cười nhẹ nhàng.

Gã ghét sầu riêng? Ghét màu hồng? Ghét mèo? Cô tuyệt đối sẽ làm cho gã chết thảm!

Nhìn đôi môi tươi cười như đóa hoa của cô mà trái tim gã đập thành thịch.

“Được.” Gã gật đầu.

Tiêu rồi, thế mà gã cảm thấy thật... hưng phấn!

58. Q.2 - Chương 28

Màu hồng, màu hồng, lại là màu hồng!

Chiếc giường đơn màu hồng, bàn trang điểm màu hồng, gương soi màu hồng, tủ quần áo màu hồng, giá sách màu hồng, tranh trang trí màu hồng... Thậm chí cả quả bong bóng, chùm đèn treo cũng là màu hồng! Hình Tuế Kiến muốn nổ đom đóm mắt.

“Em không biết màu sắc này rất...” Hình Tuế Kiến chỉ vào con mèo bông màu hồng trong ‘biển trời ấm áp’ mà nổi hết da gà.

Thế mà Duy Đóa nói, “Màu hồng thì sao? Tiểu Lộng rất thích màu hồng.”

Tiểu Lộng bị vu oan, mặt bé đầy dò xét và nhỏ giọng cãi lại, “À, mẹ này... thực ra con cũng không thích màu hồng lắm đâu...” Ngay cả bé cũng ngờ vực mẹ đang lạm dụng màu hồng.

“Con không thích?” Cô hỏi khê cô con gái.

Tiểu Lộng có chút bối rối. Mẹ rất có con mắt thẩm mỹ, trang trí căn phòng theo chủ đề Hello Kitty, mặc dù hơi phóng đại nhưng nói thật thì trông rất đẹp. Suy cho cùng trong lòng mỗi cô bé cũng đều có một giấc mơ công chúa.

Hình Tuế Kiến cũng nhận ra sự ngập ngừng của Tiểu Lộng, “Thôi, cứ như vậy trước đi.”

Cách mạng đạt thắng lợi, cô lại tiếp tục mua rèm cửa sổ họa tiết phim hoạt hình màu hồng.

Hình Tuế Kiến nhức đầu như búa bổ, lúc trả tiền, gã nhìn tờ biên lai rồi nhúu đôi chân mày rậm, “Hình như sai số lượng.” Phòng của Tiểu Lộng cần dùng nhiều đồ như vậy à?

“Sao mà sai được? Tôi tính mét vuông rồi.” Cô lãnh đạm đáp.

Cô định trang trí cả màu hồng cho phòng khách? Khóe mắt Hình Tuế Kiến giật giật, nhưng gã đã nói tất cả tầng trệt đều dành cho Tiểu Lộng, nên phải tôn trọng sự lựa chọn của mẹ con bọn họ.

Gã không nói thêm gì mà tỉnh bơ quệt thề. Gã nhất định phải nhin cơn bực tức! Gã tuyệt đối không để thứ màu hồng này đánh gục!

Ra khỏi cửa hàng trang trí nội thất, khoe môi Duy Đóa nhếch nhẹ.

“Tôi muốn mua một con thú cưng.” Cô xoay qua nhẹ giọng trao đổi với gã, “Từ sau việc đó thì Tiểu Lộng luôn thiếu cảm giác an toàn, để con bé nuôi thú cưng đi. Nó sẽ giúp con bé phân tán lực chú ý và có lợi cho sức khỏe hơn.”

Về điểm này, Hình Tuế Kiến thấy cô nói rất chí lí. Gã nhìn Tiểu Lộng rồi hỏi: “Con có thích không?”

Duy Đóa nhú mày bắt ngờ. Cô phát hiện ra rằng, so với sự ác liệt mà gã dành cho cô thì gã đối với Tiểu Lộng rất nho nhả.

Hình Tuế Kiến vừa dứt lời thì đã biết đáp án, bởi vì đôi mắt Tiểu Lộng bỗng sáng ngời lấp lánh.

“Có thể được hả ba?” Dù sự hưng phấn đã đông đầy, nhưng Tiểu Lộng vẫn do dự hỏi.

Bé luôn muốn có một con vật làm bạn, để nó xua tan nỗi cô quạnh. Tuy nhiên nuôi thú cưng sẽ làm nơi ở bị vậy bẩn, trước đây bé rất thích nhưng không dám ước mong.

“Có thể.” Hình Tuế Kiến trả lời dứt khoát.

Tuy đã đồng ý nhưng tại sao gã cảm thấy rất kì lạ? Kiều Duy Đóa rất ưa sạch sẽ, gã còn tưởng cô không thích động vật chứ?

“Ôi!” Tiểu Lộng reo hò.

Thế là gã lái xe chở bọn họ tới trung tâm bán thú cưng lớn nhất thành phố. Gã tính mua cho Tiểu Lộng một con chó, vì trong cảm nhận của gã thì chó là người bạn trung thành nhất với nhân loại.

Vừa đến cửa hàng thú cưng, gã liền nắm tay Tiểu Lộng dắt thẳng tới khu bán chó cảnh.

“Con thích mua chó Chiwawa? Chó quý phi hay chó sư tử” [1] Gã cúi đầu hỏi ý kiến của Tiểu Lộng.

[1] Chó chiwawa (Chó Chihuahua), Chó quý phi (Chó Poodle), Chó sư tử (Chó Chow Chow).

Gã đề cử những con vật có sự di chuyển giống ‘Hello Kitty’ trong mắt mình, thế nhưng...

“Ba à, ba thích loại chó nào?” Tiểu Lộng nóng lòng thảo luận niềm vui, muốn lấy ý kiến của gã làm hình mẫu.

Gã cười nhẹ, gã thích những giống chó rất hung hãn và trung thành như chó ngao Tây Tạng, chó sói, nhưng chúng không thích hợp cho trẻ con ngắm nghía.

“Con cứ lựa loại chó mình thích đi.” Gã dặn dò.

Tiểu Lộng nghiêng đầu suy nghĩ, khi bé định không khách khí gật đầu thì bên cạnh bất thành linh vang lên một chữ, “Mèo.”

Tầm mắt hai người đều chuyển về phía Duy Đóa, “Tiểu Lộng thích nuôi mèo hơn chó.” Duy Đóa nói tỉnh bơ.

Mèo hả? Hình Tuế Kiến cau mày.

“Đâu có, con thích cả chó lẫn mèo, nhưng con thích nuôi chó hơn!” Tiểu Lộng thấy hình tình bất ổn, liền vội vàng thanh minh.

Rốt cuộc bé có thể khẳng định, hôm nay mẹ chỉ muốn chơi khăm ba.

“Thật à?” Giọng cô rất lạnh nhạt, “Con cứ xem mèo trước rồi hẵng quyết định có nuôi hay không.” Dứt lời, cô liền thụt lùi vài bước.

Bấy giờ Hình Tuế Kiến và Tiểu Lộng mới phát hiện, đi sau lưng Kiều Duy Đóa là một nam nhân viên của cửa hàng. Trong lòng nhân viên này ôm một cái đầu thật lớn, một mắt rất to, một bộ xương cường tráng và một thân hình như con báo.

Tiểu Lộng kinh ngạc mở tròn đôi mắt, còn Hình Tuế Kiến thấy con mèo nặng hơn năm kí lô thì thụt lùi về sau một bước dài. Gã liếc nhìn chăm chăm cặp mắt xanh biếc của con mèo mà da đầu ngứa râm ran.

“Tiểu Lộng, con mèo này rất đẹp đúng không?” Cô chẳng thèm nhìn gã mà quay sang nhìn Tiểu Lộng cười nhẹ.

Tiểu Lộng nhìn chăm chăm con mèo, phản ứng của bé là tiến tới một bước và reo lên đầy thú vị, “Con mèo đặc biệt quá!” Con mèo này trông hoang dã, các đốm vằn độc đáo, đường vân hồng lập thể hấp dẫn thị giác càng làm nổi bật bộ lông tơ mềm mịn như chiếc áo lông.

Đây chỉ là một con quái vật, thế mà Tiểu Lộng và cô lại cho rằng nó đẹp? Hình Tuế Kiến thật không thể tưởng tượng nổi.

Gã thấy móng vuốt của con mèo quá sắc bén nên mặt mày đầy cảnh giác.

“Cô bé này rất có con mắt nhìn hàng! Đây là mèo Bengal, một trong những giống mèo quý giá nhất. Tính nó ôn hòa thuần hậu và vâng lời con người...” Nhân viên cửa hàng vừa nói vừa đưa con mèo tới trước mặt Tiểu Lộng, ý bảo cô bé hãy sờ thử.

Tiểu Lộng lớn mật duỗi tay, vừa sờ vào thì bé đã lập tức thán phục. Bộ lông con mèo rất dày và rất đẹp, khi sờ vào mềm mượt tựa như tơ.

“Đây không phải là con mèo mà là thú hoang!” Trái ngược với Tiểu Lộng, Hình Tuế Kiến đầy cảnh giác cắt ngang lời chào mời của tên nhân viên cửa hàng.

Bớt lửa gạt đi, làm gì có con báo hung hãn nào mang tính phục tùng?

“Meo.” Con mèo Bengal nhảy từ trong lòng tên nhân viên cửa hàng xuống đất, ngao nghễ dựng thẳng cái đuôi dài trước mặt gã, nhìn gã chăm chăm như thể đang ám ức thanh minh: Tôi là con mèo nhà!

Hình Tuế Kiến nhìn kỹ, mẹ kiếp nó thật là con mèo, và cặp mắt xanh rờn của nó quả thực làm da đầu người ta run lên. Đừng mong gã sẽ bỏ ra tiền mua, đừng hòng!

“Tiểu Lộng, mua con chó Chihuahua màu trắng kia đi.” Mặc kệ tên nhân viên cửa hàng khua môi múa mép ra sao, gã ném một câu quyết định ngang tàng rồi bước khỏi cửa hàng thú cưng mà không ngoái đầu lại.

Bình thường khí thế của gã bùng bùng, không thể nghi ngờ rằng trời sinh đã rất bình tĩnh, nhưng hôm nay bước chân gã lại vội vàng, chệnh choạng.

...

Gã nhấn mạnh chỉ mua con Chihuahua, tại sao mang về một con ‘báo’? Vừa tan tầm về nhà thì sắc mặt Hình Tuế Kiến xanh mét.

“Chuyện này là sao?” Gã chất vấn Duy Đóa.

Duy Đóa phản ứng thật bình thản, “Anh mua con chó nhỏ cho Tiểu Lộng, tôi mua con mèo lớn nó. Việc này chẳng có gì đáng phải giận chứ?”

Gã bị cô hỏi chặn họng một câu thì á khẩu, còn Tiểu Lộng một tay ôm con Chihuahua, một tay ôm con mèo lớn, nhìn gã bất an.

“Đem trả nó lại đi!” Hình Tuế Kiến đành giọng.

“Ba...” Tiểu Lộng thì thâm than thở.

Con mèo này thật đáng yêu, mới nửa ngày mà bé đã có tình cảm với nó, nếu giờ đem trả thì thật tàn nhẫn. Cảm xúc của Hình Tuế Kiến đã sớm chìm tận đáy cốc.

“Tiền đã tính, giờ kêu chủ tiệm trả lại thì hơi khó đấy.” Cô cất giọng đều đều.

Vậy cứ quăng ra cửa, để cho nó tự sinh tự diệt! Nhìn ánh mắt tha thiết cầu xin của Tiểu Lộng, gã không nỡ buột miệng nói những lời tuyệt tình như thế.

“Meo.” Con mèo làm như hiểu được quyền sát sinh đang nằm trong tay ai, nó nhảy xuống chạy nhanh tới chân gã, muốn leo lên đùi gã để khoe thân hình cường tráng của mình mong chiếm được cảm tình.

Phản ứng của Hình Tuế Kiến là... trong một giây đã nhảy xa ba bước.

“Thì ra anh sợ mèo.” Duy Đóa giả vờ tỉnh ngộ.

“Tôi ghét mèo chứ không phải sợ.” Gã thận trọng tuyên bố.

Tiểu Lộng khẽ nhếch môi, vì hình như câu nói này hơi khác với những gì bé từng nghe. Không ngờ ba lại nói dối với mẹ.

“Được rồi, nếu anh chán ghét thì hãy học cách yêu thích nó đi.” Duy Đóa mỉm cười.

Cô... khinh người quá đáng!

“Sáng mai ngủ dậy tôi không muốn thấy nó.” Gã đi thẳng lên lầu mà chẳng hề ngoái lại.

...

Hình Tuế Kiến tắm rửa xong, đèn đóm tắt đã lâu nhưng gã vẫn trần trọc mắt ngủ. Hôm nay gã ra ngoài mười mấy tiếng không về, thế mà phòng ngủ đã thay hình đổi dạng.

Phong cách trắng đen mà gã yêu thích đã hoàn toàn bị màu hồng xâm chiếm. Cái ga giường màu trắng bị đổi thành màu hồng thô thiển, dưới giường lại thêm một tấm thảm màu hồng. Càng đáng nói hơn là rèm cửa sổ phòng ngủ cũng bị thay đổi bằng rèm cửa họa tiết phim hoạt hình con mèo cô mua ban sáng.

Tất cả những thứ này thật làm người ta phát điên! Gã nghi ngờ mình đang bị Kiều Duy Đóa chơi khăm, mặc dù cô tỏ vẻ lãnh đạm vô tội khiến người ta cho rằng bản thân quá đa nghi. Xem ra, gã đối xử với cô quá mức tử tế nên cô bắt đầu coi trời bằng vung.

Hình Tuế Kiến quyết định chờ cô về phòng, nhất định sẽ làm phải cô phục tùng yêu cầu của đàn ông!

Trong phòng khe khẽ vang lên tiếng bước chân, Hình Tuế Kiến nín thở, gã quyết định chắc chắn phải dạy dỗ ả đàn bà này thật mạnh tay!

Góc chăn bị xốc lên, chiếc giường mềm mại bị lún xuống một lỗ nhỏ. Hình Tuế Kiến nghiêng người nằm đè lên thân hình mềm mại đó.

“Kiều Duy Đóa, em đang cố tình làm tôi khó về nhà hả?” Gã lạnh giọng chất vấn.

Suy cho cùng, cô bày nhiều việc như vậy chẳng qua không muốn thực hiện nghĩa vụ giữa nam nữ, đúng không? Hình Tuế Kiến đưa tay cởi áo cô, gã quyết định không bao giờ nhân từ với ‘kẻ thù’, đêm nay gã sẽ làm cô dừng hồng xuống giường được!

Trong bóng tối, Kiều Duy Đóa vô cùng hiền thực, cô không phản kháng mà chỉ mỉm cười với gã. Đôi mắt luôn lãnh đạm của cô long lanh và một cặp mắt khác cũng sáng ngời.

Cặp mắt khác? Hình Tuế Kiến cứng đờ, lúc này gã mới thấy hôm nay cô mặc chiếc áo ngủ lông xù, nhưng bây giờ là mùa hè, ai lại đi mặc áo lông xù?

Trong bóng đêm, chủ nhân bị ‘đùa giỡn’ dùng một đôi mắt xanh rờn nhìn gã chòng chọc.

“...”

“Hình Tuế Kiến, nửa đêm nửa hôm mà anh đứng trên bàn đọc sách làm gì?”

“...”

“Anh giờ mong trần đứng đó nửa tiếng rồi, đã thế còn đứng ngay luồng gió của máy điều hòa, anh không lạnh hả?”

“...”

Hôm nay cô thật sự đặc biệt quan tâm tới gã!

“Ha ha ha.” Cô vẫn muốn giả vờ ra vẻ, nhưng bộ dạng tức giận mà câm nín của Hình Tuế Kiến trong đêm tối càng khiến cô không nhìn được cười.

Từ ngày dọn vào ở tới nay, đây là lần đầu tiên cô cất tiếng cười chân chính. Trong một ‘biển trời hồng rực’, lần đầu tiên hoa lửa tỏa ra sắc màu ấm áp.

59. Q.2 - Chương 29

“Humm.”

“Humm.”

“Humm.”

Bị dày vò suốt mấy đêm liền làm người nào đó ở trong nhà tắm hắt xì hơi thê thảm, còn Kiều Duy Đóa nằm trong phòng ngủ, hớn hở cười vui sướng khi người gặp họa. Tuy nhiên toàn thân cô cũng mất hết sức lực, uể oải dựa vào thành giường. Cô sờ trán mình và thấy nó nóng rực, hóa ra cô đã bị cảm rồi.

Cô vượt qua mười năm kiên cường đấu tranh với cuộc sống mà chưa từng đổ bệnh, nhưng hình như trận cảm cúm này có khí thế rất mạnh. Chắc là báo ứng nhỉ? Ai bảo cô có ý ám hại người khác làm chi!

Con mèo đứng trên giường đang đưa cái đuôi nhìn chăm chăm vào bà chủ đang bệnh của mình. Trong đêm tối, con người xanh rờn của nó sáng rực như thể sắp nhỏ ra màu xanh.

Bị nó nhìn chòng chọc, Kiều Duy Đóa chỉ biết yếu ớt nuốt nước miếng. Lòng cô hiểu rất rõ tại sao mình bị cảm, vì thực ra... cô cũng hơi sợ mèo!

Khi đôi mắt xanh rờn của con mèo nhìn cô chăm chăm, thì làm cô rất sợ. Huống chi, tối nào cô cũng phải ngủ chung giường với nó!

Đúng, nhiều đêm rồi cô ở trong phòng ‘sói’ mà vẫn giữ được trinh tiết, nhưng cô cũng gánh hậu quả thật bi thảm! Có trời mới biết mỗi ngày phải ôm một con mèo từ trên lầu xuống dưới lầu, đi toilet đi lui trước mặt gã, phải giả vờ yêu thích nó trước mặt gã, thậm chí yêu thích tới mức lúc đi ngủ cũng phải tiếp tục. Thế nên cô diễn vai ‘bà Thiên Hậu’ [1] này thật vất vả biết nhường nào! Quả nhiên hại người đồng thời cũng hại luôn mình!

Kiều Duy Đóa thở dài, trò này cô chơi cũng rất mệt.

[1] Bà Thiên Hậu tức Thiên Hậu Thánh Mẫu, một vị thần quan trọng trong tín ngưỡng của người TQ và người Việt gốc Hoa.

Hình Tuế Kiến từ phòng tắm đi ra.

Không biết từ khi nào thì lọ sữa tắm trong nhà tắm đã bị cô đổi thành hương hoa hồng. Bây giờ vừa tắm xong, toàn thân gã tỏa ra một mùi thơm ngọt ngào nữ tính.

Gã không thích bị đàn bà xâm lược vào cuộc sống của mình! Càng ngày gã càng chẳng muốn về nhà. Bởi vì bây giờ mỗi nơi, mỗi góc trong căn nhà này đều khiến người ta sợ tới độ xương cốt bủn rủn.

Gã đứng trước cửa phòng tắm, lạnh lùng nhìn người đàn bà nằm trên giường. Cử chỉ của người đàn bà này rất lạ, cô cầm cái điều khiển từ xa trên đầu giường điều chỉnh ngọn đèn lúc sáng lúc tối. Mà con mèo yêu thương của cô lại làm ổ sát bên cạnh, nghênh ngang chiếm lấy vị trí của gã.

Mẹ kiếp, mấy ngày nay gã đã bị con mèo kia hành hạ tới phát cáu, rất muốn mắng người. Tuy nhiên, gã cũng không hiểu tại sao ngôi nhà chả ra nhà này lại làm gã trở về đúng giờ mỗi khi trời tối? Gã biết chắc nếu đối tượng đối ngược lại là Ôn Ngọc, thì e rằng gã đã sớm phớt lờ tình anh em mà trở mặt với cô. Thế nhưng tại sao đối với Kiều Duy Đóa, gã lại rất dung túng? Lẽ nào... Không, chắc chắn do gã biết rõ âm mưu của Kiều Duy Đóa nên mới nhất quyết không để cô đạt thành công, không để cô chiến thắng!

Kiều Duy Đóa lại vặn ngọn đèn tối hơn một chút, rồi tối hơn chút nữa. Cô thật sự mệt mỏi, vô cùng mệt mỏi. Đầu cô đau như búa bổ, cơ thể nặng trịch trịch. Cô muốn được nghỉ ngơi nhưng khi ngọn đèn hơi u tối thì cặp mắt đen xì của con mèo lại biến thành xanh lét, làm trái tim cô kinh hoàng, hơi thở cô hỗn loạn.

Mẹ ơi, cô cũng sợ muốn chết! Thực ra, nếu ngủ chung với con mèo thì ngủ chung với Hình Tuế Kiến có phải sẽ bớt đáng sợ hơn? Không, cô tuyệt đối không thể dao động!

“Tối nay em vẫn muốn ngủ chung với nó?” Sau lưng cô vọng tới câu hỏi lạnh như băng.

Kiều Duy Đóa khề nhếch khóe môi, khi quay lại thì cô đã mỉm cười rất tự nhiên, “Tiểu Lộng ngủ chung với con Chiwawa, dĩ nhiên con mèo này phải ngủ với tôi!” Dứt lời, cô giả vờ yêu thương vuốt ve bộ lông láng mượt như tơ của nó.

Con mèo kiêu căng liếc liếc gã một cái, trong mắt nó đầy vẻ thị uy và khinh thường.

Vậy tối nay gã nên làm gì đây? Lẽ nào gã phải nằm trong bồn tắm ngủ như tối qua?

Con mèo này đoạt người đàn bà của gã, chiếm lấy giường của gã và biến thành kẻ thứ ba! Thậm chí đêm đầu tiên nó còn khiến gã hoảng sợ giờ mông trần đứng cả đêm trên bàn đọc sách. Mấy đêm tiếp theo gã phải ngủ trên sàn nhà sát cửa phòng, để ngừa tình trạng khẩn cấp có thể chạy trốn! Gã tạm thời nhân nhượng vì lợi ích chung, thế nhưng ban đêm con mèo hung ác này lại chạy tán loạn, nhảy hết chỗ này tới chỗ nọ, làm gã nâng cao tinh thần cảnh giác đến không thể chợp mắt!

Đêm qua gã chịu hết nổi nên phải vào nằm ngủ trong bồn tắm, kết quả sáng sớm thức dậy thì phát hiện giữa ngày hè mà gã lại lạnh cóng đến sắp bị cảm. Tuy nhiên gã tự hỏi mình, nếu đã khó chịu như vậy thì tại sao gã không ‘đá văng’ con mèo này ra khỏi cửa? Có phải do nụ cười khoái trá của cô lúc chơi khăm được gã trong hôm đầu tiên không? Nếu chơi khăm gã mà có thể đem tới niềm vui cho cô, thì gã cũng chờ xem khi nào cô sẽ mất hứng! Gã tự nhủ, gã chỉ đang so tính kiên nhẫn với cô mà thôi.

Bây giờ cô đang vuốt ve bộ lông mịn màng của con mèo, hai má hồng hây hây, trông vô cùng xinh đẹp. Cô đang đùa gì đây? Người đàn bà này sau khi biết được ‘nhược điểm’ của gã thì phát động tấn công toàn diện, như thể muốn chinh đốn gã phải nhảy lều mới thôi.

Hình Tuế Kiến vòng tay ngang ngực, lạnh nhạt ngắm nghía. Gã không thể phủ nhận rằng, dưới ánh đèn mờ, cô mặc một bộ đồ ngủ kín mít ngồi giữa giường, con mèo thoải mái đến híp mắt hưởng thụ từng cái vuốt ve âu yếm của cô... Cảnh tượng này quá sức quyến rũ, hoàn toàn có thể làm máu huyết của người đàn ông sôi trào sùng sục.

“Tối nay anh muốn lên giường ngủ không?” Duy Đóa nhẹ giọng hỏi, thậm chí cô còn cố ý lộ ra bấp chân mình.

Trong nháy mắt, giữa đống quần gã căng cứng làm toàn thân khó chịu! Tuy nhiên, gã chẳng dám tiến lên dù chỉ một bước.

Chết tiệt, gã rất sợ mèo! Nếu bây giờ trên giường là một con báo, gã nhất định sẽ xông lên giết nó để cướp lấy mỹ nhân đem về giải cơn khao khát. Nhưng vấn đề ở đây là con mèo! Gã không dám tiếp xúc với nó, cho dù có cướp được người thì chỉ cần nó kêu lên vài tiếng ‘meo meo’, cũng đủ khiến bản thân gã mất mặt tới mức xin làm ‘anh hùng nhụt chí’. Con mèo này thử thách nghiêm trọng khí phách đàn ông của gã.

“Tối giờ mà anh vẫn chưa quen với sự có mặt của con mèo hả?” Cô ra vẻ khó tin.

Làm sao mà quen với con mèo khổng lồ này? Nếu gã thích ứng được mới gọi là điều kì diệu!

“Anh yên tâm, con mèo này rất ngoan ngoãn, nó không dễ dàng vươn móng vuốt ra đâu.” Cô cười nhẹ an ủi.

Không dễ dàng vươn móng vuốt? Đấy chẳng phải nghĩa là nó vẫn rất có sức tấn công?

Con mèo híp đôi mắt xanh lại như thể biết gã đang thâm oán trách, ánh mắt nó thật đáng sợ.

Cô hoàn toàn cố ý khi nói những lời này.

“Anh không đi ngủ thì tôi ngủ trước đây.” Giống như những đêm khác, cô nở nụ cười đầy chiến thắng.

Nụ cười của cô như đóa hồng chớm nở, xinh đẹp mỹ miều.

Đừng quyến rũ gã nữa! Cái cảm giác chỉ được nhìn chứ không được sờ, đối một tên đàn ông cả thể xác và tinh thần đều khỏe mạnh như gã quả đúng là một cực hình!

Hình Tuế Kiến khao khát nhìn cô chăm chăm, nghiêng chặt hàm răng suýt nghệt thở. Nhưng lạ lùng thay, gã đột nhiên đặc biệt cảm thấy đôi gò má cô đỏ rực khác thường. Các buổi tối trước đó cô cũng vô cùng đặc chí, nhưng không ‘dụ dỗ’ gã tới vậy. Trên thực tế, cô chỉ cần được thoát thân.

“Kiều Duy Đóa, có phải em bị bệnh?” Gã khàn giọng hỏi nhẹ.

“Không, tôi khỏe lắm.” Cô đáp mà hai mắt sương mù mênh mông.

Gã nhú mày.

“Nếu không có việc gì thì chúc anh ngủ ngon.” Cô ôm chặt con mèo chui vào chăn, đưa lưng về phía gã.

Làm sao một người lại có thể mâu thuẫn như vậy? Cô mỉm cười với gã nhưng không có bất kì cảm giác ấm áp nào, ngược lại bóng lưng cao ngạo ấy mới phản ánh rõ nét nội tâm kiên cường và hờ hững của cô.

Hình Tuế Kiến xoay người vào nhà tắm. Vì phòng ngủ con mèo chạy nhảy loạn xạ, nên gã khóa trái cánh cửa rồi chui vào bồn tắm nằm nhắm mắt. Tuy nhiên đêm nay gã trần trọc mắt ngủ, dưới lưng gã là một nơi lạnh ngắt cứng còng, nhưng trong cơ thể gã vẫn tồn tại một ngọn lửa thiêu đốt ngùn ngụt.

Trong đầu gã hết lần này tới lần khác hiện ra gương mặt xinh đẹp kì dị của cô tối nay. Gã day trán để xua tan điều đó, chẳng lẽ thì bây giờ cô cũng đang có ‘thần giữ cửa’ hộ mệnh.

Hai – ba giờ rạng sáng.

“Đừng, đừng... Ô... xin đừng...” Gã ngồi dậy vì trong lúc trực giác, dường như gã nghe loáng thoáng có tiếng người kêu cứu yếu ớt ngoài cửa.

Gã vội vàng đứng dậy, thậm chí chưa kịp mặc xong áo ngủ. Gã mở cửa nhà tắm, trong phòng ngủ vẫn yên tĩnh đến đáng sợ.

Một cái bóng đen thui và một cặp mắt xanh rờn, đang chạy tán loạn trong màn đêm. Đó là con mèo!

Gã bất giác rút lui một bước, lông tơ sau gáy dựng thẳng hết lên.

“Đừng, đừng... xin đừng...” Cô vẫn thờ rời rạc trong cơn ác mộng.

Hóa ra không có kẻ trộm mà do cô nằm mơ, gã khê phở phào nhẹ nhõm. Tuy nhiên trong lúc xả hơi, một sự ngờ vực nẩy lên trong lòng gã. Cô nằm chiêm bao thấy gì mà lại sợ hãi, hoang mang và bất an đến thế? Sự nhớ tới một điều làm mất gã tối sâu, lòng gã đã hiểu rõ.

Con mèo kia vừa thấy nguồn sáng thì hưng phấn chạy về phía gã. Để duy trì sức khỏe, gã hẳn phải khóa trái cửa lại và lập tức đi ngủ! Ấy thế mà gã lại cẩn thận đi vòng tới trước giường, lay lay cô.

“Kiều Duy Đóa, tỉnh dậy, tỉnh dậy!” Vừa chạm vào bàn tay nóng hằm hập của cô thì gã giật mình và rút tay lại.

Quả nhiên gã đoán đúng, hôm nay cô rất khác thường. Gã đưa tay bấm cái điều khiển từ xa trên đầu giường mở ngọn đèn sáng thêm.

Dưới ánh đèn, hai gò má cô đỏ au như đoá hồng xinh đẹp.

Cô đang phát sốt!

Gã đứng dậy đi xuống lầu.

Từ lúc Tiểu Lộ dọn vào, gã đã chuẩn bị sẵn một hòm thuốc dưới lầu, trong đó có các loại thuốc cần dùng, bao gồm cả thuốc hạ sốt.

Gã chú ý thấy con mèo đang lười biếng nằm sấp trên sofa, vừa nhìn gã vừa vẩy đuôi trên thảm. Gã quan sát tình hình đầu đấy hẳn hơi rồi hết sức cẩn thận men theo vách tường vòng ra hướng cầu thang. Lúc gã nghĩ không có tí sơ hở nào thì con mèo vồ vồ cái đuôi đứng dậy.

Gã lao nhanh xuống cầu thang, con mèo đuổi chân về phía trước rồi nhảy lên một cái, phóng ra khỏi cánh cửa phòng đang mở toang và theo sát bước chân gã.

“Mày cút đi!” Gã quát lớn.

“Meo.” Con mèo vẫn đứng gần hòm thuốc, vẫy đuôi đặc ý với gã.

Nhiều ngày nay con mèo đi theo người nào đó bắt nạt gã, giờ đã trở thành niềm vui của nó rồi. Gã hít sâu, hít sâu một hơi nữa và giơ chân lên...

“Meo...” Sau một tiếng kêu thảm thiết, con mèo bị bàn chân sắt chắc của gã đá trúng, bay thẳng vào vách tường.

Dưới lầu có tiếng động nhưng gã bất chấp tất cả cướp lấy hòm thuốc, soải bước chân hỗn loạn phóng nhanh lên lầu.

“Kiều Duy Đóa, em ngồi dậy uống thuốc!” Gã lay lay cô nhưng hình như cô đã bất tỉnh nhân sự. Thế là gã đành nghiền viên thuốc ra thành bột pha vào ly nước ấm, rồi cạy đôi môi cô trút vào.

“Đừng, đừng mà...” Cô vẫn còn làm bạn với ác mộng, mất hết kiểm chế.

Gã chỉ dút được một chút, số thuốc nước dưới sự giãy dụa của cô đã trào hết ra khóe môi.

“Ba à... có phải vừa rồi ba đánh con mèo không?” Phía sau vọng tới tiếng chất vấn nghi hoặc.

Gã khởi cần quay đầu cũng biết đó là ai.

Tiểu Lộng mở to hai con mắt nhập nhèm buồn ngủ, bé ngỡ mình đang nằm mơ.

Ba thật sợ mèo! Nhiều ngày nay, mỗi buổi sáng ba kêu mẹ đi làm điểm tâm, mẹ chỉ cần ôm con mèo đi lướt qua là ba tự động im lìm và lập tức biến mất. Ba kêu mẹ đi giặt quần áo, mẹ cũng lấy phương pháp đó ra. Hết lần tới lần khác, chỉ cần chỗ nào có con mèo thì ba tuyệt đối sẽ thua thê thảm.

Trong lòng bé, hình tượng người cha anh hùng đã sụp đổ vì con mèo. May mà bình thường ba đối với con mèo luôn ‘kính trọng nhưng không gần gũi’, [2] thế nên bé rất bất ngờ và khổ sở khi nửa đêm nửa hôm ba đi ngược đãi con mèo.

[2] Nguyên tác: kính nhi viễn chi.

“Con nhanh ôm con mèo xuống dưới lầu đi, mẹ con đang bệnh.” Gã không có thời gian để giải thích. Đã không làm thì thôi, đã làm thì phải làm tới cùng, [3] gã ngửa đầu uống cạn số thuốc nước rồi cúi người dán lên môi cô.

[3] Nguyên tác: Nhất bất tố, nhị bất hư. Thành ngữ này xuất phát từ Phục Thiên lục của Triệu Nguyên Nhất nhà Đường.

Gã cúi xuống đem số thuốc nước mớm vào miệng cô từng hớp từng hớp một. Tiểu Lộng đang ôm con mèo bị thương, thấy thế thì choáng váng.

“Đừng... đừng...” Cô vùng vẫy.

Trong chiêm bao, một gã thanh niên mạnh mẽ xâm nhập vào cô từng chút từng chút một. Vết máu đỏ tươi nhuộm hồng ‘mũi giáo’ cứng rắn của gã thanh niên chảy dọc xuống đùi cô. Toàn thân cô đau đớn tưởng như đã chết.

Duy Đóa khóc, dòng nước mắt rơi lặng lẽ. Trong màn đêm cô tịch chỉ vang lên tiếng nước nở tuyệt vọng và tiếng hơi thở đứt quãng.

“Kiều Duy Đóa, em tỉnh lại!” Gã vỗ vỗ mặt cô.

Cô mờ mịt quay lại nhìn, phía sau sương mù dày đặc đến nỗi giờ nắm ngón tay cũng không thấy. Trong đám sương mù ấy, có ai tới cứu cô ư? Cô mở choàng mắt, ngơ ngác và hoảng hốt nhìn gã.

Thấy cô ‘tỉnh’ lại, Hình Tuế Kiến mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

“Ba à, có phải mẹ và Tiểu Lộng bị bệnh giống nhau không?” Tiểu Lộng thấy điều bất thường nên cũng chạy vội tới.

Bé nhớ lúc mình mới dọn vào nhà cũng hay nằm ác mộng, là ba đã cõng bé trên lưng suốt đêm làm bé yên lòng và không lo sợ nữa. Mấy đêm nay bé cũng rất sợ, sợ đến mức không dám nhắm mắt. Nhưng hễ nghĩ tới bờ vai rộng lớn của ba, thì tâm tình bé bình ổn đi rất nhiều.

“Ba à, ba mau cõng mẹ lên lưng đi!” Tiểu Lộng nôn nóng nói.

Kiều Duy Đóa thấy đầu mình đau nhức như bị nứt toác, còn ý thức thì rơi vào lơ mơ. Rốt cuộc cô đang ở đâu? Cái người đang nhìn cô chăm chăm kia có phải là Hình Tuế Kiến – kẻ thù của cô? Gã ở trước mặt cô làm gì? Lẽ nào gã còn muốn tiếp tục gây tổn thương cho cô?

Mười bốn tuổi rồi hai mươi bảy tuổi, một thiếu nữ rồi một người phụ nữ, cô đóng hai vai trò trong hai không gian nhớ nhòp mờ mịt. Trong lúc mờ mịt và đồng cảm, thì cô thấy dưới thân mình đau đớn như bị người ta xâm hại.

Trong giấc mơ, sự đau đớn quá độ đã khiến toàn thân cô mệt mỏi, hít thở không nổi. Trong đầu cô từng mẩu ký ức xen kẽ, cơ thể cô nhấp nhô, gã thanh niên xâm phạm vẫn ngang nhiên ra vào trong người cô...

Về mặt mê mang của cô làm lòng gã căng thẳng.

“Meo.” Phải tiếp xúc gần gũi với kẻ thù, con mèo mở miệng kêu lên một tiếng ‘meo’ đầy hung hãn.

Vốn dĩ Hình Tuế Kiến đang kẻ sát bên cô, thế mà chỉ trong một giây đã vọt ra xa cả mét!

“Ha ha.” Dù tinh thần Kiều Duy Đóa đang choáng váng nhưng vẫn phải bật cười thành tiếng.

Gã sợ mèo.

Trong giấc mơ, lúc gã thanh niên sắp lên đỉnh thì bất ngờ tiếng mèo kêu vang lên, làm gã sợ tới mức lập tức rút khỏi cơ thể cô.

Cô bật cười, giấc mơ này thật giống một trò hề và nó bỗng dừng chẳng có gì đáng sợ. Cô đã tìm được nhược điểm chí mạng của gã, cô sẽ không sợ gã, không bao giờ sợ gã nữa!

Cô cười thật tươi làm gã đứng xa mấy thước mà trái tim cũng đập thành thịch.

“Con mau ôm con mèo đi đi!” Hình Tuế Kiến thúc giục Tiểu Lộng.

Chuyện này...

Tiểu Lộng lo lắng liếc thoáng về phía mẹ, rồi cũng vâng lời ôm con mèo xuống lầu.

Giải trừ nguy cơ xong, Hình Tuế Kiến thở phào một hơi nhẹ nhõm. Gã xoắn vặn leo lên giường, yên lặng ôm lấy cô.

Trái tim – thật phức tạp.

Cảm xúc – phức tạp hơn.

“Kiều Duy Đóa, tôi ghét mèo!” Gã oán trách.

Vừa rồi vì cô mà gã phải chiến đấu với con mèo, thật quá đáng sợ. Gã có thể điềm nhiên thẳng thắn nói với Tiểu Lộng rằng mình sợ mèo, nhưng với cô thì gã không thể nào thừa nhận. Bởi vì, gã cũng có kiêu ngạo!

“Tôi càng ghét em hơn!” Ghét cô dùng màu hồng tấn công thị giác của gã; ghét cô lấy con mèo đe dọa gã; ghét cô nằm thấy ác mộng; ghét cô nở nụ cười lạnh lẽo.

Gã xiết chặt cô hơn, cảm thấy mình thật thất bại. Tại sao muốn lấy được trái tim cô lại khó khăn đến vậy?

So với con mèo thì gã căm ghét con bò cạp Kiều Duy Đóa này hơn, nhưng gã ghét cô điều gì? Ghét sự kiêu ngạo của cô; ghét sự ngạo mạn của cô; ghét sự khinh thường của cô. Hồi còn niên thiếu, thực ra gã ghét nhất chính là cô ghét gã mà thôi. Ở trong lòng gã, Kiều Duy Đóa đặc biệt hơn bất kì cô gái nào. Thuở thiếu thời thì ngông nghênh, bây giờ thì thỏa hiệp nhượng bộ. Gã cảm thấy cô đáng ghét và đáng sợ hơn so với con mèo.

Gã luôn ‘tôn trọng nhưng không gần gũi’ với cô, vậy thì tại sao gã vẫn nhịn không được mà sử dụng thủ đoạn để thu hẹp khoảng cách của nhau?

“Kiều Duy Đóa, tôi nhất định sẽ trả thù em!” Gã ôm lấy cô rồi dán ánh mắt phía sau, lạnh giọng tuyên thệ. Phản ứng của cô là lùi vào vòm ngực rộng rãi của gã và thiếp đi. Đó là một đêm không có ác mộng.

60. Q.2 - Chương 30

Trên gối phẳng phất mùi nam tính độc đáo, cô cọ cọ gò má rồi cuộn người trên chiếc giường mềm mại. Bị hơi thở mạnh mẽ ấy bao quanh nhưng nó mang tới cho cô một cảm giác rất an toàn.

Duy Đóa mở mắt, đầu óc vẫn còn đau âm ỉ và hơi thở dính đầy vị cồn. Vừa tỉnh dậy thì cô phát hiện tư thế hai người đang dựa sát vào nhau. Đập vào mắt cô đầu tiên là gương mặt anh tuấn của người đàn ông bên cạnh, gã mặc chiếc áo ngủ màu đen, vạt áo phía trước hé mở để lộ vòm ngực săn chắc quyến rũ.

Cô nhìn chằm chằm người bên gối mà trái tim đập loạn xạ. Người ta nói tu trăm năm mới được ngồi chung thuyền, tu ngàn năm mới được nằm chung gối. [1] Cô là một phụ nữ truyền thống nên luôn tin tưởng kiếp trước con người phải tu rất nhiều kiếp, thì kiếp này mới có thể cùng người khác nằm chung giường và làm những điều vô cùng thân thiết. Thế nhưng bây giờ cô lại nghi hoặc.

[1] Nguyên tác tục ngữ: Bách niên tu đắc đồng thuyền ngộ, thiên niên tu đắc cộng chẩm niên.

Không thể phủ nhận rằng, cô và Hình Tuế Kiến rất có duyên. Hình Tuế Kiến là người đàn ông đầu tiên của cô và tới giờ vẫn là người duy nhất, nhưng ‘duyên phận’ này chẳng khác gì ‘nghiệt duyên’. [2] Cô hoàn toàn không muốn kiểu duyên phận đó!

[2] Nghiệt duyên: Nghiệt là từ rất hay dùng trong Phật giáo, trong những triết lý về sinh lý tử biệt, về kiếp người. Nghiệt là nặng nề, là đau đớn, là bi ai. Nó tồn tại bao phủ lên một đời, một kiếp mà ko thể nào tránh được. Trong thuyết vạn vật luân hồi, ác giả ác báo, nhân quả kiếp này kiếp trước, nghiệt là cái mà con người ta phải trả cho nhau.

Cô khẽ ngồi dậy liếc nhìn xung quanh, con mèo ‘bảo vệ’ của cô không biết đã đi đâu mất.

Lúc cô bắt đầu cựa quậy thì Hình Tuế Kiến cũng đã tỉnh giấc. Một cánh tay cường tráng của gã quăn lấy thắt lưng cô, còn cánh tay kia thì đưa lên day trán, trông có vẻ rất mệt mỏi.

Kiều Duy Đóa biết vì sao gã mệt mỏi. Tối qua trong lúc ý thức mơ hồ, có người liên tục dùng cồn chà lau giúp cô hạ sốt. Ban đêm cô thường trần trọc khó ngủ, là gã nhẹ nhàng chuyển cô qua khuỷu tay mình hết lần này tới lần khác.

Cô lạnh lùng nhìn gã một hồi lâu. Hình Tuế Kiến cũng để mặc cho cô nhìn mình chằm chằm, gã mệt mỏi nằm thêm vài phút nữa rồi mới kéo chăn ra đi xuống giường.

“Anh muốn tôi đền đáp điều gì?” Cô đột ngột hỏi.

Động tác của gã khựng lại.

Cô không thích thiếu nợ người ta, tối qua cô phát sốt là do gã chăm sóc khiến cô mắc nợ ân tình này. Thực ra, hôm gã công Tiểu Lộng suốt đêm cũng làm cô thứ cảm giác ấy.

Bất kể có phải gã đang diễn trò hay không, thì cô cũng thiếu món nợ ân tình ấy. Nhưng cô cảm thấy khắp người khó chịu, như thể nếu cứ tiếp tục ‘mắc nợ’ thì những gì sắp xảy ra cô chẳng có quyền được kiểm soát.

“Ý của em là gì?” Gã nghe nhưng không hiểu.

“Không phải anh đối xử tốt với tôi là muốn được một thứ gì đó sao?” Cô mĩa mai.

Cô bỗng dưng đâm ra gay gắt là bởi sáng sớm thức dậy cô cảm thấy hoảng sợ. Không phải gã muốn chiếm trái tim cô rồi sau đó si nhục và vứt bỏ cô sao? Cô tự nhủ với mình, cô hoảng sợ là vì cô phân vân. Nếu gã thay đổi hành động, thì khi Tiểu Lộng biết tất cả những thứ này đều là khẩu phật tâm xà [3] , chẳng biết Tiểu Lộng có bị tổn thương không?

[3] Nguyên tác thành ngữ: Hư tình giả ý.

Gã bỗng nhiên yên lặng, ánh mắt khôi phục vẻ lạnh lạnh.

“Em là người của tôi, chăm sóc em lúc đau ốm là điều tôi nên làm.” Gã trả lời bằng vẻ vô cùng lãnh đạm.

“Tôi không phải là người của anh!” Cô lạnh giọng phản bác.

Tuy gã xâm lược mạnh mẽ vào đời sống của cô, phá tan mọi bình tĩnh trong cô, nhưng dù thế xác cô đã thuộc về gã thì không có nghĩa tâm hồn cô cũng thuộc quyền sở hữu của gã!

Hình Tuế Kiến thật sự rất ghét cô. Từ ngày cô dọn vào ở tới giờ, mặc dù bề ngoài gã độc tài nhưng thực ra gã luôn có thái độ nhường nhịn. Thế nhưng cô không biết cảm ơn mà lại luôn để gã nhìn thấy rõ vẻ miễn cưỡng và móng vuốt sắc bén của mình. Đối với người đàn ông tên Lục Tư Nguyên, cô không hề làm như vậy.

Một thân thể giống như con báo bỗng dừng chồm tới bên cô, “Em thật sự không phải là người của tôi à?” Gã dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn cô ép hỏi.

Cô dám lặp lại lần nữa xem?

Đáng tiếc, cô không bị đe dọa, “Tôi không phải.” Cô kiên cường nói.

Tâm hồn của cô không có bất kì người chủ nào cả!

Vừa dứt lời thì cô chỉ kịp thở nhẹ một hơi, sau đó môi lưỡi đã rơi vào một đôi môi khác. Trời đất quay cuồng, tinh thần của cô có chút hồ đồ.

Đã hơn một tuần nay gã không chạm vào cô, gã chỉ muốn trừng phạt bằng cách lấp kín đôi môi cô. Nhưng nào ngờ bầu không khí như được châm lửa và gã bắt đầu mất kiểm chế. Bàn tay gã chu du khắp người cô, toàn thân cô lạnh băng nhưng không hề kháng cự.

Đây là sự đền đáp gã muốn? Nếu có thể thanh toán xong xuôi, thì cô sẵn sàng chịu đựng. Nghĩ như vậy nên Kiều Duy Đóa nhắm mắt, để mặc cho gã thao túng cơ thể mình. Nhưng nào ngờ gã kéo cô ngồi dậy, cô tròn mắt bởi tư thế này khiến cô mê man.

“Chẳng phải em muốn đền đáp cho tôi sao? Thứ tôi muốn không đơn giản chỉ có vậy!” Gã khê nhếch môi.

Cô vẫn còn mê man mãi tới khi gã thay đổi vị trí của hai người. Bàn tay gã nắm lấy thắt lưng mảnh khảnh của cô, rồi đem cô đặt ngồi trên bụng mình. Hiểu rõ ý gã, cô mở to đôi mắt và hít một hơi lạnh toát. Đây... chính là đền đáp mà gã muốn!

“Hình Tuế Kiến, tôi giết anh!” Cô giơ tay muốn đánh chết gã.

Rốt cuộc gã muốn sỉ nhục cô ra sao? Cô cảm tức tới độ đầu bốc khói.

Gã túm lấy tay cô rồi bật cười, cười đến mức rung cả vòm ngực, cười đến độ cô ngồi trên bụng gã mà cũng suýt té ngã.

Gã cười thỏa thích xong thì thu nụ cười lại, “Là em hỏi tôi muốn đền đáp gì mà? Sao thế, tôi nói ra thì em định nuốt lời à?” Gã lạnh lùng hỏi.

“Ai định nuốt lời chứ?” Lời khích tướng của gã đã có tác dụng, cô bắt đầu liều lĩnh bất chấp.

Tuy nhiên vấn đề ở đây là, trước nay đều do gã chủ động và ép buộc. Còn bây giờ gã muốn cô đền đáp bằng sự ‘chủ động’, nhưng toàn bộ quá trình này rất gian khó với cô.

Cô ngoảnh mặt, im lặng một lúc sau mới nói: “Tôi không có kinh nghiệm, anh dạy tôi đi.”

Gã cười cười nhưng nụ cười phai dần và trở nên nghiêm túc, gã cầm bàn tay mềm mại của cô đặt trên vòm ngực săn chắc của mình.

Ở khoảng cách rất gần lại từ trên cao nhìn xuống, Kiều Duy Đóa có thể thu hết vẻ mặt của gã vào đáy mắt mình.

Gã rất khó chịu, vô cùng khó chịu, trong mắt đầy vẻ ảm đạm và thái dương rịn đầy mồ hôi.

Ánh mắt Duy Đóa sáng ngời nhìn chăm chăm gã, mỗi biểu hiện thay đổi của gã đều được cô soi xét cẩn thận. Thứ cảm giác này thật kì lạ, không phải Hình Tuế Kiến chinh phục Kiều Duy Đóa, mà là Kiều Duy Đóa đại thắng Hình Tuế Kiến.

Kiều Duy Đóa mỉm cười, không hiểu tại sao cái cảm giác này lại làm người ta cảm thấy thành công hơn so với lấy con mèo đi ức hiếp gã.

Hai người đang thay đổi vai trò cho nhau, nhưng hình như không hề làm mất đi trạng thái cân bằng và kiểm soát.

...

Cuối cùng, cô cắn mạnh vào vai gã...

Gã cũng đồng thời ôm chặt lấy cô.

Cô dựa trên vai gã thở hổn hển, thật không thể tin nổi là vừa rồi hai người đã cùng nhau lên đỉnh!

Cơ thể và cơ thể vô cùng thân thiết; linh hồn và linh hồn lại thù hận, mâu thuẫn đậm sâu.

Hồi lâu sau, cô nhẹ nhàng di chuyển ánh mắt kiểm tra cơ thể gã. Nét mặt gã rất phấn khích nhưng vết bầm tím trải rộng khắp nơi. Chẳng những cô không cảm thấy xấu hổ mà còn rất vui sướng, mỗi cảm thù trong lòng cũng dịu đi đôi chút.

Cô đẩy gã ra và rút khăn giấy lau sạch bản thân, nhưng cái chất sền sệt kia làm cô gật mình. Nếu cứ kéo dài thế này hoài cô sợ gặp chuyện ngộ nhỡ. Mặc dù bác sĩ có nói cô rất khó thụ thai, nhưng cô vẫn rất sợ. Nếu uống thuốc tránh thai thì cô chỉ biết, vì ‘sự cố’ lần đó mà khiến cô gặp tai nạn liên tiếp, làm tử cung bị tàn phá trầm trọng. Vậy cô phải làm gì đây? Cô bỗng nhúu mày nhận ra, cô rất sợ tình dục nhưng đã từ từ thích nghi cảnh sống chung với gã.

Cô mặc quần áo và cất giọng nói bình thản, khác hẳn với một nữ vương hung ác ban nãy ở trên giường, “Tôi quyết định vẫn tiếp tục dạy kèm ở câu lạc bộ Yoga, sau đó sẽ tìm một công việc nữa.” Kiểu ‘thích nghi’ này làm cô bắt đầu lo sợ, cô sẽ không để thế giới của mình bị gã đàn ông này lấp đầy.

Hình Tuế Kiến lạ lùng liếc mắt nhìn cô một cái, “Vậy Tiểu Lộng phải tính sao?”

“Tình trạng Tiểu Lộng bây giờ anh thấy đó, trước mắt đã ổn định.” Có điều dưỡng Ngô chăm sóc, cô rất an tâm. Hơn nữa, cô thậm chí bắt đầu nghi ngờ Tiểu Lộng giả vờ bị bệnh.

Sau khi kiếm được việc làm, cô sẽ tiết kiệm chi tiêu, từng bước sắp xếp đường lui cho hai mẹ con.

“Em không cần thiết phải ra ngoài tìm việc, về sau em cứ lấy tôi làm trung tâm cho cuộc sống của mình là được.” Gã xốc chân lên, đạp đôi chân sần chắc xuống giường.

Trở lại với thực tế, gã vẫn là ông chủ của cô.

Ý gã là tốt nhất cô cứ dựa vào gã mà sống? Vậy sau khi dựa vào thì sao? Chắc chắn cô sẽ có kết cục rất thê thảm.

Cô cười lạnh tanh như thể nhìn thấu mục đích của gã, “Anh đừng có nằm mơ, dựa vào anh chỉ làm tôi thống khổ!” Cô nói một câu mang hai ý nghĩa.

Biểu hiện của cô rất lạnh nhạt, rất cao ngạo, nhưng lời nói thẳng thừng của cô mới chính là mũi tên bắn vào trái tim gã. Cô rất muốn thoát khỏi tay gã sao? Một cơn khó chịu lại nẩy lên trong lòng gã.

“Cứ như vậy đi.” Gã lạnh đạm đáp.

Kiều Duy Đóa sững sốt, cô bất ngờ trước sự đồng ý dễ dãi của gã. Từ ngày dọn vào sống chung tới giờ đã hơn một tháng, tính tình và hành vi của gã rất bất định, làm người ta rất khó nhìn thấu.

Cô định nhàn nhạt nói lời cảm ơn, thì...

“Tối công ty của tôi làm việc đi! Ôn Ngọc bận rộn tối tắm mặt mày, cô ấy như một ngọn nến cháy cả hai đầu. Về sau cô ấy chạy vòng ngoài còn em lo vòng trong, hai người phân chia công việc để giảm bớt gánh nặng, em nên theo cô ấy học tập thêm.” Gã dứt lời liền soái bước đi vào phòng tắm.

Gã bị điên rồi mới đem hai người phụ nữ các cô đặt gần nhau! Lại còn có kiểu Trần Ôn Ngọc chạy vòng ngoài, cô lo vòng trong nữa? Gã muốn hưởng thụ cảnh giàu sang lắm vợ [4] , hay mong bọn họ tự mình giết nhau?

Kiều Duy Đóa giật mình híp mắt, không biết gã đang muốn bày trò gì. [5]

[4] Nguyên tác: tề nhân chi phúc.

[5] Nguyên tác thành/tục ngữ: Không biết trong hồ lô bán loại thuốc gì.

61. Q.3 - Chương 1

Vì quyết định tham gia kinh doanh, nên Kiều Duy Đóa cố ý ở bên cạnh Tiểu Lộng cả ngày.

“Mẹ sắp đi làm rồi.” Cô xem Tiểu Lộng là người lớn, nên thông báo cho bé quyết định của mình.

Ban đầu Tiểu Lộng sững sốt rồi lập tức nói, “Tại sao mẹ muốn đi làm? Không phải ba có rất nhiều tiền à?” Trước đây mẹ làm việc rất vất vả, nếu ba có thể cung cấp đầy đủ thì sao mẹ phải chịu cực khổ?

Nghe vậy, Duy Đóa sa sầm sắc mặt. Tại sao ngay cả Tiểu Lộng cũng nghĩ dựa vào Hình Tuế Kiến mà sống là một lẽ đương nhiên? Chỉ trong thời gian ngắn mà Tiểu Lộng đã ý lại gã như vậy, làm Duy Đóa cảm thấy thật bất an.

“Ba con giàu là việc của ba con, mẹ con mình ít tiền cũng là sự thật.” Cô hi vọng Tiểu Lộng có thể phân rõ trắng đen, gã là gã mà họ là họ.

Chẳng qua mọi người vì mối nghiệt duyên nào đấy mà sống cùng một nơi, rồi đến lúc nào đó bọn họ cũng sẽ thể hiện thái độ dứt khoát mà chẳng có bất kì ai lưu luyến.

“Nhưng chứng đau đầu của con có thể sẽ phát tác...” Tiểu Lộng ngọ nguậy làm nũng.

Bé không phải kẻ ngốc nên hiểu rõ ý mẹ. Nhưng khó khăn lắm bé mới có ba, mà ba bé lại còn oai phong nữa, bé không muốn rời khỏi ba đâu!

Kiều Duy Đóa nhìn chằm chằm con gái, “Tiểu Lộng, mẹ không thích trẻ con nói dối.”

Sắc mặt Tiểu Lộng bỗng dưng tái nhợt, rồi bé mím môi trầm mặc thật lâu.

“Ba... ba con đồng ý hả?” Tiểu Lộng không cam lòng ngập ngừng hỏi lại.

Cô vốn định nói gã có đồng ý hay không cũng chẳng ăn nhằm gì, nhưng thấy con gái cố tình che giấu ánh mắt tổn thương mà rút cuộc đành mềm lòng sửa lời, “Ba con đồng ý.”

Quả nhiên, Tiểu Lộng thở phào một hơi nhẹ nhõm, tươi cười quay trở lại.

Hôm đó cô đưa Tiểu Lộng đi chơi cả ngày, nào là tới trung tâm thương mại rồi qua khu vui chơi giải trí, lúc trở về thì trời đã vào khuya.

Đêm ấy cô không ôm con mèo lên giường, dĩ nhiên chẳng phải cô ‘buông tha’ cho ai đó, mà là vì mấy ngày nay con mèo kia quá đáng sợ, nó có thể hù chết luôn người tạo ra trò chơi gây sức ép. Cô cũng quá mệt mỏi và cần phải giữ gìn sức khỏe, nên tạm thời ‘buông tha’ cho mình. Chính vì vắng vị ‘thần giữ cửa’ này, nên người nào đó không dễ dàng buông tha cô.

Sáng sớm hôm sau, cô thức dậy sau một đêm bị dày vò miệt mài. Gối bên cạnh vẫn là gương mặt anh tuấn đang ngủ say. Khoảnh khắc đó cô nhũn mày theo quán tính, rồi chợt hoảng hốt nhận ra tại sao mình bối rối. Bởi vì linh hồn hai người đang ở sát bên nhau, cô và Hình Tuế Kiến.

Ý nghĩ này mới lóe lên trong đầu thì cô đã kinh hoàng đến mức suýt nhảy vọt xuống giường. Cô nhìn gã chằm chằm, trái tim bất ngờ xuất hiện đủ loại mùi vị. [1]

[1] Nguyên tác: ngũ vị tạp trần (chua, cay, mặn, đắng, ngọt).

Thực ra, trong quá khứ có rất nhiều điều đáng nghi vấn.

Ở tòa án, cô quả thật đã nói dối.

Đêm đó, cô có ngửi thấy mùi rượu nồng nặc từ gã.

“Đại ca, anh mở cửa ra, bọn em tới cứu anh!” Tiếng đám anh em của gã gõ cửa dồn dập.

Ngoài ra, cô đã từng bị bỏ thuốc, nên rất hiểu cái cảm giác cả thể xác và tinh thần hoàn toàn bị thuốc khống chế. Tất cả những điều đáng ngờ trước đây đều bị thù hận của cô vô tình che lấp, nhưng nhiều ngày nay nó thường xuyên ủa ra và liên tục quấy rầy đầu óc cô. Điều ấy làm cô rất sợ hãi, lẽ nào cô thật sự mắc hội chứng Stockholm?

...

Khác với sự mệt mỏi của cô, mới sáng sớm thức dậy mà tinh thần Hình Tuế Kiến lại rất sảng khoái. Nhưng người đàn bà kia đâu? Không phải nói hôm nay cô sẽ tới công ty của gã làm việc sao?

Nhìn phần giường bên cạnh trống trơn mà khiến hàng chân mày của Hình Tuế Kiến nhíu chặt. Thứ cảm giác này rất khó chịu, gã muốn nắm cô trong tay nhưng mỗi lần phát hiện đều luôn là thất bại.

...

Trên đường đến công ty, gã nhận được điện thoại của Ôn Ngọc.

“Xe em bị hỏng rồi, anh có thể tới đón em được không?” Giọng Ôn Ngọc mãi luôn dịu dàng.

“Được.” Gã không phản đối gì mà quay đầu xe lại.

Đối với gã, Ôn Ngọc không những là một người anh em tốt mà còn là một cộng sự giỏi. Lúc bắt đầu xây dựng sự nghiệp, vì chẳng ai biết được tương lai ra sao nên gã không cho phép các anh em, cũng là các cổ đông tùy tiện hy sinh tiền đồ chạy tới giúp đỡ gã. Chỉ có Ôn Ngọc phớt lờ tất cả, khăng khăng bán đi cửa hàng của mình để sát cánh bên gã.

Lúc đó hai người – một thì lo tiếp điện thoại – một thì lo hồ sơ, mỗi ngày chạy ngược chạy xuôi. Nghề của gã khác với những nghề khác, kiếm tiền rất nhanh và rủi ro cũng rất cao. Gã muốn mở mang một ‘tóp khách hàng trung thành’ lại càng cực kỳ nguy hiểm.

Vô số lần đối mặt với vào sinh ra tử, ngoại trừ sự hỗ trợ ý chí bền bỉ, thì Ôn Ngọc còn làm bạn bên cạnh gã, mới làm thế giới này không còn tàn khốc nữa. Sau đó, dựa vào sự gan dạ mà gã đã thành công.

Sau khi thành công, gã có đủ thời gian và năng lực đi tìm một nửa ình nên đương nhiên gã phải đối đãi tử tế với Ôn Ngọc. Cho dù thần kinh gã có vấn đề, cũng không thể xem nhẹ tình nghĩa của đối phương.

Trong những năm gã còn hai bàn tay trắng, Ôn Ngọc đã ở bên gã và chịu không ít gian lao. Thật ra, gã từng nghĩ sẽ kết hôn với Ôn Ngọc. Đặc biệt, Ôn Ngọc đã không còn trẻ nữa. Tuy nhiên, gã không nghĩ ra cách nào để xem người anh em tốt kiêm luôn người cộng sự giỏi trở thành bạn chung gối. Ngâm tới ngâm lui, đến giờ gã cũng đã có người bên gối. Hơn nữa, đây chính là người đàn bà mà gã rất muốn chinh phục.

Thấy trong xe yên ắng quá lâu, rốt cuộc Ôn Ngọc chuyển tầm mắt qua.

“Tình trạng của Tiểu Lộng sao rồi?” Ôn Ngọc phá vỡ sự im lặng trước.

“Con bé rất khỏe.” Gã quay sang, hồ hững đáp.

Gã không phải kẻ ngốc, theo lời của Tiểu Lộng thì gã đã mơ hồ biết được mục đích chuyến đi bệnh viện của Ôn Ngọc. Nhưng gã không thể lấy oán trả ơn, dùng lời lẽ nặng nề với Ôn Ngọc – người đã từng vào sinh ra tử với mình. Đồng thời gã có chút tiếc nuối, tiếc nuối lúc đó mình không có mặt để nhìn xem Kiều Duy Đóa có phản ứng gì.

Được rồi, thật ra gã sắp xếp cho Kiều Duy Đóa công việc này là có mục đích. Ngoại trừ hi vọng bản thân cô có thể hòa nhập với thế giới bên ngoài, thì gã còn che giấu tâm tư đen tối. Gã muốn nhìn thấy có người ghen, tiếc là chẳng biết có được như mong ước hay không? Đặc biệt mới sáng sớm mà người đàn bà kia đã ‘mất tích’, khiến gã cảm thấy thật thất vọng.

“A Kiến, em thấy anh nên cẩn thận điều tra thân thế của Tiểu Lộng...” Ôn Ngọc hết lời khuyên bảo.

Vì cô là phụ nữ, mà phụ nữ thì thường rất nhạy cảm, trực giác mách bảo với cô rằng Tiểu Lộng không phải là con gái của gã. Có quá nhiều điểm đáng ngờ và cô hi vọng gã đừng mù quáng bị người khác lừa gạt.

“Trong lòng tôi tự biết.” Gã cắt ngang lời cô.

Có lẽ do tính cách gia trưởng nên gã không thích việc cá nhân bị phụ nữ xen vào, Kiều Duy Đóa là một trường hợp đặc biệt nhưng cũng chỉ có một mà thôi.

Ôn Ngọc cười cười gượng ép, vì nhiều năm hiểu biết ăn ý nên cô dư sức thông minh để ngậm miệng lại.

“Em đã làm thủ tục sang tên khu chung cư Bích Quế Viên ổn thỏa, chỉ cần vượt qua được mùa hè này thì em tin chúng ta sẽ có một vụ thu hoạch lớn vào mùa thu.” Ôn Ngọc lảng sang chuyện khác.

Sau khi cô và Que Củi tự ý ra chủ trương thì rất sợ gã sẽ nổi giận, nhưng Hình Tuế Kiến chỉ lo gom góp tài chính để giải quyết vấn đề, còn những điều vô nghĩa khác gã hầu như chưa hề mở miệng nói một câu. Quả nhiên là đại ca của bọn họ, không phục gã cũng không được. Đồng thời, điều đó càng làm cô bất an hơn.

“Gần đây người dân Ôn Thành đều đi vay tiền, mà vốn liếng của chúng ta lại đầu tư vào bất động sản, khách hàng chính đem tiền gửi chỗ chúng ta sẽ cảm thấy an tâm hơn.” Ôn Ngọc cười gượng nói tiếp.

Cô không tranh công mà chỉ muốn chứng minh mình làm đúng. Trước đây, tiền của họ ngoài giao dịch cho vay ra, thì còn đầu tư phi pháp vào kinh doanh khai thác ngọc bích.

Kinh doanh ngọc bích hoàn toàn dựa vào vận may, thay đổi thăng trầm vô chừng. Nếu thua lỗ thì vốn liếng mất sạch, nếu thắng lợi thì tiền đếm mỗi tay. Kiểu kinh doanh quá rủi ro này làm Ôn Ngọc luôn cảm thấy bất an. Hiện giờ bọn họ đã có tiềm lực kinh tế nhất định, dĩ nhiên cô sẽ không bỏ qua một cơ hội tốt như thế.

“Em nghĩ rồi, nếu sáu tháng cuối năm mà chúng ta vô mảnh, thì chúng ta sẽ mua một mảnh đất xây dựng văn phòng kinh doanh bất động sản riêng.” Ôn Ngọc muốn làm cô hiền vợ giúp người đàn ông mình yêu thăng tiến.

Gã chỉ trầm mặc.

“Em tự quyết định đi.” Gã bỗng nhiên dễ dãi.

Ôn Ngọc giật mình, trong tích tắc cô chưa hiểu hết ý của gã.

“Nhiều năm qua em đã rất vất vả, trong tài khoản của tôi còn một ít tiền riêng, em hãy chọn ình một căn hộ ưng ý ở chung cư Bích Quế Viên đi.” Gã lãnh đạm nói.

Gã không nói những lời khách sáo đến buồn nôn, nhưng Ôn Ngọc một lòng vì gã nên gã rất cảm kích. Tuy nhiên, ngoài việc bồi thường trong vấn đề này, gã cũng chẳng biết làm thế nào để đền đáp cho cô.

Ôn Ngọc vô cùng hốt hoảng. Gã có ý gì, gã không cần cô nữa?

“A Kiến, có phải em làm sai điều gì khiến anh bất mãn không?” Cô vội la lên, “Về chuyện nhà đất, không phải một mình em là người quyết định...”

“Không, em không làm gì sai cả.” Gã vỗ vỗ bờ vai cô để trấn an, “Em vĩnh viễn là người em tốt của tôi!”

Gã dừng xe trước cửa công ty, rồi mở cửa xe nện bước chân vững chắc xuống đất. Mới đi được vài bước thì gã dừng lại, yên lặng nhìn vào bên trong cánh cửa kính.

Ôn Ngọc cũng vội vã đuổi theo, “A Kiến, nhưng ...” Cô không muốn làm người em tốt của gã! Không thể kéo dài mãi, cô nhất định phải thổ lộ, mới không để người đàn bà kia cướp gã trước!

Về mặt gã rất kỳ lạ, hình như bên trong công ty có điều gì đó thu hút ánh mắt gã, Ôn Ngọc nhìn theo và cả người liền đông cứng.

Ngồi kề vai bên cô sinh viên làm thêm là một cô gái rất đẹp. Cô ta đang tiếp điện thoại, cẩn thận ghi chép nội dung cuộc thoại và sửa sang lại tư liệu.

Khóe môi của Hình Tuế Kiến từ từ cong lên tạo thành một biên độ vui thích. Hóa ra, cô không bỏ trốn! Kiều Duy Đóa quả nhiên không làm gã thất vọng.

“Tại sao cô lại ở đây? Cô đang làm gì đó?” Ôn Ngọc giành đi vào trước, lớn tiếng quát tháo.

Đây là lãnh địa của Ôn Ngọc cô, tuyệt đối không cho phép người đàn bà kia chiếm trước!

62. Q.3 - Chương 2

Sáng ngày thứ hai, Kiều Duy Đóa đến công ty của gã đúng hẹn. “Chào cô, tôi là nhân viên mới.” Cô tự nhiên giới thiệu bản thân, khiến cô sinh viên làm thêm miệng há hốc đến nỗi có thể nhét luôn quả trứng gà.

Gần đây công ty đang tuyển trợ lý, có vài ứng cử viên tìm tới nhưng ông chủ không vừa lòng. Tuy nhiên, nếu cô nhớ không nhầm thì vị đồng nghiệp mới này chính là người cần xé ông chủ hôm nọ, cũng là nữ khách làm mặt bà chủ tối đen!? Nhưng thái độ tự nhiên và bình thản của Kiều Duy Đóa khiến cô nàng rất tò mò nhưng chẳng thể mở miệng. Rồi một ngày bận rộn được bắt đầu đã kịp thời ngăn chặn tính hóng hớt của cô sinh viên làm thêm.

Nhân viên mới Kiều Duy Đóa cũng không hề nhàn rỗi khoanh tay đứng nhìn, cô điềm tĩnh và cẩn thận trợ giúp công việc cho cô nàng. Năng lực của cô rất tốt, mới học hỏi chút kinh nghiệm mà cô đã đem những vấn đề rối loạn xì ngầu trên bàn của cô sinh viên làm thêm phân loại ra. Sau đó cô giúp tiếp một số cuộc gọi nghiệp vụ, trả lời và ghi lại vài vấn đề đơn giản.

“Duy Đóa, chị tiếp điện thoại đi.”

“Ừ.” Duy Đóa chăm chú nghe điện thoại, bình tĩnh giải thích những câu hỏi của khách hàng. Đang bận rộn thì một mùi hương phảng phất quanh chớp mũi cô.

“Tại sao cô ở đây? Cô đang làm gì?” Một giọng nữ không chút khách khí quát tháo.

Cô sinh viên làm thêm nhìn thấy ‘bà chủ’ liền hoảng hốt, bởi vì lúc này sắc mặt Ôn Ngọc trông rất giận dữ.

Phản ứng của Kiều Duy Đóa thật bình thản, cô cười nhẹ đúng mực, “Tôi đi làm.” Cô trả lời với vẻ mặt lãnh đạm.

“Ai cho phép cô vào đây làm?” Ôn Ngọc hầm hầm chất vấn, cảm thấy đối phương trơ trẽn không thể tin nổi.

Rốt cuộc cô ta muốn gì? Lẽ nào cô ta thật sự định bám lấy A Kiến? Bây giờ còn chủ động sử dụng chiêu dâng tới tận cửa sao?

Cánh cửa kính được kéo ra và cơn gió nhẹ tràn vào. Người đàn ông anh tuấn cao lớn đứng bên ngoài quan sát đủ, cũng đẩy cửa bước vào.

“Tôi đây.” Hình Tuế Kiến bước vào.

Ôn Ngọc đang muốn tiếp tục gây khó dễ, bỗng dưng cứng họng, “Anh? Sao việc lớn như vậy mà anh không báo trước với em một tiếng?” Nét mặt Ôn Ngọc hiện vẻ tổn thương.

Hình Tuế Kiến nhún mày, chẳng lẽ gã thuê thêm một nhân viên là chuyện rất lớn ư?

“Tôi nghĩ giữa chúng ta đã đạt được sự đồng thuận, công ty vốn luôn thiếu người, em và cô bé làm thêm đều rất vất vả nên sớm tăng thêm nhân viên.”

Trước kia công ty chưa vững nhưng hiện nay đã không còn lo ngại, hơn nữa, nếu muốn lấn sân qua kinh doanh bất động sản thì nhất định phải mở rộng công ty.

Sắc mặt Ôn Ngọc rất khó coi. Dĩ nhiên tuyển nhiều người cũng không sao, nhưng vấn đề nghiêm trọng ở đây là tuyển Kiều Duy Đóa!

“A Kiến, rốt cuộc dạo này anh bị sao vậy?” Ôn Ngọc kéo kéo tay áo gã, nét mặt lộ vẻ tổn thương.

Tại sao cô có cảm giác gần đây A Kiến rất bất thường, thậm chí nói điều hơn một chút là trông gã như bị quỷ ám? Rốt cuộc gã đang làm gì? Nếu muốn đối phó với Kiều Duy Đóa thì có thể dùng hàng trăm ngàn cách khác, cần gì phải đưa cô ta vào công ty chơi đùa như thế?

Ôn Ngọc nào đâu biết, ngoại việc ‘tuyển’ Kiều Duy Đóa vào công ty thì Hình Tuế Kiến cũng đã sớm ‘tuyển’ cô lên giường.

“Chúng ta cần nhân lực và Duy Đóa cần công việc, đơn giản vậy thôi.” Hình Tuế Kiến gắng sức làm giọng mình đừng quá cứng rắn.

Thế nhưng ngoài việc làm một người hùn vốn ra, thì Ôn Ngọc đã vượt qua giới hạn của một quản lý.

“Tại sao lại là cô ta?” Dù biết chuyện này không thể thay đổi nhưng Ôn Ngọc vẫn lẩm bẩm, cô cảm thấy bị đe dọa trước nay chưa từng có.

Đặc biệt từ lúc bước vào cửa tới giờ, Hình Tuế Kiến luôn nhìn chăm chăm nơi Kiều Duy Đóa đang làm việc. Ánh mắt ấy... là của một người đàn ông nhìn một người đàn bà theo kiểu bị hấp dẫn. Ánh mắt đó là thứ mà cô hằng ao ước nhưng chưa hề đạt được.

Bầu không khí thật kì lạ, cô sinh viên làm thêm luống cuống đến độ phát run. Cô nàng len lén liếc mắt thấy bà chủ với sắc mặt khó coi, ngược lại dường như tâm trạng của ông chủ rất tốt. Còn Kiều Duy Đóa là một trong ba người bình thản nhất, cô làm như mình chẳng phải là đối tượng bị người ta bàn tán này giờ!

Một bàn tay rám nắng đặt trước mặt Kiều Duy Đóa, ngón tay thon dài giương lên gõ cộp cộp trên bàn làm việc của cô.

“Kiều Duy Đóa, chỗ này không phải phòng làm việc của em.” Giọng nói lạnh lạnh của gã bay thẳng vào tai mọi người, “Em và Ôn Ngọc đều lên lầu.”

Gã sẽ không để cô ngồi đây, vì vừa rồi thông qua lớp cửa kính, dung nhan xinh đẹp của cô – chỉ cần người qua đường lướt thoáng cũng có thể dễ dàng nhìn thấy. Điều này thực quá mức huênh hoang.

Ba cô gái đều giật mình vì thông tin gã vừa đưa ra. Kiều Duy Đóa không phải tới đây để làm việc vặt, mà ngược lại còn ngồi chung với bà chủ.

Cô sinh viên làm thêm lại liếc trộm bà chủ, quả nhiên sắc mặt Ôn Ngọc tối sầm nặng nề.

Hai cô gái cùng nhau lên lầu, đối diện với chiếc ghế dựa của gã là khoảng trống. Ôn Ngọc tự động ngồi xuống trước, dựng bờ lưng thẳng tắp. Kiều Duy Đóa không ngồi mà miễn cưỡng đứng một bên.

Hình Tuế Kiến vừa ngồi xuống đã nói ngay, “Ôn Ngọc, từ hôm nay trở đi em hãy đem con dấu riêng của tôi giao cho Kiều Duy Đóa.”

Chỉ một câu của gã mà làm Trần Ôn Ngọc kinh hoàng, sắc mặt tái nhợt nhìn gã chăm chăm, còn Duy Đóa cũng hoàn toàn bất ngờ.

“Anh điên rồi hả?” Con dấu riêng là đồ vật rất quan trọng, sao A Kiến kêu cô đưa nó cho Kiều Duy Đóa?

“Dựa theo thỏa thuận lúc công ty vừa thành lập, thì khi ký kết bất kì một hợp đồng lớn nào cũng phải có đủ con dấu của bốn người chúng ta là tôi, em, Que Cúi và Tiểu Béo. Nhưng Ôn Ngọc à, có đôi khi quyết định của em không có nghĩa là quyết định của tôi.” Gã nói rành rọt.

Gã chẳng muốn bàn cãi những việc đã xảy ra, vì những bàn cãi ấy chỉ toàn vô bổ. Tuy nhiên, điều đó không có nghĩa là gã sẽ cho phép sau này bọn họ làm ầu.

Sắc mặt Trần Ôn Ngọc càng thêm tái nhợt.

“Sao anh lại quyết định như thế? Là vì cô ta ư?” Gã có biết làm vậy thì người ta sẽ nghĩ gì không?

“Kiều Duy Đóa là bạn gái của tôi.” Gã bình tĩnh và thẳng thắn nói cho cô biết.

Chỉ bấy nhiêu lý do đó thôi ư?

Gã không muốn làm dang dở cuộc đời của Ôn Ngọc, nên nhân cơ hội này gã tỏ rõ lập trường của mình.

Duy Đóa nhú mày, không chỉ riêng Trần Ôn Ngọc bị rung chuyển tan tác [1] mà cô cũng chả khá hơn là bao. Không biết trong đầu Hình Tuế Kiến đang nghĩ điều gì?

[1] Nguyên tác: Thất tình bát lạc: không tập trung, phân tán khắp nơi (baidu).

“Chúng ta phải nói chuyện mới được!” Rốt cuộc Ôn Ngọc cũng mất bình tĩnh, cô đứng phắt lên.

“Hai người cứ nói chuyện, tôi ra ngoài trước.” Duy Đóa lạnh nhạt chủ động mở miệng.

Chỉ thế thôi sao? Phản ứng thờ ơ của Kiều Duy Đóa làm trái tim Hình Tuế Kiến chìm vào đáy cốc.

Kiều Duy Đóa vừa đi khuất khỏi tầm mắt bọn họ...

“Cô ta cần tiền, chúng ta có thể cho cô ta tiền. Anh không nhất thiết phải đưa cô ta vào làm trong công ty, càng không cần đưa cô ta lên làm bạn gái của anh!” Cả người Ôn Ngọc bỗng nổi lên hồi chuông cảnh báo, cô sốt ruột hỏi: “A Kiến, rốt cuộc anh nghĩ gì? Trong lòng anh đang trù tính việc gì?”

Đầu tiên là Tiểu Lộng, tiếp đó là sự kè càn mà chiếm được ưu tiên, [2] sau nữa thì gã trực tiếp ném cho cô một quả bom, thử hỏi làm sao Ôn Ngọc không sốt ruột được?

[2] Nguyên tác thành ngữ: Cận thủy lâu thai, ý chỉ gần nhau mà được ưu thế hơn (baidu).

Chao ôi, tại sao bọn họ khẩn trương thảo luận vấn đề này mà dùng thanh âm lớn đến thế? Cửa chính chỉ khép hờ, Kiều Duy Đóa vốn định nghe lén cũng khẽ thở dài, cô cũng rất muốn biết Hình Tuế Kiến có mục đích gì.

Kiều Duy Đóa dựa lưng vào vách tường, vẽ mặt tỉnh bơ tiếp tục cảnh ‘biết người biết ta’.

Hình Tuế Kiến xoa xoa ấn đường, vẽ mặt mệt mỏi dựa vào lưng ghế, “Đừng hỏi tôi vì sao, tôi cũng không biết ‘vì sao’.” Thực ra, lòng gã rất bối rối.

“Em biết tại sao anh làm như vậy, vì anh muốn đạp Kiều Duy Đóa từ thiên đường rơi xuống địa ngục!” Ôn Ngọc vội vàng nói.

Chắc chắn là như vậy nên A Kiến mới có thể kêu cô giao con dấu, đây chẳng qua là một kế sách và thủ đoạn chiếm được lòng người!

Khóe môi Kiều Duy Đóa nhàn nhạt cong lên. Hóa ra, không chỉ mình cô nghĩ thế.

“A Kiến, em biết trước kia anh bị hàm oan, mười năm lao tù thật khủng khiếp nhưng chúng ta hãy quên đi, không tốt hơn sao?” Ôn Ngọc khẩn cầu.

Quên đi? Cứ như vậy mà quên đi? Hình Tuế Kiến lặng người một lát, bởi vì đáp án trong lòng gã là quyết định không thể ‘quên đi’.

Giữa lúc gã đang thất thần, thì trên má có cảm giác âm ẩm. Gã bừng tỉnh, theo trực giác nghiêng đầu né tránh.

“A Kiến, em yêu anh, rất yêu rất yêu anh! Vì vậy, chúng ta đừng trả thù và buông tha cho Kiều Duy Đóa đi, chỉ có hai chúng ta sống một cuộc đời bình thường, được không anh?” Ôn Ngọc đưa tay vuốt nhẹ gương mặt đầy mệt mỏi, đau khổ cầu xin.

“A Kiến, chúng ta kết hôn đi!”

Hình Tuế Kiến giật bắn người, gã không ngờ trong tình hình này mà Ôn Ngọc lại có thể cầu hôn gã.

“Chỉ cần anh buông lòng thù hận, chúng ta sẽ rất hạnh phúc. Trên sự nghiệp, em sẽ sát cánh bên anh; về nhà, em sẽ là người vợ tốt. Say này sẽ không xảy ra chuyện giống như chung cư Bích Quế Viên nữa. Em cam đoan, anh nói một, em không dám nói hai, được không anh?”

Gã biết Ôn Ngọc đối với gã tình sâu ý nặng, bất kể đời này gã giàu sang hay túng thiếu, thì Ôn Ngọc cũng đều tình nguyện đi theo. Đây là một cô gái đáng giá, nhưng tại sao đối mặt với lời cầu hôn của cô mà gã không cách nào giang đôi tay đón nhận?

Gã im lặng bởi gã đang suy nghĩ, nên dùng cách nào để cự tuyệt mà không làm tổn thương cô và vẫn giữ được tình nghĩa.

Thấy gã trầm mặc, Ôn Ngọc nổi lên niềm hi vọng nho nhỏ. Cô không đợi gã nói thêm gì, mà cúi đầu dán chặt môi mình lên môi gã.

Trong chớp mắt cả người Hình Tuế Kiến đều cứng đờ, gã đẩy Ôn Ngọc ra nhưng chẳng biết Ôn Ngọc lấy từ đâu mà ôm gã rất chặt.

Câu chuyện bên trong khiến khoe môi Kiều Duy Đóa nhếch nụ cười lạnh lẽo, sau đó lại rất yên lặng làm Kiều Duy Đóa cảm thấy bất thường.

Cô xoay người mở hé cánh cửa, khi thấy rõ cảnh tượng bên trong thì cô kinh ngạc đến thất thần. Lâu thật lâu sau, mãi đến khi cánh cửa bật mở, Ôn Ngọc nhìn thấy cô đứng ngoài mà cũng chẳng hề ngạc nhiên.

Ôn Ngọc lãnh đạm liếc nhìn cô một cái, ánh mắt sắc bén như thể đang thị uy. Trong khoảng cách gần, Kiều Duy Đóa thấy son môi của chị ta bị lem đi.

Khi hai người lướt thoáng qua nhau, trái tim Kiều Duy Đóa đập điên cuồng trong lồng ngực. Bấy giờ cô mới phát hiện, hóa ra mình đang ngừng thở!

63. Q.3 - Chương 3

Một tháng sau.

“Duy Đóa, chị muốn uống café không?”

“Không, cảm ơn cô.” Người bị hỏi chẳng những không ngừng đầu, mà còn vừa ăn cơm hộp vừa nhìn chăm chú nhìn vào phần việc mới hoàn thành trong tay.

Đáp lại vẻ êm ái của cô sinh viên làm thêm là gương mặt lạnh lùng muôn thuở, khiến cô nàng tức giận bỏ đi.

Kiều Duy Đóa làm việc rất nghiêm túc, nhưng cách đối nhân xử thế của cô khá tệ. Do trời sinh tính tình đậm bạc, nên cô rất ít tán gẫu với đồng nghiệp và cũng chẳng biết phải tán gẫu điều gì. Việc diễn ra vừa rồi đúng là điều tối kỵ nhất, mới khiến lòng cô sinh viên làm thêm khó chịu.

Ôn Ngọc đeo túi xách ra về, vừa khéo đi ngang qua bàn của cô sinh viên làm thêm.

“Em gái, về chung xe với A Kiến đi.” Giọng nói êm dịu của Ôn Ngọc không cao không thấp, vừa đúng bay vào tai người nào đó ở bàn đối diện.

“Chị Ôn Ngọc, có phiền gì không ạ?” Cô sinh viên làm thêm vui mừng.

“Chẳng phải em đi ôn lớp đại học ban đêm hả? Chỗ đó vừa hay tiện đường với chung cư Bích Quế Viên!” Ôn Ngọc thể hiện sự chu đáo.

Tuần trước, Ôn Ngọc đã chuyển vào chung cư Bích Quế Viên. Nghe đâu căn hộ đó là Hình Tuế Kiến mua cho cô, mọi chi phí trang hoàng đều do Hình Tuế Kiến móc hầu bao.

“Bà chủ, chị tốt bụng quá, xưa nay chưa hề phách lối!” Cô sinh viên làm thêm rất cảm động. So với vẻ cao ngạo xa cách và khó gần gũi của người nào đó thì đúng là một trời một vực!

“Chúng ta là đồng nghiệp, đâu cần phải làm thế?” Ôn Ngọc nhìn sang hướng khác, cố tình ám chỉ, [1] “Suy cho cùng thể diện là do người khác cấp, nhưng chính mình mới là người tự đem mặt mũi vất đi!”

[1] Nguyên tác: Ý hữu sở chi - biểu đạt ý hoặc việc của người nào đó ẩn dấu trong lòng (baidu).

Kiều Duy Đóa bị nói bóng gió thì khựng lại.

Cô sinh viên làm thêm lập tức nhận được tín hiệu, cô nàng cười gượng gạo và thuận miệng hứa theo, “Đúng vậy, đúng vậy.”

Hai tháng nay bầu không khí trong công ty rất quái lạ. Kiều Duy Đóa và Trần Ôn Ngọc ngoài tiếp xúc trên công việc ra, thì những thời gian khác gần như hoàn toàn im lặng, cho dù giáp mặt cũng miễn chào hỏi. Quả thực như nước với lửa, hơn nữa, nhiều lần Trần Ôn Ngọc còn dùng lời lẽ chứa đầy gai góc.

Kiều Duy Đóa chỉ khựng lại vài giây rồi tiếp tục chậm rãi dùng cơm. Cứ mỗi miếng cơm, cô lật một tờ văn kiện và vẫn đối xử bằng vẻ hờ hững như mọi khi.

Trần Ôn Ngọc khẳng định cuộc đối thoại giữa mình và cô sinh viên làm thêm đều lọt vào tai Kiều Duy Đóa, đặc biệt là hai từ ‘bà chủ’ kia, nhưng cái người ngồi trước bàn làm việc vẫn không có hành động nào.

Cô hoàn toàn tập trung vào công việc, như thể câu chuyện vừa rồi chẳng lọt vào tai mình. Điều ấy khiến Trần Ôn Ngọc không có cảm giác lợi thế chiến thắng.

Trên cầu thang truyền tới tiếng bước chân.

Khi người đàn ông cao lớn bước xuống bậc tam cấp cuối cùng, thì gã theo thói quen quét ánh mắt lạnh lẽo về vị trí kia một cái. Ở nơi đó cô vẫn lu bu công việc, không hề để ý đến bất kì chuyện gì, thậm chí chưa từng ngước mắt lên.

Trần Ôn Ngọc bước tới nghênh đón, ôm cánh tay gã và cất giọng thật thân thiết, “A Kiến, tối nay anh muốn ăn gì?”

“Bà chủ cũng biết nấu nướng nữa hả?” Cô sinh viên làm thêm kinh ngạc, lộ vẻ mặt vô cùng khâm phục.

“Chị á, hồi mười mấy tuổi đã nấu cơm cho anh ấy ăn rồi, nên mới nuôi anh ấy khỏe như vậy nè!” Trần Ôn Ngọc giả vờ làm một bà mẹ, mím môi nói đùa.

Ặc, cô sinh viên làm thêm bật cười trước sự dí dỏm của Trần Ôn Ngọc.

“Em thật ngưỡng mộ tình cảm của hai người quá!” Cô sinh viên làm thêm cố ý ồ ào và quyết định đứng về phe chị Ôn Ngọc.

Trần Ôn Ngọc kéo gã, tự nhiên nở nụ cười trang nhã.

Kiều Duy Đóa buông thìa, cô chỉ ăn một phần ba hộp cơm mà không nuốt nổi nữa. Cô lấy mực đóng dấu, cầm con dấu ấn lên màu mực đỏ rồi nắn nót đóng ba chữ ‘Hình Tuế Kiến’.

Cô đứng dậy đi tới trước mặt bọn họ, “Ông chủ, đây là sổ giấy tờ của anh, tôi đã kiểm duyệt và thấy không có vấn đề.”

Hình Tuế Kiến nhận văn kiện, chẳng thèm ngó ngang gì mà giao cho Trần Ôn Ngọc. Ánh mắt gã từ đầu tới cuối đều nhìn chằm chằm vào Kiều Duy Đóa.

“Hôm nay tôi có gọi điện thoại cho ông chủ Trần bên nhà máy giày da, ông ta đã trả hẹn thanh toán tiền lãi bảy ngày rồi nhưng di động của ông ta đã khóa.” Cô điềm nhiên báo cáo công việc.

Nghe vậy, biểu hiện của Hình Tuế Kiến và Trần Ôn Ngọc đều toát vẻ kì lạ.

“Kiều Duy Đóa, em đừng can thiệp vào các khoản giao dịch vay mượn trong công ty, cứ làm tốt phần việc của mình là được.” Gã lạnh giọng.

Nội dung công việc của Kiều Duy Đóa rất đơn giản, chưa từng liên quan tới chuyện cơ mật. Ban đầu là do Ôn Ngọc không muốn ủy quyền, tiếp theo là chính gã thay đổi ý định, không muốn cho cô biết thêm nhiều.

“Vâng.” Nghe gã nói, Kiều Duy Đóa cũng chẳng có phản ứng gì to tát, cô quay lại bàn ngồi xuống và mở xấp văn kiện khác.

Trần Ôn Ngọc thở ra nhẹ nhàng, cô cười khanh khách cầm xấp văn kiện cất vào trong cặp, rồi vô cùng thân thiết kéo kéo áo gã, “A Kiến, chúng ta về thôi.”

Hàng chân mày của Hình Tuế Kiến nhăn nhúm thành một cụm. Khi gã định xoay gót thì điện thoại trước mặt Kiều Duy Đóa đổ chuông, cô điềm tĩnh đón tiếp, “Xin chào, đây là công ty đầu tư XX.”

Không biết đối phương nói gì mà cô dừng lại một chút rồi giọng điệu trở nên lãnh đạm lẫn khách sáo, “Ngại quá, tôi đã dùng cơm tối rồi.” Vừa dứt lời, cô cúp máy và tiếp tục vùi đầu vào công việc.

“Chắc không phải ông chủ tiệm mì thịt bò Bà Trần [2] ở đầu phố chứ?” Cô sinh viên làm thêm nhiều chuyện buột miệng.

[2] Nguyên tác: Trần thị ngư nhục diện điểm: quán mì Trần thị(), mạn phép ình thay chữ thị thành chữ bà cho gần gũi.(*_*)

Tiệm mì thịt bò Bà Trần? Cái tiệm mì trang trí khá đẹp ở đầu phố? Ông chủ gọi điện thoại tới chào hàng món mì của mình? Hình Tuế Kiến càng cau chặt hàng chân mày hơn.

“Tuần trước chị Duy Đóa đến ăn mì, ông chủ tiệm thấy chị ấy thì giật nảy người. Sau khi ăn xong, ông chủ tiệm còn theo kè kè chị Duy Đóa tới công ty. Mấy ngày nay, chỉ cần công ty chúng ta gọi thức ăn bên ngoài, thì đích thân ông chủ sẽ đem tới!” Hơn nữa, còn cho rất nhiều thịt bò.

Sắc mặt Hình Tuế Kiến bất chợt khó coi, Kiều Duy Đóa thật có bản lĩnh trêu hoa ghẹo nguyệt! Gã nghe có kẻ dòm ngó người đàn bà của mình mà thấy cảm giác hồng lét!

“Kiều Duy Đóa, tan tầm thôi.” Gã bắt đứng bất động, nhắc nhở cô.

Gã vốn định đem cô giấu lên trên lầu, nào ngờ ngày thứ hai đi làm, Kiều Duy Đóa chẳng hỏi chẳng rằng chuyển xuống dưới lầu.

Cô có thái độ gì đây? Để gã và Trần Ôn Ngọc ở trên lầu, tỏ ý muốn tạo cơ hội cho bọn họ? Cô thật là hào phóng, hào phóng tới mức tác thành cho gã và Trần Ôn Ngọc; hào phóng đến nỗi gã muốn nhìn xem cô có thể làm tới độ nào!

Kiều Duy Đóa ngược mắt lên, nói: “Bảo cáo ông chủ, tôi còn bận nhiều việc, chừng nào làm xong tôi sẽ nhận trách nhiệm đóng cửa.”

Bọn họ rõ ràng đứng rất gần nhau nhưng gã chỉ thấy toàn là biểu hiện lãnh đạm. Từ ngày đầu cô đi làm đã bày ra vẻ mặt này, như thể cô là một người máy vô cảm.

“A Kiến, chúng ta đi thôi, lỡ muộn giờ dọn cơm thì sẽ bị Tiểu Béo cản nhằn.” Trần Ôn Ngọc quần chặt lấy gã, lên tiếng thúc giục.

Cuối cùng gã nhìn cô một cái, nhưng cô chẳng hề chú ý chút nào tới gã. Điều ấy khiến lòng gã dấy lên một nỗi bực bội khó tả.

“Ừ, đi thôi.” Gã xoay người soải bước rời đi.

Cô không hề nói một tiếng tạm biệt, vẫn cúi đầu nhìn vào văn kiện. Thật lâu sau, khi khắp văn phòng đều yên ắng tới đáng sợ thì cô mới ngược lên.

Bọn họ thực sự đã đi hết, chỉ còn lại mình cô.

...

Dạy xong khóa Yoga, cô về nhà đã mười giờ đêm.

Cô tới phòng Tiểu Lộng, chuyện đầu tiên cô làm là kiểm tra bài tập của con gái. Càng xem, hàng chân mày cô càng cau chặt.

Đêm hôm trước cô ra đề toán, Tiểu Lộng làm sai rất nhiều.

Cô bỗng dưng trầm mặc khiến Tiểu Lộng rất bất an, “Ba... hồi sáng ba nói trước kia ba làm bài tập cũng tệ lắm...” Vì vậy đừng trách bé, do gen di truyền kém cỏi cả thôi.

Tiểu Lộng ngụy biện, thật sự phải nên mắng! Duy Đóa thở dài xoay người, không có biểu hiện khiển trách nặng nề mà chỉ xốc chăn lên ôm con gái vào lòng. Cô chẳng biết mình sai ở khâu nào, mà làm thành tích học tập của Tiểu Lộng tuột dốc không phanh như vậy.

“Không sao, quan trọng nhất là con phải cố gắng, thành tích sẽ từ từ khá lên.” Cô nhẹ giọng an ủi, vì cô cũng nhận ra sự bất an của Tiểu Lộng.

Một tháng nữa sẽ tới ngày khai giảng năm học mới. Thực ra, cô rất lo bây giờ Tiểu Lộng không theo kịp bài tập, nên cô hi vọng Tiểu Lộng đừng đùa mấy trò ‘ngớ ngẩn’ với cô nữa.

“Ba nói kiến thức trong sách giáo khoa toàn vô dụng, thi đạt sáu mươi phần trăm là được rồi...” Tiểu Lộng nói lí nhí.

Hình – Tuế – Kiến! Kiều Duy Đóa nghiêng răng.

“Con đừng nghe lời ba con, chỉ có học sinh hư mới tìm lý do che đây này.” Cô bực bội cắt ngang lời Tiểu Lộng.

“Mẹ, sao mẹ biết ba con là học sinh hư chứ?” Có người xuyên tạc ba làm Tiểu Lộng không phục, cho dù đây chính là bà mẹ thân yêu của bé.

“Ba mẹ là bạn học cũ, thành tích của ba con tệ cỡ nào sao mẹ lại không biết?” Cô lãnh đạm nói.

Không phải cô phá hủy hình tượng của gã, mà cô nói sự thật.

“Hỏi ba con đi học hư hỏng lắm hả mẹ?” Mắt Tiểu Lộng sáng lên.

“Ừ, ba con hư hỏng lắm!” Chẳng biết vì sao khi nói xấu gã mà tâm trạng của cô lại khá hơn.

“Mẹ à, mẹ mau kể chuyện về ba cho con nghe đi!” Tiểu Lộng quăn lấy cô.

“Không có gì hay để kể, học sinh hư là những kẻ hay bỏ học, hút thuốc, đánh nhau...” Hai mẹ con nằm trên giường hàn huyên cả buổi.

Nửa tiếng sau.

“Mẹ à, hình như dạo này ba về nhà trễ lắm...” Hai bé rất lo lắng, nếu nhớ bé nằm ác mộng mà thiếu ba thì không ai công bé trên lưng.

Tiểu Lộng cố gắng kiềm cơn buồn ngủ, nhưng mí mắt đã dần dần sụp xuống.

“Con ngủ đi, tối mai mẹ không đi dạy, mẹ sẽ về sớm với con.” Cô vuốt ve mặt con gái, đánh trống lảng và nở nụ cười nhợt nhạt.

Ngay cả cô cũng bất ngờ vì mình có thể đem vai diễn ‘bà mẹ’ này thích nghi rất tốt.

...

Tiểu Lộng đã ngủ, nụ cười trên môi Kiều Duy Đóa dần dần biến mất.

Dặn dò điều dưỡng Ngô xong, cô đứng dậy đi lên lầu.

Cô nằm một mình trên chiếc giường rộng lớn với trái tim trống trải. Ngoài Tiểu Lộng ra, cô cảm thấy thế giới của mình chẳng còn thứ màu sắc nào và thật hoang vắng.

Cô mở điện thoại muốn gọi cho Thường Hoan, lại không biết nên nói điều gì. Cô sợ biết tình hình của ‘người khác’, cũng sợ người khác hỏi tình hình của mình, cuối cùng cô đặt chiếc điện thoại qua một bên.

Bóng đêm càng lúc càng sâu.

Hơn một giờ sáng mà gã vẫn chưa trở về.

64. Q.3 - Chương 4

Nằm trên giường một lát mà cô vẫn không buồn ngủ, cả người trống rỗng và chẳng biết vì sao cứ mở to mắt nhìn cầu thang đến gần ngơ.

Kiều Duy Đóa hồi phục tinh thần, một ý nghĩ nảy lên trong đầu khiến cô hoảng hốt. Dường như cô bắt đầu thích nghi với người nằm bên cạnh, thứ thích nghi ấy làm cô dần dần có cảm giác ‘quen hơi’.

Cô vội lắc lắc đầu, kiểu ‘thích nghi’ này khiến cô rất hoảng sợ. Cô đứng dậy, cầm cái máy tính xách tay của Hình Tuế Kiến mua ình chui vào trong chăn.

Kiểm chút việc để làm sẽ khiến cô không giống với ‘oán phụ’ trong đêm chờ đợi người đàn ông trở về.

Cô mở QQ nhưng chẳng biết tìm ai để tán gẫu. Giờ này chắc Thường Hoan đã sớm đi tìm Chu Công [1] đánh tới mấy ván cờ. Cô kéo danh sách bạn bè ít ỏi xuống, thì thấy Tư Nguyên vẫn đang trong trạng thái online với dòng chữ ký đầy cá tính: Đóng cửa luyện thi.

[1] Chu Công (), tên thật là Cơ Đán, là công thần khai quốc nhà Chu trong lịch sử Trung Quốc. Ông có công giúp Chu Vũ Vương (Cơ Phát) lập ra nhà Chu (1122 - 256 trước Công nguyên), giành quyền thống trị Trung Hoa từ tay nhà Thương. Sau khi Chu Vũ Vương chết, Cơ Đán đã giúp vua mới là Chu Thành Vương xây dựng và phát triển nhà Chu thành một nước mạnh mẽ và có công xây dựng nên nền văn hóa Trung Hoa rực rỡ trong quá khứ. Công lao to lớn của Cơ Đán với sự phát triển của văn hóa Trung Hoa khiến người ta gọi ông bằng chức vụ là Chu Công (quên đi cái tên Cơ Đán), khiến cho nhiều người lầm tưởng Chu Công là tên thật của ông.

Cô nhìn màn hình mỉm cười.

Đúng vậy, anh thi xong chứng chỉ thống kê rồi thì sẽ tới cuộc thi Tư pháp? Lần này anh nhất định phải đạt thành công nhé!

Cô mở khung đối thoại, ngẫm nghĩ chốc lát rồi đánh một hàng chữ, cố sức làm mồm mép mình thật nhẹ nhàng: ‘Bạn già, chắc vừa thi cử vừa đính hôn khiến anh bận bịu gấp đôi nhỉ? Quen biết lâu năm như thế, nhớ cho em ăn kẹo mừng đấy! Vì tình nghĩa đó em sẽ đi phong bì thật to.’ Cô thiếu nợ anh suốt nhiều năm, tiền mừng của cô phải rất lớn mới đúng. Tuy nhiên khi xem những dòng chữ đó, cô vẫn không thể bấm nút gửi đi (enter).

Ngẫm nghĩ một lát sau, cô xóa đi rồi viết: ‘Bạn già, anh khỏe không? Đã chuẩn bị cuộc thi tới đâu?’. Đánh hàng chữ xong, Duy Đóa dựa lưng vào ghế suy tư hồi lâu, day trán cảm thấy nó không ổn.

Tại sao bây giờ ngay cả tình bạn mà cũng khiến cô suy đi nghĩ lại? [2] Cô xóa hàng chữ và thoát khỏi QQ, vì cô thực sự không biết nên nói gì mới đừng vượt qua thân phận bạn bè.

[2] Nguyên tác: Tư tiền lự hậu – nhiều lần lo lắng chuyện nguyên nhân và kết quả.(baidu)

Tư Nguyên như ánh mắt trời từng chiếu sáng thế giới bằng giá của cô. Tuy nhiên, thái dương vẫn tới lúc phải lặn về núi, một vài duyên phận đã sai thì cuối cùng không thể cưỡng cầu. Về phần ai phụ lòng ai, ai quên không được ai chẳng còn quan trọng nữa. Quan trọng là phải biết buông tay, biết đem rung động âm thầm ấy thăng hoa thành tình bạn chân chính, mới là chủ đề cô cần nỗ lực.

Tình cảm của cô quá thuần khiết, cô thực sự không thể dung túng bản thân mình tiếp tục đi ái mộ một người đàn ông sắp thành chồng của cô gái khác. Cô nghĩ nỗ lực của mình đã thành công, ít nhất hơn một tháng nay, cô không hề liên lạc với Tư Nguyên.

Mỗi ngày gửi ít nhất mấy cái tin nhắn đã biến thành số không.

Mỗi ngày gọi ít nhất vài cuộc điện thoại cũng biến thành số không.

Càng miễn bàn tới chuyện gặp mặt.

Hai người từng gần gũi với nhau trong cuộc sống, ấy vậy mà chỉ sau một đêm, dường như đã biến thành phai nhạt. Cô không có thể xoay chuyển và cũng chẳng biết nên xoay chuyển thế nào. Một tháng nay Tư Nguyên chưa từng thử liên lạc với cô. Cô không cảm thấy bất ngờ, mọi người đều nói tình bạn là vững chắc nhất, nhưng tình bạn vững chắc ấy không bao gồm nam nữ khác phái.

Mạch suy nghĩ hơi lộn xộn, cảm giác hoảng hốt trong lòng càng bùng lên dữ dội. Cô thuận tay lướt web, lang thang đến một diễn đàn.

Không phải cô nhiều chuyện, cũng chẳng phải muốn nhìn mấy ông chồng này này nọ nọ hay học cách níu kéo đàn ông, vân vân... Mà cô quan tâm tới vài ‘lời đồn’ của một số người trong diễn đàn.

Hồi chiều không phải cô thích xen vào việc của người khác, mà gần đây cô đọc được vài bài viết trên diễn đàn, họ nói dạo này một số ông chủ của Ôn Thành bắt đầu có dấu hiệu bỏ trốn.

Trên diễn đàn viết, tháng trước có một ông chủ của nhà máy sản xuất giày đã bỏ trốn. Theo nghe ngóng thì một công ty đảm bảo dính cổ phần tới khoảng một trăm triệu.

Mấy ngày trước, một công ty trách nhiệm hữu hạn sản xuất giày nổi tiếng tuyên bố ngừng hoạt động, có lời đồn rằng ông chủ thiếu nợ quá lớn mà phải lẩn trốn.

Nếu cô nhớ không nhầm thì ông chủ Trần chính là người sáng lập nhà máy sản xuất giày đó. Quả nhiên mới lướt quanh một vòng, cô đã tìm được vài tin tức tương tự.

Cô xoa xoa huyết thái dương, cô phải đeo kính sát trùng vì gần đây cô thường xuyên dùng máy tính, nên bây giờ con ngươi khô khốc, ran rát. Cô đứng dậy đi vào nhà tắm tháo kính sát trùng ra, rồi lấy cặp kính gọng đen trong ngăn kéo đeo vào.

Bộ dạng cô khi đeo mắt kính trông hơi hiền lành và ngốc nghếch. Đây là việc hết sức riêng tư với cô, nên trừ những người thân trong gia đình thì chỉ mỗi mình Tư Nguyên được thấy vài lần. Về phần Hình Tuế Kiến? Cô gạt gãi khỏi phạm trù ‘người nhà’.

Cô đeo cặp mắt kính lên giường nằm lại, tiếp tục nhìn chăm chú vào màn hình. Tuy cô không biết những tin tức này là thật hay giả, nhưng chúng quả thực khiến người ta chú ý.

Làm việc trong công ty của Hình Tuế Kiến, cô luôn kiếm những điều có thể khiến gã phải ‘chờ xem’, nhưng từ đầu chí cuối vẫn chưa tìm ra nhược điểm.

Bởi vì gã không tin tưởng cô.

Bởi vì gã và Trần Ôn Ngọc đề phòng rất kĩ.

Mặc dù cả con dấu cũng giao cho cô, nhưng thực ra nó chẳng có ý nghĩa gì to tát. Trước nay việc cơ mật của công ty gã chỉ thảo luận với Ôn Ngọc, trong danh sách tin cậy của gã chưa hề có tên cô. Cô chẳng nên có cảm giác gì, bởi cô vốn dĩ không đáng là người được tin nhiệm. Tuy nhiên, tại sao khi nhìn màn hình máy tính cô vẫn luôn耿耿 người? Tại sao trái tim cô rất khó chịu? Những việc này xưa nay cô chưa từng biểu hiện với ai, nhưng không có nghĩa là nó không tồn tại.

Dưới lầu vang lên tiếng mở khóa lạnh lạnh, cô liếc nhìn đồng hồ, bây giờ đã gần hai giờ sáng. Đạo này gã về nhà rất trễ, đặc biệt từ ngày Ôn Ngọc chuyển tới ở chung trong một tiểu khu, thì hầu như mỗi ngày nửa đêm gã mới về.

Ăn cơm tối à? Ha ha, làm ơn nói cho cô biết, có ai ăn tối tới hai – ba giờ sáng mỗi ngày không? Phương pháp ‘ăn’ này thực sự rất đáng để người ta ngờ vực.

Cô nhanh chóng tắt đèn rồi đóng máy tính nhét xuống gầm giường.

Trên cầu thang truyền tới những bước chân trầm ổn đầy mạnh mẽ. Không hiểu sao trái tim cô đập rối loạn, mãi đến khi tiếng bước chân ấy vang lên trong phòng Kiều Duy Đóa quay lưng về phía đó vẫn còn căng thẳng.

Gã không bật đèn, nhưng việc trước tiên là đứng trong bóng đêm liếc xung quanh bốn phía, yên tâm xác định không có cặp mắt xanh rờn kia mới bước tới gần cô.

“Em ngủ rồi à?” Gã nhẹ giọng hỏi.

Duy Đóa không trả lời.

Căn phòng mở điều hòa thật lạnh.

Gã dùng ánh đèn điện thoại làm đèn, cầm cái remote control lên xem, thấy cô mở hơi lạnh tới 16 độ. Thảo nào vừa vào phòng, gã cứ ngỡ như bước vào hầm băng. Gã chỉnh nhiệt độ lên cao thêm 5 – 6 độ, sau đó kéo chăn đắp cho cô. Gã lần theo ánh sáng yếu ớt từ chiếc điện thoại, kéo ngăn tủ lấy quần áo ngủ và đi vào nhà tắm.

Cô hít vào thật sâu, hơi thở thấm lạnh mới có tác dụng làm đầu óc cô thanh tỉnh. Trong không khí chỉ có mùi khói thuốc nhàn nhạt, ngoài ra chẳng còn mùi nào khác, điều đó làm trái tim cô yên ổn đôi chút.

Duy Đóa tự nhủ, việc này không liên quan đến tình yêu. Tại tính cô ưa sạch sẽ nên khó chấp nhận một gã đàn ông vừa bỏ khỏi giường một người phụ nữ, lại về nằm bên gối của cô.

Đèn phòng tắm cũng nhanh chóng tắt ngóm.

Tiếng bước chân truyền tới và một trọng lượng cơ thể nặng trĩu đè lên làm phân nửa chiếc giường lồm xồm.

Gã tự ôm cô đặt lên khuỷu tay mình, Duy Đóa thở đều đều, ra vẻ đang ngủ say. Nhưng chỉ vài giây sau, khóe môi gã khẽ hé nụ cười thật nhẹ. Gã bật đèn, dưới ngọn đèn mờ, cô đeo cặp mắt kính thanh tú, đôi mắt khép chặt khẽ run run.

“Thật cảm động, thì ra có người chờ tôi về.” Gã giả vờ cất giọng châm biếm.

Bị vạch trần, cô tháo mắt kính xuống, đẩy gã ra và lạnh giọng phản bác: “Tôi không đợi ai cả, do tôi mắt ngủ thôi.” Ngỡ khi cô chứa đầy dè phòng.

Hành động ấy của cô làm gã cảm thấy chân thật hơn.

“Nếu lần sau anh còn về trễ, thì cứ ngủ luôn ngoài khách sạn hoặc ở lại ‘căn nhà’ kia đi.” Cô châm chọc.

Gã không nói gì mà lấy cặp mắt kính đeo lại cho cô, “Để nó chắn mũi nhọn của em đi.”

Kiều Duy Đóa cúi kính cầm cặp mắt kính. Gã đang đánh trống lảng sao? Cô buồn bực vì phát hiện mình rất muốn nghe lời giải thích từ gã.

“Em ghen à?” Ánh mắt gã sắc bén.

Nếu cô thừa nhận mình ghen, thì gã sẽ cân nhắc việc khai báo với cô về hành tung của mình đêm nay.

“Anh có thể bớt nghĩ lung tung được không?” Cô lạnh lùng phản bác.

Gã nhìn cô và cô quắc mắt trừng lại. Nội tâm cả hai đều là những kẻ kiêu ngạo, không ai muốn bước ra đầu tiên. Người nào di chuyển trước, người đó thua.

“Thôi, ngủ đi.” Gã nằm xuống.

Đạo này gã khá mệt mỏi, gã thừa nhận mình có giấu cô một số việc.

Cô mò mẫm mép giường rồi từ từ nằm xuống. Cứ vậy thôi sao? Cô có phần lo được lo mất. [3]

[3] Nguyên tác: Hoạn đắc hoạn thất - Ý nói: Lòng ham muốn thái quá của con người: Chưa có thì lo cho có, có được rồi lại lo lắng gìn giữ cho đừng mất. (theo caodaitoanthu)

Nếu có thể nói thành thực, cô biết khi gã vừa về thì trái tim mình lại bắt đầu hoảng hốt.

Cô nằm đó mà mãi vẫn không ngủ được, tại sao gã ở nhà Ôn Ngọc đến khuya khoắt như vậy? Rốt cuộc ‘lỗ mũi’ của cô có sai sót hay không? Nếu suốt đêm bọn họ không lăn lộn trên giường, thì bọn họ làm gì? Bởi đường tình cảm ư?

“Tôi không làm kẻ thứ ba.” Cô đưa lưng về phía gã, lạnh lùng tuyên bố.

Nếu thực sự để cô phát hiện ra điều gì, cô sẽ không khách khí! Tuy nhiên, nửa đêm đầu gã dành cho người phụ nữ khác, nửa đêm về sáng lại dành cho cô, thì trông cô chả khác gì kẻ thứ ba!

“Em có muốn tự kiểm tra xem mình có phải là kẻ thứ ba hay không?” Gã lãnh đạm hỏi.

Đàn ông không phải thiết bị chạy bằng điện, mới ‘làm’ xong với một người phụ nữ, anh ta nhất định phải dành đủ thời gian để bình phục. Nếu cô muốn biết mình có phải là kẻ thứ ba hay không, thì gã chẳng phản đối cô tự mình tới khám xét.

Kiều Duy Đóa mím môi im lặng, dừng hông cô dính bẫy của gã.

“Hay em định nói kinh nguyệt của em đã có nửa tháng nay mà chưa hết?” Theo gã thấy ‘kẻ xỏ lá’ chính là cô!

65. Q.3 - Chương 5

Cô không phải ‘kẻ xỏ lá’! Duy Đóa cảm thấy bị sỉ nhục nặng nề.

“Em không phục à? Nếu không phục thì hãy chứng minh cho tôi xem!” Gã lại dùng phép khích tướng.

Cô đâm một cái vào ngực gã, cười khẩy, “Anh nghĩ tôi là con ngốc sao?” Gã quá coi khinh cô rồi!

Gã không tức giận mà còn mỉm cười.

“Phụ nữ gốc một chút cũng tốt.” Gã kéo cô vào lòng mình.

Ai dám nói khoảnh khắc này bọn họ không giống một đôi tình nhân? Duy Đóa ngơ ngác cứ ngỡ rằng mình đang yêu.

Có đôi khi, ảo giác thật ức hiếp người.

...

“Một, hai, ba, bốn...” Hơn hai giờ sáng, Duy Đóa vẫn nhảy dây.

Hình Tuế Kiến miễn cưỡng dựa vào thành giường. Tư thế nhảy dây của cô tao nhả khác hẳn với tập thể dục, trong mắt gã cô hết như đang khiêu vũ. Nhưng đây không phải vấn đề quan trọng mà quan trọng là, có ai đêm hôm khuya khoắt lại đi nhảy dây?

“Kiều Duy Đóa, mới ‘vận động’ xong mà em đi tập thể dục, em không mệt hả?” Vòm ngực trần sần chắc của gã in đầy vết cào cấu, đây là bằng chứng bạo lực của người nào đó.

Từ sau hôm chơi đùa đầu tiên, mỗi lần làm tình cô đều chọn cách ‘chinh phục’ này. Thậm chí có lúc cô hết cần rồi lại đánh, đối đãi với gã hoàn toàn như kẻ thù giết cha.

Cô vờ như không nghe tiếng gã, vẫn lạnh lùng tiếp tục nhảy dây. Cô ở trên giường và dưới giường, hoàn toàn như hai con người khác nhau.

“Kiều Duy Đóa, ngộ nhỡ em có thai mà cứ nhảy hoài sẽ sảy thai đấy.” Gã nói.

Đồ bệnh thần kinh! Cô phớt lờ gã.

“Biết đâu mấy hôm trước em ra máu không phải do ‘đèn đỏ’, [1] mà là ra máu vì mang thai.” Gã suy đoán, “Hình như ngày xưa người ta gọi là xuất huyết khi mang thai!” Vốn dĩ gã không có ý nghĩ này, nhưng hồi tối nghe một người anh em có vợ đang mang thai thường xuyên xuất huyết, làm gã âm thầm bùng cháy niềm hi vọng.

[1] Nguyên tác: Dì cả, tiếng lóng chỉ kinh nguyệt hàng tháng của phụ nữ.

“Nếu kiểu rong huyết đó là tên gọi của xuất huyết khi mang thai, vậy thì hay lắm, tôi đã sảy thai đến độ có thể đưa vào nhà xác.” Cô cười châm biếm vì gã chẳng chút am hiểu về sinh lý.

Gã nhú mày, tia ảo tưởng cuối cùng trong tim cũng tan biến.

“Khoái Ngủ mới kết hôn hai tháng đã làm vợ mình mang thai.” Búa Lớn còn ghê gớm hơn, trực tiếp vác bụng kết hôn.

Các anh em thân thiết của gã đều rất sung sức, hình như ai đá một phát cũng trúng, thế mà gã đá vô số trái bóng lại không một lần nhìn thấy cô có triệu chứng sắp thành quả bóng.

“Kiều Duy Đóa, từ ngày chúng ta ở với nhau, em đã ‘rong huyết’ hai lần rồi, chừng nào thì ‘cô ta’ không đến nữa?” Mỗi lần cô tới ‘đèn đỏ’, tâm trạng gã luôn bức dọc khó tả.

Cô thực sự điên rồi mới đi thảo luận vấn đề kinh nguyệt với một người đàn ông! Nếu trước đây có ai hỏi cô, biết đâu chừng trong tương lai cô và Hình Tuế Kiến sẽ nằm chung một giường bàn chuyện thầm kín, cô chắc chắn sẽ cười chế nhạo ba tiếng.

Kiều Duy Đóa nhảy ‘phịch phịch phịch’ xuống sàn nhà, động tác càng lúc càng dữ dội. Rốt cuộc trên quần lót của cô cũng có cảm giác ẩm ướt, cô biết mình đã thành công trực xuất ‘chúng nó’.

Liên tục nỗ lực làm trán cô toát đầy mồ hôi, nhưng khóe môi lại nở nụ cười nhẹ.

Sống với nhau đã lâu mà tới giờ gã vẫn không chịu dùng bao cao su, cơ thể cô lại không thích hợp uống thuốc tránh thai. Theo phương châm binh đến thì tướng chặn, nước đến thì đất ngăn, với tư thế ‘nam dưới nữ trên’ thì chắc cô không dễ mang thai. Ngoài ra... cô còn dùng cách ‘trút bỏ’ này.

“Em cẩn thận coi chừng hàng xóm phàn nàn đấy!” Gã nhắc nhở.

Cô định nhảy tiếp thì bỗng nhiên khựng lại.

“Tôi đi tắm.” Cô xoay gót đi vào nhà tắm.

Đứng trong bồn tắm, Duy Đóa vừa dội nước vừa đẩy thẳng vùng bụng phẳng lì của mình. Đây là một cách bảo đảm sự ngộ nhỡ, làm giảm nguy cơ tiếp cận. Cô biết mình lo lắng quá xa, cô không dễ bị thụ thai và chẳng cần phải ráo riết đến mức độ này, nhưng cô vẫn rất sợ.

“Em thật sự không muốn sinh con cho tôi sao?” Chẳng biết gã đứng trước cửa nhà tắm từ khi nào.

Gã đã nhận ra hành vi kì lạ của cô từ lâu, nhưng bây giờ mới thông suốt nên giọng gã mới lạnh tanh.

“Chỉ cần anh muốn thì có cả khối người sẵn sàng sinh con cho anh.” Kiều Duy Đóa hít sâu, rồi kéo chiếc khăn tắm quấn kĩ người mình lại.

Thật đáng tiếc, trong đó không bao gồm cô. Cô có nghe Trần Ôn Ngọc cầu hôn với gã, cũng tận mắt thấy bọn họ hôn nhau. Chỉ cần họ bén lửa thì sinh một đứa con có gì khó đâu?

Đêm hôm khuya khoắt chỉ thích hợp đi ngủ, thật sự không thích hợp để tranh đấu, nhưng một cơn tức giận không thể ức chế vẫn chiếm lấy Hình Tuế Kiến.

“Kiều Duy Đóa, em quá thông minh hay vẫn thực sự rất ngốc nghếch?” Sinh một đứa con cho gã thì có gì xấu? Cô ngốc tới mức làm gã hận không thể bóp chết cô.

“Trần Ôn Ngọc cũng không phải kẻ ngốc!” Vừa nói xong, Kiều Duy Đóa đã hối hận. Những lời này phản bác này chỉ nên đặt trong lòng, đừng vì sướng miệng mà khiến gã nghĩ cô đang ghen.

“Nếu Ôn Ngọc ngu ngốc thì sẽ không đưa công ty phát triển đến vậy.” Trước nay gã luôn khẳng định năng lực của Ôn Ngọc.

“Chị ta còn biết nấu nướng nữa.” Kiều Duy Đóa tỉnh bơ lướt ngang qua gã.

“Ừ, cô ấy nấu ngon hơn em.” Gã nói công bằng chứ không phải cố tình.

Kiều Duy Đóa nheo mắt lại, đôi con ngươi bùng cháy hai ngọn lửa. Tài nấu nướng của cô rất tệ, nên mỗi ngày phải cam chịu số phận dùng cơm hộp, thế mà gã cũng muốn quản lý?

“Vậy sáng mai anh có muốn nếm thử tay nghề của tôi không?” Cô cười khẩy hỏi.

Chỉ cần gã dám gặt đầu, cô tuyệt đối dám len lút dùng phân mèo trộn cơm cho gã ăn!

Đôi mắt đen láy của cô thay đổi thất thường, khiến gã hết cách quan sát mà chỉ nhếch môi, “Thôi khỏi, xe Ôn Ngọc bị hỏng, tôi hứa sáng mai sẽ qua đón cô ấy và tiện thể ăn điểm tâm luôn.”

Kiều Duy Đóa im lặng một chập.

“Vậy chúc mừng anh đã tìm được người vợ tốt.” Câu nói của cô làm nụ cười nhẹ trên đôi môi gã bỗng chốc cứng đờ.

...

Thường thì sau khi làm tình, hẳn phải là màn ôm ấp thăm thiết, thế mà hai người lại cãi nhau.

Buổi sáng cô thức dậy trễ hơn gã một chút, nhưng khi nhìn thấy gã và Tiểu Lộng ngồi trên bàn cơm, cô vẫn sững sờ.

“Ba, con thích ăn lòng đỏ trứng.” Tiểu Lộng khoét quả trứng muối trong tay mình thành một hố to nham nhở, rồi bắt đầu giương mắt nhìn gã.

“Con cầm đi.” Gã đưa quả trứng muối của mình cho cô bé và lấy quả trứng chỉ còn lòng trắng của Tiểu Lộng.

“Cám ơn ba.” Tiểu Lộng không chút khách khí tiếp nhận.

Con chó Chiwawa dễ thương chạy quanh dưới chân bọn họ, hít hít bên này hửi hửi bên kia.

Một cảnh tượng thật bình dị.

Duy Đóa giật mình, vì cô cảm thấy cảnh tượng này thật ám áp. Cô khôi phục tinh thần, miễn cưỡng ngồi xuống phía đối diện với gã.

Kỳ lạ, gã không đi đón Trần Ôn Ngọc sao? Chẳng phải đã có người lo sẵn bữa điểm tâm tình yêu thơm ngon bổ dưỡng cho gã rồi à? Lẽ nào ‘tô canh bỏ’ kia tạm thời chưa thể phục vụ, nên gã đành ráng chịu ở nhà? Kiều Duy Đóa cố tình suy diễn như vậy.

“Meo.” Con mèo bị nhốt ngoài cửa, nó cào vào cánh cửa sắt nghe ‘xoạt xoạt’ rồi kêu lên giận dữ, như thể đang lên án cả nhà bọn họ độc ác.

Trong nháy mắt, Kiều Duy Đóa rất muốn thả con mèo ra, để nó hù dọa gã sợ tới mức không bao giờ còn tư thái ung dung kia nữa. Nhưng lạ thay, cô chỉ ngẫm nghĩ mà thôi.

Một nhà ba người, bầu không khí yên tĩnh nhưng hài hòa lạ lùng.

“Em thì sao? Em thích lòng đỏ hay lòng trắng?” Trên tay gã là phần trứng muối của cô.

Gã rất thương Tiểu Lộ nhưng cách yêu thương này luôn kèm điều kiện, ví dụ như: Tiểu Lộ có thể cướp đồ của gã, nhưng không được cướp đồ của cô.

“Lòng đỏ đi.” Cô đáp.

Gã có lòng muốn hòa giải, cô cũng không thích mới sáng sớm mà đã cãi nhau.

Gã bóc vỏ quả trứng rồi khoét lòng đỏ cho cô, còn lòng trắng giữ lại ỳnh. Kiều Duy Đóa mất tự nhiên nhận lấy, ăn qua loa mấy miếng rồi buông đĩa.

“Tôi tới công ty đây.” Cô đứng dậy dời bước.

Thú thực, cô rất sợ cảnh ám áp này.

“Hôm nay em không cần tới công ty.” Gã thản nhiên mở miệng.

Cô không hiểu.

“Em còn có chuyện quan trọng hơn công việc.” Gã lau tay, cũng đứng lên.

Duy Đóa nghe nhưng vẫn lơ mơ.

“Tôi hẹn bác sĩ chuyên khoa vô sinh cho em.” Gã thản nhiên giải thích mỗi ngày vục.

Tiểu Lộ đã sắp thành thiếu nữ, nghe thế thì suýt phun luôn miếng cháo trong miệng.

“Sao mẹ gấp quá vậy?” Tiểu Lộ kinh ngạc hỏi.

Không phải nam nữ sống với nhau hơn hai năm mà vẫn chưa có con, mới cần đi khám vô sinh sao?

Sắc mặt Duy Đóa trở nên rất khó coi, gã thật biến thái!

“Tôi phải đi làm!”

“Tôi là ông chủ, hôm nay cho phép em nghỉ!”

Đúng là ông nói gà, bà nói vịt!

Duy Đóa rất muốn mắng người, nhưng gã không nói hai lời mà nắm tay cô, vô hiệu hóa sự kháng cự và đi thẳng ra cửa. Dĩ nhiên gã phải đi hướng cửa khác, nơi có thể nối với thang máy mà không bị con mèo rình rập như hổ đói.

Thế nhưng khi cửa thang máy kêu ‘đình đông’, thì Ôn Ngọc cầm bình giữ nhiệt bước ra.

Ba người vừa khéo chạm mặt nhau.

“Hai người...” Ôn Ngọc cứng đờ, sắc mặt bỗng chốc xám mét.

Mới sáng sớm mà một nam một nữ bước ra từ một căn hộ thì có nghĩa là gì, thật quá rõ ràng.

“Đây là lí do anh mới nói với em, anh bận việc không tới nhà em ăn điểm tâm được sao?” Dù đã gặp sóng to gió lớn, nhưng lúc này Ôn Ngọc vẫn run rẩy không còn bình tĩnh nữa.

Kiều Duy Đóa vẫn điềm nhiên, cô chờ xem gã làm thế nào để dọn dẹp tàn cuộc.

“Ừ, tôi có việc, tôi đưa Duy Đóa đi khám phụ khoa.” Nào ngờ gã nói chẳng chút kiêng kị, vẻ mặt còn rất bình tĩnh.

“Khám phụ khoa?” Sắc mặt Ôn Ngọc càng thêm tái nhợt.

Nếu không có quan hệ vô cùng thân thiết, thì làm sao thốt được những lời thăm kín này?

“Ừ, xem thử có thể lấy lịch hẹn cho Duy Đóa làm thụ tinh trong ống nghiệm hay không?” Giọng gã bình thản tựa như đang nhai một hạt đậu.

Sắc mặt hai người phụ nữ đều xanh mét.

66. Q.3 - Chương 6

“Xin hỏi, tôi đang bị lợi dụng hả?” Cô vô cùng hoài nghi.

“Tôi không nói dối.” Gã vừa lái xe vừa trả lời bằng vẻ mặt bình thản.

Thưa đại thiếu gia, anh không nói dối nhưng lời anh nói làm tổn thương nặng tới khối tình si của người ta.

“Tôi và Ôn Ngọc quen biết đã lâu, lâu tới mức nhiều lúc tôi coi Ôn Ngọc như người thân ruột thịt.” Vì vậy, gã suy nghĩ hoài mà vẫn chưa biết nên dùng cách nào để tránh làm tổn thương cô.

Duy Đóa khẽ nhếch môi quay mặt ra ngoài cửa sổ xe.

“Đây là biểu hiện vui vẻ hay bức tức của em?” Gã thản nhiên liếc nhẹ cô một cái.

Gã hỏi một câu lại khiến cô cứng đờ, cô... có thể miễn trả lời vấn đề này được không?

“Cảm xúc của tôi có quan trọng với anh sao?” Cô ngoái đầu, lạnh đạm hỏi.

Gã nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi đáp, “Không quan trọng.”

“Anh...” Cô tức giận.

“Mỗi ngày em đều trưng bộ mặt như cương thi, sống với em không bị đóng băng cũng đã là phép lạ.” Gã mỉm cười châm chọc.

Gã mới giống mặt cương thi! Kiều Duy Đóa nghiêng răng.

Gã luôn có bản lĩnh chọc giận cô! Thế nhưng cô lại chẳng có cách nào phản bác, bởi một Hình Tuế Kiến ba mươi tuổi chững chạc ở trước mặt cô, lại thường ngẫu nhiên giữ trò sôi nổi của Hình Tuế Kiến ở lứa tuổi mười sáu non nớt.

Gã thực sự không quá hồ hững với cô. Dẫu chẳng làm được những việc hỏi an ân cần nhưng không thể phủ nhận, gã đối với cô rất tốt. Chỉ ít, cô luôn nín thở chờ đợi hành vi trả thù từ gã, nhưng mãi tới giờ vẫn chưa thấy thực hiện. Rốt cuộc là cô hiểu lầm, hay tính kiên nhẫn sẵn mồi của gã rất cao?

Gã lái xe dừng trước cổng bệnh viện.

“Tôi lấy hẹn cho em lúc 9h30’, may quá chỉ kém có năm phút. Tôi đi kiểm chỗ đỗ xe trước, em lên khoa sản phòng 501 lầu 10, tìm trưởng khoa Vương của chuyên khoa vô sinh.” Gã đưa danh thiếp bác sĩ cho cô.

Cô không nhận mà đưa mắt nhìn gã như kẻ điên.

“Anh làm thật à?” Không phải cố tình khiến Trần Ôn Ngọc mất hết hy vọng?

“Tôi bảo rồi, tôi không nói dối.”

“Anh thực sự là đồ điên!” Cô thấy người cần đi khám bác sĩ là gã, khoa tâm thần!

Gã trừng cô, ánh mắt đỏ giống hệt như thổ phỉ!

“Tôi không muốn!” Lặp lại tám trăm lần, cô không muốn sinh con cho gã!

“Cầm lấy!” Gã đổi giọng nghiêm túc, ánh mắt đầy cảnh cáo, “Có bệnh thì phải trị!” Nếu cô không thể mang thai, thì con đường ngắn nhất chính là làm thụ tinh trong ống nghiệm.

Cô thật sự sắp điên rồi, quả thực hết cách để khai sáng gã! Gã nóng nảy tới mê muội rồi sao? Bây giờ trong đầu gã đều là con con con, mà chả thèm quan tâm xem cô có muốn hay không.

Kiều Duy Đóa chán chường nhếch môi, cô giật lấy tờ danh thiếp, im lìm dứt khoát xuống xe.

Gã đi tìm chỗ đỗ xe, còn cô bước thẳng về khu phòng khám.

...

Tuy nhiên, nếu cho rằng Kiều Duy Đóa cô ngoan ngoãn nghe lời thì gã đã nhầm!

“Bác sĩ Trần, tôi muốn một toa thuốc ngủ.” Nếu đã tới bệnh viện thì cô cũng tiện thể gặp bác sĩ luôn.

“Bây giờ cô đang gặp tình trạng nào?”

“Tôi hay mất ngủ, cơ thể mệt mỏi, thường thấy lo âu và hoảng hốt...” Cứ tiếp tục kiểu này, cô sợ rằng mình chịu không nổi.

Vị bác sĩ lật xem tiểu sử bệnh án của cô, “Mặc dù mấy năm nay cô luôn mắc chứng suy nhược, nhưng gần đây đã không còn mất ngủ giống trước kia, tại sao lại để bệnh cũ tái phát?”

“Vì...” Cô ngập ngừng, suy nghĩ nên biểu đạt bằng cách nào, “Vì dạo này cuộc sống thay đổi, nên tâm trạng của tôi căng thẳng quá độ.”

Từ nhỏ cô đã ghét cảm giác chệch đường ray, nhưng hiện giờ cuộc sống của cô dường như đã bị trật đường ray.

“Ngày nào cô cũng gặp tình trạng này à? Vậy một ngày cô ngủ được mấy tiếng?” Vị bác sĩ hỏi.

Vấn đề này làm khó cô rồi.

“Nhiều khi một ngày tôi chỉ ngủ được hai tiếng, ngoại trừ...” Cô khó mà mở miệng.

“Ngoại trừ điều gì?” Bác sĩ nhanh chóng hỏi.

Bất cứ chi tiết nào về tình trạng của bệnh nhân cũng đều có sự trợ giúp hữu ích.

“Sau khi vận động kịch liệt thì tôi có thể ngủ liền mấy tiếng.” Về mặt cô rất bình thản, nếu nhìn phớt thì sẽ không phát hiện ra lỗi tai cô hơi đỏ. Ví dụ như từ ba giờ khuya hôm nay tới sáng, cô đã ngủ liền một mạch. Tuy chỉ ngắn ngủi có vài tiếng, nhưng đối với người thường xuyên mất ngủ như cô thì nó quả thật rất khó.

“Vậy cô hãy vận động nhiều đi, nó an toàn hơn bất kì loại thuốc nào.”

Lời đề nghị của bác sĩ làm đôi môi cô tê cứng.

Nào là xếp hàng rồi chờ bác sĩ, từ phòng khám đi ra đã gần mười một giờ. Điện thoại trong giỏ cô reo liên tục, ngừng rồi lại reo, tần xuất dày đặc nhưng cô không muốn tiếp, một chút háo hức cũng chẳng có.

Cô xếp hàng ở quầy thuốc Tây nhận thuốc, rồi định ra cửa tìm taxi...

“Kiều Duy Đóa.” Đằng sau có người giận dữ quát lớn.

Khỏi cần quay đầu cô cũng biết là ai, cô vội vàng bỏ chạy.

“Mẹ kiếp!” Gã chửi đổng rồi cũng dón ba bước thành hai bước, vùng dậy đuổi theo.

Cô mang giày cao gót chạy trốn như bay, y hệt phía sau có quỷ đang truy đuổi. Thấy phía trước đậu chiếc taxi, cô vội vàng nhào tới, nào ngờ...

Ầm! Cô mới kéo cửa xe, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc thì cửa bị đóng sầm lại.

“Tôi đuổi kịp em rồi!” Gã bước tới gần cô.

“Anh không đuổi kịp!” Vì mới chạy xong nên tim cô đập rất nhanh.

Mặt gã tối sầm, “Hồi nãy em đi đâu?” Hai gã ngốc nghếch tưởng rằng cô đang kiểm tra bên trong, gã đứng một mình trước cửa phòng khoa sản lâu 10 chờ rất lâu, sau đó mới phát giác đám người ra ra vào vào không có kẻ nào là cô!

“Tôi đi khám bệnh!” Cô trả lời theo lẽ thường, nhưng cô khám căn bệnh này chứ không phải khám căn bệnh kia.

“Kiều – Duy – Đóa!” Gã nổi cáu.

Thế nhưng bây giờ bác sĩ đã tan tầm, dù cả gã có nổ tung thì cũng chẳng làm gì nên chuyện.

“Hình Tuế Kiến, anh có kiến thức không? Điều kiện làm thụ tinh trong ống nghiệm phải là vợ chồng đã đăng kí kết hôn!” Cô cảm thấy chịu hết nổi.

Thiếu văn hóa thực sự quá khủng khiếp!

“Vậy thì chúng ta kết hôn!” Gã gầm to.

Kiều Duy Đóa ngơ ngàng, cô ngơ ngác nhìn gã chằm chằm.

Sau khi gầm xong, gã mới ý thức mình vừa hét điều gì, gã day trán che đậy sự xấu hổ, “Ý tôi là nếu thụ tinh trong ống nghiệm nhất định phải là vợ chồng, vậy thì hết cách rồi, chúng ta đành kết hôn trước...”

Cô im lặng.

Sắc mặt gã lộ vẻ lúng túng nhưng vẫn giả vờ lạnh lùng ngang ngạnh, “Huống chi em đã sinh cho tôi một đứa con gái, tôi phải có trách nhiệm với em, chúng ta kết hôn cũng không có gì lạ chứ?”

Thật đáng sợ, cô bị cầu hôn ư? Gã thực sự chơi đùa tới hồ đồ rồi sao? Gã gặp dịp thì chơi hay đang tính toán tập trung vào một trò lớn hơn?

Lòng Duy Đóa ngổn ngang đủ loại mùi vị, không thể nói mùi vị nào chiếm đa số. Cô điên rồi mới có thể chơi đùa với gã!

“Cho tôi thêm thời gian suy nghĩ.” Cô lạnh lùng trả lời, mà trái tim đập điên cuồng.

Cô cần thời gian để suy nghĩ xem, có muốn chơi trò mạo hiểm này không?

Gã định nói gì đó rồi thôi.

“Đừng ép tôi, chỉ cần một lời ép buộc thì đáp án sẽ là KHÔNG!” Cô giành trước một bước.

Dù gã có ngang ngược cỡ nào thì cũng không thể lấy súng bắt cô phải đi tới cục dân chính chứ!?

Hình Tuế Kiến trầm mặc.

Một lát sau.

“Tới công ty làm việc thôi.” Gã lấy túi thuốc trong tay cô, xoay gót rời đi.

Lần này cô bị buộc phải chạy theo tốc độ bước chân gã.

“Thuốc này là thuốc gì?” Gã giơ túi thuốc to lên.

Ngoại trừ không thể sinh con, cô còn bệnh gì nữa?

“Thuốc ngủ, bác sĩ dặn mỗi ngày uống một viên trước khi đi ngủ.” Cô đáp.

Gã nhìn mấy hộp thuốc nhỏ trong vài giây, vẻ mặt như trầm ngâm gì đó.

67. Q.3 - Chương 7

Trở về công ty đã gần trưa, gã đi trước cô đi sau, trong sảnh công ty đã có người đứng chờ với sắc mặt khó coi.

“Anh đi đâu vậy?” Trần Ôn Ngọc nhắc đôi môi xám ngắt, hỏi.

“Tôi tới bệnh viện.” Gã trả lời rành mạch.

Vậy gã không nói đùa?

Trần Ôn Ngọc gương ép, vô cùng gương ép nặn một nụ cười để làm mình trấn tĩnh, “Vừa rồi bác Hình gọi điện tới, bác ấy bảo muốn ăn trưa cùng anh.” Mặc dù tính tình A Kiến bất kham, nhưng gã vẫn là một người con có hiếu.

Hình Tuế Kiến nhú mày.

Mẹ con gã rất ít gặp nhau, đặc biệt gần đây dường như mẹ đang làm trò mờ ám với một quản lý ngân hàng. Hai con người thiếu đạo đức đó đang chìm đắm trong yêu đương, sao bỗng dưng lại nhớ tới đứa con trai là gã đây?

Hình Tuế Kiến trầm ngâm nhìn Ôn Ngọc, gã không phải kẻ ngốc nên lập tức hiểu ngay. Trần Ôn Ngọc có giao tình rất tốt với mẹ gã. Mẹ xem Ôn Ngọc như con gái, thậm chí còn thân thiết hơn đứa con trai này. Mẹ từng nhiều lần đề cập, hy vọng gã sớm cưới Ôn Ngọc vào nhà.

Quả nhiên Trần Ôn Ngọc chột dạ, cô xấu hổ ngập ngừng: “Em... em thấy việc này quá lớn nên muốn cho bác Hình biết...”

“Tôi đã ba mươi tuổi, nói chuyện yêu đương với một cô bạn gái, dự định sinh một đứa con cũng là việc lớn phải cần mẹ mình ra mặt à?” Gã lãnh đạm hỏi.

Ánh mắt gã phẳng lặng nhưng Trần Ôn Ngọc là người rất hiểu tính gã, cô lập tức nhận thấy những âm tiết nhấn mạnh đầy tức giận của gã.

“Em... em không thể trơ mắt nhìn anh phạm sai lầm!” Trần Ôn Ngọc cãi lại.

“Dù có phạm sai lầm cũng là việc của tôi!” Ánh mắt gã toát vẻ khó chịu.

Giữa bọn họ đang nổi sóng ngầm cuộn cuộn, nhưng hoàn toàn chẳng ảnh hưởng gì tới người phía sau. Kiều Duy Đóa lướt qua bọn họ đang chắn ngang ngay cửa như một kẻ xa lạ.

Cô lại dùng cái thái độ này! Hình Tuế Kiến cảm thấy thật ngọt ngào, tức giận và bất đắc dĩ.

Kiều Duy Đóa tới chỗ làm việc của mình, cô vừa mở máy tính thì đúng lúc tin nhắn điện thoại vang lên.

[Em rảnh không?]

Cô liếc thoáng qua màn hình di động, khi thấy rõ tên người gửi tin thì cô gần như nín thở.

[Em rảnh.] Hơi thở cô rất nhẹ, trả lời bằng hai chữ giản đơn.

[Anh mới làm xong công việc và đi ngang qua công ty em, bây giờ anh đang ở gần tiệm mì thịt bò Bà Trần, em muốn đi ăn chung không?]

Cô cúp điện thoại, đứng bật dậy.

Hai người kia vẫn chặn ngay cửa ra vào tranh luận gay gắt.

“Tôi đi ăn với mẹ và sẽ đưa Duy Đóa đi cùng.”

“A Kiến!” Ôn Ngọc không thể tin vào tai mình, cô hoảng hốt nói, “Bác Hình chỉ gọi một mình anh thôi, bác ấy... bác ấy có chuyện quan trọng muốn nói với anh!” Sao gã có thể đưa Kiều Duy Đóa đi cùng? Đó là ý gì?

“Con dâu xấu cũng phải gặp cha mẹ chồng.” Giọng gã vẫn đều đều.

Ôn Ngọc ghen hờn câm nín. Cô không ngờ Hình Tuế Kiến sẽ ‘ra đòn’ chí mạng với mình như vậy, nhưng những ai quen biết gã đều hiểu, chỉ cần gã muốn làm việc gì thì đừng hòng có ai phản đối được.

“Xin cho qua.” Kiều Duy Đóa lách ngang bọn họ với dáng vẻ hời hợt.

Hình Tuế Kiến vội bắt lấy tay cô, “Em đi đâu? Bây giờ chúng ta phải tới nhà hàng!” Đừng nói với gã, này giờ cô chẳng để ý đến cuộc đối thoại giữa gã và Trần Ôn Ngọc nhé?

Phản ứng của cô là tránh đi bàn tay của gã, “Tôi có việc.” Cô vội vàng bỏ lại ba chữ rồi nhanh chóng chạy thẳng tới tiệm mì thịt bò đầu phố.

Khi sắp tới cửa tiệm, cô mới dừng lại hít thở để làm mình trông thật bình tĩnh.

Cô đẩy cánh cửa kính ra.

Trước tiệm trang trí toàn bằng gỗ trông có vẻ cổ kính, nhưng đúng vào giờ cơm trưa nên khách khứa trong tiệm rất đông.

Cô mới bước vào tiệm thì một nam thanh niên đứng gần quầy thu ngân tinh mắt nhìn thấy cô, anh ta hưng phấn nói: “Cô Kiều, cô đến ăn mì hả? Cô muốn kêu gì cứ để tôi mời!”

Kiều Duy Đóa lại không nghe lọt tai chữ nào, bởi vì gần như chỉ liếc thoáng qua thôi, cô đã nhận ra trong góc tối có một người đàn ông nhả nhặn vừa lật tờ báo vừa kiên nhẫn chờ đợi.

Cô bước từng bước đến chỗ đó, dường như có linh cảm, người đàn ông cũng ngược lên.

Hai người mắt nhìn mắt, anh mỉm cười với cô và cô cũng cúi đầu mỉm cười.

“Sao anh lại làm việc ở đây?” Cô ngồi xuống đối diện với anh và thận trọng hỏi.

“Gần công ty của em có một vụ án liên quan đến người lao động cần trọng tài phân xử, bọn anh tới tìm thêm bằng chứng.” Anh mỉm cười nói.

“Vậy ông chủ không mời bọn anh dùng cơm à?” Cô giả vờ thoải mái.

“Các đồng sự đã đi nhưng anh thì không.”

“Sao vậy?” Bình thường anh sẽ không tách nhóm.

“Mì thịt bò ở đây rất nổi tiếng, anh đã muốn tới ăn từ lâu.” Anh cười cười.

“Anh gọi mì chưa?”

“Chưa, anh chờ em tới.”

“Ở đây có món mì thịt bò nạm ngon tuyệt vời, để em gọi cho anh!” Nói xong, cô vội vã quay đầu như thể sợ kêu chậm một chút anh sẽ chết đói hoặc đứng dậy bỏ đi.

Cô định kêu người phục vụ, nào ngờ nam thanh niên kia đã cầm thực đơn đứng sau lưng cô.

“Ha ha, cô Kiều, cô muốn ăn gì?” Nam thanh niên cầm bút giả bộ ghi chép.

“Phiên anh cho tôi hai tô mì thịt bò nạm.”

“Ha ha, vị này là bạn trai của cô à?” Nam thanh niên thử thăm dò thiếu tế nhị.

“Hai tô mì thịt bò nạm.” Kiều Duy Đóa lặp lại những chữ này, ngoài ra cô không trả lời thêm gì nữa.

Nam thanh niên tức giận bỏ đi.

Thấy cảnh tượng đó, anh bật cười.

“Anh cười cái gì?” Duy Đóa bị cười đến chẳng hiểu ra sao.

“Anh cười vì người đẹp đúng là người đẹp, số đào hoa vẫn còn rực rỡ. Anh lại làm bia đỡ đạn rồi!”

“Tư Nguyên, anh đừng giễu cợt em!” Cô lúng túng nói.

Cô không biết cách để giải quyết đám ong bướm này.

Tư Nguyên vẫn cười, cười đến độ cô cũng phải cười theo.

Khi đôi môi khẽ nhếch nụ cười, thì mọi câu nệ dường như đều tan biến. Bạn bè lâu năm đúng là bạn bè lâu năm, cô cứ ngỡ lúc hai người gặp nhau sẽ rất ngượng nghịu, nhưng hóa ra lại ‘quen thuộc’ nhanh đến vậy.

Không ai trong bọn họ phát hiện, ngoài cửa sổ bằng kính có một cái bóng cao lớn với một đôi mắt lạnh lẽo đang quan sát.

Hình Tuế Kiến lạnh lùng nhìn hết cảnh tượng bên trong. Gã hiếm, rất hiếm thấy biểu hiện như vậy của cô, gần như không có.

Cô sẽ mỉm cười, sẽ thẹn thùng, sẽ nũng nịu. Mỗi một biểu hiện đều không mang chiếc mặt nạ thờ ơ mà phát ra từ ruột gan, trông xa lạ và phi thực tế.

Đó là Kiều Duy Đóa ư? Trước mặt tên đàn ông kia, là một Kiều Duy Đóa rất ít cảm xúc sao? Ánh mắt của Hình Tuế Kiến dần dần chìm xuống nặng nề.

68. Q.3 - Chương 8

Hai người mỗi người một tô mì, không biết vì sao hôm nay tô mì lại rất ít thịt bò.

“Bây giờ dân buôn bán càng ngày càng gian manh.” Tư Nguyên cười cười, gấp hết mớ thịt bò nằm trong tô của mình bỏ qua cho cô.

Duy Đóa cũng mỉm cười rồi gấp phân nửa tô mì của mình qua cho anh. Cô ăn rất ít, một tô mì chỉ làm anh no khoảng bảy phần, nếu không chia ra mà bỏ mứa thì rất lãng phí.

Suốt nhiều năm qua, hai người đã luyện thành thói quen tự nhiên. Họ không hề phát hiện, cách san sẻ thức ăn đó lọt vào mắt của nam thanh niên ở trong quầy thu ngân và Hình Tuế Kiến đứng ngoài cửa sổ lại thân thiết biết nhường nào.

Ánh mắt của Hình Tuế Kiến càng lúc càng chìm nặng.

Hai người ở bên trong hoàn toàn không có cảm giác gì, bọn họ vẫn yên lặng ăn mì. Lát sau, Tư Nguyên phá tan sự im lặng trước, “Tôi qua em tìm anh có việc gì?”

“Sao ạ?” Duy Đóa sửng sốt.

“Khuya hôm qua, chính xác là rạng sáng hôm nay.” Anh nhắc cô, “Em muốn nói chuyện với anh trong QQ, anh chờ hoài nhưng không thấy, khi anh gõ tin cho em thì em logout rồi.”

Duy Đóa sợ run, tối qua cô quả thực muốn nói chuyện với anh, nhưng sau đó không biết mở miệng ra sao nên đã logout. Sáng giờ cô chưa có cơ hội để mở máy tính, dĩ nhiên không biết anh tìm cô. Nhưng vấn đề này không phải trọng tâm, mà trọng tâm là...

“Sao anh biết em tìm anh?” Cô thật kinh ngạc.

“Khi em muốn gõ tin gửi cho ai đó trong QQ, khung đối thoại sẽ hiện ra trạng thái đang gõ của đối phương.”

[1] Anh giải thích với cô.

[1] Giống yahoo đó các bạn, khi chúng ta muốn gõ tin thì nếu bên kia mở khung chat của mình, nó sẽ hiện ra trạng thái VD: Cún's mom is typinh... Chắc chú thích này là thừa, nhưng phòng hờ các bạn ko hiểu ý mình. (*_*)

Điều này đúng, nhưng...

“Vậy anh mở khung đối thoại với em làm chi?” Cô nghi hoặc.

Tư Nguyên nhất thời im bặt, một hai phút sau anh mới nói: “Không, vừa khéo anh cũng muốn tìm em nói chuyện.” Trên thực tế, từ ngày ‘xa nhau’ tới giờ, dù đang ôn bài tập anh vẫn luôn có thói quen mở khung đối thoại, thường xuyên quét mắt nhìn nó vài lần, hi vọng ngày nào đó sẽ thấy cô ‘gõ cửa’.

Duy Đóa dường như đã hiểu nhưng vẫn ngờ ngợ, “Sao anh không trực tiếp tìm em?” Vì sao nhớ cô mà không chủ động gọi điện thoại?

“Mấy lần trước gọi điện cho em, em đều nói mình bận nhiều việc.” Tư Nguyên cười buồn, nói bằng giọng vài câu rồi vội đầu tiếp tục ăn mì.

Da mặt anh rất mỏng, một lần cự tuyệt, hai lần lại cự tuyệt, anh cũng không biết phải làm sao.

Duy Đóa không thể nào biện hộ cho bản thân mình, vì cô quả thực có nói thế.

“Vậy sau đó thì sao?” Cô nhẹ giọng hỏi.

Thực ra cô chỉ ‘giận dỗi’ vài ngày thôi, cô cũng rất muốn gặp anh.

“Sau đó...” Anh ngập ngừng, “Anh cũng bẽ bộn công việc...”

Bận rộn? Đúng thế, ai cũng bẽ bộn công việc.

Cô lập tức nghĩ đến lý do anh bận rộn, “Đúng, chúng ta ai cũng bận bịu nhiều việc, càng ngày sẽ càng bận bịu hơn. Bởi vì, mai này chúng ta đều có con đường riêng cho cuộc sống của mình! Có lẽ, chúng ta đừng tốn nhiều thời gian với nhau, giảm gặp mặt là cách tương đối trực tiếp nhất.” Giọng cô nghe thản nhiên, thậm chí là nhẹ nhàng.

Tư Nguyên nhìn cô chăm chú. Cô lại muốn hờ hững với anh, cố gắng như vậy, tận lực như vậy, khiến người ta phải đau lòng. Hóa ra, trù tính chuẩn bị kết hôn của anh thực sự đã gây khó xử cho cô.

Im lặng hồi lâu sau, anh hỏi: “Giảm bớt gặp mặt, thậm chí không làm bạn nữa, em cảm thấy đó là cách tốt nhất cho tương lai của chúng ta?” Thực ra, thâm tâm anh luôn khát vọng tiến xa hơn một bước so với trước.

“Có lẽ vậy.” Duy Đóa cúi đầu.

Ban này bầu không khí còn rất thoải mái, chẳng biết vì sao bây giờ lại biến thành nặng nề.

Tư Nguyên thở dài, sẽ không gặp nhau nữa sao? Có lẽ cô sẽ không, nhưng anh thì sẽ.

“Em hiểu lắm rồi, anh bận rộn vì...” Nói tới đó, bỗng dưng anh không biết nên mở miệng thế nào.

Anh sợ nói ra làm cô phải chịu thêm áp lực tâm lý, anh biết cô kiên nghị nhất là điều gì.

“Anh bận bịu là vì phải giải quyết một việc, do anh phạm sai lầm lớn làm đối phương bị tổn thương nặng nề, nên dù việc ấy có lớn đến đâu anh cũng ráng bù đắp và lấy được sự tha thứ. Trước đây, anh không thể tới bên em, không có nghĩa là anh lảng tránh em.” Anh giải thích rồi cẩn thận hỏi, “Em đã hiểu chưa?”

“Anh đang nói về công việc à?” Anh phạm sai lầm lớn trong công việc sao?

Tư Nguyên dừng lại và cuối cùng cười nhẹ. Anh không dám thể hiện nhiều, anh sợ sẽ làm cô gặp phiền phức.

“Anh muốn xin em đừng nên thay đổi thái độ với anh, ít nhất tạm thời không cần.” Nếu ngay cả tình bạn cũng không được, anh sẽ rất sợ hãi.

Duy Đóa ngỡ ngàng, cô nghe có điều gì đó bất thường. Tư Nguyên chưa từng gò ép và làm cô khó xử bất kỳ việc gì, Tư Nguyên đối với cô rất tốt nhưng không thể yêu thương cô. Bởi vì, cô không đáp ứng được các quy tắc của anh, vậy mà hiện giờ anh lại xin cô tạm thời đừng lảng tránh. Cô không hiểu, bỗng dưng cô không thể nào hiểu nổi tâm tình của anh. Tại sao đàn ông đều làm người ta khó nắm bắt như vậy?

“Dĩ nhiên em sẽ không lảng tránh, sau khi gặp lại anh, em tin giữa nam nữ cũng tồn tại một tình bạn mãi mãi!” Cô vội cất giọng nhẹ nhàng.

Tư Nguyên cứng đờ, thông minh như cô mà lại không hiểu.

Anh thở dài thườn thượt.

“Sức khỏe Tiểu Lộng có tốt hơn không?” Anh đành lảng sang chuyện khác.

“Tốt, con bé khỏe lắm.”

“Công việc mới của em thế nào?” Anh lại hỏi tiếp.

“Rất tốt.”

“VẬY... em không sống chung với anh ta nữa chứ?” Giọng Tư Nguyên có chút căng thẳng.

Tim anh đập rất nhanh và rất sợ cô gật đầu.

Duy Đóa trầm mặc, sự trầm mặc này đồng nghĩa với ngầm thừa nhận.

Tư Nguyên cười gượng, “Chắc bọn em sống tốt hả?”

Anh lo lắng nửa khuya cô tìm tới anh là do bị oan ức, nên không đợi cô trả lời trong QQ, anh liền ‘không nhìn được’ mà đến gần đây làm việc.

“...” Cô không biết phải nói làm sao.

“Chuyện của Tiểu Lộng em đừng lo, anh sẽ từ từ giúp em giải quyết.” Anh nghĩ cô và người kia sống với nhau là vì bệnh tình của Tiểu Lộng.

“Không phải, em... hình như đang rơi vào một cái bẫy...” Cô ấp úng.

Cái bẫy? Tư Nguyên nín thở.

“Em... từ lúc sinh ra tới giờ, lần đầu tiên em thấy vô cùng sợ hãi... em cảm giác hình như mình bắt đầu không nắm được gì trong tay...”

“Em rõ ràng không yêu anh ta, em rõ ràng căm thù anh ta, nhưng em lại có thể nhận sự âu yếm giữa hai người.” Lê nào tiềm ẩn trong cô là một phụ nữ dâm dăng?

“Lúc anh ta đối xử tốt với em, em thậm chí thay anh ta bào chữa sai lầm trong quá khứ; khi anh ta đối xử dừng dừng với em, lòng em sẽ nảy sinh oán giận, em sẽ dừng dừng hơn so với anh ta.” Tại sao lại như vậy?

“Anh ta về nhà sớm, ở cùng với anh ta làm em mất tự nhiên; anh ta về trễ, em lại thấy khó chịu.” Cô hoảng hốt nắm lấy tay anh, dốc bầu tâm sự, “Anh có thể nói cho em biết, rốt cuộc em bị làm sao thế?” Có phải thần kinh của cô gặp vấn đề?

Tư Nguyên càng nghe càng cảm thấy trái tim mình giá lạnh.

Thật lâu sau, anh vỗ nhẹ tay cô mỉm cười an ủi: “Đóa à, em không bị bệnh.”

Cô không bị bệnh, vậy đây là cái gì? Ánh mắt cô càng khẩn cấp tìm kiếm một câu trả lời an tâm.

“Em đang yêu.” Dứt lời, anh chợt thấy trái tim mình hoang vắng.

69. Q.3 - Chương 9

Cô ngược mắt lên đầy ngờ vực, hỏi thật khê: “Em đang yêu à?”

Chuyện yêu đương là việc đáng vui mừng và hạnh phúc, vì sao nghe giọng cô lại buồn giá đến vậy?

“Đúng thế, em đang yêu.” Tư Nguyên cũng trả lời rất nhẹ, vô cùng nhẹ.

“Ha ha, sao có thể chứ?” Kiều Duy Đóa bật cười.

Tư Nguyên nhìn cô chăm chú, cô không phát hiện ra sao? Nụ cười của cô thật gượng ép, thật hoảng loạn.

“Em đã từng nghe ca khúc cũ này chưa? Bài ‘hội chứng tình yêu’ [1] của Hoàng Thư Tuấn.”

“Xưa giờ em không nghe nhạc, em không có hứng thú với mấy dòng nhạc lộn xộn này.” Cô vội vàng đáp.

[1] Nguyên tác: Luyện ái chứng hậu quả () các bạn tham khảo bài hát ở link này. <https://www.youtube.com/watch?v=1lgOff9-SWM>

Tuy nhiên, anh khe khẽ hát:

Về nguyên nhân phát sinh hội chứng tình yêu.

Đến nay vẫn cứ là điều bí ẩn nhất.

Bất kể giới tính, tuổi tác, nghề nghiệp, cân nặng, bằng cấp, diện mạo và nhóm máu...

Không có ai có thể miễn dịch.

...

Đây rõ ràng là một ca khúc có tiết tấu nhanh nhưng anh biến đổi giai điệu của nó thành thật chậm, làm người ta vừa khóc vừa cười trong tình yêu và ngay sau niềm vui đó là tâm trạng buồn man mác.

Cuối cùng tình yêu là đám mây không nắm được.

Nhưng anh muốn nói với em.

Trong những năm tháng anh cô đơn.

“Đủ rồi.” Rốt cuộc là anh muốn nhắc nhở cô điều gì?

Tư Nguyên hết như không nghe thấy lời cô, vẫn dựa lưng vào thành ghế nhẹ nhàng ngâm nga:

Sự dịu dàng của em giải thoát nỗi cô tịch trong anh.

Mang cho anh một niềm vui to lớn.

Làm linh hồn anh rung động.

Rốt cuộc cô tức giận cắt ngang lời anh, khiến anh không thể tiếp tục hát được nữa.

Tư Nguyên nhàn nhạt nói: “Bài hát này dành cho kẻ ngốc kiêu ngạo lại thẹn thùng, thông minh nhưng đau thương.” Cô kể đủ loại bệnh trạng, đều phù hợp với hội chứng tình yêu, mà cô chính là kẻ lạc đường vấp vung ngốc nghếch. Còn anh, cuối cùng vẫn vô duyên để hát trọn vẹn một bài.

“Ngay cả bản thân em cũng không biết cảm giác hiện giờ của mình là gì, làm sao anh có thể nhìn thông suốt được?” Phản ứng của Duy Đóa rất dữ dội, cãi lại rất gay gắt.

“Cảm giác tình yêu là một loại trực giác, một sự phán đoán, người khác có thể dễ dàng nhận thấy màu hồng đó.” Thực ra, tại sao anh biết ư? Vì anh đang kẹt trong hội chứng tình yêu mà không thoát ra được.

“Vậy tại sao em không thấy anh có thứ sắc màu đó?” Duy Đóa lập tức phản bác.

Anh sắp đính hôn, hẳn phải là màu hồng càng thêm lung linh, đúng không?

Anh im lặng, lâu thật lâu sau anh mới trả lời một câu, “Vì anh không phải đang yêu.” Thế giới tình cảm của anh luôn trắng xóa, anh đã từng vừa khát vọng vừa sợ hãi người kia tới chiếm giữ.

Duy Đóa vùi mặt vào lòng bàn tay, cô có cảm giác thật mệt mỏi. Đúng vậy, sao cô lại quên mất, Tư Nguyên chỉ tìm một người thích hợp.

“Cứu, cứu em với...” Cô không muốn yêu đương với Hình Tuế Kiến, cái cảm giác chệch đường ray này quá đáng sợ.

“Em nói gì?” Giọng cô rất nhẹ, dường như chỉ nghiền nghẹn trong cổ họng khiến Tư Nguyên nghe không rõ.

“Không, không có gì cả...” Duy Đóa bịt mắt, lắc đầu thật mạnh.

“Đóa à, anh không biết phải nói gì... Có thể giữa hai người đã từng có vài va chạm, nhưng nếu hai người nghiêm túc thì đôi khi em đừng quá bướng bỉnh; đừng quá chú ý đến tôn nghiêm; đừng xem nhẹ âm thanh chân thực từ đáy lòng; đừng...” Thực ra đầu óc anh cũng rối bời và đau đớn tê dại, “Nếu em thật sự thích anh ta, vậy thì đừng... phí hoài thời gian, có một số người, một số việc, một khi lỡ mất chính là cả đời nuối tiếc...”

“Anh đừng nói nữa!” Cô bịt lỗ tai, từ chối nghe tiếp.

Cô không thể yêu thích Hình Tuế Kiến!

“Nếu mọi suy đoán của anh đều sai... hoặc anh ta không phù hợp với em... Vậy thì đến với anh đi...” Anh nhìn cô chăm chú và nắm lấy tay cô, sắc mặt đờm buồn: “Em hãy nhớ kĩ, anh... mãi mãi là bạn của em...”

...

Trên đường đi bộ từ tiệm mì về công ty, tâm trạng của Kiều Duy Đóa rất tệ. Cô suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều thứ.

Thời còn đi học, cô thật sự rất ghét Hình Tuế Kiến, nhưng tại sao chứ? Thực ra, có nhiều nam sinh còn xấu xa hơn Hình Tuế Kiến. Cô từng chứng kiến Thiện Tiểu Phi ngồi ghế đầu tiên ở dãy bàn thứ ba cố ý sờ ngực Hứa Diễm trong giờ học, lần nào Hứa Diễm cũng muốn khóc nhưng chỉ hèn nhát giận đỏ mặt mà không dám nói lời nào.

Cô đi báo với giáo viên chủ nhiệm, kết quả khi giáo viên chủ nhiệm đặt câu hỏi thì Hứa Diễm thề thốt phủ nhận. Thậm chí còn buộc tội cô cố ý chằm ngòi chia sẻ tình bạn bè. Đối với người như vậy, lần tiếp theo lại bắt gặp Thiện Tiểu Phi với tay vào trong váy của Hứa Diễm, cô chỉ chăm chú lắng nghe giảng bài mà vờ như chẳng thấy.

Còn Từ Khắc ngồi dãy bàn thứ ba ghế số sáu, cứ tới ba giờ chiều mỗi ngày sẽ biến mất. Có lần tài xế lái xe trên đường, cô thấy Từ Khắc đang uy hiếp nhóm học sinh tiểu học trường bên cạnh trong ngõ hẻm, ép các em phải giao tiền tiêu vặt. Ngoài ra, trong lớp có Hồ Minh tỏ tình với Chu Mẫn. Sau khi bị từ chối, cậu ta đi rêu rao khắp nơi rằng Chu Mẫn đã ngủ với vô số người...

So với bọn họ, thành tích học tập của Hình Tuế Kiến rất kém, nhưng phẩm hạnh không đến nỗi tồi. Cô nghe nói, gã còn đánh ba tên Thiện Tiểu Phi, Từ Khắc và Hồ Minh. Lúc bị xử phạt, gã chẳng hề đưa ra nguyên nhân mà chỉ nói lí do duy nhất là, trông bọn họ xấu quá làm gã chướng mắt.

Gã kéo bè kéo lũ đánh nhau là vì nam sinh trường kế bên chạy tới gây hấn, nói học sinh trường bọn họ không phải thứ ‘phá gia chi tử’ thì cũng là đồ mọt sách. Đôi bên đấu đá với nhau vài lần, các nam sinh trường kế bên trông thấy gã đều rụt rè sợ sệt và gọi gã bằng một tiếng ‘đại ca’.

Năm đó đám học sinh trẻ người non dạ, nhóm con ông cháu cha [2] luôn tìm kiếm những điều phấn khích. Thực ra, họ còn lén lút mua đi bán lại những thứ nguy hiểm phạm pháp, thậm chí có tên ‘phá gia chi tử’ còn âm thầm nói với Hình Tuế Kiến, anh ta có thể đưa con đường phát tài này cho gã. Thế nhưng Hình Tuế Kiến từ chối ngay.

[2] Nguyên tác: phú nhị đại - thế hệ con nhà giàu thứ hai là thuật ngữ dùng để chỉ các cậu ấm, cô chiêu thuộc thế hệ 8X của các chủ công ty, tập đoàn hoặc con cái cán bộ làm to ở TQ.

Lúc đó cô nghĩ mình không quan tâm tới chuyện bên ngoài, một lòng muốn đọc sách thánh hiền. Tuy nhiên, hóa ra mọi hành vi của người bạn học ngồi kế bên cô đều yên lặng để ý.

Mỗi một việc gã làm, bất kể là xấu hay tốt, dưới đáy lòng cô vẫn âm thầm phỉ nhổ, khinh bỉ và kháng nghị. Nhưng thời đi học, Hình Tuế Kiến không lén sờ ngực cô, không cướp giật đồ của cô, ngoài chuyện kia ra thì gã thậm chí chưa có lỗi gì to tát với cô. Vậy rốt cuộc tại sao cô căm ghét gã đến thế? Hơn nữa, không phải cô áp dụng biện pháp làm nơ với những kẻ đáng ghét này ư?

Cô cẩn thận nhớ tới, khi đó cô thấy Hình Tuế Kiến quá nguy hiểm. Gã sống ở một thế giới khác, khiến người sống trong tháp ngà như cô thật kích thích. Có đôi khi, những hành vi ‘chệch đường ray’ hay ‘sa đọa’ của gã làm lượng adrenalin của cô tăng cao, thỉnh thoảng cô cũng muốn thử truy đuổi thứ cảm giác nguy hiểm này. Giống như đi học lái xe, cô muốn tìm sự phấn khích. Cuộc sống đã hình thành thì không thay đổi, cô sợ bị thay đổi nhưng cũng chờ mong được thay đổi.

Thực ra, Kiều Duy Đóa cô là một cô gái miệng nói một đằng, bụng nghĩ một nẻo không hơn không kém! Vậy lẽ nào cô thật sự không hề động lòng với sự ‘kích thích’ kia?

Một sợi dây đàn căng cứng nào đó phút chốc đứt ngang.

...

Cô mới vào công ty thì đã lập tức cảm giác được bầu không khí kì lạ.

Hình Tuế Kiến đi vắng, cô sinh viên làm thêm thu mình ở một bên. Trong sảnh tiếp khách có một người phụ nữ xinh đẹp do nhan sắc được chỉnh sửa nhẵn nhụi ngồi đó, còn Ôn Ngọc đang pha trà.

“Xin hỏi, bác là...” Cô tưởng khách hàng nên đi lên chào đón.

Tiếp đãi khách hàng là một trong những công việc của cô.

“Cô là Kiều Duy Đóa à?” Đối phương cắt ngang lời cô, hỏi thẳng thừng.

“Vâng ạ.” Cô vừa gặt đầu thì bất ngờ một tiếng ‘bốp’ vang lên, một cái tát nẩy lửa phía đối diện ném tới.

70. Q.3 - Chương 10

Khi mọi khoảng trống của cuộc sống đều bị một người đàn ông chiếm đóng, bạn sẽ có cảm giác gì? Cô đang nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề ấy, thì cái tát này đã chặt đứt sợi dây đàn căng cứng trong lòng cô.

“Mày là đồ dê tiện, mày phá hủy mười năm tuổi xuân của con trai tao, bây giờ mày còn mặt dày tới bám núm nó hả?” Bà Hình Nhân mắng nhiếc, “Tao đánh chết mày!” Vừa dứt lời, bà lại đánh đá vung mạnh tay.

Lần đầu bị đánh là vì cô chưa chuẩn bị, lần thứ hai bị đánh nữa thì cô chính là bị coi thường. Kiều Duy Đóa túm lấy tay bà Hình Nhân, dùng ánh mắt băng giá quan sát bà ta.

Cô không ngoan ngoãn ‘phối hợp’ chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa, càng khiến bà Hình Nhân bùng bùng tức giận. Bà Hình Nhân định đánh tiếp, nhưng không biết cô lấy đâu ra sức mạnh mà cầm chặt cổ tay bà Hình Nhân, ánh mắt giá rét đến đáng sợ.

Kiều Duy Đóa lập tức biết rõ thân phận của đối phương, nhưng kêu cô để mặc cho người tự do đánh mắng? Nằm mơ đi!

Ôn Ngọc đang pha trà thì nghe bên ngoài có tiếng ồn ào, cũng vội vàng chạy ra.

“Bác Hình, đã xảy ra việc gì?” Khi thấy cảnh hai người giằng co, và trên gương mặt trắng mịn của Duy Đóa hẳn rõ năm dấu ngón tay thì cô bỗng cứng đờ.

“Bác Hình, bác đừng làm vậy, chờ A Kiến về hẵng tính, mọi người hãy ngồi xuống từ từ nói chuyện đi!” Ôn Ngọc bước lên can ngăn và nói với Kiều Duy Đóa: “Cô cũng ngừng tay được không? Bác Hình lớn tuổi rồi, cô nắm tay bác ấy chặt quá, coi chừng bác ấy bị thương!” Cổ tay bà Hình quả thật đã bị Kiều Duy Đóa túm thành ngón tròn đỏ au.

“Bà ta phải hứa sẽ không đánh nữa thì tôi mới thả.” Kiều Duy Đóa ra điều kiện.

“Nhìn đi, cô ta dám uy hiếp tôi kìa!” Bà Hình Nhân nghe xong thì bật cười ha hả.

“Tôi không phải uy hiếp mà tôi sợ nếu bà còn dám động tay một lần nữa, thì tôi sẽ trả đủ cho bà mười cái tát!” Kiều Duy Đóa lạnh lẽo nói.

Với những người dám lăng nhục cô, cô phải kiềm chế lắm mới không chống trả đã là quá nể tình.

Bà Hình Nhân hít một hơi lạnh toát, không thể tin vào tai mình. Tuy nhiên, biểu hiện của Kiều Duy Đóa rất nghiêm túc, khiến người ta không thể hoài nghi cô đang ra oai phủ đầu.

Ôn Ngọc sợ làm lớn chuyện nên vội kéo giãn hai người ra và cất giọng giảng hòa, “Bác Hình, bác ăn trưa chưa?”

“Ăn trưa hả? Bác bị thằng con quý cho leo cây, làm gì có cơm nước mà ăn?” Bà Hình Nhân trừng mắt nhìn Kiều Duy Đóa, gằn giọng.

“A Kiến tạm thời có chút việc quan trọng nên anh ấy thất hẹn, để cháu đi liên lạc! Hay thế này nhé, bác Hình, cháu và bác đi ăn trưa trước...” Đây là công ty, là nơi làm việc, nhưng bầu không khí có vẻ quá ngột ngạt, Ôn Ngọc sợ Hình Tuế Kiến trở về sẽ nổi cáu nên nhanh trí kéo bà Hình đi.

Trên thực tế, cô không ngờ bà Hình lại tới đây. Lúc Kiều Duy Đóa vừa bước chân ra cửa, thì Hình Tuế Kiến cũng nói gót theo sau. Tuy nhiên, bà Hình nói mình đã chờ ở nhà hàng nhưng chẳng thấy tăm hơi đứa con

traí, thậm chí gọi điện thoại mà gã không tiếp. Tóm lại, bà Hình tưởng rằng Kiều Duy Đóa cố tình xúi giục con trai đừng tới gặp bà.

Đây là lần đầu bà Hình Nhân gặp Kiều Duy Đóa, nhưng những việc xảy ra trong quá khứ đã khiến bà sớm tạo thành mối hận thù với Kiều Duy Đóa.

“Ôn Ngọc, cháu thật đứa con gái chân chất, tình hình như vậy mà cháu còn đắn đo lo nghĩ! Bây giờ lòng dạ đàn bà rất ranh ma, nếu cháu còn giữ kiểu nói chuyện đàng hoàng ấy, thì sớm muộn gì A Kiến cũng bị hồ ly tinh bắt mất!” Bà Hình Nhân tức giận bắt bình thay cho Ôn Ngọc, nên vừa giáp mặt là bà đã sỉ nhục Kiều Duy Đóa ngay.

Ôn Ngọc khẽ liếc nhìn Kiều Duy Đóa một cái, rồi ôn tồn an ủi bà Hình Nhân, “Bác Hình, bỏ đi, A Kiến biết ai tốt với anh ấy mà. Ba cái thứ kích thích này chỉ là trò chơi thôi, sớm muộn gì anh ấy cũng ‘chơi’ chán ngấy. Bác đừng tức giận mà làm hại mình nhé.”

Giọng điệu ôn tồn của chị ta như một con dao cắm sâu vào trái tim Kiều Duy Đóa. Kể ‘sớm muộn gì cũng bị chơi đến chán ngấy’ là cô chỉ đứng đưng nhìn cảnh hòa thuận của mẹ chồng nàng dâu tương lai.

Bà Hình Nhân cười khẩy, nói thẳng mặt: “Ôn Ngọc, cháu đừng để thua kém, hãy quản lý thật kỹ túi tiền của nó! Chỉ cần mình quản lý túi tiền của đàn ông thật chặt, thì anh ta không còn mù quáng bị đàn bà lường gạt. Mấy hạng đàn bà đó thấy hết tiền để ‘mồi’ sẽ tự động biến thôi!”

Lời xía xối này như một cái tát nặng nề lên mặt Kiều Duy Đóa.

“Cháu hiểu, việc gì cháu cũng hiểu, bác Hình đừng tức giận làm tổn hại sức khỏe.” Ôn Ngọc vâng lời mà không phản bác, cô chỉ muốn đưa bà Hình ra ngoài nên mọi thứ đều theo ý bà. “Chiều nay bác cháu ta cùng dạo phố nhé, cái đại lý cháu sang nhượng gọi điện thoại báo có hàng Gucci mới về, cháu với bác tới xem đi.”

“Thế hả? Vậy có được chiết khấu như trước kia không?” Rốt cuộc lực chú ý của bà Hình Nhân cũng được phân tán.

Ôn Ngọc mỉm cười, “Bác Hình, bác Vương rất yêu thương bác, bác đâu cần chiết khấu chứ!”

Được tặng bốc làm tâm trạng bà Hình Nhân khá hẳn, “Thương thì thương nhưng có chiết khấu bác thấy vui hơn.”

“Bác yên tâm, bác Hình muốn chiết khấu kiểu nào thì Ôn Ngọc cháu cũng nhất định lấy được.”

Tiếng hai người càng lúc càng xa, mùi thuốc súng đậm đặc của cuộc chiến cũng lập tức tan thành hư ảo.

Kiều Duy Đóa cứng đờ trở về chỗ ngồi, tâm trạng cô rất kém.

“Chị có sao không?” Cô sinh viên làm thêm ở phía đối diện dè dặt hỏi.

Người có mắt đều nhìn thấy bà Hình với chị Ôn Ngọc đứng chung một chiến tuyến, đưa Kiều Duy Đóa trở thành một cô gái thiếu đứng đắn và bài xích mạnh mẽ.

“Không sao, tôi ổn lắm.” Đây chỉ là việc nhỏ, không thể đánh bại được cô.

Cô sinh viên làm thêm trầm mặc một lát rồi nói: “Kỳ thực, em cũng đứng về phía chị Ôn Ngọc.”

Môi cô khẽ giật, cô có mắt để nhìn.

“Chị và ông chủ không hợp, chị Ôn Ngọc mới là người phù hợp nhất với ông chủ.” Hai người lạnh lùng như thể thì làm sao có thể sưởi ấm cho nhau?

Duy Đóa đứng dậy khiến cô sinh viên làm thêm phát hoảng, “Em... em không có ý gì cả...” Đừng nói chị ta thẹn quá hóa giận mà muốn đánh cô nhé?

“Tôi muốn đi dạo phố.” Câu nói không đầu không đuôi của cô khiến cô sinh viên hoàn toàn kinh ngạc.

“Được, nhưng...” Nhìn tình hình này thì chị Ôn Ngọc sẽ đi với bà Hình cả buổi chiều, công ty chỉ còn hai người bọn cô.

Kiều Duy Đóa không nói thêm gì mà xoay gót đẩy cửa rời khỏi công ty.

“Nhưng em... hơn ba chiều em phải tới trường...” Cô sinh viên làm thêm bỗng đứng ngơ ngẩn, lời nói trên vành môi biến thành lí nhí. Bởi vì, dường như cô thấy khóe mắt của Kiều Duy Đóa rướm lệ? Chắc cô nhìn nhầm rồi...

...

Đã gán ghép cô là kẻ hám của, vậy thì cô sẽ làm bọn họ sáng mắt!

Kiều Duy Đóa chạy thẳng tới cửa hàng mỹ phẩm chăm sóc da đắt tiền, chỉ Đông chỉ Tây mà phớt lờ việc mình có cần dùng nó hay không, cô đều mua tất tần tật! Kế tiếp cô tới cửa hàng thời trang xa xỉ, quơ hết bộ đồ này tới bộ đồ khác đưa cho nhân viên bán hàng. Sau đó là quần áo của Tiểu Lộng, một cái áo khoác trẻ em cả ngàn đồng nhưng cô cũng gom luôn.

Cửa hàng đặc biệt mở một lối VIP cho cô, để cô đem đi thẳng tới quầy thu ngân. Mới hai tiếng đồng hồ mà trước mặt cô đã chất một đống túi giấy đủ màu xanh hồng tím đỏ.

“Thưa cô, trong quá trình kết toán, ba chiếc thẻ của cô đều đã vượt hạn mức tín dụng (over limit), xin hỏi chúng tôi nên làm sao ạ?” Quản lý cửa hàng cung kính hỏi.

Cửa hàng đã mở mười năm nay, nhưng đây là lần đầu tiên thấy một khách hàng mua sắm bạo tay như vậy.

“Gọi vào số máy này, kêu anh ta tới đây!” Cô ném số điện thoại của gã cho quản lý cửa hàng.

Ha ha, cô rất muốn thấy cảnh cô tiêu hết tiền của gã, để xem gã ăn nói thế nào với Trần Ôn Ngọc!

Nửa tiếng sau, một bước chân vững chãi xuất hiện trước mặt cô. Trên người gã nồng nặc mùi khói thuốc và ánh mắt gã tối sầm rất đáng sợ.

Cô mỉm cười nhưng đáy mắt phẳng lặng, “Xin anh thanh toán giùm!”

Gã liếc thoáng cái hóa đơn dài hơn tờ số, nhíu mày nói: “Em có biết dạo này kinh tế Ôn Thành rất tiêu điều không?” Mua sắm hơn một triệu đồng, cô điên rồi chắc? Gã đưa hết tiền cho Ôn Ngọc mua nhà, nên trong tài khoản cá nhân còn rất ít tiền mặt.

Cô cười càng tươi hơn, “Tôi không biết, tôi chỉ biết mình muốn mua, thích mua mà thôi.”

Sự nhông nhèo của cô làm gã nhíu mày, nếu phải sử dụng tiền công ty thì gã không có cách nào để ăn nói với đám người Ôn Ngọc.

Thấy gã bị ‘khó xử’, nụ cười trong lòng cô càng thêm lạnh giá. Cô đi từng bước về phía gã và dừng chân trước mặt gã, “Hình Tuế Kiến, anh nhất định phải thanh toán, vì...”

Cô nói rất khẽ, “Đó là chi phí chơi gái anh phải trả cho tôi!” Tư Nguyên nhầm rồi, bọn họ không yêu nhau mà là một bên mua và một bên bán, đây là mối quan hệ duy nhất giữa bọn họ!

Toàn thân Hình Tuế Kiến rúng động, ánh mắt sắc bén của gã càng lúc càng tối hơn.

...

Cuối cùng, gã vẫn thanh toán ‘chi phí chơi gái’ này.

Mặt gã ngăm ngăm chở một xe quần áo và cô về công ty.

Mới hơn ba giờ chiều nhưng trong công ty vắng tanh, cả cánh cửa kính cũng khóa chặt.

“Lên lầu.” Gã bỏ lại yêu cầu lạnh tanh.

Cô cười khẩy nổi gót theo sau. Cô biết gã đang nổi giận, nghĩ tới việc gã vắt óc nghĩ cách giải thích với Trần Ôn Ngọc, mà cô muốn bật cười thích thú.

Đến phòng làm việc, gã đóng sầm cánh cửa lại.

“Kiều Duy Đóa, gặp lại người tình cũ khiến lòng em ngọt ngào như vậy sao?” Gã xoay người, hỏi băng quơ.

Cô cau mày.

“Em cởi hết đồ ra.” Gã bất ngờ nói.

Cô kinh ngạc.

“Không phải em nói mình bán thân sao? Hiện giờ tôi đang có hứng mua ‘gà’!” Gã hỗn xược kéo khóa quần xuống.

Mua ‘gà’ ư? Kiều Duy Đóa cắn đôi môi mình thành trắng bệch, cô định xoay gót cất bước nhưng con báo bất ngờ chồm tới... Cô chỉ kịp hét lên một tiếng rồi đất trời đảo lộn, lưng cô được đặt trên một mặt phẳng trơn bóng.

Đó là bàn làm việc của gã.

Cơ thể cô bị đè ép, hai chân bị bắt quăn ngang hông gã, đồng hồ sơ trên bàn đều bị hất bay xuống thảm.

“Anh điên rồi...” Mới nói tới đó thì răng môi của cô đã rơi vào một đôi môi khác.

“Anh đang cưỡng hiếp đấy!” Cô vội vã giơ đôi tay trắng ngần đẩy mạnh khoảng cách giữa hai cơ thể, dù chỉ vài tấc cũng đủ để cô đánh gọng lên án.

Cô không phải ‘gà’! Cô không muốn, không muốn mất hết nhân phẩm bị gã chiếm đoạt tại đây!

Mùi khói thuốc trên người gã lượn quanh chớp mũi cô, “Tôi sẽ từ từ dạy bảo em, để em ghi nhớ vĩnh viễn đừng bao giờ chọc thủng đàn ông bực dọc!” Vừa dứt lời, gã liền thô bạo đem mình đâm mạnh vào nơi sâu thẳm nhất của tâm hồn cô.

71. Q.3 - Chương 11

Do không có màn dạo đầu nên khi gã đi vào, trong nháy mắt cô đã cảm thấy đau rát. Cảm giác thiếu tôn trọng hòa trộn với cảm giác bị làm nhục, khiến cả trái tim và cơ thể cô đều đau đớn.

Cô xoay mặt tẩy sạch mọi cảm xúc, chỉ còn chừa một cơ thể lạnh như băng. Nhưng vì sao cô lại bật cười? Một tiếng cười đầy đắng cay và ngập tràn mai mỉa.

“Em cười cái gì? Tôi không cho phép!” Gã dừng động tác, nghiêm mặt ra lệnh.

Tiếng cười của cô thực sự quá chói tai.

“Anh buông tôi ra!” Cô đột nhiên mất kiểm soát, điên cuồng đùn đẩy và đâm thùm thụp trước ngực gã, “Tôi không phải ‘gà’, anh muốn tìm ‘gà’ thì bên ngoài có rất nhiều, tại sao phải là tôi? Tại sao phải là tôi?” Cô gào thét.

“Đúng, Kiều Duy Đóa tôi là ‘gà’, Trần Ôn Ngọc mới là hoa bách hợp; Kiều Duy Đóa tôi chỉ để anh dùng chơi đùa, Trần Ôn Ngọc mới là người vợ hiền ngoan!” Trái tim cô đau đớn như thể bị đè ép từng tấc từng tấc, lăn vòng qua các nẻo đường.

Những giọt nước mắt như chuỗi ngọc trai bị cắt đứt, lăn xuống từng hàng. Cô không muốn khóc, bởi sự kiêu ngạo của cô không cho phép. Nhưng tại sao những giọt lệ uất nghẹn, nhục nhã vẫn chầm chậm ứa ra từ khóe mắt cô? Đó là vì cô bị tổn thương, vì lúc này không những cơ thể bị lăng nhục mà cả danh dự cũng thế.

Tuy nhiên cô phải thừa nhận rằng, ngay từ khi bắt đầu thì giữa bọn họ đã là một cuộc giao dịch. Bỗng dưng cô thấy mình rất bẩn, bẩn đến độ không còn khả năng để chối cãi.

Cô hít sâu từng hơi, yêu cầu bản thân dưới bất kì tình huống tồi tệ nào cũng phải nuốt lệ vào tim, mặc cho nó lên men! Đừng khóc trước mặt gã, tuyệt đối đừng!

Dù cố đè nén nhưng đôi mắt cô vẫn lấp lánh ánh lệ, nhưng từ đầu chí cuối, trên môi cô vẫn chưa từng bật một lời van xin yếu đuối. Một chữ cũng chẳng có!

Cô thật vô lương tâm! Gã đã nhiều lần nói rằng, chỉ cần cô mang thai thì gã sẽ cưới cô ngay, lẽ nào gã còn biểu hiện chưa đủ? Những thứ khác gã không thể diễn giải rõ, bởi gã cũng có kiêu ngạo của riêng mình. Thế

nhưng người đàn bà này, mới giây trước còn làm gã muốn bóp chết, thì giây tiếp theo lại xúc động muốn xiết chặt cô vào lòng...

“Khóc gì mà khóc, đàn bà thật phiền phức!” Gã rút khỏi cơ thể cô, giả vờ lạnh lùng đẩy cô ra.

Gã ngồi trên ghế hít sâu từng hơi, để cơ thể mình bình tĩnh trở lại.

“Tôi sẽ không xin lỗi, đây không phải lỗi của tôi!” Gã không xin lỗi! Do cô mờ ám với kẻ khác! Gã là đàn ông, làm sao gã có thể chịu đựng được?

Gã thừa nhận mình ghen tị sắp phát điên.

Gã ghen tị có người ăn chung một bát mì với cô.

Gã ghen tị cô cười với tên kia.

Gã ghen tị cô lộ ánh mắt tin tưởng với tên kia.

Gã ghen tị tên kia sẽ làm cô sinh lòng oán hận, như thể gã chính là kẻ cản đường bọn họ tới với nhau.

Gã càng ghen tị hơn là trước mặt tên kia, Kiều Duy Đóa tràn đầy sức sống, chứ không phải lạnh lẽo buồn giá chẳng có độ ẩm như bây giờ.

...

Trong nháy mắt cơ thể cô bỗng rỗng tuếch, cô vẫn nằm trên mặt bàn lạnh lẽo với cơ thể giá rét và mệt mỏi khẽ chớp rèm mi, một động tác đơn giản như thế mà cô lại hao hết sức lực toàn thân.

“Tôi không muốn chơi nữa...” Cô đột nhiên phát hiện bản thân mình không còn đủ khả năng.

Cô rất sợ nếu cứ tiếp tục đùa giỡn, thì người không thể thoát ra chính là mình. Có thứ gì đó đã lặng lẽ thay đổi, lặng lẽ lên men giữa cô và gã. Điều ấy khiến cô vô cùng hoảng hốt.

Không muốn chơi nữa? Tên đàn ông kia vừa xuất hiện thì cô đã muốn nghỉ chơi? Khóe môi Hình Tuế Kiến khẽ nhếch lên lạnh lẽo.

Sau khi biến khỏi tiệm mì, gã chỉ tốn vài phút đã biết rõ tình trạng hiện nay của Lục Tư Nguyên. Nghe nói, anh ta từ hôn vì trong lòng đã có người yêu. Ha ha, hay cho câu trong lòng đã có người yêu!

“Tôi sẽ không thả em đi, trừ khi Hình Tuế Kiến tôi không muốn chơi nữa, không cần em nữa!” Dạ dày gã lửa giận kết tủa, đáy lòng gã rối loạn tung hoành, đầu óc gã bị khuấy đảo điên cuồng, khiến đôi môi gã thốt ra những lời lạnh tanh.

Gã biết hai người ở với nhau như không khí lạnh gặp ngày mưa tuyết, chỉ có băng giá càng thêm băng giá, nhưng gã vẫn không muốn thả cô đi!

“Tôi không yêu anh, tôi chán ghét anh, tôi căm thù sống chung với anh!” Cô thều thào như thể đang thuyết phục chính bản thân mình.

“Tôi không yêu anh, tôi chán ghét anh, tôi căm thù sống chung với anh”. Đã từ lâu gã biết đây là sự thật, trước nay gã chưa từng hy vọng xa vời, nhưng khi nghe chính miệng cô nói thì trái tim gã vẫn đau đớn dữ dội.

“Không quan trọng, dù sao tôi cũng không yêu em!” Gã đáp trả quyết liệt.

Cô cười khế, cười rất khế. Cô biết đây là một trò đùa, một sự trả thù, mọi âm áp đều là gian dối.

“Kiều Duy Đóa, đừng làm điều gì khiến tôi tức giận, những thứ có thể ẹ con em thì tôi sẽ không keo kiệt! Hiện giờ em chỉ có thể tốt với tôi, mắt chỉ có thể nhìn tôi!” Cô đừng hy vọng gã sẽ tác thành cho bọn cô!

Cô gắng gượng ngồi dậy, quần áo xóc xệch trông thật nhếch nhác, “Hình Tuế Kiến, anh là ai chứ? Tại sao tôi phải nghe lời anh?” Nếu cô yêu thì đợi đến ngày gã ngừng chơi đùa, cô sẽ có biết bao bí hiểm? Đây là điều gã ao ước ư? Vậy thì cô sẽ không để gã toại nguyện!

“Muốn chơi cũng phải để tôi chơi với anh!” Vừa dứt lời, cô thả cơ thể mình bỏ nhào về phía gã và tấn công quyết liệt.

Cô bắt đầu cào cấn gã, dẫu rằng bám xuống với cường độ dữ tợn như muốn cắn đứt cổ gã. Mọi đè nén trong lòng tràn ra như đê vỡ, tuyệt vọng [1] phóng về nguồn gốc cô căm ghét, làm cô y hệt một con thú bị thương.

[1] Nguyên tác: Nhất cổ móc óc: toàn bộ or tuyệt vọng với mọi việc (baidu).

Cô muốn thoát khỏi tay gã nhưng cô gần như tuyệt vọng phát hiện, chẳng biết từ bao giờ mình đã không thể thoát khỏi người đàn ông này. Gã không tránh đòn tấn công cũng chẳng hề chống đối, ngược lại còn chủ động hòa theo để mình và cô hòa quyện vào nhau...

Hai tiếng sau, sắc trời dần dần u tối.

Tiếng hơi thở dồn dập của cả hai cùng từ từ bình ổn, cô còn ngồi trên người gã và gã vẫn ôm chặt lấy cô. Hai cơ thể trần trụi, trong gã có cô và cô cũng thế.

Điện thoại của gã reo liên tục.

“Anh không bắt máy à?” Cả người cô mềm nhũn nhưng khóe môi vẫn nhếch nhếch cười châm chọc.

Điện thoại của gã đã reo ít nhất nửa tiếng rồi, khởi đoán cũng biết là ai có tính nhẩn nại như vậy.

“Ừ.” Gã xiết chặt cô, đáp qua loa.

Hiện giờ là ai thì gã cũng mặc kệ, nhưng đâu ngờ...

“Bác Hình, để cháu lên xem A Kiến có trong văn phòng không nhé, dường như trên lầu có tiếng chuông điện thoại đấy ạ!” Ngoài cầu thang loáng thoáng một giọng nữ dịu dàng và tiếng bước chân gấp gáp.

Cả hai người đều cứng đờ.

“A Kiến, anh có trong đó không?” Ngoài cửa vang lên câu hỏi ôn hòa.

“Chết tiệt!” Gã thấp giọng chửi đổng, hình như gã đổ mặt lúng túng.

Điện thoại của gã lại đổ chuông.

“Em đừng lên tiếng!” Gã vội che miệng cô lại, chỉ cần bọn họ giữ im lặng thì Ôn Ngọc sẽ lập tức rời đi.

Bị gã bịt miệng làm cô trợn mắt, hơi thở cô trở nên khó khăn và có cảm giác không khí trong ngực bỗng chốc sơ tán. Hóa ra, gã cũng sợ Trần Ôn Ngọc biết!

“A Kiến, con có trong đó không?” Tiếng đôi giày cao gót khác cũng vang lên.

“Bác Hình, chắc A Kiến đi ra ngoài mà để quên điện thoại trong văn phòng rồi.” Ôn Ngọc đáp.

“Vậy chúng ta phải làm sao?”

“Bác cháu ta khỏi chờ anh ấy, cứ ăn tối trước đi ạ!”

Nghe cuộc đối thoại ngoài cửa, gã khẽ thở phào nhẹ nhõm. Nhưng ngay khi gã nghĩ bọn họ sẽ rời đi, thì ‘ầm’ một tiếng, cánh cửa khóa kín bỗng nhiên bật mở.

Đại não của Kiều Duy Đóa bỗng chốc trống rỗng.

Chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt! Gã quên mất Ôn Ngọc có chìa khóa văn phòng! Gã vội kéo cái áo T-shirt trên bàn trùm lên tấm lưng trần của Kiều Duy Đóa và xiết chặt cô nép vào ngực mình, không để cô lộ những nơi nhạy cảm ra ngoài.

Ôn Ngọc cầm chìa khóa, cảnh tượng trong phòng khiến cô ngơ ngác. Ngoài ra, hồ sơ giấy tờ, quần áo vương vãi trên đất, bầu không khí đậm mùi giao hoan... làm mọi thứ thật bừa bộn.

“Ra ngoài!” Hình Tuế Kiến tức giận quát lớn.

Lần đầu tiên trong đời gã thảm hại đến vậy, thật đúng là bụng làm dạ chịu!

Đôi chân Ôn Ngọc như bị đổ bê tông chết đứng tại chỗ, một tiếng sấm rền đánh thẳng vào huyết mạch hội [2], oanh kích đầu óc cô đến choáng váng.

[2] Nguyên tác: Huyệt bách hội: nằm ở điểm lõm ngay trên đỉnh đầu của con người. Bách hội nằm trên mạch Đốc, là điểm giao của đường nối hai đỉnh vành tai với đường dọc cơ thể.

“Em... em chỉ muốn lấy điện thoại giúp anh...” Nước mắt cô rơi xuống.

Toàn thân Kiều Duy Đóa căng cứng, cô hận không thể đem bản thân mình lập tức biến khỏi trái đất này.

Cánh cửa lại mở ‘cách’ thêm lần nữa, bà Hình Nhân đứng bên ngoài cũng xông vào. Thấy cảnh tượng trước mắt, bà Hình Nhân giật bắn người.

“Thứ đàn bà trơ trên!” Bà Hình Nhân tức giận bùng bùng nhào lên.

Bà không ngờ mình vừa đánh Kiều Duy Đóa xong, mà Kiều Duy Đóa còn dám dụ dỗ con trai bà! Hơn nữa còn ‘làm’ ngay tại văn phòng!

Bà Hình Nhân vươn tay định kéo cô ra khỏi lòng gã.

“Đi ra ngoài!” Gã gần giọng, có chút tức giận.

Mẹ có đầu óc không? Gã và cô chưa mặc quần áo!

Kiều Duy Đóa ôm chặt thắt lưng gã, sắc mặt trắng bệch từng hồi. Cô không muốn dựa vào gã, nhưng bây giờ cô đành hết cách.

Cảnh tượng này giống như cảnh ngoại tình bị bắt quả tang tại trận.

Do đứng gần nên bà Hình Nhân thấy rõ cảnh tượng trước mắt, bà tức đến phát run, nói năng lộn xộn: “Sao bọn mày lại làm thế trong văn phòng... Á đàn bà dê tiện này... mà con dám để nó ngồi trên người mình... Con là dân làm ăn sao lại để đàn bà dê lên trên, dê kiêu ấy thì xui xẻo cả đời con ơi... Mẹ đoán không sai mà, cô ta có kinh nghiệm giường chiếu cao siêu mới khiến con lạc lối!”

Ôn Ngọc che miệng khóc nức nở, còn toàn thân Kiều Duy Đóa không tìm được cơn run bần bật.

Trong cảnh hỗn loạn, Hình Tuế Kiến là người duy nhất tìm được bình tĩnh trước. Ánh mắt gã tối sầm quét về phía bọn họ, giọng nói lạnh lẽo đầy mạnh mẽ vang lên: “Tất cả biến hết ra ngoài cho tôi, tôi ăn nằm với vợ tương lai của mình thì trái với đạo trời hay sao?”

72. Q.3 - Chương 12

Tay cô run rẩy, vì quá run nên cô không đủ sức để kéo dây kéo chiếc váy.

“Để tôi.” Gã ăn mặc chỉnh tề xong thì đi qua giúp đỡ.

Thế nhưng cô hất tay gã ra, bây giờ cô cảm thấy quá mức hổ thẹn. Cô sống hai mươi bảy năm qua, chỉ có hai việc làm cô thấy hổ thẹn. Đầu tiên vụ cưỡng hiếp của mười ba năm trước, nó làm cô không thể nấn lại quá lâu trong sân trường lắm lời bàn tán xôn xao. Bây giờ là vụ thứ hai, cô tăng tịu trong văn phòng bị bắt gặp tại trận, khiến cô chẳng còn mặt mũi để ở lại. Vào thời khắc này, hai sự việc kết hợp với nhau khiến cô nhục nhã càng thêm nhục nhã.

Cảnh tượng cô lên đỉnh, run rẩy, rên rỉ nửa tiếng trước từng màn từng màn lừa về trong đầu, khiến cô cảm thấy căm ghét chính bản thân mình.

“Em đừng nhúc nhích!” Gã phớt lờ phản kháng của cô, đè gáy cô lại và kéo sợi dây kéo lên, “Em hãy thẳng lưng đi ra ngoài, chẳng việc gì phải sợ, đó là Kiều Duy Đóa mà tôi quen biết!” Gã nhẹ nhàng an ủi.

“Ai nói tôi sợ?” Cô xoay người, đỏ mắt hỏi.

Cô không sợ nhưng gã vĩnh viễn sẽ không biết, lúc này đây cô không dựng thẳng nỗi thất vọng mình!

“Chúng ta hãy đi ăn với nhau, tôi sẽ chính thức giới thiệu em với bọn họ.” Giọng gã rất bình tĩnh, “Em không cần làm gì cả, chỉ đứng bên tôi là được.” Không phải kẻ thù, không phải nhân viên, mà lấy thân phận bạn gái quang minh chính đại đứng bên cạnh gã.

Trái tim cô bỗng nhiên rung động. Ban nãy lần đầu tiên trong đời cô phải chịu yếu thế và gã quả thực đã bảo vệ cô, làm cô không lâm vào tình trạng khó xử.

Còn bây giờ cô lại run sợ dữ dội, “Không, tôi không phải là bạn gái của anh!” Cô hét to.

Cô không muốn trái tim mình run rẩy thế này, nó khiến cô cảm thấy sợ hãi và chỉ muốn né tránh theo bản năng. Cô không có cách nào để làm ra vẻ trấn tĩnh như gã!

Sự khước từ của cô khiến ánh mắt gã tối sầm, gã quắc mắt nhìn cô: “Kiều Duy Đóa, có biết tôi đưa em đi chính thức giới thiệu với bọn họ là có nghĩa gì không?” Tốt nhất cô hãy tỉnh táo một chút, đừng nói ‘không cần’ nữa!

“Dù điều đó có nghĩa gì thì tôi cũng không cần!” Ít nhất, hiện giờ là thế! Vừa dứt lời, cô hất tay gã ra rồi xoay gót bỏ đi như chạy trốn.

Sắc mặt Hình Tuế Kiến xanh mét.

Tuy nhiên, cô không được như toại nguyện. Khi cô vội vã lao xuống lầu thì có người nhảy ra ngăn cản. Đó là bà Hình Nhân mới bị gã đuổi khỏi phòng, và Trần Ôn Ngọc đứng quay lưng về phía bọn họ, dựa mặt vào cửa sổ lặng lẽ rơi lệ.

“Cô ra giá đi, rồi lập tức xéo khỏi cuộc sống của con trai tôi!” Bà Hình Nhân ra mặt giúp Ôn Ngọc, hỏi thẳng thừng.

Kiều Duy Đóa phớt lờ bà ta, cô cố giả vờ lãnh đạm định tránh đi nhưng vẫn bị chặn lại.

“Tôi sẽ không để con trai mình hẹn hò với thứ đàn bà trác nết như cô!” Bà Hình Nhân gây hấn.

Cô hít thật sâu để làm mình nhịn xuống.

Kiều Duy Đóa, mày sẽ không tức giận.

Cô lại muốn bỏ đi nhưng vẫn bị lôi kéo.

“Đồ lăng lơ đê tiện!” Bà Hình Nhân xỉ vả, “Nếu mày thiếu trai đến vậy, sao không ra đứng đường đi!”

Cô không thể nhịn được nữa, “Xin hỏi bác, tôi lăng lơ chỗ nào?” Cô bỗng dừng bước, tính tình cô xưa nay luôn rất tệ.

“Mày cười lên người đàn ông, điệu bộ ti tiện như thế mà dám cãi không lăng lơ hả?” Bà Hình Nhân khinh bỉ nói.

Kiều Duy Đóa bật cười, “Thưa bác, xin hỏi bác chưa từng cười lên người đàn ông sao?”

Bà Hình Nhân bị hỏi quật ngược thì sắc mặt rất khó coi, “Mày...”

“Bác thề bác chưa từng có đi?” Nam nữ giao hoan là việc bình thường, tại sao cô lại bị sỉ nhục?

“Mày là con đàn bà xúi quẩy!” Bà Hình Nhân tức sôi gan, “Vừa rồi tao nên bắt mày đi điều phó, để cho đám đàn ông biết thứ trơ trên như mày ai cũng có thể làm chồng!”

Giọng bà ta mắng oang oang, đến nỗi vài người đi đường cũng nhìn vào.

Sắc mặt Kiều Duy Đóa tái mét, sao cô lại thành kẻ xúi quẩy, thành người ai cũng có thể làm chồng? Trước giờ cô chỉ có một người đàn ông...

“Xin lỗi, bác nhất định phải xin lỗi tôi!” Giọng cô rất lạnh.

Cô không chấp nhận được lời xuyên tạc!

“Tao mà phải xin lỗi mày á?” Bà Hình Nhân làm như nghe được câu chuyện cười.

Cô mím chặt môi, nhìn bà ta đăm đăm. Nổi nhục nhã hôm nay còn nhiều hơn cả đời cô cộng lại! Tất cả những điều này đều do mẹ gã trao tặng, tại sao cô phải nhẫn nhịn, phải gặp những thứ đó?

Bà Hình Nhân khinh bỉ liếc cô một cái, ánh mắt bà rất cay nghiệt: “Thứ ranh con ti tiện thất học như mày cũng xứng để tao xin lỗi hả?”

“Tôi không ti tiện!” Cả người cô cứng đờ.

Người ta có thể mắng cô ngạo mạn, mắng cô thiếu hòa đồng, nhưng không thể chửi rửa cô ti tiện.

“Vừa rồi mày trần truồng nằm trên người con trai tao...” Bà Hình Nhân chuẩn bị thốt ra những lời cay độc hơn.

“Không ai cho bác xem!” Cô cắt ngang lời bà ta.

Bà Hình Nhân trừng mắt nhìn cô.

“Chỉ có kẻ thất học mới thấy cảnh tượng đó mà không chịu bỏ đi!” Cô nghiêm mặt nói.

Cô nói đúng! Cô với gã không lén lút vụng trộm, tại sao cô phải xấu hổ và khom lưng?

Sắc mặt bà Hình Nhân khó coi sắp bốc khói lên đầu.

“Đồ ô nhiễm, tao đánh chết mày!” Bà xông lên.

Bà ta cứ trái một câu đồ ô nhiễm, phải một câu đồ ô nhiễm, làm Kiều Duy Đóa không khách khí đẩy bà ta ra, “Bác à, người tự xem thường mình ắt sẽ bị người khác không tôn trọng!”

Cô không cố ý mà cô chỉ trở tay một cái, vì bà Hình Nhân mang đôi giày cao gót nên loạng choạng mất thăng bằng ngã nhào xuống đất.

Bà Hình Nhân bị đẩy ngã nằm sòng xoài trên mặt đất, bà tức đến sắp lên cơn đau tim.

Cảnh tượng đó đều lọt vào mắt của Hình Tuế Kiến. Gã không biết mình có cảm giác gì, so với sự yếu đuối thì gã quen nhìn một Kiều Duy Đóa kiêu kỳ tự phụ hơn. Nhưng...

“Mẹ có sao không?” Gã bước lên đỡ mẹ.

Nhưng Kiều Duy Đóa không nên đẩy mẹ của gã. Dù sao, mẹ đã ngoài năm mươi, vài năm nay sức khỏe kém hơn trước. Vì cô không quan tâm đến gã, nên cô chẳng muốn lấy lòng bà.

“Mẹ không khỏe, nếu về sau con còn dám che chở cô ta thì không có bà mẹ này nữa!” Bà Hình Nhân quát con trai.

Phản ứng của gã chính là trầm mặc.

“Kiều Duy Đóa, bây giờ em thật sự không qua đây sao?” Gã đứng sau lưng cô, lạnh giọng hỏi.

Chỉ cần bây giờ cô thay đổi ý định và bước tới bên gã, thì gã vẫn dựa theo đúng kế hoạch chính thức giới thiệu cô với mẹ. Bất kể thái độ của mẹ ra sao, cô vẫn là người phụ nữ gã muốn. Chỉ cần cô chịu quay lại...

“Tôi không muốn!” Cô lắc đầu.

Cô không bị điên tới mức mình vừa bị xem thường xong, giờ lại tiếp tục bị đánh nữa.

Ba chữ ấy khiến trái tim gã hoàn toàn giá lạnh.

“Vậy em hãy đi đi.” Gã quay mặt đi không biểu lộ cảm xúc, đôi môi bật ra những lời vô tình.

Chẳng hiểu vì sao thấy ánh mắt lạnh đậm của gã mà trái tim Kiều Duy Đóa bỗng nhiên co thắt.

Cô xoay người đẩy cánh cửa kính.

Gã bước tới trước mặt Ôn Ngọc, kéo Ôn Ngọc quay lại, “Tôi xin lỗi vì đã để em nhìn thấy cảnh tượng đó.”

Bước chân Kiều Duy Đóa bỗng khựng lại.

Đau nhói – trái tim cô bất chợt đau nhói.

Bà Hình Nhân nhanh như cắt nở nụ cười đắc ý, “Con yên tâm, đàn ông luôn khó kiểm soát nửa thân dưới mà dẫn đến sai lầm, chỉ cần con biết ‘sai’ để sửa, mẹ sẽ khuyên Ôn Ngọc...” Bà cố ý nhấn mạnh chữ ‘sai’ và liếc thoáng qua Kiều Duy Đóa đang đứng chết trân ngay ngoài cửa.

Hóa ra, cô chính là sự sai lầm.

Kiều Duy Đóa dừng lại chốc lát, cắn chặt đôi môi, hốc mắt đỏ ửng, nhưng cô vẫn kiên cường đẩy cánh cửa. Cô không thể chìm đắm, cô không thể ‘bán’ ngay cả trái tim mình.

Đừng, tuyệt đối, tuyệt đối đừng yêu gã... Tuyệt đối đừng, dẫu có tan xương nát thịt.

Gò má chợt mát lạnh, cô đưa tay sờ thử mới phát hiện hóa ra là nước mắt. Cô giật nảy người nhưng vẫn đứng thẳng bất động, chỉ cần cô đừng quay đầu thì sẽ không có bất kì sai sót nào...

Gã đứng trước cửa sổ bằng kính, tận mắt nhìn thấy Kiều Duy Đóa bình tĩnh đi tới ven đường, bình tĩnh tới bãi đỗ xe và bình tĩnh rời đi. Suốt quá trình, cô chưa từng quay đầu, một lần cũng chưa từng.

Ôn Ngọc đứng trước mặt gã, cực kì gượng ép mới nặn được một nụ cười, “Em có thể tha thứ cho anh...” Miễn là gã thực sự nhận ra lỗi lầm...

“Làm một đối tác mà để em thấy tôi để việc công – tư lẫn lộn, đối với sai lầm có ảnh hưởng xấu này, tôi chỉ biết xin lỗi và không có biện bạch gì.” Gã điềm tĩnh nói tiếp.

Ôn Ngọc thật vất vả mới động đậy được đôi môi cứng đờ. Hóa ra, gã đang đề cập vấn đề này. Nhiều năm qua cô luôn biết cách xử sự của gã, gã là người đàn ông nói một là một, hai là hai.

Gã xòe bàn tay ra, “Thật xin lỗi, nhưng chuyện xảy ra hôm nay làm tôi phải quyết định lấy lại chìa khóa.”

Trước nay phòng của gã đều do Ôn Ngọc quét dọn và thu xếp, nên dĩ nhiên Ôn Ngọc có chìa khóa văn phòng.

Ôn Ngọc nắm chặt chìa khóa trong tay, chặt đến mức suýt gãy các răng cưa. Gã chỉ xin lỗi dựa trên cương vị quan hệ đối tác, chứ không phải dưới thân phận của một người đàn ông đi xin lỗi một người phụ nữ?

“Tại sao con kêu Ôn Ngọc trả chìa khóa?” Tình hình diễn biến đến đây làm bà Hình Nhân há hốc miệng và cảm thấy bất thường.

“Em không muốn!” Ôn Ngọc nghẹn ngào.

Trao trả chìa khóa đồng nghĩa với việc trao trả cả tư cách đứng bên cạnh gã.

“Ôn Ngọc, em hẳn phải rõ lí do vì sao tôi làm vậy.” Gã tàn nhẫn khẳng khẳng xòe bàn tay.

“Vì ả đàn bà đề tiện kia mà con dám ức hiếp Ôn Ngọc! Mẹ sẽ không bỏ qua cho nó!”

Bà Hình Nhân nghiêng răng, hết như sau đó có thể đi giết người. Dù không giết được Kiều Duy Đóa, thì bà cũng muốn đánh cô ta ngất ngư mới thỏa mối hận trong lòng.

Gã biết mẹ mình không phải kẻ dễ bị bắt nạt, e rằng mai này Kiều Duy Đóa rất khó sống và cuộc chiến như hôm nay sẽ tái diễn lần nữa.

“Mẹ đừng động vào cô ấy, cô ấy đang có thai.” Gã khẽ nói bằng giọng.

Bà Hình Nhân chết đứng, còn toàn thân Ôn Ngọc rung động đến khó tin.

“Con là con trai của mẹ, trong bụng cô ấy là cháu chắt của mẹ. Nếu mẹ muốn đánh cho sưng tay thì cứ việc quấy nhiễu cô ấy đi!” Gã thản nhiên nói. “Con không ngăn cản, nhưng điều kiện trước tiên là đừng – làm – con – cái – của – con – bị – thương!”

Giọng gã rất nhẹ nhưng khiến hai người phụ nữ ở đó kinh hoàng.

73. Q.3 - Chương 13

Thời kỳ chiến tranh lạnh bắt đầu!

Kể từ sau ngày đó, bất cứ ở nhà hay ở công ty, Kiều Duy Đóa và Hình Tuế Kiến đều giống như vua không muốn gặp vua. Cả hai chẳng nói với nhau lời nào, mà còn đối xử với đối phương như người vô hình.

Trên thực tế, Kiều Duy Đóa chính thức xin nghỉ phép ở công ty, và lại cô cố tránh gặp mặt Trần Ôn Ngọc. Nếu tình cờ không thể tránh thì dù trong lòng hai người ngẫm hiểu, cũng tận lực xem việc kia như chưa từng xảy ra.

Giông bão lần này kết thúc một cách bình thản làm cô thấy yên tĩnh đến kỳ dị.

Quái đản hơn là, chỉ cần có cơ hội thì Trần Ôn Ngọc sẽ nhìn cô chằm chằm đến ngơ ngẩn. Không, nói chính xác hơn chị ta nhìn chằm chằm vào vùng bụng phẳng lì của cô mà ngơ ngẩn. Tình huống kỳ lạ ấy khiến cô khó bề tưởng tượng, cô định nhanh chóng tìm việc mới để sớm thoát khỏi cảnh khốn đốn này.

Ngày vẫn là ngày trôi qua như thế.

“Mẹ, con muốn ăn kem!” Tiểu Lộng giương mắt nhìn tử lạnh.

“Con ăn ít thôi đấy.” Cô căn dặn.

Mọi chú ý của cô đều tập trung vào trang thông báo tuyển dụng. Con mèo cào xột xoạt trên đùi cô, cô vừa vuốt ve trán nó vừa cẩn thận lật tờ báo, đồng thời cũng ngược nhìn đồng hồ và cánh cửa chính.

Đạo này Hình Tuế Kiến về nhà rất trễ. Hơn nữa mỗi lần gã về thì trông sắc mặt hơi mệt mỏi, dường như đang gặp việc khốn khó.

Cô nghĩ chắc gã bận rộn nhiều chuyện phiền phức.

“Tôi xin lỗi đã để cho em thấy cảnh mấy đó.” Cô nhớ hôm ấy trước khi bước đi, chính tai cô nghe gã nói lời xin lỗi với Trần Ôn Ngọc. Chắc mấy vài ngày nay gã bận dở dành Trần Ôn Ngọc, phòng hồ ‘hậu phương’ bốc cháy.

Trong nhà có kem cốc quế, [1] nên Tiểu Lộng bê hộp kem múc mấy miếng rồi đưa tới miệng cô.

[1] Ice cream cone. Mang nhiều hình dạng, nhưng đa số là hình nón.

“Mẹ, mẹ con mình ăn chung đi.”

Cô lắc đầu. Đạo này dạ dày của cô hơi khó chịu, trước kia cũng vậy, mỗi lần bị áp lực quá lớn thì cô liền mắc bệnh bao tử, ăn đồ lạnh này nọ sẽ làm dạ dày thắt lại thành cụm.

Trước nhà bỗng vang lên tiếng vắn ỏ khóa, khiến toàn thân cô đều căng thẳng.

Một bước chân trầm ổn kèm theo hương rượu nhẹ nhàng đi vào.

Cô khẽ nhíu mày.

“Ba, ba về rồi!” Tiểu Lộng vui sướng nhảy khỏi sofa, chạy ra cửa chào đón thân hình cao lớn kia.

Cô không ngoái đầu mà vẫn tập trung tinh thần lật tờ báo trên tay, chỉ có điều cô chẳng thể đọc được một chữ nào trên đó.

Gã không chào hỏi cô và cô cũng thế.

“Ba à, ba lại uống rượu rồi!” Tiểu Lộng bịt mũi.

Gã xoa nhẹ mái tóc Tiểu Lộng, “Ba phải đi xã giao nên uống một tí.”

Đạo này hình như gã đột nhiên đi xã giao rất nhiều.

Gã cởi giày, vì để giữ thăng bằng nên gã ngồi xuống bậc tam cấp.

Xem ra, gã không hẳn chỉ uống một ít.

Chiếc TV trong phòng khách đang phát bản tin mới nhất của buổi tối, một công ty trách nhiệm hữu hạn giày da tuyên bố ngừng sản xuất, toàn thể công nhân nhà máy giày tự tập trước cổng để đòi tiền lương, khiến sở lao động phải có mặt để giải quyết.

“Ba, ăn một miếng kem nhé.” Tiểu Lộng thân thiết nghiêng người.

Con mèo cũng muốn chạy qua, nhưng Duy Đóa đang trong tâm trạng bồn chồn chỉ nhấc chân lên một cái đã không chế được con mèo.

“Được.” Gã đáp.

“Ba thích hương vị nào?” Tiểu Lộng đang cầm hai cây kem hai màu hỏi.

Tiểu Lộng vẫn còn tìm hiểu cái nào thích, cái nào ghét của ba mà không biết mệt.

“Vị nào cũng được.” Thực ra, gã không thích ăn kem lắm.

“Tiểu Lộng thích vị vanila.” Tiểu Lộng nhăn mày, có điều vị vanila còn ít.

Gã liếc thoáng qua hộp kem còn rất nhiều vị sô-cô-la, nói: “Ba ăn vị sô-cô-la!”

Nghe vậy, mặt mày Tiểu Lộng hớn hở, chạy tới múc một muỗng kem to cho gã.

“Ba, dạo này con ngoan lắm, khi ba có ở nhà con đều nhốt con mèo lại!” Tiểu Lộng kể công.

Gã gật đầu, ăn miếng kem. Tiểu Lộng lại múc một miếng to nữa, dù trong miệng gã còn đầy kem nhưng gã vẫn nuốt xuống.

“Được rồi, Tiểu Lộng, con ngủ sớm đi.” Cô nhàn nhạt nói.

Màn ẩm áp này bị phá hỏng làm Tiểu Lộng bĩu môi mất vui, nhưng bé vẫn ngoan ngoãn đứng dậy.

“Khoan đã, con mang cái này tới cho mẹ đi, để mẹ con chọn trường cho con.” Gã rút trong cặp một xấp hồ sơ.

Tiểu Lộng phải nhập học trong tháng chín, vấn đề này vô cùng cấp bách nên kế hoạch tối nay gã đã thực hiện thành công.

Tiểu Lộng nhận lệnh, vội vàng chạy tới phía mẹ.

Kiều Duy Đóa khẽ giật mình. Vấn đề nhập học cho Tiểu Lộng cứ kéo dài hết ngày nay qua ngày khác, nhưng cô không muốn xin gã giúp đỡ. Hiện giờ đã sát ngày báo danh vào trường, cô gần như không có hi vọng và chuẩn bị để Tiểu Lộng nhập vào trường gần nhất dựa theo hộ khẩu.

Gã mang về ba bộ hồ sơ, gồm: trường học cũ của bọn họ, trường Quốc tế và trường trung học trọng điểm số 6.

“Con đi hỏi ba xem, mấy trường này thật sự để mẹ chọn hả?” Cô liếc lướt về phía cầu thang.

Tiểu Lộng vội vàng chạy tới chỗ gã.

“Ba nói chưa rõ sao? Hay mẹ con nghi ngờ cả chút việc này mà ba cũng không đủ khả năng?” Gã lãnh đạm trả lời.

Tiểu Lộng lại tiếp tục chạy qua chỗ mẹ.

“Không phải mẹ nghi ngờ mà là sợ uống công, mẹ không thể lấy tiền đồ của Tiểu Lộng ra đùa.”

Tiểu Lộng lại chạy, chạy, chạy.

“Nói cho cùng là mẹ con không tin tưởng ba?”

Tiểu Lộng lại chạy, chạy, chạy.

“Ba con muốn nói sao thì tùy, chọn trường Quốc tế đi.” Cô gấp hồ sơ lại.

Sự lựa chọn của cô làm gã hơi bất ngờ, “Tiểu Lộng, tối hỏi mẹ con sao lại chọn trường này? Nếu vào trường đó thì mỗi tuần chỉ được gặp con một lần, mẹ con chịu nổi không?”

“Con tối nói với ba, chịu không nổi cũng phải chịu, mong ước con gái thành phượng hoàng là tâm trạng của mẹ.”

“Con tối hỏi mẹ, tại sao không chọn trường cũ của ba mẹ?”

“Con bảo ba con hãy ngẫm nghĩ nguyên nhân đi.”

Sau khi nhận lời nhắn đó, gã im lặng. Cô sợ gặp người quen ư?

“Cá nhân ba thấy trường trung học trọng điểm số 6 thích hợp hơn.”

“Con tới nói với ba, trường trung học trọng điểm số 6 toàn học sinh giỏi, mẹ sợ thành tích của con theo không kịp, áp lực quá lớn sẽ có kết quả phản ngược.”

Gã nhíu mày, nói: “Tiểu Lộng à, con có nghĩ tới chuyện kia không?” Phiên tòa sắp mở, nếu Tiểu Lộng vẫn không thể đối mặt với sợ hãi và ám ảnh, thì chẳng có cách nào làm bằng chứng chống lại Tổng Phỉ Nhiên trên tòa.

Quả nhiên, sắc mặt Tiểu Lộng lộ vẻ e ngại.

Trong lòng gã đã có đáp án.

“Tiểu Lộng, ba tin tưởng con, con tới hỏi mẹ xem tại sao lại coi thường con?” Cô gần như không hề nhắc tới một chữ Tổng Phỉ Nhiên, để giảm căng thẳng cho con gái mà cô định nuông chiều sinh hư sao?

Tiểu Lộng chạy tới một nhoài.

“Ba, mẹ, hai người có thể ngồi xuống từ từ bàn luận về vấn đề của con được không?” Chạy tới chạy lui đưa tin một hồi khiến bé mệt đứt mà bọn họ vẫn cứ tiếp tục.

Im lặng, im lặng, cả cô và gã đều im lặng, không ai chịu buông kiêu ngạo xuống trước.

“Bỏ đi, trường Quốc tế thì trường trường Quốc tế.” Ba ngôi trường này gã đều chọn kĩ, mỗi trường có một nét riêng. Gã nói xong thì đứng dậy đi thẳng lên lầu mà chẳng hề ngoảnh lại.

Cô ngồi dưới lầu cứng đờ một lát, rồi mang tâm trạng bồn chồn xem TV.

Đèn phòng khách đều tắt ngóm, điều dưỡng Ngô đã đưa Tiểu Lộng đi ngủ. Cô chậm chậm đứng dậy, bước từng bước lên lầu.

Tới lầu hai, trong phòng tối om.

Cô thay quần áo trong màn đêm, lúc cô định xỏ tay vào chiếc áo ngủ thì cánh tay bị giữ lại làm cô chết sống.

Hương rượu nhàn nhàn từ phía sau ập tới, cô nhắm mắt cũng biết đó là ai. Bởi dù đang trong thời kì chiến tranh lạnh, nhưng hầu như phần này đều được trình diễn hằng đêm. Quả nhiên cô bị ôm ngang ném mạnh lên trên giường, tiếp đó là một thân hình cường tráng đè cô xuống mặt nệm.

Bỗng dưng những gì cô hít vào đều là hơi thở đầy nam tính của gã. Làn da gã nóng rực, hô hấp Duy Đóa bắt đầu rời rạc làm cô phải dời mắt đi. Không có màn dạo đầu cũng chẳng để cô có cơ hội hít thở, gã xông thẳng vào như một ngọn lửa dây dưa giữa chiến dịch chinh phục và bị chinh phục.

Nó điên cuồng tựa như cô vừa bị một trận cuồng phong bão táp càn quét qua, nhưng ngoài giao hoan thì mọi thứ đều trống tuếch.

...

Sau cuồng nhiệt nghiêng trời lệch đất thì căn phòng chìm vào tĩnh lặng.

Toàn thân cô bị cưỡng ép đến không còn hơi sức, nằm im lìm tại chỗ.

Bên song cửa phòng ngủ có đóm lửa nhỏ, ánh sáng lóe lên trong đêm tạo thành một chấm đỏ sậm và tỏa ra mùi khói thuốc nhàn nhạt.

Cô nhíu mày, dạo này cô thường ngửi thấy mùi khói thuốc, nhưng cô lười nói chuyện mà chỉ đưa tay mò mẫm vào ngăn kéo.

Gã vẫn ngồi hút thuốc bên cửa sổ và lặng lẽ chăm chú theo dõi mọi hành động của cô.

Cô đứng tới lọ thuốc nhưng vì trượt tay làm nó rơi xuống sàn nhà lăn xa đến mấy mét. Cô thu tay lại, lười phải xuống giường và mệt mỏi từ bỏ. Cô quá mệt, chắc đêm nay cô vẫn có thể đi ngủ mà không cần dùng tới thuốc.

Gã bước về phía cô, duỗi cánh tay dài ra nhặt lọ thuốc đưa cho cô.

Duy Đóa im lìm mở nắp lọ, đổ viên thuốc con nhộng ra cầm ly nước uống vào.

...

Gã dụi điều thuốc và lên giường.

Cô nằm đưa lưng về phía gã.

Hai người vẫn tiếp tục im lặng không nói gì.

...

Sáng sớm thức dậy, Kiều Duy Đóa cảm thấy cả người uể oải, ngực căng cứng, đầu óc say sẩm và buồn nôn.

“Mẹ, ba kêu con tới hỏi hôm nay mẹ có muốn tới công ty không?” ‘Cô bé giao liên’ lại chạy lên lầu.

Cô mệt mỏi lắc đầu, cả người khó chịu khôn tả.

‘Cô bé giao liên’ nhận lệnh chạy xuống lầu rồi lại chạy lên.

“Mẹ à, ba hỏi có phải mẹ thấy buồn ngủ và buồn nôn không? Nếu mẹ khó chịu thì để ba đưa đi khám.” ‘Cô bé giao liên’ đọc thuộc lòng.

Cô lại lắc đầu, “Nói với ba con là không cần!”

Tiểu Lộng xoay gót xuống lầu truyền đạt, nhưng mới chạy một đoạn thì cô bé quay người lại hỏi, “Mẹ, có phải mẹ mang thai không?” Vì vậy ba mới hỏi mẹ có buồn ngủ và buồn nôn không?

Tiểu Lộng hỏi vấn đề này làm toàn thân Kiều Duy Đóa đông cứng, hình như kinh nguyệt của cô đã trễ ba – bốn ngày rồi chưa tới.

74. Q.3 - Chương 14

Lòng Kiều Duy Đóa rầu rĩ, đủ loại mệt mỏi khiến cô cảm thấy sợ hãi.

Buổi sáng, Hình Tuế Kiến lái xe chở cô tới bệnh viện.

Viết tờ khai xét nghiệm, thanh toán chi phí, đều do một tay gã xử lý.

Bác sĩ nói kiểm tra nước tiểu dễ mắc lỗi, nên an bài kiểm tra máu. Trong phòng xét nghiệm, thấy y tá rút một ống máu đỏ lôm khiến tâm trạng cô càng thêm khấn trương.

Sau đó gã đưa cô về nhà.

Suốt dọc đường, hai người vẫn hoàn toàn im lặng, ngay cả lời tạm biệt cũng chẳng có.

Khổ sở chờ được đến ba giờ chiều, Duy Đóa tới bệnh viện lấy kết quả xét nghiệm. Thế nhưng hệ thống máy tính tìm không ra số thể của cô và hiển thị trạng thái đã có người lấy đi.

Kiều Duy Đóa sức nhớ Hình Tuế Kiến có giữ một biên lai xét nghiệm của cô. Do dự đấu tranh chốc lát, cô quyết định tới công ty tìm gã.

Trần Ôn Ngọc có mặt ở công ty, chị ta nhìn cô bằng ánh mắt rét run và chẳng hề chào hỏi câu nào mà xoay gót đi thẳng về văn phòng. Cô sinh viên làm thêm phàn nàn vài câu, nói cô xin nghỉ phép khiến công việc của cô nằng chất chồng như núi.

Mấy chuyện này Kiều Duy Đóa không có tâm trạng để ứng phó. Khi đặt chân vào văn phòng của gã lần nữa, cả người cô rất mất tự nhiên. Đã thế gã còn ngồi trên chiếc ghế bành màu đen to đùng, trông càng thêm chói mắt.

“Kết quả xét nghiệm của tôi thế nào?” Cuối cùng cô đành chủ động phá vỡ sự trầm mặc, hỏi thẳng vào vấn đề.

“Em gấp đến vậy à?” Gã đang xem giấy tờ, ngược mắt lên liếc cô một cái.

Sao cô không gấp cho được?

Kiều Duy Đóa hít sâu, hỏi: “Tôi chỉ muốn biết, rốt cuộc tôi có mang thai không?”

Gã không trả lời ngay mà nhìn tờ lịch rồi nói: “Thứ hai tuần sau là tết Trung thu, tôi rảnh ngày thứ ba.”

Cô không hỏi hành trình của gã! Kiều Duy Đóa mờ mịt.

“Chúng ta sẽ đi đăng ký vào ngày đó.” Gã thần nhiên nói, “Đằng nào thì bụng cũng không chờ được người.”

Hô hấp của Kiều Duy Đóa nghẹn cứng, rúng động đến lạc cả hồn. Vậy, vậy cô thực sự mang thai?

“Về phần chính thức đãi tiệc rượu là một việc rất phiền...” Gã nhăn mày, “Để tôi gọi điện cho Que Củi trước.”

Luật pháp là luật pháp, người Ôn Thành vẫn theo phong tục cũ, chỉ có đãi tiệc rượu thì mọi người mới thừa nhận đôi nam nữ ấy đã chính thức kết hôn.

“Em ngồi xuống trước đi.” Gã làm như đang giải quyết việc chung mà không hề có cảm xúc gì quá lớn.

Kiều Duy Đóa ngơ ngác ngồi xuống, cô quả thực phải ngồi xuống để toàn thân bớt mềm nhũn. Làm sao cô có thể mang thai được? Bác sĩ đã nói rõ ràng cô rất khó mang thai mà!

“Que Củi, tôi muốn đám cưới vào tháng sau.” Đối phương vừa nhấc điện thoại, gã đã nói ngay.

Đầu dây bên kia im bật, đủ biết bị chấn động mạnh đến mức nào.

“Ừ, tôi hết cách rồi, vì tình thế cấp bách...” Lúc nhận lời chúc mừng, mặt gã vẫn điềm nhiên.

Mới nói vài câu, gã quay sang hỏi: “Họ hàng thân thích bên nhà em đãi khoảng mấy bàn?”

Kiều Duy Đóa bị quả bom kia đánh cho trống rỗng, bây giờ đầu óc cô quay cuồng, hồi lâu sau cô chỉ biết lắc đầu.

“Tôi để mười bàn cho gia đình em.” Gã tự đưa chủ trương.

“Nhà tôi không có nhiều thân thích, nhưng khá đông anh em nên cần ít nhất ba – bốn chục bàn.” Đây là lời gã căn dặn Que Củi.

“Đại ca, việc gì em cũng xử lý được, nhưng anh kêu em đào đâu ra chỗ để bày bốn – năm chục bàn tiệc đây?” Que Củi thở dài.

Đâu phải anh ta không trợ giúp anh em hết mình, mà việc này thực sự quá khó khăn. Chỉ cần hôm nào là ngày lành tháng tốt, thì mấy cái khách sạn có quy mô ở Ôn Thành đều được đặt kín chỗ nửa năm hoặc thậm chí cả năm trước.

“Nếu anh nói cuối năm thì em còn có thể cố gắng nghĩ cách.” Que Củi đề nghị gã ổn định một chút.

Dù hiện giờ ‘tình thế vô cùng cấp bách’, nhưng đến cuối năm cái thai cũng mới bốn – năm tháng. Người vắc bụng kết hôn diễn ra khắp nơi, chẳng qua cô dâu mặc áo cưới xấu đi một tí, ngoài ra không có gì phải gấp.

“Không được, cuối năm trễ quá.” Chính vì biết việc này khó khăn, nên gã mới nhờ Que Củi lo tiệc cưới vào tháng sau. Nếu chờ tới cuối năm, thời gian kéo dài càng lâu thì ai biết có biến động gì?

Que Củi cảm thấy nhức đầu, “Hôm nay em cũng rảnh việc, em sẽ dạo quanh diễn đàn xem có ai nhường tiệc cưới vào tháng sau không.” Thử vận may coi có gặp người nào đã đặt tiệc trong khách sạn rồi nhưng hủy bỏ không?

“Tôi không thích kiểu đó.” Gã cắt ngang, kiểu đó rất xui xẻo.

“Đại ca à, anh không phải đang làm khó em chứ?” Que Củi than vãn.

Mặc dù anh ta quen biết rộng rãi, nhưng đâu thể nào chạy tới nói với người ta rằng: ‘Đại ca của bọn tôi muốn kết hôn, các người đưa nơi tổ chức cho chúng tôi đi!’.

“Không cần ngày tốt gì cả, cứ làm ngày thường cũng được. Nhưng nhất định phải khách sạn lớn, hơn nữa cậu hãy nhớ kĩ là trong tháng sau đây.” Gã thận trọng căn dặn.

Vả lại, gã muốn tổ chức tiệc cưới thật to.

Đại ca đã nói vậy thì kẻ dưới quyền chỉ biết thở dài, “Được, em sẽ nghĩ cách, nếu anh không yêu cầu ngày lành tháng tốt thì chắc dễ giải quyết hơn.”

Tuy nhiên, Que Củi lưỡng lự một lát rồi hỏi: “Đại ca, với tình hình hiện giờ, anh thực sự đã quyết định xong? Em thậm chí hơi lo...” Kết hôn thì chỗ nào cũng cần tiền, vả lại...

Gã nhú mày, “Cậu đừng nghĩ nhiều, tình hình chưa tệ đến vậy.” Thế cuộc gần đây khiến gã rất phiền muộn.

Que Củi thở dài, “Đại ca, bất kể ra sao thì em cũng xin lỗi anh...”

Gã không nói tiếp mà cúp máy, vì bây giờ không phải lúc để thảo luận.

“Tôi không thể mang thai, tôi muốn xem kết quả xét nghiệm.” Thật lâu sau Kiều Duy Đóa mới tìm được bình tĩnh.

Gã ngẫm nghĩ rồi nói: “Tôi đưa kết quả xét nghiệm ẹ tôi rồi.”

Kiều Duy Đóa hít một hơi lạnh toát, gã, gã, gã...

“Có mang thai hay không bản thân em là người rõ nhất, em đừng nói với tôi, em chẳng có chút cảm giác nào về thể chất của mình.” Gã lãnh đạm nói.

Kiều Duy Đóa sợ run. Đúng vậy, dạo này cơ thể cô rất khó chịu.

“Tôi không muốn kết hôn!” Cô nhú mày.

Vì con mà kết hôn, cảm giác thật tồi tệ.

“Tôi và em không có cách lựa chọn khác.” Gã cúi đầu tiếp tục làm việc.

Gã nói cái gì mà không có lựa chọn chứ? Lòng Kiều Duy Đóa cảm thấy thật bị bội.

“Tôi có thể...” Cô quật cường.

“Đừng nói những lời khiến chính bản thân em phải hối hận!” Gã lớn tiếng cắt ngang.

Nếu cô dám nói một câu phá thai gì đấy, gã sẽ làm cho cô sáng mắt!

“Được rồi, tôi sẽ có trách nhiệm với em tới cùng, chuyện này không cần thảo luận nữa.” Gã nhấn mạnh.

Kiều Duy Đóa không thốt nổi nên lời, bởi vì, một sự thật quá lớn đánh sâu vào cõi lòng cô.

Cánh cửa văn phòng đối diện đột nhiên bật mở, rồi những tiếng bước chân cuống cuống vang lên và tiếp đó có người đẩy cửa đi vào.

“A Kiến, Que Củi nói anh muốn kết hôn?” Vẻ mặt của Ôn Ngọc rất hoang mang.

Ban nãy nhóm bạn thân bọn họ đều nhận được điện thoại của Que Củi gọi tới.

“Ừ.” Gã buông cây bút xuống, sắc mặt vẫn không thay đổi.

“Tại... tại sao?” Mặt Ôn Ngọc không còn chút máu, đôi môi run rẩy.

Gã liếc Kiều Duy Đóa một cái, từ lúc Ôn Ngọc xông vào phòng, vẻ mặt cô vẫn đầy căng thẳng.

“Tình thế cấp bách.” Gã trả lời bằng bốn chữ tương tự.

Sắc mặt Ôn Ngọc càng thêm tái mét, đó là lí do mà gã quyết định chịu mọi trách nhiệm?

“Tôi về trước đây.” Kiều Duy Đóa bình tĩnh đứng dậy.

Mọi vấn đề khó khăn hãy để gã từ từ giải thích với Trần Ôn Ngọc.

Giải thích – vì sao gã ‘đòi hỏi’ cô hằng đêm.

Giải thích – vì sao cô lại mang thai.

Cô nghĩ tâm trạng mình sẽ rất mù mịt, ấy vậy mà cô bất ngờ phát hiện, khi nhìn thấy Trần Ôn Ngọc khó chịu, lòng cô lại sung sướng đến biến thái.

Tại sao cô không thích Trần Ôn Ngọc? Thực ra Trần Ôn Ngọc rất đỗi bình thường, nhưng vì sao mỗi lần gặp chị ta thì lòng cô như bị gai đâm? Hơn nữa, thấy dáng vẻ bị đả kích của Trần Ôn Ngọc mà cô... có chút vui sướng khi người gặp họa.

Kiều Duy Đóa che mặt, cô nhất định bị bệnh rồi mới có thể kì cục như thế. Bây giờ cô không nên suy diễn lung tung, mà nên tìm một nơi để tiêu hóa việc mang thai này và ngẫm nghĩ về tương lai của mình.

Tóm lại, đây là bắt đầu của một cuộc thay đổi, hay bắt đầu của một sự hủy diệt?

...

Nhiều ngày nay, Cục Bảo hộ lao động vô cùng bận rộn.

“Tháng này có ba vấn đề nổi bật.” Trong phòng họp, nét mặt vị cục trưởng rất nghiêm túc.

Tình hình Ôn Thành càng ngày càng bất thường.

“Chỉ mới hai – ba năm ngắn ngủi mà Ôn Thành đã từ một đô thị sản xuất chuyển sang một thành phố cho vay nặng lãi!” Vị cục trưởng vò đầu nhưc óc. “Theo số liệu thống kê thì Ôn Thành có tới 89% hộ gia đình hoặc cá nhân và 59.67% doanh nghiệp tham gia cho vay, rất ít người sẵn sàng đem tiền vào ngân hàng!”

“Các doanh nghiệp vừa và nhỏ rất khó vay vốn, nhưng vì nhu cầu phát triển mà buộc phải quay sang nhờ sự giúp đỡ từ vay tư nhân. Theo cuộc khảo sát quý trước, mặt bằng lãi suất vay tư nhân đã cao nhất lịch sử! Hơn nữa, hai năm nay ngành cho vay nặng lãi thu nhập rất cao, nên đã thu hút một loạt các nhà công nghiệp từ bỏ ngành công nghiệp để chuyển sang cho vay. Tuy nhiên, cho vay nặng lãi quy mô càng lớn thì sụp đổ càng mau. Đã có một số doanh nghiệp, nhà máy bắt đầu đóng cửa... Một khi bong bóng tài chính vỡ tan thì tình hình kinh tế càng trở nên trầm trọng!”

Tình hình hiện nay quá mập mờ.

“Tôi chuẩn bị lập một nhóm điều tra khủng hoảng tài chính ở Ôn Thành, đặc biệt chuyên theo dõi và điều tra nguy cơ lần này. Tạm thời điều phối các tổ viên như sau: Lưu XX thuộc tổ nhận thư khiếu nại và ghé thăm, Trương XX thuộc tổ hậu cần và Lục Tư Nguyên thuộc tổ trọng tài lao động...”

Vì phải tạm thay đổi vị trí công tác nên Lục Tư Nguyên dành cả buổi chiều để thu xếp các hồ sơ. Hơn bốn giờ chiều anh mới thu dọn xong chồng hồ sơ hoàn chỉnh, cái nào chưa được xử lý anh đều chuyển tới văn phòng tạm thời kế bên.

“Tư Nguyên, điện thoại của cậu reo mấy lần rồi kìa.” Một đồng nghiệp gọi anh.

Anh lau mồ hôi, tay chân vừa mỏi vừa đau. Anh mở ngăn kéo lấy điện thoại ra, quả nhiên có mấy cuộc gọi nhỡ, nhìn tên người gọi, anh bất giác nở nụ cười.

Anh tính gọi lại thì ‘đỉnh đỉnh’, vừa khéo có tin nhắn gửi tới.

Anh mở tin ra xem: [Em định tìm anh tâm sự, nhưng chắc anh đang bận... Có lẽ em phải kết hôn vì hình như em mang thai rồi...]

Nhìn màn hình điện thoại mà tay chân Tư Nguyên cứng ngắc đến tê dại.

75. Q.3 - Chương 15

Hay tin mang thai mà cô không biết mình nên có tâm trạng gì.

Kiều Duy Đóa nhìn chăm chăm bát cơm, cô đã ăn không thấy ngon mà còn dờn dợn buồn nôn. Thức ăn cứ lần lữa nuốt không trôi nhưng hai tay cô lại vô thức vuốt ve vùng bụng.

“Mẹ, con có em trai thật à?” Tiểu Lộng lưỡng lự một lát rồi vẫn nhịn không được mà buột miệng.

Cô hồi phục tinh thần, đáp: “Có lẽ vậy...” Hình Tuế Kiến nói chắc nịch, làm người ta rất khó hoài nghi.

“Mẹ... vậy mẹ tính sao?” Mẹ sẽ giữ em trai?

Đáp lại sự bất an của Tiểu Lộng, cô nhú mày, “Tiểu Lộng, con thấy mẹ nên làm gì đây?” Cô rất mờ mịt, mờ mịt đến độ muốn tìm người tâm sự.

“Mẹ, con muốn có em trai.” Tiểu Lộng nhảy khỏi ghế, hồi hộp chạy tới kéo tay cô.

“Con yên tâm, mẹ chưa nói sẽ bỏ nó.” Cô vỗ vỗ tay Tiểu Lộng.

Nếu mười ba năm trước do trời gây nghiệp chướng, còn bây giờ là tự mình tạo nghiệp chướng. [1]

[1] Nghiệp chướng - nguyên nhân tạo ra quả báo, tạo nghiệp - gây ra tội ác, tạo ra nghiệp chướng. Đây là những từ rất hay dùng trong nhà Phật.

Nếu nó đã xảy ra và đã tồn tại, thì cô không thể làm tiếp lựa chọn như mười ba năm trước. Bây giờ cô sẽ chịu trách nhiệm với hành động của mình. Tuy nhiên, điều cô đang suy nghĩ chính là... cô thực sự phải vì con mà kết hôn ư? Chẳng biết nên diễn tả trái tim ra sao, vì cô không muốn kháng cự nhưng lại có phần không cam lòng.

Ngoài cửa vang lên tiếng vặn ổ khóa làm cô hoảng hốt.

Hôm nay gã về nhà hơi sớm.

Hình Tuế Kiến bước chân vào, trong tay cầm theo một túi thuốc to.

“Mỗi ngày em uống vài viên, uống một lần vào buổi sáng và buổi tối, không uống thuốc ngủ nữa.” Gã ném túi thuốc qua cho cô.

Kiều Duy Đóa cầm lọ thuốc lên nhìn, ngoài số thuốc vitamin viết bằng tiếng nước ngoài thì còn một số thuốc Tây có tác dụng dưỡng thai.

“Bây giờ tôi khỏe lắm, tại sao phải uống mấy thứ này?” Kiều Duy Đóa nhăn mày vô cùng khó hiểu.

“Để phòng ngừa chuyện ngộ nhỡ.” Gã cởi áo khoác.

Cô định nói thêm thì...

“Bây giờ không khí ô nhiễm, thực phẩm thiếu an toàn, giường dưỡng thai trong bệnh viện chật ních người nằm, lẽ nào em cũng muốn đi vào đó?” Dứt lời, gã ném áo khoác lên sofa, ngồi vào bàn ăn lạnh lẽo nhìn cô.

Kiều Duy Đóa á khẩu không trả lời được. Quả thực trước kia bác sĩ từng nói qua, nếu sau này cô may mắn mang thai thì có thể phải dùng một số thuốc hỗ trợ cho thai nhi phát triển ổn định.

Hôm nay ba mẹ bắt đầu nói chuyện với nhau! Tiểu Lộng xúc động đến không thể diễn tả, giờ lại nghe em trai có thể gặp nguy hiểm, khiến Tiểu Lộng không chờ được mà vội vàng chạy vào nhà bếp.

“Đúng đúng đúng, ba nói rất đúng, mẹ à, mẹ mau uống thuốc đi!” Tiểu Lộng cầm ly nước ầm ầm đứng bên cạnh phụ họa.

Gã nhìn cô, chờ cô uống thuốc.

“Hai người có cần làm vậy không?” Hàng chân mày Kiều Duy Đóa luôn cau chặt, lời nói chẳng hề mang hơi hướm qua loa nhưng cô vẫn nuốt xuống.

Cô tự hỏi, tại sao mình phải nghe lời? Đó là vì cô cảm giác được một sự yêu thương trước nay chưa từng có. Một cảm giác như giữa cô và gã chưa từng xảy ra điều gì. Gã khá quan tâm tới đứa con trong bụng cô, tuy không biểu lộ quá rõ nhưng vẫn cảm nhận được.

“Ngoài ra, em hãy đem con mèo cho người ta đi, giữ nó lại sẽ có hại cho sức khỏe của em.” Gã dán mắt vào con mèo bên cạnh cô, đưa yêu cầu.

“Đừng vì bản thân anh sợ mèo mà dùng chiêu mượn gió bẻ măng.” Cô mĩa mai.

Bây giờ cô đã hết sợ con mèo, thậm chí còn có chút cảm tình nữa, thế thì tại sao cô phải đem cho nó đi?

“Tôi không sợ mèo.” Gã trịnh trọng thanh minh.

Là ai lắm miệng xuyên tạc gã trước mặt cô? Gã nhìn chằm chằm Tiểu Lộng, Tiểu Lộng vội vàng lắc đầu, tỏ vẻ tuyệt đối không phải mình.

Thực ra ba à, do hôm ấy ba gặp xui xẻo...

Kiều Duy Đóa cũng trừng mắt dần mắt Tiểu Lộng, âm thầm uy hiếp cô bé phải giữ kín miệng.

“Meo!” Đúng lúc này, con mèo nghe mình sắp bị đuổi đi thì lao tới bên chân gã, chuẩn bị lấy lòng gã.

Cái thứ báo không ra báo, mèo chẳng ra mèo này khiến gã sợ tới mức nhảy xa mấy mét.

Khóe môi của Kiều Duy Đóa giật giật, phải cố gắng lắm cô mới làm mình đừng bật cười thành tiếng.

“Ba, con tới bảo vệ ba!” Tiểu Lộng kịp thời chạy lên ôm con mèo đi.

Đối với sự ‘cười nhạo’ của cô, sắc mặt gã đã khó coi càng khó coi hơn. Làm thế nào mà một người đàn ông lại đi sợ một con mèo? Ít nhất, gã cũng không thể để cô biết rằng mình rất sợ...

Sau khi cười thỏa thích, Kiều Duy Đóa phát hiện khẩu vị của mình khá hơn và bắt đầu cảm thấy đói bụng, rốt cuộc cô đã ăn hết một bát cơm đầy.

Con mèo bị Tiểu Lộng ôm về phòng, sau bữa tối, gã với cô hiếm có dịp vai kề vai ngồi trên sofa xem TV.

Một sự yên tĩnh chưa từng có, khiến trái tim cô hoảng sợ.

“Anh... nói xem tôi có nên mua cái yếm chống tia bức xạ dành cho bà bầu không?” Cô bất ngờ mở miệng.

TV, điện thoại, máy tính, cuộc sống hiện đại hóa, nơi nào cũng tràn ngập nguy hiểm.

Hình Tuế Kiến đảo con người, dùng ánh mắt kì dị nhìn cô.

Ánh mắt ấy làm cô mất tự nhiên, “Đằng nào tôi cũng phải sinh, tôi không muốn sinh ra một quái thai!” Cô cứng cổ phân bua, vừa nói xong lời ấy mà ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy thật khó chịu.

“Em muốn mua thì cứ mua.” Đôi môi gã khẽ gợn nụ cười, “Mấy việc vặt này có gì mà em phải hỏi?” Giọng gã dịu dàng chưa từng thấy.

Sự dịu dàng này làm gai ốc tranh nhau nổi hết trên làn da cô.

“Tôi lên lầu ngủ trước!” Cô đứng bật dậy, ánh mắt gần như dịu dàng của gã làm cô có cảm giác ‘gục ngã’.

Cô chạy vội lên lầu đóng cửa lại, dựa lưng vào vách tường, lòng cô rối như tơ vò.

Hồi lâu sau, cô thở dài một hơi rồi chôn mặt mình vào lòng bàn tay. Đột nhiên cô thấy thật phiền, phiền tới độ ruột gan rối bời. Hóa ra lúc Hình Tuế Kiến không ‘hung hãn’, mọi đường nét cứng cổ trên gương mặt đều dịu xuống thì trông rất quyến rũ. Phải chăng vừa rồi cô có cảm giác thẹn thùng, tim đập thành thịch? Sau khi mang thai, phải chăng cô càng trở nên kỳ lạ?

Mang thai là số phận đã an bài cho cô, an bài để cô với gã sống bên nhau cả đời. Dẫu rằng hai người đều thù hận, buồn bực và còn rất nhiều, rất nhiều những điều phức tạp khác...

Nếu gã và cô chịu buông lời thành kiến, phải chăng sẽ rất hạnh phúc? Tâm trạng cô bỗng dưng trở nên câu kính, vậy đây cũng là triệu chứng của mang thai ư?

Trên cầu thang vang lên tiếng bước chân, tiếp đó là tiếng đẩy cửa.

“Em giận à?” Gã hỏi.

Rốt cuộc gã sắp cưới một cô gái kỳ lạ đến mức nào? Vấn đề ở chỗ, gã rõ ràng chẳng nói gì lỗ lòi, ấy vậy mà cô bỗng dưng thở hổn hển đứng dậy bỏ đi, làm gã thấp thỏm bất an. Trong cuộc đời này, lần đầu tiên gã có cảm giác muốn đi dỗ dành một người đàn bà.

Khi gã vừa đẩy cửa, thì nỗi phiền muộn dưới đáy lòng Kiều Duy Đóa cũng chớp mắt tiêu tan. Cô không hiểu tại sao, nhưng cô rất vui vì gã quan tâm đến mình. Rõ ràng trước đêm biết có đứa con, hai người bọn họ vẫn còn trong thời kì chiến tranh lạnh... Điều này khiến cô cảm thấy rất ấm áp.

Cô sờn hết gai ốc vì tự dưng mình cảm thấy xúc động đến khôn tả.

“Mai mốt em đừng tới công ty nữa, nếu rảnh thì hãy nghỉ cách trang trí nhà cửa của chúng ta đi.” Gã nhìn xung quanh rồi mở miệng, ngay cả gã cũng thấy bầu không khí đêm nay rất tốt.

Gã kêu cô đừng tới công ty nữa?

“Hôm nay anh và Trần Ôn Ngọc nói với nhau những gì?” Cô gằn giọng, tại sao bỗng dưng kêu cô đừng tới công ty nữa?

“Không nói gì cả, chỉ trò chuyện những việc nên chuẩn bị cho ngày hôn lễ thôi.” Gã không muốn bàn luận thêm.

Cô chắc mẫm Trần Ôn Ngọc đã nói điều gì đó, hay gã sợ lần sau bọn cô gặp mặt nhau sẽ xảy ra xung đột?

“Chị ta nhất định đau thương lắm, phải không?” Cô ngước lên, sự kiêu ngạo làm cô từ chối thừa nhận mình có cảm giác bị thua thiệt.

Cảm giác này thật mâu thuẫn, nó lộ ra tâm tình vui sướng khi người gặp họa, lại đồng thời có cảm giác hệt như mình đi trộm đồ của người khác.

“Chờ chúng ta kết hôn xong, qua một thời gian cô ấy sẽ bình thường thôi.” Gã tránh nói vào vấn đề chính.

Kiều Duy Đóa trầm mặc.

Sau khi bọn họ kết hôn, Trần Ôn Ngọc thực sự sẽ trở lại ‘bình thường’, sẽ không yêu gã nữa? Cô có chút hoài nghi, nhưng đêm nay bầu không khí quá thoải mái làm cô không muốn phá hỏng. Đó là lí do mà cô không hề hé răng phản bác và tạm thời thu những chiếc gai nhọn của mình.

“Tết Trung thu, em tới nhà mẹ tôi nhé.” Gã thản nhiên đề nghị.

Toàn thân Kiều Duy Đóa bất chợt căng thẳng. Thú thực, cô không hề muốn gặp mẹ của gã.

“Tôi không chắc mình có thể kiềm chế được cảm xúc đâu.” Cô xoay mặt đi, nhớ lại những lời tục tĩu lần trước.

Mắt gã tối sầm, “Em cứ xem tình hình rồi rắng sức đi.” Thực ra, gã để ý chính là việc cô có từng nỗ lực hoặc đã sẵn sàng sống chung hòa thuận với gã hay chưa.

Đêm nay ánh trăng rất đẹp, nó tỏa ra thứ ánh sáng dịu dàng như màu sắc êm đềm của tình yêu.

Trái tim gã bỗng nhiên xao động, gã bước lên kéo cô qua.

“Anh muốn làm gì?” Cô căng thẳng.

“Tôi muốn... yêu.” Gã nói một câu hai nghĩa.

Gã chợt muốn sống hòa hợp với cô, bất kể cơ thể hay linh hồn. Điều này và ham muốn trước đây hoàn toàn khác nhau.

“Hình Tuế Kiến, anh thật dâm tặc!” Cô nghiến răng.

Bây giờ cô mới biết tại sao gã mua thuốc dưỡng thai cho cô, hại cô hiểu nhầm mà xúc động một trận.

Biết cô nghĩ tung lung, vòm ngực gã rung lên bật cười sặc sụa, một tiếng cười vui thích xuất phát từ đáy lòng.

Tiếng cười của gã làm Kiều Duy Đóa khê giật mình. Hóa ra, mang thai cũng không tồi...

Hồi lâu sau, gã thôi cười và nhìn cô chăm chú.

Cô cũng thế.

Cuối cùng, gã cúi đầu đặt nụ hôn lên môi cô.

“Đợi chút, điện thoại của tôi có tin nhắn.” Cô mơ hồ nghe có tiếng chuông reo nên khẽ đẩy gã ra.

Cô mở điện thoại ra xem, chỉ có hai chữ: [Chúc mừng.]

Hai chữ ngắn gọn ấy làm cô khẽ giật mình.

Hình Tuế Kiến cũng nhìn thấy, lòng gã dấy lên một cảm giác khó chịu. Gã giật chiếc điện thoại của cô đặt qua một bên và tiếp tục với bóng đêm tươi đẹp.

...

Ngày thứ hai thức giấc, mặt trời đã nhô lên cao.

Phòng giường bên cạnh đã lạnh tanh, nhưng trái tim cô lại nồng đậm ngọt ngào trước nay chưa từng có.

Cô liếc nhìn xung quanh, căn phòng toàn một màu hồng sắc sỡ. Thực ra, cô cũng không thích màu hồng.

Cô sẽ có một ngôi nhà và cô sẽ ở lại đây mãi mãi, nên mọi thứ nơi này sẽ là những thứ mà cô và... gã cùng yêu thích.

Cô vén chăn lên, quyết định từ nay trở đi sẽ bước tiếp về phía cuộc sống mới.

76. Q.3 - Chương 16

Căn phòng trên lầu hai có rất nhiều đồ màu hồng cần phải dẹp bỏ. Khăn bàn, ga trải giường, bao gối... Kiều Duy Đóa đều chọn màu xanh nhạt, vừa thanh lịch vừa mang phong cách tươi trẻ. Ngoài ra còn có màn che và rèm cửa sổ hoa văn, cô cầm lên so sánh độ tương phản.

“Em muốn chọn rèm cửa màu xanh, ngôi nhà theo cảm nhận của em phải đầy chất thơ điền viên.” Giọng cô gái trong trẻo vang lên sau lưng cô.

Nhà, trong lòng mỗi người đều có một ngôi nhà lý tưởng.

Kiều Duy Đóa mỉm cười nhưng đột nhiên cô cảm thấy bất thường, bởi vì, dường như cô đã nghe giọng nói trong trẻo ấy ở đâu rồi. Kiều Duy Đóa đảo mắt qua, cách đó không xa có một đôi nam nữ khăng khít đang dẫn đo nên chọn vải rèm cửa sổ nào để trang trí cho phù hợp với màu sắc ngôi nhà.

Nhìn rõ người đi tới, Kiều Duy Đóa giật nảy người.

Chắc là anh em thôi...

Ánh mắt cô dán chặt về phía mười ngón tay đang đan dính vào nhau của đôi nam nữ.

“Chất liệu vải màu xanh này mỏng quá, rất dễ làm gia đình đối diện thấy phòng ngủ của chúng ta, tới lúc đó mọi hành động của chúng ta sẽ...” Chàng trai mỉm cười, nụ cười đầy ám chỉ.

Nụ cười ấy là tình thú giữa người yêu và người yêu với nhau, nó khiến mọi người xung quanh cảm thấy ngọt ngào nhưng lại làm Kiều Duy Đóa rất khó chịu. Bởi vì, gương mặt của chàng trai kia quá xa lạ.

“Anh nói màu xanh này hả? Nhưng em thấy màu này đậm và khó coi quá!” Cô gái phản đối, “Em mặc kệ có tiện ích hay không, em muốn mỹ quan!”

“Vậy chúng ta tới nơi khác xem.” Chàng trai âu yếm ôm thắt lưng của cô gái.

Khi cô gái đi ngang và liếc thoáng thấy cô, thì cô gái cũng chú ý tới ánh mắt đắm đắm của cô. Nhanh như cắt, toàn thân cô gái cứng đờ.

“Trùng hợp quá.” Cô gái mỉm cười xem như lời chào hỏi, nhưng nụ cười ấy không có độ ấm.

Kiều Duy Đóa mỉm cười gượng ép. Đúng vậy, thật trùng hợp.

Cô gái liếc thoáng mấy tấm rèm vải cô đang chọn, thuận miệng hỏi: “Chị sắp kết hôn à?” Người Ôn Thành cứ tới ngày kết hôn sẽ đổi rèm cửa, đây cũng được coi chỉ tiêu cho quà cưới.

Kiều Duy Đóa cứng đờ nhưng vẫn gặt đầu.

Nụ cười của cô gái cứng đờ “Thì ra hai người đã tu thành chánh quả, xin chúc mừng.” Cô gái cười cười, khoác cánh tay chàng trai chuẩn bị rời đi.

“Ôn Tâm, chúng ta nói chuyện được không?” Kiều Duy Đóa gọi giật lại.

...

Trong quán café, chàng trai đứng đợi ngoài cửa.

Ôn Tâm gọi tách café, còn Kiều Duy Đóa gọi một ly nước ấm.

“Tư Nguyên có biết không?” Do dự một lát, Kiều Duy Đóa hỏi.

Cảnh tượng hôm nay làm cô không cách nào giả mù.

Ôn Tâm cúi đầu cười cười, “Có lẽ biết mà cũng có lẽ không.” Anh biết hay không cũng vô nghĩa.

Kiều Duy Đóa cau chặt hàng chân mày vì thái độ bình thản của Ôn Tâm.

“Anh ta là ai vậy?” Cô chỉ chỉ chàng trai đứng ngoài cửa sổ.

“Là người yêu đầu của tôi.” Ôn Tâm nhún vai ra vẻ bình thường, kể: “Gần đây anh ấy chủ động giảng hòa với tôi, còn đồng ý kết hôn ngay. Tôi nghĩ dù sao trước kia cũng đã từng yêu nhau, nên cho anh ấy một cơ hội!”

Thảo nào khi cô gửi tin nói mình sắp kết hôn, chỉ nhận được hai từ ‘chúc mừng’ đơn giản. Tư Nguyên vẫn im hơi lặng tiếng, điều đó khiến cô thấy cảm xúc của Tư Nguyên rất bất thường. Hóa ra anh cũng nảy sinh ‘việc lớn’, khó trách anh lãnh đạm và ‘vô tâm’ như thế.

“Cô tính lựa chọn thế nào?” Kiều Duy Đóa hỏi nghiêm túc.

Lựa chọn? Ôn Tâm chẳng hiểu gì.

“Trước đây cô và Tư Nguyên đã hứa hôn rồi, với lại anh ấy là một người đàn ông rất tốt, vô cùng tốt, xin cô hãy quý trọng anh ấy, đừng làm tổn thương anh ấy!” Kiều Duy Đóa nói lời chính nghĩa.

Trước đây có hứa hôn? Không phải hai tháng trước đã hủy bỏ rồi sao? Ôn Tâm càng nghe càng hồ đồ.

“Xin cô... đừng làm điều nghiệt ngã!” Kiều Duy Đóa thay bạn bè nói lời nặng nề.

Chưa đầy một tháng nữa bọn họ đã đính hôn, sao Ôn Tâm có thể nói cho người đàn ông khác một cơ hội?

Cuối cùng thì Ôn Tâm đã hiểu, cô đang uống ngụm café mà suýt phun ra ngoài.

“Kiều Duy Đóa, rốt cuộc kẻ tạo nghiệt là tôi hay là hai người?” Ôn Tâm cau kinh.

Cô mới là nạn nhân!

Kiều Duy Đóa nhăn mày, cô không thể hiểu nổi, tại sao một người rõ ràng làm chuyện sai trái mà còn có thể ăn nói đúng lý hợp tình như vậy?

Bầu không khí có chút khó chịu.

Hồi lâu sau, Ôn Tâm lấy lại tỉnh táo và từ từ sắp xếp suy nghĩ, “Chị đừng nói với tôi... Tư Nguyên chưa kể gì với chị nhé?” Ôn Tâm tò mò nhìn chằm chằm cô.

Thật thú vị!

Tư Nguyên nên nói gì với cô? Kể với cô việc Ôn Tâm một chân đạp hai thuyền? Tính cách Tư Nguyên hướng nội, nếu anh đi kể mấy chuyện này thì anh không phải là Tư Nguyên mà cô quen biết.

Kiều Duy Đóa cau mày thật chặt, trong lòng lo lắng càng sâu.

“Vừa rồi chị nói mình sắp kết hôn à?” Ôn Tâm lại cắt ngang vấn đề trọng tâm.

Kiều Duy Đóa cứng đờ nhưng vẫn gật đầu. Cô sắp kết hôn thì liên quan gì đến việc bọn cô đang bàn luận lúc này?

“Ha ha ha, vậy nên anh ta chưa nói gì mà chị đã sắp kết hôn?” Ôn Tâm vỗ bàn, cười sắc súa. “Thật đúng là báo ứng!”

Kiều Duy Đóa chẳng hiểu cô ta đang cười điều gì.

Sau khi chấm dứt màn cười sắc súa, Ôn Tâm lại mỉm cười ngọt ngào, “Tôi cho chị biết nhé, tôi cũng sắp kết hôn rồi!” Cô hạ giọng, vui sướng nói: “Đáng tiếc, chú rể không phải Lục Tư Nguyên!”

Kiều Duy Đóa rúng động, giọng cô rét run: “Cô định bỏ Tư Nguyên?”

Ánh mắt Ôn Tâm long lanh, “Cuối cùng đã xảy ra việc gì, rốt cuộc là ai làm vậy, vấn đề này chị hãy tới hỏi Lục Tư Nguyên! Tôi nghĩ anh ta sẽ ‘vui vẻ’ giải thích với chị!” Có trò hay để xem!

...

Trong cơn xúc động, Kiều Duy Đóa thật sự đi tìm Tư Nguyên.

Đứng trước cổng Cục Bảo hộ lao động, cô đâm ra do dự. Tư Nguyên không nói với cô, phải chăng anh có nỗi khổ riêng? Nếu cô đem chuyện gặp Ôn Tâm hôm nay kể cho anh nghe, phải chăng sẽ làm tổn thương tới lòng tự ái đàn ông của anh?

Sau khi suy đi nghĩ lại, cơn xúc động trong cô đã tiêu tan, chỉ còn chừa lại nỗi băn khoăn. Cô cứ đứng đây chờ anh tan tầm, rồi giả vờ như đi ngang qua mời anh dùng bữa tối, sau đó thăm dò ẩn ý? Cô quyết định như vậy.

Cô nhìn đồng hồ, bây giờ đã bốn giờ rưỡi chiều, anh cũng sắp tan tầm.

Cánh cổng Cục Bảo hộ lao động mở ra, một chiếc xe con màu đen chạy ngang qua mặt cô. Đột nhiên chiếc xe dừng lại, sau khi cửa xe mở ra thì một vóc dáng uy nghiêm bước xuống.

“Cháu Kiều.” Đối phương gọi cô.

Kiều Duy Đóa xoay người, cô ngơ ngác nhìn ông lão tóc bạc, phong thái nghiêm trang và bộ đồng phục tòa án trên người ông ta. Mấy chục giây sau, cô vẫn còn ngẩn người.

“Cháu không nhận ra tôi à?” Ánh mắt sắc bén của ông lão nhìn về phía cô, “Mười mấy năm trước, tôi là người thẩm tra xử lý vụ kiện của cháu.”

Nghe nhắc đến điều này, Kiều Duy Đóa lập tức nhận biết người vừa tới và dòng ký ức lại túa ra dữ dội.

Sắc mặt Kiều Duy Đóa hết trắng lại đỏ, “Xin chào ngài thẩm phán... thẩm phán...” Bỗng dưng trông cô thật bối rối.

“Tôi còn một thân phận khác là cha của Lục Tư Nguyên.” Đối phương tự giới thiệu mình.

Kiều Duy Đóa nổ ‘đoàng’ một tiếng, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

“Sau khi Tư Nguyên giải trừ hôn ước, tôi rất muốn gặp cháu, chọn hôm nào chi bằng chọn hôm nay, chúng ta cùng hàn huyên nhé!”

77. Q.3 - Chương 17

Lục thẩm phán là cha của Tư Nguyên, thật quá hoang đường, quá tàn nhẫn...

Từ sau khi Lục thẩm phán giới thiệu xong, máu trên mặt Kiều Duy Đóa dần dần bị rút cạn, xương cốt tứ chi đều lạnh ngắt đến tê dại.

Suốt dọc đường tới nhà hàng, đầu óc Kiều Duy Đóa đều choáng váng.

“Cháu đừng khấn trương, tôi không ăn thịt người đâu.” Tìm một nhà hàng cơm thuần túy kiểu Trung trong khách sạn cao cấp gần đó, Lục thẩm phán mời cô đi vào.

Kiều Duy Đóa rất khó nhếch nổi nụ cười, cô chỉ có thể bối rối im lặng.

“Việc Tư Nguyên hủy bỏ hôn ước, tôi nghĩ chắc cháu đã biết.” Lục thẩm phán nói dứt khoát.

Không, cô chẳng hề hay biết.

Kiều Duy Đóa hoàn toàn im lặng, vì hiện giờ cô đang ở trong áp lực vô hình và cực kì căng thẳng.

“Thực ra, chính tôi phản đối Tư Nguyên ở bên cạnh cháu.” Lục thẩm phán trầm giọng, “Tôi nghĩ cháu hẳn đã rõ nguyên nhân.”

Kiều Duy Đóa xiết chặt hai bàn tay lại với nhau dưới gầm bàn mới khiến mình đừng quá run rẩy. Cô không biết và cũng chẳng muốn biết, cô chỉ biết Ôn Thành thật nhỏ, nhỏ đến đáng sợ...

Lục thẩm phán thấy cô luôn im lặng nên nói: “Không phải tôi là người cha không biết phân biệt lý lẽ, nhưng tôi thực sự nghĩ rằng, nếu hai đứa sống bên nhau mà quá ‘thấu hiểu’ thì sẽ không phù hợp.”

Nếu cô không ở bên cạnh Tư Nguyên, vậy xin Lục thẩm phán buông tha cho cô, được không?

Kiều Duy Đóa phải cố gắng lắm mới nhếch nổi khóe môi, “Thưa Lục thẩm phán, cháu nghĩ ngài đã hiểu lắm rồi, cháu... cháu và anh ấy chỉ là bạn tốt...”

“Sau khi Tư Nguyên đơn phương hủy bỏ hôn ước, lần đầu tiên hai cha con tôi ngồi xuống tâm sự rất lâu. Tư Nguyên nói thẳng với tôi rằng, nó đã thích cháu nhiều năm... Ban đầu là đồng cảm và dần dần thành xúc động.”

Mặc cảm không thể đè nén làm Kiều Duy Đóa khẽ run rẩy và chẳng dám lên tiếng. Giây phút khó xử này giống hệt khi bị bà Hình với Trần Ôn Ngọc bắt quả tang tại trận. Cô hận bây giờ không phải là ngày tận thế, để mình đừng đối mặt với sự thảm hại kia.

“Thú thực, ban đầu nghe nói tôi cũng rất khó tin. Con trai của thẩm phán vì đồng cảm mà nảy sinh tình ý đặc biệt với người bị hại.” Hàng chân mày nghiêm khắc của Lục thẩm phán cau lại thành cụm, đến giờ ông vẫn chưa lĩnh hội được cái mà những người tuổi trẻ gọi là tâm trạng không thể không yêu.

“Cháu... cháu và Tư Nguyên gặp nhau lần đầu ở cửa hàng thời trang...” Nên chẳng hề tồn tại mối quan hệ kỳ quái giữa con vị thẩm phán với người bị hại.

Dẫu đôi bàn tay còn run rẩy nhưng cô vẫn hít sâu một hơi, hy vọng duy trì chút danh dự cuối cùng.

Thế nhưng Lục thẩm phán lại dùng thứ ánh mắt kì lạ quan sát cô, “Do tôi yêu cầu con trai mình từ bé phải quen tai quen mắt với tinh thần pháp luật, nên lúc Tư Nguyên còn rất nhỏ vào mỗi kỳ nghỉ đông và nghỉ hè đều ở trong tòa án. Mỗi lần tôi xét xử thì nó luôn ngồi hàng ghế cuối cùng để ghi chép.”

Đầu óc Kiều Duy Đóa hoàn toàn trống rỗng.

“Tôi nhớ ngày mở phiên tòa của cháu vào kỳ nghỉ đông, một số tư liệu cho lần xét xử cuối cùng đều do Tư Nguyên giúp tôi hoàn thiện.” Trước nay Lục thẩm phán nổi tiếng là người có trí nhớ rất tốt.

Kiều Duy Đóa cứng đờ, gần như không thể phản ứng. Cả thế gian dường như nứt toạc và xoay tròn trước mắt cô. Hóa ra, Tư Nguyên thực sự đã biết cô sớm hơn!

“Lúc cháu đi điều trị tâm lý, tôi nhớ nó cũng đi theo.” Đáng tiếc, khi đó ông cho rằng con trai chú ý tới người bạn trang lứa là vì đồng cảm.

“Cháu mất tích, mẹ cháu đến báo cảnh sát, lúc cảnh sát gọi điện tới tòa án đưa một số dữ liệu, thì Tư Nguyên còn đi theo cấp dưới của tôi qua cục cảnh sát.” Nên Tư Nguyên mới biết cô mới mười bốn tuổi đã mang thai ngoài ý muốn.

Đạo gần đây Lục thẩm phán mới hồi tưởng lại những chi tiết nhỏ nhặt này.

Sắc mặt Kiều Duy Đóa càng lúc càng tái mét. Phải chăng con người khi còn sống đừng nên có vết nhơ? Một khi đã in dấu thì lúc bị người ta vạch trần, thực sự quá khó chịu, quá khuất nhục.

“Cháu không biết những việc này à?” Nhìn thấy phản ứng của cô, Lục thẩm phán hoàn toàn bất ngờ.

Cô khổ sở lắc đầu, cảm thấy trái tim mình như bị bàn tay vô hình nào đó xiết chặt. Cô không biết, nếu cô biết thì ngay từ đầu cô đã cách Tư Nguyên rất xa.

“Xin đừng trách tôi, nếu xét về lý thì tôi rất thông cảm với cháu. Nhưng xét về tình, nếu cháu trở thành vợ của con trai tôi thì tôi rất khó bỏ qua.” Lục thẩm phán nhìn cô chăm chú, “Nên tôi xin lỗi vì nhiều năm qua đã không chấp nhận việc con trai mình thích cháu và luôn yêu cầu nó không được yêu cháu.”

“Không sao ạ, ngài không cần xin lỗi...” Cô cắn chặt đôi môi mới ngăn những giọt lệ đừng che mờ tầm mắt.

Cô không trách Lục thẩm phán, nếu đổi ngược là cô thì cô cũng khó chấp nhận việc người thân của mình yêu thích một người như nhóp.

“Cháu... cháu xin hứa... cháu... cháu sẽ không...” Tới gần Lục Tư Nguyên nữa.

“Không, hôm nay tôi tìm cháu nói chuyện không phải với mục đích này.” Lục thẩm phán cắt ngang lời cô.

“Con trai tôi luôn là đứa nặng lòng trách nhiệm, nó vì cháu mà lần đầu tiên trong đời làm chuyện thiếu trách nhiệm nhất. Cháu Kiều, cháu rất có mặt mũi, trong ngoài đều đòi lại hết!”

Kiều Duy Đóa đầy căng thẳng, cô không dám đào sâu nghiên cứu ngụ ý của Lục thẩm phán.

“Con trai tôi đơn phương hủy hôn làm tôi rất mất mặt, hết cách ăn nói với chiến hữu và tình bạn có thể bị cắt đứt. Lúc ấy tôi tức giận biết bao nhiêu chắc cháu không tưởng tượng nổi. Thậm chí lần đầu tiên tôi kiềm không được mà lấy roi quất nó, suýt nữa đánh nó gãy một cái xương sườn.” Ngẫm lại thấy con trai cũng thật thảm, sắp ba mươi tuổi mà còn như một đứa trẻ bị cha đánh mắng.

“Tính bà nhà tôi khá lạnh nhạt lại không biết cách ăn nói, đối với tôi cũng hiếm bày tỏ nên Tư Nguyên cũng ít thân thiết với bà ấy. Thế mà hôm đó bà ấy tức giận mắng, chuyện tình cảm của bọn trẻ dù tôi buồn bực cách mấy cũng chẳng đến lượt ông già như tôi đến can thiệp!”

“Sau đó tôi cũng lấy lại bình tĩnh và tâm sự rất lâu với con trai mới biết, nó đã chối bỏ mối tình này rất nhiều năm, cuối cùng dù đối lấy chồng chất bất đắc dĩ và đau khổ mà nó vẫn không thoát khỏi, nên nó không thể kết hôn với con bé nhà Ôn gia.”

Lục thẩm phán ho khan một lát rồi gượng gạo nói tiếp: “Nhìn con trai khổ sở... vợ chồng tôi cũng không chịu nổi. Vì thế, bà nhà tôi đã đưa ra một đề nghị thỏa hiệp, nếu Tư Nguyên có thể vì cháu mà thi đậu cuộc thi Tư pháp năm nay, thì bọn tôi sẽ không phản đối nó yêu cháu nữa...”

“Vợ chồng tôi đã trao đổi và nhất trí rằng, tính cách hai đứa con gái lớn nhà tôi khá xảo quyệt, yêu cầu quá mức hoàn mỹ. Vì thế, nếu sau này quả thực chúng ta có cơ hội trở thành người một nhà, thì nhiều một chuyện chỉ bằng ít một chuyện, gia hòa vạn sự hưng. [1] Cháu Kiều, cháu cũng đừng để lộ việc chúng ta đã từng gặp nhau trước kia.” Rốt cuộc Lục thẩm phán cũng nói ra mục đích tìm cô hôm nay.

[1] Nguyên tác tục ngữ: gia hòa vạn sự hưng - gia đình hòa thuận thì thế nào cũng hưng thịnh. Câu này còn dùng nhiều ở nên mình giữ lại.

78. Q.3 - Chương 18

Hình Tuế Kiến và Que Cũi vào nhà hàng.

“Đại ca, anh có hài lòng với điều kiện nhà hàng này không?” Que Cũi hỏi gã.

“Phong cách được nhưng thử thức ăn trước rồi hẵng tính.” Gã vẫn giữ thái độ bảo thủ.

“Đại ca, anh cầu kỳ quá!” Đã gấp rút mà gã còn đòi nhà hàng phải phong cách, thức ăn phải ngon, đầu cần chặt chẽ như thế chứ?

“Cả đời chỉ cưới một lần thôi.” Về mặt gã vẫn điềm nhiên.

Chuyện này rất quan trọng, cẩn thận một chút cũng tốt hơn.

Que Củi nghiêng đầu qua nhìn gã, nhìn đến độ gã mắt tự nhiên, “Đại ca, nể tình anh em bấy lâu, anh có thể giải thích giúp em một mối ngờ vực được không?”

“Cậu nói đi.” Gã lật thực đơn.

“Có phải anh ‘kết’ Kiều Duy Đóa từ rất lâu rồi?” Que Củi hỏi thật nhanh.

“Vớ vẩn.” Gã chẳng thèm nhếch chân mày.

“Nói một đằng nghĩ một nẻo.” Que Củi bình luận.

Gã nhăn mày, định phân bua mình không cần nói dối.

“Đại ca!” Que Củi đột nhiên ghì giọng gọi gã.

Gã ngược lên thì phát hiện ánh mắt của Que Củi hơi lạ. Qua ánh mắt của anh ta, gã khẽ nghiêng người nhìn theo. Tiếp đó, gã thấy Kiều Duy Đóa.

Kiều Duy Đóa cúi đầu như một cô học trò ngoan ngồi trước mặt một ông lão. Kiều Duy Đóa im lặng và kính cẩn hết như đã làm chuyện trái với lương tâm. Do ông lão quay lưng về phía gã, nên gã không nhìn rõ mặt của ông ta lắm.

“Lục Thượng Lễ.” Chỗ Que Củi ngồi lại vừa vặn thấy rõ diện mạo của ông lão, anh ta khẽ nói chính xác danh tính đối phương.

Họ Lục, dòng họ này khiến gã nhăn mày. Lát sau, gã mới sực nhớ cái tên đó có chút quen thuộc. Hình như trên báo cáo điều tra mục cha mẹ của Lục Tư Nguyên, gã đã từng thấy cái tên đó.

Lưu lượng máu của gã bắt đầu tăng tốc.

“Đại ca, bọn họ sắp đi rồi, anh không qua đó hả?” Que Củi hỏi.

Gã lắc đầu, mắt vẫn dán chặt vào mỗi biểu hiện trên gương mặt cô, “Cứ quan sát kỹ rồi hẵng tính.”

Lòng gã chợt tức giận, bất cứ việc gì hay người nào có liên quan đến Lục Tư Nguyên cũng khiến gã khó chịu. Đồng thời gã rất muốn biết, phải chăng cô hại con trai người ta hủy hôn nên bây giờ họ tới tìm cô tính sổ?

Gã dời ánh mắt ra ngoài, nơi Kiều Duy Đóa đứng trước cửa nhà hàng nhìn ông lão lên xe, mãi đến khi chiếc xe khuất bóng mà cô vẫn đứng im bất động, chẳng biết đang nghĩ gì.

“Chị dâu lịch sự ghê.” Bầu không khí quá trầm lắng nên Que Củi phải gượng cười tìm đề tài.

Sắc mặt Hình Tuế Kiến càng lúc càng nặng nề. Vì cảnh cô đẩy mẹ gã và dáng vẻ vô cùng kính cẩn của cô lúc này hoàn toàn tương phản.

Gã cảm thù sự so sánh này, tâm trạng gã bỗng chùng xuống nặng trĩu.

...

Kiều Duy Đóa đứng ngây ra hồi lâu, vì cô đã bị một sự thật phũ phàng đánh sâu vào cõi lòng. Cô ngồi một mình ở trạm xe buýt, rõ ràng chiếc xe cô đậu gần đó nhưng cô đã sớm quên sự tồn tại của nó.

Từng chuyến xe buýt đến rồi đi.

Mọi người đều nói tình yêu như chiếc xe buýt, khi muốn đi lại không thể chờ. Đợi đến lúc bạn vội vàng lên một chiếc xe khác thì mới phát hiện nó đang lững thững theo sau.

Mục đích tìm cô nói chuyện vừa rồi của Lục thẩm phán khiến cô rất kinh ngạc. Ông quả thật là một người tốt bụng, mới có thể sẵn sàng bao dung ột kẻ đầy khuyết điểm như cô.

Hốc mắt cô rướm lệ, trên môi nở nụ cười vì cảm thấy ông trời thật thích đùa bốn con người. Thực ra, nếu hồi đó Tư Nguyên chịu nói ba chữ ‘anh yêu em’ thì anh đã có thể giữ chặt lấy cô. Nhưng buồn thay, giờ đây cô đang ở dưới vực sâu muôn trùng.

Hình như vận số cuộc đời cô rất kém cỏi, lúc khát vọng thì phép lạ mãi không xuất hiện, đợi đến khi không cần lại thấy nó luôn ở kề bên. Từ nay về sau cô và Tư Nguyên chỉ có thể làm bạn, đâu nơi đó có rất nhiều ám áp thì vẫn vô duyên với cô.

Bầu trời càng lúc càng u ám, điện thoại của cô đổ chuông vô số lần. Cuối cùng, cô vẫn phải tiếp.

“Sao hả? Anh ta nói hay chưa?” Thật bất ngờ, người gọi tới là Ôn Tâm.

Cô trầm mặc.

“Tôi không đi gặp anh ấy.” Cô nói sự thật.

“Hai người... dừng dừng đến khủng khiếp!” Làm hại cô muốn xem kịch vui.

Có lẽ, vì quý trọng tình bạn nên mỗi bước chân đều dè dặt, đều đấu tranh và đều run sợ.

“Tôi sắp kết hôn rồi.” Cô chẳng hiểu tại sao mình lại nói với Ôn Tâm những lời này.

Thế nhưng...

“Tôi biết, chị là kẻ thứ ba.” Ôn Tâm thần nhiên nói.

Cô cứng người và dạ dày co thắt.

“Tôi có tới thăm chị họ, chị ấy rất đau đớn.” Ôn Tâm tiếp tục nói, “Tôi cũng hiểu sơ qua tình hình.”

Kiều Duy Đóa ghen cứng, nhưng giọng cô vẫn đanh chắc, “Lời chị ta chỉ đại diện cho cảm xúc riêng của chị ta.” Cô không phải là kẻ thứ ba, tuyệt đối không!

“Trước đây có thể vì tôi mà chị mất cơ hội bước tiếp, nhưng bây giờ chị đã có cơ hội tìm thấy tình yêu của mình, tại sao chị còn cố chấp chạy theo bất hạnh?” Ôn Tâm khó hiểu.

“Làm sao cô biết tương lai của tôi chính là bất hạnh?” Cô phản đối.

“Chị thật sự yêu Hình Tuế Kiến ư? Hai người lấy thù hận của đối phương làm tiền đề à?” Ôn Tâm hỏi tiếp, “Anh ấy yêu chị sao? Một mối tình chỉ có trả thù và không cam lòng, cứ co kéo mãi thì có ý nghĩa gì?”

Kiều Duy Đóa khẽ nhếch môi và phát hiện mình không thể phản đối được một câu.

“Ha ha, rốt cuộc tôi đang làm gì đây? Sao tôi lại đi khuyên chị? Tôi cầu mong cho chị và kẻ làm tổn thương tôi cả hai cứ tiếp tục dang dở!” Ôn Tâm cười ha hả.

“Cô yêu Tư Nguyên.” Duy Đóa nhắm mắt nói ngắn gọn mà đầu óc đau nhức muốn nổ tung, nếu không yêu sẽ không có tổn thương.

Ôn Tâm cười trào phúng, “Chắc thế, nhưng có vài cảm giác sớm muộn gì cũng sẽ tiêu tan.” Đây chính là cuộc sống, vì hạnh phúc, chúng ta nhất định phải yêu người mà số phận đã chọn sẵn cho bạn. Do vậy cô đã từng nỗ lực đi yêu Tư Nguyên, thì bây giờ cũng sẽ cố gắng để yêu chồng sắp cưới của mình.

“Còn chị? Tình yêu chị cần chắc cũng từ Tư Nguyên nhỉ?” Ôn Tâm dùng giọng điệu khẳng định.

Thực ra, đây là vấn đề cô từng tự hỏi bản thân. Cô từng thực sự cho rằng, tình yêu của cô chỉ có ba chữ – Lục Tư Nguyên. Thế nhưng vào thời điểm này, cô lại mê man.

“Chị đừng hờn dỗi, đừng tiếp tục sai lầm nữa, hãy bình tĩnh quay về với tình yêu của mình và đem Hình Tuế Kiến trả lại cho chị họ của tôi.”

Trái tim Kiều Duy Đóa co thắt nhưng vẫn cười khẽ, “Đây là mục đích của cô à?” Cô cứ ngỡ mình sẽ có thêm một người bạn, nào ngờ đối phương lại tới làm thuyết khách.

“Đúng vậy.” Ôn Tâm thẳng thắn thừa nhận.

“Thực ra tôi tới để nhấn hộ, chị họ tôi đợi chị ở quán bar 777.”

“Tại sao chị ta lại gọi tôi đi?” Kiều Duy Đóa gắng gượng.

“Chị họ tôi muốn cho chị thấy, sẽ chẳng có đám cưới nào cả và chị mãi mãi chỉ rước lấy thất bại!”

79. Q.3 - Chương 19

Trước giờ cô chưa từng tới những nơi như quán bar, nên cô không cần để ý lời của Ôn Tâm! Bởi lẽ, ai cũng không cam lòng. Bao gồm cô, Hình Tuế Kiến, Trần Ôn Ngọc, thậm chí cả Ôn Tâm.

Lúc Kiều Duy Đóa trở về, khắp nhà tối om, vắng lặng.

‘Tách’, cô bật ngọn đèn lên.

Hình Tuế Kiến đi vắng, rõ ràng mấy ngày nay gã đều tan tầm khá sớm.

Trái tim cô bắt đầu dậy sóng. Cô hết bình tĩnh rồi lại bình tĩnh đi vào phòng con gái, Tiểu Lộng đã ngủ sớm.

Ngày mai là ngày đầu tiên con gái tựu trường, nên cô tỉ mỉ kiểm tra cặp sách của Tiểu Lộng để chắc chắn rằng đã đầy đủ mọi thứ. Tiếp theo Tiểu Lộng sẽ có vài ngày huấn luyện quân sự, điều dưỡng Ngô cũng hoàn thành nhiệm vụ và tạm thời rời khỏi công việc. Nơi này chỉ còn lại mỗi mình cô.

Cô ngồi bên mép giường nhìn gương mặt ngủ say của Tiểu Lộng, mà cảm giác lơ lửng chẳng biết dạt về nơi nao.

Một mình một côi, đột nhiên cô không biết mình nên làm gì. Thực ra, cô rất sợ lẻ loi.

Cô bồn chồn bất an, rốt cuộc cô chầm chậm đứng dậy. Cứ liên tục suy đoán, chỉ bằng trực tiếp đến thẳng quán bar!

...

“Ôn Ngọc, em uống nhiều rồi.” Hình Tuế Kiến nhíu mày.

Tận lúc này gã mới biết, hóa ra Ôn Ngọc cũng uống rượu rất khá. Từ khi hẹn gã tới đây, cô cứ vừa uống vừa lặng lẽ rơi lệ. Trong mắt gã, dù Ôn Ngọc là một cô gái có tình tình mềm mỏng nhưng kiên cường hơn một số tay đàn ông.

“Em đừng uống nữa, đàn bà con gái uống nhiều mất hay.” Gã giật lấy ly rượu trong tay cô.

“A Kiến, anh luôn bảo vệ em, mặc dù thực ra em sinh sớm hơn anh năm tháng.” Ánh mắt Ôn Ngọc vì say mà lơ đãng, “Mỗi lần ra ngoài tiếp khách, em bị bọn họ chuốc rượu thì anh đều uống giúp...”

Vì sinh sớm hơn năm tháng nên cô luôn bị nội thương, khiến cô không dám mạnh dạn như các em gái khác để nói những câu: ‘Em yêu anh’, ‘Em nhất định phải theo đuổi anh’. Phải chăng vì cô quá đắn đo mà gã đã khua tay trước ‘cô em gái’ kia? Không! Cô không cam lòng! Cô luôn tin chắc rằng, mình mới là người phụ nữ cuối cùng có thể đứng bên cạnh Hình Tuế Kiến!

“Chuyện này liên can gì đến tuổi tác chứ? Dù em có lớn hơn tôi mấy tuổi thì vẫn là phụ nữ, mà phụ nữ uống say rất dễ bị thiệt thòi.” Gã hồ hững trả lời và ngửa đầu uống cạn ly rượu thừa của cô.

Trần Ôn Ngọc biết rõ tính gã không câu nệ, nhưng cô vẫn vì sự tiếp xúc gián tiếp giữa hai người mà run rẩy.

“A Kiến, anh có nhớ chúng ta đã quen biết bao nhiêu năm rồi không?” Trần Ôn Ngọc hỏi gã.

Gã cẩn thận suy nghĩ một lát rồi đáp: “Khoảng mười sáu năm?”

“Không, là mười bảy năm tám ngày.” Trần Ôn Ngọc nói con số chính xác.

“Thế à? Vậy cũng lâu rồi.” Hình Tuế Kiến khê động khóe môi. Hôm nay tâm trạng của gã rất tệ, gã thực sự không thích chơi trò đếm số.

Gã tự rót ỉnh một ly rượu.

“Em nhớ hồi Tiểu Béo lên lớp 7, trong trường ai cũng biết anh. Tiểu Béo rất sùng bái anh, cứ luôn miệng gọi trái một tiếng ‘đại ca’ phải một tiếng ‘đại ca’...”

Gã cũng nhớ khi đó gã và Tiểu Béo học khác năm.

“Từ nhỏ Tiểu Béo đã kém thông minh, tình tính lại khờ khạo. Tới giờ ba mẹ em vẫn không hề trông mong Tiểu Béo có tiền đồ rộng mở gì, chỉ cần nó đừng làm chuyện long trời lở đất là được! Lúc đó em có tâm nhân [1] nên len lén dò la về anh, nghe nói anh là một học sinh hư làm em rất lo âu, sợ thằng em ngốc nghếch của mình sẽ đi theo một học sinh tồi.”

“Đối với những đứa trẻ được nuôi dạy tốt như bọn em, thì tôi đúng là một học sinh tồi.” Gã khẳng khái thừa nhận.

[1] Chúng ta thấy trên một số ảnh, tượng Phật giáo có những mặt người có ba con mắt, tức là ở giữa hai mắt có thêm một mắt nữa. Thực ra, người không thể có ba mắt. Con mắt thứ ba chỉ có ý nghĩa tượng trưng, nghĩa là ngoài hai mắt thật ra, còn có mắt của tâm (tâm nhãn). Ý nghĩa của tâm nhãn có sâu có nông. Ý nghĩa nông cạn của tâm nhãn chỉ hoạt động tư tưởng của con người thông thường. Về ý nghĩa thâm sâu của tâm nhãn thì phải nói ngũ nhãn (năm mắt). Theo thuyết ngũ nhãn thì ngoài con mắt thật ra, còn có bốn loại tâm nhãn nữa, với trình độ cao thấp khác nhau.

Trước kia Ôn Ngọc là một trong sáu nữ sinh tài năng, giống như người nào đó.

“Đâu phải thế? Anh rất có nghĩa khí, không bao giờ vứt bỏ anh em, anh tốt hơn hẳn đám nam sinh quen thói hư vinh bên cạnh em.”

Gã im lặng, vì gã sợ nói tiếp sẽ chạm đến chủ đề không nên nói.

“Đại ca, anh có biết lần đầu em uống say là khi nào không?” Dưới ánh đèn mờ của quán bar, Ôn Ngọc ngà ngà say dựa người vào vai gã, nghiêng đôi mắt rưng rưng hỏi.

Gã cau mày, đám anh em bọn họ thích say xỉn xiêu vẹo, nhưng đây là lần đầu tiên Ôn Ngọc cả gan mượn rượu giả điên.

“Có phải kì nghỉ hè của năm mà một đám chúng ta đi huyện Động Đầu [2] , vừa ngồi trên bãi cát nhậu nhẹt, vừa tán gẫu nô đùa không?” Trong hội của gã, Ôn Ngọc là nữ sinh duy nhất được quyền gia nhập.

[2] Động Đầu là một huyện thuộc địa cấp thị Ôn Châu, tỉnh Chiết Giang, TQ. Huyện Động Đầu nằm ở cửa sông u. Đây là 1 trong 12 huyện đảo của Trung Quốc.(wiki)

Ôn Ngọc và gã ngang tuổi nhau, nhưng các thiếu nữ thường trưởng thành sớm hơn những chàng trai trang lứa, nên dù ít hay nhiều thì gã cũng đoán được tâm tư của cô.

Có thêm một người chị gái bảo vệ em trai mình cũng không ảnh hưởng gì. Vả lại, đây không phải lần đầu gã bị người ta nghi ngờ là học sinh hư. Gã coi việc này bình thường nên ‘mắt nhắm mắt mở’, cô muốn đi theo thì gã cũng chẳng phản đối. Sau đó bọn họ dần dần quen thân, rất nhiều hoạt động mọi người đã bắt đầu quen với sự tồn tại của Ôn Ngọc.

Đám thanh niên bọn họ khá thô thiển, chẳng mấy ai quan tâm tỉ mỉ tới cuộc sống, nhưng Ôn Ngọc luôn tình nguyện làm công việc hậu cần, giúp bọn họ giải quyết rất nhiều chuyện phiền muộn vụn vặt. Cũng như bây giờ, nhiều năm qua Ôn Ngọc luôn giúp đỡ gã.

“Không phải, là hôm biết anh gặp tai nạn.” Ôn Ngọc nhắm mắt, những giọt lệ lại lăn dài.

Hình Tuế Kiến im lặng cứng đờ, những quá khứ đã qua, gã không muốn nhắc tới.

“Khi nghe anh và Kiều Duy Đóa nảy sinh quan hệ, thấy anh bị kết án, lòng em đau đớn vô ngần.” Cổ của gã bị ôm chặt, vài giọt nước bóng loáng rớt lên trên.

Ôn Ngọc khóc nức nở, chẳng những đau đớn vì người mình yêu bị bỏ tù mà còn...

Không cần phải nhiều lời, Hình Tuế Kiến đã hiểu.

“Anh biết không? Sau đó em không nói chuyện với Tiểu Béo suốt một năm ròng.” Cô lẩm bẩm, “Tại sao Tiểu Béo lại đưa anh tới căn phòng bỏ hoang tối om đó chứ...?”

“Mấy người bọn tôi uống say hay bị xấu mặt đều có thói quen trốn vào căn phòng tối om đó.” Việc này không liên quan gì đến Tiểu Béo, lúc ấy gã kêu Tiểu Béo đưa gã vào phòng và sau đó xảy ra chuyện.

“Nếu hôm đó Tiểu Béo báo cho em biết, hoặc Tiểu Béo đưa anh tới phòng em...” Thì tất cả mọi việc sẽ khác đi.

“Em say rồi, đừng có ngớ ngẩn.” Gã lạnh giọng cắt ngang, thế nhưng...

“A Kiến, em ngốc thật sao? Em thực sự khờ ư?” Ôn Ngọc truy vấn, “Anh ghét em lắm à?”

Gã không thể phản bác, không thể phủ định, bởi gã không ghét Trần Ôn Ngọc. Nếu một ngày nào đó xảy ra tình huống này, thì quả thực mọi thứ đã khác đi.

Mười năm rỗng tuếch ấy, gã sẽ học tiếp hoặc bỏ ngang mà chạy theo guồng máy xã hội, còn Ôn Ngọc sẽ học lên đại học. Nhưng thân phận bọn họ đã thay đổi, Ôn Ngọc sẽ là bạn gái của gã. Sau đó, chắc chắn hai người sẽ cùng nhau gầy dựng sự nghiệp, kết hôn và sinh con.

Cuộc đời gã sẽ rất bằng phẳng, mặc dù hơi... đơn điệu.

80. Q.3 - Chương 20

“Ôn Ngọc, tôi coi em như anh em, như người thân trong gia đình. Nhiều năm qua, trong lòng tôi địa vị của em không khác gì Tiểu Béo hay Que Cửi.” Giọng gã nghe bình thản, nhưng những lời ám chỉ vẫn rõ ràng rành.

Ôn Ngọc cứng đờ, vậy cô thực sự ngớ ngẩn? Cô lau nước mắt, cầm ly tự rót ỉnh một ly rượu đầy.

“Em đừng uống nữa!” Gã nhíu mày giữ cái ly lại.

Uống kiểu này rất có hại, ngay cả đàn ông cũng không chịu nổi chứ huống hồ gì một phụ nữ yếu đuối như cô. Gã không giỏi an ủi người thất tình, đặc biệt kẻ làm cô thất tình lại là mình. Gã có thể kêu cô đừng uống, nhưng...

“Anh ôm em nhé, được không?”

Yêu cầu của cô khiến gã cau mày thật chặt.

Hồi lâu sau...

“Nếu ôm theo cách của người thân trong gia đình thì được.” Gã đối với kẻ thù rất vô tình, nhưng không thể bất công với người có ơn.

Tình hình trước mắt làm gã nhức đầu.

“Lần đó em hôn anh, anh không đẩy em ra.” Ôn Ngọc thì thầm.

“Tôi có.” Hôm ấy gã quá mức kinh ngạc, lúc thối lui thì dường như cô đã hôn xong.

Mấy chuyện này rất khó xử lý, một khi xử lý không khéo sẽ càng làm càng lớn, nên gã chọn cách phớt lờ coi như chưa từng xảy ra. Tuy nhiên, hôm nay Ôn Ngọc lại chủ động nhắc tới.

“Anh không có!” Ôn Ngọc cố chấp nói.

Cô cố tình lãng quên việc lúc mình muốn biến nụ hôn thành sâu thêm, thì gã thối lui trước.

“Đây không phải là hôn.” Gã không muốn tranh luận với cô, vì nó rất vô nghĩa.

Hôn – vốn dĩ không phải là thế, mà là lưỡi với lưỡi cùng nhau quấn quýt. Tựa như lúc gã dụ dỗ Kiều Duy Đóa nhiệt tình đáp lại, trái tim gã như nhảy múa trong lồng ngực. Lần đó Ôn Ngọc và gã nhiều lần cũng chỉ môi chạm môi.

Nghe vậy, Trần Ôn Ngọc cười ảm đạm, “Thế à? Em đã ba mươi tuổi rồi nhưng đây là nụ hôn đầu của em...”

Hình Tuế Kiến cứng người nhíu mày, trong lòng bất chợt khó chịu. Do gã luôn giữ thái độ bình thường mới khiến Ôn Ngọc đang đỡ tuổi xuân, bây giờ gã làm sao có thể một cước đá văng cô?

“Có lẽ, cả đời em sẽ sống như vậy.” Cứ dõi theo mối tình chưa từng thuộc về mình mà từ từ già đi.

“...” Gã chẳng biết phải khuyên giải ra sao, những gì nên hoặc không nên gã đều đã nói hết.

“Chẳng phải anh mua nhà cho em sao? Có thể sống trong ngôi nhà anh mua, dù cả đời em không có được anh cũng là một niềm an ủi.” Trần Ôn Ngọc mỉm cười ứa lệ.

Gã nhủ mày, gã mua nhà cho cô xem như bồi thường, chứ chẳng phải mang cho cô một gông xiềng mới. Gã không ngờ Ôn Ngọc lại cố chấp yêu mình sâu đậm như vậy, điều đó khiến gã cảm thấy gánh nặng.

“Em có thể yêu cầu anh một việc nhỏ không?” Trần Ôn Ngọc nhìn chằm chằm gã, hỏi.

“Em nói đi.” Nếu việc gã có thể làm thì đừng nói một yêu cầu nhỏ, dù cả ngàn yêu cầu cũng không thành vấn đề.

Gã rất vụng về khi giải quyết nợ ân tình. Hai năm trước có một nữ khách hàng bám dính lấy gã, gã càng lãnh đạm thì đối phương càng cảm thấy gã có cá tính. Vì vậy gã để râu quai nón, lấy hình tượng lôi thôi dọa đối phương bỏ chạy. Thế nhưng nhiều năm qua trong mắt Trần Ôn Ngọc chỉ có gã, bất kể lúc gã tồi tệ nhất, thất vọng nhất, cô vẫn luôn đứng bên cạnh gã.

...

“Bữa nay là lần đầu Đóa Đóa cậu hẹn tớ tới quán bar đấy!” Đến trước cửa quán bar, Thường Hoan kinh ngạc riu rít.

“Lâu rồi không gặp, mọi người tụ họp thôi.” Cô cười nhẹ và dừng xe.

“Cậu muốn gọi Tư Nguyên tới không?” Thường Hoan thuận miệng hỏi.

Tư Nguyên sắp đính hôn, Duy Đóa sắp sinh con, bây giờ ai cũng có hạnh phúc riêng, mai này tiếp tục chỉ là thân phận bạn bè.

Kiều Duy Đóa cứng đờ, nói: “Lần sau đi.” Xem ra, Thường Hoan cũng chưa biết việc anh hủy hôn.

Tư Nguyên thực sự giấu quá kỹ.

“Cũng được, mấy bữa nay hình như Tư Nguyên bị cảm sốt, lây qua cho cậu thì không tốt.” Thường Hoan không nghĩ gì nhiều.

Phụ nữ mang thai là báu vật!

Kiều Duy Đóa cười nhẹ.

“Mấy tháng rồi?” Thường Hoan nhẹ nhàng vuốt ve bụng cô, hỏi.

Kiều Duy Đóa lộ vẻ xấu hổ, “Tớ vừa biết thôi, chắc gần sáu tuần.” Cô không muốn đợi đến mười hai tuần mới đi kiểm tra, khoảng mười ngày nữa cô sẽ tới bệnh viện để siêu âm tìm thai.

Trước kia bác sĩ từng nói, vì lần đầu cô phá thai xử lý không kỹ, nên sau này có mang thai thì cũng xảy ra khả năng thai ngừng phát triển. Đây là những điều cô không thể tâm sự với ai, mà chỉ tự mình âm thầm gặm nhấm.

“Cậu đang mang thai mà đi quán bar không tốt đâu.” Thường Hoan lo lắng.

Chưa đi vào mà đã nghe tiếng ầm ầm bên trong vang ra khiến cô phát ốm. Đã vậy mấy cô gái phấn son lòe loẹt ra ra vào vào, cộng thêm đám đàn ông cột nhả làm cô muốn buồn nôn.

Kiều Duy Đóa cẩn thận suy nghĩ một lát rồi nói: “Thường Hoan, hay cậu ngồi chờ trong xe với mình nhé?” Cô nắm lấy tay Thường Hoan.

Bây giờ là tháng chín, thời tiết vẫn rất oi bức, thế mà tay cô lại lạnh lẽo vô cùng.

Thường Hoan sưng sốt một lát rồi mới nhận ra điều bất thường.

“Tớ đang đợi một sự thật, tớ hi vọng bên cạnh mình có một người bạn.” Cô nhẹ nhàng nói.

Bạn bè thân thiết của cô rất ít, cùng lắm cũng chỉ có hai người, nhưng cô đều đem họ trở thành trụ cột tinh thần.

“Rốt cuộc cậu bị sao vậy? Trông cậu bây giờ... chả giống cậu tí nào...” Một Kiều Duy Đóa mặt mõi, bất an và yếu đuối làm Thường Hoan thấy xa lạ.

“Thú thực, tớ không muốn giao chiến với ai...” Duy Đóa nhắm mắt và tắt hẳn nụ cười, “Tớ không yêu anh ta, đã mất rồi thì coi như đã mất, dù chân tướng có tàn nhẫn ra sao thì lòng tớ đều có chuẩn bị. Kiều Duy Đóa tớ không có gì cả nên chẳng việc gì phải sợ...” Cô tới đây chỉ vì muốn tận mắt thấy sự thật mà thôi.

Thường Hoan có linh cảm đáng ngại, cô nàng nói: “Bất kể xảy ra việc gì thì tớ cũng ở bên cậu.” Bọn họ chỉ làm được bấy nhiêu đây.

“Cảm ơn cậu.” Cô nhè nhẹ nở nụ cười, một nụ cười đầy cảm kích.

...

Thường Hoan không biết Duy Đóa đang chờ đợi điều gì. Mãi đến nửa tiếng sau, một đôi nam nữ từ quán bar bước ra làm toàn thân Kiều Duy Đóa đều căng cứng.

“Chúng ta tới khách sạn đối diện đi!” Đôi gò má cô gái đỏ ửng, rõ ràng đã uống say. Thế nhưng bất kể ánh mắt hay thần sắc của người đàn ông vẫn đều vô cùng thanh tỉnh.

Người đàn ông mang phong thái lạnh lùng chết đứng tại chỗ.

“Anh đã hứa với em rồi.” Cô gái ôm lấy cánh tay gã, mắt ngân ngấn ánh lệ, “Một đêm, chỉ một đêm thôi...”

Bên trong xe nghe không được âm thanh bên ngoài, nhưng có thể thấy rõ cảnh cô gái quẩn quýt người đàn ông đi thuê phòng.

Kiều Duy Đóa nín thở nhìn chằm chằm về phía trước, khiến Thường Hoan cũng khẩn trương theo.

Không biết bọn họ nói gì đó, hình như đang bắt đầu tranh cãi. Cuối cùng, người đàn ông cầm tay cô gái kéo đi với quyết tâm rõ ràng.

Hai người bọn họ băng qua đường và cùng vào khách sạn đối diện.

81. Q.3 - Chương 21

Hình Tuế Kiến và Trần Ôn Ngọc quả thực là một đôi tình nhân. Nhìn thấy cảnh tượng kia mà đôi tay Duy Đóa kim không nổi run rẩy, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng.

Suy đoán và tận mắt chứng kiến là hai việc khác nhau. Cô nghĩ rằng dẫu sự thật có xảy ra thì cô cũng bình thường, vì cô không yêu gã. Thế nhưng tại sao bây giờ cô lại hoảng loạn? Nơi trái tim yếu ớt hết như bắt đầu đau đốn, rồi sau đó lan tràn khắp toàn thân...

“Duy Đóa.” Thường Hoan lo lắng gọi tên cô.

Lúc này trông Duy Đóa quá đáng sợ, gương mặt nhỏ của cô trắng bệch không còn giọt máu và đôi môi xám ngắt như sắc trời vào thu hiu quạnh. Mới đầu Thường Hoan còn mù mịt, nhưng giờ cô nàng đã từ từ hiểu rõ. Người vừa đi vào khách sạn hẳn là bạn trai của Duy Đóa.

“Đóa Đóa.” Thường Hoan lo lắng gọi tên cô vài lần.

Ấy vậy mà hình như cô không hề nghe thấy, mắt luôn dán về phía trước, ngơ ngác nhìn cánh cửa kính của khách sạn, dù thực ra hai người kia đã khuất dạng từ lâu.

“Chắc bạn bè uống say nên anh ta tìm chỗ cho chị ta nghỉ ngơi.” Thường Hoan an ủi cô, dù cố lập luận kiểu đó nhưng cả Thường Hoan cũng cảm thấy thật gượng ép, thật tả tơi.

Quả nhiên...

“Nếu chỉ là bạn bè, nếu chỉ là uống say, sao không đưa chị ta về nhà? Nếu là bạn bè, ai lại đi mấy cái khách sạn ô tô [1] kiểu này?” Trên gương mặt xinh đẹp của cô không hề có tức giận, mà chỉ có sự lạnh lẽo hơn cả núi băng.

[1] Một dạng khách sạn dành cho khách và ô tô của họ.(baidu)

Trần Ôn Ngọc cố ý, cố ý dụ dỗ Hình Tuế Kiến, cố ý để cô trông thấy bọn họ đi vào khách sạn.

Đây là một kế hoạch, một cái bẫy! Trần Ôn Ngọc đang tuyên chiến, chị ta lấy lòng ganh tị kèm theo một hành động hoàn toàn phản kích. Cô hiểu rõ, hoàn toàn hiểu rõ, biết rõ! Nhưng vì sao cô có cảm giác một thứ gì đó trong người mình đang vỡ vụn?

Nhìn vẻ mặt đóng băng của cô, Thường Hoan không biết nên nói gì. Thứ đàn ông đứng núi này trông núi nọ rất đáng để đá bay, nhưng Duy Đóa đang mang thai nên việc này thật bất lợi, vô cùng bất lợi.

“Đóa Đóa, hay chúng ta xông vào tóm cả mẻ bọn họ?” Tính Thường Hoan khó chịu được mấy việc này, nên cô nàng nảy ý định bốc đồng.

Tuy nhiên, Duy Đóa lại lắc đầu, “Chúng ta đi vào thì nhân viên lễ tân sẽ cho chúng ta biết số phòng của bọn họ sao? Không có số phòng, chúng ta cứ đi tìm từng căn từng căn một à?” Cô nói rất lý trí, “Còn nữa, nếu quả thực chúng ta bắt được thì sẽ thế nào?” Chắc chắn Trần Ôn Ngọc đang chờ mong cô hành động như thế, vì nếu cô làm vậy thì bất kể kết quả đúng hay sai, cô cũng tự rước nhục.

“Chúng ta chờ một lát đi, nếu bọn họ thật sự là bạn bè thì nửa tiếng sau anh ta sẽ đi ra.” Giọng cô bình tĩnh vô cùng.

...

Vừa vào phòng, cả người Hình Tuế Kiến đều cứng đờ.

Ôn Ngọc xoay lại yên lặng nhìn gã. Thật lâu sau, cô giang đôi cánh tay ôm lấy gã.

Hình Tuế Kiến xơ cứng.

Vịn vào cố say xỉn làm Ôn Ngọc càng tăng thêm lòng can đảm, cô nâng đôi môi mình dán lên đôi môi mỏng của gã.

Hình Tuế Kiến nhú mày ngoảnh mặt, nhưng cô kiên quyết ôm lấy gã để môi dán môi và ra sức liếm mút, trêu chọc.

Gã chẳng hề có bất kì phản ứng đáp lại nào.

Nhiệt độ trên môi gã khiến Ôn Ngọc giật mình. Nó rất lạnh, lẽ nào bây giờ gã... rất lạnh ư?

“Tôi sắp kết hôn rồi.” Gã đẩy cô ra, nhàn nhạt nhắc nhở.

“Anh chỉ ‘sắp’ thôi mà.” Điều đó đồng nghĩa với việc cô vẫn còn cơ hội ngông cuồng cuối cùng!

“Ôn Ngọc, tôi không thể vứt bỏ em là vì tôi xem em như người nhà, bây giờ cũng vậy, sau này cũng vậy. Tôi không muốn làm tổn thương hòa khí giữa chúng ta.” Biểu hiện của gã rất nghiêm túc.

Sắc mặt Ôn Ngọc trở nên trắng bệch vì những lời thẳng thắn của gã. Lòng cô luôn biết rõ tại sao gã đi theo cô vào đây, gã không vứt bỏ được cô là vì chân thành đối xử với cô như người nhà.

“Được rồi, anh đi đi, em sẽ tìm người khác” Cô quay lưng để nước mắt lăn dài, điều cô cần không phải thứ thân phận này, vinh dự này.

Hình Tuế Kiến nhắm mắt, gã không ngờ Ôn Ngọc lại cố chấp đến vậy.

“Em cần gì phải chà đạp bản thân mình như thế?” Dùng những lời giận hờn để uy hiếp gã thì có ý nghĩa sao?

“Có lẽ em sẽ sống độc thân suốt cuộc đời này, bây giờ em muốn tìm một người để ném trải cảm giác vui thích giữa nam nữ là sai trái ư?” Nếu là cô gái khác thì dù sống chết ra sao A Kiến cũng chẳng nhú mày, nhưng Ôn Ngọc tin mình hoàn toàn khác hẳn.

Quả nhiên gã cau mày thật sâu.

Rõ ràng chỉ diễn trò, nhưng Ôn Ngọc cảm thấy từng câu từng chữ mình thốt ra đều đau xót rất chân thật: “Dù sao anh cũng không cần em, việc gì anh phải quan tâm đến sống chết của em?” A Kiến là người rất tình nghĩa, cô đoán chắc gã sẽ không bàng quan đứng nhìn.

“Bây giờ em chỉ cần một đêm của anh, nếu cả đời này em không đợi được thì ít nhất anh hãy cho em một đêm, chẳng lẽ như vậy là quá đáng lắm sao?” Cô mỉm cười trong làn nước mắt, nói: “Nếu anh từ chối, em sẽ... tìm người khác... cho anh sống ấy này suốt đời...”

Gã trầm mặc. Nếu hôm nay Ôn Ngọc hoài phí bản thân, thì quả thực gã sẽ sống trong áy náy cả đời.

Đối với người đàn ông, một đêm chỉ là việc rất đơn giản. Dứt nợ tình, xong nợ nghĩa, từ nay về sau có thể gã sẽ sống thanh thản.

Ôn Ngọc nhận ra sự dao động của gã, “Để em đi chỉnh nhiệt độ máy lạnh thấp một chút.” Mặc dù cả người nóng rực nhưng Ôn Ngọc vẫn rút lui để gã có không gian hít thở.

Đàn ông không thể ép buộc quá căng và Ôn Ngọc là người tiến lùi rất khôn khéo.

Thế nhưng gã lại đứng dậy đi ra cửa, Ôn Ngọc hoảng hốt lật đặt chụp tay gã, “Anh định đi đâu?” Lẽ nào cô đánh giá quá cao địa vị của mình trong lòng gã? Nếu bây giờ gã đi ra, nhờ Kiều Duy Đóa còn đứng bên ngoài thì chẳng phải kế hoạch xem như thất bại?

“Em tắm trước đi, tôi đi mua bao cao su.” Gã hất tay cô ra.

Gã mở cửa bước ra ngoài.

Ý của gã là...? Niềm vui bất ngờ này làm Ôn Ngọc xoa gương mặt nóng bừng của mình, khoe môi chậm chậm gương cao.

Quả nhiên gã là A Kiến đầy tình nghĩa!

...

Hai mươi phút.

“Còn mười phút nữa.” Kiều Duy Đóa vẫn bình tĩnh.

Tuy nhiên, Thường Hoan kịp nhìn thấy nụ cười gượng gạo ra vẻ bình thản của cô.

“Đóa Đóa, hay là chúng ta nên đi thôi.” Đã lâu như vậy mà người đàn ông còn chưa ra, chắc họ đang mây mưa ngút ngàn bên trong.

“Không, tớ phải chờ thêm mười phút nữa.” Kiều Duy Đóa kiên quyết lắc đầu.

Hình Tuế Kiến còn mười phút cơ hội!

Thường Hoan nhếch môi nhưng không biết nên khuyên giải thế nào.

Đúng lúc này, cả người Kiều Duy Đóa đột nhiên căng thẳng. Thường Hoan nghi ngờ nên dõi theo ánh mắt của cô thì nhìn thấy một dáng dấp cao to bước ra khỏi khách sạn.

“Đóa Đóa, anh ta đi ra kìa!” Thường Hoan hét lên.

Hơn nữa, quần áo của gã rất chỉnh tề!

Đôi môi vốn đang trắng tái của Kiều Duy Đóa khê cong lên, tạo thành hình nụ cười yếu ớt. Trái tim cô nhẹ hẫng, cả người... hết như vừa từ địa ngục [2] quay trở về với dương gian.

[2] Nguyên tác: Quỷ môn quan, từ này kiếm hiệp quá nên mình thay từ khác. (*_*)

“Chúng ta đi thôi, tìm chỗ nào đó yên tĩnh tâm sự nhé.” Cô mỉm cười với Thường Hoan.

Có lẽ khi các cô tìm được chỗ rồi thì cô sẽ gọi điện thoại cho Hình Tuế Kiến, kêu gã tới giới thiệu với bạn thân của mình.

“Được!” Thường Hoan thấy lúc này tâm trạng cô khá tốt nên cũng an tâm.

Hình Tuế Kiến bước vào một cửa hàng tiện lợi gần đó.

Cô nổ máy xe và từ từ cho xe quay đầu, nhưng đằng trước có một chiếc xe chắn ngang nên cô đành kiên nhẫn chờ đợi.

Hai phút sau, cô thấy dáng dấp cao lớn kia xuất hiện trong kính chiếu hậu, sau đó... khóe môi tươi cười của cô hóa đông cứng. Bởi vì... Hình Tuế Kiến đi ra khỏi cửa hàng tiện lợi và lại bước vào khách sạn.

“Két.” Cô phanh gấp thắng xe, tiếng còi xe vang inh ỏi đằng sau nhưng cô vẫn bàng hoàng chưa tỉnh.

Lâu thật lâu sau, cô tắt máy xe rồi mở cửa bước thẳng vào cửa hàng tiện lợi gần đó. Hành động bất ngờ của cô khiến Thường Hoan sợ hãi vội vàng xuống xe chạy theo cô.

Cô bước vào cửa hàng, đi tới trước mặt nhân viên bán hàng, “Xin hỏi, vừa rồi người đàn ông cao lớn kia mua những gì vậy ạ?” Cô hỏi bằng vẻ mặt vẫn bình đạm.

Rõ ràng giọng cô rất khách sáo, nhưng khí thế sắc sảo của cô làm nhân viên bán hàng thấy rất áp lực.

“Anh ta mua thuốc lá.” Nhân viên cửa hàng nuốt nước miếng.

“Chỉ có thuốc lá thôi sao?” Cô lại ép hỏi.

“Còn... bao cao su nữa.” Giọng nhân viên cửa hàng ngập ngừng như làn gió thổi, nhưng mãi một hồi sau mà cô vẫn đứng yên bất động.

Lát sau, cô rất tỉnh táo, vô cùng tỉnh táo nói: “Cảm ơn.”, rồi đỡ dẫn xoay gót rời đi.

“Đóa Đóa.” Thường Hoan bất an đuổi theo sau lưng, cô đi đâu vậy?

“Cậu đừng lo, tớ ổn lắm!” Kiều Duy Đóa bước vô định về phía trước, lớn tiếng trả lời Thường Hoan.

“Nhưng...”

“Trần Ôn Ngọc không thể đánh gục được tớ!”

“Bởi vì tớ không quan tâm!” Cô ngạo nghễ hô vang từng tiếng từng tiếng một, đôi mắt trong veo càng thêm lạnh lùng.

Thế nhưng chiếc xe ở bên kia mà...

Thường Hoan vẫn im lặng, bởi lẽ dường như cô nhìn thấy từng cây từng cây gai nhọn trong cơ thể của Duy Đóa không nén được mà bung ra!

...

Một điều, hai điều...

Ba mẫu tàn thuốc rơi xuống đất mà Hình Tuế Kiến vẫn dựa lưng vào hành lang ngoài cửa phòng.

Một đêm, chẳng qua chỉ là một đêm, đối với đàn ông thì việc này hết sức đơn giản. Cứ đẩy cửa ra, sau đó...

Hình Tuế Kiến bực bội đốt thêm một điếu thuốc, nhả khói bay lượn lơ. Khi gã hút điếu thuốc thứ tư, thì điện thoại của gã đổ chuông.

“Anh đang ở đâu? Sắp quay lại chưa?” Bên kia đầu dây là giọng nói êm ru như nước.

“...” Gã trầm mặc.

“Em... tắm sạch sẽ rồi...” Giọng nói càng thêm dịu dàng và mang theo chút thẹn thùng e ấp.

“Ôn Ngọc.” Gã gọi tên cô.

“Vâng?”

“Tôi xin lỗi, tôi không thể ngăn cản nổi em.” Gã lạnh đạm trả lời.

“A Kiến, anh...” Ôn Ngọc thở hổn hển, gã có ý gì?

“Xin lỗi em, với anh em của mình, tôi không ‘cứng’ lên được.” Dứt lời, gã cúp máy.

Gã tháo luôn cục pin điện thoại rồi bước ra khỏi khách sạn mà chẳng hề quay đầu.

Gã không nghe... bên trong yên tĩnh chốc lát rồi sau đó vang lên tiếng khóc vụn vỡ.

...

Từ lúc đi vào khách sạn tới lúc rời đi chỉ quá nửa tiếng một phút. Tuy nhiên gã nào đâu hay, không còn có người chịu chờ thêm mười phút nữa.

Và gã cũng đồng thời cũng lỡ mất mười phút cơ hội.

82. Q.3 - Chương 22

“Em đi đâu về?”

Cô vừa vào cửa đã nghe câu hỏi lạnh lùng vang lên.

Kiều Duy Đóa nhú mày, cô thấy Hình Tuế Kiến ngồi một mình trong phòng khách tối đen như mực.

Cô bật đèn ngay lối ra vào [1] , cởi đôi giày cao gót.

[1] Nhà bên thông thường ít có kiểu đèn ngay lối ra vào (chắc giờ mấy nhà cao cấp theo kiểu Tây thì đã có). Còn nhà Tây thì bao giờ cũng có đèn ngay lối ra vào, đèn cầu thang, đèn closet, đèn phòng giặt đồ... giải thích để các bạn dễ tưởng tượng. (*_*)

“Từ hồi một giờ sáng đến giờ, tôi đã gọi điện cho em rất nhiều lần, tại sao em không bắt máy?” Cô đi chơi tới hơn ba giờ sáng mới về mà chẳng có lời giải thích, làm gã thật mất vui.

Cô xem gã như vô hình, lướt ngang qua và đi thẳng lên lầu.

“Em hội họp với bạn bè à?” Cô có thái độ gì đây?

Cô vẫn tiếp tục không đếm xỉa, thậm chí một câu trả lời cũng lười.

“Là người bạn nào khiến em vui đến quên cả lối về?” Gã chặn cô trước cửa phòng tắm, nhìn cô chăm chút bằng nét mặt không chút biểu cảm và tiếp tục ép hỏi.

Có phải tên Lục Tư Nguyên không? Gã nhú hàng chân mày rậm đen, mặc dù bề ngoài rất bình tĩnh nhưng một nỗi chua xót vẫn trào lên cổ họng.

Khi gã về nhà, phòng ốc tối om, gã lên lầu hai thì phát hiện phòng ngủ vẫn chưa bật đèn và hoàn toàn vắng lặng. Một cảm giác rất khó hình dung khiến trái tim gã sợ hãi trước nay chưa từng có. Gã lập tức chạy xuống lầu, thấy Tiểu Lộng còn ở đó mới làm gã thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Sau đó gã bắt đầu gọi điện thoại cho cô, gã tin rằng với tần suất gọi kiểu này thì kẻ điếc cũng có thể nghe, ấy vậy mà cô chẳng thèm trả lời. Thời gian chờ đợi càng lâu càng khiến cơn giận dữ của gã chuyển dần sang vô cùng quan tâm, cô đang ở cùng ai?

Cô không trả lời câu hỏi, do đứng khá gần nên một mùi hương mát mẻ trên người gã xộc vào mũi cô. Cô như cười như không lạnh lùng hỏi, “Anh tắm rồi à?” Cô cũng hơi bất ngờ, cô cứ ngỡ tối nay gã sẽ không về.

Hóa ra khi gã và Trần Ôn Ngọc ân ái cuồng nhiệt xong, thì không ôm nhau ngủ suốt đêm mà vội mông chạy lấy người.

Cô bỗng đứng tỉnh ngộ, thảo nào trước kia gã thường về nhà lúc nửa đêm, khó trách gã có thể gạt được cô. Hóa ra, không phải cô ngốc mà là gã và Trần Ôn Ngọc diễn xuất quá đạt.

“Hỏi chuyện thừa thãi!” Thời tiết oi bức kiểu này, gã về nhà mà không tắm thì làm gì?

Cô lạnh lùng liếc gã một cái, hồi lâu sau mới chậm rãi hỏi: “Anh đã tắm xong rồi, tại sao còn đứng đây cản đường?” Giọng lạnh lẽo thể hiện sự chán ghét rõ ràng, cả hơi thở cũng buốt giá như một ngọn gió mùa đông.

Trước giờ không giỏi dây dưa, nên gã sa sầm nét mặt rút lui. Chẳng lẽ người nào có tình cảm trước thì người đó thua ư? Dù ngoài miệng khăng khăng giữ kiêu ngạo, nhưng gã không thể nào lường gạt chính bản thân mình.

Que Cui nói rất đúng, gã thực sự ‘kết’ cô từ lâu, từ thuở thiếu thời cho tới mãi ngày hôm nay. Gã cự tuyệt lời yêu cầu duy nhất của Ôn Ngọc, quyết tâm bỏ mặc sự ‘sống chết’ của cô chẳng qua vì ích kỷ. Nếu quả thực gã có gì với Ôn Ngọc, gã sợ hôn lễ này sẽ xảy ra vấn đề.

Hơn mười phút sau, cô kéo cửa nhà tắm bước ra.

“Em tới đây.” Gã trầm giọng ngoắc tay về phía cô.

Cô đứng im bất động, bình thản nhìn gã.

Bầu không khí hơi nặng nề khó hiểu.

“Em tới đây thử nhẫn.” Cô cứ đứng im bất động, khiến gã đành chủ động bước tới kéo tay cô.

Thế nhưng cô tỏ ra vô cùng chống đối, như thể tay gã có chứa bệnh dịch. Kiểu kháng cự đầy ác cảm này làm trái tim gã dấy lên từng cơn khó chịu. Hôm nay cô đã tiếp xúc ai? Bị điều gì kích thích mà đột nhiên quay sang lãnh đạm với gã như hồi mới gặp lại?

“Sao vậy, chúng ta sắp kết hôn rồi mà em còn định giữ mình vì ai?” Gã nhàn nhạt châm chọc, châm chọc sự dối trá của cô.

Hai người đã ngủ với nhau rồi, bây giờ cô còn tỏ vẻ không muốn cho gã cầm tay là có ý gì?

Cô nhú mảy quay sang, khi bốn mắt chạm nhau thì cả bầu không khí cũng suýt đóng băng. Cô mãi không thể chống lại sức mạnh của gã, gã chỉ hơi dùng sức một chút đã tròng được chiếc nhẫn cưới vào ngón tay áp út của cô.

“Rất giống với ý tôi, quả nhiên rất hợp với em!” Gã cầm tay cô lên quan sát cẩn thận, thấy chiếc nhẫn vừa khít ‘cần’ vào ngón tay áp út của cô mới làm gã hài lòng.

Ngón tay của cô rất đẹp, gã mua một chiếc nhẫn kim cương hiệu Cartier, bất kể độ huỳnh quang (in color), độ tinh khiết (clarity) hay kỹ thuật cắt (cut) [2] đều thuộc hàng đẳng cấp. Dĩ nhiên giá cả của nó đắt tới mức chính Que Cui cũng mắng gã là đồ điên. Gã không ngại, vì cả đời chỉ kết hôn một lần, làm sao mà không long trọng cho được?

[2] Độ sạch, sáng, màu sắc, hình dạng cắt,... là các tiêu chuẩn để tạo thành một viên kim cương tuyệt hảo.
(* _ *)

“Tôi còn mua cho em chiếc vòng tay bằng kim cương đồng bộ nữa, em tới đây đeo thử.” Gã kéo cô đi, muốn để cô thử trang sức khác.

Tuy nhiên, cô vẫn không nhúc nhích. Gã ngoảnh lại thì chạm phải nụ cười lạnh nhạt của cô.

Cô rút tay mình về, cổ làm vẻ thản nhiên hỏi: “Sao bỗng dưng anh lại tốt với tôi như vậy?” Thật buồn cười, hóa ra Hình Tuế Kiến cũng là hạng người tâm thường dùng vật chất phù phiếm để lấy lòng phụ nữ.

“Những việc này không phải đều như thế sao?” Đây là trang sức gã mua làm quà cưới cho cô, có gì sai ư?

“Tôi xin lỗi, có làm thì mới có ăn, tôi không dám hưởng thụ món quà lớn như thế.” Cô tháo chiếc nhẫn kim cương xuống đặt qua một bên.

Rõ ràng cô mới đeo chiếc nhẫn khoảng một phút đồng hồ, thế mà ngón tay đã lưu lại vết tích lờ mờ. Hóa ra, bất cứ thứ gì đã từng có được thì dấu nó ngấm ngấm thế nào cũng sẽ in lại dấu vết. Cô không muốn có dấu vết. Cô tin chắc rằng, chẳng bao lâu nữa thì dấu vết ấy cũng hoàn toàn biến mất và không còn nhìn thấy nữa.

Hình Tuế Kiến nhú mảy vì sự kiêu ngạo và khó chiều chuộng của cô.

Gã mỉm cười, một nụ cười nhàn nhạt, giọng điệu chuyển băng giá, “Em nói đi, hôm nay đã xảy ra việc gì và em đã gặp ai?” Bỗng dưng cô thay đổi thái độ, nhất định phải có nguyên nhân.

Cảnh tượng trong nhà hàng chớp mắt lại tràn vào trái tim gã.

Gã vốn cho rằng cảnh Lục Thượng Lễ chào tạm biệt cô lần cuối là cách cư xử của những người học thức. Bây giờ ngẫm lại, hình như không phải đối phương tới gây sự, mà có lẽ gã đã đoán sai phương hướng. Có kẻ tới chuyển lời giúp con trai và tối nay người nào đó đi gặp người yêu cũ. Cả hai khóc than sinh không gặp thời, vì vậy quần quýt bên nhau đến tận ba giờ sáng mà chưa muốn rời. Cứ nghĩ như vậy thì chính gã là kẻ dê hèn đi chia duyên rẽ thùy con người ta.

Cô hếch chân mày, “Anh muốn biết à?” Muốn đêm nay hai người bọn họ vạch mặt lẫn nhau? Cô không để ý, tuyệt đối không để ý, dù sao thì bắt đầu từ ngày mai Tiểu Lộng đã ở nội trú trong trường rồi!

Đằng nào thì trò chơi này cũng nên đến lúc kết thúc và cô không muốn chơi nữa. Không ai đánh gục được cô! Đừng hòng đánh gục được cô!

Hình Tuế Kiến nghe ra giọng điệu phớt lờ của cô, gã bóp chặt nắm tay mới kiềm chế những lời chửi bới xuống cổ họng.

Thái độ của cô thật sự quá gây hấn!

Mới mấy hôm trước gã cảm thấy cô mềm dịu đi hẳn, hơn nữa cô đang mang thai, gã cứ ngỡ mình đã nắm phần thắng trong tay. Thế nhưng bây giờ, gã không có gì để nắm chắc.

“Tôi không hứng thú với kiểu tình yêu trai gái sướt mướt như truyện Quỳnh Dao, cũng không rảnh đi nghe mấy việc lãng mạn tình sử của em.” Gã lười nhác ngáp một cái rồi cất giọng bình thản: “Khuya rồi, tôi đi ngủ trước.” Gã cứng nhắc xoay người sang nơi khác.

Chờ hồi lâu mà không nghe đằng sau có tiếng bước chân, gã kinh ngạc quay người thì phát hiện cô đang đi về phía cầu thang.

“Em đi đâu?”

Từ đầu tới cuối cô hoàn toàn phớt lờ gã, lạnh lùng đi xuống thang lầu.

“Kiều Duy Đóa, bây giờ điều dưỡng Ngô và Tiểu Lộng đang ngủ, tôi không muốn cãi vã với em!” Gã nghiến răng, gã đã chịu khó nhẫn nại đến mức này mà cô còn làm căng?

Từ lúc về nhà tới giờ, cô cũng không rảnh để tranh cãi. Cô không muốn tranh cãi, chỉ cần cô có một chút phản ứng kịch liệt thì nó đã chứng tỏ cô rất để ý. Nếu cô để ý, đồng nghĩa với việc cô đã thua.

Cô thua không còn gì để mất! Mất đi sự kiêu ngạo của cô, mất lòng tự trọng của cô và mất luôn cả... trái tim cô. Bởi hiện giờ cô như đang lơ lửng trên vách núi cao sắp ngã, một khi ngã xuống thì đồng nghĩa với muôn đời không trở lại được.

Cô đạp chân lên bậc tam cấp cuối cùng.

“Em quay lại đây cho tôi!” Gã gằm gừ, cơn tức giận luôn đè nén rốt cuộc ào ào vọt lên.

Nếu bây giờ cô dám bước ra khỏi cánh cửa này để đi tìm người tình cũ, gã sẽ không bỏ qua cho cô!

Cô không hề trả lời. Bởi vì, mỗi câu nói đều cần có sức lực, mỗi đốm lửa phải chiếu rọi bản thân mình trước, thế nhưng giờ đây cô đã mệt nhoài kiệt sức.

Cô đi tới thẳng phòng của con gái.

Không sao cả, trước nay người cô thực sự quan tâm tới rất ít và bây giờ họ đều sống khỏe mạnh bên cạnh cô, cô chẳng việc gì phải sợ! Còn Hình Tuế Kiến? Gã chỉ là một nỗi đau ngoài lề trong lòng cô.

‘Kẹt’, cánh cửa phòng của Tiểu Lộng khe khẽ mở ra và cũng nhẹ nhàng khép lại.

Hình Tuế Kiến lạnh lẽo nhìn chằm chằm về phía cô, vậy cô không đi khỏi nhà mà chỉ tới phòng của con gái? Gã đợi thêm nửa tiếng sau mà vẫn không thấy cô bước ra khỏi phòng Tiểu Lộng.

Vậy tối nay gã có thể yên tâm ngon giấc? Nhưng gã chỉ nằm lê lòi một mình trên giường? Trái tim gã vừa nhẹ nhàng nói lỏng vừa có chút mất mát, gã đã quen có cô làm bạn bên gối.

Ngập ngừng một lát, Hình Tuế Kiến vẫn đi xuống lầu và khe khẽ đẩy cửa phòng con gái ra.

Phòng của Tiểu Lộng thấp ngọn đèn vàng nhạt, còn cô nằm ngủ bên cạnh con gái.

Cơn tức giận lòng gã bắt chợt bị bẻ gãy nhưng vẫn chưa tiêu tan, gã lạnh nhạt liếc nhìn cảnh tượng kia. Cô mệt mỏi cuộn tròn người với tư thế hai chân cong lên, hai tay ôm lấy mình và dựa vào Tiểu Lộng đang ngủ say sưa bên cạnh.

Đây không phải lần đầu gã nhìn thấy tư thế ngủ này, khi hai người mới sống chung, nửa đêm thức giấc gã luôn phát hiện cô co rúm thành một cụm. Đó là tại sao gã luôn ôm cô để truyền hơi ấm của mình cho cô, dấu rằng trước nay cô chưa từng hiếm lạ.

Một lớn một nhỏ nằm trên giường, nhưng trong mắt gã, cô giống hệt như một đứa trẻ. Một đứa trẻ luôn bốc đồng, ngang ngạnh nhưng rất thiếu cảm giác an toàn.

Mắt cô khép chặt, dường như đang ngủ rất say.

Gã bước vào phòng tìm cái remote control chỉnh nhiệt độ máy lạnh lên cao. Người đàn bà này rất sợ lạnh, dù ngày hè nóng bức ra sao, chỉ cần mở nhiệt độ máy lạnh thấp một chút thì chân tay cô sẽ lạnh cóng. Mùa đông chưa tới mà gã đã lo rầu, cô phải sống thế nào cho qua mùa đông?

Gã khe khẽ đóng cửa mà không hề phát hiện, khi cánh cửa vừa khép thì cô cũng từ từ mở mắt.

Đôi mắt trong veo bỗng hóa trống rỗng.

83. Q.3 - Chương 23

Ngày thứ hai khi Hình Tuế Kiến thức dậy, thì Kiều Duy Đóa đã đưa Tiểu Lộng tới trường báo danh, sắp xếp chỗ ở và chờ học quân sự.

Gã bị Que Củi lôi kéo tới tận khuya mới về, lúc vào nhà mới biết cô đã nằm ngủ trong phòng của Tiểu Lộng.

Hai người không bắt kỳ cơ hội nào để xuất hiện cùng nhau.

Ngày thứ ba rồi ngày thứ tư...

Bên gối thiếu hơi ấm của đôi phương, nên buổi sáng thức giấc cả người gã rất bực dọc.

Gã xuống lầu, trên bàn cơm cô vừa xem báo vừa chậm rãi dùng bữa. Nhưng giống như ba ngày qua, trên bàn chỉ có phần ăn dành ột người.

“Kiều Duy Đóa, em đang làm gì?” Rốt cuộc gã kiềm chế hết nổi nên ngồi trước mặt cô chất vấn, bây giờ cô muốn lãnh đạm bạo lực với gã sao?

“Có việc gì à?” Cô hỏi khách sáo, lý trí và xa cách.

Cô càng làm như vậy càng khiến gã tức giận. Gã lạnh lùng gằn từng chữ, “Em ngủ giường riêng mà không nói với tôi, nấu điểm tâm cũng thiếu phần tôi. Kiều Duy Đóa, phải chăng em đang cố tình bài xích tôi?” Đùng hòng phủ nhận, gã chưa bị mù!

Rất bất thường, vô cùng bất thường, từ hôm cô về trễ tới giờ thì mọi thứ đều trở nên bất thường. Thậm chí thương nhất là, cô rõ ràng chẳng hề làm gì, nhưng Hình Tuế Kiến lại phát hiện bản thân mình ở trước mặt cô cứ như đang trong trạng thái bị đánh đòn.

Cô không ngược lên mà lật tờ báo sang trang khác, tiếp tục đọc và bình thản nói: “Bây giờ tôi đang mang thai nên cần nghỉ ngơi nhiều, không thích hợp nửa đêm khuya khoắc còn nghe tiếng ngáy như sấm bên tai, nó làm tôi rất khó chịu.”

Gì cơ, gã có ngáy ngủ à? Sao gã lại không biết? Lý do này thật hoàn hảo! Cứ nói thẳng toạc là cô ghét gã đi! Hay lắm, gã cũng chẳng ưa phải ôm cô ngủ mà như ôm xác một cương thi!

“Vậy điểm tâm đâu? Em giải thích thế nào?” Gã cười gằn.

Mấy ngày nay cô chỉ nấu một phần, có cần phải quá khổ như vậy không?

Lúc này Kiều Duy Đóa không biện bạch mà cất giọng đều đều, “Tôi không có nghĩa vụ phải chăm sóc anh.” Câu nói này của cô khiến gã tức đến độ muốn xuất huyết não. Vợ vẫn thật, sắp thành vợ gã rồi mà sao cô dám nói không có nghĩa vụ chăm sóc gã? Xem ra, cô chẳng hề có ý thức về điều này!

Trái tim Hình Tuế Kiến phát rét, đúng lúc đó thì điện thoại của gã reo lên.

“A Kiến, em mới nấu điểm tâm xong, chúng ta cùng ăn chung nhé?” Trong điện thoại là giọng nói dịu dàng của Ôn Ngọc.

Nhiều ngày nay thái độ của Ôn Ngọc đối với gã rất tự nhiên, như thể cô đã quên hết những chuyện xảy ra hôm say rượu. Cô muốn lãng quên thì dĩ nhiên gã cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Hình Tuế Kiến lạnh lùng liếc về phía bàn cơm, Kiều Duy Đóa vẫn vừa đọc báo vừa ăn bánh mì mà không hề tạm dừng động tác.

“Được rồi, ăn chung đi.” Gã nhìn cô chằm chằm rồi từ từ đồng ý với người bên kia đầu dây.

Kiều Duy Đóa vẫn bình chân như vại.

Gã cúp máy nhưng luôn đứng yên bất động, như thể muốn cho cô một cơ hội để giữ gã lại. Tuy nhiên, cô vẫn im lìm và chẳng hề thay đổi động tác.

“Báo giải trí có gì hay à?” Hay đến mức người đàn bà khác đang lấy lòng chồng sắp cưới của mình mà cô cũng không thèm chú ý?

“Hay chứ, hay hơn phim truyền hình ‘Bộ Bộ Kinh Tâm’ [1] nữa. Đây là vụ ly hôn rồi rầm được đưa từ bóng tối ra ngoài ánh sáng, mỗi một bước đều sắp xếp và dự trù kế hoạch rất tỉ mỉ.” Đó là sự kiện ly hôn âm ỉ giữa Tạ Đình Phong và Trương Bá Chi, rốt cuộc chỉ một tờ giấy tuyên bố đã vẽ dấu chấm hết cho cuộc hôn nhân.

[1] Một bộ phim chuyển thể từ tác phẩm nổi tiếng cùng tên của Đồng Hoa, với các diễn viên: Lưu Thi Thi, Ngô Kỳ Long, vv...

Gã lãnh đạm nhìn lướt qua, “Đã biết là giả rồi mà em còn tin thật.”

Cô thản nhiên nói, “Khi đang xem thì tôi sực nhớ những câu chữ trước kia trong một số bài báo. Lúc ấy từng có một thầy tướng số bảo rằng mạng của Trương Bá Chi khắc mạng của Tạ Đình Phong, nhưng Tạ Đình Phong nói anh ta sẵn sàng dùng mạng để đổi lấy tình yêu và quỳ xuống cầu hôn! Bây giờ nghĩ lại thật cảm động, cảm động đến nỗi tôi cũng muốn bật cười.”

Gã nhú mày, tại sao gã cảm thấy như cô đang mai mỉa gã?

“Kiều Duy Đóa, em không đáng để tôi dùng mạng mình đi đổi.” Gã nói rõ.

Cô mỉm cười, “Xin lỗi nhé, mạng của anh tôi chẳng hiếm lạ gì.”

Gã bỗng dưng tức giận.

Mẹ kiếp, gã lại thua rồi!

Gã đứng bật dậy, đá văng cái ghế rồi đi thẳng ra cửa.

Cô vẫn cứ bình thản tiếp tục ăn sáng.

Dù đang tức giận đùng đùng nhưng thực ra gã không đi quá nhanh, gã rê bước chân như cho cô có cơ hội giữ gã lại. Ấy thế mà cô hoàn toàn không làm. Gã cảm tức nên bước nhanh hơn, muốn ăn điểm tâm thì thiếu gì chỗ? Ôn Ngọc đang ở dưới lầu chờ gã, gã thực sự chẳng cần vì một ả đàn bà ngạo mạn mà bẻ nát kiêu ngạo của mình!

...

Năm phút sau.

Cánh cửa nhà đã khép lại từ lâu, bấy giờ cô mới rời mắt khỏi tờ báo. Kỳ thực từ lúc gã ngồi xuống bàn cơm, thì những con chữ trên tờ báo đã không hề đập nổi vào mắt cô.

Cô không muốn bị ảnh hưởng, nhưng cô không đủ sức để kiềm chế. Vì thế, cô đành tiếp tục đối trá, ha ha, chết tiệt đối trá! Cô rất hy vọng mình có thể vô tình trước sau như một.

Cô đứng dậy, đôi chân bắt giắc không kiềm chế được mà đi tới ban công, dời ánh mắt về phía cửa sổ.

Đứng xa xa dưới lầu là cái bóng màu vàng nhạt. Cô biết đó là ai, dạo này cái bóng màu vàng nhạt ấy xuất hiện tần suất càng lúc càng nhiều.

Dáng dấp cao lớn vừa ra khỏi tòa nhà, thì cái bóng màu vàng nhạt ấy cũng mỉm cười chào đón và ôm lấy cánh tay gã.

Một cảnh tượng đẹp đôi.

Một buổi sáng ấm áp.

Tuy nhiên, nếu đã ‘yêu thương’ thế kia thì rốt cuộc gã còn muốn đùa bỡn với cô tới khi nào? Kiều Duy Đóa hơi choáng váng, khóe mắt bỗng cay cay.

Chắc đây là do từ trên cao nhìn xuống mới làm cô choáng váng! Cô phủ nhận mọi nguyên nhân khác.

...

Tết Trung thu, cô ở nhà đóng gói.

Tiểu Lộng kết thúc học kỳ này thì cô nghĩ cô và bé đã có một chỗ ở mới.

Cô đặt chìa khóa xe lên bàn trà, bắt đầu thu dọn từng chút từng chút dấu vết mình từng sống ở đây, tủ quần áo trống trơn, kệ đựng đồ dọn sạch và trái tim cũng trống rỗng...

Trong trò chơi này cô không nhận được những thu hoạch như mong muốn, không có cảm giác thành tựu, không có cảm giác thống khoái, chỉ có chờ đợi sự đánh trả của gã và một trái tim đã dần dần mệt mỏi.

Không, có lẽ còn có...

Cô phủ bàn tay lên vùng bụng phẳng lì, cô không biết đây có phải là thu hoạch của mình hay không? Một thu hoạch bất đắc dĩ.

Đang thất thần thì điện thoại của cô đổ chuông.

“Em uống thuốc chưa?” Vừa nhắc máy thì cô đã nghe câu hỏi lạnh tanh từ gã.

Từ sau bữa sáng nổi giận dưng dưng bỏ đi, hai ngày nay mối quan hệ giữa họ càng thêm băng giá. Cô không muốn nói chuyện với gã, và gã ngoài việc nhắc cô uống thuốc đúng giờ thì cũng lười phải nói chuyện với cô.

Cô cầm điện thoại nhưng không nói một chữ.

Quá trình chờ đợi cô trả lời lại khiến gã trào lên cơn tức giận. Dạo này thái độ của cô rất kháng nghị và bất mãn, phải chăng do gã không hào phóng để tác thành?

Gã thực sự muốn cúp máy nhưng vẫn ráng kiềm chế, lạnh lùng căn dặn: “Tối nay tới nhà mẹ tôi ăn cơm, sáng mai chúng ta đi đăng ký kết hôn!” Gã không cần biết cô có bị bắt buộc hay không, kế hoạch đã sắp xếp xong và gã sẽ không thay đổi.

Cô đang mang thai, đây là con át chủ bài của gã!

Cô vẫn im lặng.

“Kiều Duy Đóa, em là thầy ma sao?” Gã gầm lên giận dữ, nói chuyện với cô mà cứ như nói với người đã chết!

Bên tai vang lên tiếng gầm nhức óc, hồi lâu sau, chờ gã ngừng la hét thì cô mới thản nhiên nhếch môi, “Tôi không đi.”

“5h30 tôi sẽ về đón em!” Gã làm như chẳng hề nghe lời cự tuyệt của cô.

“Tôi không đi!” Cô nhấn giọng, cô không muốn chơi đùa nữa, được không?

“Kiều Duy Đóa, tốt nhất em hãy sửa soạn đúng giờ cho tôi!” Gã quát lớn.

Cô có hiểu ý nghĩa của việc gã đưa cô đi dự bữa tiệc gia đình này không? Tết Trung thu, chỉ có người trong nhà mới đủ tư cách tham gia!

“Tôi – không – đi!” Cô cũng bắt đầu nóng giận.

Tại sao gã có thể đem trò chơi này biến thành lớn đến vậy? Gã muốn đùa tới mức kéo hết mọi người vào, hay gã muốn đưa cô đi là để ẹ gã sỉ nhục cô? Làm như vậy gã sẽ thoải mái lắm ư?

Chộc cô giận mà gã lại mỉm cười, một nụ cười lạnh lẽo, “Kiều Duy Đóa, Trần Ôn Ngọc cũng tới.”

Một câu nói của gã mà khiến cô cứng đờ, gã có ý gì đây?

“Quan hệ giữa cô ấy với mẹ tôi rất tốt, mẹ tôi luôn mong tôi cưới cô ấy về nhà.” Gã nói sự thật và cũng hạ liều thuốc mạnh nhất.

Nghe giọng nói uy hiếp của gã, cô nhắm mắt hít sâu một hơi. Quả nhiên, mục đích của gã là muốn làm nhục cô.

Cô giữ hơi thở vững vàng, đáp: “Được, tôi đi.”

Câu trả lời của cô làm khoe môi gã khẽ nhếch lên.

“Nhưng Hình Tuế Kiến à, anh đừng hối hận!” Đầu dây bên kia cô cũng cười.

Một nụ cười không có độ ấm mà chỉ có băng giá và... phần nộ.

...

“Em còn không ra!”

Trần Ôn Ngọc cởi tạp dề mỉm cười chào đón gã, nhưng thấy gã kéo người phía sau mà nụ cười thành đông cứng.

Duy Đóa như một đóa bách hợp, ngạo nghễ nở rộ giữa không gian chẳng thuộc về mình. Sắc mặt cô rất lạnh, lạnh như một tảng băng ngàn năm không thể hòa tan, sống tách biệt với thế giới bên ngoài.

“Cô ấy là Ôn Ngọc, còn đây là Duy Đóa.” Hình Tuế Kiến giới thiệu thay họ.

Trần Ôn Ngọc kinh ngạc dời ánh mắt về phía gã.

Trần Ôn Ngọc không hiểu tại sao gã lại cố tình giới thiệu như vậy? Hồi lâu sau, cô – người luôn hiểu biết gã mới biết được ý nghĩa.

Hình Tuế Kiến đang chính thức giới thiệu bạn gái với ‘người nhà’. Gã đang tận lực báo với cô, Kiều Duy Đóa là bạn gái, mà Trần Ôn Ngọc cô mãi mãi nằm ở giới tuyến người nhà?

Gã không nói nhiều, nhưng sự ‘phân chia’ này làm nét mặt tươi cười của Trần Ôn Ngọc – người được đích thân bà Hình mời tới dự lễ Trung thu – trở nên trắng bệch.

Bà Hình Nhân cầm bát đĩa từ nhà bếp đi ra, vừa trông thấy vị khách trong phòng khách thì cũng cứng đờ.

“Xoảng.” Chiếc bát sứ trong tay bà Hình Nhân rơi xuống, phát những tiếng kêu lạnh lạnh.

“Chẳng phải mẹ bảo con đừng dắt cô ta tới đây rồi sao?” Giọng mẹ gã trở nên sắc bén.

Hóa ra gã đã thông báo với mẹ mình là sẽ đưa cô tới và cũng bị từ chối.

Kiều Duy Đóa lạnh lùng nhìn vở diễn.

“Cô ta mới vào cửa là mẹ đã làm bể chén bát, sống với ả đàn bà xui xẻo này thì gia đình chúng ta còn yên bình sao con?”

Ha ha, vừa rồi dường như cô nhìn thấy kẻ nào đó cố ý trượt tay làm bể chén bát, việc này cũng muốn đổ thừa cho cô sao?

“Tháng sau con và Kiều Duy Đóa sẽ kết hôn.” Giọng Hình Tuế Kiến rất bình thản, hết như đang thảo luận về thời tiết.

“Có phải con điên rồi không? Cô ta từng hại con ngồi tù mười năm, cô ta là kẻ thù của gia đình chúng ta!” Mẹ gã bị chọc tức.

Ha ha, cô cũng muốn hỏi, gã có bị điên hay không mà bày trò chơi lớn đến vậy?

“Con ngồi tù suốt mười năm, đều một tay Ôn Ngọc chăm sóc mẹ. Không có nó, gia đình chúng ta được như hôm nay sao?” Bà Hình Nhân bất bình, “Ôn Ngọc chờ con ròng rã mười năm, ở bên con thêm ba năm nữa, bây giờ con vì một ả hồ ly mà vất chanh bỏ vỏ? Con bé bây giờ đã ba mươi tuổi, con không cần nó thì con bảo nó lấy ai?”

Kiều Duy Đóa thờ ơ lạnh nhạt.

“Hôn lễ này con nhất định phải làm, mẹ đừng gây tình hình thêm phức tạp nữa.” Đáy mắt Hình Tuế Kiến sầm lại, nhàn nhạt cảnh cáo mẹ.

“Không phải vì ả đàn bà này mang thai sao?” Bà Hình Nhân tranh thủ bắt lấy cơ hội, “A Kiến, con không nhất thiết phải kết hôn! Mẹ đã khuyên Ôn Ngọc, nếu con muốn giữ đứa bé này thì cứ để cô ta sinh ra rồi giao cho Ôn Ngọc nuôi nấng!” Ôn Ngọc đã vì tình yêu mà chịu nhân nhượng và khoan dung rất lớn, hiện giờ chỉ chờ thái độ của con trai bà!

Gã kinh ngạc nhìn thoáng qua Ôn Ngọc.

Quả nhiên, Ôn Ngọc ngoảnh mặt đi nơi khác.

Đôi mắt Kiều Duy Đóa khẽ nheo lại, hôm nay gã đưa cô tới là muốn cô nghe những lời này?

“Còn nữa, A Kiến, con khẳng định ả đàn bà này mang thai sao? Khi cô ta đi kiểm tra, con có đi theo hay không? Hay cô ta đang lừa gạt con?”

Ngay cả nhân cách của cô mà bà Hình Nhân cũng hoài nghi.

Đủ lắm rồi! Kiều Duy Đóa quyết định không im lặng nữa.

84. Q.3 - Chương 24

Xem ra, cô tới đây thực sự đã làm rối tung mọi việc.

“Ả đàn bà này có điểm nào tốt? Cái thứ ngàn người dày xéo! Chẳng qua cô ta hơi chút xinh đẹp, bày đặt ẻo lả, nhào bên này ngã bên kia, lẳng lơ khắp nơi, từ xương tủy đã toát mùi tanh hồ ly!”

“Thưa bác, xin hỏi tôi nhào bên này ngã bên kia bao giờ?” Cô mỉm cười phản kích.

“Đừng hòng qua mặt tôi, cô tới lui với cả lũ đàn ông! Chẳng hạn như tên hàng xóm nhà cô...” Bà Hình Nhân cứ mở miệng là mắng nhiếc.

Kiều Duy Đóa không ngờ mẹ gã cũng đi điều tra mình, hoặc có thể là Trần Ôn Ngọc điều tra cô rồi vờ vô tình tiết lộ ẹ gã biết? Bất kể người trước hay kẻ sau, bọn họ đều có chung một mục đích là muốn hạ gục cô.

“Thưa bác, tôi lấy tiền lương đi thuê nhà, chứ chưa từng lấy thân xác ra trao đổi!”

Cô lạnh lạnh nói một câu không những làm sắc mặt mẹ gã thay đổi mà cả gã cũng nhú mày. Tác phong của mẹ gã rất tệ, nhưng cô là hậu sinh mà đốp chát thẳng thừng kiểu ấy thì thật thiếu lễ phép.

“Tôi lấy thân xác ra trao đổi đấy, nếu không thì làm sao tôi có thể nuôi con mình cao lớn đến vậy?” Bà Hình Nhân cầm chặt tay con trai, bị đả kích trầm trọng.

Cô không phản bác mà chỉ thản nhiên mỉm cười, vẻ mặt ấy như thể đang hỏi, thực sự thế à?

“Cô là kẻ thứ ba trơ trẽn! Cô dám, cô dám...” Dám hạ thanh thế của bà.

“E rằng kẻ thứ ba chuyện nghiệp không phải là tôi.”

Mẹ gã nói một câu, cô chớp chát một câu. Vòng vèo qua lại làm gã càng nhú chặt chân mày hơn.

Miệng lưỡi bà Hình Nhân rất sắc sảo, nhưng lần đầu tiên trước mặt mọi người bà phải bí lối. Hơn nữa, nhân vật lợi hại ấy chính là bạn gái của con trai bà.

“Nếu không phải do cô, làm sao con trai tôi bị ngồi tù mười năm?”

“Đó là việc anh ta phải gánh chịu!” Đôi môi cô lãnh đạm thốt.

“Không, đây không phải việc nó gánh chịu. Năm đó nó bị bỏ thuốc, do Tổng Phỉ Nhiên hạ thuốc và cô chính là tên đồng lõa trợ trên!” Bà Hình Nhân chỉ thẳng ngón tay về phía cô.

Ánh mắt đề phòng của Ôn Ngọc càng như một ngọn dao sắc bén.

Duy Đóa khe khẽ run rẩy.

“Tổng Phỉ Nhiên bỏ thuốc con bác à? Làm sao có thể? Anh ta không có động cơ!” Duy Đóa chẳng hiểu gì.

Bà Hình Nhân nghe thế thì bật cười trước sự giả vờ vô tội của cô, “Tại sao không có động cơ? Tội nó có chung một người cha!”

Đáp án bất ngờ này khiến Duy Đóa kinh ngạc.

“Đủ rồi!” Gã chen ngang giữa hai người phụ nữ, chấm dứt trận chiến nhàm chán này.

Duy Đóa hồi phục tinh thần, bất kể ai là cha của ai thì những việc đều chẳng liên can đến cô, tất cả mọi việc đều do trí tưởng tượng của gã.

“Cô muốn lấy A Kiến nhà tôi hả? Kiếp sau đi!”

“Xin lỗi, con trai bác chẳng có nghĩa lý gì với tôi!”

Chẳng ai chịu nhường ai, cuộc đấu khẩu vẫn cứ tiếp tục.

Chỉ vì cô nói nếu người nào muốn tát vào má trái của cô, thì cô không vĩ đại tới mức dâng luôn má phải? Hình Tuế Kiến có chút tức giận, sở dĩ gã ngầm đồng ý cho Ôn Ngọc xuất hiện ở đây là muốn kích thích cơn ghen của cô, khiến cô... ít nhất cũng để ý đến gã một chút. Thế nhưng cô nói gì? Gã chẳng có nghĩa lý gì với cô!

Bây giờ Kiều Duy Đóa sắc bén đến mức toàn thân mọc đầy gai, dù biết rõ cô nói trong cơn giận nhưng nó vẫn làm gã vô cùng khó chịu.

“Em để bà ấy thắng một chút không được sao?” Gã lạnh lùng hỏi.

Gã chưa hề nghĩ sẽ thiên vị mẹ, nhưng cô vâng vâng dạ dạ với cha của người yêu cũ mà tại sao trước mặt mẹ gã lại tung đầy móng vuốt? Kiều Duy Đóa, em hãy công bằng một chút!

Đột nhiên gã cảm thấy thật thất bại, cả dạ dày cũng bắt giắc bện chặt. Gã chưa bao giờ hỏi trong lòng cô gã được coi là cái gì? Họ sống chung với nhau mấy tháng qua được coi là cái gì? Gã không hỏi là vì gã tự tin, cũng bởi...

“Trong lòng tôi anh hoàn toàn vô nghĩa, anh chỉ là một vết thù tồn tại vĩnh viễn ở trong ngực.” Cô khe khẽ nhếch môi, sáng khoải nhìn gã nhẹ nhàng nhả chữ: “Xin lỗi anh, tôi không muốn tiếp tục trò chơi này nữa!”

Đem bữa tiệc gia đình lật tung đến không ai được yên, cô xoay gót rời đi với những bước chân ổn định. Vì sự kiêu ngạo của cô nên không bất cứ kẻ nào và âm thanh gì có thể khiến cô dao động.

“Con xem thái độ của cô ta kiêu gì đây?” Mẹ gã tức đến độ bật cười.

Bây giờ là tình huống gì? Lẽ nào bảo con trai bà phải kéo người ta lại?

“Bác Hình, bỏ đi, tính cô ta kì cục vậy đó.” Ôn Ngọc lên tiếng an ủi, đặt dấu chấm hết cho trò khôi hài này.

...

Kiều Duy Đóa không ngờ Hình Tuế Kiến lại đuổi theo.

Bàn tay gã túm lấy cô, hỏi: “Em nói cái gì gọi là không chơi?” Giọng gã lạnh lẽo trước nay chưa từng có.

Cô hất mạnh tay gã ra, quay lại mĩa mai: “Thôi đi Hình Tuế Kiến, anh bớt giả ngu với tôi đi!” Vạch mặt nhau rồi mà gã còn giả khờ, không thấy buồn cười sao?

Trên mặt gã không hề có biểu hiện gì.

“Tôi chỉ muốn biết cái gì gọi là chơi đùa?” Lẽ nào cảm giác mấy tháng nay gã cho cô chỉ là chơi đùa?

“Hình Tuế Kiến, anh hãy thành thật một chút, đừng dối trá như vậy nữa được không?” Kiều Duy Đóa vô cùng phòng bị.

“Anh cố tình giăng bẫy làm tôi nợ nần chồng chất, không phải để tôi nhào về phía anh sao?” Cô thấy thật buồn cười, làm kẻ cướp mà còn hỏi cô mình bị thương chỗ nào.

Gã không hề phủ nhận.

“Đúng, mười ba năm trước tôi khai man trên tòa, bởi vì...” Cô lạnh lùng nhìn gã, “Bởi vì tôi hận không thể giết chết anh!”

Nỗi căm thù dữ dội của cô làm gã chấn động. Gã cứ ngỡ sau những tháng ngày chung sống thì thù hận giữa bọn họ đã trở thành dĩ vãng. Xem ra, việc này chỉ riêng gã tự mình suy diễn.

“Nếu tôi nói với em, tôi chưa từng muốn trả thù, thậm chí tôi hơn một lần áy náy mình đã hủy hoại cuộc đời em, thì lòng em còn căm tức bất bình không?”

Làm sao có thể? Cô muốn bật cười.

“Hình Tuế Kiến, anh đừng nói mình chưa từng ngờ vực tôi và Tống Phỉ Nhiên hợp tác để hãm hại anh nhé?” Cô không ngốc, rất nhiều việc chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể nói liền từ đầu tới cuối.

“Em luôn biết tôi muốn ‘chơi’ em nên mới tiếp cận em, vậy tại sao em còn lao mình xuống hố?” Gã hỏi bằng vẻ mặt không chút biểu cảm.

Cô cười khẩy, “Nếu không ngã theo kế hoạch thì làm sao tôi có thể gạt được anh?” Rõ ràng đây là sự thật nhưng khi thốt những lời này, cả cô cũng thấy những ngày sống chung với vô vàn âu yếm trở nên quá khó chịu.

Tốt lắm, gã đều hiểu rõ.

Điện thoại của gã đổ chuông liên tục, mà gã chẳng thèm bắt máy, gã nhìn cô chằm chằm, hỏi: “Tôi muốn hỏi em một vấn đề cuối cùng, em nói nếu bản thân Kiều Duy Đóa em muốn tìm đàn ông làm tiền thì người đó không phải là tôi! Nếu Kiều Duy Đóa em muốn tình yêu thì người đó sẽ càng không phải là tôi!” Gã chẳng hề tức giận, nhưng thái độ quá lạnh lùng khiến người ta sợ hãi, “Tôi chỉ muốn một đáp án, xin em hãy trả lời thành thật.”

Hơi thở của Kiều Duy Đóa nghẹn lại, cô nhận ra vấn đề này mình nhất định không muốn nghe.

“Nếu em muốn tình yêu, người đó là Lục Tư Nguyên sao?” Gã bình tĩnh hỏi.

Duy Đóa khẽ run sợ, cô còn tưởng... gã sẽ hỏi cô thực sự không thích gã chút nào sao?

“Đúng vậy.” Cô ngao ngễ trả lời.

Gã muốn đáp án, cô sẽ trả lời thành thật.

“Bây giờ em muốn đi tìm ‘tình yêu’ của mình à?” Hôm nay là Tết Trung thu, phải chăng cô vội vàng muốn cùng người khác ngắm trăng?

“Đúng vậy!” Nếu đã phải chia tay, nếu có thể giành được một nơi để hít thở, thì cô không muốn buông tha.

Trên mặt gã không gợn cảm xúc gì quá lớn.

“Em đi đi.” Gã thụt lùi một bước.

Cô không ngờ gã bình thản đến vậy, vẻ mặt gã lạnh lùng tới mức khiến người ta sợ hãi.

Cô không quay đầu mà bước đi, từng bước từng bước rời khỏi không gian làm cô ngạt thở.

Gã im lặng nhìn cô từ từ khuất khỏi tầm mắt, sau đó gã đột nhiên nhấc chân đá ‘ầm’ một cái lên cánh cửa kính của chiếc xe SUV đậu ven đường. Trong màn đêm thanh vắng, âm thanh ấy vô cùng chói tai.

Điện thoại của gã reo liên tục hết lần này tới lần khác, tiếng chuông vừa dứt lại reo lên, đủ cho thấy người gọi có biết bao nóng vội.

Gã vẫn không bắt máy vì gã cần hít thở, liều mạng để thở, mới có thể đè nén cảm giác trái tim bị đâm đau nhức. Rõ ràng gã không phải mẫu đàn ông si tình, bình sinh gã khinh thường nhất là hạng đàn ông yêu đến chết đi sống lại, nhưng tại sao giờ đây chính gã lại đau đớn tới mức này?

...

Mấy ngày nay Tư Nguyên bị cảm sốt, cứ vừa khỏe chút lại phát nóng, hết nóng rồi anh vẫn rất khó chịu.

12h00 khuya, anh không ngờ lại nhận được điện thoại của Duy Đóa. Trong điện thoại, anh có thể cảm thấy tâm trạng sa sút của cô.

Anh ngồi thẩn thờ hồi lâu, rồi cầm điện thoại lên lần nữa: “Đóa, em đang ở đâu? Anh có lời muốn nói với em.”

Dựa theo vị trí trong điện thoại, anh tìm thấy cô ngồi bên cạnh bờ sông.

Dưới trời sao lấp lánh, từng đợt gió sông thổi vi vu, cô ngược đầu ngắm sao trời mà không biết đang nghĩ gì.

Tư Nguyên bước tới thấy cô ngồi một mình với lon nước, anh ngồi xuống bên cạnh cô.

Trái tim của nhau bỗng chốc đều yên bình.

“Sao anh mua toàn trà sữa vậy?” Duy Đóa đang cầm lon nước, nhú mồm hỏi.

Tối nay cô muốn uống chút bia.

Trước kia khi cô gặp chuyện phiền muộn, Tư Nguyên hay đưa cô tới đây. Hai người mỗi người một lon bia, vừa hàn huyên vừa tâm sự cuộc sống. Uống bia vào có thể làm nổi phiền muộn trong lòng cô tạm lắng xuống.

“Vì em là phụ nữ có thai.” Anh mở lon nước đưa tới trước mặt cô.

Cô nhận lấy và phát hiện đó là trà sữa nóng.

“Giữa hè mà anh kêu người ta làm trà sữa nóng, có phải người ta nói anh là kẻ điên không?” Mắt cô bỗng cay cay, lúc này cảm xúc mới không thể kiềm chế nổi.

“Cơ thể em không uống được đồ lạnh, chịu không nổi lạnh, hướng chi tình hình bây giờ đã khác trước.” Trước đây lúc tâm trạng cô xuống thấp, anh thường ‘mắt nhắm mắt mở’ ngồi bên cô vừa hóng gió vừa uống bia. Nếu hôm sau cô gặp phải tình huống đặc biệt hoặc bị cảm, thì cô sẽ đau đến không thể đi làm. Nhưng tại sao anh vẫn tiếp tục dung túng cô? Anh nghĩ đó là vì anh không muốn thấy cô chôn dấu nỗi cô đơn trong đáy mắt.

“Bọn em cãi nhau à?” Tư Nguyên phá tan trầm mặc trước.

Duy Đóa mím môi im lặng, e rằng bây giờ không đơn giản chỉ là cãi nhau.

“Bọn em chia tay.” Đã náo loạn đến mức này thì không tan rã cũng không xong.

Tư Nguyên kinh ngạc, anh không ngờ sẽ nghe được đáp án này.

“Nghiêm trọng như vậy à?” Anh không thở phào nhẹ nhõm như lần trước mà anh thật sự lo lắng, bởi vì trông cô quá bất thường. Tuy cô vẫn giữ dáng vẻ kiêu ngạo, nhưng trực giác mách bảo với anh rằng bây giờ và lần trước hoàn toàn khác nhau.

“Chẳng có gì nghiêm trọng với không nghiêm trọng, đây vốn dĩ là một trò chơi, một cơn ác mộng.” Cô ngắm trời sao, thản nhiên đáp.

Không sao cả, cuộc chiến hoa lửa đã kết thúc, nhưng tại sao giờ đây cô có cảm giác hỏa hoạn trôi qua mà tro tàn còn đó? Trái tim cô trống rỗng đau nhói nhói.

Tư Nguyên hoảng hốt sức nhớ vừa rồi khi cô mất kiểm chế đã hỏi anh, vì sao anh không thể chìa tay kéo cô một lần? Vì sao... không thể yêu cô?

“Đúng rồi, anh có lời gì muốn nói với em?” Duy Đóa quay sang hỏi.

Là về việc anh từ hôn sao? Cô không biết bây giờ mình có nên nghe hay không. Bản năng cô muốn trốn tránh, nhưng cô biết mình không thể trốn mãi nên phải đành đối mặt.

Vừa rồi anh có xúc động muốn nói với cô, nhưng anh lại để mất cơ hội mở miệng. Sau khi bình tĩnh, anh phân vân không biết bây giờ đã đúng dịp hay chưa?

“Sau này em tính làm sao?” Anh chuyển đề tài.

Cô cũng không miễn cưỡng anh.

“Em có thể nuôi sống Tiểu Lộng, dĩ nhiên cũng có thể nuôi sống đứa con trong bụng.” Trên đời này chỉ cần con người có ý chí, thì không việc gì là không thể vượt qua.

Đang nói chuyện thì cô bỗng nhiên nhú mày ôm bụng, cảm thấy bụng mình hơi khó chịu.

Trái tim Tư Nguyên rung động, anh ngơ ngác nhìn cô, “Đóa, hay là...” Anh chưa dứt lời thì cô đã vội vàng túm lấy tay anh.

“Tư Nguyên, em... em...” Cả người cô bắt đầu khấn trương tới phát run.

“Em làm sao thế?” Cảm xúc của Tư Nguyên cũng bị lây nhiễm.

“Anh mau đưa em tới bệnh viện, em bị xuất huyết rồi!” Cô cuống cuống nói.

85. Q.3 - Chương 25

Duy Đóa cảm thấy dưới người mình máu trào ra liên tục, thấm ướt cả quần lót. Cô là phụ nữ đang mang thai, làm sao có thể ra nhiều máu như vậy? Nếu máu cứ chảy hoài, thì e rằng đứa bé rất khó giữ.

Ý nghĩ này vừa chớm trong đầu đã làm cô vô cùng bất an, khiến môi cô trở nên trắng bệch. Bụng cô đau âm ỉ cộng thêm tinh thần hoảng loạn, làm thất lưng cô nhức đến nỗi không thể đứng thẳng.

“Tư Nguyên, giúp em, giúp em với!” Cô hoảng hốt cầu xin sự trợ giúp của người bên cạnh.

Dáng vẻ hoảng hốt và bất lực của cô làm tâm trạng Tư Nguyên vô cùng căng thẳng. Tư Nguyên dẹp bỏ mọi lễ nghi, cúi người bế thốc cô lên chạy tới chiếc xe mình đậu cách đó không xa.

“Đứa bé có xảy ra sự cố gì không anh?” Cô níu chặt vạt áo Tư Nguyên đến mức năm ngón tay trắng bệch, như muốn tìm một đáp án an lòng.

Cô run bần bật nhớ tới, từ hôm vô tình bắt gặp Hình Tuế Kiến và Trần Ôn Ngọc đi thuê phòng, cô đã ngừng uống thuốc dưỡng thai, vì cô hạ quyết tâm không để Hình Tuế Kiến chạm tới mình. Cô không vĩ đại như Trần Ôn Ngọc, cô thích sạch sẽ và không chịu nổi cảnh chung chồng với người ta. Thế nhưng ai ngờ, cô không uống những loại thuốc đó lại gây ra hậu quả nghiêm trọng đến vậy.

Cô muốn sinh đứa bé này, khác với lần đầu cô coi nó không là gì cả, nên đừng rời bỏ cô được không?

Tư Nguyên vội vàng bế cô lên xe, gương mặt Duy Đóa trắng tới mức không còn một giọt máu.

“Đóa, không sao, em đừng sợ!” Anh nắm chặt tay cô khích lệ.

Lạnh quá, tay cô lạnh khủng khiếp.

“Nhất định em đã gây ra tội lỗi nặng nề nên ông trời mới trừng phạt!” Cô dựa lưng vào ghế xe, hoang mang suy nghĩ lung tung.

Những thứ cô ao ước trong đời rất ít, nhưng vì sao lần nào cũng vượt tầm với?

“Đóa, em đừng nghĩ nhiều!” Một tay Tư Nguyên vừa lái xe, còn tay khác cầm chặt tay cô.

Anh chưa từng gặp qua hoàn cảnh này nên tay anh cũng run rẩy. Anh lo lắng cô xảy ra sự cố, nỗi sợ hãi gần như không thể che giấu của cô truyền qua cho anh, khiến anh càng dễ đọc thấy sự căng thẳng.

Đóa Đóa cần đứa bé này! Cô sợ mất đứa con này vô cùng.

Lúc cô mang thai thì tâm trạng khác hẳn với trước đây.

Tư Nguyên đạp mạnh chân ga, tính anh xưa nay luôn điềm đạm và rất giữ quy tắc, thế mà bây giờ anh lại vượt đèn đỏ tới mấy lần.

“Bác sĩ, có một thai phụ bị thương!” Vừa tới bệnh viện, Tư Nguyên đã nôn nóng túm lấy bác sĩ.

Nhân viên y tế lập tức đưa cô vào phòng kiểm tra, bàn tay nắm chặt của hai người bị tách ra và Tư Nguyên bị nhốt ở bên ngoài.

“Cô có thai mấy tuần rồi?” Vừa cởi quần cô ra thì thấy vết máu dính đầy trên đó, khiến sắc mặt nhân viên y tế trầm xuống.

“Gần bảy tuần.” Răng môi cô đều run cầm cập.

“Mang thai thời kỳ đầu mà ra nhiều máu như vậy, chứng tỏ bào thai rất khó giữ.” Nhân viên y tế nói bằng kinh nghiệm.

Cô cảm thấy đầu óc choáng váng.

Hốc mắt cô cay cay, cơ thể và trái tim đều run rẩy: “Bác sĩ, giúp tôi với, xin bác sĩ...” Cô bắt đầu thấy hối hận, tối nay cô kích động quá mức mới làm cảm xúc chao đảo, ảnh hưởng tới đứa bé.

Cô sai rồi, cô luôn biết sức khỏe mình yếu kém, cô hẳn phải nên giữ bình tĩnh mọi lúc mọi nơi, cô không nên vừa thấy Trần Ôn Ngọc thì đã bùng cơn tức giận.

Cô kéo vạt áo blouse trắng của bác sĩ cất tiếng cầu xin, những giọt nước mắt yếu đuối thì nhau rơi xuống.

“Cô đừng xúc động, chúng ta hãy làm kiểm tra trước.” Bác sĩ lấy máu của cô, sau đó khẩn cấp đưa cô đi siêu âm. Khi đầu dò lạnh lạnh [1] lăn khắp vùng bụng cô thì bác sĩ bỗng thốt lên kinh ngạc: “Tiêu rồi, không nhìn thấy túi thai...”

[1] Khi siêu âm thì bác sĩ đổ một chút gel kéo đầu dò lên xuống, nó lạnh lạnh khó tả lắm.(*_*)

Không tìm thấy túi thai? Nghĩa là đứa bé cũng mất rồi? Đáy lòng Duy Đóa chợt lạnh, trước mắt bỗng tối sầm.

...

Lúc cô tỉnh dậy, trời đã bình minh.

Cô mở lớn đôi mắt, những giọt lệ to như hạt đậu lại lăn xuống.

Tư Nguyên nằm dựa bên thành giường, cô vừa nhúc nhích thì anh cũng tỉnh. Tư Nguyên nhìn cô chăm chú, không dám cử động.

“Có phải em không giữ được đứa bé?” Cô chết lặng hỏi, trái tim một mảnh hoang vu.

Trước khi mất ý thức, cô nghe rõ bác sĩ nói không tìm thấy túi thai. Đây là lỗi của cô, cô tự hại chết đứa con của mình.

Một thứ tình cảm đau xót khó ức chế làm cô không ngừng tự trách mình. Trong lòng cô thực quá khó chịu, quá mức khó chịu.

Tư Nguyên không biết nên an ủi cô ra sao, phản ứng của anh rất lạ, ánh mắt cứ dán chặt vào cô, muốn nói gì đó lại thôi.

“Anh đừng giấu em, sau đó bác sĩ còn nói gì?” Có tin gì tệ hơn không? Ví dụ, mai này cô không thể mang thai được nữa? Vì lẽ đó cô càng thêm chán nản bản thân mình.

Không sao cả, thậm chí cơ hội giữ đứa bé này cũng chẳng có thì nỗi khổ nào với cô cũng thể thôi.

“Anh nói đi, em không yếu đuối như vậy đâu.” Cô giả vờ kiên cường nhưng hốc mắt đã ửng đỏ.

Tuy nhiên...

“Đóa... trước đây em có tới bệnh viện khám chưa?” Tư Nguyên ngập ngừng hỏi.

“Có.” Cô đáp dứt khoát.

Không tới bệnh viện khám thì làm sao cô biết mình mang thai?

“Ngoài bệnh viện thì em có kiểm tra ở nhà không?” Anh lại hỏi.

Duy Đóa lắc đầu. Vì xét nghiệm máu đã xác định cô mang thai, nên dĩ nhiên cô không cần kiểm tra thêm ở nhà.

“Bác sĩ nói em không mang thai, em chỉ tới...” Tư Nguyên lúng túng.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vừa rồi thật quá xấu hổ, anh bị bác sĩ chế nhạo tơi tả. Ai đời anh đem một cô gái đang trong ngày hành kinh thành sản phụ sẩy thai, còn hô hét [2] đòi giúp đỡ.

[2] Nguyên tác: đại hô tiểu khiếu – hô to gọi nhỏ tung lung, mất lịch sự (baidu).

Duy Đóa kinh ngạc, “Làm sao có thể?” Giọng cô ngân cao, “Tối qua em đau như vậy...” Chính anh cũng thấy mà, phải chăng bác sĩ kia là tên lang băm?

“Bác sĩ nói em không mang thai, em chỉ đau vì kỳ sinh lý.” Anh thấy cô đau kiểu này vài lần, nhưng tối qua anh không đem hai việc này liên kết với nhau được, chẳng ai có thể ngờ Duy Đóa bị lừa.

“Rốt cuộc anh đang nói điều gì? Làm sao em có thể không mang thai?” Duy Đóa không thể tin.

Trên thực tế, tối giờ Tư Nguyên cũng chưa tin nổi.

Anh lấy giấy báo kết quả đưa cho cô, để cô tự mình xem, “Không lâu sau khi em ngắt đi, kết quả kiểm tra máu đã đưa tới, các nội tiết tố HCG nhỏ hơn 5mIU/ml.” [3] Giấy báo này hoàn toàn chính xác.

[3] Khi xét nghiệm máu nếu mực HCG ít hơn 5mIU/ml thì kết quả thử thai là âm tính và mực HCG hơn 25mIU/ml thì bạn đã có thai.

“Con em mất rồi.” Duy Đóa khổ sở nói.

Xuất huyết quá nhiều làm cơ thể cô không chứa bất kì vật gì và tẩy sạch mọi dấu vết, đây cũng chẳng có gì kì lạ.

Tuy nhiên, Tư Nguyên lại lắc đầu: “Không phải, ban đầu anh cũng nghĩ như vậy, nhưng bác sĩ nói nếu người từng mang thai thì bất luận phá thai hoặc sảy thai tự nhiên, lượng hoóc-môn trong cơ thể không thể lập tức hồi phục, các nội tiết tố HCG sẽ từ từ giảm xuống nhưng cần ít nhất nửa tháng mới trở lại mức nhỏ hơn 5mIU/ml!”

“Nếu thực sự em đang mang thai ở tuần thứ bảy, thì các nội tiết tố HCG phải vài chục ngàn mới đúng. Kích thích tố [4] cao như vậy, làm sao có thể lập tức biến mất?” Việc này anh đã kiểm tra cụ thể trên Internet của điện thoại, quả nhiên bác sĩ nói không ngoa chút nào.

[4] Kích thích tố (kích tố) có hóa chất ‘có mùi’ gửi bằng và để tất cả mọi người / động vật có vú cho ra. Kích thích tố được phát hiện vô thức, họ cung cấp thông tin về hệ thống miễn dịch của bạn, khả năng sinh sản của bạn, trạng thái hiện tại của bạn về ham muốn tình dục và tình dục... Là một chất rất quan trọng với phụ nữ. (urwebdoc)

“Không thể nào!” Duy Đóa trợn mắt khó tin.

Nếu cô không mang thai, vậy những triệu chứng trước đây phải giải thích ra sao?

“Bệnh nhân giường 411 mau xuất viện nhé, đừng nằm đó chiếm giường!” Bác sĩ tới kiểm tra phòng thấy bọn họ còn ở đây, lập tức nhú mày.

“Bác sĩ, tôi muốn nghe giải thích.” Cô dời ánh mắt về phía bác sĩ.

Nổi băn khoăn trong lòng chưa được tháo bỏ thì cô sẽ không xuất viện! Cô xác định mình đã mang thai, nhưng tại sao kết quả kiểm tra lại như thế?

“Thời gian hành kinh của tôi luôn chính xác, nhưng lần này chu kỳ sinh lý của tôi đã bị trì hoãn hơn hai tuần chưa thấy tới.” Nếu nói cô không mang thai, vậy điểm đáng ngờ ấy phải giải thích ra sao?

Cô không ngại ngần sự có mặt của Tư Nguyên ở bên cạnh, hỏi bác sĩ những điều thầm kín của phụ nữ.

“Nhiều người không có chu kỳ kinh nguyệt tới hai – ba tháng do dời ngày, thì có gì lạ?” Thái độ của vị bác sĩ thiếu nhẫn nại.

Tư Nguyên tỏ vẻ xấu hổ, anh biết lý do tại sao vị bác sĩ này mất tính nhẫn nại. Bởi vì bắt đầu từ đêm qua, hai người bọn họ đã bị toàn bộ nhóm y – bác sĩ dán nhãn ‘đồ điên hoặc ngu ngốc’, có thể trở thành chuyện hài hước nhất trong bệnh viện năm nay.

“Không, chu kỳ hành kinh của tôi là 28 ngày, tới giờ không nhiều một ngày, không thiếu một ngày.” Cô cố chấp lắc đầu, cô muốn biết sự thật!

“Cô không dùng thuốc bổ hay thuốc làm hoãn chu kỳ hành kinh à?” Vì muốn cô sớm xuất viện để có giường cho bệnh nhân khác, vị bác sĩ đành giải đáp nghi vấn.

Thuốc? Trong đầu cô lập tức xuất hiện một tên thuốc.

“Sau khi xác định mình mang thai, tôi luôn dùng thuốc dưỡng thai...” Cô kỹ lưỡng đem tên thuốc mình dùng đưa cho bác sĩ.

Bác sĩ nghe xong thì nhíu mày, “Thuốc cô đang dùng là thuốc kích thích tố, bác sĩ chúng tôi phải làm hàng loạt chẩn đoán mới kê toa cho bệnh nhân dùng loại thuốc này để dưỡng thai.” Dùng thuốc cần phải thận trọng, bác sĩ bọn họ sẽ không kê loại thuốc này nếu bệnh nhân không có dấu hiệu sảy thai báo trước.

“Vì đây là thuốc kích thích tố, nên một số nữ vận động viên dùng nó để dời ngày hành kinh. Trong thời gian dùng thuốc, chu kỳ kinh nguyệt sẽ bị gián đoạn và không xuất hiện, ngừng thuốc khoảng sáu – bảy ngày sau mới khôi phục lại chu kỳ kinh nguyệt.”

Cô hoàn toàn ngỡ ngàng và Tư Nguyên cũng vậy. Bởi vì, một chân tướng mơ hồ từ từ hiện ra.

“Bác sĩ, theo lời bác nói, phải chăng tôi cứ tiếp tục uống loại thuốc này thì tháng sau cũng không thấy kinh nguyệt?” Cả người cô phát lạnh, tại sao lại như vậy?

“Không phải, loại thuốc này chỉ kiểm hãm nội tiết tố cơ thể con người trong một thời gian ngắn, nhiều nhất khoảng hai – ba tháng thôi.”

Nhiều nhất khoảng hai – ba tháng? Chỉ hai – ba tháng thôi cũng đủ xảy ra rất nhiều việc...

Cô nhớ cảnh Hình Tuế Kiến bình tĩnh nói sẽ ‘chịu mọi trách nhiệm’ với cô, bọn họ nhất định phải kết hôn.

“Nửa tháng trước tôi cũng kiểm tra ở bệnh viện này và có kết quả mang thai...”

“Không thể nào! Bệnh viện chúng tôi sẽ không làm ra kết quả sai lầm ấy! Hay cô đưa giấy báo kết quả cho tôi xem một chút.” Vị bác sĩ khẳng định.

Cô cứng đờ cả người, giấy báo kết quả? Đúng, từ đầu tới cuối cô chưa từng thấy giấy báo kết quả.

Hình Tuế Kiến nói đưa giấy báo kết quả ẹ gã, cô cũng chẳng hoài nghi. Bây giờ nghĩ lại, tất cả mọi thứ đều là lời nói phiến diện từ phía Hình Tuế Kiến.

Cô bị lừa!? Vốn dĩ trong bụng cô chẳng có đứa bé nào, mà cô còn khóc lóc van xin bác sĩ hãy giữ lại đứa con! Sắc mặt cô càng tái hơn.

Thấy phản ứng của cô, vị bác sĩ cũng đoán được chút ít: “Bây giờ đã rõ rồi, cô nhanh xuất viện đi!” Vị bác sĩ vừa đi vừa lắc đầu, “Thật là, nếu không có thâm thù gì mà gạt con người ta uống thuốc kích thích tố để đùa bỡn, thì thật quá đáng!”

86. Q.3 - Chương 26

Dưới sự chỉ trở của mọi người, Tư Nguyên xấu hổ làm xong thủ tục xuất viện. Anh vừa quay đầu thì phát hiện Duy Đóa đã biệt tích!

...

Cơn giận bùng cháy ngàn ngút trong ngực Kiều Duy Đóa, khiến cô có cảm giác mình không thể giữ nổi bình tĩnh.

Cô ấn nút thang máy, mở ổ khóa rồi phóng thẳng lên lầu hai. Điều bất ngờ là căn phòng trống trơn, chăn gối vẫn còn ngăn nắp chỉnh tề.

Hình Tuế Kiến không có thói quen xếp chăn mền. Hóa ra có người cũng đi cả đêm không về! Cô nhìn chòng chọc đồng chăn gối mình tự xếp từ hôm trước, sau đó dứt khoát kéo lại sức chú ý rồi vọt tới tủ đầu giường, quơ hết số thuốc còn thừa bên trong ra. Trong đó vẫn còn hộp thuốc dưỡng thai, đủ để cô dùng thêm hai – ba tháng nữa.

Kiều Duy Đóa tức đến phát run.

Cô mở hộp thuốc đọc giấy hướng dẫn sử dụng: Thuốc progesterone [1] có tác dụng trợ thai, dùng vào gần cuối kỳ kinh sẽ làm nội mạc tử cung tăng sinh trưởng chuyển sang giai đoạn chế tiết, chuẩn bị cho quá trình trứng thụ tinh. Cô nhanh chóng đọc tới phần tác dụng phụ: Thuốc có thể gây ra các triệu chứng như căng vú, buồn nôn, say sẩm, nhức đầu, uể oải...

[1] Nếu ai làm mẹ rồi thì ít nhiều cũng biết chút kiến thức này vì hay đi khám đó eheheh. Sẵn tiện tham khảo ở đây nhé các mẹ.

.thuocbietduoc /thuoc/thuoc-goc161.aspx

Hàng chữ này đã giải thích đầy đủ lý do vì sao cô có phản ứng mang thai giả! Tuy nhiên, cô vẫn còn một số việc chưa thông suốt, nên cô vơ hết số thuốc trong ngăn tủ đổ ra, bên trong ngoài số thuốc này thì còn có thuốc vitamin và thuốc ngủ của cô nữa.

Cô tiếp tục lục soát để cởi bỏ mối ngờ vực của mình. Đúng lúc này, trong đầu cô đột nhiên lóe lên một cảnh tượng. Có một lần cô và gã vừa làm tình xong, cô mệt mỏi trượt tay đánh rơi lọ thuốc lăn xa mấy mét, và gã lập tức nhặt lên đem tới cho cô.

Khác với Tư Nguyên, Hình Tuế Kiến thường xuyên nhắc cô phải uống thuốc ngủ! Hình Tuế Kiến là người đàn ông không biết cách săn sóc người khác, ấy vậy mà mỗi khi cô uống thuốc thì gã lại quan tâm quá độ.

Thuốc ngủ là loại thuốc ai cũng biết, uống nhiều rất có hại.

Duy Đóa mở nắp hộp lấy ra vài viên thuốc. Loại thuốc này trước kia cô đã từng uống, bây giờ nhìn nó với loại thuốc cô từng sử dụng chẳng khác gì nhau. Thậm chí cả chữ tiếng Anh viết trên vỏ thuốc cũng giống y hệt. Vậy vấn đề nằm ở chỗ nào? Tại sao kỳ kinh nguyệt của cô lại bị dời ngày? Cô nghi ngờ mình bị người ta đổi thuốc, nhưng vẫn chưa tìm ra nguyên do.

Cô nheo đôi mắt nguy hiểm lại, từ từ xoay tròn viên thuốc con nhộng trên đầu ngón tay mình. Nó giống nhau như đúc, giống đến độ cô nghĩ mình đã quá đa nghi.

Cô nhìn chăm chăm viên thuốc con nhộng một lát, hồi lâu sau, cô gỡ viên thuốc và đổ hết số bột bên trong ra. Tiếp theo, cô lấy viên thuốc kích thích tổ và cũng đổ bột thuốc ra. Bên trong cả hai đều là bột thuốc màu vàng nhạt.

Cô điềm nhiên cầm điện thoại lên bấm số, “Tư Nguyên, là em đây!”

Nghe tiếng cô, Tư Nguyên thở phào nhẹ nhõm, “Em đi đâu vậy?”

“Trước hết anh đừng hỏi gì, anh tới nhà thuốc gần nhất mua giúp em loại thuốc ngủ em thường dùng, rồi đổ ra xem nó màu gì nhé!”

Tư Nguyên giật mình nhưng không hỏi thêm nhiều.

Năm phút sau, Tư Nguyên gọi điện lại.

Bột thuốc màu trắng và chân tướng được miêu tả hoàn toàn sinh động.

Kiều Duy Đóa nhìn chòng chọc nhúm bột thuốc màu vàng nhạt, sau đó cô đem số thuốc kích thích tổ từ từ nhét đầy viên nang thuốc ngủ, rồi rút một miếng khăn giấy lau sạch viên thuốc thả vào trong lọ. Sau khi mô phỏng toàn bộ quá trình xong, cô suýt chút bật cười.

Nhân loại dễ bị nhầm lẫn bởi hiện tượng bề ngoài, ‘trộm long tráo phụng’ thật sự rất vất vả.

Hay lắm, hóa ra cô u mê uống loại thuốc để kích thích mang thai này hơn cả tháng nay. Nếu nhờ cô mang thai thì thuốc có tác dụng giữ thai, nếu không mang thai thì ‘thuốc bá bệnh’ này sẽ gây ra hiện tượng giả mang thai!

Cô bị lừa gạt, bị đùa giỡn đến thật thê thảm. Hình Tuế Kiến, anh khá lắm!

Trong cơn thịnh nộ ngút trời, cô đóng sầm cánh cửa nhà rồi ra trước cổng tiểu khu đón một chiếc taxi. Cô ngồi trên xe hít sâu một hơi mới khiến mình lấy lại tỉnh táo.

Trên taxi, bác tài xế vừa lái xe vừa gọi điện thoại bàn tán: “Ông nghe tin gì chưa? Có một ông chủ công ty thiết bị công nghệ vào dịp Tết Trung thu đã cho toàn bộ nhân viên đi nghỉ trên núi Nhạn Đăng [2] . Sáng hôm sau nhân viên quay về công ty thì phát hiện ông chủ tịch và tổng giám đốc quản lý đều mất tích, tổng giá trị mấy chục triệu thiết bị gia công tinh vi cũng không cánh mà bay!”

[2] Núi Nhạn Đăng, một danh lam thắng cảnh nổi tiếng ở phía Đông Nam tỉnh Chiết Giang TQ.

“Tôi thấy không có gì lạ, qua Tết Trung thu thì các ông chủ nhà máy sản xuất giày Đường Phong, Tinh Tế, và mấy ông chủ xuất khẩu giày sang Châu Âu đều bỏ chạy hết!”

“Tôi nghe nói, công ty kinh doanh tổ yến của người anh em sắp đóng cửa!”

“Những tin này đều do báo chí viết ra, ông nói thử còn bao nhiêu tin xấu bị dè lại?”

“Xem ra, chắc có nhiều người nhảy lầu lắm nhỉ?”

“Tình hình trước mắt là sắp tới kỳ nghỉ Quốc khánh dài ngày, không biết có bao nhiêu ông chủ mượn cơ hội này bỏ trốn, cũng chẳng biết có bao nhiêu gia đình nhà tan cửa nát!”

“Nếu hoạt động tín dụng của Ôn Thành sụp đổ, sẽ kéo theo phản ứng dây chuyền là tất cả các chủ nợ đổ đi đòi tiền mặt, người cho vay nặng lãi xử lý không khéo thì chính mình nhà tan cửa nát đầu tiên!” Bác tài xế hừ lạnh, “Tôi có hai trăm ngàn bị bà vợ đem cho người bà con vay lấy lãi, chờ xong người khách này thì tôi cũng tới đó xem có thể đòi lại được hay không. Nếu đối phương xù nợ, thì mọi người hãy chờ xem!”

“Thôi, ông đừng xúc động quá, có lẽ tình hình chưa tệ lắm như thế đâu...”

Khi Duy Đóa xuống xe thì một cơn xúc động chưa từng có ập tới.

Cô đứng trước cửa công ty, xuyên qua lớp cửa kính cô thấy hôm nay công ty vô cùng náo nhiệt, đám đông tấp nập, không biết mọi người đang nói gì bên trong mà rất ồn ào. Trong công ty cũng không thấy bóng của cô sinh viên làm thêm, chỉ có một mình Ôn Ngọc đứng dưới lầu bận rộn giải thích với đám người xung quanh.

Giữa đám đông ấy, có Nguyệt Nguyệt là gương mặt mà Duy Đóa quen biết. Trước nay Nguyệt Nguyệt luôn trang điểm rất đậm và rất kỹ, nhưng hôm nay trông cô ta xốc xếch với bộ đồ ngủ, gương mặt mộc nhạt như mụ đàn bà chanh chua đang đứng kêu la.

Duy Đóa bình tĩnh quan sát, ngoài cửa đậu vài chiếc xe. Dù bình thường bọn họ ít tới công ty, nhưng Duy Đóa vẫn nhận ra đó là xe của Que Củi và Tiểu Béo.

Duy Đóa đứng nguyên tại chỗ gọi điện thoại cho gã.

Ban đầu điện thoại luôn bận, sau đó không có người nghe. Cô kiên nhẫn hết gọi lần này tới lần khác, quả nhiên ba phút sau cũng có người bắt máy: “Có việc gì?” Giọng nói trầm trầm của Hình Tuế Kiến vang lên.

Khoảnh khắc ấy, cô bỗng an tâm khó hiểu.

“Tôi muốn gặp anh để hỏi vài việc.”

“Bây giờ tôi không đi được.” Đầu dây bên kia, giọng gã rất lạnh nhạt.

“Qua mấy ngã tư sẽ tới quán café Starbucks, tôi ngồi đó chờ anh!” Cô thản nhiên nói rồi cúp máy.

Lúc đón xe tới quán café Starbucks, cô tắt luôn điện thoại.

...

Nửa tiếng sau.

Một bóng dáng cao lóng xuất hiện trong quán café Starbucks, gã liếc mắt một cái đã nhìn thấy cô nên bước nhanh về hướng đó.

“Có việc gì?” Gã ngồi xuống trước mặt cô.

“Trong công ty của anh có nhiều người, không tiện để nói chuyện.” Cô uống một ngụm café, thản nhiên nói.

Hình Tuế Kiến nhíu mày, nếu không phải không liên hệ được với cô, thì gã cũng chẳng lòng dạ nào để chạy tới đây.

“Công ty xảy ra chút việc, một số người tới đòi tiền thôi.” Gã nói băng quơ.

“Có nghiêm trọng không?” Giọng cô vẫn thản nhiên như cũ.

“Người gọi tiền lẻ tẻ thôi, em nói có nghiêm trọng không?” Gã dựa lưng vào thành ghế, liếc cô một cái và nhàn nhạt trả lời.

Giọng điệu ấy như đang hỏi, em đang đùa trò quái gì?

Hôm nay thái độ của gã đối với cô rất lạnh nhạt, như thể người làm chuyện đui lý chính là cô.

Dưới đáy lòng Kiều Duy Đóa cười lạnh tanh nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười tươi rói: “Tôi tới tìm anh là muốn hỏi, anh quên lời hứa rồi à?”

Thấy nụ cười khó hiểu của cô, Hình Tuế Kiến nhíu mày hỏi: “Lời hứa gì?” Hôm nay trông cô rất lạ.

“Anh nói hôm nay muốn đi đăng ký kết hôn, nhưng từ sáng tới giờ tôi chờ hoài mà anh chẳng thấy gọi cuộc điện thoại nào!” Cô mỉm cười hờn dỗi.

Hình Tuế Kiến giật mình chấn động.

“Hay... có chuyện gì thay đổi sao?” Cô vô tội hỏi.

Hình Tuế Kiến nhìn cô chăm chăm.

Cô mỉm cười rất xinh, nhưng không có ai phát hiện đôi chân cô ở dưới gầm bàn đang khấn trương đến run rẩy.

“Chúng ta không đi đăng ký, bụng tôi không chờ nổi người đâu!” Kiều Duy Đóa vờ tức giận nũng nịu.

Hồi lâu sau, gã cúi đầu cười cười, cất giọng khàn khàn trầm thấp: “Kiều Duy Đóa, em đang diễn vở gì đây?” Nó buồn nôn đến mức làm cả người gã rét run.

Nụ cười duyên dáng của cô từ từ phai nhạt, gương mặt điềm nhiên lộ ra vẻ phòng bị.

Thế nhưng sắc mặt của gã còn lạnh hơn cả cô, “Tôi cứ nghĩ tới qua chúng ta đã nói xong rồi?”

“Vậy chúng ta thật sự không có hôn lễ?” Cô nhíu mày hỏi.

Gã vẫn dựa lưng vào thành ghế, nét mặt lạnh tanh: “Đúng, chả có hôn lễ nào cả! Giống như em từng nghĩ, tôi chỉ muốn đùa bỡn với em thôi. Chuyện đã tới nước này, em thấy chúng ta nên đám cưới sao? Tôi sắp xếp mọi thứ là chờ ngày hôm nay, cho em kỳ vọng và nói thẳng với em rằng...”

Đôi môi gã vô tình nhả một câu cuối, “Kiều Duy Đóa, em có thể biến!”

87. Q.4 - Chương 1

Cô vẫn điềm nhiên ngồi im bất động, nếu không cẩn thận quan sát thì khó mà phát hiện cổ họng cô đang phát ra những tiếng hít không khí rất nhỏ.

Hình Tuế Kiến liếc thoáng một cái rồi đứng dậy đi vòng qua người cô, thế nhưng cánh tay gã bị túm lại.

Cô nín chặt tay gã, không đứng dậy mà vẫn ngồi im tại chỗ với thần sắc vô cùng nghiêm nghị.

“Anh nói lại lần nữa xem, anh có muốn cưới tôi không?” Từ khóe môi cô bật ra từng chữ.

Gã dùng giọng điệu buốt giá nhất hỏi lại, “Kiều Duy Đóa, em nghe chưa rõ sao?”

“Đúng!” Cô túm chặt cánh tay gã không buông, cô muốn nghe thật rõ!

Cô luôn cho rằng bất cứ lúc nào mình cũng có thể buông tay Hình Tuế Kiến, nhưng tại sao lúc nó diễn ra chân thực thì cô lại cảm thấy luống cuống? Rõ ràng đã tới thời điểm đầy đủ sức lực, nhưng tại sao giờ này lòng dạ cô lại rối bời? Bởi vì cô biết giờ đây phải thực sự chia tay. Những dấu vết từng có với nhau trong cuộc sống, những lần âu yếm mặn nồng, đều phải lần lượt bôi xóa.

“Tôi sẽ không cưới em!” Cô muốn nghe thì gã sẽ nói thật rõ.

Cô vẫn ngồi im bất động, hỏi: “Nhưng anh mua nhẫn.” Nếu không muốn kết hôn, tại sao gã đi mua nhẫn?

Lúc ngồi trên taxi cô suy nghĩ rất nhiều, sở dĩ Hình Tuế Kiến đổi thuốc để tạo hiện tượng cô mang thai giả chỉ có hai khả năng. Khả năng thứ nhất, Hình Tuế Kiến muốn cô cuối cùng tự thành hạt bụi rơi xuống, gã sẽ bồi cho cô một đón chí tử; khả năng thứ hai, Hình Tuế Kiến thực sự muốn cưới cô nên mới giở trò...

Gã lạnh lùng vặn ngược, “Nếu tôi không mua nhẫn thì sao lừa được em?”

“Vì thế nó chỉ là một đạo cụ?” Một đạo cụ để lừa cô nhập cuộc?

“Đúng!” Gã trả lời không chút do dự.

“Vậy bây giờ anh định xử lý đứa con trong bụng tôi thế nào?” Cô bình tĩnh từ từ thăm dò chân tướng.

Gã không ngờ cô sẽ hỏi như vậy.

Một lát sau vẫn không nghe gã trả lời, cô lại tiếp tục ép hỏi: “Hình Tuế Kiến, anh để tôi ‘mang thai’ là có mục đích gì?”

Một phút sau, rốt cuộc gã cũng nhàn nhạt mở miệng: “Kiều Duy Đóa, nếu tôi không làm em ‘mang thai’, liệu em có ngồi ở đây để chờ tôi đi đăng ký kết hôn và liên tục truy vấn tôi tại sao không?”

Tối qua là ai bước đi mà không thềm ngoảnh lại? Nếu không nghĩ tới việc đang mang thai thì cô đã lao về phía tình yêu của mình! Chính vì cô ‘mang thai’ nên mới cho gã cơ hội.

Về thân nhiên châm chọc của gã làm sắc mặt cô tái nhợt.

“Vậy anh sẽ không cưới với tôi?” Cô lại hỏi.

“Đúng, tôi sẽ không cưới em! Kiều Duy Đóa, sao em cứ bám theo một người đàn ông để hỏi có muốn cưới mình hay không như thế, em đã hỏi đủ chưa?” Kiều ngạo của cô đâu hết rồi?

Sự thiếu kiên nhẫn trong giọng điệu của gã khiến sắc mặt cô càng kém hơn.

Cô im lặng nhưng buông tay gã ra. Cô nhìn ra cửa sổ, ánh mắt vô định như thể đang đợi gã rời đi.

Cô yên lặng như thế khiến chân gã nặng trĩu, làm cách nào cũng không thể bước nổi.

“Kiều Duy Đóa, em không mang thai.” Rốt cuộc gã cũng cho cô biết. Nói xong, gã bình tĩnh chờ đợi phản ứng dữ dội của cô.

Tình tình cô rất tệ, có lẽ gã sẽ nhận ngay một cái tát nảy lửa từ cô. Thế nhưng cô im lìm, chẳng hề có bất cứ động thái nào.

Cô không kinh ngạc, không khó tin cũng chẳng cuồng loạn. Cô rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức làm gã thấy lạ lùng.

“Vậy anh dối thuốc để tôi nghĩ mình đang mang thai cũng là kế hoạch trả thù ư?” Cô nhìn ngoài cửa sổ, cất giọng nói lạnh nhạt.

Gã giật bắn người, gã không ngờ cô đã biết chuyện.

“Hình Tuế Kiến, anh có biết vì đến kỳ kinh nguyệt mà tôi phải nhập viện, lúc vào đó tôi khổ sở, dở khóc dở cười biết bao nhiêu không?” Cô tưởng mình sẽ rất kích động, ấy vậy mà bây giờ cô thấy mình bình tĩnh tới đáng sợ.

“Tôi cũng thế, chẳng phải em nói dối Tiểu Lộ là con gái tôi sao?” Gã nhàn nhạt phản bác, “Tôi cũng muốn em ném thử mùi vị này!”

Quả nhiên, bây giờ người chấn động đổi ngược lại là cô.

“Anh...” Gã biết từ bao giờ?

“Có một hôm Tiểu Lộ bị thương, tôi đưa con bé tới bệnh viện và thấy giấy xét nghiệm máu của con bé là nhóm máu B. Em nhóm máu A, tôi nhóm máu O, nếu Tiểu Lộ là con gái tôi thì không thể nằm nhóm máu B được.” Đứa con gái của bọn họ đã chết rồi!

Gã cũng vì vậy mà từng kích thích một trận. Hệt như những gì cô đã nói, gã cũng khổ sở, mất mát, dở khóc dở cười hơn cả cô.

Kiều Duy Đóa cảm thấy gã quá đáng sợ vì có thể che đậy tốt đến mức này, và sự thật đang dần dần rơi vào khả năng thứ nhất.

Cô đột nhiên hỏi, “Anh làm nhiều việc như vậy, mục đích của anh là gì? Là thích tôi hay hận tôi?” Hai đáp án cực đoan làm cô bối rối và khó hiểu.

Quai hàm của gã giật giật, gã không ngờ cô hỏi dám thẳng toạc. Cô có cần làm sáng tỏ mục đích của người khác như vậy không? Bây giờ tình hình rất bất lợi mà cô còn đặt câu hỏi!

“Kiều Duy Đóa, em kiêu căng và tự gạt mình đến mức khiến người ta buồn cười! Điều gì làm em nghĩ rằng tôi phải yêu thích một ả đàn bà đã từng ám hại mình?” Gã sẽ không thay đổi quyết định của mình.

Lời tuyệt tình của gã như một lưỡi búa bổ mạnh vào ngực cô. Đúng vậy, cô dựa vào điều gì chứ?

“Em còn muốn hỏi gì nữa không?” Nếu cô muốn tìm tổn thương, gã sẽ chẳng lưu tình.

Cô ngừng một lát rồi lắc đầu, “Không, những gì nên hỏi tôi đều đã rõ.”

Gã lại xoay người.

“Tôi hỏi anh ba lần có muốn cưới tôi không, cả ba lần anh đều trả lời không. Tôi hiểu đây là đáp án trong lòng anh, miễn bàn tranh luận.” Cô kiêu ngạo ngồi thẳng thắt lưng, mở to đôi mắt, lăm lăm nhìn mà cũng là cho gã nghe.

Gã khựng bước.

“Tôi sẽ rời khỏi anh, từ nay về sau ai đúng ai sai, ai sống ai chết cũng không liên can đến chuyện của đối phương nữa! Chúng ta đừng gặp nhau, đừng dây dưa và hãy vĩnh viễn làm kẻ xa lạ!” Cô nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, đôi mắt vẫn mở to, thậm chí chưa hề chớp.

Giọng cô nặng trĩu như thể đang giận dữ, trái tim gã bắt đầu đập thành thạch mất tốc độ.

“Vậy cũng tốt! Tối nay trước khi tôi về, hy vọng em đã chuyển ra khỏi nhà tôi. Em tìm được tình yêu của mình rồi thì hãy chạy về ổ chuột đó đi! Đừng để tôi thấy em ham mê giàu sang, ăn ở hai lòng!” Câu cuối cùng gã nói bằng giọng điệu gay gắt tàn nhẫn.

Cô ngừng hít thở, chút lòng tự trọng mà gã cũng chẳng chừa cho cô.

“Anh yên tâm...” Thật lâu sau, từ quai hàm cứng nhắc của cô cũng bật ra ba chữ.

Rốt cuộc cũng kết thúc.

Gã hạ quyết tâm bước thẳng về phía trước mà không hề ngoảnh lại, còn cô vẫn ngồi bất động với đôi mắt vô định.

Bên ngoài lớp cửa sổ kính, gã leo lên xe, đạp mạnh chân ga và rời đi...

Khoảng cách giữa hai người càng lúc càng xa, xa đến độ không còn thấy phương hướng của nhau nữa.

...

Duy Đóa về nhà lúc trời chạng vạng, thật bất ngờ khi thấy Tiểu Lộ cũng ở nhà.

“Mẹ, ba gọi điện thoại tới trường bảo hôm nay con phải dọn đi với mẹ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có phải ba mẹ cãi nhau không?” Tiểu Lộ vừa thấy cô đã hoảng hốt hỏi.

Trong điện thoại, giọng ba lạnh nhạt như người xa lạ.

Hình Tuế Kiến thực quá nhẫn tâm! Vừa trở mặt xong thì đuổi mẹ con cô ra ngoài cũng thật khẩn cấp, như thể mẹ con cô là rác rưởi.

Cô chậm chậm chớp mắt một cái, nói: “Đúng, nghiêm trọng hơn cãi nhau! Mẹ con mình phải dọn đi, Tiểu Lộ, con coi trong phòng còn sót thứ gì không, mẹ cũng lên lầu xem thử.” Giọng cô thật bình tĩnh.

“Mẹ, con không đi, con muốn ba...” Bỗng dưng bị đối xử lạnh nhạt nên từ lúc ở trường tới giờ Tiểu Lộ luôn dè dặt, nhưng khi nghe mẹ xác nhận đáp án thì bé bật khóc nức nở.

“Anh ta không phải ba của con.” Cô không đủ sức để an ủi con gái, cô chết lặng đi lên lầu.

Đến lầu hai, cô nhìn xung quanh một lượt. Thật ra, đa số hành lý cô đã thu dọn xong, bây giờ những thứ cần lấy không còn nhiều lắm. Nhưng tại sao cô cảm thấy mình dường như để sót một thứ gì đó rất quan trọng ở nơi đây? Là đồ dùng hàng ngày ư? Cô tới phòng tắm lấy khăn lau mặt, bàn chải đánh răng, quăng hết vào sọt rác.

Cô lau sạch mọi dấu vết âu yếm đã từng xảy ra trong phòng tắm, rồi xoay người nhìn mình trong gương. Trong gương, đôi mắt cô vẫn mở to, dấu răng ánh mắt đã cay xè.

“Alo, Thường Hoan hả?” Cô gọi một dãy số.

“Ừ, tớ đây, có việc gì thế Duy Đóa?” Nhận được điện thoại của cô, làm tinh thần Thường Hoan càng thêm căng thẳng.

“Tớ muốn hỏi căn phòng tớ ở trước kia đã cho ai thuê chưa?” Nếu đã có người thuê, tối nay cô và Tiểu Lộ thật sự phải ngủ ngoài đường.

“Chưa, Tư Nguyên chẳng chịu cho ai thuê.” Thường Hoan đáp.

“Vậy thì tốt quá!” Cô thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Trong điện thoại, Thường Hoan do dự một lát rồi hỏi: “Duy Đóa, cậu ổn chứ?” Sau đêm đó, cô luôn lo lắng cho bạn.

Cô khựng lại vài giây rồi nhắm mắt đáp: “Ổn, tớ ổn mà.” Rốt cuộc cũng có người hỏi cô có ổn hay không, cảm giác này thật tốt.

Sau khi cúp máy cô lại mở mắt ra, phát hiện xung quanh hơi nước mờ mờ và chiếc bóng trong gương trở nên mơ hồ.

“Sao có thể như thế?” Cô cuống quýt lau gương, nhưng bất kể cô lau ra sao thì nó vẫn mờ mờ hơi nước.

Cô nhanh chóng biết rõ nguyên nhân, “Đừng khóc, mày không được khóc!” Cô nhìn gương hét to, ra lệnh cho chính bản thân mình.

Cô mở lớn hai mắt, tiếp tục mở to thật to tựa như lúc ngồi trong quán café Starbucks. Chỉ cần cô làm thế thì sẽ không ai nhìn thấy đáy lòng yếu đuối và đầy tổn thương của cô.

“Đừng khóc, xin mày đừng khóc!” Cô hoảng hốt ra lệnh, thế nhưng cách thức này có vẻ đã mất đi hiệu lực, nước mắt cô vẫn trào tuôn như đê vỡ.

...

Một tiếng sau, cô kéo vali xuống lầu.

Tiểu Lộng vẫn còn khóc sụt sùi.

Cô tới phòng Tiểu Lộng nhìn xung quanh một vòng, xác định không còn sót gì mới kéo tủ quần áo lấy cái vali nhỏ.

“Được rồi, chúng ta đi thôi!” Giọng cô rất bình thản.

“Con không muốn đi, con muốn ở đây chờ ba về, con muốn hỏi ba tại sao bỗng nhiên không cần mẹ con mình nữa!” Tiểu Lộng bướng bỉnh hét lớn.

“Đi!” Cô kéo tay Tiểu Lộng

Chẳng những Tiểu Lộng không đi mà còn hất tay cô ra, ngồi bệt xuống cầu thang ra vẻ chống đối.

Cô im lặng quan sát cô bé, cất giọng đều đều, “Đừng chọc giận mẹ.” Tiểu Lộng trưởng thành rất sớm, trước nay luôn vâng lời cô, thế mà bây giờ cuối cùng là ai dạy hư bé?

Tiểu Lộng định phản bác, nhưng khi ngược mắt lên thì bé hoàn toàn ngỡ ngàng. Bởi vì mắt mẹ sưng rất to, rõ ràng mẹ vừa khóc xong.

“Nếu con không nắm chắc thì đừng ở lại đây để người ta sỉ nhục!” Cô điềm nhiên cảnh cáo Tiểu Lộng

Tiểu Lộng khẽ nhếch môi nhìn cô chằm chằm.

“Vậy con có muốn đi với mẹ không?” Cô sầm mặt ép hỏi, như thể chỉ cần Tiểu Lộng lắc đầu thì cô thật sự sẽ nhẫn tâm bỏ bé.

“Con, con đi với mẹ...” Rốt cuộc Tiểu Lộng cũng ngoan ngoãn đứng dậy.

88. Q.4 - Chương 2

Kiều Duy Đóa nắm tay Tiểu Lộng, bên cạnh là hai vali một lớn một nhỏ. Thang máy vừa tới, cô kéo đồ đi vào.

Cứ chầm dứt toàn bộ mối nghiệt duyên này đi! Mấy tháng ở bên nhau hãy xem như bọt biển, thoáng chốc sẽ vỡ tan. Cuộc sống của cô sẽ không mất đi trạng thái cân bằng mà quay về bờ bến yên bình cũ.

Bây giờ đầu óc cô vẫn còn rối bời, chẳng hiểu trái tim vì sao cứ tấp nghẽn.

“Ầm.” Thang máy đột nhiên rung lắc.

“Mẹ ơi!” Tiểu Lộng thét lên sợ hãi, cô cũng kinh hoàng.

Tiếp đó toàn bộ thang máy bỗng tối đen như mực, giờ bàn tay cũng không thấy năm ngón tay. Mẹ con cô bị nhốt trong thang máy ư?

“Cứu tôi với!” Tiểu Lộng hét lên hoảng sợ.

“Con đừng sợ, thang máy bị trục trặc thôi.” Cô an ủi con gái.

Thực ra cô sợ bóng đêm, nếu ở trong cảnh quá tối cũng làm cô rất sợ.

“Ôi, cứu tôi với! Cứu tôi với! Cứu tôi với!” Lời an ủi của cô mất đi tính tác dụng, Tiểu Lộng sốt ruột chạy khắp nơi gõ cửa, khóc nức nở không ngừng.

“Tiểu Lộng!” Trong cảnh tối đen như mực, cô không thấy Tiểu Lộng nên cũng cuống cuống.

“Thả tôi ra ngoài, mau thả tôi ra ngoài!” Tiểu Lộng đập tay vào vách tường, giọng nói đầy hoảng loạn kèm theo tiếng thút thít.

Tiểu Lộng khóc như ngừng thở, hô hấp rất dồn dập.

Duy Đóa càng thêm hoảng hốt.

“Tiểu Lộng, con đang ở đâu?” Cô sờ soạng khắp nơi tìm Tiểu Lộng, rốt cuộc cũng đụng trúng bé.

Vừa chạm vào người bé mà cô đã nhảy dựng, bởi toàn thân Tiểu Lộng đổ mồ hôi đầm đìa, còn tay chân run rẩy.

“Tiểu Lộng, con làm sao vậy? Con đừng sợ!” Thế nhưng bất kể cô lay gọi thế nào, Tiểu Lộng cũng không có phản ứng mà lại hệt như một con cá mắc cạn đang thở thoi thóp, hô hấp vô cùng rời rạc.

Đây là chứng sợ không gian kín. [1] Nguy rồi! Bác sĩ tâm lý từng nói, quá khứ tồi tệ sẽ tác động tới tâm lý nên hiện giờ Tiểu Lộng có khuynh hướng này.

[1] Chứng sợ không gian kín (Claustrophobia): Những triệu chứng của chứng sợ hãi này thường xuất hiện khi người bệnh ở trong một không gian chật hẹp như đi thang máy, lái xe, đi máy bay...

Duy Đóa gõ thùm thụp vào cửa thang máy, “Có ai ở đây không? Có đứa bé bị thương, mau thả chúng tôi ra!”

...

Bên tòa nhà khác của chung cư Bích Quế Viên, bọn họ đang mở cuộc họp trong nhà Trần Ôn Ngọc.

“Dạo này tình thế rất tệ, ‘thời kì băng giá’ đã tới, kế tiếp sẽ có một giai đoạn hỗn loạn kéo dài! Mọi người chúng ta hãy bớt ra ngoài, tìm một nơi ẩn nấp tránh đầu sóng ngọn gió trước!” Gã trầm giọng căn dặn, “Mọi người nhớ chú ý an toàn cho bản thân.”

Nhóm cổ đông căng thẳng gật đầu.

“Đỗ Bạch, Tí Lùn, Khoái Ngủ, Ác Ma, Búa Lớn...” Gã gọi tên từng người, “Cổ phần của các cậu trong công ty khá ít, trong giấy đăng ký kinh doanh cũng không có tên các cậu, nên mấy ngày nay tôi đã cho các cậu rút cổ phần.”

“Đại ca!” Mọi người bị điểm danh đồng thanh kêu lên.

“Cổ phần của các cậu trong công ty đều nằm dưới danh nghĩa của tôi, vậy nên chuyện này cứ để tôi sắp xếp!” Gã không nói thêm gì mà cầm tờ hợp đồng cá nhân mọi người đã ký trước đó xé bỏ.

Hành động của gã làm mọi người nhốn nháo.

“Đại ca, đừng! Bọn em tình nguyện đồng cam cộng khổ với anh!” Khoái Ngủ kêu to thành tiếng.

Mấy năm nay hắn rất lười nhác, nhờ chia lợi nhuận trong công ty mới duy trì kế sinh nhai và chung hưởng giàu sang. Bây giờ tai vạ ập tới, làm sao hắn có thể bỏ chạy?

“Đại ca, bọn em cũng vậy!” Bọn họ đồng thanh kêu lên.

Thế nhưng gã sa sầm sắc mặt, “Với tình hình quan trọng trước mắt mà các cậu còn nói nghĩa khí cái gì? Các cậu nói nghĩa khí với tôi rồi vợ con các cậu tính làm sao? Các cậu muốn biến mình thành những tên nhóc mười mấy tuổi thiếu đầu óc à? Muốn chặt đầu, tung nhiệt huyết thì đi chỗ khác mà tung! Các cậu hãy nhớ kỹ, sống trên đời này không chỉ có hai chữ ‘nghĩa khí’ đơn giản ấy đâu!” Hãy nghĩ đến trọng trách trên bờ vai!

Lời khiển trách của gã làm đám người bọn họ đưa mắt nhìn nhau, có miệng mà khó trả lời.

Mẹ Đỗ Bạch bị yếu thân, Tí Lùn khó khăn lắm mới cưới được vợ, dạo này quán ăn vặt của Ác Ma buôn bán ảm đạm, tất cả những việc này đại ca đều ghi nhớ trong lòng.

“Mọi người cứ làm như thế đi, ý của đại ca là bớt liên lụy người nào thì hay người nấy, đừng ôm nhau chết chung.” Que Cui đứng bên cạnh mở miệng.

“Tôi và A Kiến sẽ đem toàn bộ số tiền tiết kiệm còn dư chia ọi người, nếu chưa đủ thì xin mọi người thông cảm.” Ôn Ngọc phụ trách vấn đề tài vụ.

Việc tới nước này, có thể thấy đại ca đã quyết định ai ở ai đi.

“Đại ca, chuyện tiền nong anh đừng nóng vội, bọn em chưa cần dùng đến! Nếu anh cần tiền thì cứ tìm em lúc nào cũng được. Vợ em làm giáo viên, cô ấy có thể xin vay công quỹ!”

“Em có quán ăn và hai căn nhà, những thứ này có thể cầm cho ngân hàng để xin vay!” Ác Ma vỗ ngực bày tỏ thái độ.

Gã biết đám anh em không còn dư giả. Lúc tình hình khả quan thì tiền của bọn họ đều đặt trong công ty, bây giờ bọn họ cũng đồng dạng rỗng túi.

“Tôi chưa nghĩ tới chuyện tiền nong, các cậu đừng quan tâm!” Toàn bộ thị trường vay mượn đang rối loạn, số tiền gã vướng không phải chỉ vay công quỹ hoặc mấy căn nhà là có thể giải quyết.

“Bà con nhà em có cho công ty vay tiền, em sẽ gánh trách nhiệm để bọn họ đừng làm phiền đại ca!” Đỗ Bạch nói.

Đủ, như vậy đã đủ rồi.

“Cám ơn các cậu!” Tấm lòng ủng hộ của các anh em làm gã rất cảm động.

“Tuy nhiên tôi vẫn giữ câu nói cũ, từ hôm nay trở đi các cậu không có liên quan gì đến công ty!” Gã dần lòng, có thể sống người nào tốt người nấy.

“Đúng vậy, đám người đó khủng khiếp quá.” Tiểu Béo cũng sợ hãi nói.

Sáng nay Que Củi và Tiểu Béo tới công ty làm việc thì bị một đám người đòi nợ bao vây. Khởi nói tới buổi chiều, nếu bọn họ vẫn chưa hài lòng với kết quả thì đập phá công ty khiến tình hình càng thêm tồi tệ.

“Ban quản lý chung cư vừa gọi điện cho tôi, chỗ A Kiến ở có rất nhiều chủ nợ bao vây.” Nói như vậy nghĩa là không bao lâu nữa, nơi ẩn thân trong Bích Quế Viên cũng bị đám người đó tìm được.

Có lẽ bây giờ Kiều Duy Đóa đã dọn đi rồi? Đôi mắt gã sẫm lại.

“Mọi người đều muốn rút tiền ngay, dù chúng ta là công ty in ấn thì cũng khó mà ứng phó nổi!” Ôn Ngọc bắt đầu dĩ nói.

Tình trạng tháo chạy của các ông chủ lớn lan rộng đã khiến toàn bộ thị trường lâm vào khủng hoảng, kéo theo ngành cho vay nặng lãi bị đóng băng.

“Trong lúc nguy ngập mà tối qua Nhiếp Lạc còn gọi điện thoại đòi tiền.” Que Củi cười khổ.

Các cá thể tẻ lẻ yêu cầu trả tiền mà đã như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, bây giờ thêm nhóm nhà giàu cũng rục rịch đòi rút thì hình hình càng thêm khó tưởng tượng.

“Chúng ta đều biết Nhiếp Lạc là người tàn nhẫn cỡ nào rồi đấy, nếu không trả số tiền đó thì e rằng sẽ gặp rắc rối lớn.” Ôn Ngọc lo lắng.

Lúc trước bọn họ vây bắt con cá lớn này biết bao gian khổ, hôm nay nguy cơ bị thôn tính cũng vô cùng cao.

“Một tiếng trước tôi đã nhận được một tin.” Sắc mặt của Que Củi rất trầm trọng, “Thẩm Tử Kiệt đã nhảy lầu tự sát.”

Thẩm Tử Kiệt là bạn đồng nghiệp với bọn họ, anh ta là phó chủ tịch của một công ty bảo đảm khác.

Hình Tuế Kiến nhíu mày, “Đã xảy ra chuyện gì?” Nếu gã nhớ không nhầm thì Thẩm Tử Kiệt mới lên chức bố chưa đầy một tháng.

“Những người hùn vốn trong công ty anh ta hứa hẹn, chỉ cần anh ta giải quyết êm thẩm vụ này thì bọn họ sẽ đối xử tử tế với vợ con anh ta.” Thẩm Tử Kiệt cũng cùng đường.

Tất cả mọi người có mặt đều yên lặng như tờ.

“Tôi nghĩ làm theo ý tưởng của Thẩm Tử Kiệt cũng hay, việc này cứ để tôi gánh vác! Dầu sao tôi cũng là người cô đơn.” Que Củi nhún vai, nói cười thoải mái, “Tôi muốn theo phong trào thời thượng!” Đạo này nhảy lầu rất ‘mốt’.

Tiểu Béo há hốc miệng còn mọi người đều xơ cứng.

“Gánh vác? Cậu gánh vác thế nào?” Hình Tuế Kiến nhíu mày.

“Đại ca, anh quên rồi à? Em là người có tư cách pháp nhân trong công ty.” Lúc thành lập công ty, Hình Tuế Kiến chưa mãn hạn ba năm tù quản thúc nên theo luật thì không thể làm người đại diện hợp pháp, vì vậy Que Củi luôn là người có tư cách pháp nhân.

“Đủ rồi.” Gã không muốn nghe tiếp.

“Đại ca, nếu không phải do em phán đoán sai lầm thì tình hình không đến nông nỗi này.” Đại ca sẽ không tới điều động nhiều tiền từ Nhiếp Lạc.

“Việc đã xảy ra rồi cậu đừng nhắc lại!” Công ty là của chung, bây giờ cứ tranh luận ai gây sai lầm thì thật vô nghĩa!

“Đại ca, trước mắt đây là cách giải quyết duy nhất.” Que Củi thần nhiên nói.

“Que Củi!” Hình Tuế Kiến gắt giọng cảnh cáo, ánh mắt uy nghiêm của gã lướt qua mọi người, “Dầu có chặt hết từng ngón tay của tôi thì tôi cũng không hy sinh bất cứ ai trong các cậu!” Làm anh em không phải để phản bội, để hy sinh!

Que Củi rũ rèm mi.

Gã rất hiểu tính tình của Que Củi, cậu ta im lặng chứng tỏ cậu ta chưa bị thuyết phục.

Đáy mắt sâu thẳm của gã chôn kín một nỗi tức giận, “Que Củi, người cô đơn không chỉ riêng mình cậu!” Gã cũng vậy!

Que Củi kinh ngạc và mọi người cũng thế. Bởi trước tết Trung thu một ngày, bọn họ đều nhận được thiệp cưới.

“Đại ca, hôn lễ tháng sau...” Tiểu Béo dè dặt hỏi.

“Đẹp rồi.” Gã lãnh đạm đáp.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía gã.

“Tôi đi hút thuốc!” Thần nhiên bàn giao xong, gã xoay gót rời đi.

“A Kiến!” Ôn Ngọc bưng tỉnh, định đuổi theo thì Que Củi ngăn lại.

“Ôn Ngọc, cô hãy để đại ca yên tĩnh một chút.”

Trần Ôn Ngọc vẫn bất chấp đuổi theo nhưng bị Que Củi ngăn cản. Tiểu Béo cũng bưng tỉnh vội vàng kéo chị mình lại.

...

Hút một điếu thuốc thôi, tại sao gã phải ra ngoài? Trên mặt đất đã có ba mẫu tàn thuốc, lúc gã muốn hút điếu nữa thì gói thuốc đã trống trơn.

Trong nhà Ôn Ngọc luôn có sẵn mấy gói thuốc, nhưng tạm thời gã chẳng muốn quay về. Gã ra khỏi cửa thang máy, định tới cửa hàng tiện lợi mua một gói thuốc. Đạo này gã nghiện thuốc lá nặng, một bao thuốc gã hút chưa tới nửa ngày đã hết.

Có vài bác gái cũng ở bên trong đi ra.

“Các bà có nghe nói gì chưa? Thang máy lốc nhà số 8 bị trục trặc, một cô gái và một đứa bé mắc kẹt trong đó.”

“Nghe nói ban quản lý chung cư đã gọi 119 [2] rồi, nhưng xe cứu hỏa bị kẹt tại bệnh viện Nhi Đồng nên không vào được.” Lúc này là giờ cao điểm, bệnh viện Nhi Đồng và chung cư Bích Quế Viên chỉ cách nhau có mấy cái ngã tư thế mà xe không vào được, thật khẩn cấp chết người!

[2] 119: số gọi PCCC bên TQ,

“Đứa bé kia khóc thê thảm tới mức làm người sờn tóc gáy.”

“Cô gái kia hình như cũng hoảng sợ lắm!”

“Nhân viên quản lý chung cư có nghe tiếng cầu cứu của họ, nhưng không biết bọn họ bị kẹt ở tầng mấy!”

“Có lẽ bị kẹt ở mấy tầng giữa đó!”

Bước chân của gã bỗng khựng lại.

89. Q.4 - Chương 3

Hình Tuế Kiến vốn định đi mua gói thuốc lá, nhưng gã chẳng hiểu tại sao mình lại thay đổi phương hướng. Giờ này chắc Kiều Duy Đóa đã dọn đi rồi mới phải! Tuy nhiên, vì quá lo lắng nên gã quyết định quay về nhà xem thử.

Lúc gã tới thì có rất nhiều người bao quanh dưới lầu, gã ghé tai vào cửa cầu thang yên lặng nghe ngóng.

“Cứu tôi với, hu hu hu.” Tiếng khóc thê thương văng vẳng còn khiếp sợ hơn mất hồn giữa đêm khuya.

Âm thanh này rất quen thuộc, quen thuộc đến mức khiến gã hoảng sợ.

“Đã nửa tiếng rồi mà đứa bé cứ khóc mãi, thực khổ sở quá.” Xe cứu hỏa vẫn chưa vào được, ai cũng hết cách nên chỉ đành thở dài thườn thượt.

“Có ai không? Thả mẹ con tôi ra!” Toàn thân cô mồ hôi nóng – lạnh hòa trộn lẫn nhau, cô lo lắng cho Tiểu Lộng, vô cùng lo lắng.

“Mọi người có biết mẹ con cô ấy mắc kẹt ở lầu mấy không?” Gã lập tức lớn tiếng hỏi.

Giọng nói đó nghe thật giống của Tiểu Lộng và Kiều Duy Đóa!

Tất cả mọi người đều lắc đầu.

Gã vội vàng bấm thang máy bên kia nhưng thang máy chạy chậm rì, thể hiện có người đang chiếm dụng.

“Phiền mọi người hãy hỗ trợ giúp tôi!” Sau khi bỏ lại một câu, gã xoay gót chạy qua cầu thang bộ.

Tới tầng 4, gã dừng lại đi tới cửa thang máy lắng nghe, nơi phát ra âm thanh kia vẫn còn rất xa. Tới tầng 8, tầng 12 rồi tầng 15, tiếng đập cửa cầu thang không ngớt và tiếng đứa bé khóc chột gần chột xa...

“Kiều Duy Đóa!” Gã gọi tên cô.

Tiếng đập cửa thang máy bỗng dừng lại.

Đúng là mẹ con cô! Gã nghe ngóng từng tầng từng tầng một, nhưng cũng chẳng khác gì đám người miêu tả dưới lầu, gã không biết mẹ con cô đang mắc kẹt ở tầng mấy mà chỉ mơ hồ đoán ở tầng 10 và tầng 11.

“Thang máy có chìa khóa không?” Gã đứng ở cửa tầng 14 hỏi nhân viên bảo vệ.

Nhân viên bảo vệ lắc đầu, “Người quản lý chìa khóa đã tan tầm rồi.”

Mẹ kiếp! Cả thời gian mắng chửi gã cũng chẳng có, gã vội vã lao thẳng về nhà mình lấy toàn bộ dụng cụ!

“Anh gì ơi, anh không thể làm thế, chúng ta hãy chờ nhân viên chữa cháy tới.” Tên nhân viên bảo vệ muốn ngăn cản, “Bên trong chỉ có hai người thôi, này giờ mẹ con họ mắc kẹt mới khoảng nửa tiếng, chắc đủ dưỡng khí để thở mà!”

“Anh có dám chắc là lúc nhân viên chữa cháy tới thì mẹ con cô ấy vẫn còn đủ dưỡng khí không?” Gã quát lớn.

Đám nhân viên bảo vệ bị hỏi một câu đều cứng họng.

Dù bọn họ có cam đoan thì gã cũng không thể chấp nhận rủi ro! Gã bắt chấp tất cả, dùng xà beng này mạnh vào khe hở cửa thang máy.

Khe cửa vừa hé thì như mở ra ‘con đường sinh mệnh’, một luồng không khí mới mẻ tràn vào cuống phổi làm sắc mặt tái xám của Kiều Duy Đóa từ từ khởi sắc.

“Tiểu Lộng, con đừng sợ, ba con tới rồi.” Trái tim cô đủ loại mọi mùi vị.

...

Chắc mẹ con cô đã có thể hít thở bình thường.

Cửa vừa cạy mở thì tiếng khóc của Tiểu Lộng nghe càng gần hơn.

“Kiều Duy Đóa!” Gã lại gọi tên cô.

“Tôi ở đây.” Rốt cuộc cũng có một câu trả lời yếu ớt.

Lòng gã khê an tâm, gã tin Kiều Duy Đóa cô không phải là loại phụ nữ gặp chút việc sẽ hoảng sợ.

Gã yên lặng lắng nghe, chắc còn mấy tầng nữa. Dựa vào trực giác, gã chạy xuống tầng 12.

“Phiền anh giúp tôi cùng nhau đẩy cánh cửa thang máy này ra!” Gã dùng sức kéo cánh cửa.

“Chưa xác định vị trí của mẹ con họ mà mở cửa thang máy sẽ rất nguy hiểm, có thể bị rơi xuống hầm thang máy!” Nhân viên bảo vệ sợ tới mức mặt trắng bệch.

“Đó là việc của tôi, anh chỉ cần hỗ trợ thôi!” Gã gắt giọng cau có.

Gã trợn ngược hàng mày rậm như hung thần ác sát, khí thế hùng hục đó làm tên nhân viên bảo vệ sợ khiếp vía phải bước lên giúp đỡ.

Có sức người cộng thêm công cụ hỗ trợ, không đầy hai phút sau thì cửa thang máy đã bị cạy ra một nửa để ánh sáng rọi vào.

“Hu hu hu.” Tiếng khóc đứt quãng vang lên trên đầu gã.

Gã ngược lên để đôi mắt mình chạm vào đôi mắt cổ tỏ vẻ bình tĩnh kia. Cô đang ôm chặt cơ thể run lẩy bẩy của Tiểu Lộng.

“Em ổn chứ?” Gã cau mày hỏi.

“Tôi ổn.” Kiều Duy Đóa ngồi xổm xuống mới thấy được gã.

“Em còn sức không?” Gã lại hỏi.

“Còn.” Cô muốn lắc đầu nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

Cô đã quen kiên cường nên không quen với vẻ yếu thế.

“Trước tiên em hãy bế Tiểu Lộng đưa cho tôi.” Gã nhích chân tới gần vị trí của mẹ con cô, duỗi cánh tay ra.

“Em đừng sợ, cẩn thận một chút!”

“Anh gì ơi, anh mới cẩn thận đấy, bên dưới anh là hầm thang máy!” Hành động của gã khiến nhân viên bảo vệ sợ mất mặt.

Cách đây không lâu trên báo đăng một mẫu tin, có một thợ điện rơi xuống hầm thang máy chết tươi tại chỗ.

Gã chẳng nghe lọt tai điều gì, vẫn giang đôi cánh tay chờ cô.

Duy Đóa nuốt nước miếng quỳ xuống đất gắng sức bế Tiểu Lộng lên rồi thả xuống, đôi tay mạnh mẽ của gã thành công đón được.

Cô thở phào một hơi và gã cũng thế!

Gã bế Tiểu Lộng mà nhú chặt chân mày. Vì Tiểu Lộng co tròn người, dù đã an toàn nhưng bé vẫn phát run liên tục, dường như hơi bất thường. Chắc bé quá hoảng sợ nên ý thức có chút mơ hồ.

“Anh bế giúp con gái tôi với.” Gã đưa Tiểu Lộng cho nhân viên bảo vệ.

Tiếp theo gã gọi cô, “Kiều Duy Đóa, em cẩn thận một chút rồi nhảy xuống.”

Nhìn độ cao kia mà Kiều Duy Đóa thấy đôi chân mình mềm nhũn.

“Em yên tâm, tôi nhất định sẽ đón được em.” Gã nhìn cô chăm chú.

Ánh mắt đỏ vô cùng nghiêm túc, làm người ta tin tưởng.

Cô nuốt nước miếng, cô sợ độ cao.

“Kiều Duy Đóa, em nhảy xuống đi!” Gã trầm giọng ra lệnh.

Cô cắn môi rồi thả người xuống. Thân hình mảnh khảnh của cô vẽ một vòng cung không gì sánh kịp giữa không trung. Tuy nhiên, đường vòng cung ấy chưa rơi xuống đất thì gã đã vươn đôi tay đón được cô.

Gã không lừa cô, Kiều Duy Đóa thả lỏng cơ thể đang căng thẳng rồi khẽ dựa đầu vào bả vai rộng lớn của gã.

Thật an toàn, trong chớp mắt cô muốn khóc, vô cùng muốn khóc. Không có ai biết, tuy chỉ bị nhốt trong vòng nửa tiếng ngắn ngủi nhưng cô cảm giác nó còn dài hơn cả thế kỷ. Cô sợ bóng đêm, cô lo lắng cho Tiểu Lộng. Cô phải làm tấm gương nên cô không thể khóc.

“Cảm ơn anh.” Cô cố nở nụ cười tươi nhưng đôi môi lại run rẩy.

Sắc mặt cô trông tái nhợt mà còn tỏ vẻ kiên cường, khiến trái tim gã co thắt.

“Em có muốn cắn một chút không?” Gã đưa bàn tay mình tới trước mặt cô, tỉnh bơ hỏi.

Cô chẳng hề khách khí mà há miệng cắn mạnh xuống. Cô sợ, cô rất sợ. Hốc mắt cô cay xè, lệ chảy xuống thành hàng nhưng cô không bật ra tiếng.

Trên cổ tay cô, ngón tay cái của gã khẽ vuốt ve các mạch máu đang đập dồn dập của cô, gởi cho cô một sự an ủi âm thầm.

“Tôi còn muốn cắn.” Cô hít chóp mũi hồng hồng, nói.

Bây giờ hai chân cô vẫn mềm nhũn, phải cắn nhiều nữa mới làm cô khẳng định mình đang còn sống.

Gã không nói gì mà dựng thẳng người cô rồi ôm lấy, tỏ vẻ để cô muốn làm gì thì làm.

Cô lập tức ôm lấy gã rồi há miệng cắn vào gáy gã như thể đang cắn kẻ thù giết cha, như thể đang trút hận. Mà gã như người sắt, im lặng chấp nhận sự dữ tợn của cô.

Cảnh tượng lấy oán trả ơn này khiến đám nhân viên bảo vệ đứng bên cạnh choáng váng.

...

Dù miệng mồm cay độc nhưng lúc này Kiều Duy Đóa cảm thấy cả thế giới đều tỏa màu sắc tươi đẹp rực rỡ. Trái tim cô chột vô cùng mềm mại, không đơn thuần do cô và Tiểu Lộng được cứu... mà còn vì tình yêu hiện hữu chân thực.

Cô không lừa được bản thân.

Nơi mềm mại nhất trong lồng ngực bị cạy mở, gã ôm cô vào vòng tay với một lòng nuông chiều và bảo vệ. Hơi thở và nhiệt độ cơ thể cả hai hòa quyện vào nhau làm bầu không khí trở nên yên tĩnh.

Cô lừa được ai đây? Lúc chia tay cô đã biết, hóa ra mình không muốn kết thúc... Trái tim cô đập cuồng loạn, cô buông gã ra và nhìn chằm chằm vào vùng gáy để lộ hai hàng dấu răng sâu hoắm.

“Hình Tuế Kiến.” Cô gọi tên gã trong nỗi xúc động.

Gã nhìn cô.

“Bọn mình...” Môi cô khẽ nhếch, có một câu nói nghẹn trong cổ họng. Câu nói thôi thúc ấy chính là... nhưng thật khó nói ra.

Bọn mình cái gì? Gã cúi đầu nhìn cô.

Ngực Kiều Duy Đóa đập thành thịch, gò má tái nhợt chột ửng đỏ. Những lời muốn nói ra này thực chẳng dễ nói tí nào.

“Á!” Tiếng tên nhân viên bảo vệ kêu lên sợ hãi đã chặt đứt sự thâm thúy ấy.

Gã vội xoay người rồi sau đó tái mặt. Bởi vì, Tiểu Lộng đang sùi bọt mép trong lòng của tên nhân viên bảo vệ. Kiều Duy Đóa cũng sợ tới mức mặt mày xám ngắt.

Gã lập tức thả cô ra, công Tiểu Lộng lên lưng rồi lao nhanh xuống lầu. Kiều Duy Đóa cũng theo sát gót chân gã.

Bấy giờ dưới lầu mới vang lên tiếng còi ‘ò í e’ của xe cứu hỏa.

...

Họ đưa Tiểu Lộng vào bệnh viện.

Bác sĩ nói bệnh cũ của cô bé chưa lành, giờ lại thiếu dưỡng khí lần thứ hai nên càng tăng thêm tâm lý sợ hãi, khiến Tiểu Lộng rơi vào hôn mê.

Gặp bác sĩ, đăng ký nhập viện, nhìn mạch đập của Tiểu Lộng gần kim tiệm mà Kiều Duy Đóa vẫn luôn nắm chặt tay gã không rời. Điện thoại cô reo mấy lần nhưng cô hoàn toàn chẳng còn cảm giác.

“Điều tại tôi không tốt, Tiểu Lộng luôn than nhức đầu nhưng tôi cứ nghĩ con bé nói dối.” Tầm mắt cô mơ hồ, cô níu chặt tay gã và mềm oặt dựa lưng vào thành ghế.

“Vừa rồi bác sĩ nói Tiểu Lộng không sao, vài tiếng nữa con bé sẽ tỉnh.” Gã trầm giọng an ủi.

Thế nhưng cô vẫn rất hoảng hốt, cô định nói gì đó thì cửa phòng bệnh đột ngột bị đẩy ra.

“Đóa, đã xảy ra chuyện gì?” Tư Nguyên sốt ruột đẩy cửa đi vào.

Kiều Duy Đóa sững sốt một lát, cô không ngờ Tư Nguyên cũng tới đây.

“Em... vừa rồi em bị mắc kẹt trong thang máy, sau đó Tiểu Lộng rơi vào hôn mê...” Qua cơn sững sốt, cô trình bày.

“Cám ơn anh đã báo cho tôi biết.” Tư Nguyên lúng túng nói lời cảm ơn.

Vừa rồi anh biết Duy Đóa muốn dọn đi, trong cơn kích động anh đã gọi điện liên tục cho cô nhưng cuối cùng người bắt máy lại là Hình Tuế Kiến.

Hình Tuế Kiến điềm nhiên gật đầu.

Khi Tư Nguyên tới gần, gã nhàn nhạt rút tay mình ra khỏi bàn tay cô.

Gã đứng dậy, thản nhiên nói: “Bạn em tới rồi, tôi cũng nên đi.”

Gã không đợi Tiểu Lộng? Sự ‘vô tình’ của gã làm cô cứng đờ.

Bấy giờ điện thoại của gã bỗng vang lên, gã vừa bắt máy vừa đi ra ngoài, giọng điệu thật mềm mỏng: “Ôn Ngọc, có chuyện gì?”

“Không, tôi chỉ đi ra ngoài mua gói thuốc, tôi sẽ quay lại ngay.” Gã vừa nói điện thoại vừa rảo bước mà chẳng hề ngoảnh đầu.

Nhìn gã rời đi, Kiều Duy Đóa há miệng mà cổ họng nghẹn cứng.

“Bọn mình hãy dẹp bỏ thành kiến, bắt đầu lại lần nữa nhé!” Trong chớp mắt, những lời muốn nói này trở nên thật nực cười.

90. Q.4 - Chương 4

Hình Tuế Kiến về nhà.

“Không, tôi không qua chỗ của em đâu, tôi muốn ngủ một giấc.” Từ tối qua tới giờ gã thức trắng đêm nên rất mệt mỏi.

“Tôi biết rồi, tôi sẽ không chạy lung tung.” Gã không muốn đụng độ với nhóm chủ nợ, nếu bị chặn lại thì e rằng sẽ làm ‘giao thông’ hỗn loạn.

Trong điện thoại, Ôn Ngọc còn muốn nói gì đó.

“Em chưa già mà đã yếu.” Gã thở dài, cô gái nhãi nhép mãi làm lỗ tai gã chịu không nổi.

Ôn Ngọc trầm mặc, hồi lâu sau mới nói nhỏ nhẹ: “Em lo cho anh...” Chỉ mua một gói thuốc mà gã đi tới hai – ba tiếng đồng hồ, thật hù chết người ta.

Gã im lặng một lát rồi nói: “Tôi xin lỗi đã để mọi người phải gánh chịu mấy việc này với tôi.” Hiện giờ ba người bọn họ đều ngồi chung thuyền với gã, muốn giữ cho bọn họ khỏi bị liên lụy thì thật vô cùng gian nan.

Không đợi Ôn Ngọc nói thêm gì, gã vút điện thoại qua một bên, thở dài thườn thượt rồi ngửa người ra sau để đầu mình dựa vào thành ghế sofa và nằm im bất động.

Thật may là gã được phép mệt mỏi, giữa ý thức mơ hồ gã thấy mọi thứ bên cạnh đều quá xa xôi.

Tịch mịch, lẻ loi và vương vãi.

“Hình Tuế Kiến...” Có người nhẹ nhàng lay gọi gã.

Gã mở choàng mắt, thế mà người đó lại là cô...

“Bọn mình...” Kiều Duy Đóa khẽ mở miệng, dịu dàng hiếm thấy.

Trong mắt cô lấp lánh thứ ánh sáng khác thường, một thứ ánh sáng mà gã hằng mong đợi từ lâu. Vì thế gã cố gắng lắng nghe, thật nỗ lực tập trung tinh thần để nghe cho rõ câu kế tiếp.

Cô muốn nói gì với gã? Tâm tư gã không đủ tinh tế để phân tích rõ ánh mắt đọng đầy cảm xúc phức tạp của cô.

“Hình Tuế Kiến ở trong này.” Bỗng dưng xung quanh căn phòng ào tới một đám đông.

“Đi mau!” Gã kéo tay Kiều Duy Đóa chạy ra ngoài.

“Ba, ba ơi!” Đằng sau có tiếng ai gọi ba tới khản giọng.

Gã vội vã xoay lại thì thấy Tiểu Lộ bị một nhóm người kẹp trong lòng, cô bé cất tiếng gọi ba và đưa tay về phía gã cầu cứu.

“Hình Tuế Kiến, anh còn chạy hả? Trả tiền cho tôi! Trả tiền cho tôi!” Bọn họ giờ Tiểu Lộ lên cao.

Bước chân của gã cứng đờ.

“Anh thua rồi! Tôi xin lỗi, tôi không muốn chơi trò này nữa!” Kiều Duy Đóa nhẹ nhàng giẫy khỏi tay gã, gương mặt lạnh như tiền.

...

Gã mở choàng mắt, tiếng điện thoại reo làm gã bừng tỉnh khỏi giấc mơ. Gã sờ trán, phát hiện toàn thân mình tuôn đầy mồ hôi.

Con người sợ nhất là khi có được thứ gì đó trong tầm tay rồi lại tuột mất. Thật may mắn, gã chưa từng chân chính có được thứ gì. Gã luôn thấu hiểu những thắng ngày kia chỉ là ảo ảnh.

Gã nhìn chiếc đồng hồ báo thức trên bàn, bây giờ đã 11h30 khuya, chẳng hiểu vì sao tâm trí gã lại bị quấy nhiễu mạnh mẽ.

Xung quanh trống vắng tịch liêu, không có tiếng TV, không có người ngọt ngào gọi gã bằng ‘ba’, càng chẳng có ai nói lời xiên xỏ.

“Meo.” Trong đêm khuya yên tĩnh bỗng vang lên tiếng mèo kêu.

Toàn thân gã dựng hết lông tơ. Quả nhiên, một bóng đen phóng tới gần gã và đứng vững trên bàn trà.

Đôi mắt mèo đối địch với đôi mắt người.

“Gâu!” Con chó Chiwawa cọ cọ vào ống quần gã.

Tại sao hai con vật này chưa bị đưa đi? Hóa ra, trong nhà gã vẫn còn dấu vết cuộc sống của cô.

Gã day trán trầm mặc nhìn chúng.

Con Chiwawa cắn góc quần của gã, còn con mèo thì dùng cặp mắt xanh rờn nhìn gã chằm chằm.

“Bọn mày đói bụng hả?” Gã bắt đầu hỏi.

Kiều Duy Đóa làm gì vậy? Sao có thể bỏ bọn nó lại mà cả bữa tối cũng không cho ăn?

Con Chiwawa vẫy đuôi lấy lòng chủ, con mèo cũng lắc lắc cái đuôi nhưng với tốc độ chậm chạp như kiếu: Ông nhìn rồi tự lo đi.

Gã đứng dậy đổ chút thức ăn cho chó đặt trước mặt chúng. Vừa thấy thức ăn ngon, con Chiwawa nhào qua, còn con mèo nhìn gã chằm chằm.

“Tao tìm không thấy đồ ăn của mày, mày thích thì ăn không thích thì thôi!” Hũ thức ăn ề ề ngay trên tủ lạnh, thế mà gã nói dối trắng trợn.

“Meo.” Con mèo tức giận nhe răng với gã.

Dáng vẻ tức giận kia thật hơi giống Kiều Duy Đóa.

Gã bật cười, rồi liếc thoáng qua con Chiwawa đang vui vẻ phe phẩy cái đuôi ăn cơm mà rùng mình. Gã không phải là con Chiwawa này!

“Meo.” Con mèo giương móng vuốt, chuẩn bị liều mạng với gã.

Gã nhảy xa ra một bước dài, “Mày đừng có uy hiếp tao!” Gã chịu không nổi sự uy hiếp!

“Meo.” Con mèo uy phong lẫm liệt dùng móng vuốt cào lên sàn nhà nghe sột soạt, ra vẻ có thể nhào qua bất kì lúc nào.

Lông tơ sau gáy gã dựng đứng lên từng sợi từng sợi một.

Một người một mèo giằng co hồi lâu, rốt cuộc gã chỉ vào con mèo hét to, “Được rồi, tao ày ăn, mày đừng nóng!” Gã chịu thua! Làm ơn đừng có nhào qua!

Điện thoại của gã lại vang lên.

“Ngô X Nguyên bỏ chạy rồi.” Gã vừa bắt máy thì đã nghe giọng nói nặng nề của Que Cúi.

Gã hóa đá.

“Ông ta vay của chúng ta tám mươi triệu!” Que Cúi gầm nhẹ, tâm trạng gần như sụp đổ.

Gã nín thở làm hô hấp chậm lại, mới khiến cảm xúc của mình đừng quá biến động.

“Chẳng phải chúng ta đã chuẩn bị tinh thần rồi sao?” Bất kể dùng thủ đoạn hối thúc trả tiền nào, một khi không thể thu hồi lại vốn thì điều này cũng nằm trong tính toán tồi tệ nhất. Tuy là nói như vậy, nhưng lúc sự việc xảy ra chân thực thì gã vẫn cảm thấy đáy lòng thất vọng, tâm trạng tồi tệ.

“Đại ca, em cảm thấy tình hình càng ngày càng đáng sợ.” Chỉ một cái Tết Trung thu, chỉ trong một đêm mà cả Ôn Thành dường như đã thay đổi. Tiếp theo sẽ tới kì nghỉ Quốc khánh, nếu vẫn còn tình trạng này thì phải làm sao đây?

“Đi bước nào tính bước đó.” Trước mắt không ai có thể nhìn rõ hai chữ tương lai.

“Em còn một tin xấu nữa.”

“Cậu nói đi.” Bây giờ lòng gã đã thành tường đồng vách sắt, có gì mà chịu không nổi?

“Hôm Tết Trung thu, ba anh đã đi ‘du lịch nước ngoài’ rồi!”

Gã kinh ngạc, hiện giờ cứ nghe hai chữ ‘nước ngoài’ là cảm thấy bất thường.

“Sao lại có chuyện đó?” Chẳng phải Tống Khải Nguyên mới nhận một khoản tiền lớn từ gã sao?

“Ông ta khuếch trương quá lớn, đầu tư qua lĩnh vực khác bị thất bại.” Que Củi nói gặng gượng, “Ông ta lấy ‘Tiêu Hải lâu’ và ‘Tiêu Âm các’ ở Thụy An [1] gộp thành Lạn Vĩ lâu, tiến độ giao nhà chậm trễ khiến nhiều khách hàng đã thanh toán đủ tiền tới bao vây công ty!”

[1] Thụy An là một thị xã thuộc địa cấp thị Ôn Châu, tỉnh Chiết Giang, TQ.

Gã choáng váng.

Vài năm nay, rất nhiều công ty bất động sản muốn phát triển nên phải huy động toàn bộ tiền vốn trong dân, Tống Khải Nguyên cũng không ngoại lệ và gã có nghe nói ít nhiều.

“Lại có thêm một đối tác kém may mắn, nhưng cũng chẳng liên quan gì đến chúng ta.” Gã lãnh đạm nói.

Những người biết mối quan hệ giữa gã và Tống Khải Nguyên không nhiều lắm, còn trên pháp lý thì gã chẳng có liên can gì với Tống Khải Nguyên. Tuy nhiên, có một người đã gặp xui xẻo.

“Sao lại không quan hệ? Chính phủ đã ra mặt rồi, chung cư Bích Quế Viên trong tay chúng ta cũng tạm thời bị đình chỉ để chờ điều tra.”

Đáy lòng gã chìm xuống, vậy con đường cuối cùng của bọn họ cũng bị chặt đứt?

“Không sao, đằng nào thì với tình hình này chung cư Bích Quế Viên cũng không bán được.” Gã ngược lại còn thần nhiên an ủi Que Củi.

Cúp điện thoại xong, gã ngồi một mình trong phòng khách lâu thật lâu. Lâu đến nỗi con mèo nhảy tới bên cạnh, liên tục dùng móng vuốt cào vào ống quần mà gã cũng hoàn toàn không hay biết.

91. Q.4 - Chương 5

Một giờ sáng, gã lái chiếc SUV chạy trên con đường rừng mọc đầy cây cỏ vắng vẻ phía trước. Cuối cùng, gã dừng xe tại một kho hàng sắt thép bỏ hoang.

“Đúng, bắt đầu từ ngày mai các anh không cần đưa cơm và ‘tiếp đãi’ anh ta nữa.” Gã vừa nói chuyện điện thoại vừa mở sợi dây xích, đẩy cánh cửa sắt kêu ‘cót két’.

Cánh cửa sắt vừa mở, trong phòng vô cùng u ám và một thứ mùi tanh tưởi xông vào mũi. Gã không đi vào mà đứng dưới ánh trăng, nhắm ngay vị trí manh chiếu lác ném chiếc chìa khóa qua.

Chiếc chìa khóa rơi xuống đất kêu lạnh lạnh, vật thể nằm trên manh chiếu lác khê giạt giạt. Đầu vật thể kia kiệt sức rũ xuống, hết như không biết hôm nay là năm nào và chẳng có hứng thú đi tìm hiểu động tĩnh quanh mình.

Hình Tuế Kiến nhìn chằm chằm vật thể chậm chạp kia, rõ ràng anh ta đã được dạy dỗ xứng đáng.

“Tống Phỉ Nhiên, mày được tự do!” Bỏ lại một câu nói lạnh lùng, gã xoay gót rời đi.

Nghe tiếng gã, vật thể kia do dự vài giây rồi sau đó run rẩy. Anh ta rề rà một lúc mới bắt đầu lần tìm món đồ vừa cất tiếng kêu lạnh lạnh ban nãy. Hai tay anh ta run run sờ soạng lung tung, hai đầu gối anh ta kiệt sức, mỗi động tác đều vang lên tiếng ‘leng keng’, đó là tiếng kim loại ma sát vào mặt đất.

Vắt vả lăm anh ta mới đụng tới một vật nho nhỏ như chiếc chìa khóa, anh ta vội vàng dùng hai tay mở cùm chân mình. Tiếng kim loại vang lên thay cho lời giải đáp, tiếp đó là đôi tay.

Vắt hai bộ còng tay qua một bên, Tống Phỉ Nhiên bước ra.

Ánh trăng soi vào người anh ta, in lên khuôn mặt đẹp trai đã sớm bị bào mòn. Đây là chưa kể tới việc râu ria mọc tua tủa khiến anh ta chẳng khác gì dã nhân từ rừng rậm xông ra. Trải qua mấy tháng tàn phá, cơ thể Tống Phỉ Nhiên gầy tong không ra dáng người, hai mắt sưng múp nên nhìn mọi thứ đều mơ hồ.

“Hình – Tuế – Kiến, tao... tao sẽ không bỏ qua ày...” Tống Phỉ Nhiên thảm hại dựa vào cánh cửa sắt, dùng hết sức gào thét.

Bị nhốt mấy tháng nay, anh ta kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay, suýt chút nữa anh ta cho rằng mình sẽ chết già ở chỗ này.

Hình Tuế Kiến định lên xe thì bỗng dừng chân, gã đóng sầm cửa xe rồi bước nhanh về phía cánh cửa sắt.

Tống Phỉ Nhiên sợ tới mức vội vàng co rúm trốn sau cánh cửa sắt mà phát run lập cập. Anh ta ở đây mỗi ngày chỉ ăn được một bữa, ba bữa lại bị ăn đòn nên sinh ra ám ảnh, khiến anh ta từ một công tử sang quý biến thành chim sợ cành cong. Anh ta rất sợ Hình Tuế Kiến, vì suốt mấy tháng bị hành hạ đó đều do gã điên này ban cho.

“Mày định làm cách gì để không tha cho tao?” Hình Tuế Kiến tò mò.

“Tao, tao là người thừa kế của Nguyên Dã, tao, tao có tiền có thế...” Tống Phỉ Nhiên rụt bả vai, ngập ngừng.

Hình Tuế Kiến vừa bực bội vừa buồn cười khi thấy cảnh tượng này. Từ ngày gã bắt cóc Tống Phỉ Nhiên tới giờ, Tống Khải Nguyên chỉ ra mặt tượng trưng có một lần. Lúc bị gã quyết liệt từ chối, ông ta không hề can thiệp nữa. Nếu Tống Khải Nguyên quan tâm đến anh ta, thì ông ta sẽ công bố với bên ngoài là đã đưa Tống Phỉ Nhiên ra nước ngoài công tác sao?

“Đúng vậy, mày là người thừa kế!” Hình Tuế Kiến cười đậm chiêu, vì là người thừa kế nên rắc rối đang chờ anh ta ở đằng sau!

“Tống Phỉ Nhiên, bắt nhốt mày là một mình tao làm.” Gã đã cho anh ta rất nhiều cơ hội, nếu anh ta không biết quý trọng thì gã sẽ không nương tay, nên về sau có oán thù gì cứ việc tới tìm gã.

“Tao, tao nhất định sẽ ày vào tù.” Tống Phỉ Nhiên vừa run vừa nói.

“Vào tù hả?” Gã sờ sờ hàm râu mọc lún phún trên cằm mình, “Ý tưởng này khá hay!” Vừa khéo gã đang thiếu rất nhiều tiền, có lẽ bị tố cáo tội bắt giam người trái phép mà phải ngồi tù là đúng luật.

Tống Phỉ Nhiên không dám mở miệng.

“Tống Phỉ Nhiên, mày biết rõ tao là người thế nào rồi đấy! Mai mốt ra ngoài thì sống cho tử tế, đừng chọc vào tao!” Gã ngồi xổm xuống nhìn thẳng mặt anh ta, thản nhiên nói: “Còn nữa, nếu về sau có gặp mẹ con cô ấy thì chạy trốn cho xa, bằng không tao chẳng khách sáo đâu.” Có điều gã nghĩ, chắc Tống Phỉ Nhiên cũng không đủ thời gian để tìm mẹ con Kiều Duy Đóa để gây phiền phức.

Tống Phỉ Nhiên vẫn ôm đầu run rẩy, anh ta mạnh miệng nói thế thôi chứ anh ta nào dám. Anh ta đã có một bài học, trong suốt mấy tháng bị nhốt anh ta đã ném đủ mùi vị bị trói. Sau này anh ta không dám hăm hại người ta đi tù, và càng chẳng dám giận dữ đem ai nhét xuống gầm giường.

“Đáng lẽ tao định bán mày ra nước ngoài, làm vịt hay làm lao động gì tao cũng chẳng xen vào. Nhưng giờ tao nghĩ, vất vả đưa mày qua nước ngoài chỉ bằng ày về làm thiếu gia lần nữa đi!” Nếu Tống Phỉ Nhiên còn chọc giận gã thì trường trị hay bỏ qua, gã đều tuyệt đối không chùn tay.

Tống Phỉ Nhiên nghe thế thì vô cùng vui mừng.

...

Ngày 21 tháng 9, một khu vực chiếm 200 mẫu đất, tổng giá trị sản lượng thép Inox sản xuất hàng năm đạt một tỷ tấn, ông chủ của công ty trách nhiệm hữu hạn này đã gia nhập hàng ngũ ‘bỏ trốn’. Mỗi ngày đều có chủ nợ lũ lượt cầm giấy nợ tới đòi nợ, thậm chí có vài giấy nợ phơi bày lên tới hàng chục triệu, công ty bị dọn sạch không còn gì. Mấy hôm trước cảnh sát đang thẩm tra xử lý, dính dáng số tiền cả tỷ.

Ngày 22 tháng 9, tổng giám đốc của một công ty dược phẩm lớn đã bỏ chạy, liên quan đến vụ án tài chính hơn cả tỷ tệ. Cùng ngày, ông chủ của một hãng in ấn cũng bỏ chạy, nghe đồn số tiền mắc nợ lên tới ba tỷ.

‘Trào lưu bỏ trốn’ ở Ôn Thành bắt đầu tăng tốc, nội trong ngày 22 tháng 9 mà đã có chín ông chủ xí nghiệp ‘mất tích’, lập nên kỷ lục lịch sử.

4h20’ sáng ngày 23 tháng 9, một nữ nhân tài khoảng 50 tuổi của Ôn Thành mặc áo hồng quần Jeans đã nhảy từ lầu 26 của tòa cao ốc D xuống đất, chết tươi tại chỗ. Chỉ trong vòng một tuần ngắn ngủi, Ôn Thành đã nổi lên ba sự kiện nghi ngờ dính dáng tới cho vay nặng lãi nhảy lầu tự sát.

Trên xe buýt.

Một phụ nữ trung niên vô cùng lo lắng, nói: “Hồi đầu năm, tôi đem nhà đi cầm ngân hàng lấy tiền gửi vào một công ty bảo đảm để ăn tiền lời...” Nếu giờ đến kỳ đáo hạn mà thiếu tiền thì sẽ bị ngân hàng tịch thu nhà.

“Bà bị điên rồi, sao lại đem số tiền này quăng vào đó!” Người phụ nữ đi cùng phản bác.

“Nhiều người cũng làm vậy, lãi xuất trong ngân hàng gửi lắm là một phần trăm. Nếu tôi bỏ một triệu vào nơi có lãi cao, thì mỗi tháng ít nhất tôi cũng lấy được mười nghìn tiền lời! Tôi đâu ngờ sẽ biến thành thế này!” Giờ nóng ruột cũng vô ích, chỉ đành khóc ròng: “Tình hình hiện nay quá đáng sợ, tôi phải làm gì đây?”

“Có gì mà đáng sợ? Vay nặng lãi không chết [1], cổ phiếu khó tăng cao!” Anh thanh niên ngồi phía sau trêu tức.

[1] Nguyên tác: ‘lão cao’ – Một từ chỉ những người chuyên đi vay tiền trong dân, bọn họ mượn tiền lãi suất thấp, cho vay lãi suất cao lấy lời. Vụ việc làm rung chuyển thành phố Ôn Châu.

Hai người phụ nữ cảm giận. Bây giờ người có tâm trạng nói đùa thì thường là những người sống nhờ vào đồng lương, rảnh rỗi không lo kiếm tiền mà lo xía vào chuyện người khác.

“Đã tới viện y học.” Xe buýt vừa báo điểm dừng, Kiều Duy Đóa cũng đứng dậy khỏi ghế và xuống xe.

Hằng ngày trên đường từ nhà tới bệnh viện, cô ngồi trong xe buýt nghe được rất nhiều tin tức, mỗi một tin tức đều làm người ta cảm thấy khiếp sợ. Tất cả mọi sự việc xét đến cùng chỉ gói gọn vào tám chữ: Số nợ quá lớn, bắt buộc phải đòi.

Chẳng biết Hình Tuế Kiến có bị ngọn ‘sóng to’ này đánh tới không? Kiều Duy Đóa cảm thấy mình thật buồn cười, người ta đối với cô vô tình tàn nhẫn, thế mà dạo gần đây cô bị những tin tức ấy quấy nhiễu đến khó ngủ.

Lúc cô đi vào bệnh viện, thì có một chiếc xe SUV màu đen lướt ngang qua người. Chỉ liếc thoáng màu sơn tượng tự, kích thước tượng tự, vậy mà khiến Kiều Duy Đóa đột nhiên quay đầu đuổi theo mấy bước. Rồi khi nhìn rõ bảng số xe, cô ngơ ngác dừng chân.

Không phải xe của gã. Rốt cuộc dưới đáy lòng cô âm thầm chờ mong điều gì? Cô đứng im tại chỗ một hồi lâu mới xoay gót đi vào bệnh viện.

Trong phòng bệnh, Tiểu Lộng vừa thấy cô liền giấu hai tay ra sau, thế nhưng cô vẫn tinh mắt bắt gặp nên nhú mày: “Mới sáng sớm mà ai mua ba cái thứ linh tinh này cho con?” Là Tư Nguyên ư? Không giống lắm!

Dạo này trên giường bệnh của Tiểu Lộng thường xuất hiện ba thứ đồ linh tinh, có lúc là khoai tây chiên, là bánh pizza.

Tiểu Lộng ấp úng nói: “Là... là... vị nằm sát phòng của con...”

“Là cái vị nằm sát vách à? Để mẹ đi tìm vị ấy! Sức khỏe con còn yếu, không ăn đồ lạnh được!” Cô lập tức đứng dậy.

Cảnh tượng Tiểu Lộng sùi bọt mép rồi hôn mê bất tỉnh thật sự khiến cô sợ hãi.

“Mẹ!” Tiểu Lộng sợ tới mức vội vàng ôm chặt thắt lưng cô, “Mẹ đừng quá căng thẳng, bác sĩ nói con ổn rồi mà!” Mẹ tuyệt đối đừng đi hạch hỏi vị sát vách, bằng không sự việc sẽ đổ bể và gây âm ỉ lớn.

“Bác sĩ nói không sao nhưng chúng ta phải chú ý nhiều hơn!” Cô bác bỏ.

“Mẹ, mẹ đừng làm thế, mẹ cho con một chút tự do đi, đừng khiến con muốn chết được không?” Tiểu Lộng van xin.

Bé nằm viện chỉ mười ngày, mà mỗi ngày phản ứng của mẹ đều thái quá. Thậm chí bác sĩ nói bé có thể xuất viện, nhưng mẹ cũng xin ở lâu thêm vài hôm.

Duy Đóa nhất thời cứng họng, cô im lặng mở nắp bình giữ nhiệt và múc một bát cháo trắng cho con gái.

“Thơm quá, mẹ thật lợi hại!” Tiểu Lộng bắt đầu gọi chuyện.

“Không phải mẹ lợi hại, đây là cháo do chú Tư Nguyên của con nấu.” Cô thản nhiên nói.

“Mẹ à, có phải chú Tư Nguyên đã thi xong rồi?” Tiểu Lộng hỏi.

“Ngày 18 chú con mới thi xong.”

“Chừng nào thì biết kết quả hả mẹ?” Tiểu Lộng truy vấn.

Cô thản nhiên liếc Tiểu Lộng một cái, kỳ lạ thật, cả cô cũng không nhắc tới việc ấy mà làm sao Tiểu Lộng biết được?

“Trên nguyên tắc thì một tháng, nhưng chắc rất nhanh sẽ có tin tức nội bộ.” Nói thực là cô hơi sợ, nhưng chẳng biết mình sợ điều gì.

“Chú Tư Nguyên thật sự không dính hôn hả mẹ?” Tiểu Lộng dè dặt hỏi.

Cô khuấy nhẹ bát cháo cho nguội, nói: “Ừ! Tiệc cưới đã hủy rồi thì làm sao giả được?”

“Mẹ, con cảm thấy chú Tư Nguyên nhất định sẽ thi đậu! Chú ấy làm nhiều việc vì mẹ như vậy, có phải mẹ hạnh phúc lắm không?” Tiểu Lộng cười cười hỏi.

Mẹ đã sống hiu quạnh từ lâu, chỉ cần mẹ vui vẻ thì bé sẽ luôn chúc phúc ẹ. Tiểu Lộng bé đã nghĩ thông suốt rồi, ba mẹ không thể sống bên nhau.

Cô nhú mồm, hỏi: “Ai nói với con là mẹ rất hạnh phúc?” Có hạnh phúc hay không chính cô cũng chẳng biết thì ai có thể chắc chắn?

Tiểu Lộng lè lưỡi, nói tỉnh bơ: “Dì Thường Hoan ạ!”

Cô im lặng đảo chiếc thìa mà suy nghĩ đã sớm phiêu dạt về nơi xa.

...

Hình Tuế Kiến tháo biển số xe chiếc SUV, rồi lái tới làng du lịch ở ngoại thành – nơi vài người bạn họ hẹn gặp bí mật.

Vừa xuống xe, gã cầm hai cái lồng sắt trong xe trước.

Cái lồng nhỏ thì gã xách theo, cái lồng lớn thì gã ra yêu cầu với tên nhân viên phục vụ mở cửa xe giúp mình: “Phiền anh đem nó vào giúp tôi!”

Gã và tên nhân viên phục vụ cầm theo cái lồng sắt, kẻ trước người sau đi vào căn phòng đã được đặt sẵn.

Gã vừa ấn chuông một cái thì đã có người lập tức tới mở cửa. Nhìn thấy gã bình an, Ôn Ngọc mới thở phào nhẹ nhõm.

“Anh bảo mọi người phải chú ý an toàn mà anh lại chạy lung tung cả buổi.” Ôn Ngọc trách cứ.

Gã liếc cô một cái, Ôn Ngọc nhìn thấy sau lưng gã có tên nhân viên phục vụ thì vội vàng ngậm miệng.

Gã không nói gì mà rảo bước vào phòng, tên nhân viên phục vụ đem cái lồng to đặt trong góc rồi cũng lập tức rời đi.

Gã mở cái lồng sắt nhỏ để con chó Chihuahua chạy ra, còn con mèo thì gã vẫn tiếp tục để mặc nó ngồi trong lồng giường mắt nhìn mình.

Que Củi cười cười, lòng anh ta hiểu nhưng không nói. Anh ta nhận túi thức ăn dành ẻo, chậm rãi giúp gã chăm sóc con mèo bị ngược đãi.

“Bọn em vừa nhận được một tin bí mật từ cơ quan du lịch, người quản lý công ty bảo đảm Kim X ba ngày nữa sẽ cùng gia đình đi nước ngoài du lịch.” Ôn Ngọc thông báo với gã.

Công ty bảo đảm Kim X? Cái công ty bảo đảm chính quy lớn nhất Ôn Thành? Rốt cuộc là đi du lịch hay bỏ trốn thì chỉ có đương sự mới biết.

“A Kiến, bọn em có việc muốn bàn bạc với anh!” Sắc mặt ba người bọn họ đều nặng nề.

Không cần bọn họ nói gì thì gã cũng đã lờ mờ hiểu ý.

Gã trầm ngâm, nói: “Tôi cũng nghĩ rồi, không phải ba mẹ Ôn Ngọc và Tiểu Béo đều đã di cư sang Canada hết rồi ư? Chẳng phải ba mẹ hai người luôn hối thúc hai người qua đó sao?” Bảy – tám năm trước ba mẹ Ôn Ngọc và Tiểu Béo đã di dân sang Canada, hai người họ – một người cố tình ở lại Trung Quốc vì gã – một kẻ thì nói không muốn cưới gái Tây.

“Đúng!” Ôn Ngọc gật đầu, đề tài đã tập trung vào tâm điểm làm hai gò má cô hồng hây hây.

“Cả nhà em đều được di dân, nên tới lễ Quốc khánh bọn em hãy qua Canada thăm gia đình và đừng quay về nữa!” Gã đã an bài thỏa đáng cho bọn họ.

Ở lại Ôn Thành rất nguy hiểm, chỉ bằng trốn đi sớm một chút.

Lời của gã không hề làm bọn họ bất ngờ. Cả ba người đều im lặng, còn hai gò má Ôn Ngọc ửng đỏ. “A Kiến, đây cũng là việc bọn em muốn nói với anh.”

Bấy giờ Que Củi mới nói giúp, “Bọn em đã mua vé máy bay rồi, trước ngày Quốc khánh, anh và Ôn Ngọc hãy đăng ký kết hôn trong nước đi, sau đó mấy anh em chúng ta sẽ qua Canada ‘thăm gia đình!’” Đây là cơ hội danh chính ngôn thuận duy nhất để trốn đi!

Gã giật mình chấn động

92. Q.4 - Chương 6

Kiều Duy Đóa đứng trước cửa nhà Hình Tuế Kiến, cô mang giày cao gót, vì đứng quá lâu nên phải ngồi xuống xoa bóp đôi chân hết lần này tới lần khác.

Gã ở tầng trên cùng nhưng ngoài cửa, trên hàng lang đều dính đầy màu sơn đỏ và dòng chữ ‘trả tiền!!!’ nổi bật. Hai chữ đó còn kéo thêm rất nhiều dấu chấm than nữa. Cô cứ ngỡ cảnh tượng gay go này chỉ xuất hiện trong phim truyền hình, hóa ra nó cũng xảy ra ở đời sống thực.

Đã hơn một giờ sáng, có lẽ gã sẽ không về? Trước đó cô thử gọi điện thoại cho gã vài lần nhưng điện thoại luôn trong tình trạng khóa máy.

Bây giờ gã đang ở đâu? Ở với ai? Tối nay gã có về nhà không? Ai ngủ bên cạnh gã? Có lẽ, cô sẽ tìm thấy gã ở chỗ người kia, nhưng Kiều Duy Đóa không hề muốn đi thử. Cô ngoan cố đứng trước cửa, bàn tay xiết chặt chiếc điện thoại. Dẫu cô biết mình đã đợi hơn năm tiếng đồng hồ, đợi chờ với một hi vọng mong manh. Thế nhưng tại sao cô không muốn từ bỏ?

Chân cô đau nhói nhói, rốt cuộc cô không chịu được nữa mà đành ngồi dựa vào cạnh cửa.

Hai giờ sáng, Hình Tuế Kiến mỗi tay xách mỗi cái lồng về nhà. Mới liếc thoáng qua cửa, gã đã thấy một bóng dáng yêu kiều ôm một túi hồ sơ màu vàng ngồi đó.

Gã cau mày thật sâu, đặt hai cái lồng sắt trong tay xuống và lấy chìa khóa ra mở cửa.

Tiếng ổ khóa chuyển động đã đánh thức Kiều Duy Đóa, cô vội vàng ngược mắt lên. Gã mở cửa mà chân cô tê rần đến mức không đứng dậy nổi.

Gã đứng trước cửa, không quay đầu mà chỉ nhàn nhạt hỏi: “Tìm tôi có việc gì?”

“Anh đi đâu về?” Cô không đáp mà còn hỏi vặn ngược.

“Tôi đi đâu có quan trọng với em sao?” Bọn họ đã chấm dứt mọi quan hệ.

“Anh lại đi khách sạn ô tô à?” Cô trào phúng.

Gã cau chặt hàng chân mày. Nhiều ngày nay gã trốn Đông tránh Tây, ngủ trong khách sạn ô tô cũng chẳng có gì khó hiểu. Tuy nhiên, tại sao gã cảm thấy giọng điệu của cô là lạ? Hơn nữa còn hơi chua...

“Đừng lãng phí thời gian, em tìm tôi có việc gì? Có phải em muốn lấy hai con vật kia?” Gã hỏi thẳng và chỉ chỉ vào hai cái lồng sắt, nếu đúng như vậy thì cô có thể lập tức đem bọn chúng đi.

Cô im lìm liếc gã một cái, vẻ mặt không nhìn ra là vui hay giận: “Không, tôi tới vì một đồ vật khác.”

Đồ vật khác? Cô còn đồ vật gì?

Cô không nói gì mà mở túi xách, lấy từ bên trong một quyển sổ nhỏ.

Trên tay gã mọc thêm một quyển sổ tiết kiệm, đây là quyển sổ trước kia gã đã đưa cho cô. Gã nhú mày mở ra xem, bên trong số tiền còn nguyên chưa dùng tới xu nào.

“Tôi nghĩ, nếu chúng ta đã chia tay mà tôi còn giữ vật này thì lòng tôi rất khó chịu! Đây là mười triệu anh cho tôi, giờ tôi trả lại cho anh!” Cô điềm nhiên nói.

Phản ứng của gã là đem quyển sổ tiết kiệm ném qua cho cô, “Cầm lấy, coi như tiền thù lao em đã ở với tôi.” Dứt lời, gã xoay gót bước vào nhà.

“Anh có ý gì? Đây là phí chơi bởi của anh sao? Anh thực sự coi tôi là gái điếm hả?” Cô cũng đi theo.

“Kiều Duy Đóa, tôi rất mệt, tôi không muốn cãi nhau với em.” Gã xoay người lạnh nhạt nhìn cô, “Cửa ở đằng kia, em về đi.”

Toàn thân cô cứng đờ, cô cũng không phải tới đây để cãi nhau...

Cô ngoảnh mặt đi, nói cứng cỏi: “Tôi không cần tiền của anh!” Dưới tình huống này mà gã còn phóng khoáng nổi gì? Có lẽ mười triệu chẳng thấm thía vào đâu, nhưng nó có thể giúp gã giảm bớt phần nào sự khẩn cấp?

“Vậy em cứ xé quyển sổ đó đi hoặc lấy tiền xé từng tờ cũng được. Em muốn thế nào thì tùy nhưng đừng tới phiền tôi!” Gã lạnh lùng nói.

Cô như ngạt thở.

Gã dùng thứ ánh mắt nhìn kẻ lạ để nhìn cô, rồi giật lấy quyển sổ tiết kiệm trên tay cô xé tan tành, thể hiện rõ rệt thái độ đuổi khách.

Nhìn quyển sổ nhỏ biến thành mớ giấy vụn, bụng cô như bị ai đâm một cú, khó chịu và đau đớn đến không tả.

Cô miết túi hồ sơ màu vàng trong tay, một phút sau, cô cầm nó ném vào mặt gã: “Đây là hồ sơ tôi sắp xếp giúp anh, với những khách hàng dễ thương lượng và có tiềm lực tài chính, tôi dùng bút mực xanh để đánh dấu. Với những khách hàng có tiếng xấu và gần đây gặp rắc rối về tiền bạc, tôi dùng bút mực đỏ để ghi chú. Anh muốn xem thì xem, không muốn thì quăng vào thùng rác đi!” Cô điên rồi mới chạy tới đây tự rước lấy nhục! Nói xong, cô cũng chẳng thèm nhìn gã mà ngạo nghễ đứng thẳng người bước ra cửa thang máy.

Gã không ngăn cản mà dùng một ánh mắt sâu thẳm nhìn cô đi vào thang máy, rồi biến mất trước mặt gã.

Hồi lâu sau, gã mới khẽ khom lưng nhặt túi hồ sơ màu vàng dưới đất lên. Gã lấy ra xem, bên trong có một xấp tài liệu dày cộm. Khi nhìn kỹ thì gã càng bất ngờ hơn, trên văn kiện phân tích tình hình tài chính và thông tin ngành nghề của mỗi công ty gần như chi tiết, đối với những công ty có xác suất rủi ro cao lại càng đánh giá cẩn thận hơn.

Muốn thu thập nhiều tư liệu như vậy chẳng phải chuyện dễ, nếu không mất mấy ngày thì khó lòng đạt được kết quả. Hơn nữa, cả Ôn Ngọc cũng chưa chắc làm tỉ mỉ như thế.

Sinh viên tài năng đúng là sinh viên tài năng. Nhưng thực ra, cô làm những việc này cũng vô nghĩa. Mặc dù trình độ học vấn của gã thấp, nhưng mọi tình hình và số liệu của khách hàng đều nằm trong óc gã. Gã muốn đem xấp ‘giấy lộn’ này quăng vào thùng rác, nhưng chỉ với một hành động đơn giản như thế mà gã làm không nổi.

“Đình.” Cửa thang máy bật mở, bóng dáng xinh đẹp lại bước ra. Cô vừa khéo thấy gã đứng trước thùng rác, trên tay cầm xấp tài liệu mà cô phải thức suốt mấy đêm để làm.

Sắc mặt cô càng thêm khó coi.

“Tôi quên lấy thú cưng của Tiểu Lộ!” Cô gắng gượng nói.

“Cứ tự nhiên.” Gã giang tay.

Cô bước lên từng bước, đặt tay trên chiếc lồng sắt nhỏ. Con Chiwawa thấy chủ liền vui sướng ngoe nguẩy cái đuôi lấy lòng. Con mèo ở bên cạnh cũng vẫy vẫy đuôi, để lộ ‘nụ cười’ vì rốt cuộc nó cũng thoát khỏi bàn tay ma quỷ.

Cô nhắc cái lồng sắt lên rồi xoay gót. Đi được vài bước, cô bỗng dừng lại nhưng không quay đầu: “Tôi có thể hỏi anh vài việc đã ám ảnh tôi từ lâu không?”

Gã thọc tay vào túi quần, nói: “Em hỏi đi.”

Cô hít thật sâu, “Lúc chúng ta sống với nhau, hai người đã đi thuê phòng bao nhiêu lần?”

Gã kinh ngạc.

“Đừng phủ nhận, tôi thấy anh đi mua bao cao su.” Cô lãnh đạm vạch trần.

Mắt gã tối sầm, rốt cuộc gã đã sáng tỏ vì sao Ôn Ngọc lại khác thường, vì sao sau đêm đó Kiều Duy Đóa không cho gã chạm vào người cô nữa.

“Một lần.” Gã đáp cộc lốc.

Cô hít một hơi lạnh toát, đã biết đây là sự thật rồi mà lòng cô vẫn đau nhói nhói.

“Một lần có nghĩa là thuê phòng một lần hay chỉ ‘làm’ một lần? Vóc dáng chị ta xinh đẹp sao? Phải chăng chị ta dịu dàng vô cùng? Anh có lấy biểu hiện của tôi và chị ta ở trên giường để so sánh chấm điểm? Tôi cao điểm hơn hay chị ta làm anh hài lòng hơn?” Cô hỏi những câu xiên xỏ.

Ngay cả bản thân cô cũng chẳng hiểu tại sao mình mất kiểm chế đến nỗi phải thốt ra những lời không nên thế này.

Gã nhướng mày, “Kiều Duy Đóa, em có cần vô vị như thế không?” Chuyện không thể so sánh thì gã lấy gì để so sánh?

Cô xiết chặt nắm tay, “Được, tôi hỏi anh một vấn đề cuối cùng.”

Gã im lặng chờ đợi.

Cô nhắm mắt hít sâu rồi lại hít sâu, sau đó mở mắt ra nhả từng chữ: “Anh thực sự không thích tôi sao? Một chút cũng không có?” Thực sự không có ư? Tại sao cô luôn không cam lòng, luôn muốn xác minh?

Gã thâm trầm nhìn bóng lưng cô nhưng hoàn toàn im lặng. Bầu không khí đông cứng tới mức làm hô hấp cô suýt tắt nghẽn.

Hồi lâu sau, cuối cùng gã lạnh lùng lặp lại: “Kiều Duy Đóa, sao em thích hỏi mấy vấn đề vô vị như thế?”

Bầu không khí thoáng chốc càng thêm ngưng đọng và yên tĩnh. Yên tĩnh tới mức cả tiếng hít thở của nhau cũng có thể nghe.

“Hình Tuế Kiến, xem như anh lợi hại!” Cô nghiêng răng nói xong rồi chạy vào thang máy.

Cô không phải tường đồng vách sắt! Cô bị tổn thương không thể chịu nổi!

Nhìn bóng cô biến mất lần nữa mà gã vẫn đứng im bất động. Gã nói đúng, cô thực sự hỏi những vấn đề rất vô vị.

Nếu gã chỉ thích cô một chút, gã sẽ không hao hết tâm tư để có được cô, lại càng không dốc sức để đẩy cô ra.

Bởi vì rất thích nên gã mới tiếp cận cô, chiếm giữ cô.

Bởi vì rất thích nên gã mới đẩy cô ra, xa cách cô.

Có cô là thỏa mãn được niềm tự hào tình yêu của đàn ông; đẩy cô là vì không thể gục ngã lòng tự trọng trước mặt người mình yêu.

Gã đứng đó bất động lâu thật lâu sau mới khẽ nhích đôi chân tê rần. Khi định đi vào nhà, gã liếc thoáng qua một góc và cứng đờ cả người.

Con mèo tròng cặp mắt xanh rờn, đứng trong lồng há miệng nhìn gã.

Kiều Duy Đóa lại quên mang nó theo!

...

Trời tờ mờ sáng, gã vẫn nhốt con mèo trong lồng và đổ chút thức ăn cho nó. Gã ghét cái cảm giác phải hầu hạ một con mèo! Gã càng ghét hơn là khi đi ra ngoài cũng phải công theo một con mèo!

Một ngày của kiếp sống trốn Đông núp Tây lại bắt đầu! Gã biết với tình hình này mà cứ về nhà thì thật kém thông minh, nhưng gã luôn muốn về. Về để nhìn nơi từng diễn ra cuộc sống giữa cô và gã. Bởi gã biết, hơi thở của cô trong căn nhà ấy sẽ từ từ tan biến và nhanh chóng không còn tồn tại nữa.

“Đại ca, anh suy nghĩ cả đêm rồi, anh quyết định chưa?” Mới sáng sớm Que Củi đã gọi điện tới.

Thời gian rất gấp rút, bọn họ cần đáp án.

Động tác đổ thức ăn vào bát cho con mèo khựng lại, gã trầm mặc.

“Anh yên tâm, chỉ kết hôn giả thôi, anh đừng lo vấn đề ‘trình tiết’. Em và Tiểu Béo cam đoan Ôn Ngọc sẽ không bỏ nhào vào anh.” Que Củi giả vờ cười toe toét.

Gã vẫn trầm mặc.

“Ha ha, đại ca à, hay tính như vậy đi! Trước khi hai người kết hôn, em kêu Ôn Ngọc ký đơn thỏa thuận ly hôn trước, sau này Ôn Ngọc muốn chơi xấu anh cũng bó tay!” Dù đáng khinh thì anh ta cũng làm xong!

Rốt cuộc gã mở miệng, “Que Củi, cậu cảm thấy qua cầu rút ván thì công bằng với Ôn Ngọc sao?”

Bên kia đầu dây, Que Củi cười ngượng ngập, “Đại ca, anh đừng nghĩ nhiều, chúng ta cứ nhắm mắt bước qua cửa ải khó khăn này trước rồi hẵng tính...”

“Tôi muốn khi mình cưới ai thì phải đối xử tốt với người đó, không thay lòng đổi dạ.” Con mèo say sưa thưởng thức mùi thức ăn ngon, thế nhưng gã lại chẳng hề trút thức ăn vào cho nó.

Nghe gã nói, Que Củi tắt hẳn nụ cười: “A Kiến, anh cũng biết rõ hiện giờ đây là đường lùi duy nhất. Anh gạt đầu, mọi người có thể sống; anh lắc đầu, chúng ta đành ôm nhau cùng chết.”

Gã biết Que Củi ám chỉ điều gì, vẻ kiên cường trên mặt gã căng lên.

“Mặc dù có đôi khi cô nàng Ôn Ngọc kia thực sự rất đáng ghét, nhưng cô ấy đối với anh có tình có nghĩa. Nếu bây giờ anh không đi, cô ấy cũng không đi, hai người không đi thì Tiểu Béo sẽ đi sao? Đại ca, coi như em cầu xin anh, đại trượng phu phải biết co biết duỗi!” [1]

[1] Nguyên tác: Năng khuất năng thân – biết ứng phó thích hợp với tình hình cụ thể.

Một hồi lâu sau gã mới hỏi: “Vậy còn cậu?” Tại sao gã nghe mà có cảm giác chữ ‘chúng ta’ là chỉ ba người chứ không phải bốn người?

Nghe thấy thái độ dao động của gã, Que Củi mừng điên cuồng, “Yên tâm đi đại ca, mấy người đi thăm gia đình, dĩ nhiên em cũng chạy theo dự lễ! Tới lúc đó em sẽ bảo Tiểu Béo giới thiệu vài cô Hoa kiều cho em. Anh phải tin tưởng Que Củi em có thiên phú giả làm mấy cậu thư sinh non choẹt!” Que Củi vỗ ngực thoải mái trêu ghẹo.

Gã cười cười, tạm thời an tâm. Tuy nhiên khi cúp máy, chỉ mới vài giây mà nụ cười trên môi gã đã tiêu tan.

Que Củi nói đúng, mấy người bọn họ không thể ôm nhau cùng chết! Do đó, Ôn Ngọc sẽ thành vợ gã, từ nay sẽ trở thành người bạn bên gối của gã...

Gã vác ba lô lên lưng, cầm chiếc lồng sắt, bắt đầu kiếp sống lẩn trốn. Chỉ lẩn trốn vài ngày nữa thôi thì gã sẽ tới Canada để hít thở bầu không khí tự do.

Tuy nhiên, khoảnh khắc kéo cánh cửa ra khiến gã hóa đá.

Trước nhà gã có một bóng dáng xinh đẹp ngồi đó, người ấy chính là Kiều Duy Đóa.

93. Q.4 - Chương 7

Gã có chút bất ngờ.

Cô ngồi bệt dưới đất ôm đầu gối nhắm mắt ngủ, bên cạnh không có con chó Chiwawa, chứng tỏ cô đã về nhà, nhưng dựa theo tư thế cứng còng này thì hình như cô đã tới khá lâu. Rốt cuộc cô đợi gã ở trước cửa bao lâu rồi? Nếu gã nhớ không nhầm thì trước khi cô dọn đi, cô chưa trả lại chìa khóa nhà cho gã.

Gã nhanh chóng lấy lại bình tĩnh và che giấu mở cảm xúc phức tạp, bước lên phía trước khom lưng điềm nhẹ vào bờ vai cô.

Cô lập tức tỉnh giấc nhưng vẫn ngồi im bất động, ngược đôi mắt lên nhìn gã chăm chăm. Biểu hiện đó không còn vẻ kiêu ngạo thường thấy, mà ngược lại mang theo sự mê man và lo sợ bất an.

“Em tới lấy con mèo hả?” Gã bình thản mở miệng.

Gã cố gắng không nhìn cô chăm chú, bởi vì gã không muốn trái tim mình tiếp tục gợn sóng.

Cô cúi đầu, hồi lâu sau mới đáp: “Chỗ tôi thuê hơi chật hẹp, nuôi con chó nhỏ rồi thì không thể nuôi thêm con mèo nữa.”

Gã nhíu mày, vậy ý cô là để con mèo ở lại nhà gã?

“Tôi không có phương tiện để nuôi nó.” Gã lạnh giọng cự tuyệt.

Cả bản thân gã còn chưa chăm sóc nổi, huống chi gã cũng sắp ra nước ngoài tị nạn.

Lời cự tuyệt của gã khiến cô im lặng, hồi lâu cô mới khẽ nói: “Nhà anh rộng như vậy, làm sao lại bất tiện?”

“Tôi ghét mèo.” Gã điềm nhiên đáp.

Cô trầm mặc, vẻ trầm mặc đó làm gã không thể dễ dàng định cô có nghe thấy hay không.

“Nếu em không muốn tôi ném nó đi, thì hãy tự mình vào bắt nó về.” Gã xoay người vào nhà.

Thực ra con mèo đặt ngay lối ra vào, gã đã mang giày xong và chỉ cần xách nó lên đưa cho cô. Thế nhưng trông cô có vẻ cần được ngồi nghỉ ngơi.

Gã lại cởi giày ra.

Kiều Duy Đóa im lìm chậm chậm đứng dậy đi theo gã vào nhà và đóng cánh cửa lại.

“Tôi khát nên muốn uống nước, nếu em cần thì tôi sẵn tiện lấy giúp em một ly.” Gã lãnh đạm nói.

“Vâng.” Cô đáp nhẹ.

Gã đi vào bếp, mở van ấm nước điện.

Một người đứng trong bếp, một người ngồi ngoài phòng khách, suốt khoảng thời gian dài đó đều hoàn toàn im lặng.

Mười phút sau, ấm nước được đun sôi. Gã pha cho cô một ly sữa và làm inh một cốc café hòa tan.

“Em uống xong ly sữa này thì đem con mèo kia về nhanh đi.” Gã đặt ly sữa trước mặt cô.

Gã không thể biết trước được hôm nay có phải là ngày chủ nợ chạy tới hay không.

Cô rũ mắt xuống, “Anh kéo rèm cửa sổ lại đi.”

Uống một ly sữa mà cũng muốn kéo rèm cửa sổ? Yêu cầu khác thường của cô làm gã hơi kỳ lạ, nhưng gã vẫn bước lên kéo mạnh tấm rèm qua.

“Nói đi, em muốn điều gì nữa?” Gã ngồi xuống bên cạnh cô, hỏi theo bản năng lạnh lùng.

Tuy nhiên, cô lại rất trầm mặc.

Chờ một lát thì gã mất kiên nhẫn, gã duỗi tay cầm tách café đã sắp nguội. Thế nhưng tay gã bị túm chặt, và cô chậm chậm đứng dậy rồi sau đó bàn tay gã lại được định vị trên thắt lưng cô lần nữa.

Gã khá bất ngờ nhưng càng bất ngờ hơn là, cô ôm cổ gã và ngồi lên đùi gã. Một mùi hương thoang thoảng trên người cô xộc vào chóp mũi gã.

“Kiều Duy Đóa, em muốn làm gì? Đừng nói em tự mình dâng tới cửa dụ dỗ tôi nhé?” Về mặt gã tỉnh bơ và nhàn nhạt châm chọc.

Trái với phản ứng dừng đứng của gã, có một nơi nào đã bắt đầu trương phồng.

Cô cứng đờ nhưng ngạc nhiên thay, cô không xù lông lên tấn công mà chỉ đáp nhẹ: ‘Ừ.’

Gã kinh ngạc.

Cô giơ tay lên vuốt ve vòm ngực gã... Dù hai người đã làm tình nhiều lần đến nỗi không đếm xuể, nhưng đây là khả năng dụ dỗ cực hạn của cô.

Hình Tuế Kiến xơ cứng, trực giác đầu tiên là gã nên lập tức đẩy cô ra.

Cô vụng về cởi nút áo sơ mi của gã, rõ ràng đây là một việc hết sức đơn giản nhưng tay cô run tới nỗi làm không được. Thậm chí có mấy hạt nút áo bị cô kéo đứt rớt rơi trên mặt đất. Rốt cuộc công đoạn này cũng hoàn thành, dù hơi tệ nhưng cô vẫn thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Phải chăng cô tìm nhầm đối tượng để dụ dỗ? Dáng vẻ ‘đói khát’ như Bạch Cốt Tinh [1] này, cô nên dùng trên người tên thư sinh ở nhà cô mới đúng! Hình Tuế Kiến vẫn nhìn cô ngỡ ngàng.

[1] Bạch Cốt Tinh trong phim Tây Du Ký, khoái ăn thịt Đường Tăng.

“Chúng ta sẽ chia tay nhưng chưa phải lúc này.” Cô cứng cổ nói, “Hiện tại không đúng thời cơ.”

Gã lạnh lẽo nhìn cô. Gã thật sự không biết, hóa ra chia tay còn phải chọn đúng thời cơ nữa đấy.

“Tình hình hiện nay rất rối rắm, nếu chúng ta chia tay thì mọi người còn tưởng tôi...” Cô ngược mắt lên nhìn thẳng vào mặt gã, “Anh không nên chia tay với tôi lúc này, nếu bây giờ anh muốn chia tay thì cả tôi cũng buộc phải đoán rằng, vì anh không muốn liên lụy đến tôi nên mới đẩy tôi ra!” Có một số người, khi tai vạ ập tới sẽ kéo theo người khác chết chung, một số người khác thì dứt khoát đẩy người bên cạnh mình đi.

Giống như cha mẹ cô trước đây, nên mãi tới giờ cô vẫn chưa dứt nợ, nhưng còn gã? Thời điểm quá nhạy cảm, bảo cô làm sao có thể thanh thản rời đi?

“Em nghĩ nhiều quá.” Gã lạnh lùng đáp trả.

“Không phải tôi nghĩ nhiều mà tôi không muốn bị người ta hiểu lầm, không muốn bị người ta nói xấu! Tôi không dám nói mình sẽ cùng tiến cùng lùi với anh, nhưng ít nhất tôi cũng không nhát gan như vậy!” Cô nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

“Hay lắm! Ngày mai tôi sẽ dán thông báo thanh minh với mọi người rằng, là tôi thay lòng đổi dạ [2] mà bỏ em, được chưa?” Dứt lời, gã muốn đẩy cô ra để đứng dậy.

Không phải gã già mồm nhưng cái tư thế mập mờ này khiến gã chột sợ bản thân mình không kiềm chế nổi.

[2] Nguyên tác: di tình biệt luyện – nam nữ yêu nhau nhưng một bên thay lòng thì gọi là di tình biệt luyện (baidu)

Cô hít sâu một hơi kéo gã xuống gần, rồi ngửa đầu nhẹ nhàng hôn lên vành môi gã.

Tiêu rồi! Trong đầu gã lùa ra hai chữ.

Gã khẽ rên lên một tiếng muốn đẩy cô ra, thế nhưng gã lại cuốn vòng eo cô kéo vào. Toàn bộ cơ thể cô đều dán về phía gã.

Khi đầu lưỡi và đầu lưỡi chạm vào nhau, gã vừa cuồng nhiệt vừa tham lam hôn lấy cô, cô cũng say mê hòa theo ý gã. Một nỗi rung động chưa từng có từ đầu lưỡi của bọn họ tràn ra, làm trái tim tê rần và tâm hồn thì mềm nhũn.

Gã cởi áo của cô và cô tháo dây nịt cho gã. Chẳng hề có màn dạo đầu, gã vừa nôn nóng vừa chôn sâu vào trong cô, còn cô từ đau nhói đến rên rỉ ngâm nga cắn vào bờ vai gã.

Trong phòng khách, mùi tình ái nồng đậm hòa quyện lan tràn.

Thật may là bọn họ đã kéo rèm cửa sổ.

...

Cô mệt mỏi nằm trên đùi gã ngủ say sưa, đến lúc tỉnh dậy thì trời đã giữa trưa.

“Mấy giờ rồi?” Rèm cửa sổ che nắng thật hiệu quả, làm khắp căn phòng đều chìm vào âm u.

“Một giờ.”

“Á!” Cô hoảng hốt kêu lên.

Vậy chẳng phải cô ngủ ba – bốn tiếng đồng hồ rồi sao? Tiểu Lộng nằm trong bệnh viện không thấy cô tới, có phải bé rất sợ?

Gã thản nhiên nhìn mí mắt thâm quầng của cô, chuyển đầu cô ra khỏi chân mình rồi đứng dậy mặc quần áo.

Sự im lặng quá độ này khiến cô hơi bất an, cô ôm sát tấm chăn mà không biết nó đã có trên người mình từ bao giờ.

Gã mặc đồ xong thì không hề ngoảnh lại mà cúi xuống gom mớ quần áo của cô nằm trên đất ném qua, tiếp đó là áo ngực và quần lót.

“Thu dọn xong thì em hãy về đi!” Giọng gã lãnh đạm, khác hẳn với vẻ cuồng nhiệt giao hoan vừa rồi.

Gã kéo quần lên là phủi sạch mọi nợ nần, khiến cô bối rối cắn môi cứng đờ không nhúc nhích nổi.

Gã trầm mặc, định xoay gót thì điện thoại trong nhà vang lên. Vừa nhìn thấy dãy số trên đó, cả hai người đều cứng đờ.

“Ôn Ngọc, có chuyện gì?” Gã tiếp điện thoại.

Cô điềm nhiên nhặt quần áo lên.

“Giờ này mà anh còn ở nhà hả?” Vì gọi di động không được nên Ôn Ngọc đành gọi thử điện thoại nhà.

“Ừ, tôi có chút việc nên chậm trễ.” Gã liếc Kiều Duy Đóa một cái, trên mặt cô nhìn không ra cảm xúc gì mà chỉ lẳng lặng mặc quần áo.

“Em... em nghe Que Củi nói...” Trong ống nghe, giọng Ôn Ngọc có vẻ thẹn thùng.

Gã trầm mặc.

“Em, em... chiều nay chúng ta đi được không?” Ôn Ngọc ấp úng một hồi rồi vẫn phải chủ động mở miệng.

Kiều Duy Đóa đã mặc xong quần áo, cô điềm nhiên ngồi trên sofa nghe bọn họ nói chuyện điện thoại.

Gã cứng đờ, hồi sau mới nói: “E rằng chiều nay không được.”

“Anh bận việc à? Không sao, ngày mai chúng ta đi cũng được. Em có quen nhân viên bên mảng di dân trong Đại sứ quán, miễn là chúng ta tới Thượng Hải ký giấy chứng nhận sớm một hai ngày, thì ngày 30 chúng ta sẽ theo đúng lịch trình bay từ Thượng Hải qua Canada.”

Vậy nghĩa là nội trong ba – bốn ngày tới, bọn họ phải ký xong giấy chứng nhận?

“Tôi biết rồi, mai mốt tôi sẽ liên lạc với em.” Dứt lời, gã cúp luôn điện thoại.

“Chị ta hẹn anh đi đâu?” Kiều Duy Đóa nhú mày hỏi.

Dường như cô nghe loáng thoáng gì mà đi ‘Thượng Hải’ rồi ‘Đại sứ quán’.

Gã cứng người, cất giọng lạnh lùng: “Kiều Duy Đóa, em đừng có xen vào.”

Cô cũng cứng đờ, rũ mắt xuống: “Chị ta hẹn anh đi đâu?”

“Tôi đã nói chuyện này không liên quan đến em! Tôi có việc quan trọng phải ra ngoài bây giờ!” Gã đuổi khách.

“Chị ta hẹn anh đi đâu?” Cô không ngược lên mà hỏi bằng giọng điệu cố chấp.

Gã day trán vì cô hoàn toàn chẳng hiểu tiếng người.

Cô thản nhiên nói thẳng, “Tôi vẫn chưa hỏi anh, tại sao anh lại vào khách sạn với chị ta? Phải chăng chị ta nói điều gì đó với anh? Phải chăng chị ta cho rằng anh còn thiếu nợ tình cảm? Hay chị ta nói anh làm dang dở tuổi xuân của chị ta nên kêu anh ban tặng một kỷ niệm?” Gã nói chỉ có một lần, vì thế lúc nửa khuya trên đường về nhà, cô đã suy nghĩ rất nhiều và rất nhiều.

“Hình Tuế Kiến, anh thật sự là một tên khốn kiếp!” Giọng cô vẫn bình tĩnh, “Tính tình tôi xấu xa, còn chị ta dịu dàng tốt bụng, lại đối với anh có tình có nghĩa. Trong mắt anh, hai người bọn tôi không thể nào so sánh được! Thế nhưng, anh muốn báo ơn, muốn trả nợ, tại sao không đợi chúng ta chia tay rồi anh hãy đi mà trả nợ, đi mà báo ơn?” Cô không thể nào quên được việc này.

Cô cũng có cảm giác gã gặp chuyện bất trắc nên giữ Trần Ôn Ngọc lại và quyết liệt đẩy cô ra, những điều này được coi là gì đây? Cô rõ ràng không muốn, cô rõ ràng không thể chịu nổi sự phỉ nhổ, nhưng tại sao cô vẫn liêu lĩnh tới dụ dỗ gã, lẽ nào chỉ đơn giản là vì cảm giác không cam lòng?

“Tôi không thừa nhận việc chúng ta đã chia tay! Bây giờ tôi lấy thân phận bạn gái hỏi anh, chị ta vừa hẹn anh đi đâu?”

Cô hỏi gần từng chữ, ẩn giấu dưới những từ ngữ ấy là sự tức giận làm đôi mắt gã cứng lại.

94. Q.4 - Chương 8

Bên trong phòng họp Cục Bảo hộ lao động.

“Đã có tin xác nhận, tập đoàn X Thái của ông chủ Hồ X Lâm tại Ôn Châu đã bỏ trốn qua Mỹ.”

Nghe lãnh đạo công bố tin mới này xong thì tất cả mọi thành viên đều ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau. Người ngồi nghiêm chỉnh nhất là Lục Tư Nguyên cũng cảm thấy lông tơ dựng hết lên.

“Tập đoàn X Thái thành lập năm 1993, công nhân viên lên tới hơn 3000 người, đáng được coi là tập đoàn có danh tiếng tại Ôn Thành. Đây là một nhà sản xuất mắt kính hàng đầu ở Ôn Thành, tập đoàn sở hữu ba nhà máy tại thành phố Kim Hoa, ở huyện Bình Dương và huyện Khai Hóa [1] cũng mở một phân xưởng lớn. Trong đó nhà máy mới tại khu u Hải chiếm tới 120 ha đất, nhà máy tại Bình Dương chiếm 100 ha đất. Năm trước tổng giá trị sản lượng mắt kính đạt 2,27 tỷ tệ, từ tháng 1 đến tháng 8 năm nay tổng giá trị sản lượng đạt 1,25 tỷ tệ. Ngoại trừ sản xuất mắt kính, Hồ X Lâm còn chen chân qua ngành năng lượng mặt trời

và bất động sản. Nghe nói Hồ X Lâm vay nặng lãi trong dân khoảng 12 tỷ, vay ngân hàng 800 triệu, tiền lời ước tính hơn 20 triệu một tháng. Do đó, một tập đoàn có quy mô tại Ôn Thành có nguy cơ khánh kiệt!”

[1] Kim Hoa, Khai Hóa, Bình Dương, u Hải là các thành phố/ huyện trực thuộc tỉnh Chiết Giang.

“Gần đây trên mạng lan truyền một bài viết với nhan đề “Danh sách các ông chủ Ôn Thành sắp bỏ trốn”, trong đó có bao nhiêu thật giả thì tôi nghĩ trong lòng các vị ngồi đây đều có tính toán!” Thần sắc vị lãnh đạo rất nghiêm túc, “Chiều hôm qua khi tin chủ tịch tập đoàn X Thái bỏ trốn lan truyền, các chủ nợ và các nhà thầu đều ào ào kéo tới khu công nghiệp tranh cướp đồ vật. Lần này chúng ta và cơ quan chính phủ khác đã cùng nhau thành lập một đội, đưa nhân viên tới đóng trụ sở tại tập đoàn X Thái để trấn an lòng dân và đăng ký quyền của chủ nợ.”

“Theo các nhân viên đưa tin sáng nay, số chủ nợ đăng ký tập đoàn đã vay đạt 1,3 tỷ. Nhưng điều vô lý là, không có công ty bảo đảm nào tới đăng ký danh sách!”

Nghe vị lãnh đạo nói, các thành viên có mặt không ai thấy bất ngờ. Bởi vì mọi người đều hiểu, một khi có người biết công ty bảo đảm và tập đoàn X Thái có quan hệ vay mượn, thì các chủ nợ sẽ lập tức đòi công ty bảo đảm đó trả tiền mặt và cuối cùng tạo ra hậu quả nghiêm trọng hơn! Bây giờ họ chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt, khổ sở mà không nói ra, các công ty bảo đảm có liên quan chắc chắn phải tự mình chấp nhận.

“Lần này tập đoàn X Thái ngã ngựa rền vang, khiến khu vực giao dịch vay mượn đã đổ vỡ sẽ tiếp tục chuyển biến xấu. Chúng ta có lý do để tin tưởng thời kỳ xoay chuyển đau đớn của Ôn Thành đã bắt đầu, trong ngắn hạn thì tình hình của Ôn Thành sẽ ngày càng nghiêm trọng hơn! Tuy nhiên, tình huống này đã được trung ương xem trọng, hy vọng nhà nước mau chóng đưa chính sách mới ổn định cục diện!”

Sau cuộc họp, Tư Nguyên ghi chép xong biên bản hội nghị, và thu xếp chồng hồ sơ dày với tâm trạng đầy nặng nề.

Lúc vị lãnh đạo đi ngang qua người anh, ông ta hỏi thêm một câu: “Tiểu Lục, cậu có kết quả cuộc thi Tư pháp chưa?”

“Cháu vẫn chưa có ạ.” Anh quay đầu, trả lời lễ phép, “Ba cháu nói chắc cuối tháng mới có tin tức nội bộ.” Tâm trạng anh cũng rất khấn trương.

Anh đã hứa với ba mẹ, trước khi chưa có kết quả thì mọi thứ vẫn giữ nguyên hiện trạng. Tuy nhiên lúc này anh không có lòng tin, nếu cuộc thi lại thất bại thì bản thân anh có giống như trước kia, tiếp tục đứng ở vị trí tình bạn?

“Lần này cậu đã dốc hết sức, mọi người chúng tôi đều thấy sự vất vả của cậu. Chắc chắn sẽ đậu mà, cậu hãy chờ tin vui!” Vị lãnh đạo vỗ vỗ vai anh khích lệ.

Ban ngày đi làm, buổi tối thức đêm ôn tập, nỗ lực của anh mọi người đều thấy rõ.

Anh cười nhẹ xem như lời đáp lại.

Cuộc thi Tư pháp lần này anh có quyết tâm rất cao, nhưng sau cuộc thi thì trái tim anh lại rơi vào trống trải.

Anh muốn thi đậu chỉ vì cô. Thế nhưng từ khi anh thi xong tới giờ, Duy Đóa chưa hề hỏi anh một câu anh thi thế nào, dường như cô đang cố sức trốn tránh điều gì đó.

“Nhưng tôi hi vọng, cho dù có tin tức tốt thì cậu vẫn đứng vững trên cương vị công tác!” Hiện giờ đang là lúc thiếu nhân lực, nên vị lãnh đạo lo lắng căn dặn.

“Cháu hiểu.” Tư Nguyên gật đầu.

“Sắp tới công việc của các tổ viên sẽ rất vất vả, ngoại trừ chú ý kỹ tình hình kinh tế của các doanh nghiệp, tôi còn mong các cậu quan tâm đến hướng đi của pháp nhân công ty bảo đảm, vì đa số tài chính của các công ty bảo đảm đều vận động từ người dân. Bình thường các hộ gia đình cầm tiền giao cho người trung gian, người trung gian sẽ đem tiền giao lại cho công ty, hình thức xếp chồng kiểu Kim Tự Tháp. Một khi các ông chủ của công ty bảo đảm bỏ trốn, thì hàng ngàn hộ gia đình sẽ mất cả chì lẫn chài!”

“Vâng!”

Bầu không khí khắp trụ sở đều căng thẳng, tất cả mọi người đều bẽ bộn công việc hết cả ngày.

“Tư Nguyên, đây là danh sách đặt vé máy bay đi quốc tế ở cửa cơ quan xuất nhập cảnh đưa!” Tối giờ cơm trưa, anh bạn đồng nghiệp đưa cho anh một tấm giấy Fax chỉ chút chữ.

“Tốt.” Sau khi tiếp nhận danh sách, anh bắt chập luôn giờ cơm trưa, bắt đầu xem xét tỉ mỉ có đối tượng nào cần lưu ý hay không.

“Cậu xem mấy việc này chúng ta rất khó kiểm soát, người ta nói mình dư tiền muốn đi du lịch, lẽ nào chúng ta tới ngăn cản?” Thừa lúc nghỉ trưa, anh bạn đồng nghiệp thở dài.

“Đúng vậy.” Anh đang tập trung mọi chú ý vào công việc nên đáp lơ đãng.

“Giống như Hồ X Lâm, con ông ta du học bên Mỹ, ông ta lấy cớ đi thăm thân nhân, thì dù rất khả nghi nhưng chúng ta làm gì được đây?”

“Nếu quả thực có đối tượng khả nghi thì chúng ta nên lập tức liên hệ với cơ quan xuất nhập cảnh, để ngăn cản bọn họ ra nước ngoài.” Tư Nguyên vừa đối chiếu danh sách vừa trả lời.

Với cách thức loại trừ, cẩn thận lật đến trang thứ ba thì anh bất ngờ sững sốt. Trên trang giấy xuất hiện một cái tên anh rất quen thuộc: Hình Tuế Kiến.

Tư Nguyên lập tức gõ bàn phím, tin tức về công ty bảo đảm của Hình Tuế Kiến đã hiện ra.

“Lại đi thăm thân nhân!” Anh bạn đồng nghiệp cũng chú ý tới.

Tư Nguyên giật mình, vì Hình Tuế Kiến không dùng lý do thăm hỏi này. Trái tim anh bỗng nhảy vọt lên cao.

“Ba người đều là cổ đông của công ty bảo đảm XX, anh ta cưới cô ta, còn cổ đông kia là em trai của cô ta.” Quan hệ phức tạp này khiến anh bạn đồng nghiệp bật cười lắc đầu, “Lại thêm một tang vật với lý do hoàn hảo! Người ta muốn cử hành hôn lễ bên cạnh ba mẹ ở Canada, lẽ nào chúng ta chạy tới ngăn cản? Sau đó họ thấy không khí Canada rất thích hợp nên muốn ở lại, lẽ nào chúng ta đi vác họ về?”

Tư Nguyên ngăn người, trên tư liệu viết rõ ràng như thế.

“Cũng may người có tư cách pháp nhân không xin đi xuất ngoại, chỉ cần một người ở lại thì đồng nghĩa với việc công ty ấy vẫn còn kẻ gánh vác. Chúng ta không cần lo lắng, ráng lưu ý một chút là được.” Bạn đồng nghiệp gấp tập hồ sơ giúp anh, nói: “Dù bận rộn thế nào thì chúng ta cũng phải đi ăn trước!”

...

Sau khi tan tầm, trên đường lái xe tới bệnh viện, anh luôn gọi điện vào một số máy nhưng mãi không có người trả lời.

Thật kỳ lạ!

Anh đẩy cửa phòng bệnh, Tiểu Lộng vừa thấy anh đã thả quyển truyện tranh xuống: “Chào chú Lục!”

Anh mỉm cười đáp lại, rồi nhìn Duy Đóa đang ngồi bên cạnh mà trái tim nhẹ hẫng.

Anh và Tiểu Lộng hàn huyên vài câu, còn người ngồi bên cạnh vẫn luôn im lặng.

“Duy Đóa, em nói đi?” Anh hỏi cô.

Bấy giờ Kiều Duy Đóa mới lấy lại tinh thần, “Nói gì ạ?”

“Anh hỏi Tiểu Lộng ngày mai xuất viện thì bé muốn ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, chờ qua lễ Quốc khánh rồi đi học tiếp hay tính sao? Tiểu Lộng nói sẽ nghe theo ý của em.” Giọng Tư Nguyên ôn tồn và kiên nhẫn lặp lại những lời vừa rồi.

Thế nhưng vẻ mặt cô rất dờ dẩn, đáp: “Sao cũng được...” Bấy giờ đầu óc cô trống rỗng, chẳng nghĩ ra điều gì.

Câu trả lời đó khiến Tư Nguyên sững sờ. Phàm những việc gì liên quan tới Tiểu Lộng, Duy Đóa đều có chủ kiến, rất hiếm khi nói ra ba chữ ‘sao cũng được’.

Từ bệnh viện đi ra, hai người một trước một sau hoàn toàn im lặng.

Cuối cùng, Tư Nguyên phá vỡ sự trầm mặc trước: “Đóa, tối qua em đi đâu?”

Tối qua cô biến mất cả đêm làm anh không thể yên giấc. Mãi tới lúc hai – ba giờ sáng, phòng cách vách bật ngọn đèn, lòng anh mới an tâm. Thế nhưng, khi anh đi tắm thì nghe tiếng đóng cửa của phòng kế bên. Cô mới về vài phút rồi lại ra ngoài.

Kiều Duy Đóa trầm mặc.

“Em muốn uống một ly rượu và trò chuyện không?” Tư Nguyên mỉm cười hỏi.

Anh mỉm cười là để che giấu vẻ hoảng hốt, bởi lần đầu tiên anh nhìn thấy một Kiều Duy Đóa như thế này, dường như cô đang khốn khổ vì tình.

Cô trầm mặc thật lâu, rồi cuối cùng khẽ lắc đầu: “Em xin lỗi, em không muốn nói gì cả.” Tâm trạng của cô rất tệ, cô chẳng biết nên tán gẫu thế nào và tán gẫu điều gì.

Sự cự tuyệt của cô khiến Tư Nguyên ngỡ ngàng. Trước kia bất kể gặp chuyện lớn lao gì cô cũng muốn tìm anh chia sẻ, thế mà bây giờ cô dường như mệt mỏi tới độ cả cảm xúc ‘tán gẫu’ cũng chẳng còn.

“Vì... anh ta à?” Tư Nguyên dè dặt hỏi.

Trái tim anh chứa đủ mùi vị, còn cô cúi đầu im lặng.

Cả hai người đều trầm mặc thật lâu.

“Đóa, em đừng lo, chúng ta nên có niềm tin vào chính phủ, nhà nước sẽ đứng ra cứu trợ cho thành phố, mọi thứ sẽ ổn thôi!” Anh cất tiếng an ủi.

Phản ứng của cô là dùng một thứ ánh mắt chế giễu nhìn anh.

“Hãy tin anh.” Tư Nguyên kiên quyết nói.

Thế nhưng cô lại nở nụ cười, “Cứu? Chính phủ cứu thế nào?”

“Chắc chắn nhà nước sẽ ra chính sách mới, có thể kinh tế Ôn Thành sẽ vào bước vào giai đoạn suy thoái, nhưng cá nhân anh thấy sự sụp đổ đó không quá nghiêm trọng.” Anh không biết việc này nên cũng không thể tiết lộ nhiều, nhưng anh không có cái nhìn bi quan với toàn bộ thị trường.

“Bây giờ đã sụp đổ rồi!” Tâm trạng cô lại trở nên kích động.

Tư Nguyên khẽ giật mình vì sự mất kiểm chế của cô.

Cô cũng phát hiện sự thất thố của mình nên gượng gạo dạy trăn: “Em xin lỗi, em quên anh là Đảng viên.”

Tư Nguyên gượng ép nhếch nhẹ khóe môi, “Việc này và có phải là Đảng viên hay không thì khác biệt gì?”

“Sao lại không khác? Đảng sau anh là cờ đỏ năm sao, anh có niềm tin vào Đảng nhưng bọn em thì không!” Cô mệt mỏi nói.

Nụ cười của Tư Nguyên bỗng cứng đờ.

Anh, bọn em...

Anh trầm mặc.

Quen nhau mười mấy năm nay, đây là lần đầu tiên cô không tin vào trực giác của anh, cũng là lần đầu tiên... tách anh ra khỏi thế giới của cô. Thật đau thương, nhưng anh đành chịu. Bởi lẽ, anh đã biết vì sao.

“Ngay cả khi áp dụng chính sách mới, chính phủ sẽ giữ lại nhóm người cho vay nặng lãi này ư?” Cô thản nhiên nói.

Vì đã nhận biết thực trạng, nhìn không thấy lối ra nên mới vô cùng nôn nóng. Cảm nhận được sự lạnh lẽo của anh, cô rũ mắt xuống: “Em xin lỗi, tâm trạng của em lúc này rối rắm quá nên em không biết mình đang nói gì.”

“Không sao, em lên xe anh chở về.” Anh vẫn cất giọng ôn tồn, bất kể lòng cô có tan nát bao nhiêu thì anh cũng muốn ở bên cô, nhưng cô lại lắc đầu.

Sau khi mất hết tập trung, [2] cô vẫn bước tiếp về phía trước, như thể chỉ muốn chạy đi mà không có bất kì mục đích gì.

[2] Thất hồn lạc phách – hồn bay phách lạc: không còn tập trung.

Tư Nguyên đứng từ xa ngóng nhìn bóng lưng cô. Đột nhiên anh có cảm giác, giữa anh và cô càng ngày càng xa cách.

...

“Em nhất định muốn nghe đáp án?”

“Đúng!”

“Được! Vậy tôi sẽ nói cho em biết!” Ánh mắt gã vô cùng lạnh lẽo, đôi môi mỏng nhếch lên gần từng chữ: “Ôn Ngọc hẹn tôi tới cục dân chính.”

Lúc ấy, cô đã bị thông tin này đánh cho đầu óc trống rỗng.

“Ngày mốt tôi sẽ đi lấy giấy hôn thú với cô ấy, sau ngày 30 tôi và Ôn Ngọc sẽ bay qua Canada tránh phong ba rồi định cư ở đó.”

...

Sắc trời dần dần tối.

Cô bước trên con đường đầy lá khô, phát ra những tiếng kêu lộp bộp giòn tan. Từng cảnh tượng giữa trưa vẫn không ngừng hiện về trong đầu.

Cô bất chợt có một ảo giác kì lạ, như thể chính cô đang đứng ở nơi tận cùng của thế giới hoang vu, nhìn không thấy cả ánh mặt trời. Đột nhiên, cô dường như mất hết chờ mong vào ngày mai và tương lai.

Cô phát hiện nơi mình đang đứng bây giờ là chung cư Bích Quế Viên – đứng dưới lầu nhà gã. Đôi mắt cô nóng như phỏng, rồi cô bỗng bật cười.

“Hình Tuế Kiến, anh là tên khốn kiếp, là kẻ nhất gan!” [3] Cô thề thào trách mắng, như thể những lời trách mắng ấy sẽ khiến tâm trạng cô khá hơn. Nhưng gương mặt cô chợt lạnh buốt, và từng giọt lệ trào ra khỏi khóe mắt cô.

...

Tư Nguyên đứng cách cô hơn mười mét, lặng yên ngóng nhìn.

[3] Nguyên tác: Súc đầu ô quy – Rùa đen rút đầu - ý chỉ những người gặp việc khó khăn thì rút đầu lại như con rùa.

95. Q.4 - Chương 9

Tấm rèm cửa sổ vẫn hoàn toàn khép chặt và căn phòng không bật đèn, Hình Tuế Kiến đứng trong bóng tối nhìn đăm đăm xuống dưới lầu.

Cách xa tới hai mươi mấy tầng, thực ra mọi thứ bên dưới chỉ là một đốm đen nho nhỏ. Thế nhưng thị lực của gã rất tốt, tốt đến nỗi qua khe hở của tấm rèm cửa sổ, chẳng cần cố sức tìm kiếm quá lâu mà gã vẫn có thể nhìn thấy bóng cô và cả người đứng canh giữ đằng sau cô nữa.

Dưới ngọn đèn đường, gương mặt xinh đẹp mà kiều kỳ kia trông xanh xao và buồn bã. Gã gần như si mê ngắm nhìn, đem mọi cử động của cô thu vào mắt rồi giấu nhẹm xuống đáy lòng. Gã cố tình không bật đèn, giả vờ như nhà vắng người, chẳng phải vì né tránh chủ nợ mà bởi vì cô.

Gã quay lưng lại, cố ép mình đừng nhìn cô nữa. Sắc mặt gã rất kém, toàn thân từ trên xuống dưới đều đeo mang một nỗi đau máu thịt bị bong tróc, quần bện vào người.

Gã không muốn chạm vào cô, thế mà khi vừa chạm vào thì như củi khô gặp lửa nóng. Gã đã cật lực kiềm chế nhưng cơ thể còn thành thật hơn trái tim gấp nhiều lần. Còn cô thì sao? Gã vẫn tìm không ra cảm giác trong lòng cô, tại sao bỗng dưng cô không muốn chia tay? Chỉ thế thôi cũng đủ khiến gã rối bời.

Gã dựa người vào thành giường, ngửa đầu nhìn lên trần nhà chăm chú lâu thật lâu.

...

Sáng ngày thứ hai, Nhiếp Lạc hẹn gặp gã.

Trong hộp đêm, ban đêm thối rửa thì ban ngày cũng âm u huyền ảo.

“Đại ca, tại sao anh lại tới gặp Nhiếp Lạc?” Que Củi thực sự khó hiểu.

Gã im lặng không nói gì.

Dưới sự hướng dẫn của tên nhân viên phục vụ, hai người rẽ về hướng một ghé lô hẻo lánh.

Vài tên đàn ông vạm vỡ mặc đồ đen với thần thái tỉnh táo đứng bên ngoài canh cửa. Hình Tuế Kiến đều quen biết mấy tên này, trên giang hồ nổi tiếng là những người có kỹ năng tốt.

Một thủ hạ trong đám người đó đi tới mở cửa giúp bọn họ.

Trong ghé lô có một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, nước da ngăm đen, vóc dáng khỏe mạnh, hắn ta đang ôm một cô gái có phong thái lạnh lùng tuyệt mỹ.

“Lệ Lệ à, em quan tâm đến anh một chút thôi nhé?” Người đàn ông dịu dàng nói.

Cô gái ngoảnh mặt đi giả vờ hờ hững.

“Bạn của anh đến rồi, lẽ nào em không cho anh chút mặt mũi sao?” Người đàn ông chỉ chỉ bọn họ đứng ngoài cửa.

Cô gái vẫn ngồi im bất động nhưng bả vai run lẩy bẩy.

Người đàn ông nhào lên hôn ngẫu nhiên, sau đó bắt đầu xé nát quần áo của cô ta. Cô gái chỉ dùn đẩy vài ba cái cho có lệ, rồi run rẩy để mặc hắn ta muốn làm gì thì làm.

“Mẹ kiếp, tôi không muốn như vậy!” Nào ngờ, người đàn ông hét to và ghê tởm đẩy cô gái ra.

Cô gái mở lớn đôi mắt kinh hoàng, biến mất vẻ lạnh lùng tuyệt mỹ ban nãy.

“Cô phải đánh tôi, hiểu chưa?” Người đàn ông quát.

Cô gái co rút bả vai lại.

“Mẹ kiếp, tao kêu mày đánh tao!” Người đàn ông nổi cơn thịnh nộ mà cô gái thì bắt đầu than khóc.

Cảnh tình bên trong có vẻ căng thẳng.

Que Củi trợn mắt lú lưỡi, còn Hình Tuế Kiến thì không hề bắt ngờ.

Gã và Nhiếp Lạc bắt tay nhau rồi khẽ gật đầu xem như tiếp đón, sau đó gã tránh qua hành lang bên kia để bên trong thu dọn mớ quần áo hỗn độn.

“Bà vợ đầu tiên của Nhiếp Lạc vừa lạnh lùng vừa xinh đẹp lại rất hung hãn, anh ta đeo đuổi rất lâu mới cưới được mỹ nhân băng giá đó. Một đại ca xã hội đen muốn lấy oai phong thì khó tránh khỏi ngôn ngữ thô鄙, thủ đoạn tàn ác. Thế nhưng bà vợ của anh ta phớt lờ, chỉ cần chị ta ngứa mắt điều gì thì dù đứng trước mặt đám đông cũng sẽ đánh đập anh ta thẳng tay!” Gã thần nhiên kể cho Que Củi nghe những việc mình biết, “Tình cảm của vợ chồng anh ta rất tốt, đáng tiếc là ba năm trước vợ anh ta bị bệnh mà qua đời, sau này tính cách anh ta càng ngày càng ương ngạnh!”

“Đừng nói anh ta có khuynh hướng thích bị ngược đãi nhé?” Que Củi cảm thấy không thể tin nổi.

“Nếu quả thực có người đàn bà nào tát tai anh ta, hoặc hết cần xé rồi lại bầu vẹo, thì anh ta sẽ rất vui vẻ, rất hưng phấn.” Hình Tuế Kiến nhún mày.

Que Củi sờn hết da gà.

“Ba cái việc lật vật này anh nên kêu Kiều Duy Đóa lên ngựa mới đúng!” Que Củi nói đùa, “Biết đâu thỏa mãn được sở thích của Nhiếp Lạc thì công ty chúng ta cũng được cứu!”

Nào ngờ, Hình Tuế Kiến chẳng những không tán thưởng sự vui đùa của anh ta mà ngược lại sắc mặt càng thêm ngăm ngăm.

“Đại ca, anh...” Que Củi dần dần sáng tỏ, “Đừng nói dáng dấp của Kiều Duy Đóa và vợ Nhiếp Lạc tương tự nhau...”

“Không phải dáng dấp mà là phong phạm.” Rốt cuộc gã cũng nói ra sự thật.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến gã đuổi Kiều Duy Đóa đi.

“Tôi xin lỗi các cậu.” Gã biết một cách có thể cứu vãn được tình thế, nhưng cho dù có lỗi với các anh em thì gã cũng không thể lôi kéo Kiều Duy Đóa vào việc này.

“Đại ca, anh nói gì thế! Nếu có chết thì phải chết một cách thống khoái, những việc ác nhân này Que Củi em cũng làm không được!”

Gã vỗ nhẹ lên bả vai Que Củi, cuối cùng nở nụ cười.

Rốt cuộc bãi chiến trường bên trong cũng sạch sẽ, cô gái kia đã biến mất dạng.

Thấy gã chỉ dẫn Que Củi đơn thương độc mã đến chỗ hẹn, làm Nhiếp Lạc nhú mày.

“Hình Tuế Kiến, với những tin đồn gần đây mà dám không mang theo vệ sĩ đến gặp dân cho vay nặng lãi tôi đây, thì cậu là người đầu tiên!” Nhiếp Lạc đứng sau đám côn đồ, lạnh lùng nói.

Sắc mặt Nhiếp Lạc khá kém, rõ ràng cô gái vừa rồi không thể làm cho tâm trạng hân ta khoan khoái.

Hình Tuế Kiến cười nhạt, “Hiện nay tôi chưa tìm thấy nhân tài nào có thể lấy một chọi mười, dù sao gần đây tôi cũng đao kiếm đổ máu nên không rảnh để uống phí tâm tư.”

“Hình Tuế Kiến, cậu vẫn ngay thẳng y hệt thời niên thiếu! Tôi thích!” Nhiếp Lạc cười to vì sự thức thời của gã.

Tuy nhiên, Nhiếp Lạc chỉ cười vài tiếng rồi ngừng lại nhìn gã chăm chăm: “Hình Tuế Kiến, cậu nói thật đi, cậu có đem tiền cho Hồ X Lâm vay không?”

“Không.” Gã đáp.

“Mượn vài trăm triệu?” Nhiếp Lạc ép hỏi.

“Không có.” Gã vẫn đáp tương tự.

“Vậy cậu đem tiền ném đi đâu?”

“Hầu hết tiền bạc của tôi đều đổ vào khai thác ngọc bích và bắt động sản, số còn thừa cho vài doanh nghiệp hoặc cá nhân vay mượn.” Hình Tuế Kiến đang theo cách có hỏi thì có đáp.

“Không cho Hồ X Lâm vay?”

“Vừa khéo không có.”

“Đám cho vay nặng lãi các cậu, dù có đem tiền cho Hồ X Lâm mượn thì cũng chẳng ai dám nhận!” Nhiếp Lạc hừ lạnh.

“Tôi cũng bị xù mất một khoản tiền trong tay, đã như thế thì anh có nói gì tôi cũng chẳng có lý do nào để chối cãi.” Giọng gã đầy bình thản.

Bấy giờ sắc mặt của Nhiếp Lạc mới nguôi ngoai. Quen biết Hình Tuế Kiến nhiều năm nay, hẳn khá hiểu rõ sự cứng nhắc của gã.

“Vài hôm trước tôi nghe nói cậu sắp kết hôn, cô dâu là ai thế? Sao không mang tới cho tôi gặp với?” Nhiếp Lạc tỏ ra khách sáo đôi chút.

“Đẹp rồi.” Gã lạnh đạm nói.

Hình Tuế Kiến khá trấn tĩnh, còn tâm trạng Que Củi lại vô cùng căng thẳng.

Ngày mai A Kiến và Ôn Ngọc sẽ đi lấy giấy kết hôn, ngày mốt bốn người bọn họ sẽ tới Thượng Hải. Sau đó thị thực của anh ta không được phê duyệt nên phải ở lại. Trước tiên cứ ngăn cản được bao nhiêu thì ngăn cản, đây là ước hẹn giữa anh ta và Ôn Ngọc, nên tình hình không thể thay đổi!

“VẬY HẢ? Cũng đúng, bây giờ đàn bà hiện thực quá, chả dễ thương tí nào.” Làm sao so được với vợ hắn, bất kể hắn thế nào thì cô vẫn luôn ở bên cạnh.

“Tôi thấy cậu nên cười cái cô đối tác của mình là hay nhất.” Nhiếp Lạc tán dóc, “Nếu cậu bỏ chạy thì tôi có dư thêm một người bắt lại trừ nợ.”

Hình Tuế Kiến không có phản ứng gì.

“Có điều mấy bà vợ dính như keo không hợp sở thích của tôi.”

“Nhiếp Lạc, anh bớt tán dóc đi.” Gã lạnh nhạt cắt ngang.

Nhiếp Lạc nhún vai, nói: “Hết cách rồi, tôi không tin bốn người các cậu có đủ khả năng để bỏ chạy cùng nhau!”

Hình Tuế Kiến nhíu mày.

“Hình Tuế Kiến, tôi nghĩ mục đích tôi tìm cậu hôm nay chắc cậu cũng đã rõ.” Nhiếp Lạc hút điều thuốc, dùng thứ ánh mắt khiến lưng người ta lạnh buốt nhìn gã, “Dạo này cậu không khai thác được khối ngọc bích nào tốt à?”

“Toàn là ngọc vụn, giá trị không cao.” Trái với những kẻ cho vay nặng lãi thích ba hoa khác, gã quen thói nói chuyện thực tế.

Nhiếp Lạc phả một luồng khói, “Khỏi cần đề cập tới bất động sản.” Dạo này lượng giao dịch thị trường nhà đất gần như bằng không.

“Tiền của tôi đâu? Không phải nói giỡn chứ?” Khóe môi Nhiếp Lạc khê giật giật, nụ cười này làm người ta run rẩy.

Tuy nhiên, gã vẫn rất bình tĩnh: “Nhiếp Lạc, tôi nghĩ chắc anh đã rất rõ tại sao gần đây tôi bị bức ép thành thế này, tất cả mọi người đều điên cuồng chen lấn đòi tiền mặt, tài chính hoàn toàn đứt gãy, tôi hi vọng anh đừng đập thêm một cước!”

“Những lời này thực khiến người ta khó chịu!” Nhiếp Lạc cười cười.

Toàn thân Que Củi bất giác căng thẳng, hô hấp dường như tắt nghẽn. Bởi vì, tất cả các khẩu súng đen ngòm xung quanh đều giờ lên.

“Nhiếp Lạc, anh bức tử Thẩm Tử Kiệt thì tới tận giờ nó có lợi ích gì cho anh?” Hình Tuế Kiến vẫn rất bình tĩnh, như thể những tên kia chỉ để dành trang trí.

“Lợi ích à? Ha ha, không có gì cả mà chỉ có thích!” Nhiếp Lạc lộ vẻ mặt tàn độc.

“Mọi người đều muốn kiếm tiền thôi, việc gì phải làm âm ỉ như vậy?” Hình Tuế Kiến gạt khẩu súng chỉ trên trán mình ra, “Anh là đại gia, khác với những người đầu tư nhỏ lẻ, chúng tôi sống thì anh mới có tiền thu vào.”

Que Củi rùng mình, đây là một độc chiêu, chỉ cần sai lầm một chút cũng có thể chọc giận đối phương.

Nhiếp Lạc nhìn gã chăm chú, một hồi lâu sau mới vừa cười vừa vỗ tay: “Hình Tuế Kiến, cậu đang uy hiếp ông đây à?”

“Không phải uy hiếp mà là đàm phán.” Gã lãnh đạm nói.

“Đàm phán? Cậu lấy cái quái gì để đàm phán với tôi?” Nhiếp Lạc làm như nghe được một câu chuyện cười, “Bắt lấy kẻ bán nhà ế ẩm như cậu, hay bắt lấy cái tên đào mầy viên ngọc nát như cậu? Hình Tuế Kiến, cậu nói cho tôi xem cậu còn bao nhiêu thực lực để làm người khác tin tưởng mình?”

Hình Tuế Kiến cau mày. Quả thực hiện giờ gã chẳng còn thứ vốn liếng nào để đàm phán, cũng còn rất ít thực lực.

“Hay là vậy, nể tình mười năm quen biết, tôi cho cậu một con đường. Cậu giúp tôi chuyển một số hàng, tiền chúng ta cùng chia...” Khóe môi Nhiếp Lạc cười gằn.

“Nhiếp Lạc, đây là anh muốn đẩy tôi đi tìm cái chết.” Dĩ nhiên gã biết ‘hàng’ là cái gì.

Nhiếp Lạc cười cười nhưng cũng không giận: “Nếu không thì trước tiên cậu thanh toán tiền lời kỳ này đi! Tối nay tôi muốn thấy tiền, một cắc cũng không được thiếu!” Tiện thể hắn nhìn xem Hình Tuế Kiến còn bao nhiêu thực lực.

“Nhiếp Lạc, anh làm vậy là sai quy tắc, hồi đó chúng ta đã nói lợi tức một quý trả một lần. Tháng bảy vừa rồi chúng tôi đã thanh toán tiền lời, lợi tức lần này phải là tháng sau mới đúng...” Que Củi nhin không được mà mở miệng.

Tuy nhiên, Hình Tuế Kiến ngăn Que Củi lại, “Được!” Gã sẵn khoái chấp nhận.

...

Bọn họ đi từ ghế lô ra.

“A Kiến, anh điên rồi hả? Tại sao anh lại hứa với anh ta? Chúng ta đi đâu để đào ra nhiều tiền như vậy?” Que Củi vô cùng sốt ruột.

“Chúng ta đều biết đây là cơ hội cuối cùng!” Gã bước đi thật nhanh, trầm giọng trả lời.

“Nhưng anh cũng biết núi cao Hoàng đế xa, tại sao anh không chọn cách kéo dài chiến thuật? Anh đâu cần dùng tới cách nguy hiểm này!” Que Củi nghĩ mãi vẫn không ra.

“Tôi... muốn thử lần cuối.” Gã đáp.

Vì tấm lòng của người kia, gã muốn thử lần cuối cùng.

96. Q.4 - Chương 10

Thu nợ xong, trên vai gã cũng nóng bừng đau đớn. Đây là hậu quả của vụ đánh nhau vừa rồi, khi đối phương ở vào thế sống chết nguy cấp thì nảy sinh một bản năng sinh tồn, sử dụng toàn sức lực cầm cây gậy gõ quật thẳng về phía gã. Dĩ nhiên, cuối cùng người nợ vẫn bị gã đánh gục.

Bôn ba cả một ngày trời, dù lâu rồi gã không xông pha ‘tiền tuyến’ nhưng vẫn uy phong lẫm liệt.

“A Kiến, ‘người là sắt, cơm là thép’, [1] cả điểm tâm lẫn cơm trưa anh đều chưa ăn, chúng ta nên kiếm chút gì lót dạ trước đi!” Bốn giờ chiều, Que Củi khuyên nhủ gã.

[1] Nguyên tác ngạn ngữ: Nhân thị thiết, phạn thị cương – ý nói con người làm gì cũng cần phải ăn uống đầy đủ để bảo đảm sức khỏe (baidu).

Thế mà gã chỉ đáp ngắn gọn có một từ: “Bận!”

“A Kiến, anh tài quá rồi, anh tự mình xuất quân có một ngày mà đã thu về khoản tiền cực lớn, bây giờ anh bớt căng thẳng đi!”

Ấy vậy mà gã nhìn đồng hồ rồi lắc đầu: “Không, tôi không đủ thời gian!” Bây giờ cách thời gian Nhiếp Lạc giao hẹn trả tiền lời rất gần. Dứt lời, gã kéo theo vài tên thuộc hạ hung hãn gõ cửa một ngôi nhà.

Que Củi cũng đành miễn cưỡng đuổi theo.

Cánh cửa vừa mở ‘két’ một tiếng, thì xuất hiện một khuôn mặt tươi cười. Gương mặt ấy rất trẻ, khoảng chừng ba mươi tuổi. Tuy nhiên, dáng điệu hăm hăm của Hình Tuế Kiến khiến anh chàng tuổi trẻ kia giật nảy mình.

“Mở cửa.” Mặc dù ngang tuổi, nhưng Hình Tuế Kiến luôn làm người ta tự nảy sinh cảm giác bị áp đảo.

Cũng là dân làm ăn từng trải sự đời, nên anh chàng trẻ tuổi lập tức lấy lại trấn tĩnh và mở cửa ra.

“Hình đại ca, sao hôm nay anh tự thân chinh tới đây?” Anh chàng trẻ tuổi vẫn giữ nụ cười.

“Anh Hồ, anh nợ tôi hai mươi triệu, nửa tháng trước đã tới kỳ thanh toán, vậy chừng nào anh mới trả cho tôi?” Gã đi thẳng vào vấn đề.

Nét mặt anh chàng trẻ tuổi họ Hồ bỗng nhiên sững lại.

“Hình đại ca, gần đây tôi gặp chút trục trặc với dòng vốn.” Anh chàng tuổi trẻ cười cười, sắc mặt không thay đổi, “Tôi nhất định sẽ trả mà, chỉ mong anh chằm chước thêm vài ngày!”

“Anh Hồ, tất cả chúng ta đều gặp vấn đề về tài chính, anh trả cho tôi, tôi trả cho người khác.” Xem như gã đã rất khách khí với phương châm ‘dùng đạo lý thuyết phục trước, dùng biện pháp áp lực sau’. [2]

[2] Nguyên tác: Tiên lễ hậu binh – lễ trước binh sau.

Không được sự thông cảm của gã khiến anh chàng tuổi trẻ cứng đờ. Bấy giờ, điện thoại reng sau anh ta vang lên.

“Xin lỗi, tôi có thể nhận điện thoại trước được không? Chắc vợ tôi gọi về.” Anh chàng tuổi trẻ lịch sự hỏi.

Hình Tuế Kiến gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Anh chàng tuổi trẻ chạy tới nhắc máy: “Alo, bà xã hả?... Sao?... Buổi tối anh muốn ăn gì à? Hôm nay nhà ta có vài người khách, em nấu thêm mấy món ngon tiếp đãi họ nhé!”

Hình Tuế Kiến lạnh lùng quét mắt nhìn xung quanh, quả nhiên đám thuộc hạ ai nấy đều cúi đầu. Tục ngữ có câu ‘không ra tay đánh người tươi cười’, [3] hóa ra đây là nguyên nhân mà đám thuộc hạ của gã không đòi được tiền.

[3] Nguyên tác: Thân thủ bất dả tiểu kiếm nhân – ý nói người ta tươi cười biết sai lầm, nên mình không nỡ nhả tâm ra tay đánh đấm.(baidu)

“Bà xã, em còn việc gì sao?... Họ hàng nhà em đòi tiền anh hả? Bọn họ làm gì vậy? Bọn họ còn lương tâm không?”

Anh chàng tuổi trẻ vẫn nói chuyện điện thoại, nên Hình Tuế Kiến tiện thể quan sát xung quanh. Ánh mắt gã rơi trên người đứa bé khoảng mười hay mười một tháng tuổi đang bò trên mặt đất, và kiên nhẫn chờ anh ta gác máy.

“Lúc này cách giờ ngân hàng đóng cửa khoảng 40 phút, Anh Hồ, tôi hy vọng anh lập tức trả tiền!” Gã rũ mắt nhìn đứa bé đang cố sức bò với vẻ mặt rất nghiêm túc.

Anh chàng tuổi trẻ hồi phục tinh thần, lộ vẻ mặt cầu xin: “Hình đại ca, tôi thực sự hơi kẹt.”

Gần đây Ôn Thành lâm vào khủng hoảng, ai nấy đều muốn lấy tiền bỏ vào túi của mình mới có thể yên tâm.

“Ban nãy anh cũng nghe tôi nói điện thoại rồi đấy, họ hàng nhà mẹ vợ tôi cũng mong tôi trả tiền, nhưng chỉ trong chốc lát thì làm sao tôi có thể thanh toán nổi?”

“Ngày 25 tháng trước, anh mua một con rùa hoang đã trị giá ba chục ngàn ở cửa hàng XX để phóng sinh. Mừng 2 hàng tháng anh đều mở tiệc trong câu lạc bộ tư nhân và mời vài vị khách đặc biệt, mỗi lần chi tiêu khoảng một trăm ngàn. Mừng 6 hàng tháng...” Hình Tuế Kiến cắt lời anh ta, đọc vanh vách những điều mình đã điều tra.

Gã kiểm tra thấy công ty của đối phương vẫn hoạt động bình thường, không gặp tình trạng phá sản. Không có tiền à? Rải tiền không chùn tay kiểu ấy mà nói với gã là không có tiền? Bớt lừa đảo đi!

Sắc mặt anh chàng tuổi trẻ xám ngắt, “Hình đại ca, nếu tôi có tiền thì sao lại không trả cho anh? Tôi phóng sinh để cầu bình an, mở tiệc để mời người tới hỗ trợ, đây là chi phí xã giao! Không dám giấu gì anh, gần đây công ty tôi gặp chút rắc rối về tài chính, tôi cũng cùng đường...”

Gã không muốn nghe thêm những lời vô nghĩa.

“Tôi chỉ muốn biết bây giờ anh có trả tiền hay không?” Gã hỏi gần từng chữ, gã không muốn nghe ai than khóc, chỉ muốn nghe OK hoặc NO!

“Hình đại ca, tôi thực sự không thể trả tiền ngay! Nhưng tôi cam đoan, chỉ cần nhà nước nơi lỏng chính sách thì tôi có thể tới ngân hàng vay vốn, và nhất định sẽ thanh toán cho anh trước tiên!” Anh chàng tuổi trẻ nói chắc nịch nhưng thần sắc lại dao động.

Que Cũi day trán, chờ nhà nước nới lỏng chính sách á? Số nợ này coi bộ khó thu hồi.

Hình Tuế Kiến chậm rãi đứng dậy, đi từng bước về phía đứa bé đang thừa dịp người lớn lơ là mà bò thẳng ra ban công.

Tới lúc anh chàng tuổi trẻ ấy lại tỉnh thần thì sắc mặt lại tái mét, bởi vì Hình Tuế Kiến đã nhắc đứa bé lên trên tay.

“Anh nói thử xem, nếu bây giờ tôi buông tay thì thằng nhóc này sẽ thế nào?” Hình Tuế Kiến tàn nhẫn hỏi.

Nơi này là tầng hai mươi mấy, đằng sau gã là cửa sổ ban công.

Hành động của gã khiến ai nấy đều sửng sốt, thậm chí cả mấy tên thuộc hạ có thói quen đâm chém cũng sợ choáng váng. Riêng Que Cũi không quá lo ngại, bởi lẽ anh ta biết, chẳng qua Hình Tuế Kiến chỉ đang phô trương thanh thế.

Ôn Thành có người khiến A Kiến muốn ở lại, vì vậy gã mới từ bỏ mọi nguyên tắc mà làm ra loại hành vi chưa bao giờ tiết lộ này. Bản chất của một người như thế thì đâu có xảy ra bất kỳ tình huống nào, cũng không sẽ gây ra những việc điên rồ. Tuy nhiên, anh chàng tuổi trẻ kia không am hiểu Hình Tuế Kiến, cho nên sắc mặt anh ta xám ngắt như tro tàn.

“Hình đại ca, việc gì cũng có thể bàn bạc, anh mau thả con trai tôi xuống.” Anh chàng tuổi trẻ nóng nảy.

Đứa bé ngơ có người đang chơi đùa với mình, nên bé cất tiếng cười khanh khách.

“Trả tiền!” Hình Tuế Kiến chỉ nói hai chữ.

Không trả tiền thì ném con trai anh ta xuống?

“Tôi thật sự cạn tiền rồi, gần đây tôi xin ngân hàng cho vay một khoản lớn nhưng được phê duyệt rất nhỏ giọt, tôi đành hết cách!” Anh chàng tuổi trẻ hét to, nhưng kỳ lạ là anh ta vừa hét vừa lấy tay chụp mạnh vào đùi mình.

“Trả tiền!” Đối phương muốn giả vờ bệnh hoạn để hù dọa gã? Đôi mắt lạnh lẽo của Hình Tuế Kiến chẳng mấy may dao động.

Gã hơi nghiêng biên độ cánh tay, như thể muốn quăng đứa bé xuống đất. Đứa bé phát ra tiếng cười vui thích.

“Hình đại ca, anh đừng xúc động, chúng ta từ từ bàn bạc đi! Anh cũng biết không phải là tôi không có thực lực, mà tôi chỉ tạm thời gặp chút khó khăn về kinh tế!” Tinh thần anh chàng tuổi trẻ hoảng hốt tới mức hỗn loạn.

“Trả tiền!”

“Hình đại ca, tôi cầu xin anh, thật sự bây giờ trong tay tôi đã hết tiền mặt!”

“Trả tiền!”

Đứa bé hoàn toàn không cảm nhận được bầu không khí căng thẳng giữa những người lớn, bé khoan khoái giãy đạp hai chân, thân hình nho nhỏ ấy còn bướng bỉnh nhăm thẳng ra cửa sổ.

Toàn thân anh chàng tuổi trẻ đều đổ đầy mồ hôi nhễ nhại.

“Hình Tuế Kiến, anh đủ rồi, anh còn là con người sao?” Anh chàng tuổi trẻ lên án kịch liệt, “Anh có phải là con người không? Anh có phải là con người không?”

“Trả tiền!” Gã vẫn bất động.

Anh chàng tuổi trẻ gấp gấp đến mức ánh mắt đỏ ngầu, nên không nhìn thấy Hình Tuế Kiến đã di chuyển vị trí của đứa bé, tránh cho bé ngã xuống.

“Hình Tuế Kiến, anh... tại sao anh nhất định phải dồn ép tôi như thế? Anh ép tôi chết mới cam lòng sao?” Anh chàng tuổi trẻ chỉ ngón tay run rẩy về phía gã, “Anh... anh đừng chạm vào con tôi!”

Anh ta muốn cướp lấy đứa con, nhưng không dám ra tay tùy tiện vì sợ nguy hiểm tới bé.

“Hoặc trả tiền hoặc con anh chết.” Hình Tuế Kiến tỉnh bơ nói.

Gã vừa vào nhà thì phát hiện khắp phòng toàn là đồ chơi, anh chàng tuổi trẻ này thương con vô cùng.

“Súc sinh! Đừng làm con tôi chết, tôi chết, tôi chết!” Thần trí anh chàng tuổi trẻ bắt đầu điên loạn, “Tôi thành quỷ cũng không tha cho anh!”

Gần đây ai cũng ép anh ta phải trả tiền, nếu là con người đều điên lên hết. Cuối cùng, anh chàng tuổi trẻ sụp đổ như một cọng rơm yếu ớt.

Hình Tuế Kiến nhíu mày, gã cảm thấy tình hình hơi bất thường nhưng đã quá muộn. Một bóng người lao vút qua ban công...

“Pa, pa” Đứa bé rú rít cất tiếng gọi.

Xung quanh yên ắng đến dị thường.

Toàn thân Hình Tuế Kiến đều hóa đá.

Que Củi quá bất ngờ, anh ta trợn tròn mắt lê bước chân ra ngoài ban công, như thể không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đám thuộc hạ không ai dám thở mạnh, còn Que Củi cứng nhắc nhìn từ ban công xuống.

Thời gian lúc này như ngừng trôi. Bởi lẽ, khi Que Củi cúi người nhìn xuống mặt đất dưới lầu, anh ta thấy một vũng máu đỏ tươi đến chói mắt và cả đám đông kéo nhau tới xem.

“A, A Kiến, anh ta, anh ta nhảy lầu...” Que Củi bàng hoàng nói, “Hình như, hình như anh ta chết rồi...” Chẳng ai ngờ nổi sinh mạng của anh chàng trẻ tuổi lại mong manh, tâm lý thừa nhận sự việc lại bạc nhược đến vậy.

Cánh tay Hình Tuế Kiến rũ xuống một cách máy móc, còn đứa bé vô tư kia vừa được đặt xuống thì tích cực bò đi tìm cha mình.

“A Kiến, đừng rước phiền phức, chúng ta đi mau!” Que Củi lấy lại tinh thần và nhanh chóng kéo gã, thể nhưng gã vẫn đứng im bất động.

“Đây không phải là việc của chúng ta, do anh ta tự mình nhảy xuống!” Que Củi cố sức an ủi.

Tuy nhiên, ánh mắt của Hình Tuế Kiến vẫn nhìn chằm chằm ra ngoài ban công.

Có người nhảy lầu, có một mạng người do gã ép chết.

Là do gã bức tử.

Trong lòng gã vừa nhen nhóm lên một hy vọng duy nhất, nhưng dường như niềm hy vọng ấy đã bị số phận vô tình dập tắt.

...

Que Cui kiên quyết nháy mắt một cái với đám thuộc hạ, rồi nhanh chóng kéo gã thoát khỏi hiện trường.

97. Q.4 - Chương 11

“Cô gái, cô cũng là chủ nợ à?”

Cô dựa người vào vách tường với tư thế này đã lâu thật lâu.

Ở đây quả thật không hề an toàn.

Bên ngoài ‘căn nhà’ nơi cô và gã từng chung sống, thỉnh thoảng có đám người tới lui và ai nấy cũng đều hỏi cùng một vấn đề.

“Vâng, tôi cũng là chủ nợ.” Cô tê tái gật đầu thừa nhận.

Từ hôm gã nói sẽ kết hôn với Trần Ôn Ngọc, rồi bay qua Canada định cư để tránh phong ba, thì tâm trí cô luôn bất ổn.

“Anh ta thiếu cô bao nhiêu?” Đây là vấn đề mọi người quan tâm.

“Rất nhiều mà cũng rất ít.” Cô hoảng hốt trả lời.

“Đằng nào tôi cũng nhất định phải bắt anh ta trả tiền, nếu không trả thì kêu anh ta nhảy lầu đi!” Vài người dẫn đầu ầm ĩ.

Duy Đóa bỗng nhiên cúi kính. Tại sao mọi người đều cảm thấy chỉ có hai con đường để lựa chọn, một là nhảy lầu hai là bỏ trốn? Tại sao mọi người không cùng nhau chung sức vượt qua khủng hoảng này?

“Lợi nhuận cao luôn đồng nghĩa với rủi ro lớn. Ban đầu mọi người đem tiền bỏ vào đây thì chắc đã tính trước được tỷ lệ rủi ro rồi, bây giờ đâu cần ai nấy cũng giả vờ vô tội?” Cô không nhịn nổi mà cất giọng gay gắt.

Đám đông thở một hơi lạnh toát, chẳng ai dám tin lúc này còn có người đi nói giúp dân cho vay nặng lãi.

“Tôi nhận ra cô rồi, cô từng làm trong công ty bảo đảm!” Có người tinh mắt nhận ra cô.

Ngay tức khắc, cả đám đông nhốn nháo.

“Bọn tôi tới đòi tiền lương.” Tư Nguyên kịp thời can thiệp để cô tránh bị đám người kia ẩu đả và vội vào kéo cô đi.

Thế nhưng cô không muốn đi, mà vẫn tiếp tục đứng chờ dưới tòa cao ốc.

Hôm nay tấm rèm cửa sổ nhà gã vẫn khép chặt, trong phòng không bật đèn và dường như cũng chẳng có ai ở nhà.

Cô nhú chặt hàng chân mày, mở to đôi mắt nhìn lên căn hộ áp mái đến ngẩn người. Gã đi đâu? Lẽ nào gã thực sự ở chung với Trần Ôn Ngọc?

Những bóng đèn màu trắng bạc treo trên hàng cây xanh dưới tiểu khu nhấp nháy trông rất đẹp, nhưng cô đã không còn tâm trạng để thưởng thức.

Cô đứng ở nơi này rất muộn, muộn đến nỗi đám chủ nợ lũ lượt kéo đi và ngọn đèn của từng căn hộ đều dập tắt. Thế mà cô vẫn đứng yên đợi gã.

“Đóa, về thôi em.” Bên cạnh cô luôn có một người ‘ấm áp’ mà cô hằng khát khao lặng lẽ làm bạn.

Cô lắc đầu, ngoan cố lắc đầu: “Bọn em chưa chia tay, em không đồng ý thì anh ta không thể đối xử với em như thế!” Cô khẳng khái kiên trì.

Ai cho gã cái quyền tới là tới, đi là đi? Tại sao cô không có quyền được lên tiếng, được quyết định? Cô không muốn thừa nhận, cô từ chối thừa nhận, cô bị gã ruồng bỏ vì xã hội vô tình này, vì cuộc khủng hoảng tài chính tàn khốc này.

“Có việc gì thì mọi người cùng nhau vượt qua, không chỉ mỗi mình Trần Ôn Ngọc làm được!”

“Em yêu anh ta đến thế à?” Tư Nguyên thì thầm.

Thực ra không cần phải hỏi, cứ nhìn bộ dạng kinh hồn bạt vía của cô cũng đủ để chứng minh tất cả.

“Không, em không yêu anh ta! Em chỉ ghét cái cảm giác này, em ghét đến khủng khiếp!” Cô từ chối thừa nhận.

Cô ghét gã không đầu đội trời chân đạp đất như những người đàn ông khác, mà phải dựa vào một người đàn bà để bỏ trốn!

“Chúng ta về thôi, hôm nay Tiểu Lộng xuất viện, em đi vắng sẽ làm con bé sợ hãi.” Tư Nguyên phải đành lấy Tiểu Lộng ra để khuyên cô.

...

Vất vả lắm mới khuyên được Duy Đóa về nhà, nhưng tới gần nửa đêm thì phòng sát vách lại truyền tới tiếng đóng cửa.

Tư Nguyên không có cảm giác buồn ngủ nên đứng dậy, quả nhiên bóng cô đã bật tắt.

Anh gần như dễ dàng tìm thấy cô đứng dưới lầu nhà Hình Tuế Kiến, và rồi anh lại lặng lẽ làm bạn bên cô.

...

Ngày thứ hai, lại một buổi tối nữa.

Vào lúc 12 giờ sáng.

Đợi không được Hình Tuế Kiến, đám chủ nợ lũ lượt kéo nhau về. Ngoại trừ ăn cơm, uống nước, đi toilet, cô gần như không rời khỏi cổng tòa cao ốc.

“Đóa, chúng ta về thôi.” Tư Nguyên vẫn cất lời khuyên như cũ.

Cách chờ đợi này không phải kể sách lâu dài, Hình Tuế Kiến cố ý muốn trốn nợ thì chắc chắn gã sẽ không trở về.

Cô dường như không hề nghe thấy, vẫn dõi ánh mắt nhìn chăm chăm lên trên lầu, chờ mong ngọn đèn trên ấy lại thấp sáng.

“Đóa, em cần phải nghỉ ngơi!” Tư Nguyên kéo mạnh cô chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này, mọi động tác của Tư Nguyên bỗng khựng lại, men theo ánh mắt của Tư Nguyên, Duy Đóa cũng nhìn đắm đắm về phía đó.

Chỉ thấy nơi ấy đậu một chiếc xe SUV cách bọn họ không xa.

Gã đã về! Duy Đóa run rẩy, cô vội vàng muốn đi lên.

Ngoài dây dưa, tranh cãi thì cô chưa nghĩ ra cách nào để nối liền với gã, nhưng cô có một biện pháp ngốc nghếch nhất là dụ dỗ và bám lấy gã, không cho gã liên quan gì với Trần Ôn Ngọc nữa.

Tuy nhiên khi cửa xe bật mở, một đôi giày cao gót màu kem bước xuống và tiếp theo đó là vóc dáng cao lớn kia.

Duy Đóa sững sờ, đầu óc dần dần trống rỗng. Cô chỉ ngơ ngác nhìn Trần Ôn Ngọc thân thiết kéo cánh tay gã, hai người song song bước vào tòa cao ốc.

Gã không nhìn thấy cô.

Cô ngơ ngác ngó nhìn nơi mình từng sống suốt mấy tháng qua, nơi mà có lần cô nghĩ đây là nhà.

Lát sau, quả nhiên cửa sổ đã sáng đèn.

“Em chờ, em chờ người phụ nữ kia đi ra.” Cô miễn cưỡng duy trì trấn tĩnh, “Chỉ như vậy em mới có cơ hội nói chuyện với anh ta!”

Trong lòng cô cũng tự nhủ thầm, trước tiên cô nên bình tĩnh. Cô phải tỉnh táo để suy ngẫm nói cách nào để thuyết phục Hình Tuế Kiến tin tưởng vào tình hình của Ôn Thành, nói ra sao để thuyết phục Hình Tuế Kiến đừng trốn qua nước ngoài. Nếu bây giờ cô xông lên liều, Trần Ôn Ngọc gạt đầu xúi giục thì sẽ bất lợi cho cô, nên cô cần phải bình tĩnh.

“Tư Nguyên, anh về trước đi nhé?” Cô thấp giọng thỉnh cầu.

Tư Nguyên im lặng, lòng đau như dao cắt nhưng anh vẫn gạt đầu: “Anh chờ em trước cổng tiểu khu.”

“Đừng...” Cô muốn nói gì đó nhưng Tư Nguyên không cho cô có cơ hội cự tuyệt mà xoay gót rời đi.

Cô đành xoay người lại, nhưng lần này cô hoàn toàn kinh ngạc.

Ngọn đèn bên cửa sổ kia đã tắt ngóm.

Mười giây sau, sắc mặt cô bắt đầu tái nhợt. Sao bọn họ lại có thể tắt đèn?

“Không đâu, không đâu!” Lúc này, sự bình tĩnh trong cô đã tan thành mây khói, cô chạy vội vào tòa nhà.

Duy Đóa chưa bao giờ biết, thời gian chờ đợi thang máy chạy lên từng tầng càng lâu thì càng bị dày vò khôn khổ.

“Đình.” Cửa thang máy chưa kịp mở hết, cô đã lao nhanh ra ngoài.

“Hình Tuế Kiến, anh ra đây cho tôi!” Cô bấm chuông, phần nộ dùng sức đập cửa.

Thế nhưng bên trong vẫn im lìm không có người mở cửa, như thể hai người vai kề vai đi vào ban nãy là do ảo giác của cô mà ra.

Kiều Duy Đóa sức nhớ mình có chìa khóa nhà, cô chẳng hề do dự gì mà lập tức dùng nó mở cửa.

Lầu một tối đen và vắng lặng, lầu hai cũng thế. Tuy nhiên, nếu cẩn thận thì có thể nghe được tiếng phụ nữ rên rỉ yếu ớt.

Sắc mặt Kiều Duy Đóa tái nhợt, hai tay kìm không được cơn run và đầu óc rối tung. Cô theo bản năng đi về phía phát ra âm thanh ấy từng bước từng bước một.

Cửa không khóa nên cô đẩy ra dễ dàng. Cô chạm vào góc tường, sau một tiếng ‘tách’ thì cả căn phòng ư ảm bỗng trở nên sáng rực.

Tiếp đó là cảnh trí trong phòng, một đôi nam nữ trần truồng hỗn độn. Hình Tuế Kiến đang đè trên người Trần Ôn Ngọc...

Đôi gò má cô bỗng trắng bệch và chợt hiểu ban nãy mình vừa nghe thấy âm thanh gì.

Hình Tuế Kiến nhanh chóng lấy chăn phủ lên người Trần Ôn Ngọc, rồi kéo cái khăn tắm quấn ngang người mình. Gã lạnh lùng quay lại nhìn chằm chằm sắc mặt thê thảm của cô, như thể đang khiển trách cô thiếu lịch sự.

“Đây là giường của tôi.” Duy Đóa nhìn Trần Ôn Ngọc chòng chọc, đầu óc cô trống rỗng và thậm chí chẳng biết mình đang nói gì.

“Anh chưa nói rõ với cô ta sao?” Trần Ôn Ngọc ôm chần, không thèm nhìn cô mà thanh nhã ngồi dậy hỏi Hình Tuế Kiến.

Duy Đóa thấy trên ngón tay Trần Ôn Ngọc đeo một chiếc nhẫn kim cương, nó sáng lấp lánh dưới ngọn đèn vàng, làm ngón tay thon thả của Trần Ôn Ngọc trông càng thêm xinh đẹp.

Chiếc nhẫn kim cương kia nhìn thật quen mắt.

“Đó là nhẫn của tôi.” Trong phòng mở máy điều hòa rất lạnh, đôi tay Duy Đóa co rút như thể không thắng nổi độ rét.

“Chẳng phải cô không đeo nó ngày nào à?” Trần Ôn Ngọc cười nhẹ, nói một câu hai nghĩa, “Nó vẫn chưa bao giờ thuộc về cô.”

Trái tim cô đập thành thịch. Không! Không phải như thế!

Vòm ngực trần trụi của gã, đôi chân thon thả của Trần Ôn Ngọc, tất cả những thứ ấy đã làm mắt cô đau xót.

Hình Tuế Kiến đứng dậy, ánh mắt gã rũ xuống tới sầm và gã bước từng bước về phía cô.

Bốp, cô vung tay về phía gã. Một cái tát rất mạnh, một cái tát dùng hết nổi cảm hờn.

“Đó là giường của tôi, nhẫn của tôi!” Cô kiên quyết lặp lại, nhưng không kìm chế được đôi vai run rẩy.

Gương mặt gã hiện ra năm dấu tay đỏ ửng, gã không nói gì mà lôi cô đi thẳng ra ngoài chẳng chút thương tiếc.

Duy Đóa khẳng khái cầm cự bước chân, cô cố hết sức để thoát khỏi sự kiềm chế của gã. Thế nhưng sức gã quá mạnh, hơn nữa gã chẳng quan tâm cô có bị thương hay không, mà lôi cô từ phòng ngủ ra tới cầu thang rồi đẩy thẳng xuống lầu.

Cô muốn kiêu ngạo, nhưng cô bắt đầu khóc, một tiếng khóc thảm thiết không thể nào gắng gượng nổi. Cô bị tổn thương, tổn thương nặng nề.

Cánh cửa nhà bật mở và gã đẩy thẳng cô ra ngoài.

Ầm một tiếng, cánh cửa nhà đóng kín trong vô tình và tàn nhẫn. Suốt quá trình, gã chẳng thém nói với cô một câu.

“Hình Tuế Kiến, anh đừng vất cả an bài cảnh tượng này, tôi sẽ không mắc mưu, tôi sẽ không mắc mưu!” Tiếng cô đập cửa đùng đùng.

Cô sẽ không mắc mưu sao? Thực sự không mắc mưu sao? Nhìn thấy bọn họ trần trụi quần quýt trên chiếc giường cô đã từng nằm, mà cô cảm thấy lòng mình rạn vỡ.

Cách cánh cửa sắt, vẻ mặt gã vẫn không biểu lộ cảm xúc. Đây là lần đầu tiên gã thấy cô khóc đến thảm thiết như vậy.

Cô khóc mãi, khóc mãi, khóc đến lặng lẽ nhưng nước mắt vẫn rơi tí tách. Cô đau quá, cô thực sự đau đớn quá. Cô không thể nào tiếp tục phủ nhận hoặc lừa dối bản thân mình, cái cảm giác mãnh liệt này không phải là tình yêu.

Rốt cuộc gã lại kéo cửa ra.

“Đừng tới tìm tôi nữa, ngày mai tôi đi Canada rồi.” Gã nhìn cô chằm chằm, gần từng chữ lạnh lùng: “Tôi và Ôn Ngọc mới kết hôn, tối nay là đêm tân hôn của chúng tôi, xin cô hãy về cho, đừng đứng ở đây phá hư bầu không khí!”

Nghe gã nói thế, cô vừa khóc vừa cười, nói: “Tôi không tin!”

Gã im lìm đi vào nhà, một phút sau, trên tay gã cầm một quyển sổ màu đỏ.

“Cô muốn tự mình mở ra xem không?” Gã lãnh đạm hỏi.

Trên quyển sổ màu đỏ ấy ghi năm chữ rõ ràng: Giấy đăng ký kết hôn.

Kiều Duy Đóa mở mắt đưa mắt từ từ tập trung vào tiêu cự, rồi cô bật cười thê lương, một tiếng cười như tiếng lòng vụn vỡ.

Cô đứng thẳng thắt lưng, quét khô dòng lệ, ngưỡng mặt lên cao, dùng kiêu ngạo ngụy trang ình lần nữa, rồi gần từng chữ: “Không cần, tôi tôn trọng sự lựa chọn của anh, dấu rằng tôi – xem – anh – chẳng – ra – gì!”

Gã vẫn không có bất kì phản ứng nào, như thể mọi lời nói của cô đều vô nghĩa và chẳng ảnh hưởng gì đến gã.

Cô hết hy vọng nên cô đành bỏ cuộc.

“Tôi không nói tạm biệt và cũng chẳng chúc anh tân hôn vui vẻ, nhưng tôi chúc anh thuận buồm xuôi gió!”
Kiều Duy Đóa xoay gót, đi từng bước vào thang máy.

Bây giờ bước chân cô không còn chông chênh, không còn mong ai đuổi theo, và cũng chẳng còn vì ai mà nhục nhã đến mất cả kiểm soát.

Gã dựa vào cánh cửa nhìn cô khuất bóng, nhìn thang máy từ trên lầu cao xuống thành lầu một.

“Tạm biệt.”

Kiều Duy Đóa, tạm biệt em.

98. Q.4 - Chương 12

“Tôi không cần!” Cô đứng thẳng lưng đi về phía trước trong vô thức.

Lần này cô không mắng chửi, không phẫn nộ. Cô bỗng thấy cả một chút cảm xúc mình cũng không thể biểu lộ, trái tim cô dường như hết bị nhồi rồi bị bóp, trống trải và tan hoang.

Cô đi lâu thật lâu, lâu đến nỗi đôi chân trên đôi giày cao gót đã tê rần nhưng cô vẫn không có tri giác. Cuối cùng, cả người cô bất thành linh ngã xuống.

Một đôi tay ấm áp vội vàng đỡ lấy cô, trong ý thức mơ hồ, cô thấy có gương mặt ấy vô cùng lo lắng. Tiếp theo mọi thứ đều mờ mịt, cô chỉ biết anh ta đưa cô đi gặp bác sĩ.

Sau cơn tất tả ngược xuôi, cô được đưa về một nơi mềm mại ấm cúng. Thế nhưng, cô lại chẳng hề có cảm giác ấm áp nào.

Cô nằm thấy ác mộng, trong giấc mơ hỗn loạn ấy có một cặp nam nữ trần truồng lúi thối, còn cô đứng trên lầu cao, dưới chân là vùng đất lạnh sẵn cứng, rồi một giây sau cô đã trượt chân ngã xuống. Cô thật kiên cường, lúc trượt chân cũng không khóc lóc mà chỉ run rẩy liên tục. Suốt đêm đó có một đôi tay cầm chặt lấy tay cô, xót xa vì sự đau đớn và đè nén của cô.

“Không sao cả, Đóa Đóa, em hãy kiên cường lên!” Anh muốn gởi hết sức mạnh cho cô.

Sáng hôm sau, cô tỉnh dậy trong hương thơm ngào ngạt của vị cháo.

Đầu cô rất nặng và rất đau. Cô liếc nhìn xung quanh, mọi thứ nơi đây đều có màu xanh đậm nhưng không phải phòng của mình. Cô không kinh hoàng mà ngược lại cảm thấy nhẹ lòng.

“Chị hai, cảm ơn chị đã chúc mừng em... Khi nào thì đưa cô ấy về hả?... Chuyện đó tính sau đi...” Cô nghe thấy anh đang nhỏ giọng nói chuyện điện thoại trước cửa.

Anh có tin gì tốt ư?

Anh nói sơ sài vài câu rồi cúp máy, nhưng không đầy vài giây sau điện thoại lại đổ chuông.

“Có chuyện gì? Ừ, đúng, tớ đậu cuộc thi Tư pháp rồi... Tớ biết hôm tan tầm ba ngày trước...” Dường như anh bị bạn bè trách cứ vài câu đại loại là sao mà giấu kỹ thế.

Tư Nguyên cúp máy rồi nhẹ nhàng đẩy cánh cửa khép hờ ra, thấy cô thức giấc thì anh giật mình.

“Xin lỗi, anh đánh thức em hả?”

“Việc vui thế này mà sao lâu rồi cũng chẳng nói với em?” Cô khẽ kéo khóe môi, thật lòng vui mừng cho anh.

Tư Nguyên lặng thinh, đáng lẽ cô nên là người biết đầu tiên. Sau khi nhận được tin, anh gọi điện thoại cho cô liên tục nhưng tiếc thay cô lại không bắt máy. Anh tới bệnh viện gặp cô, thì đáng về mặt hồn lạc phách của cô khiến anh chẳng biết làm sao để mở miệng. Tiếp đó, anh muốn tâm sự thì bị cô cự tuyệt.

“Lục Tư Nguyên, chúc mừng anh thi đậu.”

“Ừ.” Thế nhưng anh chẳng tài nào vui nổi, bởi vì, nhìn cô đau đớn đến muốn khóc cũng không được thì kết quả này đối với anh đã hóa thành vô nghĩa.

“Em nằm ở đây rồi hồi tối anh ngủ ở đâu?”

“Anh ngủ trên sofa.” Anh đang nói dối, bởi thực ra anh đã thức trắng đêm.

“Anh xin lỗi vì không đưa em về nhà.” Tư Nguyên cất lời xin lỗi.

Duy Đóa lắc đầu, “Không, em nên cảm ơn anh mới đúng.” Cô cũng sợ bộ dạng của mình sẽ làm Tiểu Lộng khiếp sợ.

Tư Nguyên đi lên sờ trán cô: “Còn nóng một chút, bác sĩ bảo em mệt nhọc quá mức.” Cô đứng suốt đêm trước cửa nhà Hình Tuế Kiến, người sắt cũng gục ngã chứ huống gì... cô bị đả kích quá độ.

Cô lặng thinh, cô không muốn hồi tưởng về đề tài kia nữa.

“Em muốn uống một ly bia... và tán gẫu không?” Từng bị cô từ chối nên anh có vẻ dè dặt.

Biểu hiện của cô rất bình tĩnh, vì quá mức bình tĩnh nên cả cảm xúc cũng bị đè nén không để bộc lộ, mới khiến anh sầu lo.

Anh bắt buộc phải hỏi, đáng về lúc cô đi từ tiểu khu ra trông thật trống rỗng, thần trí rời rạc tới mức làm anh hoảng sợ.

Cô mỉm cười, mới sáng sớm mà uống bia nổi gì? Đáy mắt anh đọng đầy xót xa, dịu dàng và bao dung, khiến sự cay đắng đè nén trong cô dần tan rã.

“Anh ta và Trần Ôn Ngọc kết hôn rồi, họ sắp đi Canada.” Cô nói ngắn gọn, tận lực né tránh cảnh tượng khốn khổ kia.

Tư Nguyên trầm mặc, bởi vì anh không hề bắt ngờ, chẳng qua anh không biết nên mở lời với cô bằng cách nào.

“Hóa ra, mất hết kiêu ngạo thì em cũng chẳng còn gì.” Đôi môi cô khẽ nở nụ cười.

Nụ cười của cô khiến trái tim Tư Nguyên đau buốt.

“Anh xin lỗi.” Anh nói lời xin lỗi.

Cô ngờ ngàng, “Tại sao anh lại xin lỗi?” Người cần xin lỗi cô không phải là anh.

“Anh xin lỗi vì ngay từ đầu anh không giữ chặt lấy em.” Do đó mới khiến cô đau khổ như bây giờ.

Anh mãi nhớ tới cái đêm Trung thu kia, cô hỏi anh vì sao không thể chìa tay kéo cô một lần? Vì sao... không thể yêu cô?

Duy Đóa cười nhẹ: “Không sao, tại số phận em hẩm hiu thôi.”

Nhiều năm nương tựa đã chuyển hóa thành thứ tình cảm nhẹ nhàng, nhưng hiện thực khiến người ta phải dừng bước. Sau đó cô gặp phải thứ lửa cháy hừng hực, nhưng đây lại là một liều thuốc độc.

Cô che giấu mọi cảm xúc, thậm chí lấy nụ cười nhẹ để xoa dịu nỗi bi ai, làm sống anh lòng cuộn cuộn. Anh xót xa vuốt gương mặt tươi cười của cô: “Em đừng cười, lúc khó chịu thì hãy khóc đi.”

Cô lắc đầu: “Em khóc trông ngốc lắm... Nước mắt đâu thể thay đổi được điều gì? Chỉ làm người ta khổ sở thêm thôi...” Cô khóc đến rạn vỡ mà vẫn bị Hình Tuế Kiến vô tình đẩy ra khỏi cửa.

Nếu có thể lặp lại, cô nhất định sẽ thật kiên cường, sẽ không đại dột đập cửa, sẽ không ném lòng tự trọng nói mình không tin, sẽ không mắc mưu.

Rốt cuộc Tư Nguyên không tìm được nỗi đau lòng mà ôm lấy cô, “Đóa, đến với anh nhé?” Trong cơn xúc động, anh đã thốt ra câu thổ lộ này.

Cô giật mình.

“Có lẽ mối tình này không long trời lở đất, nhưng sẽ không có đau khổ và nước mắt.” Mai này, anh sẽ dùng hết sức để quý trọng cô.

Hóa ra, trải lòng cũng không quá khó.

Cô im lặng vài phút rồi gượng gạo nói: “Em rất mệt...”

Cô đang từ chối ư?

“Hứa với anh, em hãy suy nghĩ thật kỹ, được không?” Lần này anh không muốn từ bỏ, bởi vì anh không muốn thấy vẻ đau thương của cô.

Cô vẫn trầm mặc.

“Vâng.” Cô mệt mỏi nhắm mắt.

Hiện giờ lòng cô rất u ám, không thể nghĩ được điều gì.

Tư Nguyên im lặng, anh lo lắng phủ tay lên vàng trán cô, trên đó vẫn còn âm ỉm.

“Anh xin phép cơ quan rồi, hôm nay anh ở nhà với em.” Anh lo lắng nói.

Cô vẫn trầm mặc, bây giờ mình yếu đuối vô cùng, nếu có người ở bên cạnh thì chắc cô sẽ cảm thấy khá hơn.

Cô im lặng dựa vào thành giường, còn anh lên mạng để cô được thanh tịnh và không hề quấy rầy.

Anh kiểm tra hòm thư. Tuy rằng anh đã xin phép nghỉ nhưng lúc này là thời điểm khó khăn, công việc không thể trì hoãn.

Anh cẩn thận đọc lá mail danh sách đặt vé máy bay đi quốc tế của cơ quan xuất nhập cảnh, mới đọc vài trang thì đụng phải một cái tên làm cả người Tư Nguyên đều cứng đờ. Anh vội vàng gõ vài chữ lên bàn phím, quả nhiên trên màn hình lập tức hiện ra vài dòng tin tức.

“Đóa, anh phải tới cơ quan một chút.” Tư Nguyên vội vã thu dọn cặp công văn.

Hành động bất chợt của anh làm Duy Đóa thấy kỳ lạ, “Đã xảy ra việc gì?” Chẳng phải anh nói sẽ ở nhà với cô sao?

Từ chỗ cô ngồi vừa khéo có thể nhìn thấy màn hình laptop anh chưa kịp đóng, sau đó Duy Đóa cũng cứng đờ.

Trang web trên máy của anh hiện ra danh sách xuất cảnh đi Canada hôm nay gồm bốn người, mà cả bốn người đó cô đều quen biết.

“Trong danh sách xin xuất cảnh có tên của Lâm Dục Sài, anh nghi ngờ bốn người họ cố tình bỏ trốn! Anh phải tới cơ quan một chuyến để xin công văn cấm bọn họ xuất cảnh!”

99. Q.4 - Chương 13: Chương 13

“Không phải anh nói ở sẽ nhà với em à?” Đàn ông ai cũng thích khoác lác và lừa dối, việc không làm được thì đừng khiến người ta phải hy vọng.

Tư Nguyên mới đi vài bước thì khựng lại, anh thở dài quay về vuốt nhẹ mái tóc cô.

“Anh gọi Tiểu Lộng tới ngồi với em nhé? Nhiều lắm là hai giờ anh sẽ có mặt ở nhà.” Anh nhẹ giọng cam đoan.

Cô ngoảnh mặt đi: “Em không muốn Tiểu Lộ thấy vẻ xơ xác của mình bây giờ.”

Quan trọng nhất là, cô rất sợ lúc này Tiểu Lộ sẽ nhắc tới chữ ‘ba’.

Tư Nguyên đấu tranh tư tưởng: “Vậy anh kêu Thường Hoan đi làm trễ một chút, để cô ấy ở nhà với em nhé, được không?”

Thế nhưng cô lại nhìn anh chằm chằm, nói nghiêm túc: “Không, em muốn anh ở nhà với em!”

Tư Nguyên kinh ngạc, xưa nay Duy Đóa luôn sống bằng lý trí, trước giờ cô chưa từng ‘quấn’ lấy anh kiểu này. Suốt nhiều năm qua, dù hai người ‘nương tựa lẫn nhau’ nhưng Duy Đóa cũng chưa một lần ‘tùy hứng’ bảo anh nhất định phải ở bên cô. Lẽ nào vì thất tình mà khiến cô thấy lẻ loi? Anh âm thầm bất an, nhưng nhìn mãi vẫn không nhận ra điều bất thường.

Bầu không khí hơi ngưng đọng.

Duy Đóa rũ mắt xuống: “Tư Nguyên, thực ra có một thời gian em đã lặng lẽ thích anh.”

Lời của cô khiến Tư Nguyên giật mình chấn động.

“Em có rất nhiều thiếu sót, trên lưng lại gánh vác trách nhiệm nặng nề, đâu em có thích anh cũng không dám đeo đuổi.” Cô ngước mặt lên nhìn anh, “Dù trong lòng em đã từng vô cùng hy vọng anh có thể đưa tay kéo em một lần, chỉ cần anh dứt khoát nói một câu thì em sẽ không hành động theo cảm tính.”

Cô đã từng vô cùng hy vọng được anh thổ lộ, nhưng đợi mãi vẫn không thấy. Bây giờ mọi thứ đã thành vô nghĩa thì anh lại nói.

“Anh xin lỗi.” Tư Nguyên nghẹn lời.

Vốn dĩ bọn họ có thể thật ngọt ngào hạnh phúc, vì anh suy trước nghĩ sau, vì anh ích kỷ và yếu đuối mà bỏ lỡ mất cô.

Cô lắc đầu, nói: “Em không oán hờn gì anh, là do duyên phận chúng ta quá mỏng. Nhưng bây giờ em đang trong thời gian khổ sở nhất, anh có thể ở bên em được không?”

Tư Nguyên nắm lấy tay cô, cô đã nói như vậy thì làm sao anh có thể bỏ cô mà đi?

“Em tới cơ quan với anh nhé?” Anh đề nghị.

Duy Đóa sững sờ.

“Anh chỉ đưa một công văn cho lãnh đạo đóng dấu ký tên, nhanh lắm!”

Đôi môi cô bắt gặp nở nụ cười khổ sở, cô quên mất Tư Nguyên là người nặng lòng trách nhiệm.

“Được.” Cô gật đầu, nếu cô còn ngăn cản anh nữa thì đúng là quá vô lý.

Duy Đóa còn sốt nhẹ nên lúc ngồi trên xe, bước chân cô vẫn có vẻ chông chênh.

Anh lái xe, còn cô nhìn ngoài cửa sổ ngắm cảnh sắc ven đường.

Cô hoàn toàn im lặng, chẳng biết đang nghĩ gì. Tư Nguyên vừa lái xe, vừa chốc chốc xoay qua nhìn cô. Vẻ mặt thẫn thờ của cô khiến anh cảm thấy quá đáng lòng.

Khoảng hai cây số nữa thì tới cơ quan của anh, rốt cuộc cô cũng phá vỡ sự yên tĩnh bằng giọng nói rất nhẹ.

“Tư Nguyên, hãy cho bọn họ đi đi.” Tiếng cô rất khẽ, nặng nề mà vô lực.

Tư Nguyên kinh ngạc.

“Nếu anh ta cảm thấy bỏ đi mới có thể sống sót, vậy thì mình cần gì phải cản trở?” Khóe môi cô buông giọng mỉa mai, đó là biểu cảm sau khi cô bị tổn thương nặng nề.

Tư Nguyên trầm mặc một lát rồi nói: “Không thể được.” Việc này không phải là vấn đề xung đột tình cảm đơn giản.

“Làm vì em được không?” Cô tĩnh lặng hỏi.

“Đóa, anh ta không xứng để em làm những việc này.” Tư Nguyên nhú mày.

Một gã đàn ông đã làm tổn thương cô nghiêm trọng, thì thực sự không đáng để cô phải trả giá. Thứ cảm giác này quá tồi tệ, bởi lẽ dường như cô đang yêu gã đàn ông kia tha thiết.

Vậy mà khi nghe xong cô lại mỉm cười: “Trông em giống Thánh Mẫu lắm sao? Em không phải vì anh ta mà em vì bản thân mình!”

Giọng cô chứa đầy căm thù: “Để anh ta và Trần Ôn Ngọc ra nước ngoài đi, em không muốn gặp lại anh ta nữa!” Cô nói không nói tạm biệt, là bởi từ nay cô không muốn thấy người đàn ông đó nữa.

Tư Nguyên khựng lại vài giây, biểu hiện của cô không giống như đang nói dối.

“Đóa, anh xin lỗi, đây là chức trách của anh.” Tư Nguyên bất đắc dĩ nói lời xin lỗi.

Cô cứng đờ và tiếp tục im lặng.

Qua hết giao lộ này là sẽ tới Cục Bảo hộ lao động.

“Tư Nguyên, em khát nước, em muốn uống sữa tươi.” Cô nhìn về phía trước, nhỏ giọng yêu cầu.

Tư Nguyên vội vàng dừng xe trước quán sữa cách đó không xa. Anh quên mất là cô còn sốt nhẹ, chắc trong người cô còn khó chịu lắm. Lúc này đi ra ngoài gấp quá nên anh quên cầm theo bình trà nóng cho cô.

“Anh đi mua sữa cho em, em muốn uống sữa có đường hay sữa trứng?” Anh hỏi.

“Em muốn uống sữa trứng nóng.” Cô cười nhẹ, nụ cười trong trẻo của cô khiến người ta mờ mắt.

“Được, anh sẽ quay lại ngay.” Tư Nguyên dứt khoát buộc mình phải thu hồi ánh mắt, rồi xoay gót đi vào quán sữa.

Qua cửa sổ xe, cô nhìn chòng chọc Tư Nguyên đang trả tiền bên trong, và cô từ từ đẩy cửa xe ra.

Mùa này ít ai uống sữa nóng, Tư Nguyên đang chờ nhân viên cửa hàng hâm ly sữa trong lò viba mà không phát hiện, cô đã rời khỏi phạm vi tầm nhìn của anh.

Cách đó hơn mười mét là khu vực đèn đỏ dành cho người đi bộ. [1]

[1] Loại đèn này cũng nằm ngay ngã tư giống như đèn xanh đỏ dành cho xe ô tô, nhưng nó to hơn (thường có hình vuông) và biểu hiện hình bàn tay, bàn tay đỏ thì người đi bộ dừng lại và bàn tay xanh thì người đi bộ đi qua.

Cô đứng giữa đường, ngửa đầu dõi đôi mắt trống rỗng lên nhìn bầu trời cao vời vợi. Hôm nay trời trong nắng ấm, ánh dương sáng lạn.

Đèn đỏ trên vỉa hè vừa sáng lên, cô từ từ di chuyển bước chân...

Đèn xanh dành cho dòng xe cộ bật sáng, các tài xế đua nhau đạp chân ga.

Tư Nguyên cầm ly sữa nóng hồi từ cửa hàng đi ra, anh sửng sốt khi thấy xe mình trống trơn, anh vội nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng cô.

Đột nhiên tốc độ bước chân cô nhanh hơn. Và ‘ầm’ một tiếng, cô bị một chiếc xe phóng tới đụng văng ra xa mấy mét.

“Đóa!” Tận mắt thấy cảnh tượng khiếp đảm này, Tư Nguyên vút ly sữa trong tay chạy điên cuồng về phía cô.

Đau quá! Hô hấp cô rời rạc, cô muốn đứng dậy nhưng vẫn ngã xuống, mỗi lần hít thở cơ thể đều đau như muốn nứt toạc.

Tên tài xế lái xe gây tai nạn khiếp vía ngồi im trong xe, đưa tay run rẩy quay số tổng đài 120, rồi sau đó gọi qua công ty bảo hiểm.

Tư Nguyên quỳ gối trước mặt cô, đôi tay run bần bật. Anh sợ cô chết, nhưng thật may là cô chỉ bị thương.

“Em... tại sao em lại làm chuyện điên rồ này?” Anh không ngờ, anh thực sự không ngờ một Duy Đóa trông cứng cỏi là thế mà đi coi thường mạng sống.

Duy Đóa không thể ngồi dậy nổi, cô đưa tay trái ôm lấy cánh tay phải chậm chậm lắc đầu. Mỗi một cử chỉ đều khiến cô đau đến gần như xương cốt gãy vụn.

“Không phải em coi thường bản thân, em chỉ... choáng váng đầu óc và bất cẩn...” Cô cố hết sức để nói, “Bé em lên... em xin lỗi.... Mặc dù anh còn chức trách phải làm nhưng chắc anh... anh nên đưa em tới bệnh viện trước, em đau quá...” Cô không thể và không cách nào gây khó xử cho anh, nên cô đành làm khó xử bản thân mình.

Dường như Tư Nguyên hiểu được điều gì đó, lòng anh đau như dao cắt, hai mắt đỏ bừng, gất giọng: “Kiều Duy Đóa, sao tính tình em lại dữ dội đến vậy?” Muốn tự sát thì cắt cổ, muốn ngăn cản anh tới cơ quan thì đụng xe, cô là người phụ nữ ‘đáng sợ’ như thế sao? Cô ‘đáng sợ’ tới nỗi anh đau xót.

Cô mỉm cười, một nụ cười thâm trầm: “Có phải làm vậy khiến người ta rất ghét?”

Những giọt lệ không kiềm chế nổi của Tư Nguyên bỗng chực trào: “Đúng, thật khiến người ta chán ghét! Anh đưa em tới bệnh viện trước!”

Anh vội vàng vươn tay đỡ cô, nhưng chỉ một động tác đơn giản ấy cũng khiến cô đau tới ngạt thở, mồ hôi túa ra đầm đìa.

Tư Nguyên sợ tới mức toàn thân căng cứng, đỡ cô cũng không được, mà không đỡ cô thì anh chẳng nỡ để cô nằm trên mặt đường.

Nằm trở lại trên đất lần nữa, cô bỗng bật cười. Cô thật thất bại, cô biến một người luôn dịu dàng điềm tĩnh như Tư Nguyên trở nên nóng nảy.

“Tính nết em xấu xa, không thể dịu dàng như Trần Ôn Ngọc, nên mới làm người ta ghét bỏ, mới khiến đàn ông khó chịu...” Cô cười nhàn nhạt, “Nhưng đây chính là em... là bản chất chân thực của con người em... Em cũng muốn sửa đổi, cũng uốn nắn mình tốt hơn, dễ thương hơn... Để xứng đáng được yêu thương, thế nhưng muốn thay đổi thật quá gian nan...” Mọi người đều nói ‘giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời’, muốn cô vứt bỏ mô tính tình thói tha kia thì thật sự quá khó.

“Em không cần sửa! Anh chịu đựng được bởi vì anh quan tâm em!” Tư Nguyên xót xa cắt ngang lời cô, “Lúc đầu anh quen em, em cũng có kiểu cách này, em không cần thiết vì bất cứ kẻ nào mà thay đổi!” Nước mắt anh rơi trên mu bàn tay cô.

Hóa ra cũng có người nói cô không cần sửa chữa, hóa ra trên thế giới này còn có người chịu được khuyết điểm của cô.

Cô dùng nụ cười yếu ớt che dấu nỗi bi ai: “Tư Nguyên, bây giờ anh có muốn kéo em một lần không?”

Cô đã nằm sâu dưới đáy vực, anh có thể kéo cô lên được không? Cảm giác đau thương, trống trải có thể làm người ta nổi điên, cô muốn được cứu vớt.

“Em yên tâm, lúc này bất kể em ở đâu anh cũng sẽ kéo em lên!”

Cô mỉm cười, nhưng vẫn là nụ cười thờ ơ.

Bấy giờ trên đỉnh đầu bọn họ có tiếng máy bay lao vút qua, cô bàng hoàng đưa mắt nhìn theo nơi rất nhanh đã biến thành đốm đen nhỏ xíu.

Cuối cùng cô nói: “Nếu có người tình nguyện xin phép chăm sóc em, nội trong vòng hai tuần, em tin mình sẽ cảm động, sẽ nhận anh ấy làm bạn trai...”

...

Ngày 30 tháng 9 năm 2011, Kiều Duy Đóa bị nứt xương bả vai phải phẫu thuật khẩn cấp.

Ngày 10 tháng 10 năm 2011, khi Kiều Duy Đóa xuất viện, Tư Nguyên lấy thân phận bạn trai để ở bên cạnh cô. Cùng ngày, vở kịch cuộc khủng hoảng tài chính ở Ôn Thành xuất hiện sự biến đổi lớn.

Dưới sự can thiệp của chính phủ, chủ tịch Hồ X Lâm của tập đoàn sản xuất mắt kính X Thái – người đã bỏ trốn qua Mỹ để lánh nạn – đã quay trở về Ôn Thành.

Ngay sau đó, chính phủ đã đưa ra nhiều hạng mục giải quyết khủng hoảng nợ nần cho các doanh nghiệp. Trong đó yêu cầu các ngân hàng không thoái vốn, giảm áp lực cho vay và thành lập ‘quỹ cứu trợ chuyển dịch tái cơ cấu doanh nghiệp’. Lên kế hoạch bơm vốn, đầu tư cổ phần, thu mua tái cơ cấu, trợ giúp các công ty hoạt động tốt vượt qua cửa ải khó khăn, giúp chính phủ giải quyết các nguy cơ về khoản nợ rủi ro...

Từ Tết Trung thu tới giữa tuần lễ Quốc khánh, chỉ vãn vện trong vòng một tháng mà toàn bộ Ôn Thành chẳng khác gì một phòng xông hơi.

Mặc dù tới tháng 10, Ôn Thành vẫn còn u ám nhưng dưới sự hỗ trợ kịp thời của chính phủ, tình hình kinh tế đã có xu hướng ổn định và cuộc khủng hoảng đã tạm thời lắng xuống.

100. Q.4 - Chương 14

Đêm giao thừa ngày 22 tháng 1 năm 2012. Trung tâm mua sắm Intime.

“Tư Nguyên, anh nói xem em nên mua gì thì được?” Kiều Duy Đóa và Tư Nguyên cùng nhau đi dạo trung tâm mua sắm.

Lục thẩm phán mời cô tham dự đêm giao thừa, ngụ ý của bữa tiệc gia đình này làm Kiều Duy Đóa khó tránh khỏi căng thẳng.

“Em đừng lo, bọn mình chuẩn bị quà cho ba mẹ anh thôi, còn mấy bà chị thì miễn.” Tư Nguyên trấn an cô.

Cô nhú mồm: “Lo đủ nghi thức em vẫn thấy dễ chịu hơn.”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô khiến Tư Nguyên rất vui mừng: “Đóa, cảm ơn em.”

Cô nhìn anh, chẳng hiểu tại sao bỗng dưng anh lại nói cảm ơn.

“Cảm ơn em đã tới tham dự bữa tiệc, cảm ơn em đã mua quà cho ba mẹ và các chị gái của anh, cảm ơn em... đã vì anh mà nỗ lực, vì anh mà hết lòng...” Từ ngày hẹn hò tới giờ, Tư Nguyên cảm nhận được cô đối với mối quan hệ này chưa từng chiều lệ, mà là sử dụng mọi tình cảm chân thành.

Anh quả thực rất may mắn.

“Có gì mà cảm ơn chứ!” Bị anh cảm ơn chính thức như vậy khiến Kiều Duy Đóa rất ngại ngùng.

Nếu muốn nói cảm ơn, thì người đó hẳn là cô. Cô và Tư Nguyên hẹn hò so với các cặp đôi khác thì thiếu lửa yêu đương, nhưng lại đông đầy quý trọng. Rất nhiều chuyện Tư Nguyên đã thả chậm bước để chờ cô, và cô cũng luôn lấy cảm nhận của anh làm tiền đề.

Bây giờ cô đang làm những việc mà vốn dĩ một người bạn gái nên làm. Cô và Tư Nguyên đã qua cái tuổi vui đùa, nên trong quá trình hẹn hò nhất định phải chú ý tới vài vấn đề chi tiết.

“Em muốn qua bên kia xem xe đồ chơi chạy bằng điện có điều khiển từ xa.” Cô chỉ về phía trước.

Chị cả của Tư Nguyên có cậu con trai ba tuổi, cô đã nghĩ ra món đồ chơi khá thích hợp. Còn chị hai anh thích làm đẹp nên cô sẽ tặng kem dưỡng da.

“Được.” Tư Nguyên tự nhiên nắm lấy tay cô.

Anh không để cô chịu nhiều áp lực, nhưng hình thức hẹn hò giữa các đôi lứa nên có thì bọn họ vẫn làm theo.

“Anh nói cái này đẹp hay cái này đẹp hơn?” Đứng trước kệ hàng, cô giơ hai chiếc ô tô đồ chơi lên cho anh xem.

Chỉ một động tác đơn giản mà cơ bắp trên bả vai cô co rút, khiến cánh tay phải của Duy Đóa đau nhói.

“Em lại đau nữa à?” Tư Nguyên vội hạ cánh tay cô xuống.

“Hôm nay trời đổ mưa, chắc em bị phong thấp.” Cô mỉm cười phớt lờ.

“Nói vậy đi, trên vai em có tới mấy cây đinh dài 5cm, làm sao không đau được?” Tư Nguyên nhăn nhó, đưa tay xoa nhẹ vùng bị đau của cô.

Cô cười cười, dường như cố tình lãng tránh chủ đề này.

“Đóa à, chừng nào em đi nhổ mấy cây đinh đó?” Tư Nguyên buột miệng hỏi.

Mấy cây đinh định hình khung xương trong vòng ba tháng là có thể rút ra, thế nhưng Duy Đóa lần nữa mãi không chịu tới bệnh viện.

“Em nghe nói... đau lắm...” Lần trước đi kiểm tra, cô thấy một bệnh nhân đau tới lăn lộn khiến cô bị ám ảnh.

“Em cũng biết mình không phải đúc từ sắt thép rồi hả?” Đối với vụ tai nạn xe cộ, tới nay Tư Nguyên vẫn luôn canh cánh trong lòng.

“...” Cô lặng thinh.

Tư Nguyên chỉ chỉ vào một chiếc ô tô gần chỗ mình, “Anh thấy độ bóng chiếc xe này khá tốt, mẫu mã cũng đẹp.” Anh đánh trống lảng qua chuyện khác.

“Nhưng anh nói tính cháu anh khá bướng bỉnh, em thấy bé sẽ thích chiếc việt dã này hơn.” Sự bao dung của anh làm cô thực sự cảm kích.

Hai người trao đổi một lát rồi cuối cùng mua chiếc xe đồ chơi màu đỏ.

Tư Nguyên lấy bóp ra định trả tiền, thì cô ngăn lại: “Dừng, đã nói để em tặng mà.”

“Anh sẽ không ngăn cản em tính tiền phần quà dành cho ba mẹ anh, nhưng phần quà em mua ấy bà chị thì phải để anh lo.” Anh trả tiền và cô làm việc lễ nghĩa.

“Không được!”

“Đóa à, em phải tin anh, anh dư tiền tích góp nhiều hơn em.” Tư Nguyên nói kiên quyết.

Cô làm lụng rất vất vả, không những phải trả tiền vay ngân hàng mà còn thường xuyên ‘hiếu kính’ ba mẹ. Nếu để cô thanh toán phần quà cáp, thì Tư Nguyên sợ sẽ tăng thêm gánh nặng cho cô.

Thực ra cô mới là người có tiền, nếu cô chịu tới ngân hàng bổ túc hồ sơ. Duy Đóa nín lặng và dẫu nhem cái ‘bí mật’ ấy. Bởi lẽ, khoảng thời gian kia đã trở thành dĩ vãng, Hình Tuế Kiến cũng một mực từ chối nhận lại số tiền. Đã như thế, thì nó phải đành nằm trong tài khoản nhà băng mãi mãi.

Tờ hóa đơn bị cướp đi, mà Duy Đóa chẳng thể lay chuyển được Tư Nguyên. Do hôm nay khu mua sắm thời trang trẻ em hoạt động nhộn nhịp, nên trước quầy thu ngân xếp một hàng dài.

Duy Đóa đợi hồi lâu mà Tư Nguyên vẫn chưa trở lại, cô thấy quầy quần áo trẻ em bên cạnh giảm giá rất hấp dẫn, và có bộ váy rất hợp với Tiểu Lộng nên cũng nhàn nhá ghé vào.

Bên trong toàn là phụ nữ chen chúc lẫn nhau, Duy Đóa chưa kịp coi kỹ bộ quần áo, thì đã bị một người phụ nữ cướp đi thanh toán. Cô không quen với cảnh giành giật nên đành cười trừ bước ra.

Hèn gì khu vực thời trang trẻ em toàn là đàn bà, với ‘không khí’ này thì rất hiếm người đàn ông nào chịu đi dạo trung tâm mua sắm với phụ nữ giống như Tư Nguyên.

Duy Đóa định tới chỗ bán túi sách thừa thớt người xem, nhưng chỉ vừa chớm vài bước thì toàn thân cô đều hóa đá.

Tại vị trí của cô bây giờ, ở khu vực đồ chơi trẻ em gần đó có một đôi nam nữ đang chọn mua đồ chơi. Người đàn ông cao lớn, mặt đầy râu quai nón, ngũ quan hơi mơ hồ. Anh ta bế một cậu bé khoảng hơn một tuổi, đứng bên cạnh là người phụ nữ nhỏ nhắn xinh đẹp. Bé trai ôm chặt món đồ chơi mô hình máy bay không thả, khiến người phụ nữ phản đối rất dữ. Nhưng người đàn ông cúi đầu nói gì đó, thì chị ta chỉ biết lắc đầu bất đắc dĩ.

Khung cảnh một nhà ba người thật đầm ấm, thế mà toàn thân Duy Đóa lại phát run. Cô đi tới gần từng bước như thể bị ma ám, muốn nhìn thật rõ gương mặt mơ hồ của người đàn ông kia.

Người đó, người đó... Không, nhất định cô nhìn nhầm rồi.

Cô biết tính người đó rất thiếu kiên nhẫn, xưa giờ cô chưa bao giờ thấy gã để lộ nét mặt gần như dịu dàng với ai, bao gồm cả cô và Trần Ôn Ngọc.

Người đó đã xuất ngoại, đây chỉ là người giống người! Thế nhưng tại sao một cảm giác quen thuộc đến đáng sợ phủ kín toàn thân cô? Cô bước từng bước tới gần, đúng lúc ấy thì người đàn ông ngược mắt lên chạm vào đôi mắt cô...

Đôi mắt như đường gương sắc bén kia trông vô cùng quen thuộc. Trong tức thời, cô cảm thấy mình không thở nổi, còn người đàn ông đó cũng cứng đờ.

Cả thế giới như ngừng trôi, và cô có thể nghe thấy tiếng hít thở khe khẽ của bản thân mình.

“Đóa, anh thanh toán xong rồi, chúng ta có cần tới nơi khác xem thêm gì không?” Có người vỗ nhẹ vào vai cô.

“Tư Nguyên, em...” Cô xoay người, hơi thở bắt đầu gấp rút và thái dương rịn đầy mồ hôi.

“Xảy ra chuyện gì? Em khó chịu chỗ nào?” Thấy cô bỗng dưng như ngạt thở khiến Tư Nguyên sốt ruột.

“Em, em thấy...” Cô xoay lại muốn chỉ cho anh xem, thế nhưng ở khu đồ chơi bên kia chỉ có một người phụ nữ đang chọn búp bê cho con gái, mà cảnh tượng ‘một nhà ba người’ đã mất hút.

“Em thấy gì?” Tư Nguyên hỏi.

“Em...” Lẽ nào cô bị ảo giác?

Hồi lâu sau, rốt cuộc cô cũng có thể hít thở bình thường. Cô rũ mắt xuống, thần sắc nhạt nhẽo: “Em nhìn nhầm thôi...”

101. Q.4 - Chương 15

Bữa tiệc đêm giao thừa không có cảnh cả nhà xum vầy cười đùa ấm ỉ như bao gia đình khác, Lục thẩm phán rất nghiêm túc, còn bà Lục lạnh nhạt dè dặt như lời Tư Nguyên đã giới thiệu, vì vậy bầu không khí khá nặng nề. Hơn nữa, hai bà chị gái của anh cứ luôn dùng ánh mắt soi mói nhìn chăm chăm vào cô, khiến trái tim cô tất ngẩn.

“Tư Nguyên, con đừng chăm bẵm Gia Bác hoài, mau gấp thức ăn cho Duy Đóa đi.” Lục thẩm phán nói bằng giọng điệu mệnh lệnh.

Gia Bác là cháu ngoại của Lục thẩm phán, đứa bé vừa gặp ông cậu đã bám bính lấy.

Nghe ba mình nói thế, bà chị cả phải đành bế con ra chỗ khác.

“Đúng vậy, Duy Đóa ăn ít quá, chắc tay nghề của bác hơi tệ nên mấy món này khó ăn.” Mặc dù bà Lục đã cố mỉm cười, nhưng do nhiều năm ít cười mà trông nó thiếu tự nhiên.

“Không đâu ạ, mẹ nấu rất ngon.” Rốt cuộc Tư Nguyên cũng thoát khỏi đứa cháu cưng, anh vừa gấp thức ăn cho Duy Đóa vừa nói chuyện.

Duy Đóa cũng mỉm cười với bà Lục, nhưng vì quá căng thẳng mà nụ cười của cô có chút gượng gạo.

Cô với bà Lục cùng chung một kiểu người, tính tình bọn họ lạnh lùng bẩm sinh, nên đối với mọi thứ đều không thể cởi mở và nhiệt tình quá mức.

Dưới gầm bàn, Tư Nguyên cầm lấy tay cô trấn an.

“Đúng rồi, hai đứa đã lớn tuổi lại còn quen biết nhiều năm, hai đứa có tính chừng nào dám cưới chưa?” Bà chị hai giả vờ vô tình hỏi.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía họ, còn Duy Đóa rất căng thẳng. Cười nhau ư? Cô và Tư Nguyên mới hẹn hò hơn ba tháng, thú thực là cô chưa nghĩ tới vấn đề này.

“Chị à, bọn em không vội đâu.” Tư Nguyên cười cười.

Anh muốn phối hợp với Duy Đóa, không muốn làm cô chịu áp lực quá lớn.

“Cuối năm đi! Tư Nguyên sẽ sớm thay đổi công việc khác, chắc cuối năm sự nghiệp của nó đã ổn định rồi, lúc đó cưới nhau cũng có thể diện.” Lục thẩm phán nói.

Cuối năm cưới nhau? Bị người lớn ‘ép hôn’ mà Duy Đóa cứng đờ, không biết nên lắc đầu hay gật đầu.

“Ông cứ thích đưa ra chủ trương, bọn nhỏ muốn chừng nào cưới thì để để bọn nó tự quyết định, người già như chúng ta phối hợp là được.” Bà Lục nhăn mày.

“Ba, chắc ba muốn bông cháu nội rồi!” Ông anh rể cả mỉm cười mở miệng.

“Hai đứa nó đã lớn tuổi, ba muốn bế cháu nội cũng không được sao?” Lục thẩm phán trầm giọng hỏi lại.

Bị anh rể trêu chọc mà ba vẫn nghiêm túc thừa nhận, làm lỗ tai Tư Nguyên đỏ bừng, còn Duy Đóa hết sức bối rối.

Bế cháu nội... Phải chăng tiến độ ấy quá mức nhanh chóng? Tối giờ cô và Tư Nguyên vẫn rất thuần khiết trong mối tình này...

Về ngưỡng nghệu của bọn họ lọt vào mắt bà Lục, “Phải rồi, bây giờ Duy Đóa làm ở đâu?” Bà Lục lãnh sang chuyện khác để giải vây cho bọn họ.

“Cháu làm trong công ty thời trang ạ.” Duy Đóa đáp.

“Cháu phụ trách mảng nào?” Bà Lục hỏi theo quán tính.

“Cháu là nhân viên bán hàng.” Duy Đóa trả lời cụ thể.

Từ sau hôm xuất viện, dưới sự yêu cầu khẩn thiết của Tư Nguyên, cô đã nghỉ ngơi ở nhà nửa tháng. Vừa khéo ông chủ cũ gọi điện thoại bảo cô cứ tiếp tục công việc bán quần áo giày dép.

“Nhân viên bán hàng hả?” Giọng bà chị cả the thé lặp lại, như thể đây là một nghề nghiệp rất mất mặt.

Ngay lập tức, ông anh rể đá cho chị ta một cước dưới gầm bàn, và mỉm cười nhìn Duy Đóa xin lỗi.

“Hmm!” Lục thẩm phán dùng ánh mắt cảnh cáo liếc cô con gái đầu lòng một cái, không để chị ta suông sã.

“Nói chính xác thì bây giờ Duy Đóa đang làm cửa hàng trưởng.” Tư Nguyên nhẹ nhàng phân bua.

“Nhưng đây cũng là công việc rất thấp kém...” Lần này bà chị cả chỉ dám lí nhí lẩm bẩm.

Dù Duy Đóa nghe không rõ nhưng cũng đoán được sơ sơ, sắc mặt cô vẫn bình thường và không hề cau kỉnh.

“A Nghiên, mẹ cho con ăn học nhiều năm, thế mà cách cư xử của học sinh tiểu học con cũng chưa hoàn thành, là mẹ đã không làm tròn bổn phận.” Bà Lục nhăn nhọt mở miệng.

Những lời của mẹ còn đau hơn roi quất vào người, khiến mặt bà chị cả tức thời xịu xuống và không dám nói thêm gì.

Lục thẩm phán trầm ngâm, như đang suy tư về vấn đề nghiêm túc nào đó.

“Duy Đóa, cháu có bằng cấp gì?” Lục thẩm phán hỏi.

“Cháu có bằng cử nhân ạ, nhưng cháu không vào đại học chính quy mà đều tự học.” Cô trả lời đúng mực.

“Tự học thì phải có rất nhiều nghị lực lắm.” Bà Lục tỏ vẻ tán thưởng.

Lục thẩm phán cũng gật đầu đồng ý, rồi bỗng nhiên ông nói: “Sang năm tôi sẽ về hưu.”

Nghe ba nhắc tới chủ đề này, bà chị cả lập tức chen vào: “Ba à, bên nhà chồng con có một người bà con muốn...”

Lục thẩm phán dường như đã biết con gái sẽ nói điều gì, ông cắt ngang lời chị ta và tiếp tục nói: “Tòa án đối với những cán bộ kỳ cựu như tôi sẽ dành một chế độ ưu đãi đặc biệt, tôi có thể tiến cử người thân trong gia đình vào ngành. Duy Đóa, tôi định giới thiệu cháu vào làm công tác văn thư.”

Duy Đóa nghe vậy thì giật mình ngỡ ngàng, còn sắc mặt bà chị cả khó coi vô cùng.

Cơm nước xong, bà chị hai im lặng suốt đêm bỗng đi về phía cô.

“Cô biết không? Thực ra hai chị em chúng tôi không vừa lòng cô.” Bà chị hai hạ giọng.

Duy Đóa trầm mặc, bởi lẽ cô đã sớm có cảm giác này.

“Nhưng chúng tôi đành hết cách, vì em trai tôi yêu cô tha thiết.” Bà chị hai bắt đầu nói.

“Cuộc đời Tư Nguyên làm việc thiếu trách nhiệm nhất chính là hủy hôn với con bé nhà họ Ôn, lúc đó người làm chị tôi đây cũng muốn đánh nó một quyền. Thế nhưng nhìn thấy nó mắt hồn lạc vĩa thì tôi thực sự không đành lòng.” Bà chị hai hỏi thêm một câu, “Có phải dạo ấy cô sống chung với người khác?”

Duy Đóa không còn ngôn từ nào để chống đỡ.

Phản ứng của cô làm bà chị hai sáng tỏ: “Lúc đó cả ngày nó không nói tới ba câu, hết cảm rồi lại sốt, mỗi ngày trừ đi làm thì thời gian còn lại đều đều im lặng... Đừng nói ba mẹ tôi, ngay cả bà chị như tôi cũng đau xót...”

Suốt dọc đường về nhà, lời bà chị hai vẫn quanh quẩn trong đầu cô.

“Em đang nghĩ gì mà trông nghiêm túc thế?” Chính xác là sao cô cứ luôn ngẩn người?

“Em không nghĩ gì cả.” Cô phục hồi tinh thần, “Anh vừa nói gì?”

“Anh nói sáng mai anh qua nhà ba mẹ em chúc tết.” Tư Nguyên cười cười, dễ dãi lặp lại.

“Vâng.” Cô không ‘vót’ được người giàu có mà đi chọn Tư Nguyên, mặc dù ba mẹ cô hơi thất vọng nhưng cũng không phản đối.

“Giờ mình về đón Tiểu Lộng, rồi ba người chúng ta tới đường Giang Tân xem pháo hoa, chẳng biết tới nay chúng ta có xí được chỗ cũ hay không nữa.” Có lẽ, anh không lãng mạn như những người đàn ông khác, nhưng anh sẽ cố sức học tập.

Duy Đóa lưỡng lự chốc lát rồi cuối cùng vẫn quyết định: “Tư Nguyên, anh và Tiểu Lộng đi trước nhé, em tới trễ một chút được không?”

Tư Nguyên ngỡ ngàng, “Em có việc à?”

“Vâng, em có một nơi muốn tới.” Cô gật đầu, nếu không đi chứng minh thì e rằng tới nay cô sẽ mất ngủ.

“Là chỗ nào? Anh đi cùng em nhé?” Anh cảm thấy cô rất lạ.

Duy Đóa trầm mặc. Từ sau ngày yêu nhau, cô đồng thời đã đánh mất một người bạn. Vì lo nghĩ tới tâm trạng của anh mà có rất nhiều việc, rất nhiều điều cô không dám thổ lộ cùng anh. Và cô cũng không muốn lừa dối anh nên chỉ đành chọn cách im lặng.

Cô như thế cũng làm Tư Nguyên lặng im: “VẬY anh và Tiểu Lộng sẽ tới đường Giang Tân chờ em.”

“Vâng.” Cô thở phào một hơi nhẹ nhõm.

“Đóa... trước mười hai em tới nhé?” Năm nào bước sang năm mới bọn họ cũng ở bên nhau, anh hy vọng năm nay cũng không ngoại lệ.

“Được.”

...

Cô đứng dưới lầu tòa nhà quen thuộc, tấm rèm cửa sổ vẫn khép chặt và bên trong chẳng có ánh đèn phản chiếu ra ngoài.

Duy Đóa cũng đứng tại vị trí mà trước kia cô từng đứng.

Một phút, hai phút, mười phút, nửa tiếng, một tiếng, rồi hai tiếng.

Cô thực sự bị ảo giác sao? Hình Tuế Kiến đã ra nước ngoài và không xuất hiện tại trung tâm mua sắm.

Thật tốt quá! Cô rất vui sướng, cô không cần gội rửa ánh mắt, không cần gặp lại gã nữa!

Cô lấy chiếc chìa khóa nằm dưới đáy giỏ, cầm chặt trong tay rồi duỗi thẳng cánh tay ra ném mạnh nó vào luống hoa đằng trước.

“Đời này đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa!”

...

11h30', Duy Đóa có mặt tại chỗ cũ ở đường Giang Tân.

Trên đường Giang Tân người xem pháo hoa mừng năm mới rất nhộn nhịp, bầu trời đêm có đủ loại đèn Khổng Minh [1] sáng rực tuyệt mỹ.

[1] Đèn Khổng Minh hay còn gọi là đèn trời, là loại đèn làm bằng giấy, dùng để thả cho bay lên trời sau khi đốt đèn. Đây là loại đèn truyền thống của các nền văn hóa Đông Á. Đèn do Gia Cát Lượng tự Khổng Minh sống ở thời Tam Quốc phát minh ra. (wiki)

Cô vừa bước xuống taxi đã thấy bọn họ đứng ngay lối nhỏ yên tĩnh, Tư Nguyên đang cầm ô ôm Tiểu Lộng bắn pháo hoa.

Bùm bùm bùm, pháo hoa trong tay bọn họ bắn ra xinh đẹp rực rỡ rồi tắt ngóm.

Bọn họ ngoảnh lại thấy cô thì mỉm cười tươi tắn. Khoảnh khắc đó, cô bỗng nhiên có cảm giác thực ra bản thân mình được rất nhiều thứ. Bây giờ cô được bình thản, bên cạnh luôn có người ‘ấm áp’ mà cô hằng khao khát làm bạn, cuộc sống bắt đầu hoàn mỹ và hạnh phúc đến vô vàn.

...

Mười hai giờ.

Đùng đùng đùng, thế giới bên ngoài thật náo động, Hình Tuế Kiến đứng một mình trên ban công, đằng sau gã là căn phòng tối đen như mực.

Hơn ba tháng hai mươi ngày qua gã đã thích nghi với bóng tối, chỉ có bóng tối mới mang cho gã cuộc sống bình an và yên tĩnh.

Hội pháo hoa năm nay cũng không náo nhiệt, vì nền kinh tế Ôn Thành vẫn trong tình trạng ịch ạch dễ nhận biết. Gã đứng ngoài ban công chỉ để hóng gió, gã không quá hứng thú nên xoay gót vào phòng.

Trong màn đêm có một đôi mắt xanh rờn sáng rực rỡ.

“Con mèo ngọc, chúc mày năm mới vui vẻ.” Gã ngồi xổm xuống.

Đôi mắt xanh rờn nhìn gã chăm chăm. Gã hiểu ý nên đứng dậy đi tới đi lui một cách quen thuộc trong bóng đêm.

Gã nấu một tô mì ăn liền và một khoanh cá hấp.

Mì cho gã, cá ề.

“Mày đừng lờm tao, ai bảo con mèo ngọc như mày không có người muốn mang theo.” Gã cầm đĩa cá đặt trước mặt con mèo.

Gã ăn mì, mèo ăn cá.

Trong hộp tin điện thoại lưu lại một số tin nhắn của các anh em. Hầu hết các cuộc gọi đều chúc gã năm mới vui vẻ, và...

“Anh nuôi con mèo kia ra sao rồi? Có phải anh ngược đãi nó còn da bọc xương hay không?” Đây là tin của Que Củi.

“Hình Tuế Kiến, anh có bị người ta chém đứt tay, chặt gãy chân chưa?” Đây là tin của Ôn Ngọc.

“Ồi đại ca ơi, em nhớ anh muốn chết!” Tin của Tiểu Béo.

Ngoài kia pháo hoa vẫn sáng chói bầu trời, tươi đẹp rực rỡ nhưng cũng vô cùng tịch mịch.

Cảnh sắc pháo hoa năm nay thật ảm đạm.

102. Q.4 - Chương 16

Ngày 14 tháng 2 năm 2012.

Sáng sớm, Thường Hoan đang ngồi nghe điện thoại trong phòng khách thì bỗng hét toáng lên: “Cái gì, họp lớp lễ tình nhân hả? Sao các cậu thiếu đạo đức quá vậy?”

Duy Đóa đang chải đầu cho Tiểu Lộng. Bây giờ Tiểu Lộng rất thích làm đẹp, bé không chịu thất bím như mấy cô thôn quê nữa, mà đòi cô phải cột tóc nhổng cao như đuôi ngựa trông mới xinh.

“Nghĩ giùm cho đám ‘nam thừa nữ ế’ [1] không có tiết mục như bọn tớ hả? Cần gì giấu cọt quá đáng vậy cơ chứ!” Thường Hoan cầu nhàu.

[1] Nguyên tác: ‘Thặng nam thặng nữ’ – thường mang ý nghĩa mỉa mai những người chưa lập gia đình.

Tiểu Lộng cột tóc xong thì bắt đầu mặc giày.

Thường Hoan bắt đầu nằng nổ gọi điện cho vài bạn học cũ: “Tiểu Khiết, ‘con Sên’ nói tối nay họp lớp!... Đúng, cậu ấy bảo gì mà để ấy trái tim cô đơn tụ tập lại với nhau, cái kiểu buồn nôn đó tớ chả thèm!... Đi chứ, tớ phải đi, nếu không đi bọn họ sẽ bảo tớ sợ... Cái gì, cậu bận à? Cậu sắp đính hôn hả?!”

Duy Đóa cầm túi sách của Tiểu Lộng, lướt ngang qua người Thường Hoan đang bị đả kích trầm trọng.

“Alo, Tiểu Mẫn hả? Tối nay họp lớp nhé!” Thường Hoan tiếp tục gọi điện thoại.

“Mẹ, con tối trường đây!” Tiểu Lộng mặc chiếc áo khoác màu đỏ xinh đẹp, vẫy tay chào cô.

“Ừ, mấy giờ con về?”

“Con không về đâu, con ở nội trú luôn.”

“Không phải 16 tây con mới chính thức nhập học sao?” Cô nghi ngờ hỏi.

“Hôm nay học trở lại rồi mẹ, cứ đi đi về về hoài phiền phức lắm, con ở trong trường luôn.” Tiểu Lộng cười nói.

“Ôi khốn nạn thiệt, Tô Tô cậu cũng có bạn trai rồi, hic hic, sao các cậu bắt nạt người ta như thế?” Thường Hoan vẫn rít gào.

“Vậy à? Cũng được! Chờ mẹ một chút, mẹ tới trường với con.” Sáng sớm ngủ dậy cô đã lục đục bạn bị nên chưa kịp thay quần áo.

“Đừng, đừng, đừng, mẹ à, con đã là học sinh trung học, con có hẹn với các bạn ngồi xe buýt rồi. Bây giờ đã muộn, con đi trước đây. Bye bye mẹ!” Tiểu Lộng vội vàng tạm biệt.

Tự đi tới trường bằng xe buýt? Duy Đóa cau mày lo lắng, nhưng làm sao Tiểu Lộng còn rảnh rang để suy nghĩ, thoát một cái bé đã biến biệt dạng.

Duy Đóa giật mình sững sờ. Mới chưa tới nửa năm mà cô bỗng cảm thấy con gái lên trung học rồi thì đã thành người lớn. Trong ký ức của cô, Tiểu Lộng vẫn là một con bé khóc lóc thê thảm trong thang máy vào ngày sau Tết Trung thu.

“Cậu đừng lo, mấy đứa nhỏ tuổi này đang bước vào thời kỳ thành niên, bọn nó không thích làm việc gì cũng có ba mẹ kèm theo.” Thường Hoan cúp điện thoại với vẻ mắt mát.

Thời kỳ thành niên? Làm sao có thể!

“Cậu đừng có biểu hiện vẻ khó tin như thế, cậu không thấy cơ thể của Tiểu Lộng đã bắt đầu trở mã rồi sao?”

Cô thấy kì nghỉ đông này Tiểu Lộng đã có kinh nguyệt, đường cong nữ tính khó lòng che dấu. Cô còn đi mua áo ngực cho bé mặc nữa.

“Hồi tứ bằng tuổi Tiểu Lộng đã biết yêu thầm, biết viết nhật ký rồi đấy! Không khéo Tiểu Lộng cũng giống vậy.”

“Sao có thể thế được?” Cô nghe xong thì bật cười, Tiểu Lộng vẫn là đứa trẻ.

“Sao lại không được? Có muốn tứ nhắc cho cậu nhớ, năm bao nhiêu tuổi thì cậu quen bạn trai không?” Thường Hoan trách móc.

Nụ cười của cô cứng lại, không thể nào...

“Biết đâu bây giờ Tiểu Lộng đang ngồi chung xe buýt với nam sinh nào đó?” Thường Hoan cố ý làm khó cô.

“Không có đâu!” Duy Đóa lập tức bác bỏ.

“Cậu không phát hiện bắt đầu học kỳ này Tiểu Lộng rất thích chưng diện sao?”

Cô có phát hiện. Vả lại mỗi lần hai mẹ con gặp nhau, cô đều thấy Tiểu Lộng có chủ kiến hơn trước, thậm chí bé còn tự phối đồ để mặc.

“Tớ nhớ hồi mới vào ở nội trú, Tiểu Lộng thường về nhà, hiện giờ thì hết rồi. Nếu không phải vì cậu kiên quyết kéo con bé về ăn tết, thì chắc nó ở luôn trong trường đón Tết Nguyên đán!”

Thường Hoan nói đúng, cô có chú ý tới những thay đổi của Tiểu Lộng.

“Tớ thấy tám phần là Tiểu Lộng đang quen bạn trai!” Thường Hoan nói chắc mẫm.

Ôi, trẻ con mới bầy lớn mà đã vội nói chuyện yêu đương.

Rốt cuộc Duy Đóa không thể ngồi yên, cô chạy tới ban công nhìn xuống trạm xe buýt gần đó, xem có phải thực sự Tiểu Lộng đi chung với nam sinh. Thế nhưng con bé đâu? Trạm xe buýt chẳng còn bóng dáng của Tiểu Lộng! Sao nhanh đến vậy? Hay có người tới đón con bé?

“Duy Đóa, tối nay cậu đi họp lớp với tớ nhé?” Thường Hoan bám lấy bạn. Vào ngày đặc biệt này, cô không muốn hui quạnh.

Họp lớp?... Duy Đóa cứng đờ. Nhiều năm qua, các bạn thời trung học cơ sở có tổ chức họp lớp vài lần, nhưng cô chưa từng tham dự.

“Tớ xin lỗi, tớ quên mất.” Thường Hoan lập tức phát hiện vẻ bất thường của cô.

Đúng là óc heo, cô quên bống chuyện âm ỉ giữa Hình Tuế Kiến và Duy Đóa năm đó, lần nào họp lớp việc ấy cũng là tâm điểm bàn tán.

Duy Đóa cười gượng ép, “Thực ra tớ không để ý như trước đây nữa.”

Trước kia cô luôn cảm giác chuyện đó là một nỗi sỉ nhục lớn, nên cố che giấu thật kỹ. Mỗi lần vô tình gặp lại bạn học cũ, cô đều giả vờ không quen mà quay đầu bước đi. Thế nhưng khi trải qua việc này, cô bỗng nhận ra mình đã không còn quan tâm như xưa nữa.

Thường Hoan tròn mắt hét to: “Đóa Đóa, cậu thoát khỏi ám ảnh rồi sao?”

“Tớ không biết nhưng chắc vậy.” Đã thoát khỏi ám ảnh hay chưa thì cô không dám khẳng định, nhưng cô chắc chắn nếu bây giờ gặp lại bạn học cũ, thì cô sẽ thản nhiên đón nhận.

“Đúng, cậu sẽ làm được mà! Đây là một vụ tai nạn ngoài ý muốn, người phạm lỗi đâu phải là cậu, việc gì cậu không dám gặp các bạn học cũ chứ?” Thường Hoan ngấm nghĩ chốc lát rồi hưng phấn nói, “Tối nay tớ đưa cậu đi, hừ chết mấy đứa thích nói xấu sau lưng!” Xem ra cuộc họp lớp năm nay sẽ có nhiều người mất ‘hứng thú’.

“Không được, tối nay tớ có hẹn đi xem phim với Tư Nguyên rồi.” Duy Đóa hắt cho cô nàng một gáo nước lạnh, “Cậu nói xem lễ tình nhân đầu tiên giữa tớ và anh ấy quan trọng hay họp lớp quan trọng?”

Mặt Thường Hoan lập tức xịu xuống.

“Đóa, em có muốn đi không?” Ngoài cửa bỗng vang lên một giọng nói ôn tồn.

Các cô quay đầu thì thấy Tư Nguyên. Hóa ra cuộc đối thoại vừa rồi giữa bọn họ, anh đều nghe được.

Duy Đóa cau mày, “Chúng ta đã hẹn đi xem phim rồi.” Cô muốn đi họp lớp nhưng không thể bỏ lơ anh.

Tư Nguyên thở dài, “Anh định tới nói với em, anh mua vé suất 9h30’ tối.” Trời tờ mờ sáng anh đã đi xếp hàng, thế mà vẫn không đấu lại lớp trẻ.

“Wow, cậu vừa được dự họp lớp vừa được đi xem phim nhé!” Thường Hoan reo hò.

“Em muốn đi thì đi đi, nhớ về kịp giờ xem phim nhé.” Nếu cô có thể thoát khỏi nỗi ám ảnh, thản nhiên đến gặp gỡ bạn bè cũ, thì anh thấy việc này còn ý nghĩa hơn buổi xem phim trong lễ tình nhân.

...

Khách sạn XX.

Kỳ thực tối nay những bạn học rảnh rỗi tới tham gia không nhiều, tính hết khoảng chừng hai mươi mấy người. Lúc thấy cô, ai nấy cũng bất ngờ khiếp vía.

Mọi người đều đã trưởng thành, và hiếm có cơ hội gặp lại bạn cũ, vì vậy cả nhóm miễn bàn tới những điều không thích hợp.

Nhóm bạn nhanh chóng xúm lại tán gẫu, nhưng với cá tính xưa nay thì cô chỉ ngồi làm người nghe.

“Ừa, Hồ Diễm, cậu cũng rảnh hả? Chẳng phải cậu đã làm mẹ của hai đứa nhóc rồi sao?”

“Đừng nhắc nữa, tớ bị mấy đứa nhỏ đầy sắp chết rồi. Nghe nói bữa nay có họp lớp nên tớ chuẩn tới đây để hít thở.”

“Anh yêu, em đang tham gia buổi họp lớp và bận rộn với đám bạn nam, không có việc gì thì đừng phiền em nhé!”

“Wow, Quý Mạn Mạn, kiểu tóc của cậu chắc ngốn hết mấy ngàn nhỉ? Nhưng... bây giờ ‘vật’ này còn giá trị sao? Đã là gái lỡ thời rồi thì tiết kiệm bớt đi.”

Hồ Diễm béo lên rất nhiều, lúc gọi điện thoại buôn chuyện vẫn thích dùng triết lý ‘lạt mềm buộc chặt’ trước mặt các bạn nam, đã vậy cô ta còn kênh kiệu đem ‘gái ế’ Quý Mạn Mạn ra cho đám bạn trêu ghẹo.

Cô nghĩ mình già thật rồi, ngồi bên cạnh Thường Hoan nhìn các bạn học cũ nô đùa mà cô thấy thật vui, thật ấm áp.

“Con Sên, mọi người tới đủ chưa? Tớ đói sắp chết rồi mà chưa khai tiệc nữa!” Cái bụng đã sinh những đứa trẻ của Hồ Diễm bắt đầu sôi sột soạt.

“Còn thiếu một người nữa!”

“Thiếu ai?” Thường Hoan hét.

“Trần Tiểu Béo, cậu ấy nói đang trên đường tới.” Con Sên lập tức trấn an.

Trần Tiểu Béo? Chẳng phải... anh ta đi Canada rồi sao?

Thâm tâm Duy Đóa đang nghi hoặc thì một giọng nói trầm ấm vang lên giữa không gian náo nhiệt: “Xin lỗi mọi người, tôi tới trễ.”

103. Q.4 - Chương 17

Từ bao giờ Trần Tiểu Béo lại biến thành cao lớn và oai phong đến thế? Người đàn ông mới tới có hàm râu nam tính, so với các bạn nam ở đây thì bờ vai anh ta rất rộng và cao hơn bọn họ nửa cái đầu. Con Sên cao 1m68 đứng trước mặt anh ta trông cứ như đứng với một tòa tháp sắt.

“Anh là ai?” Con Sên đại diện nhóm bạn đặt câu hỏi.

“Lớp trưởng, cậu quên tôi rồi à?” Gã cười cười, đôi môi mỏng nhếch lên đầy cá tính.

“Cậu, cậu, cậu...” Sau khi lấp bắp vài từ, con Sên vỗ cái đét vào đùi hét to, “Hình Tuế Kiến!”

Hình Tuế Kiến gật đầu mỉm cười lịch sự, nhưng vì sao lúc anh chàng lớp trưởng gọi đúng tên gã thì bỗng nhiên mọi người đều im bật?

Gã xoay người, khi nhìn thoáng thấy dung nhan tái xanh ngồi chính giữa đám bạn nữ, thì nụ cười của gã chợt tan biến. Hình Tuế Kiến không ngờ Kiều Duy Đóa cũng tới họp lớp.

Anh chàng lớp trưởng không hổ danh là lớp trưởng, chỉ với một ánh mắt mà trong đám bạn học tiếp nhận ám hiệu đã lập tức có người chủ động nhường lại chỗ ngồi, còn mình thì chạy tới bàn của Kiều Duy Đóa. Nhóm bạn học quả quyết kéo Hình Tuế Kiến đến một bàn khác.

Buổi họp lớp phải diễn ra êm đẹp, tuyệt đối đừng xuất hiện chuyện đổ máu! Nhìn đôi mắt bỗng dưng lạnh tanh của Kiều Duy Đóa, mấy chữ ‘oan gia ngõ hẹp’ thật đúng với tình hình lúc này! Tất cả mọi người đều âm thầm toát mồ hôi, ai cũng sợ sẽ có cảnh máu tươi vương vãi. May mắn thay, chờ một hồi mà Kiều Duy Đóa vẫn ngồi ngay đơ, dường như vẫn còn sốc chưa hồi phục lại tâm trạng bình thường.

“Hình Tuế Kiến, Tiểu Béo nói sẽ tới, thế cậu ấy đâu?” Con Sên lảng qua chuyện khác.

Hình Tuế Kiến lấy lại tinh thần, đáp: “Cậu ấy đang ở Canada.”

“Ở Canada? Làm gì có? Tớ vừa gọi điện thoại cho cậu ấy mấy lần mà!” Còn nói đang đi trên đường, sẽ tới ngay, vân vân...

“Cậu ấy chuyển vùng cuộc gọi quốc tế.” Hình Tuế Kiến nhếch môi, hơi phân tâm.

“Mẹ ơi, hóa ra là thế, tớ bị lừa một vỏ lớn rồi!”

Hình Tuế Kiến xao nhãng tới mức không nói thêm gì, khiến bầu không khí chợt lạnh dần.

Gã gượng ép mở miệng: “Tiểu Béo có chuyện muốn nói với các cậu.” Hình Tuế Kiến lấy điện thoại ra, mở một đoạn video clip tải sẵn từ máy tính xuống. Nếu không phải bị Tiểu Béo van nài năn nỉ, thì gã sẽ chẳng tham gia buổi họp lớp này.

Trong clip, Tiểu Béo để lộ đôi mắt thâm tình và nghịch ngợm, ánh mắt ấy tỏ vẻ đau đớn rất khoa trương: “Từng có cơ hội họp lớp với bạn các nhưng tớ không biết quý trọng, bây giờ mất rồi mới thấy hối tiếc, chuyện đau buồn nhất trong cuộc đời cũng chỉ thế này thôi. Hôm nay rút cuộc trời cao cũng cho tớ thêm một lần cơ hội, và tớ đành mượn clip này để nói với mọi người: Tớ yêu các bạn, đừng quên Trần Tiểu Béo tớ nhé! Tất cả các bạn nữ chưa chồng có sở thích chat với bạn nam trên QQ hoặc MSN, hãy nộp hết nickname cho tớ, tớ cho phép các cậu được quấy rầy tớ một vạn năm!”

“Trân trọng quá đấy chứ!” Mọi người đều lập tức bật cười, ngoại trừ Kiều Duy Đóa.

“Sống ở Canada rất buồn tẻ, nên mấy hôm trước lớp trưởng gọi điện tới, thì ngày nào cậu ấy cũng nói muốn được gặp các bạn và buộc tôi phải chuyển những lời này đến mọi người.” Trước kia mỗi lần họp lớp, Trần Tiểu Béo luôn là kẻ phản đối đầu tiên, bây giờ người gào rú hối hận cũng là anh ta.

Hình Tuế Kiến thản nhiên nói: “Cậu ấy còn giao cho tôi một nhiệm vụ, hy vọng mỗi bạn tới trước ông kính nói chuyện, để cậu ấy trông rõ diện mạo hiện tại của từng người.” Gã cứ nghĩ việc này không có gì đáng kể, nhưng lúc này gã cảm thấy thật hối hận.

“Đương nhiên không thành vấn đề!” Anh chàng lớp trưởng vỗ ngực, “Hình Tuế Kiến, cậu vẫn y như xưa, luôn thương yêu các anh em!” Thật hâm mộ quá.

“Làm anh em là phải làm cả đời.” Gã thản nhiên nhếch môi.

“Anh em như tay chân, đàn bà như quần áo.” Lập tức có người cười lớn tiếp lời.

Gã không cười nổi, bởi vì đằng sau gáy gã sắp bị một đôi mắt trong veo đốt thành cái hố to.

“E hèm, Tiểu Béo, cậu còn nhớ tớ không? Tớ chính là cái tên mỗi ngày ‘sụt sịt’ nước mũi – lớp trưởng đây!”

“Hi, Tiểu Béo, cậu còn nhớ tớ không? Năm lớp 7 tớ bị cậu cướp mất quyển sách võ hiệp, tới giờ lên lớp thì bị thầy giáo tịch thu, chừng nào cậu đền lại cho tớ?”

“Tiểu Béo, Canada và Ôn Thành cách nhau mấy tiếng? Nếu không phải ngày đêm đảo lộn thì tớ sẽ miễn cưỡng giả vờ có sở thích đi quấy rầy cậu!”

Rốt cuộc bầu không khí lại sôi động hẳn lên.

Gã ngồi yên tại chỗ lia điện thoại về phía từng gương mặt thân thiết nhiệt tình nhưng không còn nét trẻ con. Tiếp theo, màn hình điện thoại trong tay gã dời tới một nơi, nơi đó Kiều Duy Đóa đang lạnh lẽo nhìn gã chăm chăm.

Gã cứng đờ nhìn màn ảnh qua vị trí kế tiếp. Quay hết một vòng thì công việc cũng kết thúc, gã tắt máy ghi hình.

Đúng lúc ấy, trên ngón tay gã chợt lóe sáng, một bạn học tinh mắt nhìn thấy liền hỏi ngay: “Hình Tuế Kiến, cậu lập gia đình rồi à?”

Trên ngón tay áp út của gã đeo một chiếc nhẫn hình gợn sóng đơn giản nhưng không mất phong cách, làm người ta khó lòng bỏ qua.

Gã im lặng rồi đáp: “Ừ.”

“Hôm nay là lễ tình nhân, anh không đi chung với bà xã sao?” Ngay lập tức có bạn học nữ tò mò hỏi.

Rất hiếm đàn ông đeo nhẫn cưới trên tay hoải, chứng tỏ tình cảm vợ chồng bọn họ rất tốt!

Hình Tuế Kiến cứng đờ, rồi vô thức xoay xoay chiếc nhẫn bên tay trái. Một hồi lâu sau, gã mới trầm giọng thốt ra mấy chữ: “Cô ấy đang ở nước ngoài.”

Từ đầu tới cuối Kiều Duy Đóa vẫn hoàn toàn trầm mặc, nhưng cô lại bắt giác xiết chặt nắm tay.

“Wow, hóa ra hai người yêu đương vượt biên giới hả? Chắc phải khổ lắm nhỉ?” Một bạn nam buột miệng.

“Tôi cũng định cư ở Canada, mới về nước thăm gia đình dịp Tết Nguyên đán.” Hình Tuế Kiến nhàn nhạt trả lời.

Trong ngực dội tới một cơn đau nhói, lúc này Kiều Duy Đóa mới phát hiện, từ lúc Hình Tuế Kiến vào cửa tới giờ cô đã bị sốc đến mức ngạt thở. Cô bắt đầu hối hận tại sao mình lại bỏ qua một lễ tình nhân lãng mạn bên cạnh Tư Nguyên, mà chạy tới đây tham gia họp lớp! Dù như bị kim đâm, nhưng từ đầu tới cuối cô vẫn bắt mình phải biểu hiện thật trấn tĩnh.

“Kiều Duy Đóa, còn cậu kết hôn chưa?” Một bạn học ngồi chung bàn không có kinh nghiệm sống, đặt câu hỏi thiếu tế nhị.

Tất cả các bạn đều lộ ra ánh mắt tò mò, nhưng chẳng ai dám truy vấn.

Cô hít sâu rồi thở hắt một hơi, mỉm cười đáp: “Tớ sắp cưới.”

Giọng cô không cao không thấp, vừa đủ để truyền tới bàn bên cạnh. Tuy nhiên, suốt toàn bộ quá trình Hình Tuế Kiến đều đưa lưng về phía cô mà chẳng có phản ứng gì.

“Bạn trai Duy Đóa là công tố viên, anh ấy yêu cô ấy lắm!” Thường Hoan cố tình bồi thêm.

“Wow, là công tố viên à? Thật oách quá!” Đám bạn nữ ồ lên ngưỡng mộ, “Thảo nào tớ thấy Duy Đóa thay đổi nhiều lắm, hóa ra bị người ta thuần phục rồi!” Mặc dù luôn nín lặng nhưng rõ ràng trên người Kiều Duy Đóa đã không còn thấy vẻ ‘gai góc’.

Kỳ thực mừng một tháng sau Tư Nguyên mới chính thức nhậm chức công tố viên. Thế nhưng lạ lùng thay, Kiều Duy Đóa lại không hề có ý định giải thích.

Thực ra, cô rõ ràng không ham hư vinh đến vậy, nhưng kỳ thực cô cũng chẳng còn cơ hội để tiếp tục ham ‘hư vinh’.

Không biết người ngồi bên cạnh có nghe tin mừng hạnh phúc của cô không, mà chỉ thấy gã đang nhận điện thoại.

“Phương Nhu, có chuyện gì?” Gã vừa bắt máy thì đã nhẹ giọng.

Sự ‘dịu dàng’ của con người sắt đá này khiến Kiều Duy Đóa cảm thấy xa lạ.

“...Ổng nước nhà bếp bị cháy à? Cô đừng lo, cứ từ từ dùng khăn lau sạch sàn nhà, dưới lầu có phen nà thì cứ mặc kệ! Cô hãy nhớ chú ý, bây giờ Tử Tử biết đi rồi, cẩn thận coi chừng nó trượt chân! Tôi sẽ qua đó ngay!” Vừa cúp máy, Hình Tuế Kiến liền vội vàng đứng dậy.

“Xin lỗi mọi người, tôi có việc phải đi trước!”

Bữa cơm còn chưa ăn mà có người định ‘chuồn êm’, khiến đám bạn học rất bất mãn.

“Gì mà gấp quá vậy?” Các bạn học kháng nghị.

Chẳng qua có một phụ nữ gọi điện ‘bắt lực’ cầu cứu vài câu, thì đã có người lập tức chạy đi làm anh hùng cứu mỹ nhân?

“Đúng, chương trình chưa bắt đầu gì cả. Đã ít người tham gia rồi mà cậu còn bỏ đi, chẳng phải chúng tôi thiếu một phần tiền sao?” Các bạn học bất mãn.

Xưa nay họp lớp đều có quy định chia đều.

“Muốn đi cũng được, cậu cứ thanh toán hết chầu này rồi hẵng đi!” Con Sên chơi xỏ để mong giữ người.

Nào ngờ Hình Tuế Kiến lại sáng khoái nói, “Không thành vấn đề.” Gã phong độ gọi nhân viên phục vụ tới tính tiền hết hai bàn.

Gã tỏ thành ý như thế khiến đám bạn học vui mừng hết nói nổi.

“Lần sau có cơ hội sẽ tụ họp tiếp!” Tạm biệt xong, Hình Tuế Kiến đi theo nhân viên phục vụ ra quầy thu ngân quẹt thẻ thanh toán.

“Vợ anh ta ở Canada, vậy mọi người đoán thử xem cô gái mới gọi điện tới nói ổng nước nhà bếp bị bể là ai?” Người vừa đi khuất, các bạn học lại bắt đầu bàn tán xôn xao.

“Nghe nói mẹ của Hình Tuế Kiến không sinh thêm cô em gái nào để anh ta có người chăm sóc đâu.”

“Còn phải hỏi nữa, cô gái ấy họ Phương! Tổ đoán chắc là người tình rồi!” Một bạn nam cất giọng mờ ám, “Hôm nay là lễ tình nhân có biết không? Vắng vợ thì thể xác và linh hồn người đàn ông đều cô quạnh, nếu không có chút dịu ngọt thì làm sao người ta sống nổi qua cái lễ tình nhân?”

Từ đầu tới cuối, Kiều Duy Đóa vẫn chưa một lần được gã nhìn thẳng mặt, chậm rãi đặt đôi đũa xuống.

Các bạn học đang bàn tán đều giật mình nhảy dựng.

Sắc mặt Kiều Duy Đóa vẫn rất khó coi, cô cố sức làm hơi thở thật bình tĩnh, “Tôi đi đưa phần tiền của mình cho anh ta!”

Cô không xen vào việc của bọn họ, nhưng bữa cơm này cô nuốt không trôi.

Dứt lời, cô đứng dậy đi ra khỏi ghế lô.

Đám bạn học ngơ ngác nhìn nhau, quyết định coi Kiều Duy Đóa đã tách nhóm.

104. Q.4 - Chương 18

Gần như không cần nhìn hóa đơn, Hình Tuế Kiến đã quẹt thẻ ngay. Xưa giờ gã không thuộc tuýp đàn ông tính toán ở phương diện này, khi ra ngoài với phụ nữ, gã chưa từng có thói quen ‘cửa đôi’.

Gã nhận lại thẻ tín dụng và xoay người.

“Anh đứng lại!” Đằng sau vang lên tiếng kêu khê.

Cả người gã cứng đờ, là Kiều Duy Đóa.

Kiều Duy Đóa bước nhanh tới phía trước, chẳng thèm nhìn gã mà giật lấy tờ hóa đơn trong tay gã.

“Tổng cộng 8846 tệ, đúng không? Trong nhóm có 22 người, tôi sẽ hùn với anh 402 tệ!” Nhìn hóa đơn xong, cô cúi đầu móc bóp lấy tiền.

Lúc cô cúi đầu, đôi mắt sâu thẳm của Hình Tuế Kiến rốt cuộc cũng có cơ hội được dán vào vầng trán và rèm mi của cô.

“Cầm lấy, 400 tệ!” Tầm mắt chạm nhau đột ngột lúc cô ngược vội lên, do gã không kịp thu hồi ánh mắt nên cứ thế dán dính trên người cô.

Gã lập tức chuyển ánh mắt sang vẻ lãnh đạm.

“Thôi khỏi.”

“Đợi chút, còn 2 tệ nữa!”

Hai người đồng thanh nói.

“Kiều Duy Đóa, tôi nói không cần.” Gã lặp lại, cự tuyệt nhận số tiền trong tay cô. Tuy nhiên trên mặt gã bị vật gì đó liên tiếp đánh vào, gã hạ mí mắt thì thấy những tờ tiền màu hồng bay xuống.

Gã cứng đờ.

“Còn – 2 – tệ – nữa!” Ánh mắt cô chuyển lạnh và tiếp tục móc bóp.

“Tôi nói không cần.” Gã nghiêng răng.

Gã không cần 2 tệ và toàn bộ số tiền rớt trên mặt đất.

Kiều Duy Đóa cười mỉa, “Hình Tuế Kiến, anh ra về hào phóng làm quái gì? Ai chả biết anh chạy trốn qua Canada vì thiếu nợ?”

Những lời châm chọc thẳng thừng như những cây kim sắc bén, mỗi nhát đâm đều rướm máu. Gã mất mặt đến nỗi gần như chỉ muốn độn thổ cho xong.

Cô căm thù gã đến thế sao? Gã lạnh lẽo thoáng mấy người bạn học đang thụt thò nhìn cảnh tượng khói lửa vắng khắp nơi này.

Gã lặng yên nhìn cô một cái, không nói thêm gì mà xoay gót bước nhanh ra cửa.

“Anh đứng lại đó!” Cô găm lên sau lưng gã, cô kiểm chưa ra hai đồng tiền lẻ, ấy vậy mà gã làm như không nghe thấy gì.

“Anh đứng lại!” Gã vẫn tiếp tục không nghe.

“Hình Tuế Kiến, anh vội đi gặp nhân tình của mình đến thế sao?” Cô quát lớn sau lưng.

Gã khựng bước.

“Ai làm vợ anh thật khôn khổ, ánh mắt anh chẳng bao giờ dung chứa nổi một người mà luôn dính dáng tới người đàn bà khác.” Cô mỉa mai.

Cảnh cô bắt quả tang bọn họ tại giường và bị gã đuổi đi đều ủa ra. Cô ngỡ mình đã thôi đau đớn, nhưng thì ra nó vẫn rất khổ sở.

Hóa ra Trần Ôn Ngọc cũng thua, loại bỏ một Kiều Duy Đóa thì xuất hiện một Phương Nhu! Cô thấy chị ta thật đáng thương! Thế nhưng tại sao cô không hề có cảm giác vui sướng khi người gặp họa?

Hình Tuế Kiến cứng đờ im lặng. Trong lòng cô, rốt cuộc gã tồi bại đến mức nào? Rõ ràng chính mình cố sức để đạt kết quả này, nhưng vì sao trái tim gã nặng trĩu?

Đụng trúng mớ tiền lẻ trong giỏ, Kiều Duy Đóa mừng rỡ, “Trả lại cho anh!” Cô ném một đồng xu vào lưng gã.

“Cái này cũng trả cho anh!” Lại một đồng xu nữa được ném qua.

Rốt cuộc cũng sạch nợ! Cô đứng sau lưng gã, cười khẩy: “Cút về Canada cho tôi, đừng để tôi gặp mặt anh nữa!” Cô phần uất nói, “Cùng hít thở một bầu trời với anh, tôi cảm thấy thật dơ bẩn!”

Cô rất hận, vô cùng hận. Gặp lại nhau mới biết, cô vẫn chưa thoát khỏi ‘sự kiện Hình Tuế Kiến’, chẳng qua nó chỉ chuyển từ hồ hận thù này sang hồ hận thù khác.

Gã cứng người khom lưng nhặt đồng xu lên. Đồng xu in dấu đồ hồng trong lòng bàn tay gã, cuối cùng gã vẫn không quay đầu, bởi vì gã không thể. Gã đưa lưng về phía cô nhắm mắt lại, khi mở mắt ra lần nữa thì nỗi đau kia đã tan biến mà chỉ còn chừa vế lãnh đạm thờ ơ.

Tốt lắm, gã đã thành công.

“Em yên tâm, chúng ta không thể tái hợp và tôi sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa.” Đôi môi mỏng của gã khẽ thốt lời lạnh nhạt, hôm nay là cuộc gặp ngoài ý muốn.

Mục tiêu của cô đã đạt được nhưng Kiều Duy Đóa cứng đờ.

Gặp lại nhau mà cô vẫn cứ thua. Cách tốt nhất để đối xử với ‘kẻ thù’ là bạn phải sống hạnh phúc hơn anh ta, khi gặp lại thì xem anh ta như kẻ vô hình, thế nhưng cô đang làm gì? Cô cố tình lấy ‘thành công hạnh phúc’ của mình đi khiêu khích gã, khi phát hiện hiệu quả không như mong đợi thì cô liền tỏ thái độ hận thù, đầu óc cô bị mù mờ rồi sao? Làm thế thì cô nhận được những gì? Hãnh diện ư? Nhưng cô đã thành công chưa?

Cô hoàn toàn thất bại khi đứng đằng sau nhìn bóng lưng Hình Tuế Kiến thản nhiên rời đi, mà chẳng hề ngoái đầu.

“Duy Đóa, mọi người đang chờ cậu kia.” Thường Hoan không kiềm chế được mà bước lên định kéo cô quay về ghế lô. Nhưng khi nhìn thấy khóe mắt rướm lệ của cô thì Thường Hoan ngơ ngàng.

“Tớ xin lỗi, tớ rất mệt nên muốn yên tĩnh một lát.” Cô nhếch môi mỉm cười.

Nói xong, cô chậm chậm rảo bước đi về hướng ngược lại.

...

“Tuế Kiến, ông nước gặp vấn đề nghiêm trọng hả?” Phương Nhu dè dặt hỏi.

Hình Tuế Kiến ngồi xổm trong nhà bếp, đã bất động gần ngơ thật lâu. Bấy giờ Hình Tuế Kiến mới phục hồi tinh thần, đáp: “Không nghiêm trọng lắm.”

Gã lấy cái cờ-lê trong thùng dụng cụ ra và bắt đầu tập trung vào công việc. Tuy nhiên, mới thực hiện được vài động tác thì gã dừng lại hồi tưởng tới cảnh tượng ban nãy.

Không phải cô đang rất hạnh phúc sao? Được ở bên cạnh người mình yêu, được sống cuộc đời mình ao ước. Nếu đã hạnh phúc như thế, thì lúc gặp lại cô nên tỏ thái độ biết ơn sự tác thành của gã chứ?

“Vừa rồi em gọi điện cho anh thì hình như nghe nhiều tiếng ồn lắm, anh đang bận rộn hả?”

“Tôi đi họp lớp.” Gã giải thích ngắn gọn.

“A!” Phương Nhu kêu lên, “Chắc em không làm phiền anh chứ?”

“Không, chẳng nào thì tôi cũng không định ở lâu.” Gã thản nhiên nói.

Từ lúc nghe gì mà công tố viên, gì mà rất yêu thương... cái chủ đề thú vị ấy thực sự kích thích người ta vô cùng. Gã chỉ trấn tĩnh ngoài mặt, còn trái tim gã không phải làm bằng sắt.

“Tâm trạng anh... không tốt à?” Phương Nhu cẩn thận hỏi.

Gã hoàn hồn lần nữa rồi trầm mặc tiếp tục vận ống nước, chiếc nhẫn trên ngón tay gã phát những tia lấp lánh.

Phương Nhu dờ dẫm nhìn chiếc nhẫn trên tay gã, từ ngày quen biết tới giờ, gã chưa từng tháo nó xuống. Chiếc này này là biểu hiện cho thân phận đã kết hôn của gã.

Hình Tuế Kiến xuất hiện trong thế giới của cô vào lúc cô yếu đuối nhất. Khi đó chồng cô vừa qua đời, họ hàng bà con ứa nhau tới yêu cầu cô trả nợ, thói đời đen bạc khiến người ta rét buốt đến tận xương.

Lúc đó cô thậm chí mờ mịt tới nỗi cả tang lễ của chồng cũng không biết xử lý ra sao. Trong khi mọi người chỉ muốn tránh né thì người đàn ông này lại lấy thân phận bạn của chồng cô xuất hiện, giúp đỡ cô rất nhiều chuyện.

Một tay gã lo toan tang lễ, rồi những rắc rối tiếp theo gã đều giải quyết êm xuôi. Hơn nữa gã thường tới thăm Tử Tử, đối với mẹ góa con côi bọn họ luôn ‘cầu được ước thấy’. Bất kỳ người phụ nữ nào dưới hoàn cảnh này, trái tim cũng sẽ nảy sinh sự biến đổi.

Người đàn ông này giúp đỡ hai mẹ con bọn họ rất nhiều, nhưng trước nay không bao giờ trở gò mồm ám, từ ngày đầu gã đã nói mình có gia đình. Nhưng lạ ở chỗ, vợ gã chưa một lần xuất hiện. Cô mơ hồ nhận ra có điều kỳ lạ, nhưng đấy cũng chỉ là cảm giác. Có lẽ, chiếc nhẫn này đại diện cho sự cố ý tránh hiềm nghi.

Hình Tuế Kiến không trả lời cô.

Rốt cuộc ống nước cũng được sửa xong, gã lau sạch sẽ vũng nước tồn đọng.

“Ba, ba, bé...” Tử Tử đang bập bẹ tập nói, cậu bé lắc lắc thân người bỏ nhào về phía gã.

Gã bế Tử Tử lên, trên môi nở nụ cười thật ôn hòa nhưng dính chính: “Chú, không phải ba mà là chú.”

Phương Nhu nhìn gã, mỗi lần Tử Tử gọi sai thì gã luôn dính chính.

Cậu nhóc mặc kệ mọi thứ, kiên quyết lắc lắc người, ề ề đòi gã dắt đi chơi. Vì thế, Phương Nhu đề nghị: “Chúng ta đưa Tử Tử ra ngoài dạo phố nhé?”

Tử Tử không thích ở nhà mà luôn muốn ra đi chơi. Gã lo một mình cô bé thẳng con hiếu động ra ngoài sẽ gặp nguy hiểm, nên đôi khi gã cũng đi theo.

Tuy nhiên lúc này Hình Tuế Kiến lại lắc đầu: “Không được, hôm nay là ngày đặc biệt.”

Phương Nhu sững sốt, gã thực sự cố tình tránh hiềm nghi.

“Vâng.” Phương Nhu xấu hổ cười cười.

Gã nhìn đồng hồ, bây giờ không còn sớm nữa, “Cô và Tử Tử nhớ chú ý an toàn, có việc gì thì phải gọi điện cho tôi ngay, bất cứ lúc nào tôi cũng sẽ chạy tới!” Gã kiểm tra cửa nẻo kỹ lưỡng cho hai mẹ con, rồi dặn dò trước khi chào tạm biệt.

Gã căn dặn, săn sóc cẩn thận lại chu đáo, che chở cô và Tử Tử như bảo vệ búp bê trong tủ kiếng.

“Tại sao... anh tốt với hai mẹ con em như vậy?” Rốt cuộc cô không nhận được mà cất tiếng hỏi.

Bởi vì Phương Nhu là người phụ nữ có trực giác nhạy cảm, cô nhận ra sự chở che này không bao hàm bất cứ thứ tình cảm nào.

Hình Tuế Kiến cứng đờ rũ mắt xuống, “Trách nhiệm.” Sau cùng gã thốt ra hai chữ.

...

Ra khỏi nhà Phương Nhu, gã ngồi trên xe tiếp tục ngẩn ngơ thật lâu.

Kiều Duy Đóa là người gã thất tín duy nhất trong đời. Gã từng nói sẽ chịu trách nhiệm với cô tới cùng, thế mà gã lại lỡ hẹn.

Kỳ thực không bao lâu sau khi bọn họ chia tay, gã đã biết cô ở bên cạnh Lục Tư Nguyên. Gã còn biết cô bị tai nạn xe cộ, lúc hay tin, gã cũng từng vào bệnh viện. Nhìn cảnh bọn họ ngọt ngào đầm ấm, gã không biết mình nên có cảm giác gì.

Gã day trán, nhấn mạnh chân ga. Chiếc SUV chạy băng băng trên đường, cửa sổ xe được kéo xuống để cơn gió lạnh ập thẳng vào mặt gã.

Nếu không làm chút gì để giải tỏa, thì gã sợ mình thực sự không kiềm chế nổi. Bởi vì nghe cô sống hạnh phúc, gã rất muốn đem cô nhốt vào một nơi mà Lục Tư Nguyên không thể chạm tới được.

May mà Phương Nhu gọi điện tới đúng lúc để gã có lý do rời đi, kiềm chế được ngọn lửa ghen tuông trong lòng và không đưa tay ôm lấy cô.

Thế nhưng cô coi rẻ gã, đôi mắt khinh bỉ ấy khuấy đảo lòng gã muốn nổi điên! Gã thực sự sợ không biết mình sẽ gây ra việc gì.

Gã có thể không yêu, nhưng ít nhất yêu phải là ngay thẳng, rõ ràng. Nếu thậm chí cả khả năng ngay thẳng gã cũng không có, thì gã lấy tư cách gì để nói tiếng ‘yêu’?

105. Q.4 - Chương 19

Trong rạp chiếu phim, Tư Nguyên chốc chốc lại xem đồng hồ.

Phim sắp mở màn nhưng vẫn không thấy bóng dáng Duy Đóa xuất hiện.

“Thường Hoan, Duy Đóa đi chưa?” Mười phút trước, anh đã gọi điện cho Thường Hoan.

“Cô ấy... đi rồi...” Thường Hoan đáp ứng.

Cô đã đi rồi sao?

“Anh không liên lạc được với cô ấy à?”

“Ừ, cô ấy khóa máy điện thoại rồi.”

Thường Hoan im lặng khác thường.

Bộ phim bắt đầu trình chiếu, bên kia đang kiểm tra vé. Thế nhưng Tư Nguyên chẳng còn cách nào hơn là đành kiên nhẫn đứng chờ.

“Tư Nguyên, có việc này em nghĩ nên nói với anh... Duy Đóa cô ấy... vừa nãy gặp Hình Tuế Kiến...” Lương lự hồi lâu, Thường Hoan vẫn chọn cách nói ra.

Tư Nguyên bần thần cả người. Hình Tuế Kiến? Không phải gã đã sang Canada rồi sao? Chẳng phải trận phong ba vừa qua đã cuốn phăng đi gã?

“Tâm trạng Đóa Đóa khá bất ổn, em nghĩ chắc cô ấy sẽ không tới... Nếu anh không đợi được thì cứ về đi.” Thường Hoan sợ tên gốc Tư Nguyên sẽ nán lại trong rạp chiếu phim chờ đợi.

Tư Nguyên cứng đờ rũ mắt, cô thực sự không tới ư? Đây là lần đầu anh và cô đi chơi với nhau vào dịp lễ tình nhân với tư cách không phải là bạn bè, nên nó có ý nghĩa rất to lớn. Vì vậy, anh thực sự sai rồi sao?

Anh buông thông đấy mắt mát mát ngồi chết lặng tại chỗ, bất chợt một đôi giày cao gót quen thuộc xuất hiện trước mặt. Tư Nguyên vui sướng ngược lên, quả nhiên nhìn thấy cô.

“Em tới trễ hả?” Cô nhếch môi hỏi nhẹ.

“Không có.” Môi Tư Nguyên chứa đầy ý cười.

Trong rạp ắt hẳn đang chiếu quảng cáo.

Anh nắm tay cô để mười ngón tay đan vào nhau: “Sao em tắt điện thoại? Phải chăng đã xảy ra chuyện gì đặc biệt?” Báo hại anh lo lắng vô cùng.

Duy Đóa suy tư một hồi rồi đáp: “Chắc điện thoại của em hết pin.” Cô quên chú ý tới.

Anh nhìn cô, hy vọng cô sẽ chủ động tâm sự. Trước đây khi mối quan hệ chưa thay đổi, bọn họ luôn trải hết lòng. Thế mà bây giờ lúc đã thiết lập mối quan hệ, thì anh lại cảm thấy giữa bọn họ có một khoảng cách xa lạ nào đó.

Sau vụ tai nạn xe cộ, Tư Nguyên gần như chưa từng một lần nghe cô đề cập qua ba chữ ‘Hình Tuế Kiến’. Cô không nhắc, thì anh cũng không thể tự tiện bóc trần.

Bọn họ quá lo lắng cho tâm tình của đối phương, quá tôn trọng sự riêng tư của nhau, mà quên mất những đôi đang yêu trái tim và trái tim phải giao hòa trao đi tất cả.

Dưới ánh mắt của Tư Nguyên, Duy Đóa hoảng hốt nhưng rút cuộc cô vẫn chọn cách trả lời: “Không có việc gì đặc biệt cả.”

Đúng, gặp lại Hình Tuế Kiến cũng chẳng có gì đặc biệt! Trên thực tế, vừa rồi cô lang thang trên đường thật lâu, cô không biết mình tới đây bằng cách nào. Đầu óc cô trống trơn, trái tim cô trống tuếch và mất hết mọi cảm giác. Thế nhưng cô vẫn nhớ rõ lời Tư Nguyên nói, ‘em muốn đi thì đi đi, chỉ cần về đúng giờ xem phim là được’, dẫu lòng cô bất an, lúng túng, rối bời. Cô tự hứa với bản thân, cô sẽ quý trọng và đối xử chân thành với người đàn ông trước mắt.

Sắc mặt Tư Nguyên đượm buồn, nhưng anh vẫn mỉm cười bỏ qua chuyện này mà nắm lấy tay cô đi tới bàn soát vé.

Duy Đóa an vị mới ngỡ ngàng phát hiện đây là bộ phim tình cảm mang tựa đề ‘Chuyện Tình Cao Nguyên 2’. [1] Cô nói với anh mình xem phim nào cũng được, miễn là anh thích. Cô cứ ngỡ cánh đàn ông sẽ thích xem bộ phim ‘Nhiệm Vụ Bất Khả Thi’ [2] đang được trình chiếu hơn. Ngoài ra, vị trí bọn họ ngồi là ghế cặp đôi, muốn mua những chỗ này vào dịp lễ tình nhân rất khó. Vì thế, chắc cũng anh phải giành giật căng thẳng lắm với lớp trẻ?

[1] Romancinh in thin air: (Cao Hải Bạt Chi Luyến 2) với hai diễn viên chính Cổ Thiên Lạc (vai Mike) và Trịnh Tú Văn (A Tú).

[2] Nhiệm vụ bất khả thi (Mission: Impossible) với diễn viên Tom Cruise.

Lòng cô chợt thấy ấm áp, một sự ấm áp nhẹ nhàng khóa lấp trái tim rét buốt suốt đêm vì bất ngờ gặp lại người nào đó. Tuy nhiên, sau khi bộ phim kết thúc mà suy nghĩ của cô vẫn còn hơi chập chờn.

“Em thấy bộ phim này hay không?” Bàn tay to thân mật đan chéo vào bàn tay mịn màng, hai người vai kề vai, bắt giắc đã về tới trước cửa nhà.

Chỉ còn mười phút nữa thì lễ tình nhân kết thúc, Tư Nguyên đành thả tay cô ra.

“Cũng tạm được!” Duy Đóa mỉm cười nhẹ.

Kỳ thực nội dung bộ phim chiếu gì, cô chỉ nhớ thoang thoáng một vài chi tiết.

“Trong phim có một phân cảnh rất lãng mạn.” Tư Nguyên cười nhẹ.

Phim ảnh đúng là phim ảnh, cố tình xây dựng những phân đoạn lãng mạn để lấy đi những giọt nước của mắt các thiếu nữ.

“Thế à?” Cô hơi nghi hoặc, bởi lẽ anh nói có một phân cảnh nhưng cô lại xem không kỹ.

“Em không cảm thấy lãng mạn mà lại thấy quá bi thương. Bởi vì em không nghĩ A Tú yêu Mike, nhưng tình cảm giữa cô ấy và Tiểu Diễm quả thực đến chết không đổi.” Một vài tình tiết trong phim có nhập vào đầu cô, ví dụ như cây đàn dương cầm bị hỏng, chiếc xe tải cũ nát, trời đông tuyết phủ nhưng đầy ấm áp...

Câu trả lời của cô khiến Tư Nguyên khê giạt mình, “Em không phát hiện cảnh Mike công A Tú lạnh run đi ra khỏi khu rừng rậm, thì khi đó cả hai đã nảy sinh tình cảm rồi à?”

Cô nghe xong, mê man một lát rồi rũ mắt xuống lắc đầu.

“Em không cảm thấy thế, nếu có thì cũng chỉ là hai trái tim đau khổ tìm đến nâng đỡ lẫn nhau, cầm lấy sự ấm áp này mới có thể tiếp tục tồn tại.” Cô nói ra quan điểm riêng của mình.

Tư Nguyên giật mình sững sờ.

Ai cũng biết mỗi người ở trong tâm trạng khác nhau, thì sẽ có những quan điểm trái ngược trên cùng một sự việc. Thực ra, điều này phản ánh nội tâm của con người.

Cuối cùng, Tư Nguyên vẫn mỉm cười: “Không sao, nâng đỡ và trao gửi ấm áp cho nhau cũng là một tình yêu.”

Nghe vậy, cô suy tư vài giây rồi cũng nở nụ cười đầu tiên trong đêm.

Đúng, Tư Nguyên nói đúng! Thực ra hạnh phúc rất đơn giản, không cần phải nói nhiều và cũng chẳng cần cố sức tạo dựng bầu không khí, mà chỉ cần hai người yên lặng dựa sát vào nhau cùng nắm tay bước đi, đây đã là vẻ lãng mạn nhất của lẽ tình nhân. Vì thế, tình yêu nhất định sẽ ở bên bọn họ!

Cô khẽ nhếch khóe môi nở nụ cười thoải mái, nụ cười ấy lọt vào mắt anh lại nổi sóng cuộn cuộn.

Làm sao không có tia lửa? Trong mắt anh, mọi thứ cô sở hữu đều có thể kích thích ngọn lửa dưới đáy lòng anh.

“Anh hôn em được không?” Trong cơn xúc động, anh hỏi.

Duy Đóa sững sốt. Bọn họ hẹn hò gần năm tháng qua, nhưng tiến độ yêu đương và sự thuần khiết có thể sánh ngang với đám học sinh tiểu học.

“Em...” Sự giãy dụa yếu ớt biến mất trên miệng anh, và bờ môi có cảm xúc ấm áp là suy nghĩ cuối cùng của cô.

Nụ hôn của Tư Nguyên không mãnh liệt mà chỉ nhẹ nhàng êm dịu, chẳng giống như người nào đó luôn thích hôn cô tới hụt hơi.

Bàn tay cô đặt trên bả vai Tư Nguyên cứng như đồng thau, cứng tới vô cùng.

Rốt cuộc Tư Nguyên không biến nụ hôn này đi sâu thêm, anh lùi lại một bước nhìn chăm chú về mặt tự nhiên của cô.

“Em xin lỗi...” Duy Đóa mở miệng cất tiếng xin lỗi.

Thâm tâm cô biết anh đã có hỏi qua, nhưng biểu hiện của cô quá mức kém cỏi. Cô thật sự không thể chìm đắm trong nụ hôn này.

“Không sao, anh cũng cảm thấy bạn bè thân thiết mà hôn nhau thì mất tự nhiên quá!” Tư Nguyên cười cười, quyết định phớt lờ sự mất mát trong lòng.

Cô thở nhẹ một hơi vì sự khoan dung của anh.

Kim đồng hồ điểm 12 giờ, lẽ tình nhân này có lẽ cô tịch đứng trong bóng đêm, có lẽ giả vờ thật hạnh phúc và có người trong lòng đầy mờ mịt.

106. Q.4 - Chương 20

Mười ngày sau, Duy Đóa xin nghỉ phép.

“Cậu thực sự muốn đi kiểm tra đột kích hả?”

“Ừ.”

“Nếu lỡ bắt được Tiểu Lộng yêu sớm, cậu tính làm sao? Lấy roi đánh đôi uyên ương hả?” Thường Hoan hưng phấn hỏi.

Duy Đóa suy nghĩ rồi lắc đầu: “Tớ cũng chưa biết phải làm sao.”

“Ừa, cậu chưa lên kế hoạch à?” Thường Hoan ra chiều thất vọng, “Vậy sao cậu còn đi?”

“Tiểu Lộng không muốn về nhà, tớ thấy không ổn lắm.” Cô nhún mày.

Cả tuần nay Tiểu Lộng cũng chưa về nhà, để người làm mẹ như cô luôn cảm thấy bất an.

“Nếu con bé thật sự đang yêu, thì tớ muốn xem đối phương là ai. Cả hai đứa còn là trẻ vị thành niên, nên tớ mong hai đứa có thể đợi đến lúc trưởng thành rồi hãy yêu đương, ví dụ như tới mười tám tuổi.”

Thường Hoan không mấy lạc quan, “Tớ thấy khả năng cậu càng phản đối, bọn nó càng hăng say! Xử lý không khéo thì cậu gặp phiền phức đấy!” Đây tuổi dậy thì, hiểu hay không?

Nghe mấy từ phiền phức làm sắc mặt Duy Đóa xám mét, nhưng sau đó cô bình tĩnh phân tích: “Tớ cũng biết nếu đột ngột nói những lời này thì sẽ làm Tiểu Lộng phản kháng, vì vậy tối nay tớ tính ở lại ký túc xá để hai mẹ con nằm hàn huyên tâm sự. Tớ muốn nói với con bé, cuộc đời con người rất dài, tình yêu đầu rất đáng quý, cái ngàn vàng nhất định phải dành cho người mình yêu nhất.”

Cô sợ Tiểu Lộng vướng vào yêu quá sớm, sợ Tiểu Lộng quen người có lai lịch bất minh, sợ đường tình duyên Tiểu Lộng gặp trắc trở, cô có nhiều lo lắng không sao đếm xuể. Cô hy vọng cuộc đời của Tiểu Lộng được trôi chảy, đừng giống như cô...

Cô chuẩn bị đầy đủ những lời cần nói, thế mà khi tới ký túc xá thì được báo rằng Tiểu Lộng đã có người đón đi.

“Có một người đàn ông vạm vỡ khoảng 30 tuổi, tuần nào cũng tới thăm Tiểu Lộng. Bọn tôi hỏi Tiểu Lộng anh ta là ai mà Tiểu Lộng không chịu nói, nhưng bọn tôi thấy mỗi lần người đàn ông đó đến thì Tiểu Lộng rất hưng phấn!”

Một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi? Vậy ra đối tượng hẹn hò của Tiểu Lộng là người đã bươn chải với đời? Duy Đóa nhất thời không thể tiếp tục bình tĩnh được nữa.

...

Trên lầu ba quán nước đối diện trường học.

“Tiểu Lộng chắc chắn không phải người tốt, đứng trước mặt bạn nam thì dịu dàng lương thiện, mà đứng trước mặt bạn nữ thì hống hách kiêu căng. Con thật chả hiểu tại sao Giang Tuấn có thể thích kiểu nữ sinh giả tạo này? Anh ấy là đầu heo!” Tiểu Lộng trẻ môi dày tới cả ký lô thịt, kể lể oán trách với người đàn ông đối diện.

Người đàn ông xoa cằm trầm ngâm chốc lát, rồi cong ngón tay gõ vào đầu cô bé: “Con biết cậu ta là heo, sao con còn thăm mền cậu ta?” Người thăm mền tên đầu heo, mới xứng danh là heo!

Tiểu Lộng xoa nhẹ nơi bị đau, ầm ục kêu to: “Ba à, con đâu có muốn, chuyện tình cảm không thể kiểm chế được mà!”

Nghe một đứa bé 14 tuổi thảo luận hai chữ ‘tình cảm’ với mình, làm Hình Tuế Kiến thực sự dở khóc dở cười, thế nhưng suốt mấy tháng qua gã phải trở thành người nghe. Bởi lẽ, có người vào một hôm tình cờ gặp đàn anh trong căn tin nhà trường, thì lập tức chồm nở mối tình đầu.

Hôm nay cô bé gọi điện nói muốn mua một cái váy, ngày mai muốn mua chiếc khăn quàng cổ, vân vân... rồi tuần trước phải đưa cô bé đi xỏ lỗ tai. Mới vài tháng ngắn ngủi mà bỗng dưng Tiểu Lộng từ một đứa trẻ đã tiến thẳng về phía hàng ngũ các thiếu nữ.

Chao ôi, đúng là trong nhà có con gái mới lớn.

“Thành thật mà nói... cậu nhóc con chăm nhìn hơi yếu đuối...” Hai cha con ngồi trên lầu ba nên vừa khéo nhìn thấy trong sân thể dục, có một cậu nhóc đang xum xoe đưa hộp sữa cho cô bạn gái ngồi dưới tán ô.

Ánh mắt con gái gã thật sự hơi kém cỏi.

Tiểu Lộng cũng thấy cảnh ‘vạn tiễn xuyên tâm’ này, “Ba à, ba không nghĩ anh ấy rất đẹp trai, khí chất rất hoàng tử và rất trầm tĩnh sao?”

“Đàn ông không dựa vào gương mặt để ăn cơm!” Hình Tuế Kiến liếc cô bé một cái, “Khí chất rất hoàng tử, rất trầm tĩnh à? Rõ ràng đây là một gương mặt dài xọc nghèo kiết!”

Quả nhiên khó khai sáng được các thiếu nữ vị thành niên.

Thấy người mình yêu bị mặt sát, Tiểu Lộng nghiêng rằng nguyệt gã.

Thế nhưng gã vờ như không thấy, “Theo mắt của ba, thì ba đề nghị con nên đeo đuổi cậu nhóc kia đi, cái cậu có vóc dáng kia kìa.”

Tiểu Lộng nhìn theo ngón tay ba, thấy trong sân thể dục có một nam sinh cao khoảng 1m85 của lớp bên cạnh. Nam sinh ấy có hàng lông mày lưỡi kiếm oai phong, đôi mắt khí phách lăm liệt. Bé không nhớ tên cậu ta, nhưng hình như cậu ta là đội trưởng đội bóng rổ nhà trường.

“Làm ơn đi, con và mẹ đều không thích kiểu mẫu này!” Tiểu Lộng ôm đầu rên rỉ.

Đôi môi vốn dĩ đang tươi cười của gã khê đông cứng, ánh mắt cũng dần dần chìm lặng.

“Mẹ con và anh chàng thư sinh kia vẫn ổn chứ?” Gã hộp một miếng nước Coke, nhàn nhạt hỏi.

“Tốt lắm, tình cảm giữa mẹ và chú Lục rất tốt! Tính mẹ khá mạnh mẽ, nhưng chú Lục luôn có cách biến mẹ thành dịu dàng!” Tiểu Lộng ăn ngay nói thật, “Có lẽ đây chính là tình yêu!”

“Thế à? Nếu có cơ hội, ba cũng muốn thử một chút.” Nụ cười của gã càng nhạt phai.

“Ba... kỳ thực con luôn muốn biết tại sao ba mẹ lại chia tay?” Tiểu Lộng dè dặt hỏi.

Đây là vấn đề trong lòng Tiểu Lộng chưa được giải quyết.

Gã ngẫm nghĩ một lát rồi đáp: “Nếu ba nói với con, ba để người phụ nữ khác đeo nhẫn của mẹ con, còn bị mẹ con bắt quả tang trên giường, con có tin không?”

Tiểu Lộng lắc đầu, bé không tin đâu.

“Vậy nếu ba nói, lúc đó mẹ con khóc đến tận bờ, ba còn đuổi thẳng mẹ con ra khỏi cửa trước mặt người phụ nữ kia, con có tin không?” Gã lại hỏi.

Gã thừa nhận gã từng làm những chuyện thật tàn nhẫn, rất khó được tha thứ.

Tiểu Lộng phì cười, “Ba à, tốt nhất ba nên kể thêm cảnh mẹ con không chịu đi, còn khóc lóc gõ cửa âm ầm.”

Cô có làm thế mà, vậy nên gã mới ném tờ hôn thú cho cô xem. Hình Tuế Kiến lắc ly đá lạnh trong tay, vì nhớ lại chuyện cũ mà khiến tâm trạng gã rất tồi tệ.

“Ba à, hóa ra ba không hề quê mùa, mà ba phải có tế bào văn nghệ lắm mới đủ khả năng đem vai diễn bi tình đặt trên người mẹ.” Tiểu Lộng không nhịn được cười bỏ ra.

Về mặt lạnh lùng chẳng chút thay đổi của gã nhìn cô con gái chăm chăm.

“Chẳng qua nếu ba đem nam diễn viên chính trong ‘vở kịch’ này đổi thành chú Tư Nguyên, thì sẽ có sức thuyết phục hơn.” Tiểu Lộng cười ra nước mắt.

“Tại sao?” Tâm trạng gã càng thêm tồi tệ.

“Bởi nếu không yêu thì làm sao lại sụp đổ?” Tiểu Lộng thông minh hỏi vặn ngược.

Trong nháy mắt, cả người gã đều đông cứng. Yêu ư? Làm sao có thể? Chính miệng cô từng nói, cô không muốn bỏ đi vào thời điểm đó là vì không muốn bị người ta hiểu lầm, không muốn bị người ta đàm tiếu.

“Nếu ba thực sự đối xử với mẹ như thế, thì con đoán mẹ nhất định sẽ tát cho ba hai cái, rồi lạnh lùng xoay người trước ba.” Tiểu Lộng nói chắc chắn.

Gã ngơ ngác, hôm ấy Kiều Duy Đóa đã quên ném cho gã cái tát.

“Được rồi, ba đừng thù hận nội dung vở kịch lộn xộn đó nữa. Ba mau cho con biết, tại sao tự dưng ba không cần mẹ con nữa?” Tiểu Lộng lại truy hỏi.

Gã im lặng hồi lâu rồi thản nhiên đáp: “Ba mẹ luôn cãi nhau, lại hay đâm tói đâm lui, chán ngấy nên bỏ thôi.” Có một số việc, con nít cũng không nên biết nhiều.

...

Tiểu Lộ ôm con mèo, còn Hình Tuế Kiến xách cái lồng, hai cha con rảo bước quay về ký túc xá.

“Ba, ba nuôi con mèo khá ghê! Hình như nó nặng thêm mấy kí, trông càng thêm oai phong.” Nó nặng đến mức bé ôm muốn không nổi. Có vẻ như ba cho con mèo ăn đúng bữa, mới làm nó mạnh mẽ thế này.

Con mèo vẫy vẫy đuôi, vui sướng vì có người khen nó.

Gã cười nhẹ mà không đáp. Trên thực tế, bây giờ gã hơi rối loạn vì cuộc đối thoại ban nãy với Tiểu Lộ.

Gã không ngừng suy nghĩ, phải chăng trước kia Kiều Duy Đóa đã từng yêu gã? Gã biết không thể xảy ra khả năng này, nhưng trái tim gã vẫn rối bời.

“Ba, ba nói xem tại sao Tổng Phỉ Nhiên lại chủ động nhận tội trên tòa?” Tiểu Lộ lắc lắc cánh tay gã, mới làm gã hoàn hồn.

Ban đầu giở đủ mọi mưu mẹo, sau đó lên tòa thì Tổng Phỉ Nhiên bỗng chủ động nhận tội, khiến cho Tiểu Lộ và mẹ hoàn toàn bất ngờ.

“Tình thế bắt buộc thôi! Chắc anh ta phát hiện bên ngoài khó sống tốt nên cho rằng núp trong tù sẽ được an toàn hơn.” Hình Tuế Kiến ngẫm nghĩ rồi đáp.

Tổng Phỉ Nhiên với tội danh mưu sát bất thành, bị kết án bốn năm tù giam.

Hai cha con vừa đi vừa tán gẫu tới gần ký túc xá trường học.

“Được rồi, con mau vào đi, tuần sau ba tới thăm con. Ba hứa sẽ không chọc con giận và sẽ làm tri kỷ nghe con tâm sự.” Gã định đẩy con gái đi vào nhưng bước chân bỗng khựng lại.

Bởi vì, dưới lầu ký túc xá thấp thoáng một bóng người. Bóng dáng nhỏ bé ấy đang lạnh lùng nhìn chăm chú gã và Tiểu Lộ.

107. Q.4 - Chương 21

Bốp!

Một cái tát nảy lửa chằm chằm hằm ại ném ra khiến Tiểu Lộ hoàn toàn choáng vá, còn đầu óc gã cũ trở rối đến mức không thể suy nghĩ và biểu lộ cảm xúc gì.

“Tại sao anh còn tiếp cận Tiểu Lộ? Lẽ nào anh vẫn cảm thấy báo thù chưa đủ?” Kiều Duy Đóa lạnh lùng nhìn gã bả vẻ mặt giận dữ, gần từ tiệt chất vấn.

Đã thương ười ta mà mình bị thương trước, do dồn sức vào một cái tát khiến bả vai cô truyền tới từ cơn đau nhức. Tuy nhiên, lấy nỗi đau này để so sánh với nỗi đau trái tim thì vẫn kém xa. Mỗi lần thấy gã, cô đều có cảm giác cơ thể mình như bị ai đó dùng dao xẻ đôi, đau đớn đến không tả.

Cô dùng hết sức lực để tát làm khóe môi gã rỉ máu, trên mặt nó bầm. Hơn nữa, ụ ý của cô khiến gã cau mày im lặng nhìn cô chằm chằm.

“Tôi đã nói chuyện với anh đó, anh đừng giả vờ phong độ làm quái gì, cứ tuôn ra hết mọi cảm thù đi!” Thái độ của cô rất dữ dội, “Là tôi khai man trên tòa, có oán hờn gì anh cứ tới tìm tôi, tại sao anh không buông tha cho Tiểu Lộ?”

Cô đứng trước cửa ký túc xá mà lo lắng gần chết, cô sợ Tiểu Lộ bị ười ta lừa gạt, kết quả ười ‘lừa gạt’ Tiểu Lộ lại là gã!

“Kiều Duy Đóa, tôi chỉ đến thăm Tiểu Lộ chứ không muốn làm gì cả.” Gã dù ón tay cái quệt vết máu, bình tĩnh nói.

“Anh dựa vào cái gì mà đến thăm nó? Anh khô thân cũng chẳng quen, anh dựa vào cái gì?” Giọng cô đầy kích độ.

Cái tát này có bao nhiêu sức lực, bao nhiêu mãnh liệt, thì nội tâm cô cũ có bấy nhiêu lo âu, bấy nhiêu thù hận.

“Kiều Duy Đóa, em đừng nói nhữ lời khiến bản thân mình hối hận.” Gã buộc phải nhắc nhở cô.

Kiều Duy Đóa nhất thời hện họ. Đú, Tiểu Lộ vẫn chưa biết thân thể của mình, và cô cũ khô định nói cho đứa bé nhậ cảm này biết.

“Anh cút đi! Đừng xuất hiện trước mặt Tiểu Lộ nữa, đừng bao giờ!” Cô đẩy mạnh gã, oán thù khô được trút xả nên giọng điệu cô cà thêm ác liệt.

Rốt cuộc Tiểu Lộ cũ hồi phục tinh thần, “Mẹ à, mẹ đừng độc đoán như thế!” Tiểu Lộ cả kinh, vội và che chắn trước mặt ba mình.

Kiều Duy Đóa gần như nổi điên, “Tôi cảm hai ười gặp nhau!” Việc này gọi là gì đây? Thâm tâm gã biết giữa mình và Tiểu Lộ chẳng có mối quan hệ ruột rà, vậy tại sao gã còn tới tìm Tiểu Lộ?

Thấy Kiều Duy Đóa dứt khoát cấm đoán hai cha con bọn họ gặp nhau, làm Tiểu Lộ vừa nó nẩy vừa tức giận.

“Ba chỉ khô cần mẹ chứ đâu phải khô cần con? Tại sao cha con con khô được gặp mặt? Con khô phục!” Tiểu Lộ buột miệng hét to.

‘Ba chỉ khô cần mẹ chứ đâu phải khô cần con’. Lời Tiểu Lộ nói chẳng khác nào một tiếng sấm rền giá mạnh vào lòng cô, khiến đầu óc cô choá vá gần như khô thể đỡ nổi.

Sắc mặt cô đột nhiên trắng bệch như thể bị ười ta bóp cổ, mọi lời nói, mọi phần nộ đều dồn cố và khô còn trút giận được nữa.

Nhìn đá vể nhợt nhạt của cô làm Tiểu Lộ kích độ, “Mẹ, mẹ à, con... ý con là tình cảm ba mẹ tan vỡ cũ khô thể cắt đứt quan hệ giữa cha con con được!” Tiểu Lộ cho rằng mẹ đã có tình yêu bên chú Tư uyên, thì chắc chắn mẹ sẽ khô tính toán chuyện ai đúng ai sai trước kia. Thậm chí bé đã chấp nhận sự thật, chẳng lẽ mẹ còn canh cánh tro lò? Thế như dườ như bé sai lầm rồi.

Cô dườ như hoàn toàn khô he thấy lời giải thích của Tiểu Lộ, mà chỉ đứng chết trân tại chỗ, khô âm ỉ, khô náo loạn và cũ chẳng tức giận. Cô đột nhiên yên lặng tới đáng sợ. Sau đó, trước khi chiếc mặt nạ kiên cường của cô tan rã, cô xoay ười rồi khỏi hiện trường.

Một ười mẹ luôn bình tĩnh bỏ quay sa rũ rượi, mất kiểm soát và lặ thình tới mức làm Tiểu Lộ dờ dẩn.

“Ba à, mẹ con khóc hả?” Tiểu Lộ khô biết có phải mắt mình đa gặp vấn đề? Hơn nữa, quan trọng là Tiểu Lộ bắt đầu hi ờ, phải chẳng từ trước tới nay bé bị nhữ ười lớn miệng nói một đầ, bụng hĩ một nẻo ‘lừa gạt’?

Từ đầu tới đuôi, Hình Tuế Kiến vẫn chết đứng tại chỗ, rốt cuộc gã cũng phục hồi tinh thần.

Gã đưa cái lò nhốt mèo cho Tiểu Lộ, “Để ba đuổi theo mẹ con!” Gã khô chút do dự sai nhữ bước chân dài chạy đi.

...

Trạm chờ xe buýt.

Cô ồi trên bả ghế dài, vùi mặt giữa hai chân, phải dốc hết sức cô mới ăn được nhữ giọt lệ sắp trào ra như đê vỡ.

Khô thể khóc, tuyệt đối khô thể!

Cô ồi yên lâu thật lâu, và gã đứng gần đó nhìn cô đăm đăm cũ lâu thật lâu.

Sắc trời dần dần tối, rốt cuộc gã phải bấm còi ô tô.

Tiểu kèn kêu inh ỏi trước mặt vài lần mới làm cô tỉnh táo ước mắt lên. Hốc mắt cô đỏ ửng như vãn ma đậm nét bứt bình thường.

“Kiều Duy Đóa, lên xe đi, tôi chở em về thành phố.” Hình Tuế Kiến cố gắng làm giọng mình he thật bình thản, như kiểu gã đã tiện thể ột ười bạn bình thường đi quá gia một đoạn đường.

Trước cửa Tiểu Lộ nằm vù oại thành, bây giờ trời đã chạ vạ nên khó bắt được xe buýt quay về nội đô.

Tuy nhiên, cô chẳng nhẽ khô tiếp nhận lời mời, mà còn cười nhẹ như đa mai mỉa cho sự giả tạo pho độ của gã.

Cô cười như khô hiểu sao hốc mắt lại cay xè. Cô mở to hai mắt, chớp chớp rèm mi để ần nhữ giọt nước kết tủa.

Hình Tuế Kiến thực sự đầy bản lĩnh, mới có thể làm cô khóc như mưa bão tới vài lần. Cô tiêu phí nước mắt trên ười gã còn nhiều hơn nửa cuộc đời trước đây của cô cộ lại.

Cô khô chịu lên xe nên Hình Tuế Kiến đành tiếp tục bóp còi, như thể đa thử thách sự chịu đựng của cô.

Chiếc xe buýt trở tới.

Sau cơn phiền muộn, cô khô thêm nhìn ó gì mà bước thả lên xe.

Hình Tuế Kiến sử sốt. Đường 801? Cô về nội thành, phải ời chuyển xe đường 108 mới đủ!

Hình Tuế Kiến khô chút hĩ ọi mà lập tức đạp chân ga theo sau chiếc xe buýt.

...

Cô dường như đã mất hết sức lực và cũ khô biết mình đã ời nhằm chuyển xe, đôi ươi lạnh lẽo vẫn nhìn chăm chú bên oài cửa sổ với sự vô định.

Cô phải thừa nhận rằng, đằng sau nhữ lần rơi nước mắt đều là nhữ lần bắt ở chạm vào nơi cô muốn che giấu nhất, nơi dễ bị tổn thương nhất. Lời nói vô tình của Tiểu Lộ như một lưỡi dao sắc bén đâm cô chảy máu khô ừ.

Đủ, cô là ười bị vứt bỏ và bị phản bội.

Cô tựa lư vào thành ghế xe buýt, hiện giờ cô đa ở nơi nào, cô đã khô còn sức để quan tâm.

ời bên cạnh cô là ười phụ nữ bế đứa con nhỏ, cô khẽ nhắm mắt lại. Khi xe buýt tới trạm dừng, ười phụ nữ bước xuống xe, trên lư oại trừ cũ theo đứa bé thì còn cầm thêm một chiếc giỏ xách màu đen.

Cô khô hề phát hiện.

Hai tiểu đồ hồ trôi qua mà cô vẫn còn thần thờ. Mãi tới khi bác tài xế xe buýt tắt máy, thế giới quanh cô đều vẫ lặ.

“Tới trạm cuối rồi, mọi ười xuống xe hết đi.” Bác tài xế thúc giục.

Bốn bề tối om và cảnh vật hoàn toàn lạ lẫm, làm cô đột nhiên choà tỉnh.

108. Q.4 - Chương 22

Nơi này là nơi nào?

Tiểu tuổi chảy róc rách, bốn bề sương giã mênh mông, khiến cô cảm thấy xa lạ cực kỳ. Cô luôn tro tâm trạ hoả hốt, bấy giờ mới choà tỉnh.

“Bác ơi, cháu lên nhằm xe, vậy làm cách nào để quay về ạ?” Cô lập tức ần bác tài xế lại.

“Hết cách thôi, đây là chuyến xe cuối cù rồi, cô phải chờ đến sá mai.” Bác tài xế vừa dó cửa xe, vừa trả lời.

Sá mai ư? Cô kinh ạc.

Đủ lúc này, có một ánh đèn xe chiếu trên ười cô. Cô oái lại thì thấy một chiếc xe SUV màu đen đậu cách đó khô xa.

Cửa xe bật mở, một đôi chân dài cườm trắng mạnh mẽ bước xuống. Khởi cần suy đoán, cô cũng biết đó là ai.

“Kiều Duy Đóa, lên xe tôi đưa em về.” Hình Tuế Kiến mở cánh cửa bên ghế phụ lái.

Cô lạnh lùng nhìn gã.

“Tôi khuyên hai ười dừng xuống núi, hãy ở lại đây một đêm đi! Bây giờ sương mù dày đặc, che khuất tầm nhìn, hai ười lại xa lạ với môi trường, rất có thể bất cẩn mà rơi xuống núi!” Trước khi rời đi, bác tài xế khuyên nhủ.

“Khô sao, tôi tin tài lái xe của mình.” Hình Tuế Kiến thản nhiên đáp.

Tuy nhiên, cô khô bán sĩ diện. Nếu đã thế thì cô sẽ thích hi với mọi hoàn cảnh, cô theo chân của bác tài xế vào tro thôn.

Một mình Hình Tuế Kiến đứng chờ vợ trước đầu thôn. Đây là sự lựa chọn của cô, nên gã khô thể ép buộc. Gã đó sầm cánh cửa bên ghế lái phụ, làm thế nào chẳng có cách bỏ mặc cô ở lại nơi này.

Thôn này rất nhỏ, gần như liếc mắt một vò là đã giáp ranh. Bây giờ mới khoảng tám giờ tối, thế mà bốn bề vắng lặng liêu tới khu khiếp.

“ôi nhà đằng kia vừa là nhà trọ vừa là nhà tắm, nó được xem là nhà trọ duy nhất ở chỗ chúng tôi.” Bác tài xế chỉ vị trí cho cô, “Như tốt nhất cô nên thuê uyên phò, vì...” Nhữ lời kế tiếp bác tài xế chọn cách im lặng để tránh gặp phiền hà, rồi ô ta bước thả về nhà.

Hình Tuế Kiến đi phía sau nhúu mày, gã thấy một tên đàn ô tru niên à à say vừa ra khỏi nhà trọ, khi lướt a qua cô thì cổ tình xiêu vẹo thân hình cao lớn cọ vào ười cô.

May thay, Kiều Duy Đóa kịp thời tránh thoát.

“Xin hỏi, ở đây còn phò đơn khô?” Kiều Duy Đóa tới quây hỏi bà bác.

“Hết rồi, chỉ còn một phòng ba giườ cuối cù.” Bà bác vừa cắn hạt dưa vừa nói tiếp: “Ở đây chúng tôi tính tiền theo giườ, hai tiể 20 đồ. Nếu ở cả đêm thì 40 đồng một giườ, bất kể cô có bao phò hay khô cũ đều giá này.”

Giá rẻ mạt như vậy thì làm sao bảo đảm vệ sinh? Hình Tuế Kiến lại thấy một phụ nữ đứng tuổi, mặt mày tô son trát phấn lòe loẹt đi từ bên tro ra, khiến gã cà cau mày chặt hơn.

Nơi này dườ như trò khá bẩn!

Trái lại Kiều Duy Đóa chẳng hề suy hĩ nhiều, đằng nào ở nơi thôn là nhỏ bé này thì làm sao có nhà trọ dầ hoà? Cô kiên quyết nói, “Được, tôi thuê cả ba giườ.” An toàn là trên hết, cô tuyệt đối khô thể ủ chu với kẻ lạ.

Về phần Hình Tuế Kiến... Gã có xe, gã muốn quay về hay ăn ủ ở đầu đườ thì cũ chẳng liên quan gì đến cô.

“Được, tính tiền trước vào ở sau.” Bà bác vút vỏ hạt dưa, phui phui tay đứng dậy.

Đây là lẽ đươ nhiên, cô gặt đầu hạ mắt xuống túi xách của mình.

Mới một giây thôi mà cả ười cô đều xơ cứng, trên tay cô trở trơn, làm gì có chiếc túi xách nào? Như cô dám khắ định buổi sá khi bước ra khỏi nhà, cô có ma theo giỏ xách, điện thoại, ví tiền và cả quần áo nữa.

Đầu óc cô rối hoác, cô chắc chắn lúc xuống xe thì mình khô bỏ sót thứ gì trên chỗ ời.

Thấy cô mãi cũ khô đưa tiền, bà bác thiếu kiên nhẫn nói: “Cô gái, rốt cuộc cô muốn trọ hay thôi?”

“Tôi muốn, như tôi làm mất ví tiền... Bác có thể...” Ghi sổ trước rồi ày mai cô đem tiền trả lại?

Chắc cô gặp kẻ trộm, phản ứng đầu tiên của cô là nên hĩ cách liên lạc ay với Tư uyên. Thế như cô chẳng biết mình đa ở đâu, hơn nữa thời tiết sương mù dày đặc, cô khô yên tâm gọi Tư uyên lên núi.

Bà bác he rõ ý cô, bà ta dù thứ ánh mắt như nhìn ười oài hành tinh ó cô dầm dẫm.

Vừa khéo lúc này có một anh nô dân bốc mùi chua đi vào, bà bác dời ánh nhìn ra khỏi ười cô, rồi đôi mắt bồ sá ời : “Tiểu Lâm, cậu tới tắm rửa hử?”

Anh nô dân gặt đầu.

“Vẫn giữ cho cậu một giờ chứ?” Thái độ bà bác rất thân thiện.

Anh nô dân hơi lưỡng lự, “Tôi tắm trước rồi hă tính...” Như khi tầm mắt anh ta chạm vào Kiều Duy Đóa đã đứng chờ sẵn một bên, thì ánh mắt anh ta bỗng dán chặt.

“Bác Vươ, đây là ười tro nhà trọ à?...” Anh nô dân nuốt nước miếng.

“Tôi thuê hết ba giờ!” Đầ sau va lên một giọng nói trầm đục.

Tiếp theo, hai tờ tiền màu đỏ mệnh giá 100 quă lên trên quầy, “Khỏi thối.”

“Đưa chìa khóa đây.” Gã xòe tay mà mặt mày khô chút biểu cảm.

Trên ười Hình Tuế Kiến toát một loại khí phách làm bà bác vội và giao ạy chìa khóa, mà chẳng dám quan tâm đó là khách quen hay lạ, “Tới lầu ba quẹo trái, phò cuối cù.”

Hình Tuế Kiến khô nói thêm gì mà kéo tay Kiều Duy Đóa đi.

Bà bác vội lấy hai tờ tiền màu đỏ mệnh giá 100 cất vào.

Gã mới đi vài bước thì quay lại, “Có khăn mặt xài một lần và quần lót khô?”

“Có có có!” Bà bác lấy cái rổ tro quầy ra, bày mớ đồ đủ mọi màu sắc sỡ trước mặt gã, và chọn một chiếc quần lót giấy to nhất, “Ồ đây tôi có đủ các kích cỡ, cái này dành cho nam!”

Thế như Hình Tuế Kiến đưa tay cầm một chiếc quần nhỏ nhất dành cho nữ. Gã đã định tính tiền, thì...

“Tôi tặ cho cô cậu, còn cái này nữa!” Bà bác sợ gã đòi số tiền thừa ban nãy, nên khô sợ lỗ vốn mà đưa thêm cho gã một món đồ có ‘màu sắc sỡ’.

“Bác Vươ, còn tôi thì sao?”

“Ha ha, hết phò rồi, chẳng phải hồi nãy cậu bảo chỉ muốn tắm chứ khô muốn ủ à?”

Cuộc đối thoại cả lúc cả xa, khi Kiều Duy Đóa khôi phục tinh thần thì thấy mình đã đứng trên lầu ba, và Hình Tuế Kiến đã mở cửa phò.

Kiều Duy Đóa lạnh lẽo nhìn bàn tay gã đã nắm lấy cổ tay mình, “Tôi chưa nói sẽ vào ở.” Vừa rồi cô cố hĩ xem có biện pháp khả thi nào khác khô.

Giọng điệu của cô cũ chẳng đó bả được gã.

“Em khô được xuố đó, lẽ nào em muốn tiếp tục đứng dưới lầu để ười ta coi mình là gái điếm?” Hình Tuế Kiến hỏi lại.

Kiều Duy Đóa ỡ à, bấy giờ cô mới cẩn thận suy hĩ lý do tại sao ánh mắt của anh nô dân vừa rồi lại quái đản như vậy.

“Nếu tôi đoán khô nhầm thì chỗ này rất ‘bẩn’.” Nói đủ hơn thì đây là nơi cu cấp dịch vụ mại dâm giá rẻ cho nô – cô nhân tầ lớp thấp nhất.

Sắc mặt Kiều Duy Đóa xám mét, cô thực sự khô hĩ tới vấn đề này.

“Kiều Duy Đóa, bây giờ em vẫn có quyền lựa chọn, một là theo tôi xuố núi, hai là tôi cho em mượn tiền trước?” Hình Tuế Kiến hỏi cô.

Cô cứ đứng rồi cuối cù chọn cách giật lấy chùm chìa khóa tro tay gã, nâ gương mặt lạnh như tiền rảo bước vào phò.

Cô khô xuố núi, cô khô bao giờ muốn số chu với gã tro cù một khô gian!

109. Q.4 - Chương 23

Đã như thế thì Hình Tuế Kiến cũng khô kiên quyết, gã tiện tay đóng cửa phòng lại.

“Anh muốn làm gì?” Kiều Duy Đóa cảnh giác.

“Em không xuống núi thì tôi đành ở lại với em đêm nay.” Chỗ này không an toàn, gã không thể bỏ đi.

Giọng Hình Tuế Kiến rất nhẹ, nhưng lọt vào tai cô thì hết như... sét – đánh – ngay – đầu!

“Mời anh ra ngoài cho!” Giọng cô lạnh tanh.

Thế nhưng thái độ của gã rất tự nhiên và nghiêm nghị, “Kiều Duy Đóa, tôi chỉ tính cho em vay 40 đồng thôi.”

Cô cứng đờ! Ý gã là cô không có quyền sử dụng toàn bộ căn phòng này?

Đôi mắt trong veo của Kiều Duy Đóa khẽ nheo lại, cô không ngờ vay mượn cũng là một cái bẫy chữ nghĩa. Dưới tình huống này mà gã tuyên bố chỉ cho cô vay 40 đồng, thì rõ ràng đã chặt đứt khả năng bài bác của cô.

Cô xoay gót bước nhanh ra cửa, nhưng vóc dáng cao lớn của gã đã đứng ngay trước cửa, cô dứt khoát rẽ một vòng cung như thể trên người gã có chứa dịch bệnh, nhưng cô vẫn bị chặn lại.

“Kiều Duy Đóa, em cảm thấy đi ra ngoài như vậy thì sẽ an toàn quay về nội thành sao?” Dẫu cô có căm ghét và không muốn ở bên gã, cũng đừng lấy sự an nguy của mình ra đùa.

Cô nhìn gã lạnh lẽo.

“Tôi sẽ không làm gì em cả, em đừng sợ.” Gã nhẹ giọng cam đoan.

Ai sợ gã? Cô chỉ là...

“Nếu em thực sự sợ, tôi sẽ không cản em nữa.” Gã lùi một bước.

Nghe vậy, cô mím môi cười gằn, ra vẻ coi ai sợ ai.

Hình Tuế Kiến cũng giữ im lặng vì biết phép khích tướng của mình đã phát huy công hiệu, gã bắt đầu quan sát căn phòng từ trên xuống dưới.

Quang cảnh xung quanh nhà trọ rất tẻ, khắp phòng hắt mùi ẩm mốc nhàn nhạt, ánh đèn âm u, TV, vật dụng, rèm cửa đều bám đầy cấu bẩn, trên vách tường màu trắng toàn là...

Hình Tuế Kiến nhìn chòng chọc tờ báo ảnh tục tũ dán trên vách tường, trong ảnh chụp một nữ minh tinh nằm trên bãi biển, cặp ngực như sắp rớt khỏi bộ bikini. Ngoài ra, điều khiến người ta cảm thấy ghê tởm hơn chính là...

Dưới ngọn đèn mờ, rõ cuộc gã cũng nhìn rõ vết tích ổ vàng dính lấm chắm trên bức ảnh là gì.

Gã thò tay xé hết mớ ảnh xuống, lúc xoay lại thì thấy Kiều Duy Đóa vẫn đứng thất thần đằng sau. Cô không ngu ngốc nên lập tức biết ngay đó là thứ gì.

Gã tiếp tục nhìn tấm ga trải giường, trên đó cũng dính đầy dấu ổ vàng lấm tẩm. Kiều Duy Đóa nhú mày, sờn hết gai óc.

Gã cởi áo khoác của mình ném lên giường, “Tối nay em ngủ trên áo của tôi đi.”

Sau đó gã đi tới bên cái giường sát cửa và bắt đầu cởi giày, “Chúng ta sẽ ngủ ở đây một đêm, nếu em cảm thấy khó chịu thì hãy kéo tấm rèm chính giữa ra.”

Gã đã xem qua, cứ mỗi một cái giường ‘thân mật’ đều được trang bị bằng những tấm rèm màu xanh giăng kín tứ phía, đại khái là để thuận tiện cho người thuê ‘làm việc’.

Kiều Duy Đóa nhìn chòng chọc bức tường bằng vải màn ố vàng, làm cách gì cũng không đủ can đảm để đưa tay kéo nó. Cứ nghĩ đến tình huống nào sẽ dẫn tới những thứ này, thì cô đã cảm thấy thật ghê tởm..

Hình Tuế Kiến thay đôi dép lê, lúc vói tay vào bao nilon lấy khăn mặt dùng một lần, thì ngón tay gã chợt cứng đờ. Bởi vì trong mớ xanh xanh đỏ đỏ kia, còn có thêm hai cái bao cao su.

Gã túm bao cao su quăng vào sọt rác, rồi đem khăn thừa và quần lót ném lên trên cái giường chính giữa hai người, “Tôi đi tắm trước.” Sau đó gã cầm chìa khóa đứng dậy.

Cô vẫn ngồi yên trên giường với vẻ mặt đầy nghiêm túc.

“Khi ra ngoài tôi sẽ khóa cửa lại, không phải tôi nhốt em mà là lo lắng cho sự an toàn của em.” Nói xong, gã đóng cửa biến mất.

Kiều Duy Đóa cứng đờ, lúc này mới được buông lỏng. Toàn thân cô đều kiệt sức, cô lừa ai chứ? Thực ra cô rất sợ.

Hình Tuế Kiến luôn là thế, việc gã muốn làm thì chẳng bao giờ cho người khác được nói chữ ‘không’, nhưng sau khi ‘xông vào’ thì gã lưu lại những gì? Đã chia tay rồi, sao gã còn tỏ vẻ lo lắng để cô ở đây một mình?

...

Hình Tuế Kiến kiểm tra nhà tắm một vòng.

Nhà tắm này dùng chung cho cả tầng, dù không quá sạch sẽ nhưng cũng tạm chấp nhận. Tuy nhiên, gã nhìn tắm cửa kính bị bể phân nửa, chẳng những chỉ có gió lạnh ùa vào mà còn dễ dàng hấp thụ ánh sáng.

Mặc dù phía đối diện hình như là con suối nhỏ, nhưng gã vẫn lo ngại đi xuống lâu, tới chỗ bà bác lấy mấy tờ báo và cuộn băng keo dán kín tắm cửa kính lại, để bảo đảm không có chút ánh sáng nào lọt ra. Sau đó gã tỉ mỉ kiểm tra một vòng, xác định nhà tắm không còn những thứ để người ta có thể ló đầu vào ‘giải trí’.

Lát nữa Kiều Duy Đóa đi tắm, chắc hẳn sẽ an toàn.

Kiểm tra xong xuôi, gã mới bắt đầu mở nước.

Làn nước lạnh xối xuống, gã gạt những giọt nước đọng trên mặt. Khi đưa tay ấn vòi sữa tắm giá rẻ, thì gã bỗng khựng lại...

Gã nhìn chăm chăm chiếc nhẫn trên ngón tay thật lâu. Cuối cùng, gã tháo chiếc nhẫn ra đặt trên chậu rửa tay.

...

Cục Bảo hộ lao động.

Tám giờ tối, trong tòa nhà vẫn còn một căn phòng sáng đèn, một bóng dáng ôn hòa đi xuyên qua hành lang rồi dừng trước cửa văn phòng.

“Tiểu Lục, cậu chưa tan tầm à?” Trong văn phòng, vị lãnh đạo đang bận bịu ngược mắt lên, khi thấy rõ mặt cấp dưới tới gõ cửa thì ông ta hơi kinh ngạc.

Tư Nguyên đi vào văn phòng, “Cục trưởng Chu, cháu tới giao nộp những hồ sơ đã chỉnh lý lần cuối ạ.” Đây là những hồ sơ tuyệt mật, anh nhất định phải giao tận tay lãnh đạo.

Vị lãnh đạo vỗ trán, “Trí nhớ của tôi đỉnh đoảng quá, suýt nữa tôi quên hôm nay là ngày cuối cậu đi làm.”

Tư Nguyên cười gượng, “Cục trưởng Chu, chú đang bận à?”

“Tôi bận quá!” Vị lãnh đạo chỉ chỉ tay lên chồng hồ sơ trên bàn, “Trải qua chiến dịch năm ngoái, nhìn bề ngoài Ôn Thành đã ổn định nhưng thực chất sinh lực bị tổn hại nặng nề, tình hình kinh tế vẫn còn ỉ ạch, một số doanh nghiệp có nguy cơ bị đóng cửa và một vài ông chủ vẫn muốn bỏ trốn! Vì vậy, chúng ta phải chiến đấu với bọn họ, để bảo đảm rằng người nào chạy thì bắt người đó!”

Vị lãnh đạo nhận xấp hồ sơ. Thế nhưng thật kỳ lạ, Tư Nguyên vẫn đứng trước mặt ông ta với vẻ mặt do dự mà chưa rời đi.

“Tuần sau cậu chuyển ngành rồi, có phải muốn mời lãnh đạo tôi đây đi ăn bữa cuối không?” Vị lãnh đạo cười cười, chủ động lý giải.

Thế nhưng Tư Nguyên lắc đầu, thần sắc nặng trĩu, “Cục trưởng Chu, cháu phạm phải một sai lầm lớn trong công việc, muốn thưa thật với chú.”

Bầu không khí bỗng ngưng đọng, vị lãnh đạo thu lại nụ cười, “Chuyện gì?”

“Ngày 30 tháng 9 năm ngoái, có bốn người của một công ty bảo đảm bỏ trốn qua nước ngoài, nhưng cháu không gọi điện thoại về cơ quan để kịp thời báo cáo tình hình.” Nếu im ỉm việc này, hằng đêm anh đều khó ngủ.

Vị lãnh đạo nhíu mày, “Là ngày bạn gái cậu xảy ra tai nạn à?” Tình huống đó coi như chuyện thường tình của con người, vị lãnh đạo cũng không có ý định trách móc nặng nề.

“Vâng, nhưng bốn người bỏ trốn kia là người quen của bạn gái cháu.”

Vị lãnh đạo kinh ngạc, “Tiểu Lục, cậu biết mình đang nói gì không?” Không phải những ý mà ông ta đang nghĩ chứ?

“Cháu biết.” Tư Nguyên gật đầu, “Sau khi bạn gái cháu xuất viện, cháu luôn cố tình giấu giếm trường hợp này...” Anh có được tình yêu và cũng đồng thời nhận lấy khiển trách của lương tâm.

“Tiểu Lục, nếu tình huống đó là sự thật thì cậu phải đối mặt với xử phạt gì, chắc cậu hiểu chứ?” Thần sắc vị lãnh đạo đầy nghiêm khắc.

Cố tình chèn ép nhiệm vụ, tội danh không hề nhẹ.

Quen biết Tiểu Lục nhiều năm, ông ta luôn thấy anh cần mẫn với công việc, nào ngờ lại để xảy ra việc này.

“Cháu biết, cháu sẽ bị gạch tên khỏi danh sách công chức nhà nước và không được tới viện kiểm sát nhậm chức.” Anh đã sớm biết rõ kết quả tồi tệ này.

Tư Nguyên đưa bộ hồ sơ đã ghi số hiệu cho vị lãnh đạo, “Cháu nghe nói có một quản lý của công ty bảo đảm đó trở về thăm gia đình. Nếu cục trưởng Chu thấy cần thiết thì có thể xin lệnh cấm xuất cảnh.”

Được tin Hình Tuế Kiến góp mặt tại buổi họp lớp từ miệng của Thường Hoan, Tư Nguyên chưa có một đêm được bình an. Về tình cảm, anh hi vọng đối phương đừng xuất hiện trước mặt Đóa Đóa nữa, nhưng đạo đức nghề nghiệp khiến anh không thể đã sai lầm rồi mà vẫn còn tiếp tục.

Nét mặt vị lãnh đạo nặng nề gõ số hiệu hồ sơ vào máy tính. Vừa đăng nhập vào bên trong cơ sở dữ liệu và đọc kỹ càng một lượt, thì khước môi vị lãnh đạo từ từ thả lỏng, “Tiểu Lục, số cậu may mắn lắm.”

Tư Nguyên không hiểu.

“Ngày 30 tháng 9 năm ngoái, công ty bảo đảm đó chỉ xuất cảnh có ba người thôi.” Vị lãnh đạo thở nhẹ và nụ cười hiền lành lại trở về trên mặt ông ta.

Chỉ có ba người thôi? Làm sao có thể?

“Vào ngày 30 tháng 9, chính cháu nhận được thông báo từ cơ quan xuất nhập cảnh, đại diện pháp nhân của công ty là Lâm Dục Sài cũng mua vé đi Canada!” Rốt cuộc nhằm lẫn ở đâu?

Vị lãnh đạo thở dài, “Xem ra cậu thực sự chưa từng theo dõi trường hợp này. Nếu có theo dõi thì cậu sẽ biết, vào ngày 28 tháng 9, cổ đông lớn nhất công ty là Hình Tuế Kiến đã trả vé máy bay.”

Tư Nguyên sửng sốt.

“Trưa ngày 28 tháng 9, Lâm Dục Sài và một cổ đông khác tên Trần Ôn Ngọc nhận giấy kết hôn. Ngày 29 tháng 9, Lâm Dục Sài tới Thượng Hải lấy Visa đi thăm thân nhân, ngày 30 tháng 9, ba người bọn họ cùng nhau xuất cảnh.” Vị lãnh đạo căn cứ theo tư liệu nói với anh.

Trưa ngày 28 tháng 9, Lâm Dục Sài và một cổ đông khác tên Trần Ôn Ngọc nhận giấy kết hôn? Làm sao có thể? Rõ ràng đêm đó tận mắt anh thấy Hình Tuế Kiến và Trần Ôn Ngọc ở bên nhau, rồi Đóa Đóa kinh hồn bạt vía đi ra.

“Mặc dù lúc đó Hình Tuế Kiến chưa phải là đại diện pháp nhân, nhưng anh ta nắm tới 60% cổ phần công ty, nên có anh ta ở lại thì chúng ta không cần cấm xuất cảnh với ba người kia.” Vì vậy, bất kể quá trình ra sao thì kết quả cũng đều như nhau.

“Cục trưởng Chu, ý chú là Hình Tuế Kiến không xuất cảnh và cũng không kết hôn với Trần Ôn Ngọc?” Tư Nguyên không thể nào tin nổi.

“Uh, Đúng! Hơn nữa vào tháng 10 năm ngoái, anh ta đã tới phòng đăng ký kinh doanh để chính thức tiến hành các thủ tục thay đổi đại diện pháp nhân. Những cổ đông khác có về nước hay không, đối với chúng ta cũng không quan trọng.” Sau khi mãn hạn ba năm tù quản thúc, Hình Tuế Kiến đã đủ tư cách trở thành đại diện pháp nhân của công ty.

Mọi hiểu biết của Tư Nguyên chỉ trong một đêm mà bị đảo lộn hoàn toàn, chỉ còn chừa lại một màn sương phủ kín.

110. Q.4 - Chương 24

Kiều Duy Đóa có thói quen gội đầu hằng ngày, nhưng hôm nay cô phát hiện lúc gội đầu thì bả vai mình đau buốt. Gắng gượng gội đầu xong, rốt cuộc cô cũng không nhắc nổi cánh tay lên lau khô mái tóc.

Đã thương người ta mà mình bị thương trước.

Ở cùng một phòng nhưng Kiều Duy Đóa đưa lưng về phía Hình Tuế Kiến. Chiếc áo khoác của gã nằm chơ vơ trên cái giường chính giữa hai người.

Nãy giờ mái tóc dài của cô còn nhiều nước.

Trong phòng, ngoài chiếc TV hồng ra thì cũng chẳng có tờ báo nào để giải trí. Hình Tuế Kiến không có bất cứ thứ gì để dời đi sự chú ý, vì thế gã không thể không nhìn cô, rồi trông thấy một giọt nước thấm trên áo gối.

Hình Tuế Kiến quyết định không nhìn nữa, gã cởi cái áo T-shirt trên người và đứng dậy đi về phía cô.

Nghe đằng sau có tiếng bước chân, cô đang khép hờ đôi mắt cố dỗ giấc ngủ, bỗng mở mắt ra và chạm phải cánh gã cởi trần, khiến cô hoảng hốt. Cô chưa kịp ngoảnh lại thì có một tấm ‘vải bố’ ném lên đầu, xoa nhẹ hai cái.

“Tóc em còn ướt, để tôi xuống lầu mượn máy sấy.” Cô chưa kịp phản đối thì gã đã xải chân rời khỏi.

Lát sau, gã cầm cái máy sấy trở về, khom xuống cắm dây vào ổ điện rồi đưa cho cô.

“Không cần!” Cô quay mặt đi, từ chối sự hảo tâm của gã.

Kỳ thực, bây giờ cô rất khó nâng cánh tay lên. Có lẽ, cô thật sự phải nghỉ tới việc nên vào bệnh viện nhổ mấy cây đinh trong cơ thể ra.

“Cầm lấy, em không làm thì tôi sẽ làm tự làm!” Gã ngang ngược uy hiếp.

Cô lạnh lùng trừng mắt nhìn gã. Bọn họ luôn tự hiểu, tính cách của cả hai đều vô cùng cố chấp.

Lần này cô làm người thua cuộc trước. Cô nhận máy sấy là bởi gã đứng sau lưng làm toàn thân cô rất mát tự nhiên, chỉ ao ước gã mau quay về phần giường của mình.

“Vù vù vù.” Tiếng máy sấy tóc vang lên.

Cô nhú mào cắn môi chịu đựng, vì mỗi lần cử động thì bả vai rất đau. Thế nhưng buồn thay, sức gió của chiếc máy sấy này yếu xìu, cô hong thật lâu và cũng đau sắp chết, vậy mà mái tóc vẫn còn ướt nhẹp.

Dù cô biểu hiện rất kiên cường, nhưng động tác trúc trắc kỳ quặc của cô làm gã chú ý. Gã vốn định bước đi thì bỗng khựng lại.

“Tay em bị sao thế?” Gã nhận ra điều bất thường, dường như cánh tay cô không thể đưa lên cao.

Kiều Duy Đóa đặt máy sấy xuống, không định ép buộc mình mà cũng chẳng tính quan tâm tới gã.

Không thấy cô trả lời, Hình Tuế Kiến quyết định tự mình tìm đáp án. Gã giữ chặt cô, rồi kéo mạnh chiếc áo len cổ lọ của cô ra.

“Hình Tuế Kiến, anh làm gì vậy?” Cô gầm lên.

Thế nhưng động tác của gã rất dứt khoát, chiếc áo len cổ lọ của cô bị lột phăng để lộ cơ thể gợi cảm.

Kiều Duy Đóa tưởng chừng sắp phát điên, cô bất chấp thân thể đau đớn mà muốn phản công như con mèo hoang. Bấy giờ, lòng bàn tay gã lại xoa trên bả vai cô.

“Lạ nhỉ, không bị thương?” Gã nhíu mày suy tư, “Không bị thương sao đau như thế?”

Kiều Duy Đóa cứng đờ. Hóa ra, Hình Tuế Kiến thực sự không muốn làm gì cô cả.

Gã dùng ngón tay cái thô ráp lo âu sờ nắn trên bả vai cô, nơi đó vẫn còn nguyên vẹn chẳng hao tổn gì. Trên thực tế, từ ngày Tiểu Lộng nhập học tới giờ, gã luôn đi theo cô và không để cô có cơ hội bị thương.

Kỳ lạ, thực sự rất kỳ lạ.

Gã dần dần liên tưởng tới, sau vụ tai nạn xe cộ thì dường như cô có vào khoa chấn thương chỉnh hình. Vì vậy, đây chỉ là vết thương cũ mà thôi.

Cả người Kiều Duy Đóa run rẩy, cô vội vàng chộp chiếc áo len che trước ngực, dù sự ‘che chắn’ ấy hoàn toàn vô nghĩa. Họ từng có một thời thân mật, mỗi vị trí nhỏ trên cơ thể cô, Hình Tuế Kiến cũng đều nhìn ngắm không biết bao nhiêu lần. Hơn nữa cô có cảm giác rõ ràng rằng, khi bàn tay chai sần của gã chạm vào vai cô, thì toàn thân cô trở nên vô cùng nhạy cảm.

“Em lạnh à?” Thấy ngón tay mình khẽ rung làm gã hạ mắt hỏi.

Con người hạ xuống, ánh nhìn của gã chạm vào bờ vai trần lóng mẫn và cái khuy áo ngực màu đỏ. Gã đã từng rành rọt cởi cái khuy áo ngực màu đỏ này vô số lần, rạo rực đốt cháy đến độ tùy tay ném nó lung tung.

Đây vốn dĩ không phải dự tính của gã, thể nhưng hơi thở gã bắt đầu bất ổn. Những lần ân ái đắm say mà hai người từng trải qua, giờ phút này cuộn trào trong óc.

“Kiều Duy Đóa...” Trái tim gã đập loạn nhịp và gã mơ hồ gọi khẽ.

Kiều Duy Đóa mím môi xiết chặt quần áo.

Bầu không khí bỗng trở nên trầm lắng.

Gã chậm rãi bước tới gần cô, muốn đưa tay ôm chầm lấy cô. Khao khát trong gã mãnh liệt gần như không thể kiềm chế nổi.

“A, um, a...” Trong phòng bỗng vang lên tiếng rên rỉ quẩn rữ.

Gã và cô đều đồng thời cứng đờ.

Tiếp đó, tiếng người đàn ông gào gừ từng đợt từng đợt dội tới.

Chết tiệt! Hệ thống cách âm nhà trọ này quá kém.

Gã và cô đều rửa thắm trong bụng.

“Để tôi sấy tóc cho em.” Hình Tuế Kiến miễn cưỡng kéo tâm trí lại.

“Không cần!” Cô từ chối.

Tuy nhiên, sự cự tuyệt của cô chẳng hề có tác dụng. Gã giữ chặt bờ vai cô để tránh sự vùng vẫy, rồi sau đó tiếng máy sấy ‘vù vù vù’ vang lên.

Lúc cô xảy ra tai nạn, gã không có tư cách ở bên cạnh cô. Ít nhất bây giờ khi cánh tay cô bị đau, gã không muốn cô ráng khỏe sức.

Tay gã xoa trên đỉnh đầu cô, rõ ràng bật sức gió chạy tới số mạnh nhất. Tuy nhiên, những tiếng ‘vù vù vù’ này chỉ để khóa lấp những âm thanh rên rỉ của phòng kế bên.

Gã vén mái tóc dài của cô lên, để ngọn gió thổi mái tóc cô nhập vào bàn tay gã.

Cơ thể gã càng thêm nóng cháy. Gã cũng từng sấy tóc cho cô, nhưng mái tóc chưa hong khô thì một cuộc giao hoan lay động linh hồn đã mở màn.

Bị sa vào hồi tưởng, hơn nữa phòng kế bên lại ‘kịch chiến’, khiến nhịp tim gã đập liên hồi. Trong cơ thể gã như có một ngọn lửa đang rực cháy, thiêu đốt mọi nơi. Ngọn lửa này có cái tên chuyên biệt là ‘thèm khát’.

Kiều Duy Đóa chả khá hơn gã là bao, các giác quan cũng không phải do bản thân mình có thể làm chủ. Thực ra, mỗi tế bào trên thân thể cô đều ghi nhớ những lần gã tiến vào cuồng nhiệt.

Cô vốn dĩ không muốn, nhưng các bộ phận trên cơ thể nóng lên rất rõ ràng. Thật đáng buồn cười, lúc bạn trai hôn cô, cô vô cùng cứng nhắc. Thế nhưng chỉ tiếp xúc nhẹ nhàng với một người đàn ông khác, thì cơ thể cô đã nóng hừng hực.

“Tóc khô rồi.” Cô lạnh lùng kéo mái tóc trên tay gã, dùng sự lạnh đậm để che dấu vẻ hoảng hốt.

Tóc cô vẫn chưa khô, nhưng ít nhất không còn nhiều nước.

Gã và cô đều im lặng. Bởi lẽ bọn họ rất hiểu, ham muốn khiến phòng tuyến giữa họ trở nên quá mong manh.

Cuộc chiến kịch liệt ở phòng kế bên vẫn trong xu thế dữ dội. Tiếng cô gái rên rỉ hòa lẫn tiếng người đàn ông gầm gừ, như thể bọn họ đang làm chuyện thú vị nhất trên trần đời và muốn dụ dỗ bọn họ cùng nhau sa đọa.

“Tôi muốn...” Rốt cuộc gã mở miệng.

Kiều Duy Đóa nín thở, “Anh đừng hòng mơ tưởng điều gì, không thể nào, không thể nào, không thể nào!” Cô có bạn trai và gã đã có vợ, không cho gã muốn gì hết!

Gã im lặng, “Tôi chỉ định nói, tôi muốn đi bơi!”

Cô ngẩn người.

“Em ở trong phòng đi, tôi sẽ không đi xa, có gì thì em cứ kêu to lên.” Hình Tuế Kiến dứt khoát đứng dậy.

Tất nhiên gã biết chuyện này không thể xảy ra, nhưng nếu gã không làm gì đó, thì e rằng gã sẽ bị ngọn lửa kia thiêu rụi mọi lý trí.

Nếu bây giờ không lập tức đi ngay, Hình Tuế Kiến dám khẳng định câu chuyện của 14 năm trước sẽ tái diễn lần nữa. Bởi vì khi vừa nảy lên ý nghĩ đó trong đầu, thì gã thực sự muốn bộc phát thú tính mà đẩy ngã cô ra. Mặc kệ cô có bằng lòng hay không, gã cũng trực tiếp chôn sâu bản thân mình vào cơ thể yêu kiều của cô.

Sự ham muốn này quá khủng khiếp, gã đã từng hủy diệt cô một lần, gã không thể hủy hoại cô thêm lần nữa.

Thời tiết này mà gã còn đi bơi? Gã cho rằng nơi đây là khách sạn nội thành, có xây sẵn hồ bơi sao? Kiều Duy Đóa điềm nhiên nhìn gã phóng nhanh ra ngoài rồi đóng sầm cánh cửa lại, nhốt cô ở bên trong.

Lát sau, Kiều Duy Đóa nghe ngoài cửa vọng tới tiếng khua nước. Cô đứng dậy dời bước chân chậm chậm đến cửa sổ, vén tấm rèm lên... Cô thấy một hình thể như con giao long lặn hụp dưới màn đêm trong dòng suối lạnh. Gã bơi rất mau, tới tới lui lui không ngừng nghỉ, rõ ràng đang trút bớt mớ sinh lực thừa trong người.

Tất cả những việc này bán đứng một sự thật, cô chẳng cần làm bất kì động thái nào thì Hình Tuế Kiến cũng vì cô mà rạo rức cháy bỏng.

Cô nên tức giận, thế mà cô lại nhếch môi khoái chí. Hơn nữa, cô có cảm giác vui sướng khi người gặp họa. Rốt cuộc cô bị làm sao? Nụ cười nhẹ nhàng của cô chợt cứng đờ.

Trong phòng, tiếng điện thoại đổ chuông. Khỏi cần hỏi cũng biết chắc chắn đó không phải của cô.

Kiều Duy Đóa liếc thoáng qua, quả nhiên điện thoại gã đặt trên đầu giường. Cô còn chưa có số phone mới của gã, vậy mà trong tình hình này gã lại đưa số điện thoại của mình cho ai?

Trên màn hình điện thoại hiện ra hai chữ ‘Phương Nhu’.

Ồ, hóa ra là giai nhân mới của gã. Kiều Duy Đóa nhìn đồng hồ, lúc này đã 11h00 giờ khuya. Vào giờ này mà còn gọi điện tới, thì ắt hẳn phải có giao tình rất tốt.

Cô cầm điện thoại lên và ấn phím nghe.

“Tuế Kiến, Tử Tử bị sốt, anh có thể tới đây được không?” Trong điện thoại truyền tới tiếng cầu cứu của một phụ nữ yếu đuối.

Kiều Duy Đóa ngắt lời, “Chắc không được đâu.”

Tự dưng xuất hiện một giọng nữ lạnh đậm, khiến người bên kia đầu dây đông cứng.

“Bây giờ anh ta đang trần truồng bị tôi nhốt trong phòng, nếu muốn tới chỗ chị ngay chắc là hơi khó.” Kiều Duy Đóa cười khê nói.

“Trần, trần truồng...” Người bên kia đầu dây lắp bắp.

“Đúng thế, tên đàn ông này ăn vụng mà không trốn đi thật xa. Đã vậy còn bị tôi bắt gặp, nên tôi nhốt anh ta và cô ả kia ở bên trong rồi!” Kiều Duy Đóa vừa cười vừa nói, “Tôi đang tính hay là gọi điện vào tổng đài 110, để mời cảnh sát đến xử lý!”

“Chị, chị, chị là vợ của anh ấy à?”

“Hmm.” Cô không thừa nhận, nhưng cái vẻ gằm gừ ấy có thể giết người một cách vô hình.

“Cho nên, nếu con chị bị ốm thì chị đưa cháu vào bệnh viện đi, tôi không chắc đến chừng nào mình mới nguôi giận, và nán lại nơi này tới bao lâu!” Giọng cô lạnh tanh, khiến người nghe khó nghi ngờ mức độ chân thật.

“Ủa, chị là ai? Một hồng nhan tri kỷ khác của anh ta hả? Ha ha, tôi nói cho chị biết, Hình Tuế Kiến thích ‘làm’ với hồng nhan tri kỷ của mình nhất. Cô gái trong phòng cũng là một hồng nhan tri kỷ của anh ta...”

Cô chưa kịp nói xong thì người bên kia đầu dây đã chủ động cúp máy.

Thích thú, vô cùng thích thú! Khoái cảm được trả thù khiến Kiều Duy Đóa thấy tâm trạng mình bỗng trở nên thư thái.

Phòng kế bên vẫn ra sức rên rỉ.

Cô bước tới bậc dọc dẫm vào vách tường, nói bằng giọng điệu cau có: “Này, lảng giềng, mấy người nhẹ nhàng một chút được không?” Thực sự nóng bỏng tới mức cô cũng sắp chịu hết nổi!

111. Q.4 - Chương 25

Tình yêu phản bội tôi, buộc tôi phải rời đi. [1]

Cuối cùng biết sự thật làm tôi rơi nước mắt.

Tình yêu phản bội tôi, anh vác trên lưng món nợ lương tâm.

Dù cho có trả giá bao nhiêu thì tình cảm cũng không thể mua lại.

Ngày trước là anh muốn chia lìa, chia lìa thì chia lìa.

Bây giờ lại muốn dùng tình yêu chân thành để dỗ dành tôi quay về.

Tình yêu không phải là thứ anh muốn bán, muốn mua đều có thể được.

Hãy để tôi đi, để tôi sáng tỏ, buông tha tình yêu của anh.

Nhấn tâm làm tổn thương tôi, tình yêu như vậy thật khó hiểu.

Phải hết lòng xây dựng tình yêu chân thành, héo rũ mới hiểu được.

Tình yêu không phải là thứ anh muốn bán, muốn mua đều có thể được.

[1] Đây là lời bài hát ‘Tình yêu kinh doanh’ do ca sĩ Biên Tiêu Tiêu trình bày.

...

Hình Tuế Kiến bơi xong, quay về thì thấy Kiều Duy Đóa dựa vào thành giường nằm nhắm mắt nghỉ ngơi. Bên cạnh cô là chiếc điện thoại của gã, trong máy đang mở bài ‘Sơn ca’. [2]

[2] Sơn Ca - hát dân gian, lưu hành ở khu vực miền núi phía nam, TQ.

Cô hứng thú vậy à? Hình Tuế Kiến lập tức phát hiện ra lí do Kiều Duy Đóa ‘hứng thú’, bởi vì tiếng rên rỉ của phòng kế bên còn nhiệt liệt hơn lúc gã rời đi. Quả thực khiến nhục dục bốc thẳng lên nóc nhà.

“Họ còn làm à?” Hình Tuế Kiến nhú mày.

Đã hơn một tiếng rồi mà phòng kế bên vẫn chưa xong?

“Họ tạm ngừng khoảng mười mấy phút thì làm tiếp tập hai.” Kiều Duy Đóa vẫn khép mắt, đáp bằng giọng điệu bình tĩnh.

Mẹ kiếp! Hình Tuế Kiến rửa thầm trong bụng.

Gã ngồi xuống phần giường của mình, buồn bực lau khô mái tóc.

Phòng kế bên vẫn tiếp tục ‘hò hét’ lớn tiếng.

Kiều Duy Đóa vẫn tiếp tục nhắm mắt nghe nhạc.

Hình Tuế Kiến bỗng cảm thấy cảnh tượng này thực buồn cười. Bởi vì, lúc này trông dáng vẻ của Kiều Duy Đóa như ni cô đã tiến vào trạng thái thiền định tĩnh tâm, nếu đừng để ý tới bàn tay đang gõ trật nhịp tiết tấu bài hát ‘Sơn ca’.

“A, um, a, um...” Phòng kế bên vẫn kêu to hết sức.

Khóe môi tươi cười của Hình Tuế Kiến hết cứng rồi lại lạnh.

Mẹ kiếp, gã bắt đầu hơi nóng lên rồi.

“Em làm gì khiến bọn họ tự xưng ‘mạnh mẽ’ như vậy?” Thật quái đản, âm thanh này còn vang dội hơn ban nãy, rõ ràng đang cố tình thị uy.

“Tôi chỉ cảnh cáo bọn họ, nếu cứ tiếp tục rên rỉ nữa thì tôi sẽ báo cảnh sát.” Giọng điệu cô nhàn nhạt.

Nào ngờ lại biến thành như vậy.

“Kiều Duy Đóa, em không biết là đừng nên khiêu khích đàn ông trong tình huống đó sao?” Hình Tuế Kiến day trán.

Cô mở choàng mắt, héch cằm, duỗi bàn tay mềm tắt nút nghe nhạc, “Khiêu khích thì thế nào?”

Đôi mắt trong veo của cô quan sát gã chăm chú, đôi đồng tử lấp lánh thứ ánh sáng quái đản.

Cả người Hình Tuế Kiến khô nóng, này giờ trên người gã vẫn mặc mỗi chiếc quần lót ẩm ướt nổi cộm, giữa đũng quần căng phồng thật khó mà che giấu.

Gã cố tình đi bơi cho cạn kiệt sức lực, thế nhưng hiệu quả chẳng những không à còn trông khó coi. Mỗi tế bào trên cơ thể gã đều khao khát chiếm giữ Kiều Duy Đóa, khao khát đến mức nhói.

Gã thật nỗ lực mới di chuyển được tầm mắt, buộc mình phải lấy lại tỉnh táo để lướt qua chuyện khác: “Vừa rồi có ai gọi điện cho tôi không?”

“Có, một phụ nữ tên Phương Nhu.” Cô khẽ nhếch môi cười khẩy.

Phương Nhu?

“Cô ấy nói gì?” Gã nhú mày.

Tử Tử vào tuổi này rất dễ sinh bệnh, không ho hen thì cũng nóng sốt. Giờ này mà Phương Nhu còn gọi điện tới, chắc Tử Tử đã xảy ra chuyện.

“Chị ta nói con chị ta phát sốt, kêu anh chạy tới đó.” Kiều Duy Đóa ngoài cười nhưng trong không cười, đáp lời.

“Vậy em nói sao?” Gã thấy cô là lạ.

“Tôi nói anh đang bận rộn, đang bị thèm khát đốt cháy nên đi bơi rồi, chắc không quan tâm tới chị ta được.” Cô nhún vai.

“Kiều Duy Đóa, em...” Hình Tuế Kiến chết sững.

Đòi mạng! Những lời thầm kín này mà cô đi nói với Phương Nhu, thật quá xấu hổ.

“Tôi nói dối sao?” Cô lạnh lùng hỏi lại, còn cố tình quét mắt xuống đũng quần với bằng chứng vô cùng xác thực của gã.

Cô không nói dối! Gã rất rạo rức, chết tiệt, cô chả nói dối câu nào, gã quả thực sắp bị ham muốn thiêu chết rồi.

“Trễ rồi, em ngủ sớm đi, tôi gọi điện cho bạn mình một chút.” Gã lướt ngang qua cô, vói lấy chiếc điện thoại.

Cô không dày vò gã, mới làm gã có cách lấy lại tỉnh táo.

Gã ngồi xuống phần giường chính giữa cầm điện thoại bấm số, sau vài tiếng chuông thì có người bắt máy.

“Phương Nhu hả? Vừa rồi cô tìm tôi có việc gì?”

Kiều Duy Đóa bị ‘bỏ bơ vơ’, cô ngồi đó nhìn gã chòng chọc và cười khẩy. Quả nhiên lúc nói chuyện điện thoại, gã để lộ cái thần sắc hiền lành dối trá. Người phụ nữ kia dường như thực sự được hưởng đãi ngộ đặc biệt.

“Từ Từ lại phát sốt à? Tình hình thằng bé ra sao rồi?”

Nhìn vẻ lo lắng của gã, làm hơi thở cô phát ra những tiếng hừ lạnh. Cô xoay người đưa lưng về phía gã, bắt đầu cởi chiếc áo len mới mặc vào ban nãy. Hình Tuế Kiến đang nghe điện thoại thì toàn thân bỗng căng thẳng, gã nắm điện thoại rồi từ từ nhìn đắm đắm vào tấm lưng trần của cô.

Kiều Duy Đóa vòng tay ra sau lưng thong thả cởi khuy áo lót, kéo chiếc áo ngực màu đỏ đặt qua một bên. Hình Tuế Kiến nhìn người đàn bà tự nhiên thoải mái đưa lưng về phía mình thay quần áo, rồi bình tĩnh nhìn cái áo ngực màu đỏ, mà chẳng còn nghe bên kia đầu dây Phương Nhu đang nói gì.

Khi đối phương gọi vài tiếng, gã mới lấy lại tỉnh thần, “Phương Nhu... tôi xin lỗi... bây giờ tôi không tới chỗ cô được.” Trước tiên không bàn đến việc từ đây chạy về nội thành ít nhất cũng mất hai tiếng. Quan trọng là, hiện giờ gã không thể để Kiều Duy Đóa ở một mình. Và có lẽ, đây là cơ hội chung sống duy nhất của bọn họ trong cuộc đời này.

Nghe gã từ chối người phụ nữ kia, khóe môi Kiều Duy Đóa khẽ cong lên. Bây giờ cô mới lấy chiếc áo T-shirt của gã trông vào người. Tuy nhiên, sau khi gác máy thì gã lại gọi vào một số điện thoại khác.

“Khoái Ngủ, cậu có thể giúp tôi một việc được không? Bây giờ Từ Từ đang cấp cứu trong bệnh viện, chắc phải truyền nước biển. Cậu giúp tôi vào bệnh viện đỡ đần cho Phương Nhu nhé? Tôi sợ một mình cô ấy không ứng phó nổi, bây giờ cô ấy đang ở bệnh viện Nhi Đồng, khoa...”

Sắc mặt Kiều Duy Đóa trầm xuống, gã chưa kịp nói xong thì điện thoại đã bị cướp đi.

“Kiều Duy Đóa, em đừng phá phách, trả điện thoại lại cho tôi.” Gã còn chưa nói cho Khoái Ngủ biết vị trí chính xác của Phương Nhu.

Cô hí hóp mắt, hếch cằm nói: “Anh chưa trả lời câu hỏi của tôi trước đó.”

Chiếc áo T-shirt của gã không dày, dù không ra ánh sáng mà vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy nụ hoa chĩa thẳng qua lớp vải.

Chết tiệt, cô không mặc đồ lót. Sự quyến rũ rục rứa ấy làm gã không dám nhìn lâu.

“Câu hỏi gì?” Gã chẳng còn tâm trí nào để nghĩ tới điện với chả thoại.

“Khiêu – khích – thì – sao?” Cô cố tình lặp lại từng chữ.

Con người sâu thẳm của gã nheo lại nguy hiểm, đôi mắt sáng rực bắn thẳng về phía cô, vòm ngực dần dần đập kịch liệt. Đây là cô đang cố tình trêu tức gã? Cố ý nấn gân gã? Cô không cam lòng yếu thế trừng mắt đáp trả, hô hấp vừa nhẹ lại vừa nặng.

Nhất thời hoa lửa nổi lên bốn phía.

“A, um, a, um...” Phòng kế bên còn hò hét ‘trợ uy’.

Hình Tuế Kiến bỗng đứng thở gấp, gã không còn lý trí để khống chế bản thân. Vóc dáng cao lớn của gã đi tới phía trước từng bước, hai tay nâng gương mặt bướng bỉnh mà xinh đẹp của cô lên, chẳng nói chẳng rằng cúi đầu hôn vào đôi môi cô.

Hiện giờ cô đã biết khiêu khích sẽ như thế nào rồi chứ?

Gã hôn ngấu ngiến, gần như muốn hòa quyện cô vào cơ thể mình để hun hăng cắn nuốt. Cô vẫn tựa như trong ký ức, lúc nếm thử vẫn đầy ngọt ngào tươi mát.

Gã áp mạnh cô lên giường, dùng sức liếm mút. Lưỡi gã ngang ngược luồn qua cánh môi mềm, cạy mở hàm răng trắng tinh của cô, đôi tay lại càng nóng nẩy xoa nắn trên khuôn ngực căng tròn.

Kiều Duy Đóa không hòa theo cũng chẳng chống đối, cô chỉ im lặng để mặc gã giày vò. Chiếc áo T-shirt của cô nhanh chóng bị kéo lên, trên cổ, trên ngực, đều lưu lại dấu hôn xanh xanh tím tím mảnh liệt.

Phảng phất chỉ vài phút mà dài tựa như một thế kỷ, rốt cuộc Hình Tuế Kiến cũng buông cô ra.

Phòng kế bên đã không còn âm thanh chiến đấu ác liệt, có lẽ đôi nam nữ kia đã kiệt sức, nhưng trái lại phòng bên này đang trở nên tươi đẹp.

Gã nằm phủ trên người cô, cả hai chỉ còn chiếc quần lót để che đậy thân thể.

Đôi con người sâu thẳm của Hình Tuế Kiến nhìn cô chằm chằm, ngọn lửa khao khát chưa được dập tắt mà vẫn cháy hừng hực trong đáy mắt gã. Phải mất một lúc lâu sau, gã mới cất giọng trầm đục: “Kiều Duy Đóa, em có biết vừa rồi sẽ xảy ra chuyện gì không?” Nếu chẳng phải gã dùng hết sức bình sinh để kiềm chế, thì giờ đây gã đã nằm gọn trong cơ thể cô rồi.

Kiều Duy Đóa khẽ chớp mắt, tựa như vẫn đang bị bao vây trong cơn kích thích mà chưa lấy được hồn phách.

“Tôi biết.” Cuối cùng, cô nhẹ nhàng đáp.

Ban này cô thật sự muốn quyến rũ gã. Bởi vì, gã tỏ ra lo lắng cho người phụ nữ khác làm cô ghen ghét dữ dội mà mất đi lý trí.

Tất cả những mờ ám này đều hiển hiện một sự thật.

Hai người đều trầm mặc, sau đó...

“Anh muốn tái hợp không?”

“Em có yêu tôi không?”

Hai người đồng thanh hỏi.

112. Q.4 - Chương 26

Gã nín thở, vì vấn đề của cô mà cũng bởi câu trả lời gã muốn nghe.

Kiều Duy Đóa kinh ngạc ngược lên trợn mắt nhìn gã. Cô có yêu gã hay không, gã thật sự không biết sao? Dẫu cô luôn ‘miệng nói một đằng, bụng nghĩ một nẻo’, thường thích thay trắng đổi đen, nhưng kỳ thực có rất nhiều việc không thể che giấu được.

Nếu không yêu, tại sao cô đi tranh cãi với gã vì Trần Ôn Ngọc? Nếu không yêu, tại sao trong việc mang thai giả, cô rất quan tâm đến động cơ của gã? Nếu không yêu, tại sao cô đi lo lắng cuộc khủng hoảng tài chính của gã? Nếu không yêu, tại sao sau khi gã nói chia tay, mà cô còn chủ động tới tận nhà dụ dỗ để mong cứu vãn? Nếu không yêu, tại sao cô lại vì sự phản bội của gã mà khóc đến rã rời? Nếu không yêu, tại

sao trong tình trạng này mà tâm trí cô còn hỗn loạn tới mức muốn lên giường với gã? Gã cho rằng cô thực sự dâm dăng đến thế ư?

Gã quan hệ tình dục luôn thô bạo, nhưng trước nay gã chưa từng làm cô bị thương.

Gã dạy cô trở thành một người đàn bà chân chính, nhưng chính gã lại không biết cách mở khuy áo ngực!

Gã công Tiểu Lộng bị ám ảnh ác mộng trên lưng suốt đêm, đi tới lui trong phòng khách mà không hề nề hà.

Gã sợ mèo, sợ tới mức nhảy lên bàn đọc sách, nhưng vì cô phát sốt mà gã lại ‘dùng cảm’ chiến đấu với con mèo.

Gã muốn có con nên khi sống cùng cô, gã chưa từng sử dụng biện pháp tránh thai, thậm chí còn giận dữ lôi cô đi khám khoa hiếm muộn. Nhưng nếu tỉnh táo suy nghĩ, thì chẳng lẽ gã không tìm được người phụ nữ nào sinh con ỉn sao? Rõ ràng Trần Ôn Ngọc rất sẵn lòng.

Lúc bị bắt quả tang tại văn phòng, gã nói: “Em hãy ngẩng cao đầu bước ra ngoài, đừng sợ hãi gì cả, đó là Kiều Duy Đóa mà tôi quen thuộc!” Gã đương nhiên muốn có cô, bởi vì gã nói với mọi người rằng cô là vợ của gã!

Sau khi có ‘bé cưng’, cô cảm thấy ngôi nhà bắt đầu giống một gia đình. Gã là ông chủ và cô là bà chủ.

Vậy mà kể tiếp gã không chừa cho cô một chút lòng tự trọng, còn bảo tất cả chỉ để trả thù. Tuy nhiên tại sao ở trong thang máy, gã lại bất chấp nguy hiểm để cứu cô và Tiểu Lộng?

Gã cứ như thế, làm sao không từ từ xâm chiếm trái tim cô? Gã nói muốn bồi thường cuộc đời cho cô, gã sẽ chịu trách nhiệm với cô tới cùng. Cô tin, nhưng kết quả cô nhận được những gì?

Gã như một ngọn núi lớn, mà cô và Tiểu Lộng là những thân cây bé nhỏ bám vào ngọn núi lớn ấy để cầm rễ, thế nhưng đột nhiên bị vứt bỏ. Gã như một ngọn lửa, thiêu rụi hết mọi thứ xung quanh rồi vỡ mộng rồi khỏi.

Cô chưa từng thừa nhận chữ ‘yêu’ này, nhưng nó luôn tồn tại rõ rệt. Còn bây giờ gã hỏi như vậy, bảo cô trả lời thẳng thạc thì quá xót xa trong lòng.

Cô dùng giọng điệu rất lạnh lùng đáp: “Không có.”

Không yêu gã bởi vì sự rung động của cô, tình yêu của cô đều là rác rưởi. [1]

Sắc mặt Hình Tuế Kiến trầm xuống, sau đó đôi môi khẽ mĩa mai: “Vậy cũng tốt, tôi yên tâm rồi.” Biết được lúc đó mình chỉ tổn thương đến lòng tự trọng của cô mà không phải trái tim cô, khiến gã nhẹ nhõm đôi phần.

[1] Nguyên tác là ‘cứt chó’, mà mình thấy ề ề rằng nên đổi thành rác rưởi vậy. (*_*)

Cô vẫn giữ nguyên thái độ lạnh lùng, nhưng bờ vai mảnh khảnh không kiềm chế nổi mà khẽ khàng run rẩy.

Đồ khốn! Cô rất muốn khóc nhưng cô không để đầy mắt đọng một giọt nước.

“Trời sáng tôi sẽ đưa em xuống núi.” Gã lấy chân đắp cho cô.

Che kín đôi chân thon thả của cô, phải sử dụng rất nhiều tự chủ mới có thể làm gã đứng dậy.

“Không phải anh muốn đè lên tôi à? Hình Tuế Kiến anh cần gì phải giả dạng chính nhân quân tử, xưa nay anh không phải kiểu người đó.” Thấy gã rời khỏi giường, cô lập tức châm biếm.

Gã quay phắt lại, “Tôi muốn đè lên em, em sẽ cho tôi đè sao?” Cô có thể dùng liên tục kích thích gã, được không?

“Được, anh nhào lên đây đi.” Cô tỏ vẻ bình thường nhưng đôi mắt lạnh tanh, “Tuy nhiên, điều kiện trước hết là anh phải tái hợp!”

Gã sững sốt.

“Nếu anh chia tay với Trần Ôn Ngọc, thì tôi sẽ cân nhắc xem có nên cho anh nhào tới không?” Cô vừa lạnh lùng lại vừa bất an nói.

“Kiều Duy Đóa, em có biết mình đang nói gì không?”

“Tôi đang bàn điều kiện với anh, không phải anh rạo rức sắp chết rồi à?” Cô cười cười, “Tôi biết tính tình tôi xấu xa, muốn làm anh yêu tôi rất khó, nhưng chẳng phải anh luôn say mê cơ thể của tôi sao?”

Gã bình tĩnh nhìn cô.

“Anh bị kích thích với tôi như vậy, lẽ nào Trần Ôn Ngọc không thỏa mãn nổi anh? Được, tôi sẽ thỏa mãn anh, nhưng anh phải bỏ Trần Ôn Ngọc và Phương Nhu, dù sao đây cũng không phải lần đầu anh làm kẻ thối tha.”

Lời của cô rất cay nghiệt.

Nụ cười của cô rất khó ưa.

Thế nhưng, gã lại thấy trái tim cô rướm máu.

“Kiều Duy Đóa, em thực sự không yêu tôi?” Gã hỏi lại lần nữa, bởi vì lần đầu tiên gã nghi ngờ đáp án.

“Không yêu!” Cô lớn tiếng phủ nhận.

Thế nhưng gã bước lên ôm chầm lấy cô.

“Tôi đã nói tôi không yêu!”

Trong ngực dâng trào một cảm xúc bức rức, cô rất muốn làm gì đó để trút cạn nỗi buồn khó gọi tên này, vì vậy cô dùng sức cắn ngấu nghiến hung hăng vào vai gã.

Gã không rên một tiếng mà để mặc cho cô trút giận.

“Anh có để Trần Ôn Ngọc và Phương Nhu cắn mình như vậy không?” Cắn xong, cô uất hận hỏi.

“Không có, các cô ấy chưa từng cắn tôi.” Gã cúi đầu thì thầm dỗ dành.

“Họ thật đúng là dịu dàng dễ thương!” Cô ngoài cười nhưng trong không người.

Gã không nói gì mà nâng mặt cô lên rồi hôn lên cánh môi mềm mại.

Toàn thân Kiều Duy Đóa đều run rẩy.

Khác với nụ hôn mãnh liệt ban nãy, hiện giờ nụ hôn này chỉ mơn man cánh môi mềm với vô vàn quý trọng. Hôn xong, gã cũng không ‘vượt rào’ mà chỉ ôm chặt lấy cô.

“Kiều Duy Đóa, nếu một người đàn ông chỉ đơn thuần say mê thân thể của một người đàn bà, anh ta sẽ không xem kiêu ngạo của mình quan trọng. Thậm chí quan trọng tới mức, thà chết cũng không để cô ấy thấy dáng điệu nghèo túng của mình. Em hiểu không?”

Cô bình tĩnh nhìn yết hầu của gã lặn xuống, hơi thở âm áp thổi bên tai làm lòng cô hỗn loạn. Ý gã là, gã kiêu ngạo tới mức không thể để cô chịu khổ chung với gã, phải không?

“Kiều Duy Đóa, dẫu ghen tị thật dày vò nhưng tôi phải thừa nhận rằng, khi ở bên cạnh anh ta thì trông em rất xinh đẹp.” Mọi gai góc trên người cô đều biến mất, chỉ để lại một cô gái nhỏ hạnh phúc rạng ngời.

“Thực ra em và tôi đều hiểu chúng ta không phù hợp, sống với nhau chỉ như sao hỏa đụng địa cầu. Lỡ tương lai thực sự có sống chung, tôi sợ em sẽ hối hận.” Nếu để cô ở bên cạnh kẻ nghèo túng như mình, mai này một khi cô hối hận, thì có nước độn thổ cho xong.

“Anh đâu phải là tôi, làm sao anh biết tôi sẽ hối hận?” Cô lạnh lùng hỏi.

“Tôi không dám mạo hiểm.” Gã trầm giọng thừa nhận.

Vào giây phút sau cùng, gã dám chịu mọi trọng trách, nhưng lại phát hiện mình không dám đương nổi cuộc đời cô.

“Anh ta là nhân viên công chức, gia cảnh gia tốt, nghề nghiệp ổn định. Những gì anh ta có thể cho em, không thể so sánh được với một kẻ chẳng có bằng cấp lại chỉ biết cho vay nặng lãi như tôi.” Sau khi xảy ra

sự cố, suốt 24 tiếng đồng hồ, gã đã suy nghĩ rất nhiều và rất nhiều, cuối cùng gã khẳng định lựa chọn của mình là đúng.

“Chừng nào thì anh và Trần Ôn Ngọc ly hôn?” Chẳng những cô cố ý không nghe lọt tai lời của gã, mà còn hỏi vặn ngược.

Cô đang cố tình chia rẽ gã với Trần Ôn Ngọc sao? Gã cười khổ.

“Tôi không đeo nhẫn.” Ở trước mặt cô, ngay cả gã cũng cảm thấy chiếc nhẫn kia quá chói mắt.

“Ừ, tôi thấy nó nằm trên chậu rửa tay, lúc đi tắm tôi vô tình cầm nó ném vào bồn cầu rồi.” Mặt cô tỉnh bơ, chẳng hề có chút áy náy gì.

Rốt cuộc gã bật cười, một nụ cười trầm thấp.

“Kiều Duy Đóa, em ghen à?” Hóa ra, Kiều Duy Đóa thực sự có yêu gã.

“Nằm mơ!” Cô lườm gã, “Tôi chỉ muốn thấy Trần Ôn Ngọc khó chịu!” Cho nên cô mới dụ dỗ người đàn ông của chị ta, đem nhẫn của chị ta ném vào bồn cầu!

“Kiều Duy Đóa, tôi muốn hôn em.” Bây giờ gã sẽ không bị lừa nữa.

Cô không kìm lòng được mà giang tay ôm lấy gã.

Môi và môi quần quýt với nhau, cùng dịu dàng hòa quyện.

“A, um, a...” Trong phòng bỗng vang lên tiếng rên rỉ mãnh liệt.

Gã buông cô ra.

“Phòng cách vách lại bắt đầu.” Gã cười khổ.

Tối nay thực sự khởi ngủ.

“Đây là lần thứ ba, xem ra thể lực của tên đàn ông kia rất tốt.” Cô khịt mũi nói bằng vẻ mặt nghiêm túc.

Hình Tuế Kiến sững sốt rồi lập tức bật cười.

“Phiền muốn chết, anh đưa điện thoại để tôi mở nhạc nghe!” Cô xòe tay.

Gã khẳng định cuối cùng cô cũng đã ‘bình thường’.

“Được.” Gã đưa điện thoại của mình cho cô.

Tuy nhiên mới bấm vào màn hình cảm ứng, cô bất ngờ nhìn thấy số điện thoại của mình trên máy gã.

“Chẳng phải chúng ta chia tay rồi sao? Anh còn giữ số điện thoại của tôi làm chi?” Cô hỏi nhẹ.

Đã đổi số mới, vậy còn cài số điện thoại của cô vào làm gì?

Gã không trả lời, mà cô cũng không khẳng khái đòi đáp án. Cô dùng điện thoại của gã gửi đi một tin nhắn và người nhận tin chính là mình, sau đó cô mới từ từ bắt đầu tìm mục nhạc trong máy.

“Tốt lắm, giờ tôi đã có số phone mới của anh rồi, anh đừng hòng biến mất dễ dàng!” Cô vừa lật người vừa lạnh lùng cười.

Gã nhìn cô chằm chằm. Hóa ra chỉ số thông minh của Kiều Duy Đóa không quá cao, gã muốn đổi số điện thoại một lần cũng chẳng thành vấn đề. Thế nhưng, một Kiều Duy Đóa như vậy càng khiến gã không chống đỡ nổi.

Một cơn xúc động bỗng ủa tới, “Kiều Duy Đóa, tôi muốn...” Gã lấy điện thoại trong tay cô ra.

“Anh đừng hòng tơ tưởng thứ gì, tôi có bạn trai và anh có vợ, tôi không cho anh mơ ước gì hết!” Cô hung hăng rít lên.

Một giây, hai giây.

“Tôi chỉ muốn hỏi, tối nay chúng ta ngủ chung được không?” Ánh mắt gã vẫn dán chặt vào cô.

Không muốn, thật sự không muốn.

Nghe vậy, cô rũ mắt xuống. Hồi lâu sau, cô mới thì thầm hỏi: “Ngủ? Ngủ thế nào?”

Gã trầm mặc.

Cả hai người đều biết, chữ ‘ngủ’ trên mặt gã và chữ ‘ngủ’ trên cơ thể gã là hai cách thức ngủ.

“Anh có hứa là không chạm vào tôi không? Vì tôi có...” Hai chữ ‘bạn trai’ khiến tâm trạng cô nặng nề tới mức chẳng thốt nổi ra miệng.

Bây giờ cô nên làm gì đây?

“Còn nữa một điểm quan trọng nữa, muốn ngủ với tôi thì anh phải ly hôn với Trần Ôn Ngọc...”

Cô đang thừa cơ bắt chẹt sao? Gã chỉ muốn nằm ngủ bên cô, một kiểu ngủ đơn thuần, thế mà cô lại đưa ra điều kiện vô cùng hà khắc.

“Được, tôi hứa.” Gã xốc chăn lên chui vào trong.

Cô lập tức kháng nghị: “Lạnh chết được, người anh lạnh quá!”

Người đàn ông phải bơi cả tiếng đồng hồ dưới dòng suối lạnh, cảm thấy thật vô tội.

Một lát sau.

“A, um, a, um...” Phòng kế bên vẫn còn ‘tấu nhạc’.

“Nói ‘cái kia’ của anh đừng húc có tôi nữa!” Cô bực bội, càng bực bội hơn là tiết tấu cảm xúc của phòng kế bên cứ tiếp tục giương cao gương cao.

“Hay em đưa điện thoại cho tôi nhé?” Gã cũng đâu thể khống chế nổi phản ứng sinh lý?

Cô có điện thoại để giải trí, còn gã chẳng có vật gì để tìm vui!

Cô nguyệt gã một cái rõ dài, đem hai cái headphone nhét vào lỗ tai rồi nhắm tâm quay lưng đi, bỏ mặc gã tiếp tục bị những tiếng rên rỉ kia tra tấn.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc phòng kế bên cũng yên ắng.

Gã ôm cô đã ngủ say mà tai vẫn còn nghe nhạc dán sát vào lòng mình, mí mắt càng lúc càng nặng trĩu.

“Kiều Duy Đóa, thực ra tôi rất yêu em.” Trước khi chìm vào giấc ngủ, gã dùng giọng nói rất nhẹ thổ lộ bên tai cô.

Lại không biết qua bao lâu, lâu đến mức âm thanh ấy đã vang vọng khắp căn phòng.

“Me too.” [2] Có một giọng nói nhẹ tênh, không cam tâm đáp lại.

[2] Me too = em cũng vậy

113. Q.5 - Chương 1

Mặt trời đã nhô cao.

Thực ra hai người đã thức, nhưng cô nằm bất động đưa lưng về phía gã, còn gã vẫn ôm chặt lấy cô để má kề má.

Phòng kế bên truyền đến tiếng đóng – mở cửa.

Gã luồn tay vào vạt áo cô, chạm rãi trơn bên hông, say sưa cảm thụ hương thơm từng tác da tác thịt láng mịn quen thuộc dưới tay mình với vô vàn quyến luyến.

“Rốt cuộc bọn họ cũng hết sức rồi à?” Cô mở to mắt, hỏi nhẹ.

“Ừ, một đêm bảy lần là giới hạn đối với đàn ông rồi.” Gã khàn giọng đáp.

Có trời mới biết, mỗi lần phòng kế bên chiến đấu hăng hái, thì đã thử thách ý chí của gã biết nhường nào.

“Thế à? Vậy mai mốt anh muốn khiêu chiến giới hạn một chút hay không?” Cô hỏi bằng ngữ điệu rất lạnh nhạt.

Ầm một tiếng, cái cơ thể vất vả lắm mới lấy lại tỉnh táo bỗng bén lửa.

“Kiều Duy Đóa, tôi có thâm thù đại hận với em à? Sao em cứ nắn gân tôi hoài vậy?” Gã bắt đầu dĩ thử dài.

Khóe môi cô khẽ cong hình nụ cười, tâm trạng rất thư thái.

“Sao thế, anh không tự tin với bản thân mình hả?”

“...”

“Cũng đúng, muốn phá kỷ lục của anh chàng phòng kế bên đối với đàn ông rất gian nan. Tôi xin lỗi đã làm tổn thương lòng tự trọng của anh, mai mốt tôi không nhắc tới nữa.” Giọng cô thản nhiên, nhưng từng câu chữ có thể làm người ta tức điên ruột.

Để bảo vệ danh dự người đàn ông, gã quyết định phản công. Gã xoay phắt lại đè cô xuống bên dưới, và hung hăng hôn lên đôi môi đang âm thầm cười tươi như hoa.

“...” Cô đầu hàng. Cảm xúc mãnh liệt nháy mắt càng quét qua giác quan của hai người, toàn thân Kiều Duy Đóa mềm nhũn, và sa vào nụ hôn nồng nàn của gã.

Mãi đến khi gã lui ra mà cô vẫn còn thở hổn hển.

“Cái kia của anh húc tôi kìa.” Sau khi trấn tĩnh, cô thản nhiên nhắc nhở.

Cái vật căng cứng nóng hổi ấy cứ đe dọa húc thẳng vào đùi cô, muốn người ta bỏ qua cũng rất khó.

“Không phải em muốn kết quả này sao?” Hình Tuế Kiến vuốt ve gương mặt xinh đẹp của cô, tức giận trả lời.

Cô bật cười.

Đây là lần đầu tiên gã thấy Kiều Duy Đóa cười thật tươi như vậy.

“Nhìn tôi bị em tra tấn, vì em mà điên cuồng, khiến em hả dạ lắm hả?” Gã khàn giọng hỏi.

“Ừ.” Cô tỉnh bơ thừa nhận.

Cô nói thẳng toạc khiến gã chấn động, không còn cách nào để suy xét lý trí. Gã ôm sát vòng eo thon gọn của cô, để nơi mềm mại riêng tư ấy kề sát vào vùng cứng rắn nóng hổi của mình. Gã khao khát liếm mát và quần quýt lấy cô, muốn chiếm giữ toàn bộ sự ngọt ngào trên người cô.

Hô hấp cô dồn dập, trái tim đập rối loạn, và chủ động đón nhận đôi môi gã.

Hai người hôn nhau say mê, như lữ khách lạc vào sa mạc, vừa nhìn thấy ốc đảo liền muốn khăng khăng chiếm giữ.

Mãi đến khi cả hai đều hết đường khí, gã mới khẽ nói lỏng cô ra và dùng giọng nói khàn đặc đến khó nghe, hỏi: “Em thật sự không cho tôi vào sao?”

Gã muốn lấp đầy cô một cách không thương tiếc.

Thật vất vả cô mới lấy được chút lý trí từ cơn đam mê cháy bỏng, ánh mắt cô đầy phức tạp, “Tình dục đối với anh rất quan trọng à?”

Gã gật đầu rồi lại lắc đầu.

Nó quan trọng, nhưng cảm nhận của cô quan trọng hơn.

Gã gật đầu làm cô buồn bã: “Bây giờ chưa được...”

Gã hiểu tại sao cô nói chưa được, là do một người đàn ông khác. Cũng tương tự, gã biết nếu mình kiên quyết đi vào, thì cả tâm trí và thể xác của Kiều Duy Đóa không thể chống cự nổi.

Nhưng gã chỉ vuốt mái tóc cô, “Không sao, vậy cũng tốt.”

Hai người đều trầm mặc.

Cô nhẹ nhàng đẩy gã ra, bước xuống giường thay quần áo.

Bây giờ cô còn mặc chiếc áo T-shirt của gã trên người. Kỳ thực, gã cảm thấy đáng vẻ cô mặc chiếc áo này trông càng thêm gợi cảm và quyến rũ.

Cô đưa lưng về phía gã mặc chiếc áo lót màu đỏ, rồi tới áo len và tiếp theo là áo khoác.

Gã ngồi trên giường, chờ cô mặc quần áo đầu đó chần chu, mới đưa tay kéo cô xà vào lòng mình.

“Ở lại đây vài ngày đi.”

“Chúng ta về nội thành đi.”

Hai người đồng thanh mở miệng.

Gã cười gượng ép, “Em không muốn ở đây vài ngày à? Thực ra không khí nơi này rất khá.”

Kiều Duy Đóa lắc đầu: “Không được, mất liên lạc với tôi... Tư Nguyên sẽ lo lắng.”

Gã trầm mặc, rồi cuối cùng xoa xoa lên mấy chỗ ửng đỏ trên mặt cô: “Em không sợ anh ta biết chúng ta đã làm gì sao?” Trên mặt cô có vài nơi chấm đỏ, rõ ràng là bị hàm râu đàn ông chà sát qua. Mặc dù gã đã rất kiềm chế, nhưng vẫn khó tránh khỏi lưu lại những dấu vết mãnh liệt trên cổ cô.

Kiều Duy Đóa im lặng hồi lâu mà không nói một câu.

Gã đành đổi đề tài: “Em muốn ngồi xe buýt xuống núi, hay...”

“Tôi đi chung xe với anh xuống núi.” Lúc này cô nhướn mày, trả lời gãy gọn.

Vì thế, hai người kẻ trước người sau rời khỏi nhà trọ.

“Hẹn gặp lại quý vị lần sau!” Bà bác hô to đằng sau.

Cô và gã đều phớt lờ, ngồi lên xe.

Chiếc SUV từ từ chạy dọc theo đường núi đi xuống. Gã lái xe với tốc độ rất chậm mà cô cũng không thúc giục, chỉ dỗi mắt nhìn phong cảnh ở bên đường.

Gã không để bàn tay mình ngơi nghỉ mà luôn vuốt ve bàn tay cô, còn cô lật tay mình lại để mười ngón tay đan vào nhau.

“Em đã nghĩ kỹ cách... giải thích với anh ta chưa?” Cô đi cả đêm không về, bạn trai nhất định sẽ tra hỏi.

“Anh ấy biết tôi tới chỗ Tiểu Lộng ngủ một đêm.” Kiều Duy Đóa thần nhiên đáp.

Tư Nguyên không phải mẫu đàn ông đa nghi, với những chuyện đã báo trước anh sẽ không tra hỏi và ngờ vực. Đây chính là nguyên nhân khiến cô cảm thấy rất khó chịu.

Hình Tuế Kiến liếc cô một cái, nhưng không nói gì.

“Nhưng tôi định ăn ngay nói thật.” Cô bình tĩnh quăng ra ‘trái bom’.

Hình Tuế Kiến phanh gấp thắng xe.

“Còn anh tính chừng nào nói rõ với Trần Ôn Ngọc và Phương Nhu?” Cô ra vẻ thuận miệng hỏi một câu.

Gã ngừng ngang, cả người chấn động.

Động tác của gã chậm, rất chậm quay sang, hồi lâu sau mới hiểu hết ý của cô. Gã dùng ánh mắt khó tin nhìn cô chòng chọc, “Em định về sống với tôi à?”

“Vớ vẩn, nếu không định sống với anh, thì tối qua làm sao tôi để mặc anh...” Để mặc anh sờ mó tứ tung, câu này cô vẫn khó thốt ra khỏi miệng.

Nói xong một lúc lâu, cô mới chột hiểu và nheo mắt lại nguy hiểm: “Hình Tuế Kiến, anh không muốn quay lại với tôi sao?”

Nếu cẩn thận suy nghĩ, thì tối qua người hỏi muốn tái hợp là cô, người một lòng muốn quay lại cũng là cô, từ đầu tới cuối gã chưa nói một từ.

“Thế tối qua gọi là gì? Yêu đương vụng trộm?” Giọng cô trở nên gay gắt.

“Em để tôi suy nghĩ lại.” Gã căng thẳng đáp.

Muốn có cuộc sống mới bên nhau làm gã rất băn khoăn, không dám tùy tiện hứa hẹn.

Cô thở hổn hển và tự nhủ, nếu quản lý đàn ông quá chặt chỉ tổ phản tác dụng. Thế nhưng bây giờ cô không thể bình tĩnh nổi.

Gã suy nghĩ thật lâu rồi nói: “Thực ra em không cần chia tay Tư nguyên, anh ta có những thứ mà em cần. Còn tôi tay trắng, đốt lửa chỉ có thể sáng lạn nhất thời, mà không thể chiếu rọi cả đời. Những gì tôi cho em rất ít, nếu em không tìm thấy sự đồng điệu mãnh liệt trên người anh ta, thì tôi sẽ...” Gã khập khệ khó nói, bởi vì gã biết cô là người sống có nhân cách.

Quả nhiên cô hiểu được ý gã, cô cười gằn, cười đến độ rơi nước mắt: “Vậy ý anh là, nếu tôi muốn tìm thứ tình cảm kích thích thì chúng ta sẽ lên lút làm tình nhân, nhưng tôi cứ đi lấy chồng và chúng ta không cần tái hợp?”

Gã khệ người rồi đáp nhẹ: “Ừ.”

“Hình Tuế Kiến, anh hay lắm!” Cô tức đến nổi lệ rơi như mưa.

114. Q.5 - Chương 2

Suốt dọc đường, cả hai đều im lặng không nói. Cách nội thành càng lúc càng gần, thời gian cả hai được ở gần nhau càng ngày càng ngắn.

Hình Tuế Kiến nôn nao khó hiểu, gã nhìn khóe mắt chưa kịp lau khô lệ của cô mà sững người muốn nắm tay trấn an, nhưng lần nào Kiều Duy Đóa cũng vung phất cự tuyệt.

Hai người giằng co qua lại, hồi lâu sau, Kiều Duy Đóa đột nhiên bật cười, nụ cười như thể cô vừa nghĩ tới một câu chuyện gì đó rất hài hước.

“Em cười cái gì?” Giọng cười khác thường của cô làm gã nhẩn mày.

Kiều Duy Đóa thực dễ dàng khiến gã bất an, đặc biệt mỗi nụ cười, mỗi cái nhẩn mày của cô cũng đều có thể khổng chế được tâm tình của gã.

“Tôi đang cười, hóa ra đây gọi là tình yêu.” Trên môi cô ngập tràn vẻ mai mỉa.

Lời của cô làm gã cứng đờ, gã hơi không hiểu lắm.

“Hình Tuế Kiến, anh thật sự yêu tôi ư? Tại sao tôi hoàn toàn không cảm nhận được?” Cô nói thẳng toạc.

“Ồ, đúng rồi, tôi đột nhiên chợt nhớ, tới giờ anh cũng chưa từng nói chữ ‘yêu’ này với tôi. Thì ra tối qua tôi ngủ mê, chiêm bao thấy có ai đó tỏ tình với mình.” Giọng điệu cô đượm đầy vẻ châm biếm.

Cho nên, cô cũng nghe được?

Gã trầm mặc cứng người thật lâu, rồi sau cùng thừa nhận: “Kiều Duy Đóa, em không nghe nhầm, tôi... yêu em...” Chữ yêu này rất sến súa, muốn gã thẳng mặt thừa nhận thì cần phải có can đảm.

“Yêu ư? Anh yêu thể xác tôi hay yêu cái cảm giác chinh phục?” Cô trào phúng.

“Kiều Duy Đóa, tôi không thèm khát tới mức đó!” Hình Tuế Kiến nhú mày. Đây là câu trả lời chân thực, gã không thích cô luôn sử dụng giọng điệu châm chọc.

Giọng điệu không hài lòng của gã rốt cuộc cũng khiến sắc mặt Kiều Duy Đóa nhuộm cơn bực tức.

Cô thản nhiên cười, dùng chất giọng rất lạnh đậm và bình tĩnh nói: “Hình Tuế Kiến, thực ra anh không yêu tôi.”

Gã cứng người.

“Nếu anh yêu tôi, anh sẽ không ruồng bỏ tôi vào giai đoạn gian nan nhất; nếu anh yêu tôi, anh sẽ không kết hôn với Trần Ôn Ngọc để làm tổn thương tôi; nếu anh yêu tôi, sẽ không có chuyện tới giờ mà anh chỉ hy vọng chúng ta là tình nhân thôi!” Cô khản giọng thì thầm, cất lực duy trì sự hờ hững, “Anh nói đóm lửa chỉ có thể sáng lạn nhất thời, mà không thể chiếu rọi cả đời. Vì vậy, địa vị của tôi trong trái tim anh không phải là tình yêu, mà vẹn vẹn là đóm lửa.”

Gã chấn động mạnh, gã không thể ngờ một Kiều Duy Đóa từ trước tới nay luôn tự tin, thì cũng có lúc tự ti.

Gã hơi suy sụp và bối rối, “Không phải tôi không yêu em, mà em không biết nếu ở bên tôi thì mình phải đối mặt với cuộc sống gì...”

“Tôi biết rõ, chẳng phải cuộc sống sẽ là trốn Đông tránh Tây, hoặc như chuột chạy qua đường?” Cô cắt ngang lời gã.

Gã cứng đờ.

“Tôi có đầy can đảm nhưng anh có không?” Đột nhiên giọng điệu của cô trở nên sắc nhọn.

Cứng đờ một hồi, gã rốt cuộc trả lời: “Kiều Duy Đóa, tôi không có.” Gã không đủ can đảm để cô chịu cực với gã, càng không đủ can đảm để đối mặt với sự hối hận về sau của cô.

Trong nháy mắt, cô như bị rút cạn sức lực, cô quay lại dựa lưng vào thành ghế và bật cười, “Vì tự tôn, vì kiêu ngạo sao?” Gã thà chết cũng không muốn cô thấy bộ dạng nghèo túng của mình?

Gã mím môi, không nói một câu.

Lát sau, cách vị trí nhà cô càng lúc càng gần. Từ xa xa đã trông thấy một người đàn ông ôn hòa đứng trước cổng tiểu khu, sốt ruột gọi điện thoại.

Hình Tuế Kiến nhận ra đó là ai, cổ họng gã khô khốc và toàn thân căng thẳng.

Thực sự cứ kết thúc như thế sao? Lời đề nghị của gã không được cô tiếp nhận, vậy hiện giờ đồng nghĩa với chấm dứt? Rõ ràng biết cô đối với mình chẳng phải quá thờ ơ, nhưng nếu dứt khoát nói lời tạm biệt thì thật khó khăn.

Kiều Duy Đóa cười nhạo nhìn vẻ mặt phức tạp của gã.

“Sao giờ anh không hỏi tôi cười gì nữa?” Cô ghét sự im lìm của gã, vì điều này làm cô không thể hiểu thấu trái tim gã.

“Cái gì?” Hồi lâu sau gã mới kịp phản ứng, cổ họng chua chát nhưng vẫn hỏi: “Em cười cái gì?”

“Tôi cười vì, nếu đã là tình yêu thì tại sao không thể vứt bỏ tự tôn? Tại sao vẫn ôm đồm lắm điều kiêu ngạo?” Vẻ mặt cô lạnh lạnh đưa ra đáp án.

Lời cô như một lưỡi dao, từng câu từng chữ đâm vào trái tim gã, khiến Hình Tuế Kiến chấn động toàn thân.

“Em hãy cho tôi nghĩ xem còn muốn tiếp tục nữa không.” Tới gần tiểu khu nơi cô sống, gã thì thào, mỗi tế bào trên người đều đấu tranh dữ dội.

Bóng dáng ôn hòa kia từ từ thả điện thoại xuống, biểu hiện đã thấy bọn họ.

Cô lạnh lùng cự tuyệt, “Anh khỏi cần suy nghĩ, khỏi cần...! Bối lẽ...” Cô gằn từng chữ, “Tình yêu không phải cứ anh muốn là được.”

Hình Tuế Kiến giẫm phanh xe, cả người xơ cứng.

Nói xong, cô đẩy cửa xe ra.

“Kiều Duy Đóa!” Gã kéo tay cô, cố che dấu thần sắc hoảng hốt, trấn tĩnh hỏi: “Em vẫn chưa trả lời, em có muốn ở bên tôi không?”

Làm tình nhân của gã? Bắt đầu một cuộc tình rực lửa, nhưng chẳng có hứa hẹn tình yêu?

Cô cười cười, gỡ từng ngón tay gã ra, “Hình Tuế Kiến, từ đầu chí cuối, anh đều nhận định sai lầm.”

Gã căng thẳng nhìn cô chăm chú, trực giác mách bảo câu trả lời tiếp theo nhất định gã không muốn nghe.

“Ai – nói – tôi – không – tìm – thấy – kích – thích – trên – người – của – Tư – Nguyên?” Cô lạnh lùng gằn từng chữ phản bác.

Sắc mặt gã trắng nhợt. Bởi vì, ngụ ý của cô có thể khiến bất cứ ai cũng liên tưởng đủ điều.

Cô ngẩng cao đầu, kiêu ngạo nâng cằm và nhẹ nhàng xuống xe. Sau đó, cô bước từng bước về cổng tiểu khu – nơi có một người đàn ông đang đứng đợi.

“Tiểu Lộ nói tôi qua em không ở chỗ con bé, em đi đâu thế?” Vừa thấy cô, Tư Nguyên đã hỏi ngay.

Thế nhưng, cô chẳng nói chẳng rằng mà kéo cổ Tư Nguyên xuống, đặt nụ hôn lên môi anh.

Tư Nguyên giật mình chờ người, thần thờ đến độ quên đẩy cô ra, để mặc cho Duy Đóa biến nụ hôn này thêm sâu đậm.

Duy Đóa hôn Tư Nguyên thật sự nóng bỏng, nóng bỏng đến mức ước gì nơi đây có một cái giường, để cả hai nhào lên đó đốt cháy đốt phượng.

Toàn thân Hình Tuế Kiến không thể nhúc nhích nhìn đôi nam nữ gần đó đang ôm hôn thắm thiết. Chẳng ai có thể nghi ngờ bọn họ thiếu mất tình cảm đồng điệu.

Đôi mắt gã bỗng nóng rực cay xè, hơi thở gã chợt trở nên tắt nghẽn. Cô ở bên người khác, họ không cần tái hợp, đây rõ ràng là sự lựa chọn của gã! Thế thì tại sao trong khoảnh khắc này, gã lại cảm thấy lý trí mình bị ngọn lửa thiêu trụi?

“Ầm.” Gã nổ máy xe lần nữa.

...

Một phút, hai phút, rồi ba phút.

“Anh ta đi rồi.” Tư Nguyên lặng lẽ đẩy cô ra.

“Đi rồi à?” Cô ngơ ngác hoảng hốt quay đầu, quả nhiên đã không còn dấu vết của chiếc xe SUV nữa.

Cô để lộ biểu hiện mong manh yếu ớt. Sau đó cô từ từ ngồi trượt xuống, như thể không chịu nổi sự đả kích nặng nề này.

“Thì ra vẫn thất bại.” Ánh mắt cô trống rỗng chưa từng có, như một loại bi ai âm thầm lớn hơn trái tim đã chết.

Tư Nguyên nhìn cô, mới phút giây trước, môi lưỡi bọn họ còn quấn quýt say mê, thế mà giờ đây anh lại cảm thấy tâm hồn đã rời xa vị trí.

“Em xin lỗi!” Cô che mặt, bả vai run rẩy.

Cô xin lỗi, cô thực sự xin lỗi.

“Đừng khóc.” Tư Nguyên xoa bả vai cô, không biết nên an ủi thế nào.

Bây giờ anh đang ở vị trí rất xấu hổ cũng thật đau lòng.

“Em đừng sợ, từ từ sẽ khá hơn thôi.” Tư Nguyên đang nói cho cô nghe mà cũng như đang nói với chính mình.

Đáp lại lời anh vẫn là bả vai run rẩy cố đè nén tiếng tiếng khóc vỡ vụn.

“Em xem, chẳng phải hồi trước anh kéo em dậy sao?” Anh cười nhẹ.

Anh tin rằng nỗi đau trong tim cô rồi sẽ có một ngày tàn phai.

Thế nhưng cô lại lắc đầu, “Tư Nguyên, chúng ta chia tay đi, bởi vì em vẫn còn chìm sâu dưới đáy vực.” Cô chưa được kéo lên, cô không xứng đáng làm bạn gái của anh.

Cô bỗng nhiên chán ghét mình đến cực độ.

Tư Nguyên nhắm mắt, trái tim anh đau đớn chưa từng thấy. Sau đó anh chầm chậm ngồi xuống, ôm chặt cô vào lòng và lặng lẽ nói: “Đóa, chúng ta kết hôn đi.”

115. Q.5 - Chương 3: Chương 3

Hình Tuế Kiến về nhà, gã dựa thẳng đầu trên thành ghế sofa, thần thờ một hồi lâu.

Ghen tuông sao? Gã tự hỏi.

Đáp án đúng là gã ghen sắp phát điên lên rồi. Nhưng vì sao gã vẫn quay đầu rồi đi? Tính gã xưa nay luôn rõ ràng dứt khoát, bất cứ một quyết định nào cũng không tần ngần do dự, ấy vậy mà lúc này gã thật sự phân vân.

Gã cứ ngồi thừ ra đó từ hừng đông đến tối mịt, trong lòng đã sớm rơi vào khoảng không thì hôm nay càng đặc biệt trống rỗng và tắt nghẽn.

Gã cầm cái điều khiển từ xa bật TV lên, bên trong chỉ vang ra những tiếng xè xè, nhưng gã không tắt đi. Do không gian quá mức yên tĩnh, nên gã muốn có âm thanh nào đó làm bạn. Vì muốn tạo căn nhà này không còn ai ở, thậm chí cả phí truyền hình gã cũng chẳng đóng.

Thật quá vắng lặng, vắng lặng tới nỗi khiến người ta hốt hoảng. Gã uể oải duỗi tay, ấn hộp thư thoại.

“Bạn có 17 cuộc thoại.” Điện thoại vang lên, “Cuộc thoại thứ nhất...”

“Hình đại ca, mẹ tôi bị suy thận, bác sĩ nói cần phải chạy thận nhân tạo, tôi xin anh hãy làm việc thiện, trả tiền lại cho tôi đi...”

Gã gác tay lên trán, nằm im bất động.

“Tên họ Hình kia, chừng nào mày mới trả tiền? Chúng mày là loại dân cho vay nặng lãi ghê tởm, nuốt tiền mồ hôi nước mắt của bọn tao. Tao nguyên rửa mày ra đường bị xe tông chết, bọn tao coi như cúng số tiền kia ày mua quan tài!”

“Đừng nghĩ tao không tìm thấy mày là sẽ buông tha, Hình Tuế Kiến tao cảnh cáo mày lần cuối, nếu mày không trả tiền thì chúng ta gặp nhau trên tòa đi!”

“Hình Tuế Kiến...”

Tối tới lui lui vẫn chỉ là những tin thoại đòi nợ, đám người này kiên trì hơn gã tưởng. Có người mềm giọng năn nỉ, có kẻ mắng té tát, cũng có tên hăm dọa sáo rỗng. Thực ra, những việc này chẳng ảnh hưởng gì tới gã, chẳng nào thì gã cũng bị người ta truy cùng đuổi tận, chưa một ngày được ngơi nghỉ.

Tuy nhiên, gã khẽ nhắm mắt...

Cô chịu được sao? Nếu còn là đàn ông thì không nên lưu giữ cô, thế nhưng cảnh tượng cô và Lục Tư Nguyên hôn đắm đuối ngoài đường không ngừng quay cuồng trong đầu gã, kích thích bộ não gã.

Gã cúi gằm tay định tắt những tin còn thừa. Tuy nhiên, lúc này trong hộp thư thoại bất ngờ vang lên giọng của Que Củi.

“A Kiến, sao điện thoại của anh bận máy hoài vậy?”

Gã lười xem trạng thái điện thoại.

“Cuối tháng rồi, tiền lãi tháng này có bớt đi không?” Que Củi hỏi.

Gã vẫn nằm im, mở tròn mắt.

Đúng vậy, lại cuối tháng nữa rồi.

“Đại ca, anh đừng gánh hết mọi chuyện một mình! Em, Ôn Ngọc và Tiểu Béo đã bắt đầu kinh doanh bên Canada rồi. Nếu anh cần tiền, bọn em sẽ nghĩ cách, dù sao thì công ty không phải của riêng anh, không thể cái gì cũng bắt anh hứng chịu!”

Gã gượng ép giật giật khóe môi. Gã biết bọn họ sống rất tình nghĩa, nhưng công ty vừa thành lập, cần vốn để xoay vòng, gã làm sao có thể lấy tiền bọn họ được?

“Hay... nếu anh không gánh nổi nữa thì đừng giữ chữ tín làm gì. Đàng nào đấy cũng là cái hổ không đầy... dù sao hiện giờ ở Ôn Thành có nhiều người chung tình trạng này.” Tuy biết không thể, nhưng Que Cùi vẫn khuyên giải.

Gã giật mình, gã biết cố gắng tới cuối rồi cũng chỉ còn con đường này. Rõ ràng mất sổ diện vẫn có thể sống trợ trợ, cùng lắm thì bị đám chủ nợ dân ột trận, rồi ngày ngày được sống tốt hơn. Nhưng tính cách gã không cho phép mình làm như thế.

Tuy nhiên, không cho phép thì phải làm thế nào? Mới vài tháng ngắn ngủi mà gã gánh nặng tới độ cả đêm về cũng mơ thấy ác mộng.

Gã cựa quậy ngồi dậy gọi điện thoại ẹ. Vừa khéo, cuộc thoại tiếp theo là của mẹ gã.

“A Kiến, mẹ báo cho con một tin vui, vụ cầm cố Bích Quế Viên để vay vốn đã được phê duyệt, con mau liên lạc với bác Vương, ông ấy đã tốn rất nhiều tâm sức, nhưng...” Mẹ gã ngập ngừng chốc lát rồi ngại ngần nói: “Con nhớ đừng nói với ai là mẹ con mình còn liên hệ, con cũng biết đám đòi nợ ấy khủng khiếp lắm, cứ bị quấy rầy mãi chắc mẹ suy nhược thần kinh mất...”

Gã thản nhiên giật giật khóe môi.

Gã biết mấy tháng nay mẹ gã cũng bị liên lụy đến te tua, mẹ gã yêu cầu ở trước mặt mọi người đừng thừa nhận mẹ con họ còn liên hệ, coi đã khá thâm tình.

Tìm kiếm nhiều mối quan hệ, mà cuối cùng người hỗ trợ vẫn là bác Vương – kẻ có thể bẻ gãy lòng tự trọng của gã. Thế nhưng gã đâu còn cách nào? Không tiền thì sẽ bị người ta ép chết! Rốt cuộc Bích Quế Viên cũng có thể cầm cố, khiến gã thở phào nhẹ nhõm. Bởi vì, nó đồng nghĩa với việc gã còn được ‘sống’ qua một thời gian.

Tuy nhiên, sau đó thì sao? Lấy chỗ này đắp qua chỗ khác, [1] cuộc sống như thế có thể chèo chống được bao lâu?

[1] Nguyên tác: Sách đông tường bổ tây tường – lấy chỗ này đắp qua chỗ khác, vì thế vấn đề thực sự không được giải quyết.

“Kiều Duy Đóa, ngay cả tương lai của mình như thế nào tôi còn không biết, thì làm sao tôi có thể thề hẹn với em?” Gã nhìn căn phòng tối om, hỏi thầm.

...

Chưa kịp thay bộ đồng phục công sở màu xanh, Tư Nguyên đã vội vã chạy tới nhà hàng.

“Anh xin lỗi, anh tới muộn.” Vừa ngồi xuống, anh đã cất tiếng xin lỗi, “Ban nãy anh bị kẹt một vụ án, mới nhận việc nên anh cần học hỏi thêm kinh nghiệm, vì vậy mới trễ hẹn!”

“Không sao.” Đạo này thực sự rất khó gặp anh, ngày nào anh cũng đi sớm về khuya, hai người gần như không thể giáp mặt để nói chuyện rõ ràng.

Chờ một hồi, Duy Đóa mới nhìn anh nói: “Tư nguyên, hôm nay em tìm anh...”

“Bọn mình ăn cơm trước nhé? Anh đói lắm rồi, từ trưa đến giờ anh chưa ăn gì.” Tư Nguyên cắt ngang lời cô.

“Vâng.” Duy Đóa không nói thêm nữa.

Đã qua giờ cơm tối nên thức ăn được bê lên rất nhanh, Tư Nguyên mới ăn vài miếng thì ấn ngón tay vào giữa bụng, cau mày thật chặt.

Cử chỉ của anh rất nhỏ nhưng cô cũng phát hiện, “Anh lại đau dạ dày nữa à?”

“Ừ.” Chân mày anh xoắn tít.

Duy Đóa buông đôi đũa, “Để em ra ngoài mua thuốc đau dạ dày cho anh.”

“Đừng, anh có mang theo.” Anh đè tay cô xuống.

Duy Đóa gọi nhân viên phục vụ mang ly nước ấm tới, anh lấy viên thuốc dạ dày trong cặp táp ra bỏ vào miệng nuốt xuống.

“Dù công việc có bận rộn, thì anh cũng phải ăn cơm đúng giờ chứ.” Cô nhăn mày nhắc nhở.

Hôm nay không rảnh ăn trưa, hôm qua cô gọi anh lúc hai giờ chiều mà anh mới bắt đầu ăn cơm. Cứ tiếp tục đà này thì ngay cả người sắt cũng sụp đổ.

Tư Nguyên mỉm cười buồn bã. Kỳ thực, anh bị đau dạ dày chẳng liên quan gì đến bận rộn, mà nguyên nhân chủ yếu là anh bị áp lực quá nặng trên công việc lẫn tình cảm.

“Chuyện hôn lễ em chuẩn bị tới đâu rồi?” Tư Nguyên lảng qua việc khác, “Anh đưa mấy cái nhà hàng cho em xem, em vừa ý cái nào chưa?”

“Tư Nguyên, em hẹn anh ra đây để bàn về vấn đề này.” Duy Đóa nhìn anh chăm chú.

Từ sau ngày đó, cô ở nhà canh chừng bao lâu cũng không được gặp anh. Cô đành gọi điện thoại hẹn anh, nhưng anh đùn đẩy năm lần bảy lượt cho tới hôm nay mới có dịp gặp.

“Em còn dẫn đo hả? Anh thấy khách sạn Overseas Chinese [2] cũng được lắm, anh rể của anh quen với đầu bếp trưởng trong đó, danh sách các món ăn và sắp xếp lịch trình sẽ thuận tiện hơn.” Tư Nguyên vừa ăn vừa nói, “Nếu em không có ý kiến thì chúng ta quyết định vậy đi!”

“Tư Nguyên, rốt cuộc anh muốn em nói bao nhiêu lần đây? Chúng ta không có thể kết hôn.” Cô khổ sở nói.

Tư Nguyên cứng đờ.

[2] Overseas Chinese Hotel – một khách sạn 5 sao nổi tiếng ở thành phố Ôn Châu.

116. Q.5 - Chương 4

“Em không thích khách sạn Overseas Chinese à? Vậy thôi, chúng ta đổi nơi khác. Để anh nói anh rể anh giới thiệu cái khác tốt hơn.” Thái độ của Tư Nguyên vẫn thật ôn hòa.

“Tư Nguyên.” Cô bất đắc dĩ nói, “Anh thật sự không hiểu ý em sao?”

Không phải vấn đề về nhà hàng.

Anh vờ như không nghe, tiếp tục dụ dỗ nói: “Anh nhờ mẹ chọn ngày rồi, ngày 2 tháng 6 chúng ta đính hôn, tháng 9 đám cưới. Còn chuyện con cái thì em đừng quá áp lực, mình cứ thuận theo tự nhiên đi.”

Sắc mặt Kiều Duy Đóa rất nghiêm túc, “Anh biết...”

“Ăn cơm đi, anh đói quá rồi.” Sắc mặt anh không đổi, nhưng nụ cười đượm buồn đã kịp cắt đứt những lời cự tuyệt tiếp theo của cô.

Nói gì đi nữa thì bữa cơm này cũng ăn không nổi.

Trầm mặc một hồi lâu, Kiều Duy Đóa vẫn mở miệng lần nữa, “Anh đừng trù tính hôn lễ, em không muốn làm tổn thương anh.”

Tư Nguyên im lặng không nói thêm gì mà tiếp tục cầm đũa, nhưng ai cũng đều nhận ra bữa cơm này chẳng còn mùi vị.

“Em biết anh nghĩ chỉ cần chúng ta kết hôn, em sẽ ‘an phận thủ thường’, cuộc sống của bọn mình sẽ rất bình lặng.” Tư Nguyên thật tâm lý và thấu hiểu tính cô, anh biết nếu một khi cô đã kết hôn thì đâu có vấn vương thế nào, giữa cô và Hình Tuế Kiến cũng đã chấm hết.

“Nhưng anh có nghĩ tới trước đó, em đã phản bội anh?” Cô lẳng lặng nói.

Đôi đũa trên tay anh khựng lại và cứng đờ.

“Tại sao anh chưa một lần đặt câu hỏi, đêm đó em có ở bên cạnh Hình Tuế Kiến hay không? Và bọn em đã làm gì?”

“Đủ rồi, Đóa, anh tin tưởng em!” Anh không chịu nổi mà ngắt lời cô.

Cô cho rằng gần đây hằng ngày anh đều vui đùa vào công việc mới, không phải vì để tránh né những phỏng đoán trong thâm tâm sao? Kết quả cuối cùng, anh sẵn sàng tin tưởng cô, anh bằng lòng biến mình thành con đà điểu dúi đầu vào đồng cát mà chẳng có việc gì. Thế nhưng...

“Đêm đó em ngủ chung giường với anh ta.” Mặt cô vẫn không thay đổi mà tiếp tục khổ sở thú nhận.

Tư Nguyên như bị trúng một cái tát nhức nhối và thảm hại. Cơn đau quen thuộc vừa nóng rực vừa lạnh giá ở dạ dày đang trở mình khuấy đảo, khiến anh khó chịu dùng tay ấn vào vị trí bao tử. Mọi ngờ vực vô căn cứ, mọi u buồn dồn nén, bỗng giờ khắc này như một vết thương đâm máu bị người ta xé toạc, đau đớn tới tận xương tủy.

Kiều Duy Đóa biết mình đã làm thương tổn được anh, một giọt lệ lăn xuống từ khóe mắt cô.

Tư Nguyên ngược mắt lên, tình cờ nhìn thấy giọt lệ chưa kịp lau khô của cô mà buồn bã tự giễu: “Muốn làm tổn thương anh thì cần gì phải đau lòng?”

Cô nín lặng, vội vàng lau khô nước mắt. Cô không thể mềm lòng, nếu không giải quyết dứt khoát thì tổn thương sẽ còn kéo dài.

“Hình như đây lần đầu em khóc vì anh.” Tư Nguyên thản nhiên cười.

Cô hiếm khi khóc, nhưng mỗi lần cô khóc luôn vì một người đàn ông khác. Đây là lần duy nhất cô rơi nước mắt vì anh, thế mà lại là lần chia tay.

Cô hít sâu một hơi, “Tại anh chưa bao giờ làm tổn thương em.” Cho nên cô cũng không thể làm tổn thương anh.

Cô từng nghĩ, nếu có người phụ nữ nào dám tổn thương anh, cô nhất định sẽ đòi công lý bằng mọi giá, vậy mà rốt cuộc người làm tổn thương anh lại chính là mình.

Lúc ở trong thôn, khi nổi khao khát dâng tràn trong cơ thể thì cô thực sự muốn hòa quyện với Hình Tuế Kiến thành một. Tuy nhiên ở tia lý trí cuối cùng, cô sực nhớ tới Tư Nguyên. Cô đã mang cho anh quá nhiều ê chề và tổn thương, cô không thể tạo thêm lần nữa, dẫu rằng bây giờ cô đang cố tình nói dối.

Thế nhưng anh lại lắc đầu, “Không, anh đã làm tổn thương em.” Chẳng qua tới giờ cô không mang thù với anh thôi.

Vì sự ‘tổn thương’ này mới khiến cả hai lỡ làng duyên số.

“Nhưng anh chưa bao giờ làm em rơi lệ.” Cô cười cười.

“Không làm em khóc, chẳng phải rất tốt sao?” Anh hỏi lại.

Tốt, đương nhiên rất tốt.

“Nhưng phụ nữ luôn khắc sâu người đàn ông đã làm cô ta rơi lệ.” Cô mỉm cười, cười mà nước mắt lại tuôn.

“Anh có biết tại sao trước kia em không chủ động theo đuổi anh không? Bởi vì em thấy mình không xứng với anh.” Cô nói.

Và sự thật chứng minh, cô quả thật không xứng với anh.

Nếu không thể gởi trao tình cảm thuần túy, thì chỉ là sự ‘lợi dụng’ và tổn thương.

“Có lẽ tình yêu chưa đủ rung động.” Anh thản nhiên nói tiếp.

Phải thừa nhận sự thật này khiến người ta chua xót.

Khi cô yêu ai thì sẽ rất dũng cảm, mà cô chỉ có thích anh, thích trong cảm giác tình bạn. Thực ra, anh luôn hiểu điều đó nhưng không muốn thừa nhận.

“Anh không tính toán gì cả, tại sao em phải thú nhận?” Rốt cuộc là anh khờ hay cô dại?

“Em biết anh có thể mang cho em một cuộc sống tốt nhất.”

Sau khi tình yêu trần tục qua đi, con người vẫn phải quay về thực tại. Anh hy vọng cô có thể thấu hiểu rãnh mạch.

“Em biết.”

“Em có biết là đi theo anh ta thì em sẽ sống bấp bênh, thậm chí không có tương lai?”

“Em biết...”

“Không, em không biết gì cả!” Tư Nguyên mặc bộ đồng phục công tố viên, lần đầu tiên để lộ ánh mắt sắc bén ngắt lời cô, rồi hạ giọng: “Em có từng kiểm tra nguồn tài chính của anh ta chưa? Tại sao anh ta không xuất ngoại, mà vẫn chịu đựng nổi? Hiện giờ anh đang điều tra vụ án mua bán ma túy, thậm chí anh nghi ngờ anh ta rửa tiền...”

Kiều Duy Đóa lộ vẻ nghi hoặc, “Ai không xuất ngoại?” Tại sao sự kết nối giữa cô và Tư Nguyên lại như xâu chuỗi bị cắt đứt?

“Ngoài ra, vụ án mua bán ma túy gì?”

Tư Nguyên dừng lại kịp lúc và nín thinh. Những việc này đều là cơ mật, anh không thể tiết lộ nhiều.

Vài giây sau, cô mới hiểu được lời nói đầy ẩn dụ của anh. Sắc mặt cô xám ngắt, thậm chí lật đổ cả ly nước. Cô tái mặt nhìn anh.

“Đóa, cuộc sống hiện tại của anh ta rất phức tạp, không phù hợp với em.” Tư Nguyên quay sang nhìn cô.

Sắc mặt cô càng khó coi.

Tư Nguyên thản nhiên nói: “Vì vậy, anh không đồng ý chia tay.”

Rốt cuộc cô cũng tìm được giọng nói của mình: “Tư Nguyên, đó là hai chuyện khác nhau.”

Anh lại trầm mặc. Cho nên, cô không thể an phận thủ thường?

“Nếu muốn chia tay thì em phải hiểu, trai gái sau chia tay thường khó có thể làm bạn với nhau được.” Anh lặng lẽ nói.

Kiều Duy Đóa chấn động mạnh.

“Nếu em chọn chia tay, thì sau khi chia tay anh sẽ không hành hạ mình, cũng chẳng liên lạc với em, như vậy bình thường sao?” Anh đang đặt cược, đặc cược lần cuối địa vị của mình trong trái tim cô.

Quả nhiên.

“Anh...” Thực sự chỉ có kết cục này thôi? Sẽ mất đi người bạn tốt nhất trong đời, khiến lòng cô hoảng hốt và rối mù.

Bế tắc một hồi lâu.

“Được rồi, chúng ta dừng bàn chuyện chia tay nữa. Ngoài tình yêu, giữa chúng ta còn có tình bạn thân thiết chẳng ai có thể lật đổ.” Tư Nguyên cúi đầu.

Anh xin lỗi, anh thực sự không thể để em rời đi.

Bầu không khí lại rơi vào tĩnh lặng.

“Ô, ai đây? Thì ra là công tổ Lục.” Bên cạnh bỗng nhiên dội đến một giọng nói.

Cả hai người đồng thời quay đầu.

Duy Đóa thấy một người đàn ông cường tráng đang khệnh khạng ôm một cô gái có phong thái lạnh lùng tuyệt mỹ, đứng trước mặt bọn họ.

Nhìn rõ người vừa tới, giọng nói luôn dịu dàng của Tư Nguyên bỗng chuyển thành lãnh đạm: “Nhiếp Lạc, rất vui được gặp anh.”

117. Q.5 - Chương 5: Chương 5

“Công tổ Lục, đây là nhà hàng của tôi, anh cứ thoải mái gọi món nhé, hóa đơn đưa tôi ký.” Nhiếp Lạc hào phóng nói.

Phản ứng của Tư Nguyên rất lãnh đạm, “Xin lỗi, tôi đang khoác trên người bộ đồng phục, nên nhất định phải giữ liêm khiết.”

Nhiếp Lạc quen thói giang hồ nên rất nhạy bén, hần khoát vai Tư Nguyên, “Vậy hôm nào cởi bộ đồng phục này ra, cho phép tôi được hân hạnh mời công tổ Lục đi ăn nhậu nhé?”

“Xin lỗi, tôi không đi được.” Tư Nguyên từ chối ngay, “Công tổ viên chúng tôi không được lén lút tiếp xúc với người bị tình nghi ở bên ngoài.”

Giọng điệu lãnh đạm của anh khiến đôi mắt Nhiếp Lạc chợt lóe ánh sáng lạnh: “Công tổ Lục, anh là quan mới nhậm chức nên cần phải lấy uy, lòng nhiệt huyết còn cao, nhưng lương bổng của mộ công tổ viên mà muốn có cuộc sống chất lượng ở Ôn Thành thì rất vất vả đấy!”

“Tôi nghĩ nếu công tổ viên nào chán nản cái công việc có lương bổng thấp này, thì cứ cởi bộ đồng phục trên người ra để khỏi trái với lương tâm.” Tư Nguyên lãnh đạm và trầm tĩnh đáp.

Kiều Duy Đóa lặng lẽ quan sát, đại khái cô cũng biết người đàn ông đang đứng đối diện chẳng phải lương thiện gì. Dù bầu không khí chưa giương cung bạt kiếm, nhưng người tinh mắt vẫn nhận thấy sự bức bối. Điều này làm tâm trạng cô hơi căng thẳng.

Hiện giờ Tư Nguyên đang làm công việc tính chất khác biệt, nên khó tránh khỏi đôi khi gặp phải phiền toái.

Nhiếp Lạc nở nụ cười nhưng đáy mắt phẳng lặng, “Công tổ Lục, ý anh là muốn khẳng khẳng cần tôi không tha?”

“Sống không trái với lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa.” Thái độ Tư Nguyên vẫn lãnh đạm như cũ.

Nhiếp Lạc cười sảng sặc vài tiếng, rồi vỗ tay trên bàn đánh giọng: “Công tổ Lục, dù chẳng làm gì trái với lương tâm thì con người cũng sợ quỷ!”

Thần sắc Tư Nguyên vẫn thản nhiên.

Giọng Nhiếp Lạc càng thấp hơn, “Nếu có con quỷ làm anh biến mất trên cõi đời này một cách hết sức thần bí, anh cũng không sợ?”

Giọng điệu đầy đe dọa của đối phương khiến Kiều Duy Đóa cau mày.

“Tôi tin tưởng pháp luật.” Tư Nguyên không hề sợ hãi.

Từ khi bắt đầu tham gia ngành này, ba anh đã dạy dỗ rằng, trong tương lai anh sẽ gặp đủ mọi tình huống, ví dụ như thế lực ngầm. Việc anh phải làm là thản nhiên đối mặt mà tuyệt đối không cúi đầu.

“Pháp luật?” Nhiếp Lạc càng cười to tiếng hơn, “Công tổ Lục không biết pháp luật là trò chơi của kẻ lăm tiền à?”

Không cùng chí hướng thì không thể hợp tác, bàn luận. [1]

[1] Đạo bất đồng bất tương vi mưu: một câu nói xuất xứ trong Luận Ngữ – chương Vệ linh công.

Tư Nguyên buông chén cơm, hỏi người con gái đối diện, “Đóa, em ăn no chưa?”

Kiều Duy Đóa gật đầu.

Rốt cuộc Nhiếp Lạc cũng chú ý tới cô, đôi mắt hần lập tức đầy kinh ngạc.

Tư Nguyên tính tiền xong, Kiều Duy Đóa đứng dậy.

“Công tổ Lục không sợ quỷ, lẽ nào cũng không sợ con quỷ bắt cô bạn gái này đi?” Nhiếp Lạc sờ sờ cằm, mỉm cười nói: “Cô gái này rất xinh đẹp, tôi nghĩ chắc có nhiều đàn ông cảm thấy hứng thú!”

Tư Nguyên chột căng thẳng. Ai cũng biết Nhiếp Lạc làm ngành công nghiệp giải trí, sòng bạc lớn nhất Ôn Thành cũng thuộc của hắn.

Kiều Duy Đóa nghe thấy những lời khiếm nhã của đối phương, vẻ mặt cô không hài lòng.

Tư Nguyên che trước mặt Kiều Duy Đóa, kịp lúc ngăn cản ánh mắt thêm khát sắc đẹp của đối phương.

Nhiếp Lạc cười to: “Nhìn tướng tá công tổ Lục anh trối gà không chặt, vai không thể vác, tay không thể xách, thì làm sao có thể bảo vệ được cô gái xinh đẹp này?”

Nghe những lời châm biếm thẳng thừng của đối phương, khiến đôi mắt Tư Nguyên tối sầm. Mặc dù anh là thành phần trí thức, nhưng không có nghĩa là anh không cố hết sức để bảo vệ người con gái mình yêu thương.

“Chẳng phải công tổ Lục anh nghi ngờ chỗ tôi có ‘hàng cấm’ sao? Hay anh xông vào điều tra đi!” Nhiếp Lạc ngoài cười nhưng trong không cười.

Tư Nguyên căng thẳng, anh quả thực có kế hoạch xâm nhập điều tra.

“Nhưng tôi muốn nhắc cho anh biết lý do tại sao có một công tổ viên trước anh phải rời vị trí công tác. Đó là vì trong quá trình điều tra sâu rộng, anh ta đã ném thử ‘hàng cấm’ chỗ tôi. Kết quả anh ta bán sạch mọi thứ, đã vậy còn mũi dãi lòng thông tới cầu xin tôi ‘chơi đùa’ vợ mình! Ha ha, biết đâu trong tương lai công tổ Lục cũng quỳ gối ôm chân tôi, cầu xin tôi ‘chơi đùa’ bạn gái của anh nhỉ?”

Giọng điệu cợt nhả không nể nang của hắn khiến người khác giận dữ. Thậm chí vừa dứt lời, Nhiếp Lạc dờ mục tiêu, xác lảo vờn tay định sờ khuôn mặt của Kiều Duy Đóa.

Tư Nguyên tức giận muốn ngăn lại.

“Bốp.” Bàn tay ma quái chưa kịp chạm vào gương mặt xinh đẹp của Kiều Duy Đóa, thì một cái tát nảy lửa đã vọt ra.

Bầu không khí trong nhà hàng bỗng chốc ngưng đọng, ai nấy đều nín thở.

Ban nãy Nhiếp Lạc còn biểu lộ vẻ háo sắc, thì bây giờ phải đưa tay xoa gò má đau nhức của mình và trốn mắt nhìn chằm chằm Kiều Duy Đóa.

Kiều Duy Đóa đánh xong cũng chẳng sợ cặp mắt như dã thú ăn thịt người của đối phương đe dọa, mà cô còn dùng ánh mắt lạnh lùng trừng lại.

“Đi, chúng ta hơi nào mà nói chuyện với loại căn bã này.” Kiều Duy Đóa kéo tay Tư Nguyên.

Vừa rồi cô dùng hết sức để tát nên cánh tay rất đau, nhưng cô sẽ không xin lỗi. Bởi vì, không ai được phép sỉ nhục Tư Nguyên.

Tư Nguyên khôi phục tinh thần, sự dũng mãnh vừa rồi của cô thật sự dọa anh phát khiếp. Anh vội vàng định lập tức rời khỏi nhà hàng.

“Cô đánh xong rồi thì nghĩ mình còn nguyên vẹn bước đi hả?” Nhiếp Lạc ngăn bọn họ lại.

Ánh mắt hắn vẫn nhìn chòng chọc Kiều Duy Đóa, trong con ngươi bùng cháy hai ngọn lửa quái đản.

“Sao, anh muốn bị ăn đòn nữa hả?” Kiều Duy Đóa đánh giọng hỏi lại.

Nhiếp Lạc hít sâu một hơi. Ánh mắt này, giọng điệu này, vẻ mặt khinh thường này, thực quá giống người vợ yêu quý trong ký ức chôn sâu của hắn.

“Nếu tôi không chiều theo cô thì sao?” Nhiếp Lạc dè dặt hỏi.

“Bốp.” Một cái tát rất có khí phách bay tới.

“Xéo đi!” Từ kẽ răng Kiều Duy Đóa bật ra hai chữ.

Đời cô ghét nhất là đám lưu manh.

Trái tim Nhiếp Lạc bất chợt đập trật nhịp, “Vợ tôi thích dùng hai chữ này nhất!” Hắn bật thốt.

Ai nấy cũng ngờ vực liếc hắn một cái, không rõ Nhiếp Lạc có đứt sợi dây thần kinh nào không mà tự dưng nói lời này. Hơn nữa, Nhiếp Lạc đột nhiên xoay lại, vô cùng hưng phấn yêu cầu cô bạn gái: “Cô mau tát tôi một cái!”

Cô bạn gái do dự chốc lát rồi giơ tay lên vỗ nhẹ cho có lệ vào mặt hắn.

“Mẹ kiếp, tôi không bảo cô đánh kiểu đấy, cô phải giống như cô ta, dạy dỗ tôi thật dữ tợn vào!” Nhiếp Lạc chỉ Kiều Duy Đóa, vừa hưng phấn vừa kích động.

Bàn tay bạn gái hắn run rẩy, cô nàng khẽ nhắm mắt rồi giơ tay tát mạnh hơn một chút, nhưng Nhiếp Lạc vẫn thấy như ruồi muỗi đốt mà chả còn cái khoái cảm giống vừa rồi.

Kiều Duy Đóa và Tư Nguyên đồng thời nhú mày. Không hiểu sao trong lòng Tư Nguyên có một dự cảm chẳng lành.

“Đồ thần kinh!” Kiều Duy Đóa kéo Tư Nguyên ra khỏi nhà hàng.

Có một đôi mắt vô cùng thích thú dán sát theo cô.

...

Kiều Duy Đóa và Tư Nguyên bước đi trên con đường cũ, vẫn tay trong tay nhưng cõi lòng mỗi người đều đầy tâm sự.

Câu chuyện vừa rồi bị Nhiếp Lạc làm gián đoạn, nếu bây giờ nhắc lại cũng hơi khó.

“Anh đã báo cho ba mẹ và hai chị biết chuyện đám cưới của bọn mình.” Rốt cuộc Tư Nguyên vẫn phải nói.

Kiều Duy Đóa dừng chân trên lối bộ hành, cô nhìn anh chăm chú: “Tư Nguyên, em thật sự...”

Tư Nguyên cố chấp như vậy trông thật xa lạ, khiến người ta bất lực.

Một chiếc xe du lịch không biển số đột ngột ngừng ngay bên đường, cửa xe mở ra đánh ‘ầm’ một tiếng.

Không biết sự việc diễn ra thế nào, nhanh đến mức Tư Nguyên chỉ nín thở khoảng nửa giây mà Kiều Duy Đóa thoát chốc đã biến khỏi tầm mắt anh.

Chiếc xe du lịch cũng nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

118. Q.5 - Chương 6: Chương 6

Cô bị đánh ngất xỉu.

Bất thành lĩnh bị một đám người đẩy vào trong xe, thậm chí Kiều Duy Đóa chưa kịp kêu cứu thì đã bị vật gì đó gõ mạnh sau óc, tiếp theo cô không còn biết gì nữa.

Mọi việc diễn ra quá bất ngờ, khiến người ta hoàn toàn không kịp trở tay.

Khi cô tỉnh dậy thì thấy mình như một nữ hoàng sống trong cung điện nguy nga. Từ cách bài trí cho đến nội thất đều tinh tế, trang nhã theo phong cách Châu u, trên trần nhà treo chùm đèn pha lê, sàn trải thảm lông cừu. Cô nằm trên chiếc giường êm ái với cái gối rất mềm, trên người đắp tấm chăn lụa mịn màng. Cô dường như lạc vào cuộc sống của thế giới khác.

Cô chớp mắt, đã lâu lắm rồi cô chưa ôn lại cảnh sống ‘giàu sang nhưng lựa’ này. Nhưng chẳng phải cô bị bọn cướp tấn công sao? Thế mà rõ ràng cô đang ở trong căn phòng VIP, và cái nơi quý quái này khiến người ta ngỡ vực.

Cô vén chăn lên định bước xuống giường, nhưng sắc mặt bỗng dưng biến đổi. Bởi vì hiện giờ cô đang mặc một bộ đồ ngủ bằng tơ tằm trên người, tuy kiểu dáng khá kín đáo và thậm chí gọi là đẹp, nhưng tình huống này vẫn khiến cô khiếp sợ.

“Bà chủ, chị tỉnh rồi à?” Nghe trong phòng có tiếng động, một cô gái khá trẻ lập tức mở cửa.

Bà chủ? [1]

[1] Nguyên tác: Phu nhân – Các bạn cũng biết truyện TQ tất cả đều xưng hô với người khác là ‘tiểu thư’ ‘tiên sinh’ ‘phu nhân’ v.v. Hiện giờ những từ này chỉ còn dùng cho vợ/con các chính khách.. Để ‘thân thiện’ với giai cấp chúng ta, mình thay phu nhân = bà chủ nhé. (*_*) Nếu các bạn có từ nào tuyệt vời hơn, xin góp ý với mình.

“Tôi chưa kết hôn.” Kiều Duy Đóa lãnh đạm trả lời.

Nào ngờ, cô gái trả đáp: “Do ông chủ dặn bọn tôi sau này phải gọi chị bằng bà chủ.”

Ông chủ?

“Ông chủ của cô là ai?” Cô trấn tĩnh hỏi.

Cô gái cũng không giấu giếm: “Ông chủ tôi họ Nhiếp.”

Họ Nhiếp? Trong đầu cô hiện lên cặp mắt sáng quắc như động vật ăn thịt của người đàn ông trung niên bị cô thưởng ột cái tát kia.

Hay lắm, vậy là cô bị bắt cóc tới đây sao?

“Ai thay quần áo cho tôi?” Cô bội phục sự bình tĩnh của mình.

“Bà chủ, tên tôi là Tiểu Linh, là tôi thay đồ cho chị.” Cô gái chủ động giới thiệu bản thân.

Đáp án này làm cô tạm thời thở phào một hơi nhẹ nhõm.

“Làm ơn đem quần áo của tôi trả lại giùm.” Mặc dù chiếc áo ngủ tơ tằm trên người mềm mại vô cùng, nhưng toàn thân cô đều nổi da gà.

Tiểu Linh cười mà không đáp, ngược lại còn đưa cô vào một căn phòng khác.

Căn phòng to như vậy mà chỉ dùng làm phòng thay đồ. Tiểu Linh mở tủ ra, bên trong toàn là hàng thời trang cao cấp.

Kiều Duy Đóa nhíu mày.

“Dù những bộ đồ này đều là kiểu của mấy năm trước, nhưng bà chủ cũ của chúng tôi rất có mắt thẩm mỹ, nên chắc chắn nó vẫn chưa lỗi mốt.” Tiểu Linh cười nói.

Bà chủ cũ? Kiều Duy Đóa nhanh chóng bắt kịp mấy từ này, vậy ra trước kia ở đây có một người phụ nữ sinh sống. Những bộ quần áo được ủi được phẳng lì phản ánh nữ chủ nhân từng ở đây có yêu cầu cuộc sống rất cao, và là người làm việc có tổ chức.

“Ông chủ mời chị mặc thử quần áo.” Tiểu Linh nói.

“Tôi muốn mặc đồ của mình.” Cô lãnh đạm mà cẩn thận đáp.

Những bộ quần áo này rất đẹp, đẹp đến say lòng. Thế nhưng cô không có thói quen mặc đồ của người khác, huống chi cô luôn cảm thấy có gì đó là lạ.

“Bà chủ, nếu chị không muốn mặc đồ ngủ, thì chỉ còn sự lựa chọn này thôi.” Tiểu Linh dùng nụ cười được đào tạo chuyên nghiệp trả lời.

Cô đang bị uy hiếp ư? Kiều Duy Đóa không cố kiên trì vô ích, cô tùy tay cầm một bộ váy màu đen: “Bộ này đi.”

Mới thay quần áo xong, cô đã bị Tiểu Linh thông báo có ông chủ Nhiếp mời qua dùng điểm tâm.

Kiều Duy Đóa cũng chẳng đắn đo mà đồng ý ngay. Lúc đi sau lưng Tiểu Linh, cô bình tĩnh quan sát xung quanh. Các cửa sổ đều bị bịt kín giống như trong phòng cô, ngoài hàng lang có hai tên vệ sĩ mặc đồ đen đứng canh giữ. Khi tới đầu cầu thang, cô nhìn thoáng trong góc có một nhà vệ sinh dùng chung.

“Nói đi, anh ‘mời’ tôi đến đây có mục đích gì?” Vừa ngồi xuống bàn dài, cô trấn tĩnh đặt câu hỏi.

Thế nhưng, người đàn ông trung niên chỉ nhìn cô trong bộ váy đen đăm đăm đến ngẩn ngơ: “Không ngờ cô lại chọn bộ váy này, hồi trước vợ tôi thích mặc nó nhất.” Nhiếp Lạc thều thào xoa ngực, như thể chịu không nổi sự kích động.

Có quá nhiều trùng hợp khiến hắn cảm thấy mình vẫn được ông trời chiếu cố, đem vật thay thế hoàn mỹ như vậy đến trước mặt hắn.

“Bây giờ chị ta ở đâu?” Kiều Duy Đóa bình tĩnh hỏi.

Cô có trực giác rằng, người phụ nữ thích diện những bộ cánh có phong cách thì chắc chắn là người biết xử sự chứ không phải bình hoa di động. Có lẽ, cô nói chuyện với bà chủ kia thì may ra có hy vọng được rời đi.

“Cô ấy chết rồi.”

Nhiếp Lạc buồn bã đưa ra câu trả lời khiến cô âm thầm kinh hãi.

Vậy bây giờ quần áo cô đang mặc trên người là đồ của người chết? Toàn thân Kiều Duy Đóa nổi hết da gà.

“Là một tai nạn! Bữa đó chúng tôi cãi nhau, cô ấy nghe người ta đồn đại tôi đang cặp bồ với ả đàn bà khác. Kết quả, trong lúc cô ấy nóng giận phóng xe đi tìm tôi...” Đôi mắt trên gương mặt thô lỗ của Nhiếp Lạc ngấn lệ, nhắc tới chuyện cũ làm hắn rất kích động và khó quên.

“Tôi đã đem tên bịa đặt xé xác phanh thây ném ra biển cho cá ăn!” Giọng Nhiếp Lạc bỗng trở nên độc ác.

“Anh chắc chắn đây là tin đồn chứ?” Kiều Duy Đóa hỏi quặt ngược.

Trực giác cô mách bảo, việc có thể làm một người phụ nữ bình tĩnh nổi đóa thì làm gì là tin đồn vô căn cứ được?

Chỉ một câu của cô mà khiến Nhiếp Lạc nghẹn họng, sắc mặt hắn bỗng chốc trở nên hưng phấn cực kỳ, đỏ mặt tía tai muốn tranh cãi nhưng lại chột dạ.

“Chỉ hôn hít sờ soạng thôi... Thi thoảng đàn ông đi xã giao cũng phải...” Hắn úp mở.

Dẫu gì hắn cũng tràn trề sinh lực, công việc làm ăn thường phải va chạm với những trường hợp này. Bất cứ lúc nào cũng có cơ hội ‘lau nòng súng’, nhưng hắn luôn hết sức kiềm chế và cố gắng ‘khuyến bảo’ các cô gái rằng, vợ hắn rất hung dữ, xin đừng quá nhiệt tình.

Kiều Duy Đóa cười gằn: “Vậy người trong giang hồ đâu có ai tránh khỏi bị chém?”

Cô không nhất thiết phải đứng đây tranh cãi cho tốn nước bọt, cô ghét nhất loại đàn ông ngụy biện, háo sắc chính là háo sắc, miễn viện cớ ỉn.

Người báo tin có thể là tai mắt của vợ hắn, dù thậm chí Nhiếp Lạc có mối quan hệ khá tốt với thuộc hạ thì cũng chỉ cần một lời nói thôi mà đối phương đã bị giết oan uổng. Như vậy có thể thấy, Nhiếp Lạc xem thường pháp luật, coi mạng người như cỏ rác, đối với người xung quanh rất máu lạnh và tàn bạo.

Trái tim Kiều Duy Đóa khẽ co thắt, có lẽ hai người đàn ông quan trọng nhất đời cô đều liên quan tới tay trùm xã hội đen này. Điều ấy khiến cô âm thầm lo lắng.

Giống! Cực kỳ giống! Mỗi lần hắn nói dối, vợ hắn cũng thích dùng giọng điệu trào phúng này để vặn ngược.

Nhiếp Lạc rất kích động và cảm ơn ông trời đối xử tử tế, cho hắn tìm được viên ngọc quý này.

“Mai một cô ở lại đây, cứ yên tâm làm tình nhân của tôi!” Nhiếp Lạc ra vẻ hiền lành.

Tình nhân? Kiều Duy Đóa thở một hơi lạnh toát, không thể tin được nhìn trừng trừng nhìn hấn.

Hiện giờ là chuyện quái gì đây?

“Tôi đã thề với vợ tôi, nếu cô ấy qua đời thì tôi sẽ không tái giá! Vì vậy ngoài việc không cưới cô, còn cô muốn vàng bạc châu báu gì, tôi cũng đều đáp ứng.” Nhiếp Lạc tươi cười, nói chân thành.

“Tôi bảo đảm bạn trai tôi đã báo cảnh sát rồi.” Cô nhắc nhở hấn, giam cầm cô không phải biện pháp tốt. Hơn nữa muốn cô làm tình nhân, thì trước hết người đàn ông này hãy tự cảm thấy phí công đi.

“Cô yên tâm, không ai tìm được chỗ này đâu.” Nhiếp Lạc tự tin nói.

119. Q.5 - Chương 7: Chương 7

Cô đột nhiên bị mất tích, Kiều Duy Đóa dám khẳng định bên ngoài ắt hẳn đang rối loạn. Thế nhưng cô lại bị người ta lấy lý do nuôi dưỡng tình cảm mà cố tình nhốt cô trong ngôi biệt thự ở vùng ngoại ô.

Biệt thự này luôn có người canh gác hằng ngày, người phục vụ cô là Tiểu Linh thường xuyên dán mắt không rời, làm cô không có cơ hội để liên lạc với ai bên ngoài.

Không phải ngày nào Nhiếp Lạc cũng đến, trung bình một tuần hấn tới hai – ba lần. Việc đầu tiên mỗi khi hấn tới là ngoại trừ vào phòng cô, thì Kiều Duy Đóa cũng dần dà phát hiện, Nhiếp Lạc còn có mục đích ‘làm việc’ khác. Ngôi biệt thự này nằm nơi hẻo lánh, vì vậy, ngoài cất giấu bồ bịch ra thì rất thích hợp để làm điểm xử lý một số việc cơ mật. Lúc rảnh rỗi, Kiều Duy Đóa thường đến bên song cửa nhìn vào căn nhà trồng hoa nhỏ bên hông biệt thự, ở đó trồng đủ mọi loại hoa. Mỗi lần Nhiếp Lạc đặt chân vào thì luôn xuất hiện gương mặt những kẻ khác. Những kẻ ấy cũng bị bọn vệ sĩ đưa vào nhà trồng hoa, và bọn họ thường ở lại khoảng nửa tiếng.

Kiều Duy Đóa chắc chắn bên trong bàn thảo những vụ làm ăn không thể cho người khác biết. Nhưng hiện giờ tính mạng cô còn khó giữ, chứ đừng nói đến việc trừ gian diệt ác. Điều cô quan tâm nhất là, rốt cuộc thì tới khi nào cô mới có thể trốn khỏi nơi này?

Ở đây rất nguy hiểm, bởi vì mỗi lần Nhiếp Lạc bước vào phòng, thì hấn luôn dùng thứ ánh mắt tham lam như loài thú dữ nhìn cô chòng chọc, như kiểu hấn không thể nuốt cô vào trong bụng.

Trên thực tế, mới đêm thứ hai thì Nhiếp Lạc đã có ý đồ này nọ với cô. Tuy nhiên, miệng hấn vừa dán vào cổ cô thì Kiều Duy Đóa sẽ phản kích thẳng tay. Cô dùng giày cao gót đập chân lên hấn, chìa tay chọc vào mắt hấn và dĩ nhiên tặng cho hấn những cái tát nảy lửa.

Cô rất đánh đá, kiểu đánh đá này tuyệt đối không phải trò đùa. Nếu hấn dám manh động thì cô tuyệt đối sẽ tàn độc hơn, thậm chí sẽ dùng đòn chí mạng đối với đàn ông để ứng phó với Nhiếp Lạc! Chuyện xảy ra 14 năm trước đã làm cô học qua cách tự vệ dành cho phụ nữ.

Dẫu rằng chọc giận đàn ông thì kết cục rất đáng sợ, nhưng cô sẽ dùng mọi biện pháp để bảo vệ cơ thể của mình, cho dù hiệu quả rất hạn chế. Điều kỳ lạ là, Nhiếp Lạc luôn muốn ‘ăn tươi’ cô, và mỗi khi cô càng ‘ngang ngược’ thì Nhiếp Lạc lại càng vui vẻ. Cô đánh bên má trái, Nhiếp Lạc còn xoay qua dăng luôn má phải, hấn coi đây là một việc hết sức hưởng thụ. Cô bực dọc, hấn liền táy máy tay chân, ‘loạn cào cào’ đến khi cô nổi đóa mới thôi.

Tên này là kẻ cuồng ngược đãi! Sống chung với loại biến thái ấy, khiến cô lúc nào cũng cảm thấy mình như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than.

“Chị Kiều, chị rất giống bà chủ.” Dưới sự cương quyết của cô, rốt cuộc Tiểu Linh cũng đành lén lút sửa cách xưng hô và kể cho nghe cô sự thật.

Giống nhau ư?

“Hai người không phải giống về diện mạo, mà là khí chất và thần vận.” Hóa ra, đây là chân tướng!

Thảo nào Nhiếp Lạc thường thích ngắm cô mặc quần áo trong tủ đồ kia, thậm chí còn uy hiếp rằng, nếu cô không mặc chúng thì hấn sẽ cởi hết đồ cô ra.

Những ngày này, cả ngày lẫn đêm đều rất căng thẳng, nhân phẩm của cô thường xuyên bị thách thức, nhưng cô chắc chắn mình không thể thua cuộc! Cô đã quan sát địa hình bên ngoài phòng vệ sinh, nơi đó quả nhiên có một cái cửa sổ nhỏ. Cô dẫm lên nắp bồn cầu, cố gắng mở tung nó ra. Thế nhưng cánh cửa sổ ấy hình như đã lâu lắm rồi chưa có ai mở, dù cô dùng hết sức bình sinh mà nó vẫn chẳng hề nhúc nhích.

Từng giọt mồ hôi trên trán cô lăn xuống.

“Chị Kiều, chị ổn chứ?” Thấy cô vào trong quá lâu, Tiểu Linh đứng ngoài hồi thúc.

Cô bình tĩnh bước khỏi nắp bồn cầu, lấy giấy lau khô rồi ném nó vào bồn cầu kéo nước xả sạch, và mở cửa nhà tắm.

Tối tối, Nhiếp Lạc lại đến.

“Nghe nói hôm nay cô bị đau bụng?” Nhiếp Lạc ân cần ngồi trên đầu giường hỏi cô.

Cô lãnh đạm quét mắt nhìn hẩn một cái, đáp: “Ừ.”

“Vậy chẳng phải tối nay cô hết sức rồi sao?” Nhiếp Lạc ra chiều thất vọng, hệt như món đồ chơi mình yêu thích tạm thời bị hỏng hóc mà không thể ‘đùa nghịch’ được.

Kiều Duy Đóa tức thiếu điều cắn gậy răng, nhưng bề ngoài cô vẫn duy trì thái độ trầm tĩnh. Bởi lẽ, cô nhất định phải thật tỉnh táo để tự cứu mình thoát khỏi chỗ này.

Cô là một món đồ chơi mà nếu cứ ở đây thì sẽ có hai kết cục. Kết cục thứ nhất, cô sẽ bị Nhiếp Lạc đùa đến ‘tàn phế’; kết cục thứ nhì, cô sẽ bị Nhiếp Lạc giỡn tới ‘tê liệt’. Bất kể kết cục nào thì cô cũng thật thê thảm, cô rất sợ nhưng cô bắt mình đừng quá sợ!

“Vậy sao cô cứ chạy ra toilet bên ngoài hoài? Ở trong phòng không tiện hơn à?” Nhiếp Lạc cố ý hỏi.

Hành động của cô làm hẩn có đầy đủ lý do để hoài nghi cô định bỏ trốn.

“Trong phòng cửa sổ bị bịt kín hết rồi, tôi thở không nổi.” Kiều Duy Đóa thản nhiên trả lời.

“Máy quạt hút vẫn mở, chẳng qua cô bị ảnh hưởng tâm lý thôi.”

Cô vờ như không có nghe, “Tôi có thể xuống lầu được không?”

Nhiếp Lạc cảnh giác.

“Anh có thể sai người đi theo tôi.” Kiều Duy Đóa chủ động đề nghị.

...

“Ba à, con không gặp được mẹ...” Tiểu Lộ sợ hãi nói với gã, “Gần một tháng rồi mẹ không tới thăm con, cũng không gọi điện bảo đón con về.”

Thực ra mới đầu bé không dám, nhưng mấy hôm trước bé không nhịn được mà gọi điện về nhà. Bé muốn chủ động lấy lòng, thế nhưng bé không gặp được mẹ mà chỉ gặp chú Lục hoặc dì Thường Hoan. Bọn họ đều nói những câu giống nhau, bảo bé tạm thời đừng về nhà, hơn nữa thái độ rất chiếu lệ. Điều ấy làm Tiểu Lộ nghi ngờ mình bị vứt bỏ.

“Ba ơi, có phải mẹ tức giận mà không cần con nữa?” Giọng Tiểu Lộ nghèn nghẹn như sắp khóc.

“Con đừng lo, không có chuyện đó đâu.” Gã duỗi tay vuốt ve gương mặt cô bé, để xoa dịu nỗi bất an trong lòng cô bé.

Kỳ thực gã quen biết Tiểu Lộ cách đây không lâu, nhưng có lẽ gã từng hiểu lầm cô bé chính là con gái ruột của mình nên nảy sinh một thứ tình cảm rất đặc biệt. Thứ tình cảm ấy hoàn toàn khác biệt với Tử Tử. Suốt nửa năm chia tay, gã coi Tiểu Lộ là con gái của mình và Kiều Duy Đóa, để linh hồn lẫn cuộc sống có điều gửi gắm.

“Vậy mẹ con thì sao? Mẹ có tìm ba không? Mẹ tha thứ cho ba rồi à? Ba mẹ không thể làm bạn được nữa ư?” Tiểu Lộ bắt an truy vấn.

Hình Tuế Kiến nhìn điện thoại của mình mà trầm mặc không nói, thực ra gã cũng tìm không thấy Kiều Duy Đóa.

Sau khi ra về trong buồn bã, Kiều Duy Đóa cũng không có ý liên lạc với gã, vậy nên lời ‘đề nghị’ của gã đã bị bác bỏ? Vậy nên chuyện giữa hai người thật sự chấm dứt rồi?

Đáng nhẽ gã nên bớt căng thẳng, thế mà sau khi xác định tâm ý của Kiều Duy Đóa, thì gã lại chẳng thể nào từ bỏ được.

“Ba có gọi điện ẹ con, nhưng điện thoại luôn trong tình trạng tắt máy.” Gã tới thăm Tiểu Lộng nhiều lần, thậm chí tần suất còn thường xuyên hơn trước, nhưng suốt cả tháng qua, gã chưa từng gặp cô một lần.

Hình Tuế Kiến ôm nỗi thất vọng từ trường học quay về nội thành, suốt dọc đường đi, tâm trạng gã luôn bất an không yên.

“Hình Tuế Kiến, cuối tháng rồi mà sao cậu chưa tìm tôi?” Trên đường về, gã nhận được điện thoại của Nhiếp Lạc.

“Tôi sẽ đem tiền lời quý này chuyển qua cho anh ngay.” Gã đáp.

“Cậu có tiền?” Giọng Nhiếp Lạc đầy ngạc nhiên.

“Quý đầu chắc đủ.” Gã lạnh nhạt trả lời.

Nghe vậy, Nhiếp Lạc cũng không quá hài lòng: “Hình Tuế Kiến, cậu biết tôi muốn nhiều hơn thế.”

“Tôi không muốn làm nữa.” Hình Tuế Kiến trả lời dứt khoát.

Những công việc này rất nguy hiểm và không biết phải ăn cơm từ lúc nào. Trước kia gã phớt mặc, bởi lẽ chẳng nào gã cũng cùng đường. Thế nhưng bây giờ gã muốn làm lại từ đầu.

Lí do duy nhất cũng bởi người con gái ấy.

120. Q.5 - Chương 8: Chương 8

Hình Tuế Kiến đứng dưới lầu tiểu khu cũ kĩ, gã gọi điện cho Kiều Duy Đóa hết lần này tới lần khác, nhưng kết quả lần nào cũng trong tình trạng tắt máy.

Việc này bình thường ư? Dù muốn tránh né gã cũng đâu cần tắt điện thoại cả ngày? Trừ khi... cô đổi số! Lúc chia tay không đổi, bây giờ đổi thì có nghĩa lý gì? Cảnh tượng cô và Lục Tư Nguyên hôn nhau không ngừng tái hiện, mùi vị lên men liên tục lan tỏa, làm Hình Tuế Kiến không kìm được mà xông thẳng vào khu nhà.

Gã gõ cửa mãi, rốt cục người mở cửa lại là Thường Hoan.

“Anh tìm Đóa Đóa có chuyện gì? Cô ấy đi vắng rồi!” Sắc mặt Thường Hoan sưng phù mỗi một như thể đã mấy ngày không ngủ, cô nàng vừa trông thấy gã thì càng lộ ra vẻ thiếu kiên nhẫn.

Hình Tuế Kiến im lìm, chẳng hề khách khí đẩy cô nàng ra và ngồi lì trên sofa trong phòng khách. Gã muốn chờ cô về.

Thường Hoan cau gắt, thẳng thừng cáo buộc: “Là do anh ruồng bỏ Đóa Đóa trước, hiện giờ cô ấy và Tư Nguyên sắp cưới nhau rồi, anh đừng tới làm phiền họ nữa!”

Nghe vậy, cả người gã xơ cứng, chỉ có vài giây mà toàn bộ đầu óc gã trống rỗng. Vậy ra đây là lựa chọn cuối cùng của cô? Gã từng nói, nếu cô đồng ý thì trước khi cô lập gia đình, gã sẽ ở bên cô một thời gian. Thế nhưng cô lựa chọn kết hôn ngay để cắt đứt mối tình với gã? Dẫu đã chuẩn bị tâm lý trước, nhưng sắc mặt gã vẫn bất chợt trở nên xanh mét. Điều ấy cũng làm Thường Hoan hoảng hốt, không dám hó hé gì nữa.

Thật may là Hình Tuế Kiến chỉ mím môi giữ im lặng.

Thường Hoan chẳng nói câu nào, bỏ đi về phòng.

11 giờ đêm mà Kiều Duy Đóa vẫn chưa trở về, phòng kế bên cũng im ắng. Hình Tuế Kiến ngồi một mình trong phòng khách, hàng chân mày lười kiếm càng cau chặt hơn.

Gần 12 giờ khuya, phòng kế bên mới truyền tới tiếng cửa mở. Thường Hoan bỏ mặc gã ngồi trong phòng mà chạy ra ngoài, vội vàng mở cửa.

“Có tin gì của cô ấy không?”

“Không có, cảnh sát nói chưa điều tra được...” Dù bọn họ cố ém giọng nhưng tiếng nói vẫn văng vẳng vọng ra.

“Đám cảnh sát ăn hại hết rồi sao? Một người to đùng như vậy bị bắt mất giữa đường mà lại tìm không ra?” Thường Hoan kích động gất giọng.

“Anh có nói với cảnh sát là anh nghi ngờ đây là vụ bắt cóc. Nhưng trước mắt không có bằng cớ nào liên lạc và cũng chưa có kẻ nào đưa ra yêu cầu gì, toàn bộ manh mối đều bị chặt đứt...”

“Anh có báo với cảnh sát đối tượng anh hoài nghi không?”

“Anh có nói, nhưng phía cảnh sát bảo chưa có bằng chứng xác thực.” Tư Nguyên dựa lưng vào vách tường, Duy Đóa mất tích gần cả tháng nay làm anh lo lắng và mệt mỏi đến độ không còn lòng dạ nào để làm việc. Ngoài ra, anh còn chạy đôn đáo khắp nơi tìm kiếm nhưng kết quả vô vọng khiến tâm sức anh đều kiệt quệ.

“Lẽ nào chúng ta không còn cách khác?”

Tiếng thảo luận ngoài cửa làm Hình Tuế Kiến ngồi trong phòng càng nghe càng cảm thấy bất thường.

Gã đẩy cửa ra, hỏi: “Hai người đang bàn luận chuyện gì?”

Hình Tuế Kiến xuất hiện bất thành linh làm Tư Nguyên giật mình, anh lập tức đứng thẳng, nói bằng giọng điệu thản nhiên, “Thường Hoan, tôi ra ngoài một chút.” Anh tỏ thái độ không muốn nói chuyện.

Anh về nhà chỉ để lấy một ít đồ.

Thường Hoan cũng chuẩn bị quay về phòng.

“Tôi hỏi hai người, Kiều Duy Đóa đâu rồi?” Hình Tuế Kiến sốt ruột quát lớn.

Việc này rất bất thường, thực sự rất bất thường.

Vóc dáng gã vốn cao lớn sừng sững, lúc này hai mắt trợn ngược, mặt mày dữ tợn đến mức khiến người ta sợ chết khiếp.

Thường Hoan hết hồn tới độ không dám động đậy.

Tư Nguyên nhìn Hình Tuế Kiến, giờ đây cảm xúc trong anh vô cùng chống đối gã đàn ông trước mắt. Nhưng lý trí anh lại mách bảo, có lẽ người này mới thực sự có khả năng giúp đỡ. Điều ấy làm Tư Nguyên buộc phải mở miệng: “Đóa Đóa bị người ta bắt cóc.”

Nghe câu trả lời đúng trong dự đoán, trái tim Hình Tuế Kiến như bắn vọt ra khỏi lồng ngực, gã trừng mắt nhìn Tư Nguyên: “Nói cho tôi biết, mọi người nghi ngờ ai?”

“Nhiếp Lạc.” Tư Nguyên nói ra hai chữ.

...

Vầng trăng bị che khuất nên bầu trời đêm tối đen, gần như chẳng có ngôi sao nào.

Kiều Duy Đóa đứng trong sân, u buồn ngắm nhìn hoa cỏ. Bên cạnh cô lúc nào cũng có Tiểu Linh theo sát, gần đó còn có một tên vệ sĩ canh chừng.

Tuy cô vẫn bị nhốt hoàn toàn, nhưng đã khá hơn trước. Mấy ngày nay Nhiếp Lạc đồng ý cho cô đi dạo xung quanh biệt thự. Vậy cũng tốt, coi như đây là bước đầu tiên.

Chuông cổng chợt vang lên, hôm nay Nhiếp Lạc về nhà sớm cũng đi phía sau bọn cô.

Chắc lại có khách quan trọng tới, Tiểu Linh lập tức nhanh nhạy nói với cô: “Chị Kiều, chúng ta về phòng đi.”

Kiều Duy Đóa gật đầu, không hề dè dặt mà lãnh đạm đứng dậy.

Tiếng cánh cửa sắt mở ra kêu ken két, một vóc dáng cao lớn đi vào. Kiều Duy Đóa đang định dời gót, dưới ánh trăng mờ, khi nhìn rõ gương mặt cương nghị kia thì toàn thân cô đông cứng.

“Hình Tuế Kiến, chẳng phải cậu nói rửa tay gác kiếm rồi à? Sao tự dưng lại muốn gặp tôi?” Nhiếp Lạc đứng phía sau, ngoài cười nhưng trong không cười đặt câu hỏi.

Nếu ai hiểu rõ tính tình của Nhiếp Lạc, thì sẽ phát hiện bây giờ hắn đang khó chịu vô cùng.

Vóc dáng cứng cỏi kia im lìm đi thẳng về phía cô. Trái tim Kiều Duy Đóa đập thành thạch, cổ họng nghẹn cứng không thể phát ra thứ âm thanh nào.

Gã đến cứu cô ư?

Đi tới trước mặt cô, Hình Tuế Kiến dừng bước. Hô hấp cô rời rạc, hơi thở mang đậm mùi nam tính của gã làm cô cổ sức hít vào, hít đến mức cả lồng ngực đều đau đớn.

Cô đang định mở miệng gọi tên gã...

“Thông tin anh cần tôi đã cầm tới, chúng ta đi đâu bàn bạc?” Vậy mà ánh mắt gã lướt qua cô rồi dừng ở người đàn ông đằng sau, khiến cô sửng sốt.

Nghe vậy, mặt Nhiếp Lạc khê nhếch lại: “Xem như cậu thông minh! Chúng ta qua bên kia nói chuyện đi!” Hắn chỉ chỉ vào căn nhà trồng hoa.

Hai người tựa như chưa từng quen biết, thậm chí Hình Tuế Kiến không thèm liếc nhìn cô, mà còn lạnh lùng đi lướt qua.

Cô quắc mắt xoay người nhìn đăm đăm sau lưng gã. Sự khác thường của cô lọt vào mắt Nhiếp Lạc, khiến hắn cau mày.

Hình Tuế Kiến vờ như không biết đằng sau có hai đôi mắt đang dõi theo mình, gã bước thẳng về phía căn nhà trồng hoa.

“Thời trai trẻ tôi cũng vạm vỡ, anh tuấn như cậu ta.” Giọng Nhiếp Lạc nhuộm đầy hung ác.

Kiều Duy Đóa rề rà một cách máy móc nhìn theo hướng Hình Tuế Kiến đã đi xa, một hồi lâu cô mới hiểu được ngụ ý của Nhiếp Lạc. Cô ép mình phải lấy lại sức chú ý, “Vậy à?” Tim cô đập rất nhanh, muốn giữ được bình tĩnh thực quá gian nan.

“Dù tôi rất tán thưởng cậu ta, nhưng không có nghĩa là tôi đồng ý để người đàn bà của mình ‘chiếm ngưỡng’ cậu ta.” Nhiếp Lạc bỏ lại một câu đầy thâm ý rồi cũng bước tới căn nhà trồng hoa.

Mấy tên cận vệ của Nhiếp Lạc lập tức bám theo. Cả tháng nay đều diễn ra cảnh giao dịch giống nhau như đúc này, mà không có bất kỳ xê dịch nào.

“Chị Kiều?” Tiểu Linh hoang mang lay gọi cô vẫn trong tình trạng thất thần thật lâu.

Cô chậm chậm chớp mắt, dường như vẫn chưa thể lấy lại tinh thần. Hồi lâu sau, cô mới mở miệng, “Tôi muốn đi ngắm hoa!”

Tiểu Linh không kịp phản ứng cũng chưa kịp ngăn cản, thì cô đã chạy tới căn nhà trồng hoa.

121. Q.5 - Chương 9: Chương 9

“Lần này anh muốn chuyển nhiều hay ít?” Đứng cho bọn họ lục soát toàn thân xong, Hình Tuế Kiến lãnh đạm ngồi xuống hỏi người đàn ông đối diện.

Nhiếp Lạc cười cười, “Cậu vẫn chưa trả lời tôi, trước đó cậu nói không làm, sao bây giờ tự dưng lại đổi ý?” Kiểu cách thất thường này khiến người khó tránh khỏi nghi ngờ.

Hình Tuế Kiến trầm ngâm, “Tình thế bức bách!”

Nghe vậy, Nhiếp Lạc cười to, “Khá khen cho câu tình thế bức bách!” Đáp án này lập tức chiếm được sự tín nhiệm của Nhiếp Lạc. Bởi vì nửa năm trước, Hình Tuế Kiến cũng vì bốn chữ đó mà giẫm lên con đường này.

“Chuyến này tôi muốn chuyển...” Nhiếp Lạc giơ một ngón tay về phía Hình Tuế Kiến.

“Một trăm triệu?”

Nhiếp Lạc lắc đầu, dùng ngón cái và ngón trỏ tạo thêm hình chữ O.

Số tiền đó làm Hình Tuế Kiến nhú mày, muốn tiêu thụ một khối lượng tiền lớn như vậy không phải chuyện dễ, nhưng gã chỉ cần nhắc một lát rồi gật đầu: “Được.”

“Lần này cậu định dùng chiêu thức nào?” Nhiếp Lạc thờ ơ hỏi.

“Tôi sẽ chia nhỏ số tiền của anh thành vài chục phiên giao dịch. Tôi và anh tự thành lập cách công ty khác nhau để thực hiện những cuộc giao dịch chuyển nhượng đa cấp. Khi tôi liên lạc xong với phía biên giới, sẽ làm một bản báo cáo chi tiết cho anh. Anh chỉ cần đem tiền chuyển vào tài khoản, sau đó tôi bắt đầu sắp xếp các lô hàng và trong thời gian ngắn nhất sẽ làm bên công ty thương mại phía đối tác thanh toán tiền hàng.” Dù quy trình rửa tiền đầy phức tạp nhưng vì không phải lần đầu thực hiện, nên Hình Tuế Kiến đã quá quen thuộc.

“Vậy số tiền một tỷ của tôi sẽ trở thành hợp pháp hóa?” Nhiếp Lạc cười toe.

“Nói chính xác chỉ có chín trăm triệu thôi, tôi và phía công ty đối tác lấy 10%. Các loại thuế má và những chi phí phát sinh khác, anh phải thanh toán.” Hình Tuế Kiến tỉnh bơ nhắc nhở.

“Yên tâm, đây là tiền mà cậu dùng mạng để đổi lấy, rủi ro không kém hơn cái nghề mua bán ma túy của bọn tôi, đương nhiên phần của cậu không nhỏ.” Nhiếp Lạc luôn hào phóng trong vấn đề thù lao.

Tuy nhiên, Nhiếp Lạc vẫn chưa từ bỏ ý định rửa rê: “Hình Tuế Kiến, cậu thấy tốc độ kiếm tiền của tôi rồi đấy, cậu nên hiểu ‘ngành công nghiệp’ của tôi thực sự rất hái ra tiền, cậu khẳng định mình không muốn thử tham gia?”

Hình Tuế Kiến lắc đầu, trả lời thẳng thừng: “Lúc trước tôi đã nói rồi, tôi không dính tới buôn bán ma túy.” Dính vào ma túy là tự gã đóng cửa cuộc đời mình, giúp Nhiếp Lạc rửa tiền cũng đã là một lựa chọn bất đắc dĩ vì gã đã cùng đường.

Nhiếp Lạc lộ vẻ mặt thất vọng, nhưng hần như kiểu không thu phục được nhân tài thì không chịu để yên.

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng vang lên tiếng chậu hoa rơi ‘bụp’ xuống đất.

Sắc mặt vài người trong phòng trong đều hoảng hốt, mấy tên vệ sĩ nhanh như cắt nhảy ra ngoài, và Nhiếp Lạc cũng đứng dậy.

Chỉ thấy Kiều Duy Đóa đứng trong nhà trồng hoa, bên cạnh là những mảnh sành vỡ. Mặc dù giả vờ trấn tĩnh, nhưng thái độ thờ ơ của cô đã bị các cảm xúc khác chi phối. Một tia rất nhỏ kia thôi cũng khó có thể che giấu được nỗi kinh hoàng.

Cô vừa nghe được những gì? Nguy hiểm bỗng bao phủ khắp nơi khi đám vệ sĩ bước lên lục soát người cô, đề phòng mấy ghi âm hoặc các thứ khác.

Bàn tay thô kệch của tên đàn ông vạm vỡ chẳng hề khách khí xuất một chiêu ‘cầm nã thủ’ [1] giữ chặt mạch đập của Kiều Duy Đóa, khiến cô phải xoay mạnh cổ tay. Hình Tuế Kiến âm thầm xiết chặt nắm đấm, gã phải cố sức tự chủ mới có thể ngăn mình đừng xúc động.

[1] Cầm nã thủ là thủ pháp sử dụng mười ngón tay để bắt giữ. Coi phim HK thường xuyên thấy chiêu này.

Kiều Duy Đóa đau tới mức hét nhỏ, còn Tiểu Linh sợ suýt ngã phịch ra đất.

“Ngừng lại!” Nhiếp Lạc quát to, “Người đàn bà Nhiếp Lạc tôi vừa mất mà các cậu dám đụng chạm linh tính?”

Đám thuộc hạ đưa mắt nhìn nhau, lập tức tuân lệnh thả tay cô ra. Tuy nhiên, một số thuộc hạ thân tín khác bất an nói: “Đại ca, hình như cô ta nghe thấy gì rồi!”

Hình Tuế Kiến đưa đôi mắt lo âu nhìn cô, chẳng biết cô có bị thương không?

Kiều Duy Đóa che bả vai đau nhức, quay lại nhìn gã.

Gã muốn tìm kiếm điều gì đó trong đôi mắt cô, nhưng ngoại trừ vẻ hơi khó chịu ra thì những cảm xúc khác đều bị cô che giấu.

Nhiếp Lạc hơi tiếc thương mỹ nhân nên phản đối, “Cô ta muốn báo tin cho ai thì cũng phải ra khỏi đây trước!”

Bọn thuộc hạ muốn khuyên ngăn thêm gì đó, nhưng Kiều Duy Đóa đã thu hồi tầm mắt, ngạo mạn ngắt lời đám đàn ông xung quanh: “Các anh yên tâm, tôi sẽ không nói!”

Nhiếp Lạc cười cười, “Tôi biết cô là người đàn bà vừa thông minh lại vừa to gan.”

“Đúng vậy, những hoạt động các anh làm đều không thể đưa ra ánh sáng, nếu tôi ‘đần độn’ thì còn được thấy mặt trời ngày mai sao?” Cô nhẹ giọng hỏi lại, thậm chí khóe môi nhếch nhếch cười khẩy khác thường.

Hình Tuế Kiến nhìn cô chăm chú, kiểu cười khẩy ấy làm da đầu người ta ngứa râm ran.

“Giờ tôi mệt quá, muốn đi ngủ sớm! Muốn chém giết hay róc thịt gì đấy thì các anh cứ tự tiện thảo luận!” Nói xong, cô không thèm liếc bọn họ mà xoay gót bỏ đi.

Vừa gặp mặt nhau cô cảm thấy hưng phấn, kích động; tiếp theo vì sự dừng đứng của gã mà làm cô ngỡ vực, khó hiểu; rồi khi nghe được lời giải kia thì cô khiếp sợ, kinh hoàng. Tâm trạng thay đổi liên tục, khiến cô không còn giống Kiều Duy Đóa nữa.

Nhiếp Lạc đang định đuổi theo thì Hình Tuế Kiến cất lời mời: “Nhiếp Lạc, chúng ta uống vài ly đi.”

...

Đêm đã khuya, Kiều Duy Đóa nằm trên giường mà không hề buồn ngủ.

Cánh tay bị thương lần nữa truyền tới cơn đau nhức, đau tới độ cô vốn thường mất ngủ càng không thể đỡ ngon giấc. Vả lại, cô cảm nhận chính xác nơi đau đớn ấy xuất phát từ đâu.

Trái tim mơ hồ nhức nhối, nơi đó vì thất vọng mà dâng trào nỗi đau.

Bỗng nhiên xung quanh truyền tới tiếng ‘lộp độp’ khe khẽ.

Cô lập tức cảnh giác nhìn quanh bốn phía, rất nhanh sau đó cô phát hiện những tiếng ‘lít chít’ như con chuột tháo chạy xuất phát từ tên đỉnh đầu mình.

Toàn thân Kiều Duy Đóa thoát chốc căng thẳng.

Lỗ thông gió trong phòng bị dời đi, một bóng người cao lớn sừng sững với động tác nhanh nhẹn bất thành linh nhảy xuống trước mắt cô. Bóng dáng ấy không phát ra tiếng động, mà nhẹ nhàng đứng đó.

“Bốp.” Một cái tát bay qua.

“Là tôi!” Bị trúng một cái tát nẩy lửa, gã bực dọc ghìm giọng và vội vàng che miệng cô lại.

Nếu bây giờ cô hét toáng lên thì mọi việc gã làm đều uống phí. Thế nhưng dường như cô chẳng nghe thấy, mà còn tổng thêm một cú nữa vào bụng gã.

Đau quá! Cô dồn hết sức vào cú đấm này khiến gã trợn mắt cắn răng, biểu cảm nhăn nhó.

“Tôi là Hình Tuế Kiến!” Gã gầm nhẹ, thế nhưng một cú đấm như kẻ thù giết cha lại bắn qua.

“Em điên rồi hả?” Gã tức giận tóm lấy bàn tay đang công kích liên tục của cô.

Mới cầm lấy tay cô thì gã cứng người, bởi vì trong bóng đêm, gã thấy những giọt nước mắt lấp lánh.

“Chữ ‘điên’ này nên để dành cho anh!” Cô thều thào nhạo báng, “Anh thiếu tiền đến vậy à? Nếu thiếu thì sao anh không nhờ vợ mình giúp đỡ? Anh không biết tội rửa tiền cho người ta chịu hình phạt như thế nào hả?” Cô từng học ngành Luật, nếu tình tiết nghiêm trọng sẽ bị kết án tới năm năm.

“Em lo cho tôi?” Giọng gã khản đặc.

“Tôi lo anh? Ha ha, tôi lo anh ư?” Cô làm như nghe được một câu chuyện hài hước, kiêu cưỡi ngọt ngào này so với vẻ buốt giá ban nãy thì càng khiến da đầu người ta râm ran hơn, “Bạn học, lẽ nào anh không biết bắt đầu từ năm 14 tuổi, tôi đã hận tới mức không thể cho anh ngồi tù suốt đời?”

Cô còn muốn nói gì đó, nhưng bất chợt cả người lọt thỏm vào một lồng ngực ấm áp.

“Kiều Duy Đóa, em thật sự yêu tôi!” Bây giờ gã nói vô cùng chắc chắn, mai này cô có kiêu ngạo phản bác ra sao thì gã cũng chẳng ngờ nghếch tin tưởng nữa.

“Anh bớt hống hách khoe khoang đi, Nhiếp Lạc không phải dễ chọc đâu, tốt nhất anh biến nhanh cho tôi nhờ!” Nép vào lồng ngực gã, ngửi mùi cơ thể ấm áp quen thuộc khiến cô run rẩy, nhưng miệng cô vẫn thốt những lời chua ngoa khó nghe, “Tôi không hèn nhát tới mức thỏa hiệp với số phận giống như anh, tôi chẳng cần ai giúp đỡ mà sẽ tự mình tìm cách thoát khỏi nơi đây...”

Những lời tiếp theo cô chỉ ú ớ trong miệng, bởi vì Hình Tuế Kiến đã dùng môi mình phủ kín bờ môi cô.

Trong khoang miệng gã phẳng phất hương rượu.

Rõ ràng bây giờ mới chỉ là tháng tư, thế mà Kiều Duy Đóa lại thấy mình như đang bị cuốn phăng vào cơn bão mùa hè.

Cô nhắm mắt hít sâu thật sâu để cự tuyệt người đàn ông đang tới gần này, nhưng ngọn lửa ấy cháy lan sang đây. Hơi thở cô hít vào đều là môi lưỡi của gã, quấy đảo đến ngọn lửa càng cháy càng cao.

Một hồi lâu sau gã mới buông cô ra.

“Yên tâm đi, lần này vì muốn cứu em ra khỏi đây nên tôi mới giả vờ hợp tác với Nhiếp Lạc. Những việc em không thích, tôi sẽ không làm nữa.” Gã hứa hẹn.

Những việc cô không thích, gã sẽ không làm nữa? Trái tim Kiều Duy Đóa đập nhanh hơn, cô cố trấn tĩnh vờ như không hiểu ánh mắt thỉnh cầu muốn được giải thích của gã.

“Kiều Duy Đóa, tôi thông suốt cả rồi, tôi muốn được sống bên em! Không có ai khác mà chỉ có hai ta.” Gã vuốt ve hàng chân mày rồi mái tóc của cô. Phải cố gắng tự chủ lắm gã mới kiềm chế được mình đừng chạm vào cô nữa.

Kiều Duy Đóa từ ngõ ngang chuyển sang phi thường im lặng, và nhìn gã không nhúc nhích.

“Tại sao?” Một lát sau, khóe môi cô thốt lên câu nghi vấn này. Tại sao gã đột nhiên thay đổi ý định?

“Bởi tôi biết rằng em đã bắt đầu yêu tôi, cho dầu mai này em có thể sẽ hối hận. Thế nhưng nếu bây giờ không được sống bên em, thì người lập tức hối hận đầu tiên sẽ là tôi.” Gã nói thật nghiêm túc.

Vì vậy, xin hãy tha thứ cho sự ích kỷ của gã, gã thực sự không thể rời xa cô thêm một lần nữa.

“Bây giờ em có đồng ý không?” Gã hỏi thận trọng vô cùng.

Cô không gật đầu ngay mà lại hỏi một câu rất hẹp hòi: “Chừng nào anh ly hôn với Trần Ôn Ngọc?”

Gã bật cười, tất cả mọi căng thẳng đều tan rã. Rốt cuộc gã không còn kiềm chế được nữa, ở giây kế tiếp, gã cúi xuống kéo cô vào ngực mình và hôn lên môi cô nồng nàn.

Giờ đây nụ hôn trở nên nóng bỏng như một ngọn lửa cháy lan ra cả cánh đồng, đem cô thiêu rụi từ đầu tới chân.

Chẳng biết từ khi nào thì gã đã ép cô sát vào vách tường, đôi môi ngỗ ngược đã hôn đủ cánh môi cô và bắt đầu mất kiểm chế di chuyển xuống cắn mút trên vùng cổ. Bởi vì quá xúc động, nên giờ phút này bọn họ khao khát nhiều hơn.

“Đừng mặc quần áo của người chết, anh không thích!” Trong nháy mắt, gã đã cởi phăng chiếc áo ngủ bằng lụa của cô.

Cơ thể cô ngay tức khắc lơ lửng trong không khí.

Tiếp theo, gã thoăn thoắt cởi bỏ chiếc áo ngực của cô ra. Gã không thích Kiều Duy Đóa biến thành người khác, cực kỳ không thích. Gã cúi xuống in lại dấu vết và ngọn lửa của riêng mình.

Ngọn lửa ham muốn ấy thiêu rụi mọi lý trí, làm nhịp tim cả hai đập dồn dập. Trong phút chốc, lửa cháy rừng đã lan ra cánh đồng và vượt ngoài tầm kiểm soát.

Cả hai đều túa mồ hôi, những giọt mồ hôi ấy nóng như phỏng.

Kiều Duy Đóa bám chặt lấy gã, bật tiếng rên rỉ run rẩy. Còn gã không một chút chần chừ cởi bỏ sợi dây nịt, chẳng hề cho cô có cơ hội để phản đối mà lập tức đem bản thân mình đâm mạnh vào cơ thể cô.

Vì chưa được chuẩn bị sẵn sàng khiến cô thấy hơi đau, nhưng nhiều hơn hết chính là cảm giác được lấp đầy đã đánh mất từ lâu, nó suýt khiến hai người nổi điên.

“Em yêu, em đã ngủ chưa?” Đúng lúc này, bên ngoài vọng tới tiếng gõ cửa.

122. Q.5 - Chương 10: Chương 10

Hình Tuế Kiến công chiếm khí thể trong cơ thể cô, còn Kiều Duy Đóa cắn vào bắp vai săn chắc của gã để ngăn mình đừng bật tiếng rên rỉ. Cao trào mãnh liệt đang vấy tay chào đón họ phía trước, khoái cảm dữ dội đang cán quét hai người...

“Em yêu, em ngủ chưa?” Đúng lúc này, bên ngoài vọng tới tiếng gõ cửa.

Cả cô và gã đều cứng đờ. Khoảnh khắc sắp đạt cao trào mà bị người ta gõ cửa, chẳng khác gì cơ thể đang bỏng cháy thì giữa chừng quần bị người ta ướp đá lạnh!

“Em yêu?” Nhíp Lạc lại gõ cửa.

“Anh mau trốn đi!” Kiều Duy Đóa khôi phục tinh thần, đẩy vật cứng đang ra vào trong cơ thể, bắt chặp việc quần áo mình trông rất xốc xếch mà vội vã kéo quần gã lên, nhưng cái phéc-mơ-tua lại bị mắc kẹt.

Hình Tuế Kiến hít sâu một hơi, dưới tác dụng của rượu khiến gã rất liều lĩnh, nhưng gã buộc mình phải giữ bình tĩnh, “Chúng ta cùng leo lên!” Nói xong, gã nhắc cô lên cao với ý định giấu cô vào lỗ thông gió trên trần nhà.

“Không đủ thời gian đâu!” Cô đẩy gã vào một căn phòng khác, “Em sẽ nghĩ cách đuổi anh ta, anh trốn trong này trước đi!” Nếu Nhíp Lạc phát hiện cô mất tích sẽ càng thêm rắc rối.

Hình Tuế Kiến cau mày, tuy rằng làm đàn ông phải biết ứng phó với từng tình hình cụ thể, nhưng cảm giác này vẫn khiến gã hồng bét.

“Khoan đã.” Gã gọi cô lại, tự tay mặc chiếc áo ngực và kéo chiếc váy trắng thắm giúp cô, “Gặp bất kỳ trường hợp nào em cũng đừng cố gắng, hãy kêu cứu và anh sẽ tới ngay!”

Thế nhưng cô lại lắc đầu, “Không, dưới bất kỳ tình huống nào anh cũng đừng xông ra, em có thể tự bảo vệ mình.” Gã lao ra sẽ gặp hậu quả rất nghiêm trọng, chỉ cần giữ bình tĩnh thì hai người không nguy hiểm tính mạng, cùng lắm cô bị người ta...

Nghe vậy, gã bắt ngờ dùng sức ép cô vào phần dưới của mình, để cô cảm thấy nơi đó vẫn còn ham muốn tràn trề, “Kiều Duy Đóa, nhớ cho kỹ, từ nay về sau em hoàn toàn thuộc về anh!” Bất kể tâm hồn hay thể xác, cô đều thuộc về gã và gã không cho bất cứ ai dòm ngó!

Cô nhìn gã. Người ta nói trong thế giới của tình yêu, cần phải có một bên cố chấp và một bên nhu thuận thì mới duy trì được trạng thái cân bằng. Thế nhưng giữa bọn họ không thể ‘cân bằng’ được, bởi vì đối diện với hiểm nguy trước mắt, bọn họ sẽ không vâng lời của đối phương, mà ngược lại sẽ dùng cách của mình để bảo vệ đối phương.

“Được, em biết rồi, nếu gặp nguy hiểm em nhất định sẽ kêu to.” Cô đáp bừa và đẩy gã vào phòng thay đồ, đóng cửa lại.

Cô hy vọng gã ngoan ngoãn đứng yên trong đó.

Tâm tư rối như tơ vò, Hình Tuế Kiến không thể kiểm soát được cô và cô đồng thời cũng không thể kiểm soát được gã.

Thật may là phòng thay đồ và phòng ngủ cách nhau hai cánh cửa, nên hiệu quả cách âm rất tốt.

Cô trấn tĩnh mở cửa phòng: “Có việc gì?”

“Sao em mở cửa lâu quá vậy? Đừng nói em giấu đàn ông bên trong nhé?” Nhiếp Lạc trêu đùa.

“Có việc gì thì anh nói mau lên, tôi buồn ngủ rồi.” Cô giả vờ thiếu kiên nhẫn.

“Thực ra không có gì đặc biệt, chẳng qua tôi uống chút rượu và tự dưng muốn gặp em thôi.” Nhiếp Lạc không đánh mà tự khai.

Cô thờ ơ nói: “Muộn rồi, tôi rất mệt.” Cô cố đuổi hắn đi.

Thế nhưng Nhiếp Lạc vờ như không nghe, ngược lại còn đột nhiên hít hít: “Lạ nhỉ, hình như trong phòng có mùi gì đấy!”

Cô cứng đờ, một cơn lạnh buốt từ xương sống chạy thẳng lên trên gáy.

“Hình như là mùi rượu!” Không chờ cô trả lời, Nhiếp Lạc đã tự đưa ra đáp án.

Cô trấn tĩnh tinh thần, “Người anh thật bốc mùi.” Sau gáy cô ướt đầm mồ hôi, ban nãy Hình Tuế Kiến hôn cô, cô chần chẫn gã đã uống rất nhiều rượu, nên mới xúc động đến như vậy.

Kỳ thực, người xúc động hơn chính là cô.

Nhiếp Lạc ngửi ngửi áo mình, rồi tỉnh ngộ: “Thì ra là mùi trên người tôi!”

Cô bình tĩnh cười cười, điệu bộ như thể ‘anh còn phải hỏi?’.

“Ha ha, ban nãy tên đồng bọn hợp tác với tôi cứ chuốc rượu mãi, kết cuộc cả hai đều say. Nhưng tử lượng của tôi cao hơn, còn cậu ta say bí tỉ ngã lăn quay dưới gầm rượu rồi!”

Kiều Duy Đóa lạnh lùng nhìn hắn. Cái gã đàn ông say bí tỉ ngã lăn quay trong miệng hắn, chính là người vừa mượn rượu xâm chiếm cơ thể cô.

Nhiếp Lạc hiểu lầm ánh mắt cô, “Xin lỗi, tôi quên mất em ghét tôi uống rượu.” Nhiếp Lạc ôm chầm thắt eo thon thả của cô, bắt đầu tự suy ngẫm, “Tôi bị huyết áp cao, em luôn nói uống rượu chẳng khác nào tự sát. Hơn nữa em còn nói, đàn ông say xỉn khó mà quản lý được nửa người dưới...”

“Em yêu, tôi xin lỗi, tôi lại lén lút uống rượu!” Nhiếp Lạc tựa đầu vào vai cô, mượn rượu đùa bỡn.

Nếu là trước đây, cô đã sớm thẳng thừng đẩy hắn ra, nhưng lúc này cô không hy vọng trong phòng phát ra tiếng động lạ.

“Là vợ anh ghét đàn ông uống rượu, chứ chả phải tôi.” Về mặt cô không chút thay đổi, “Hơn nữa, tôi chưa từng nói những lời này!”

Chẳng những Nhiếp Lạc không bị cô đóng băng, mà ngược lại còn cười toe toét: “Em yêu, đừng bực dọc mà, em tha lỗi cho tôi đi.”

Người này hoàn toàn không thể giao tiếp được!

“Nhiếp Lạc, tôi là gì trong lòng anh?” Cô lặng lẽ nhìn đối phương.

Nhiếp Lạc vuốt ve gương mặt xinh đẹp của cô, đáp: “Em hả? Tôi cảm thấy em là do vợ tôi đầu thai chuyển kiếp!” Tính tình vừa lạnh lùng vừa rần rở lại rất kiêu ngạo, thật y như vợ hắn.

“Đầu thai chuyển kiếp? Vậy tại sao anh gọi tôi bằng ‘em yêu’ mà không phải là ‘vợ yêu?’” Cô thản nhiên hỏi.

Nhiếp Lạc đứng bật dậy khỏi ghế nhìn cô đăm đăm, như thể cô đang lăm le vị trí ấy khiến hắn vô cùng mất vui.

“Thực ra anh luôn biết, vật thay thế chính là vật thay thế.” Cô thản nhiên vạch trần sự thật, “Vợ anh mất lúc tôi hai mươi tuổi, làm sao tôi có thể là người đầu thai chuyển kiếp của vợ anh được? Do anh không chịu chấp nhận sự thật là vợ anh đã chết, mà tiếp tục sống trong ảo mộng.”

Bị đâm vào nỗi đau, ánh mắt Nhiếp Lạc trở nên hung ác. Nhưng hắn nhanh chóng cất dấu vẻ ngấm ngầm, khôi phục lại nụ cười tươi tắn như thể những khó chịu vừa rồi chưa hề xảy ra.

“Em yêu, tôi muốn em hầu hạ tôi đêm nay.”

Kiều Duy Đóa hóa đá trong nháy mắt. Cô vẫn luôn lo lắng kịch bản này sẽ xảy ra, nhưng không ngờ tới nay người bị rượu kích thích cũng chẳng phải chỉ riêng một mình Hình Tuế Kiến.

Cô thụt lùi về phía sau một bước dài và tự nhủ với mình rằng, bất kể gặp tình huống nào thì cô cũng không thể bật tiếng cầu cứu.

“Em yêu, chúng ta vui đùa một chút đi, tôi đưa roi da, đèn cầy và còng tay trước kia em thích nhất đây!” Nhiếp Lạc cười toe toét, khăng khăng đêm nay phải chiếm được cô.

Cô lại theo bản năng lùi về sau một bước nữa, gần đụng tới chiếc giường lớn sau lưng. Ánh nhìn xa lạ và cảnh giác của cô khiến mặt Nhiếp Lạc nhăn lại: “Em yên tâm, em yên tâm! Roi da dùng để đánh tôi, đèn cầy để nhỏ tôi, sẽ không làm em bị thương đâu!” Hắn khom lưng cam đoan.

Tuy nhiên về mặt cô vẫn đầy cảnh giác, không hề có sự vâng lời như trong trí nhớ của Nhiếp Lạc. Nhiếp Lạc dồn cô không thể lùi được nữa, hắn cúi xuống áp mặt mình lên mặt cô. Kiều Duy Đóa ngoảnh mặt đi, muốn chặn đứng đầu lưỡi đang tiến quân thần tốc của hắn mà chẳng dám phát ra một tiếng động.

Đúng lúc ấy, sau gáy Nhiếp Lạc chợt lạnh. Một một họng súng tối om chìa vào đầu hắn.

Kiều Duy Đóa tròn tròn mắt, chẳng biết từ bao giờ Hình Tuế Kiến đã đứng đằng sau bọn họ, trên tay lăm lăm khẩu súng.

“Rốt cuộc cũng ép được cậu lộ mặt rồi.” Nhiếp Lạc không hề bất ngờ mà còn bật cười khanh khách.

Ý thức được bọn họ đã trúng bẫy, toàn thân Kiều Duy Đóa đều toát mồ hôi lạnh.

“Anh bảo rồi, nếu gặp nguy hiểm thì em phải kêu cứu, tại sao em không kêu?” Thế nhưng Hình Tuế Kiến làm như không nghe Nhiếp Lạc nói, mà gã lại nhìn cô gằm nhẹ.

Gã chỉ biết không thể tin cậy người đàn bà này được.

“Tự em có thể giải quyết, vì sao phải kêu cứu?” Về mặt cô cũng tức giận. Đều tại gã bốc đồng, bây giờ kết cuộc gặp nguy hiểm!

“Giải quyết? Em định giải quyết thế nào? Để anh ta ‘leo’ lên ăn uống no nê rồi xách quần bỏ chạy, thì anh có thể an toàn?” Hình Tuế Kiến vẫn điềm nhiên nói, “Em có hỏi anh chưa? Kiểu ‘bình an’ ấy là thứ anh cần?”

Cơ thể chưa giảm nỗi khát khao nên còn đầy căng thẳng, tâm hồn vì cô tự quyết định chủ trương mà cực kỳ bất mãn.

Nghe vậy, cô bật cười bực tức, “Từ đó tới giờ anh cũng chưa từng hỏi em, ‘bình an’ mà anh đem lại có phải là thứ em cần?” Gã lấy tư cách gì để nổi giận? Cô nhẫn nhịn mọi thứ vì sợ gã sẽ bị chết bất cứ lúc nào!

“Em đang tính sổ với anh sao?” Gã gằn giọng.

“Em không rảnh tới vậy! Anh lấy súng từ đâu ra? Anh không biết sở hữu vũ khí là phạm pháp hả?” Cô gây hấn.

“Anh không chuẩn bị đầy đủ thì làm sao đưa em ra khỏi đây?”

“Em không cần anh quan tâm!” Cô dốc sức chối bỏ.

Nếu bình an của cô phải dùng tới sự an toàn của gã để đổi lấy, thế thì cô không cần!

Mới ban nãy còn nồng nàn bày tỏ tình ý, giờ khắc này Hình Tuế Kiến tức giận thiếu điều sôi máu. Đây là cách yêu thương một người của Kiều Duy Đóa, Hình Tuế Kiến đành an ủi mình.

Hai người không ai chịu nhường ai, cả không gian đều ‘âm ỉ’ lên, hoàn toàn bỏ mặc Nhiếp Lạc đứng một bên.

Nhiếp Lạc xoay người, phớt lờ họng súng đang chĩa vào trán mình. Thậm chí hắn còn bước tới gần Hình Tuế Kiến, nói: “Tôi khuyên cậu nên buông súng ngay, tôi sắp đặt rất nhiều tay súng bên ngoài, chỉ cần cậu bước ra thì lập tức sẽ thành tổ ong vô vè!” Nhiếp Lạc lấy lại chủ quyền, cất giọng đe dọa.

Hình Tuế Kiến lạnh lùng tiếp tục đối đầu với hắn. Còn Kiều Duy Đóa hít sâu một hơi, lập tức đứng chung bờ chiến tuyến với Hình Tuế Kiến.

Nhiếp Lạc như thấy được cảnh tượng năm xưa giữa mình và vợ.

“Nhiếp Lạc tôi sống tới tuổi này mà vẫn chưa thấy ai to gan đến mức dám nâng góc tường nhà mình.” Nhiếp Lạc chẳng coi mũi súng ra gì, gần giọng oán hận: “Hai người liếc mắt đưa tình với nhau trong vườn hoa, tưởng tôi mù hử? Hình Tuế Kiến, uống công tôi đánh giá cao cậu, vậy mà cậu anh thật chả hiểu đạo nghĩa giang hồ gì cả!”

“Không ai nâng góc tường nhà anh, cô ấy là vợ tôi.” Hình Tuế Kiến lãnh đạm nói.

Nhiếp Lạc nghe thế thì cười to, “Người anh em, mắt ông anh cậu chưa kém tới mức không nhớ rõ diện mạo của Trần Ôn Ngọc! Huống chi Trần Ôn Ngọc đã kết hôn với Que Củi, vợ cậu từ đâu tới?”

“Trần Ôn Ngọc kết hôn với Que Củi?” Kiều Duy Đóa chẳng khác nào nghe được ngôn ngữ người ngoài hành tinh, bất chợt hét lớn.

Hình Tuế Kiến không đủ thời gian để giải thích với cô, gã nói ít mà ý nghĩa nhiều: “Tôi vốn sắp kết hôn hồi tháng 10 năm ngoái, thiệp mời gửi đi là chuẩn bị cưới cô ấy.”

Nhiếp Lạc hoàn toàn bất ngờ.

Kiều Duy Đóa cũng rất bất ngờ, vậy hóa ra gã không phải diễn trò mà thật sự muốn cưới cô? Đôi tay đang kéo ống tay áo của gã vì kích động mà khẽ run.

“Nhiếp Lạc, người không hiểu đạo nghĩa giang hồ chính là anh!”

Nhiếp Lạc gượng ép nhếch môi, nói dữ tợn: “Thế thì sao? Nếu cô ta là vợ cậu, vậy cứ lấy cô ta ra gán nợ đi!”

Bầu không khí bỗng nhiên co lại hết sức căng thẳng.

123. Q.5 - Chương 11: Chương 11

“Quả nhiên kẻ hèn mọn thì bất khả chiến bại.” [1] Giữa bầu không khí gay go, đột nhiên vang lên tiếng cười khinh mạn nhạo báng.

[1] Nguyên tác: Nhân chí tiện tắc vô địch – có lẽ tác giả viết thiếu chữ ‘chí’.

Hai người đàn ông đều đồng thời cứng đờ. Mẹ kiếp, đây là câu nói của miệng của bà Nhiếp!

Hình Tuế Kiến xoay đầu nhìn cô đăm đăm, vẻ mặt đầy căng thẳng, chỉ sợ cô lại thốt những lời khác thường làm người ta khiếp đảm. Thế mà cô đứng bên cạnh Hình Tuế Kiến, không hề sợ hãi nhìn thẳng Nhiếp Lạc.

Đôi chân mày rậm của Nhiếp Lạc cau chặt. Cùng một câu nói nhưng thốt từ miệng vợ hắn thì chứa đựng sự thân thiết khôn tả, vậy mà bật từ cửa miệng Kiều Duy Đóa lại chỉ đơn thuần là sự trào phúng cay nghiệt.

“Nhiếp Lạc, anh có biết vì sao người vợ đã khuất của anh bắt anh phải hứa, nếu lỡ chị ta có chết sớm thì anh không được tái giá?” Kiều Duy Đóa lạnh giọng hỏi.

Hàng chân mày rậm của Nhiếp Lạc xoắn lại.

Kiều Duy Đóa cười gằn, “Nhiếp Lạc, anh bớt giả vờ thâm tình đi, đừng ra vẻ chị ta chết rồi làm anh rất đau khổ!”

Nhiếp Lạc trừng mắt dữ tợn, từ xưa tới giờ chưa một ai dám nghi ngờ tình cảm của hắn đối với vợ.

Hình Tuế Kiến muốn ngăn Kiều Duy Đóa lại, nhưng dường như cô không nhúc nhích mà vẫn tiếp tục nói: “Năm xưa lúc hai người nghèo túng, chị ta không sợ cực khổ, áo không đủ ấm, cơm không đủ no, theo anh vào Nam ra Bắc. Vậy mà khi giàu sang rồi, anh đền đáp chị ta như thế nào?”

Kiều Duy Đóa cười gằn hỏi: “Nhiếp Lạc, anh còn nhớ chuyện trước kia giữa mình và tên thuộc hạ tình như anh em họ Trần không?”

Nhiếp Lạc bỗng dưng biến sắc, “Ai kể với cô việc này?” Hắn quát lớn.

Kể nào to gan lớn mật dám dám đâm tiểu sau lưng hắn?

Kiều Duy Đóa chẳng hề bị hăm dọa: “Năm xưa tên thuộc hạ đó đã cùng anh vào sinh ra tử, nhưng sau lưng anh đi lén phét với vợ người ta. Đạo nghĩa giang hồ gì chứ? Hừ, anh bớt làm trò cười cho thiên hạ đi!”

Nhiếp Lạc bị chế nhạo tới sắc mặt xanh mét, “Sao cô biết những việc này?”

“Chẳng những vậy, tôi còn biết năm xưa anh bị vợ mình và thuộc hạ bắt quả tang tại trận!” Cô lãnh đạm nói: “Vì chuyện này mà anh và tên thuộc hạ kia đoạn tuyệt tình nghĩa, còn vợ anh đòi ly hôn!”

Nhiếp Lạc hít một lượng không khí lớn, đến nỗi nghe cả tiếng rít qua kẽ răng. Dáng vẻ tức giận của Nhiếp Lạc khiến Hình Tuế Kiến nhíu mày.

“Anh cầu xin đồ dành mãi chị ta mới chấp nhận cho anh thêm một cơ hội. Hơn nữa còn bắt anh thề độc, nếu chị ta mất sớm thì cả đời anh không được tái giá!”

“Nhưng tôi tiếc cho vợ anh, thì ra anh cũng chơi chữ với chị ta! Chị ta mất rồi, anh thật vừa lòng đẹp ý, anh tha hồ trêu ghẹo gái gú, cướp vợ người khác, cuộc sống thực tiêu dao!” Cô lại mỉa mai, “Thậm chí tôi còn nghi ngờ chính anh là người mưu sát vợ mình!”

“Kiều Duy Đóa, em câm miệng!” Bấy giờ người quát lớn lại Hình Tuế Kiến, nhưng đã quá trễ...

“Con đi này!”

Một cơn đau nhức đổ ập đến, Kiều Duy Đóa bị đánh tới choáng váng đầu óc. Cô chưa kịp hít thở, thì Nhiếp Lạc đã giận dữ tung một cước hiểm độc nữa về phía cô.

Nhiếp Lạc đá cước này thẳng tay, làm Kiều Duy Đóa đau tới co quắp. Trong cơn giận dữ, Nhiếp Lạc còn muốn nhào lên ra sức đánh cô, “Mày nghĩ tao không đánh đàn bà hả? Cho mày chút màu thì mày định mở luôn xương nhuộm...”

Tuy nhiên, Nhiếp Lạc không có cơ hội giày xéo cô lần nữa. Bởi vì Hình Tuế Kiến gầm rú một tiếng, liêu lĩnh và phần nộ vung nắm đấm đánh trả, khiến Nhiếp Lạc mất trọng tâm lão đảo ngã ngửa.

Nhìn Kiều Duy Đóa bị đánh, Hình Tuế Kiến thấy mình sắp điên tới nơi rồi.

Kinh nghiệm lăn lộn nhiều năm giúp Nhiếp Lạc lập tức đứng dậy, hai người đàn ông giằng tư thế đánh thành vòng tròn.

“Hình Tuế Kiến, ném khẩu súng qua cho em...” Kiều Duy Đóa nhin đau, thở hào hển gọi.

Nếu súng phát nổ thì kết cuộc nào cũng đều khủng khiếp.

Hình Tuế Kiến lập tức quăng khẩu súng qua để cô tự phòng thân.

Hình Tuế Kiến và Nhiếp Lạc đều là những người có bản lĩnh tuyệt vời, hai người đấu đá ngang ngửa nhau, bạn đánh trúng hắn, hắn đánh trúng bạn. Tuy nói vậy, nhưng rất nhanh đã có thể phân định được thắng thua.

Dù sao Hình Tuế Kiến cũng là người trẻ tuổi nên thể lực chiếm thế thượng phong, mà Nhiếp Lạc bắt đầu từ từ chỉ còn khả năng chống đỡ.

Những âm thanh ầm ỉ vang vọng trong không khí, đám vệ sĩ đứng canh ngoài cửa nghe được đều xông vào.

“Không được động đây!” Kiều Duy Đóa nhìn cơn đau trên gò má, bả vai và vùng bụng, cầm khẩu súng dưới đất lên, run rẩy chìa nó vào đám đông, ngăn cản bọn họ xông tới.

Nếu đầu tay đôi với nhau thì Hình Tuế Kiến còn nắm phần thắng, chứ nguyên một đám thuộc hạ tinh thông võ nghệ tham chiến thì chắn chắn Hình Tuế Kiến sẽ gặp bất lợi!

Đám vệ sĩ xông lên, với kinh nghiệm lăn lộn giang hồ nên bọn họ chẳng xem cô ra gì, nhanh chóng muốn nhảy vào cuộc chiến.

“Đoàng.” Trong cảnh ngàn cân treo sợi tóc, Kiều Duy Đóa nổ súng.

Đám vệ sĩ tránh được, viên đạn bắn vào sàn nhà tạo thành một cái hố đen ngòm và phát ra tiếng kêu leng keng rúng động.

Bắn xong một phát đạn làm cánh tay Kiều Duy Đóa đau tê dại, khẩu súng rớt xuống sàn nhà, nhưng cô lập tức cắn răng nhặt nó lên và run rẩy chìa nó vào đám vệ sĩ lần nữa.

Cô nghĩ viên đạn này sẽ uy hiếp được đám thuộc hạ. Thế mà điều ấy lại làm Hình Tuế Kiến giật mình kinh ngạc. Chết tiệt, gã muốn cứu Kiều Duy Đóa thoát khỏi nơi đây, chứ không muốn kéo cô xuống địa ngục!

“Em đừng nổ súng lung tung! Hình Tuế Kiến quá to, tức giận trợn mắt nhìn cô.

Gã sống hay chết chẳng nhằm nhò gì, nhưng súng đạn rất vô tình. Nếu nhờ cô thật sự bắn trúng người thì phải làm sao? Trong lòng gã, Kiều Duy Đóa mãi luôn là đóa bách hợp tinh khôi kiêu hãnh, gã không muốn đôi tay cô nhuộm máu!

Giữa lúc Hình Tuế Kiến bàng hoàng, thì Nhiếp Lạc đã bắt được cơ hội này và tung một cú đá thâm độc vào người gã.

Cô hoảng sợ, còn Hình Tuế Kiến bất ngờ không kịp phòng thủ mà bị dính đòn đau đớn gập người. Cú đá ấy chẳng khác nào đánh trúng người cô, xé toạc trái tim cô.

Một vệ sĩ thừa lúc cô ngẩn ngơ, tức tốc lao lên tham gia cuộc chiến. Quanh cảnh bỗng trở nên nhốn nháo, Kiều Duy Đóa hoảng hốt cầm khẩu súng trong tay, run rẩy lia khẩu súng vào đám thuộc hạ và ba người đang đánh nhau tơi tả trên đất.

Tên vệ sĩ kia nổi tiếng là người có kỹ năng tốt, hơn nữa lấy hai chọi một, đối phương lại cầm trong tay vũ khí có lợi. Hình Tuế Kiến dần dần rơi xuống thế hạ phong, vốn dĩ lực tấn công rất mạnh thì hiện giờ đã biến thành phòng thủ.

Nhiếp Lạc tấn công một đòn, gã phòng thủ một đòn, đằng sau một cây gậy sắt thừa cơ tập trung giáng mạnh vào lưng gã. Hình Tuế Kiến nhìn đau, tiếp tục phòng thủ.

Ba phút, năm phút, hai mươi phút, nửa tiếng trôi qua thì trên người Hình Tuế Kiến đầy rẫy những vết thương, thể lực không còn chống đỡ nổi.

Kiều Duy Đóa cắn môi gườm gườm, cổ nén nước mắt, đau nát con tim nhìn những vết bầm trên khoeo mắt, trên vành môi bị rách toạc và cả tấm lưng bê bết máu của gã.

“Đứng đánh nữa!” Rốt cuộc cô đau xót hết to, “Nhiếp Lạc, tôi sẽ làm tình nhân của anh, đừng đánh anh ấy nữa!”

Cô hét quá lớn khiến ai nấy đều ngừng động tác.

“Kiều Duy Đóa, mau thu lại lời của em!” Hình Tuế Kiến giận dữ.

Tên vệ sĩ xem tình hình rồi cầm gậy nện mạnh xuống, Hình Tuế Kiến đang xao nhãng bị đánh tới khuỷu đầu gối. Gã định đứng lên chiến đấu tiếp, nhưng một gậy hung tàn nữa lại giáng xuống. Hình Tuế Kiến hộc một ngụm máu lớn, gã cố đứng dậy nhưng vẫn ngã xuống.

“Đừng đánh nữa!” Sắc mặt Kiều Duy Đóa tái nhợt cầm súng nhắm thẳng vào tên vệ sĩ, giọng điệu ngân cao đầy sắc bén, “Nếu anh dám đánh anh ấy một cái nữa, tôi sẽ nổ súng!” Đôi mắt cô đỏ hoe kết đầy tơ máu, khiến người ta nhận rõ lần này cô tuyệt đối không đùa.

Tên vệ sĩ mím môi, rút cuộc thu hồi cây gậy.

Hình Tuế Kiến cố sức muốn đứng dậy, nhưng lần nào cũng thất bại. Nhìn gã khốn đốn, những giọt lệ to như hạt đậu lặng lẽ lăn dài xuống đôi gò má cô.

Thắng thua đã định rõ. Nhiếp Lạc thở gấp, phát tay.

Bất chợt Kiều Duy Đóa gần một tháng nay, cô luôn lạnh lùng im ỉm chẳng khác nào một người máy. Đây là lần đầu tiên Nhiếp Lạc thấy Kiều Duy Đóa mất bình tĩnh, vẻ mặt cô đau đớn như thể cây gậy kia đã giáng xuống người mình!

“Thả anh ấy ra và giữ tôi lại, anh muốn làm thế nào thì cứ làm thế này!” Kiều Duy Đóa vẫn gờ khẩu súng, cất giọng đàm phán.

“Mẹ kiếp, Kiều Duy Đóa, em bốc phét với tôi!” Hình Tuế Kiến đau đớn thổ hồng học, dù đã kiệt sức nhưng gã vẫn nổi giận lôi đình.

Nhiếp Lạc ngồi trên ghế nghỉ ngơi, hần nhìn gã đàn ông đang nằm trên đất khó bảo toàn tính mạng vẫn không chịu từ bỏ, rồi nhìn qua người đàn bà ngay cả nổ súng cũng chẳng dám nhưng vẫn liều lĩnh giờ súng định liều mạng, làm Nhiếp Lạc cảm thấy thật vô nghĩa.

“Họ Kiều kia, cô không đủ tư cách đàm phán với tôi!” Nhiếp Lạc đã mất đi hứng thú trước đó, giờ chỉ thấy chán ngấy.

Miệng mồm Kiều Duy Đóa thật ngoa ngoắt, những lời ban nãy khiến mọi hứng thú hẫng đối với cô đều hạ nhiệt.

Nghe vậy, Kiều Duy Đóa biết mục đích của mình đã đạt được và cũng là thời điểm bất lợi nhất.

“Tôi xin anh hãy thả anh ấy đi, tha cho anh ấy một mạng.” Kiều Duy Đóa luôn ngạo mạn, thế mà giờ đây phải rũ bỏ tự trọng trước mặt tên côn đồ mình khinh thường nhất.

“Tha cho cậu ta một mạng, vậy phải chờ xem cô tính sao?” Nhiếp Lạc tàn nhẫn cười khẩy.

“Tôi sẽ ở lại hầu hạ anh.”

Trái tim Hình Tuế Kiến như bị ngũ mã phanh thây, gã đau xót rống giận: “Kiều Duy Đóa, em đừng chà đạp bản thân mình!” Cô phải làm người mãi mãi kiêu ngạo trong mắt gã, mãi mãi ngồi tít trên cao, mãi mãi dùng mũi nhìn thiên hạ và mãi mãi là cô công chúa khó hầu!

Cô như thể không nghe lời gã nói, “Thả anh ấy ra, anh muốn tôi làm gì cũng được!”

“Ồ, làm gì cô cũng được?” Nhiếp Lạc nhú mày.

“Đúng, chỉ cần thả anh ấy ra.” Cô trả lời mà sắc mặt không chút biểu cảm.

Hình Tuế Kiến thấy trái tim mình đều bị bóp nát, gã cố sức nhắc người muốn phản kháng. Thế nhưng thanh sắt trong tay tên thuộc hạ của Nhiếp Lạc chẳng chút khách khí đánh thẳng xuống.

Bờ lưng lại bị tập kích, Hình Tuế Kiến cắn răng té ngã, còn lòng cô cũng đau nhức liên hồi.

“Chỉ cần thả anh ấy, anh muốn tôi làm gì cũng được!” Cô lặp lại, hiên ngang nhún giọng.

“Kiều Duy Đóa, em hãy giữ danh dự, hãy cho anh thấy sự kiêu ngạo của em lần nữa!” Gã dùng hết sức quát lớn, quát đến nỗi lồng ngực đau đớn phun ra một ngụm máu.

Cô như nghe được một câu chuyện hài hước, bật cười khe khẽ, “Tình yêu chân chính thì làm sao còn chỗ đứng cho kiêu ngạo?” Từ lúc yêu gã, cô đã không thể giữ tròn niềm kiêu hãnh của mình.

Hình Tuế Kiến rúng động mạnh.

Mặt mày Nhiếp Lạc không chút biểu cảm bước tới trước mặt cô, hất khẩu súng trên tay cô và nâng cằm cô lên: “Chỉ cần tôi hứa với cô, thì từ nay về sau cô bằng lòng trở thành đồ chơi của Nhiếp Lạc tôi?”

“Đúng, tôi bằng lòng.” Cô chết lặng đáp.

Khóe môi Hình Tuế Kiến lại có vết máu chảy xuống, đây chính là tự gã cắn nát môi mình. Bây giờ cơ thể gã đau đớn chừng nào thì trái tim gã càng đau đớn hơn chừng nấy. Kiều Duy Đóa là công chúa của gã, không thể thành món đồ chơi trong tay tên đàn ông khác!

“Được, vậy hãy xem tôi làm cách nào để chơi tàn món đồ này!” Hắn thô bạo dùng sức xâm lược miệng lưỡi cô.

Hình Tuế Kiến điên cuồng gào thét. Mà Kiều Duy Đóa nhắm mắt, không hề chống trả để mặc cho Nhiếp Lạc bế thốc cô tới chiếc giường đằng sau, thô lỗ cởi bỏ quần áo trên người mình.

124. Q.5 - Chương 12

Nhiếp Lạc điên tiết áp sát Kiều Duy Đóa, thô lỗ xé bỏ quần áo trên người cô và dùng miệng mình giày xéo lên môi cô.

Tuy nhiên, có gì đó rất kỳ lạ. Nhiếp Lạc cấu kính cẩn mạnh vào bờ vai trần của cô, thế mà cô vẫn nằm im bất động như thể không biết đau đớn, không có thần thái, không run rẩy và càng không hoảng sợ đến rơi nước mắt. Trông cô chẳng khác nào hồn lìa khỏi xác.

Làm tình với một người không có sự sống, một món đồ chơi không biết giãy dụa khiến người ta thật phiền chán, dấu ‘hương vị’ có mặn mòi ra sao cũng cảm thấy tẻ nhạt. Bàn tay Nhiếp Lạc đang chuẩn bị cởi chiếc áo ngực của cô bất chợt mất hẳn sự thèm khát.

“Nhiếp Lạc, anh bớt giả vờ thâm tình đi, đừng ra vẻ chị ta chết rồi làm anh rất đau khổ!” Nhiếp Lạc sợ hãi run lên.

Những lời khinh miệt của Kiều Duy Đóa không ngừng lùa về trong đầu hắn. Mẹ kiếp! Hắn yêu vợ, vợ hắn qua đời khiến hắn thật sự đau đớn, nhưng hắn không có cách nào để phản bác sự nhạo báng của Kiều Duy Đóa.

Lòng ngực hắn càng ngột ngạt, hết như bị người ta chích thuốc liệt dương. Hắn cảm thấy tất cả đàn bà đều quá đáng ghét, đặc biệt là con ả trước mắt này!

Nhiếp Lạc thấp giọng chữm động một tiếng. Đúng lúc này, sau lưng Nhiếp Lạc có một khối sức mạnh ập tới, và một cây gậy mạnh như lực hút trái đất đánh thẳng lên lưng hắn.

Sau lưng bị nện một đòn đau buốt tới tận xương, Nhiếp Lạc đau đến trợn tròn hai mắt. Hắn quay lại thì thấy Hình Tuế Kiến dùng hết hơi sức cuối cùng, khom lưng nhịn đau ném hắn qua một bên.

Hình Tuế Kiến cố nhịn đau, cởi chiếc áo dính đầy máu của mình trùm lên nửa thân người gần như trần trụi của Kiều Duy Đóa. Gã cài từng hạt nút áo tươm tất cho cô, rồi mới ngã phịch xuống bên cạnh Kiều Duy Đóa.

Cảnh tượng này khiến ai nấy đều sững sờ. Bởi vì với thương tích của Hình Tuế Kiến lúc này, gã hoàn toàn không có khả năng đứng lên tấn công, thế mà gã làm được! Điều đó cho thấy gã cần biết bao nhiêu ý chí và phần nộ. Hơn nữa, bây giờ Hình Tuế Kiến vẫn cầm thanh sắt lăm lăm trong tay, thở hào hển không cho bất kỳ kẻ nào bước đến gần Kiều Duy Đóa.

Lúc này Kiều Duy Đóa mới từ trạng thái ‘biến thân’ thành đồ chơi, khôi phục lại tinh thần.

“Hình Tuế Kiến, anh thật sự không muốn sống nữa hả?” Giọng cô nghèn nghẹn, hai mắt đỏ hoe.

“Kiều Duy Đóa, nếu em không muốn anh chết sớm thì đừng làm gì cả! Nghe lời anh một lần, em chỉ cần đứng sau lưng anh là được!” Gã thở hổn hển, nói.

Mắt Kiều Duy Đóa đỏ hoe, bóp bóp lòng bàn tay, rót cuộc vắn ôm lấy gã, để bờ vai gã che gió chắn mưa cho cô. Một đám tay sai vây quanh, thế nhưng bọn họ thấy chết không sờn, không hề sợ hãi.

Tận mắt Nhiếp Lạc thấy món đồ chơi ‘sống dậy’, hấn xoa phần lưng đau nhức, phát tay ngăn cản đám thuộc hạ xông lên động thủ.

“Hình Tuế Kiến, cậu biết rõ con người tôi nói được thì làm được, nên cậu đừng quá kiêu ngạo. Chỉ cần cậu nhẫn nại lần này, cậu có thể bình an ra khỏi đây và các mua bán giữa chúng ta vẫn tiếp tục như cũ!” Nhiếp Lạc nhìn bọn họ gần giọng.

Nghe vậy, Hình Tuế Kiến lại bật cười khe khẽ, cười lạnh lạnh, cười đến nỗi chẳng ai hiểu gì, tiếng cười che khuất tư thế chiến thắng của Nhiếp Lạc.

Vài giây sau, gã ngừng cười, thần sắc trở nên nghiêm khắc: “Nhiếp Lạc, anh từ một tên băng đảng đầu đường xó chợ leo lên vị trí hôm nay, lẽ nào anh chưa từng trải qua gặp ghềnh bão táp?”

Gã biết rõ mà còn cố hỏi khiến Nhiếp Lạc cảm thấy bức bối, nhưng câu tiếp theo của Hình Tuế Kiến mới làm hấn giận tím mặt.

“Lẽ nào lúc gặp gian nan, anh để vợ mình đem thân xác ra bán giúp anh vượt khó?”

“Mẹ kiếp! Không được nhắc tới vợ tao, hai đứa mày dám nhắc tới vợ tao nữa, tao đập chết bọn mày!” Nhiếp Lạc cau gắt và hoàn toàn bị chọc giận, hấn giật khẩu súng trong tay tên thuộc hạ, định bắn chết Hình Tuế Kiến.

Hấn không cho người khác nói xấu vợ mình một câu, vậy mà hai người này, một thì nghi ngờ hấn hư tình giả ý với vợ, một thì dám nói hấn từng bán đứng vợ!

Chẳng những Hình Tuế Kiến không bị hòng súng đen ngòm kia đe dọa, mà còn tiếp tục cao giọng: “Tôi hỏi anh, anh sẽ cho người khác đụng vào vợ mình sao?”

“Đứa nào dám đụng vào vợ tao, tao giết đứa nấy!” Nhiếp Lạc gào rú.

Hai tên đàn ông đều dùng ánh mắt giết người, giận dữ trừng nhau.

Hình Tuế Kiến lạnh lùng nghênh đón ánh nhìn của hấn: “Tôi hoàn toàn đồng cảm! Ai dám đụng tới vợ tôi thì hãy bước qua xác tôi trước!”

Gã nói như đinh đóng cột làm trái tim Kiều Duy Đóa rung động, cánh tay cô càng xiết chặt gã, xiết chặt ‘ngọn núi lớn’ của cô.

Nhiếp Lạc giật mình ngỡ ngàng. Một lát sau, Nhiếp Lạc không còn thần sắc giận dữ nữa.

“Cậu thật sự không sợ chết?”

“So với việc vợ mình bị người ta chà đạp, chết có gì đáng sợ?” Hình Tuế Kiến hỏi ngược lại.

Nhiếp Lạc nhìn gã vài giây, rõ ràng bây giờ trông Hình Tuế Kiến rất tệ, nhưng trên người gã phảng phất khí thế bùng bùng, không để ai bén mảng. Tinh thần này được gọi là khí khái trong truyền thuyết.

“Chết không đáng sợ? Được, vậy tôi sẽ khiến cậu sống không bằng chết!” Nhiếp Lạc cười cười, rồi thì thầm vài câu với tên thuộc hạ. Tên thuộc hạ gật đầu đi ra ngoài, lát sau hấn ta cầm một ống kim tiêm đi vào.

Hình Tuế Kiến chớp mắt đã nhận ra thứ gì nên càng ôm cô chặt hơn, Kiều Duy Đóa cảm thấy có điềm chẳng lành, hỏi: “Đó là cái gì?”

Hình Tuế Kiến mím môi không đáp.

Nhiếp Lạc lấy ống tiêm, tàn nhẫn nói: “Hình Tuế Kiến, cậu là người luôn sống có nguyên tắc, xưa nay không động vào thứ này, phải không?”

Đôi mắt đẹp của Kiều Duy Đóa mở lớn, đoán được ống tiêm kia đựng thứ gì làm cả người cô đều căng thẳng.

“Đây là thuốc tán kiểu mới, bọn tôi gọi nó là ‘tia chớp’. Bởi sức mạnh của nó rất ghê gớm, chỉ cần tiêm một mũi trong vòng 2 – 3 tiếng thì toàn thân sẽ hưng phấn, nóng ran, khoái cảm trước nay chưa từng có. Loại thuốc tán này rất dễ gây nghiện, nếu nghiện rồi thì mai này sẽ điên cuồng phụ thuộc vào, không thể từ bỏ...”

“Không cần!” Chưa nghe xong mà Kiều Duy Đóa đã hét to.

Thế nhưng Hình Tuế Kiến lại thở phào nhẹ nhõm. Ít nhất gã có thể khẳng định trò này để đối phó với gã, chứ không dùng để hành hạ Kiều Duy Đóa. Xưa nay gã chưa từng động vào những thứ này, cũng không cho đám anh em chạm vào. Bởi vì gã hiểu, chỉ cần dính vào loại chất độc ấy thì từ nay về sau không thể dừng lại và khó tự kiềm chế.

“Anh muốn chơi trò gì?” Gã biết còn cổ hủ.

Nhiếp Lạc là người có tình cảm biến thái, những kẻ làm rách lòng hắn sẽ không có kết cục tốt đẹp.

“Tôi tin chỉ cần một ngày tiêm cho cậu ba mũi, không tới ba ngày tôi sẽ biến cậu trở thành con nghiện hoàn toàn!” Nhiếp Lạc đắc ý nhếch môi.

Hình Tuế Kiến không hề biến sắc như hắn dự đoán, ngược lại gã khá trấn tĩnh: “Anh cứ giữ tôi lại để đùa bỡn, thả Kiều Duy Đóa ra.”

“Không cần!” Nhận biết được chủ ý của gã, sắc mặt Kiều Duy Đóa càng thêm trắng tái. Tuy nhiên, hai tên đàn ông không để sự kháng nghị của cô lọt vào tầm mắt.

“Được!” Nhiếp Lạc sảng khoái đáp ứng.

“Mang nó tới đây!” Hình Tuế Kiến xòe tay, không nói thêm gì.

Nhiếp Lạc khựng lại chốc lát, rồi mới cầm ống tiêm đặt trước mặt Hình Tuế Kiến.

Kiều Duy Đóa định giơ tay chụp lấy, nhưng hành động của Hình Tuế Kiến nhanh hơn. Một tay gã ngăn cản cô, còn tay kia dứt khoát cầm ống tiêm đâm thẳng vào bắp tay rắn chắc của mình.

Mày mặt Kiều Duy Đóa bỗng chốc trắng bệch. Cô thấy chất lỏng trong suốt từ ống kim chảy vào cơ thể gã, vậy mà Hình Tuế Kiến chẳng hề nhíu mày.

Hình Tuế Kiến rút ống kim ra, vớt trên mặt đất để đối phương nhìn rõ bên trong đã sạch trơn, “Có thể thả cô ấy đi chưa?”

Sắc mặt Nhiếp Lạc bỗng trầm xuống: “Được, cậu ở lại, cô ta đi!” Đẳng nào thì hắn cũng không còn hứng thú đối với Kiều Duy Đóa, giữ lại chỉ tổ chướng mắt và bức bối.

“Kiều Duy Đóa, em đi mau!” Hình Tuế Kiến đẩy đẩy cô.

Thế nhưng, cô lại nhìn gã chằm chằm không nhúc nhích: “Anh muốn đuổi em nữa ư?”

Hình Tuế Kiến nhíu mày. Dưới tình hình này, sao còn gọi là đuổi?

“Tại sao anh luôn như thế? Lẽ nào khí phách anh hùng đối với anh quan trọng đến vậy?” Cô lẳng lặng hỏi, “Tại sao anh chưa từng nghĩ xem em có cần hay không?”

Gã bị hỏi mà cứng họng.

“Nếu ban nãy Nhiếp Lạc cưỡng hiếp em, anh còn muốn em không?” Cô tiếp tục hỏi.

“Sao anh lại không muốn em?” Gã đáp ngay không chút nghĩ ngợi.

“Nhưng nếu anh thực sự trở thành con nghiện, anh sẽ vứt bỏ em.” Cô cười thê lương, “Tình yêu của anh luôn viện cớ như những người đàn ông khác, ngay cả kiều ngạo cũng chẳng vứt bỏ được.” Vì sao cô mãi là người bị vứt bỏ?

Khóe môi Hình Tuế Kiến giật giật, không có cách nào để phản bác.

Cô chuyển ánh mắt về phía Nhiếp Lạc, hỏi: “Còn mũi thuốc nào không? Xin mang thêm một ống tới đây.”

Yêu cầu của cô khiến sắc mặt Hình Tuế Kiến bỗng chốc xanh mét.

Nhiếp Lạc hiểu ý cô, hắn trầm tư một hồi rồi hỏi: “Cô chắc chứ?”

“Không!” Hình Tuế Kiến quát lớn.

Cô bình tĩnh và kiên cường đáp: “Tôi chắc chắn, xin anh hãy biến tôi thành người giống anh ấy đi! Anh ấy tiêm một mũi, tôi cũng tiêm một mũi, một ngày anh ấy tiêm ba mũi, tôi cũng thế, đừng keo kiệt với tôi mũi nào!”

Chỉ cần biến thành những con người giống nhau, không ảnh hưởng tới niềm kiêu ngạo của gã thì cô có thể được ở bên cạnh gã. Cô bị gã thành công ‘tổng cổ’ một lần, giờ có nói gì đi nữa cô cũng không tiếp tục ‘mắc mưu’.

Đám thuộc hạ yên lặng đợi lệnh của Nhiếp Lạc, thế nhưng Nhiếp Lạc chẳng hề có hành động khác thường nào tiếp theo.

Đúng lúc này, ngoài biệt thự bỗng vang lên tiếng còi xe cảnh sát.

“Ông chủ Nhiếp, bên ngoài có nhiều cảnh sát lắm!” Đám thuộc hạ biến sắc.

Hình Tuế Kiến kinh ngạc, còn Kiều Duy Đóa vui mừng điên cuồng, vì cuối cùng bọn họ cũng được cứu rồi! Thế nhưng, Hình Tuế Kiến không quá lạc quan.

Sắc mặt Nhiếp Lạc trầm xuống, sắc giọng: “Hình Tuế Kiến, cậu báo cảnh sát?”

Hình Tuế Kiến mệt mỏi lắc đầu, “Không, tôi biết chỗ anh có đường hầm bí mật, cảnh sát sẽ chẳng bắt được các anh. Còn tôi chưa xác định Kiều Duy Đóa có bình an hay không, tôi sẽ không mạo hiểm.” Gã hiểu tường tận nơi này, báo cảnh sát sẽ chẳng giải quyết được vấn đề. Bây giờ gã và Kiều Duy Đóa có khả năng sẽ mất mạng tại đây.

Nhiếp Lạc nheo mắt đông lạnh nhìn gã vài giây. Khi thấy đáy mắt gã không có bóng dáng của sự dối gạt, thì sắc mặt hắn mới dịu xuống.

“Chúng ta đi!” Nhiếp Lạc phát tay.

Đám thuộc hạ lập tức chuẩn bị rút lui, hỏi: “Ông chủ Nhiếp, chúng ta xử lý hai người kia thế nào? Bắn chết hả?”

Nhiếp Lạc cầm súng gõ vào đầu tên thuộc hạ, “Cảnh sát ập tới mà còn muốn giết người? Bọn mày điên hết rồi à?”

Hình Tuế Kiến hoàn toàn bất ngờ.

“Vậy chúng ta đem họ theo?” Tên thuộc hạ hỏi lại.

“Mang theo làm gì? Để vướng bận thêm hả?” Sắc mặt Nhiếp Lạc càng ngăm ngăm.

Đám thuộc hạ đều sửng sốt, vậy ý ông chủ Nhiếp là...

“Còn tính gì nữa? Coi như bọn họ gặp may, chúng ta đi!” Trước khi Nhiếp Lạc xoay người cất bước, còn bỏ lại một câu mắng chửi mơ hồ, “Mẹ kiếp, đồ thần kinh! Lấy ma túy ra làm kẹo để giành giật, chả khác gì cảnh năm xưa giữa hai vợ chồng tôi!”

Đám thuộc hạ chẳng hiểu gì, chỉ ngơ ngác nhìn nhau rồi lủ lượt nói đuôi kéo đi.

Khi Tư Nguyên theo nhóm cảnh sát xông vào, Hình Tuế Kiến vẫn còn trong ngõ ngàng. Với sự hiểu biết của gã về Nhiếp Lạc, thì tên này thủ đoạn độc ác, vui buồn thất thường. Thế mà không ngờ hắn lại bỏ qua cho bọn họ.

125. Q.5 - Chương 13

Khi Tư Nguyên nói với Hình Tuế Kiến những lời đó, sắc mặt Hình Tuế Kiến tái mét xông ra ngoài. Có lẽ do tâm trí rối loạn nên Hình Tuế Kiến mất đi sự cảnh giác thường thấy, không phát hiện Tư Nguyên vẫn đang bám theo sau.

Anh thấy Hình Tuế Kiến vừa tăng tốc vừa nói chuyện điện thoại. Khoảng một tiếng sau, Hình Tuế Kiến dừng xe bên ngoài một ngôi biệt thự.

Tư Nguyên không dám hành động nông nổi, anh đứng ngoài cửa canh chừng rất lâu, mãi tới khi trong biệt thự vang lên tiếng nổ sùng, anh quyết định lập tức báo cảnh sát. Anh luồn vào bên trong, thấy Hình Tuế Kiến mặc chiếc áo may ô nằm bên cạnh Kiều Duy Đóa. Còn Kiều Duy Đóa mặc chiếc áo sơ mi nam, toàn thân bết máu.

Mặt Tư Nguyên tái xanh: “Đóa, em bị thương hả?” Anh sốt ruột vọt tới trước mặt cô.

“Mau gọi xe cấp cứu đi, anh ấy bị thương nặng lắm!” Kiều Duy Đóa lại không thèm nhìn anh, đôi mắt đỏ hoe ngân ngấn nước.

Tư Nguyên lập tức gọi tổng đài 120.

“Anh có đau không?” Kiều Duy Đóa vô cùng lo lắng hỏi người đàn ông đang nằm trên đùi mình.

“Em đừng lo, anh chỉ bị thương ngoài da thôi... anh không sao.” Hình Tuế Kiến gượng ép kéo khoe môi, đưa tay vuốt ve gương mặt cô để trấn an, nhưng mỗi cử động đều đau đớn kịch liệt.

“Có phải bị thương ngoài da hay không, cứ tới bệnh viện khám rồi sẽ biết!” Kiều Duy Đóa nắm tay gã, vừa tức giận lại vừa đau lòng.

“Em đừng nhích tới nhích lui.” Hình Tuế Kiến day day trán, có lẽ do tác dụng của thuốc phiện nên bây giờ đầu gã đau như búa bổ.

Kiều Duy Đóa lập tức ngậm miệng ôm chặt lấy gã, không dám động đậy gì nữa.

Cảnh sát vẫn tìm kiếm tội phạm khắp nơi, còn Tư Nguyên thần thờ nhìn bọn họ. Xung quanh thật hỗn loạn, nhưng trên người bọn họ phẳng phất một nét đẹp khó có thể dùng ngôn từ để diễn tả. Bởi vì đáy mắt cả hai chỉ có đối phương, không dung chứa bất luận kẻ nào.

Xe cứu thương tới, nhân viên cứu hộ chuyển gã lên xe, Kiều Duy Đóa một tắc không rời, bám sát theo sau. Đến bệnh viện, giường xe lăn được đưa tới, cô đỡ Hình Tuế Kiến lên giường bằng tâm trạng hết sức chăm chú.

Tư Nguyên đi theo phía sau, ngơ ngác nhìn bọn họ.

Hình Tuế Kiến được đẩy vào phòng cấp cứu, cô bị cách ly bên ngoài nhưng cứ đứng lì trước cửa mà chẳng chịu rời đi.

“Cô gái, trên người cô dính đầy máu, cô mau đi thăm khám một chút!” Các cô y tá lướt ngang qua, thấy bộ dạng nhếch nhác của cô đều cất lời khuyên nhủ, ấy vậy mà cô lại luôn lắc đầu.

“Cô gái, cô có thể nói cho chúng tôi biết, rốt cuộc trong biệt thự đã xảy ra chuyện gì?” Cảnh sát lại càng khó lấy được lời khai, bởi vì cô chỉ chuyên chú nhìn đăm đăm cánh cửa phòng cấp cứu.

Mãi đến lúc cánh cửa phòng cấp cứu bật mở, cô lao tới như tên bắn cầm lấy bàn tay đặt dưới tấm chăn màu trắng.

“Anh đi chụp X-quang, Kiều Duy Đóa, em mau đi khám để người ta bôi thuốc cho em!” Hình Tuế Kiến ráng giữ tinh thần can đảm.

Nửa bên mặt cô sưng vù, vả lại bị Nhiếp Lạc đá trúng một cước thì chắc chắn bắp đùi và vùng bụng phải bầm tím, chẳng biết có bị thương hay không?

Cô lắc đầu, nói: “Em không sao.”

“Em không nghe lời, thì anh cũng không đi kiểm tra.” Hình Tuế Kiến nói.

“Em nghe lời anh!” Cô lập tức đáp.

Hình Tuế Kiến gật đầu, bấy giờ mới đồng ý để nhân viên cứu hộ và cô tiếp tục đẩy mình tới phòng kiểm tra.

Tư Nguyên có cảm giác cổ họng mình khô khốc. Thấy cô hết bận bịu, anh mới kéo cô qua cẩn thận kiểm tra vết thương và bôi thuốc.

Khi chất sát trùng gây cảm giác ran rát trên gò má và đôi môi, thì cô mới khôi phục tinh thần: “Tư Nguyên? Sao anh lại ở đây?”

Sự ngỡ ngàng của cô khiến trái tim Tư Nguyên khẽ lướt một tia khổ sở.

“Anh tới lâu rồi.” Do từ đầu tới cuối, trong mắt cô không nhìn thấy anh.

Cô rũ mắt xuống, hồi lỗi đến mức không thốt nổi thành lời.

Tư Nguyên đưa cô đi làm một vài kiểm tra, trong suốt quá trình thăm khám, cô luôn hiện rõ vẻ bất an.

“Bác sĩ nói em chỉ bị vết bầm, ngoài ra không có vấn đề gì.” Hình Tuế Kiến bảo vệ cô rất khá.

Quả nhiên mới vừa nghe vậy, cô lập tức xoay người chạy ra canh chừng trước cửa phòng khám.

Một lát sau, Hình Tuế Kiến cũng được đẩy ra.

“Tình trạng của anh ấy thế nào?” Cô nôn nóng hỏi.

“Sau khi chụp X-quang, chúng tôi phát hiện trên người anh ta có rất nhiều chỗ bị nứt xương.” Bác sĩ thông báo với cô.

“Có cần... làm phẫu thuật không?” Cô dè dặt hỏi.

“Trước mắt không cần thiết, nhưng vết thương của anh ta khá nghiêm trọng, để tránh lưu lại di chứng về sau, chúng tôi yêu cầu nhập viện để điều trị!” Vị bác sĩ căn dặn, “Cô làm thủ tục nhập viện xong thì tới văn phòng tôi một chuyến, tôi sẽ viết giấy giới thiệu sắp xếp loạt kiểm tra kỹ càng cho anh ta...”

Tư Nguyên đi làm thủ tục nhập viện, còn Kiều Duy Đóa trở ra từ văn phòng bác sĩ. Mới bước vào phòng bệnh, cô thấy Hình Tuế Kiến đang cố chống người ngồi dậy mặc quần áo.

Động tác của gã rất chậm, vì tự mình làm nên càng thêm đau đớn. Gã khom lưng mang giày, đau tới mức mồ hôi nhỏ giọt.

“Anh định làm gì?” Cô kinh hãi hỏi, vì trông gã như chuẩn bị...

“Anh không thể ở đây, ít nhất là mấy ngày này.”

“Anh lại muốn biến mất? Lại muốn rời bỏ em?” Cô đứng ngay cửa phòng bệnh, trái tim giá lạnh, ngân cao giọng hỏi.

Gã thở gấp, lập tức phát hiện cô đang hiểu nhầm: “Duy Đóa, bây giờ cả người anh rất khó chịu...”

Cô vốn định nổi cáu nhưng nghe gã nói vậy thì vẫn bước lên, “Anh khó chịu chỗ nào?” Giọng cô lạnh lạnh, nhưng ân cần khó nén.

“Cả người anh rất khó chịu, tim đập loạn xạ, mạch máu giãn nở, trước mặt có vô số con kiến bò! Nếu để bác sĩ tiếp tục thăm khám, anh sợ mình giả vờ không nổi và bọn họ nhất định sẽ phát hiện anh tiêm ma túy. Nếu cảnh sát biết thì sẽ phiền phức lớn.” Gã không dùng hàng trắng, nhưng ở trong trạng thái này chỉ một thời gian ngắn mà gã cũng cảm thấy rất tệ.

Nghe vậy, Kiều Duy Đóa sửng sốt. Biểu hiện của Hình Tuế Kiến quá trấn tĩnh, suýt chút cô cũng bị lừa.

“Anh không xóa số phone của em.” Gã nhếch môi nhún nhủ với cô, “Em đừng giận, chờ anh qua khỏi mấy ngày này sẽ liên lạc với em.”

“Anh đáng không tin.” Cô mím chặt môi.

Ngay sau đó, cô bị kéo nhẹ vào một vòng tay ấm áp.

“Anh sẽ không biến mất, dù có bất cứ việc gì anh cũng không buông tay em.” Gã can đảm.

Bấy giờ cô mới mỉm cười, ngồi thụp xuống mang giày giúp gã, nhưng...

“Em đi với anh!”

Hình Tuế Kiến suy nghĩ chốc lát rồi nói: “Được!” Gã không cự tuyệt, bởi vì một Kiều Duy Đóa luôn ngạo mạn là thế, vậy mà giờ đây trong đáy mắt lại khó che giấu nỗi lo sợ và bất an.

Kiều Duy Đóa bước lên đỡ gã, còn Hình Tuế Kiến chia một phần sức nặng của mình cho cô, để hai bên hỗ trợ lẫn nhau.

Tư Nguyên làm xong thủ tục nhập viện quay về, thấy cảnh tượng ấy khiến anh giật mình đứng ngay trước cửa.

Hình Tuế Kiến và Kiều Duy Đóa cũng bị ngăn lại.

“Tư Nguyên, ban nãy ở đồn cảnh sát bọn chị nghe nói đã tìm được Kiều Duy Đóa rồi!” Sau lưng anh có tiếng người ồn ào.

Kiều Duy Đóa nhận ra đây là giọng nói hai bà chị gái của anh. Quả nhiên hai bà chị chẳng thêm khách khí gì mà xông thẳng vào, thấy cô đang dìu một người đàn ông thì mặt mày hai bà chị đều xám mét.

“Tư Nguyên, em hiểu cô ta nhiều hay ít? Những ngày Kiều Duy Đóa mất tích, bọn chị mới biết cái quá khứ phức tạp của cô ta. Thì ra cả gia đình chúng ta đều bị cô ta lừa! Em hãy lập tức chia tay với cô ta đi!”

“Tư Nguyên, chính là tên đàn ông này! Cô ta bị tên này cưỡng hiếp tới mang thai, mà còn sống chung với anh ta nữa. Nói gì thì nói, chị không cho em lấy loại người như thế!” Chị hai anh bắt đầu cất giọng phản đối kịch liệt.

“Công việc thấp hèn, bằng cấp không cao, bọn chị đều có thể nén chịu. Nhưng bọn chị tuyệt đối không thể chấp nhận việc em đi cưới một cô gái thiếu đức hạnh...”

“Được.” Tư Nguyên thốt ra một chữ.

Hai bà chị ngỡ ngàng, anh dễ dàng bị thuyết phục làm những lời luyên thuyên tiếp theo đã không còn đất dụng võ.

“Em sẽ chia tay với Kiều Duy Đóa và không cưới cô ấy nữa. Hai chị đừng tranh cãi âm ỉ, để bọn họ đi đi.” Giọng Tư Nguyên rất nhẹ, nói xong anh thụt lùi tới hành lang, dựa vào vách tường hít thở rồi rạc.

Kiều Duy Đóa thần thờ đỡ Hình Tuế Kiến, khi đi ngang qua người anh, cô cất tiếng xin lỗi nhẹ nhàng: “Em xin lỗi...”

Nếu có thể, cô thật hy vọng bọn họ chưa từng bắt đầu, cả hai luôn đứng ở vị trí tình bạn, thì có lẽ sẽ không làm tổn thương anh đến như vậy.

“Anh chỉ vâng lời các chị mà thôi.” Tư Nguyên nhắm mắt để mình đừng thấy cảnh cô rời khỏi.

126. Q.5 - Chương 14

Đêm tái hợp đầu tiên của Hình Tuế Kiến và Kiều Duy Đóa.

Gã và cô về nhà, trở về nơi giờ đã thành một ‘căn phòng tối’.

“Chờ vết thương khá lên một chút, anh sẽ tới công ty điện lực kêu họ mở điện lại, hoặc chúng ta đổi căn nhà khác phù hợp hơn.” Gã được cô đỡ nằm xuống giường, thở hào hển nói.

Gã sẽ không như trước đây, luôn lo lắng cô hối hận. Bởi vì sau những việc này, gã nhận ra Kiều Duy Đóa còn kiên cường hơn gã tưởng, và tình cảm cô dành cho gã cũng rất sắt son.

Nào ai biết được tương lai về sau? Mọi người đều nói ‘hôm nay có rượu hôm nay say’, có lẽ tình yêu cũng nên như thế.

‘Anh lại muốn biến mất? Lại muốn rời bỏ em?’, biểu hiện của Kiều Duy Đóa lúc đó tới giờ vẫn làm con tim gã rung động.

“Tạm thời không cần.” Cô từ chối ngay.

Cô không ngốc, nếu bây giờ mở điện thì đám chủ nợ sẽ nhanh chóng bắt được tin mà tìm tới. Với tình trạng của gã hiện nay, không thể bị quấy rầy.

“Em không tủi thân à?” Trong bóng đêm cô càng thêm thơm mát, gã nằm trên đùi cô mà trái tim loạn nhịp.

Nếu có thể sống cả đời như thế này thì thật hạnh phúc biết bao, và bây giờ họ đang bắt đầu ‘cả đời’. Gã thấy mình như đang ở trong thế giới trắng đen, được quay về với cuộc đời muôn màu rực rỡ.

Mở to đôi mắt đã hơi mê man, gã cảm thấy cô đẹp đến khôn xiết và cơ thể gã lại bắt đầu nóng dần lên.

“Không, sống lén lút cũng có tình thú lắm.” Cô hừ lạnh.

“Kiều Duy Đóa, em cúi mặt thấp xuống một chút.” Gã ra lệnh.

Gã muốn hôn cô, sau đó... rõ ràng gã đau tới sắp chết, thế mà gã lại cảm thấy hưng phấn trước nay chưa từng có.

Kiều Duy Đóa chia tay Lục Tư Nguyên, Kiều Duy Đóa lại về ngôi nhà này lần nữa. Quan trọng nhất là, Kiều Duy Đóa yêu gã! Tất cả những việc này bảo sao gã không hưng phấn cho được.

Kiều Duy Đóa cảnh giác, bởi lẽ vừa rồi gã còn mềm oặt nằm xụi lơ, thế mà bây giờ đột nhiên hưng phấn như sói đói, rõ ràng bị bạch phiền phát tác.

“Anh đang nghĩ gì trong đầu đấy?” Cô nheo đôi mắt đẹp, hỏi.

“Chắc anh bị thấm thuốc rồi, giờ chỉ muốn cởi sạch đồ em thôi.” Gã thành thật đáp.

Bây giờ trước mắt gã đều là mây trắng bành bồng, còn cô trần truồng nằm trên đám mây chờ gã tới cười mây lướt gió.

Khóe mắt Kiều Duy Đóa giật giật.

“Anh rất muốn hoàn tất việc chúng ta bị dang dở trong căn biệt thự.” Gã thêm một bước nữa thành khẩn nói ra ý nghĩ của mình.

Gã rất muốn ‘cười’ cô. Ai bảo cô nói cái gì mà sống lén lút rất có tình thú, báo hại đầu óc gã hiện ra đủ loại hình ảnh màu sắc.

Tay Kiều Duy Đóa run rẩy, cô thật muốn giáng một cái tát qua. Cô cười gằn, chọc tay sau lưng gã. Gã tức thời đau tới độ kêu khê một tiếng, mồ hôi lạnh túa ra.

“Có đau không?” Cô hỏi.

“Đau!” Hỏi vớ vẩn! Gã khê cắn răng, chớp mắt chẳng thấy mây trắng bành bồng đâu nữa, mà chỉ thấy trên đất bằng có một Kiều Duy Đóa đang cầm roi da, mặc đồ ma nữ lộ ra nụ cười hung tàn.

“Đau như vậy thì anh mau nằm nghỉ ngơi dưỡng sức đi!” Cô không dùng giọng điệu cáu gắt, mà chỉ dùng ngữ điệu rất nhẹ nhàng lạnh lẽo.

Gã chỉ bị gãy xương, chứ bộ não không bị liệt!

Hình Tuế Kiến cũng chẳng sợ cô, gã bỗng nhiên nhanh chóng nghĩ ra một cách: “Em ngồi lên người anh đi, anh không cử động thì em cử động.”

Kiều Duy Đóa thật sự rất muốn đánh chết gã. Lần này cô chỉ thụi trên ngực gã một cái, mặc dù cô đã kiểm soát cường độ mạnh yếu nhưng gã vẫn phải hít hà.

Bây giờ cả người gã như đang bồng bênh, thậm chí sinh ra ảo giác và cảm thấy cơ thể mình đã giảm hẳn đau đớn, mãi tới khi cô thụi vào ngực gã.

“Anh có dám chắc là chỉ cần em cử động và anh nằm im thì sẽ không đau?” Cô cười gằn, biết rõ còn cố hỏi.

Hình Tuế Kiến khê cắn răng, đáp: “Đúng, không đau!” Đã lỡ mở miệng rồi, nhất định phải duy trì hình tượng con người kiên cường trước mặt cô, bằng không mai này làm sao cho cô chỗ nương tựa được? Tuy nhiên, nếu cô ‘cười’ nhẹ nhàng một chút thì gã sẽ vô cùng biết ơn.

Cô càng cười lạnh thêm: “Vậy tối nay em có thể kỳ vọng anh phá kỷ lục bảy lần nhỉ?”

Đùng, toàn bộ bầu không khí tuyệt vời lập tức đều bị phá hỏng.

Hình Tuế Kiến chết cứng. Trừ khi gã là chiến thần tái thế, mới đủ khả năng phá kỷ lục bảy lần dưới tình huống này.

“Ngày tháng chúng ta còn rất dài, anh không muốn làm em trở thành quả phụ sớm, anh nghĩ... chắc anh nên dưỡng sức vài ngày thì hay hơn...” Giữa đống quần hết như bị ướp nước đá, gã phải đành cổ trần tỉnh quyết định từ bỏ một đêm xuân tuyệt vời và một cô nàng tuyệt vời.

Gã là người rất thức thời!

“Em ra sofa ngủ đây.” Cô đứng dậy.

Hình Tuế Kiến nhin đau kéo cô: “Em nằm với anh đi!” Nào có ai vừa tái hợp lại biểu hiện lãnh đạm như thế? Dù không thể làm tình, nhưng ngủ chung cũng được mà?

“Có muốn em nhắc cho anh nhớ, trên chiếc giường này anh đã từng mây mưa nóng bỏng với một người phụ nữ khác?” Cô ngoài cười nhưng trong không cười, “Hơn nữa, chị ta còn đeo nhẫn của em!” Cô là đàn bà nên rất hẹp hòi, cô luôn canh cánh trong lòng.

Điều khiến cô canh cánh trong lòng nhất chính là, cô bị lừa thê thảm.

Hình Tuế Kiến cứng đờ, cắn răng thú nhận: “Đấy... chỉ là hiểu lầm.”

Hiểu lầm? Thế nhưng sự hiểu lầm này đã làm cô rơi rất nhiều lệ.

“Vậy khi đó có cái gì bảo vệ màng ‘ra trận’ của anh?” Cô lạnh lùng trào phúng.

Hình Tuế Kiến day trán, dưới tác dụng của thuốc phiện, đầu óc gã vốn đã rơi vào mơ màng, vậy mà giờ lại cảm thấy nhức nhối: “Anh có mặc quần lót.” Vì thế hôm đó lúc đứng dậy, gã mới kéo cái khăn lông nhưng không để cho cô phát hiện.

“Anh không cảm thấy là mình nên giải thích rõ với em vài việc sao, ví dụ như tờ hôn thú kia từ đâu tới?” Nụ cười của cô không lọt vào đáy mắt, “Ngoài ra, em khá tò mò, anh dùng cách gì để thuyết phục Trần Ôn Ngọc giúp anh?”

Cô còn rất nhiều, rất nhiều vấn đề cần gã giải thích sáng tỏ. Ví dụ như, gã dùng thủ đoạn gì để khiến Trần Ôn Ngọc chịu giúp đỡ? Theo cô thấy, đối phương chả ưa cô từ lâu nên mới sẵn sàng hỗ trợ chia rẽ bọn họ! Ngoài ra, chuyện của Phương Nhu là thế nào?

Dưới con mắt càng lúc càng lạnh của cô, Hình Tuế Kiến đành thở dài thườn thượt: “Tờ hôn thú là của Ôn Ngọc và Que Củi, cả đời anh chưa từng cầu xin ai, nhưng anh cầu xin cô ấy hãy cứu lấy người anh em tốt nhất của anh một lần.” Khi đó Que Củi đã lên kế hoạch ở lại chịu hy sinh, cũng may gã kịp thời phát hiện và ngăn chặn.

“Vì vậy Ôn Ngọc rất oán hận anh, còn Phương Nhu... chồng cô ấy họ Hồ...”

Đêm đầu tiên của gương vỡ lại lành, gã vội vàng giải thích.

...

Đêm tái hợp thứ hai.

Gã ngồi trên sofa dưỡng sức, nhìn đám công nhân bốc vác khuôn đồ ra khỏi nhà. Chiếc giường gã nằm vì bị ‘vấy bẩn’, nên một cô nàng ưu sạch sẽ đã thẳng tay vứt đi chẳng hề thương tiếc.

Còn Kiều Duy Đóa đang làm gì? Cô đang bận rộn dùng cồn khử trùng chiếc nhẫn.

...

Đêm tái hợp ngày thứ bảy.

Các biểu hiện ‘trúng độc’ như mê man, suy hô hấp, hạ huyết áp của gã đã dần dần biến mất. Đồng thời, gã cũng không còn ảo giác cô nằm trần truồng trên đám mây trắng nữa. Vốn dĩ ý chí của gã rất kiên cường,

và lại chẳng những không được uống thuốc giải trừ khoái cảm đặc biệt, mà còn bị người ta liên tiếp lải nhải bứt cung khôn khéo, làm gã mất sạch mọi khát khao dục vọng.

Gã sống suôn sẻ được một tuần, độc tính trong người đã bốc hơi gần hết. Gã cảm thấy vết thương đã sắp lành, vì vậy, gã bắt đầu rục rịch thêm muốn tái hiện phong thái người đàn ông tràn đầy sinh lực...

127. Q.5 - Chương 15

Kiều Duy Đóa đưa Hình Tuế Kiến tới bệnh viện tái khám, nghe Hình Tuế Kiến trình bày bệnh trạng xong, vị bác sĩ kêu lên kinh ngạc: “Chưa nẹp nạng gì cả mà cậu đã khôi phục nhanh đến thế hả? Chàng trai, cậu đừng ỷ y nhé, phải cẩn thận trật khớp xương đấy!”

Gã chẳng thèm ngó ngang: “Tôi khỏe như trâu.”

Vị bác sĩ vẫn hơi hoài nghi, dùng cây búa thử phản xạ [1] gõ nhẹ vào sống lưng gã, khiến cả người Hình Tuế Kiến cứng còng.

[1] Loại búa này dùng trong y khoa, nghe chữ búa thấy ghê ghê, nhưng thật ra nó nhỏ xíu, thường dùng gõ vào các chỗ bị thương như đầu gối, bàn chân, các khớp xương lưng... để xem bệnh nhân có phản ứng hay không.

“Anh có đau không?” Kiều Duy Đóa nôn nóng hỏi.

“Anh không đau!” Gã lắc đầu.

Kiều Duy Đóa luôn yên lặng bỗng nhẹ nhàng thở ra, trên môi nở nụ cười tươi như hoa.

Thế nhưng vị bác sĩ vẫn thăm khám khắp nơi như vẽ không tin, mãi đến khi Hình Tuế Kiến trờng ông ta: “Này, ông sờ đủ chưa?” Bị một ông già sờ mó tới lui, làm gã cảm thấy thật ghê tởm.

Hai người từ phòng khám đi ra.

“Đều là lỗi của anh, cả phiếu kiểm tra mà bác sĩ cũng không thèm viết cho chúng ta!” Kiều Duy Đóa trách móc.

“Tại ông ta thấy anh khỏe mạnh nên chẳng cần khám khiếc gì.”

“Anh có chắc không đó? Chứ chả phải anh trông như tên cướp trong truyện “Alibaba và bốn mươi tên cướp”, hù dọa vị bác sĩ kia chẳng muốn thăm khám nữa hả?” Kiều Duy Đóa nghi hoặc.

Ban nãy gã trợn mắt nhìn vị bác sĩ bằng vẻ vừa lạnh lùng vừa dữ tợn, như thể chỉ cần đối phương nói thêm một câu không hài lòng thì gã sẽ vung nắm đấm qua bất kỳ lúc nào. Dưới tình huống ấy, thực sự đừng trông mong bác sĩ thăm khám kỹ càng.

Gã không nghe trọng tâm vấn đề, mà chỉ chú ý tới...

“Anh xấu vậy à?” Gã sờ sờ hàm râu trên mặt mình, lòng than thầm hồng lét.

Tên cướp? Gã không muốn làm cướp đâu, gã chỉ muốn... cô tự nguyện thôi.

Kiều Duy Đóa không đáp mà chỉ nhìn gã, ánh mắt ấy như thể đang nói ‘còn phải hỏi nữa hả?’.

Lòng tự trọng của Hình Tuế Kiến ngay lập tức rơi rụng lả tả.

Mọi người đều nói con gái làm đẹp vì người mình yêu. Thực ra, cánh đàn ông cũng rất hi vọng được người yêu khen ngợi tuấn tú, chứ không phải là lời trào phúng lạnh tanh ‘trông anh chả khác gì thổ phỉ’.

Về tới nhà, Hình Tuế Kiến tự nhốt mình trong phòng, còn Kiều Duy Đóa vội vàng vào bếp.

Trước khi trời tối cô phải nấu xong vài món ăn, bằng không cô chẳng dám tin trong cái nhà bếp tối om này, và tài nghệ nấu nướng kém cỏi của mình còn có thể phân biệt được đâu là đường, đâu là muối.

Khi màn đêm buông xuống, trong nhà dần dần u ám thì cô cũng đã nấu xong ba món mặn một món canh thơm ngon dọn sẵn lên trên bàn.

Ngẫm nghĩ một lát, cô bước lên lầu muốn thử nhỏ nhẹ gọi gã xuống ăn cơm. Cô không học được hai chữ ‘nhu mì’ như bao cô gái khác, nó thật khó học đối với cô. Vì vậy, nếu cô học theo các cô gái nũng nịu gọi tên gã, thì phải chăng sẽ dọa gã chết khiếp?

Trong phòng ngủ, Hình Tuế Kiến đang đưa lưng về phía cô nói chuyện điện thoại.

“Được, Phương Nhu, ngày mai tôi qua nhà cô, sau đó ba chúng ta đi ăn nhé...”

Tiếng nói trầm nhẹ của gã khiến sắc mặt cô tối sầm, “Hình Tuế Kiến, ăn cơm!” Cô gắt giọng gọi.

Từ ngày nghe xong câu chuyện cũ, tâm trạng cô vô cùng nặng nề. Cô biết cả đời Hình Tuế Kiến sẽ mang cây Thánh giá trên lưng, bởi vì gã là một người đàn ông sống đầy trách nhiệm. Nếu gã thờ ơ với mẹ con Phương Nhu, thì cô sẽ rất khinh bỉ. Tuy nhiên cô đồng thời cũng rất mâu thuẫn, bởi lẽ sẽ chẳng có ai lại mong muốn người đàn bà khác luôn tới ‘làm phiền’ người đàn ông của mình.

“Ừ, được.” Hình Tuế Kiến cúp điện thoại và đứng dậy.

Gã xoay thẳng người về phía cô, sáng khoái tinh thần đi về hướng người con gái chẳng hề dịu dàng kia, nhưng nó lại khiến cho gã cảm thấy một chùm ánh sáng ảm áp.

Men theo ánh trăng, Kiều Duy Đóa bỗng ngẩn ra. Gã cạo hết hàm râu, để lộ chiếc cằm bóng láng sạch sẽ, trên người tràn ngập hương vị nam tính và khí khái.

Chẳng những Kiều Duy Đóa không vui mà sắc mặt lại còn u ám, giọng cô rất tệ: “Anh cần gì phải đom đống thế chứ?”

Hình Tuế Kiến bị câu gắt đến ngỡ ngàng.

Hai người ăn cơm nhưng đều không yên lòng.

“Ngày mai anh qua nhà chị ta hả?” Rốt cuộc Kiều Duy Đóa vẫn thiếu kiên nhẫn.

“Ừ.” Hình Tuế Kiến gạt đầu, “Phương Nhu muốn thay cái đồng hồ nước mới, nên nhờ anh qua giúp.”

Cô im lìm.

“Em muốn đi chung không?” Hình Tuế Kiến hỏi.

Cô nhất thời kinh ngạc, hồi lâu sau mới dè dặt hỏi: “Em đi chung được không?”

“Được chứ, chẳng nào em cũng nói với người ta em là vợ anh. Vậy nếu ‘vợ’ anh đã ở nước ngoài về rồi, thì đương nhiên anh phải giới thiệu cho bọn em quen biết.” Nếu không, gã đâu hẹn Phương Nhu đi dùng cơm làm gì.

Gã chỉ ba người là cô, gã và Phương Nhu? Chứ không phải có thêm Tử Tử tạo thành ‘một nhà bà người’? Sắc mặt Kiều Duy Đóa dần dần biến đổi.

“Trông em ghen tuông quá.” Gã giả vờ thản nhiên vạch trần sự thật.

“Ai bảo anh đào hoa làm chi?” Cô ngoài cười nhưng trong không cười.

Rõ ràng nhìn gã không đẹp trai anh tuấn, nhưng mùi vị nam tính luôn thu hút tầm mắt phụ nữ.

“Yên tâm đi, anh chẳng hứng thú với mấy cô gái khác, anh chỉ muốn ‘làm’ với em.”

Gã nói huych toẹt khiến cô đỏ mặt.

“Em ăn xong chưa?” Gã đặt bát đĩa xuống, nhìn cô chòng chọc.

Lần đầu tiên trong đời Kiều Duy Đóa mới nếm trải sắc thái xấu hổ. Bởi vì, ánh mắt gã tỏ rõ sự khao khát nhục dục.

“Anh chắc mình thực sự khỏe chứ?” Cô cố gắng nghiêm nghị.

Gã không nói nhiều mà cầm tập ảnh {36 tư thế phòng the} mình tải từ trên mạng xuống, đặt trước mặt cô.

“Tùy em lựa chọn, mức độ cao thâm và khó khăn tới đâu anh cũng phối hợp được tất!”

Mấy hôm trước vào một đêm khuya, cô đang ôm máy tính xem phim thì thấy trong đó có đoạn làm tình giữa đôi nam nữ nhân vật chính, cô mĩa mai khẳng định đây là đóng mướn. Do vậy, gã quyết định đổi họ thành đôi nam nữ nhân vật chính kia.

“Anh lo dưỡng sức cho tốt đi, em nói rồi, chờ khi nào anh có thể phá kỷ lục ghi chép thì chúng ta mới bàn tới vấn đề này.” Cô rũ mắt nhìn xuống ngón chân mình, giọng điệu cô nghe thản nhiên nhưng ngón chân cái lại then thùng gập cong.

Nhận ra được gã muốn làm gì, cơ thể Kiều Duy Đóa khẽ run lên. Nhưng cô chưa kịp cự tuyệt thì hai tay gã đã bò lên miên da thịt láng bóng mịn màng của cô, làm cô cảm thấy toàn thân rục rịch.

“Kiều Duy Đóa, chúng ta còn rất nhiều thứ chưa thử qua...” Gã vừa đưa tay vuốt ve gương mặt xinh đẹp của cô, vừa thì thầm khàn đục: “Anh còn dấu rất nhiều chiêu thức chưa dạy em...”

“Chiêu, chiêu thức gì...” Cô cố trấn tĩnh, vậy mà đã hơi lắp bắp.

Cô có dự cảm, tối nay núi lửa sẽ bùng nổ.

...

Lần đầu tiên, cao trào đến thật mạnh liệt. Sau khi nằm trong lòng gã vài phút để bình ổn hô hấp, cô mới định đứng dậy đi mặc quần áo, ai ngờ lại bị gã bế ngang. Một vật cứng cứng cọ vào bắp đùi cô, khiến gương mặt cô ửng hồng quẩn rữ.

Gã bế cô đặt ngồi trên mép giường, còn mình quỳ gối trước mặt cô, cánh tay sắt vắn quấn chặt lấy cô. Nhưng lúc này gã chậm nhịp để làm đủ màn dạo đầu, khiến cô ngoại trừ mềm oặt và thở gấp thì rốt cuộc chẳng còn nhớ gì khác.

Từ tối mịt tới rạng đông đều quần quýt lấy nhau, bọn họ dùng rất nhiều tư thế mà trước kia chưa từng dùng.

“Hình Tuế Kiến, đủ rồi, đủ rồi...” Cuối cùng cô đành xin tha, cô đã kiệt sức nhưng gã cứ như càng đánh càng hăng.

Gã vuốt ve gương mặt mặt cô, nói: “Chưa đủ!” Bây giờ mới bắt đầu lần thứ bảy thôi!

Gã muốn suốt đời cô nhớ rằng, người đàn ông của cô rất lợi hại! Cô đừng có nhớ tới cái lịch sử dũng mãnh của tên đàn ông khác!

Tuy nhiên, toàn thân gã bỗng dưng cứng ngắt. Gã cắn chặt răng tiếp tục đâm vào, thế nhưng gã lại cảm nhận rõ rệt từng cơn nhức nhối dữ dội. Gã đau tới mức phải dùng tay chân chống đỡ, thắt lưng của gã đau muốn gãy làm đôi.

Kiều Duy Đóa lập tức phát hiện ra điều bất thường, cô vội vàng co chân bò tới bên cạnh gã: “Anh bị sao thế?”

Gã mím môi đau tới sắc mặt trắng bệch, mồ hôi túa ra đầm đìa nhưng vẫn sống chết không chịu mở miệng.

Nửa tiếng sau, xe cứu thương 120 chạy tới dưới tiểu khu.

Vì xương sống bị lệch vị trí, nên lúc được nâng lên xe cấp cứu, trong đầu gã chỉ có một ý nghĩ: Tiêu rồi, một đời danh tiếng của gã!

128. Q.5 - Chương 16

Tình yêu cuồng nhiệt của Kiều Duy Đóa và Hình Tuế Kiến bước vào tháng thứ tám.

Ngành hoạt động tín dụng của Ôn Thành xuống tận đáy khủng hoảng và dần dần đi vào một mối, vì...

“Kiều Duy Đóa, chị em mình quen biết lâu nay, giờ lại sắp bước qua thềm năm mới, chị có thể nói với anh về dàn xếp trả tiền trước cho em được không?” Trong điện thoại, Nguyệt Nguyệt nài nỉ cô.

Kiều Duy Đóa kẹp điện thoại bên vai, ngón tay gõ liên tục lên bàn phím máy tính, “Nguyệt Nguyệt, hình như ngày 25 mỗi tháng là ngày nhận tiền lãi của cô phải không?”

“Đúng, đúng!”

“Cô nhận được tiền lãi chúng tôi trả hằng tháng chứ?”

“Có, cứ đúng ngày 25 hằng tháng em đều nhận được!” Nguyệt Nguyệt lập tức trả lời và nói nịnh hót: “Từ khi Duy Đóa chị làm quản lý tài vụ cho công ty, đâu đâu cũng được sắp xếp ổn thỏa, khiến bọn em yên tâm cực kỳ...”

“Đã vậy thì tại sao cô còn đòi nợ bọn tôi?” Kiều Duy Đóa ngắt ngang lời cô nàng, hỏi lại.

Nguyệt Nguyệt ghen hòng, “Được rồi, chị Đóa Đóa, em thực sự cần dùng tiền...” Nguyệt Nguyệt cầu xin.

“Cô nói chúng ta là chị em, vậy thì đừng gây khó dễ cho tôi!” Cô tóm gọn.

Bên kia đầu dây, Nguyệt Nguyệt đã sớm âm thầm bực bội, “Duy Đóa, đừng để tôi biết chị sống ở đâu, tôi, tôi...”

“Cô có cay cú tôi cũng vô dụng thôi, nếu cô còn gọi điện chèn ép hay cố tình quấy rầy bọn tôi nữa, thì tôi sẽ không trả tiền lãi cho cô!” Kiều Duy Đóa cắt ngang lời cô nàng.

Thái độ ngang ngược của Kiều Duy Đóa làm Nguyệt Nguyệt hít một hơi lạnh toát. Thật đúng với câu nói: Bây giờ kẻ thiếu nợ mới là ‘ông lớn’!

Kiều Duy Đóa ngẫm nghĩ rồi nói: “Hay còn một cách khác!”

Giọng điệu Nguyệt Nguyệt biến thành mềm mỏng: “Cách gì?” Chỉ cần đòi được tiền, bảo cô bán thân cũng xong tuốt!

“Trong tay bọn tôi còn một số căn hộ ở Bích Quế Viên, cô cũng biết khu chung cư đó rất tốt. Nếu thực sự cần tiền, có lẽ cô nên liên lạc với vài hộ nữa ăn chia căn hộ Bích Quế Viên đi, muốn bán hay cho thuê đều tùy ý mọi người.”

Lời của Kiều Duy Đóa làm Nguyệt Nguyệt như thể tìm được con đường sống, “Kiều Duy Đóa, hãy chờ tin tốt của em!”

Cô cúp máy, xoay qua thì thấy Hình Tuế Kiến đang dựa vào vách tường nhìn cô như cười như không. Cô cũng tỉnh bơ nhìn lại.

Cuối cùng gã phải làm người bại trận trước, thở dài: “Kiều Duy Đóa, bây giờ em thành kẻ xỏ lá rồi.”

Nếu người ta gọi gã là dân cho vay nặng lãi, thì cô chính là kẻ xỏ lá. Hơn nữa, cô tuyệt đối chẳng dễ đùa tí nào. Với một số khách hàng thường xuyên hối thúc gây chèn ép, cô thực sự cắt luôn tiền lãi. Tin tức này được truyền đi, một số khách hàng chưa cần tiền bắt đầu chấp nhận, chỉ cần mỗi tháng được trả lãi đúng hẹn thì họ sẽ không gọi điện tới đòi nữa.

“Kiều Duy Đóa, thực ra số tiền của Mai Nguyệt Nguyệt là con số nhỏ, mình có thể trả cho cô ta trước.” Gã ngồi đối diện thương lượng với cô.

Để cô đi theo gã chịu cực nhọc, đã làm gã quá đau xót rồi. Gã thực sự không đành lòng khiến cô xấu hổ trước mặt bạn bè.

“Không được! Bây giờ trả ột Mai Nguyệt Nguyệt, tiếp theo sẽ có rất nhiều Mai Nguyệt Nguyệt!” Cô liếc gã một cái, lập tức phản đối.

Cô nói vậy thì Hình Tuế Kiến cũng đành chịu. Bởi vì hiện giờ Kiều Duy Đóa đã nắm hết sức mạnh kinh tế của gã trong tay, gã có muốn trả cũng chẳng thể làm được.

Thấy gã im lặng, Kiều Duy Đóa khẽ bắt an. Có đôi lúc cô hơi ‘ngang ngược’, nhưng cô làm thế cũng chỉ vì muốn tốt cho gã.

“Anh có mệt không?” Cô duỗi tay xoa bóp bờ vai gã.

Động tác săn sóc này mang theo lời cầu hòa rõ ràng, tuy rằng hai người không hề cãi nhau.

Tới cuối năm, gã bị áp lực rất lớn. Hôm nay gã lại long đong vất vả chạy từ thị trấn trở về.

“Kinh doanh ngọc bích dịp này cũng khá, khai thác được mấy khối ngọc đẹp.” Gã báo cho cô tin tức tốt, chắc có thể sống qua năm nay.

Yêu một người, thay vì muốn cô ấy hạnh phúc mà lựa chọn từ bỏ, chỉ bằng giữ cô ấy lại và vì hạnh phúc của cô ấy mà nỗ lực hết mình. Đây chính là cuộc sống mới của gã.

“A Kiến, hôm nay anh đã đọc báo chưa?” Cô đột nhiên chuyển đề tài.

“Anh chưa đọc, có chuyện gì à?” Kéo cô ngồi trên đùi mình, hít ngửi thỏa mãn hương thơm từ cô, gã mới thấp giọng hỏi.

“Chính phủ ra chính sách mới, xóa bỏ kinh phí trường điểm, xúc tiến tuyển sinh theo tuyến. Mất Kiều Duy Đóa rực sáng, “Chung cư Bích Quế Viên của chúng ta được tính là thuộc tuyến tuyển sinh của phân viện trường tiểu học Bồ X.”

Gã kinh ngạc, một lát sau mới nói lỏng cô ra kéo vội tờ báo bên cạnh. Quả nhiên là thật!

“Chúng ta cũng mừng vui mừng, hiện giờ thị trường giao dịch địa ốc vẫn còn ỉ ạch.” Rõ ràng rất kích động, thế mà gã lại dội cho cô một gáo nước lạnh.

“Nhưng ít nhất chúng ta cũng có hy vọng.” Dù trường tiểu học Bồ X không phải là trường danh tiếng nhưng luôn được bình bầu tốt.

“Ừ, để anh liên lạc với Nhiếp Lạc thử, nếu mình lấy 2/3 chung cư Bích Quế Viên gán nợ cho anh ta, xem anh ta có hứng thú không?” Gã sợ cuối cùng kết quả vẫn là thất vọng, nên không dám biểu hiện vui sướng quá rõ.

Mới nhắc đến cái tên ấy thôi mà đã làm cho Kiều Duy Đóa nhăn mày và cảm thấy sợ hãi. Tuy nhiên, cô cũng hiểu với tình hình hiện nay của bọn họ, muốn dừng dính dáng bất kì việc gì tới Nhiếp Lạc thì rất phi thực tế. Cô biết Hình Tuế Kiến vội vã lau sạch mọi quan hệ với Nhiếp Lạc, không phải vì tiền lãi mỗi quý khiến gã kiệt sức, mà nguyên nhân sâu xa hơn chính là vì cô.

“Anh đừng để anh ta ép giá xuống thấp!” Cô nói thầm với gã, “Anh cứ nói với anh ta, chỉ cần đưa ra cái giá hợp lý thì em sẽ cho anh ta biết nơi cất giấu cuốn nhật ký của vợ anh ta!”

Hình Tuế Kiến ngạc nhiên, còn Kiều Duy Đóa nhún nhún vai. Nếu không thì làm sao cô biết được nhiều chuyện của Nhiếp Lạc như vậy?

Bà Nhiếp còn cất giấu quyển nhật ký? Nếu Nhiếp Lạc mà biết thì nhất định hắn sẽ hưng phấn tới phát điên. Thế nhưng, việc này rất mạo hiểm! Hình Tuế Kiến nhíu mày định phản đối...

“Anh đừng băn khoăn nhiều, chúng ta vĩnh viễn cùng vào cùng ra!” Cô nói dứt khoát.

“Ừ.” Gã biết cô sợ điều gì, nên cô cứ lặp đi lặp lại mãi những lời này.

Dù không muốn biểu lộ nhưng mỗi lần nghe những lời ấy, gã vẫn cảm động tới mất mặt: “Cho anh âu yếm em trước đã, ba ngày rồi anh chưa được chạm vào em...” Hàm râu lún phún của gã chui vào hõm cổ, chồn vờn tới lui khiến cô tê dại.

“Bây giờ còn ban ngày.” Cô cố giữ vững bình tĩnh.

“Anh mặc kệ!”

“Anh chưa đi tắm.” Cô nỗ lực giữ bình tĩnh.

“Em chê anh?”

“...”

Giọng cô yếu hẳn, cuối cùng vẫn không địch nổi cường quyền. Thở xác và tinh thần quẩn quýt, một màn nóng bỏng nồng nàn được mở ra...

Sau khi tắm xong, người đàn ông sáng khoái tinh thần bước ra từ nhà tắm và bước tới bàn trà cầm gói thuốc lá.

“Anh lại quên nữa?” Đằng sau bỗng vang lên một tiếng nói lạnh tanh.

Gã sức nhớ tới việc mình đang cai thuốc, “Không quên, lúc không có em bên cạnh, anh cũng chẳng hút điều nào.”

Gã quay lại thì thấy cô vẫn nằm trên giường với một tư thế rất quái đản, “Em làm gì thế?” Gã cau mày.

Gò má Kiều Duy Đóa ửng hồng, lúng túng đáp: “Anh cứ mặc em!”

Gã bước qua nhìn cô từ trên cao xuống, vẫn cảm thấy rất kỳ lạ, “Em khó chịu à?” Đầu xuống thấp, móng chống cao thì khiến cô thoải mái hơn? Lúc làm tình cũng chẳng thấy cô hưởng ứng như thế, nên gã thực sự chả hiểu gì.

Khoảng mười phút sau, Kiều Duy Đóa quần chần lật nửa thân dưới, đôi gò má vẫn còn nóng bừng. Chết tiệt, thật mất mặt! Nhưng để cải thiện tỷ lệ mang thai, cô bắt buộc phải tuân theo. May mà Hình Tuế Kiến không quá kỹ tính và cũng ít am hiểu về phương diện này.

Nếu nói điều gì là nỗi xót xa nhất trong hạnh phúc, thì đấy chính là tới giờ Hình Tuế Kiến vẫn không chịu cầu hôn cô. Bởi vậy cô ao ước mang thai đứa con của gã. Nhưng ngoại trừ lần gã bị nứt gân cốt phải cầm chân gối, cô nghiêm túc thực hiện đúng một trăm ngày, thì bọn họ sống với nhau cả nửa năm trời mà cô vẫn chưa thấy tin tức tốt.

Hàng tháng ‘đèn đỏ’ [1] vẫn tới điểm danh, làm cô khóc không ra nước mắt. Trong lòng cô âm thầm cầu nguyện, tháng này nhất định phải tiễn cái ‘đèn đỏ’ này đi!

[1] Nguyên tác: Dì cả = từ lóng chỉ kinh nguyệt phụ nữ. Xưa giờ mình chỉ biết từ phổ biến cả đàn ông và đàn bà hay dùng là ‘cò/đèn đỏ’ nên tớ chọn từ này nhé. (*_*)

(^0^)/

...

Mới sáng sớm Kiều Duy Đóa đã nhốt mình trong nhà tắm. Còn hai ngày nữa ‘đèn đỏ’ mới ghé thăm, nhưng Kiều Duy Đóa đã nôn nóng muốn biết kết quả.

Cô ngồi trên bồn cầu cầm que thử thai trong tay, nhìn kết quả kiểm tra nước tiểu mà cả người thần thờ lâu thật lâu.

Mãi tới khi Hình Tuế Kiến đến gõ cửa, “Kiều Duy Đóa, có phải em ăn trứng thức ăn hỏng hay không? Em đau bụng hả?” Cô vào toilet cả nửa tiếng rồi, đi lâu như vậy làm người ta lo lắng.

Bấy giờ Kiều Duy Đóa mới lấy lại tinh thần, cô nhìn sắc mặt nhợt nhạt của mình trong gương, rồi sau đó bình tĩnh kéo ngăn tủ ra lấy một cây bút đánh dấu...

...

Kiều Duy Đóa bước ra khỏi phòng tắm, tự đi rót ỉnh một ly nước rồi uống mấy viên thuốc. lát sau, tâm trạng cô mới được ổn định.

“Em uống thuốc gì đấy? Em bị tiêu chảy à?” Hình Tuế Kiến dợm bước vào nhà bếp, “Để anh nấu cho em ly nước muối.”

“Hình Tuế Kiến, em không bị tiêu chảy.” Cô gọi giật gã lại.

Sau đó, cô nói bằng giọng điệu rất bình tĩnh: “Em uống viên Vitamin, em có thai rồi.”

Ngay lập tức, Hình Tuế Kiến hệt như pha phim quay chậm từ từ xoay đầu lại, không dám tin hỏi: “Em có thai?”

“Anh có thái độ gì đây? Mang thai thì có gì kỳ lạ chứ? Nhẽ nào em là gà không biết đẻ trứng?” Cô then quá hóa giận, cầm cái que thử thai quăng tới trước mặt gã.

Hình Tuế Kiến cúi đầu nhìn xuống, quả nhiên trên que thử có hai gạch màu hồng. Hơn nữa, trong đó có một gạch hồng đến lóa mắt.

Gã vẫn đứng im bất động, chẳng hề xuất hiện cảnh tượng nam chính ôm lấy nữ chính vui sướng xoay vòng tròn như trong tiểu thuyết. Điều ấy khiến Kiều Duy Đóa nhất thời không còn sức lực.

...

Cả đêm hai người đều vô cùng trầm mặc.

Tay gã vẫn vô thức xoay xoay viên thuốc Vitamin, còn trái tim Kiều Duy Đóa xoắn tít lại.

“Thuốc này bác sĩ kê cho em à?” Gã hỏi.

“Ừ.” Cô khẽ đáp.

“Em đừng uống nữa, hiện giờ các loại thuốc đều không an toàn.”

“...”

“Vậy chúng ta có...” Cô hít thật sâu nhưng vẫn không thể mặt dày nói ra hai chữ ‘kết hôn’.

Hình Tuế Kiến phục hồi tinh thần, hỏi: “Em muốn đi hưởng tuần trăng mật ở đâu?” Gã cắt ngang lời cô.

Kiều Duy Đóa ngơ ngàng, sau đó niềm vui sướng dần dần lan tràn khắp trái tim.

“Có lẽ chúng ta sẽ đi đám cưới du lịch chứ không thể đãi tiệc rượu được.” Đây cũng là lý do khiến gã trì hoãn không đề cập tới chuyện kết hôn, gã luôn cảm thấy không bày mâm cỗ long trọng sẽ thiệt thòi cho cô.

“Anh tin chỉ cần cho anh thêm một chút thời gian, con chúng ta chắc chắn có thể đãi tiệc thôi nôi!” Nhiều nhất là trong hai năm, gã nhất định sẽ cho cô cuộc sống yên ổn!

“Được!” Rốt cuộc cô cũng nở nụ cười tươi rói.

“Đi tới cái thôn bọn mình tổ tình kia hưởng tuần trăng mật nhé!” Cô lập tức chọn chỗ ngay.

Khóe mắt Hình Tuế Kiến giật giật, “Kiều Duy Đóa, anh không nghèo đến nỗi ấy đâu!” Từ ngày hẹn hò tới nay gã hiếm khi phát cáu, thế nhưng bây giờ lại hét to.

Vậy mà cô đáp trả bằng một cái cau mày, “Hình Tuế Kiến, dường như anh chưa... phá – kỷ – lục – sáu lần đấy!” Kiều Duy Đóa xoa đầu gã, cô tỉnh bơ đề cập tới sự lúng túng của gã, mỉm cười rất vui vẻ.

Hình Tuế Kiến biến sắc.

Đi tong một đời anh minh của gã! Hồi ức vô cùng mất mặt kia lập tức dấy lên trong lòng, tới giờ gã vẫn còn ám ảnh nên chẳng dám quá độ.

Gã khẽ bậm môi, vì giữ lại lòng tự trọng của đàn ông mà hoàn toàn bị mắc bẫy, “Được, đi thì đi, ai sợ ai chứ!” Cứ quyết định như vậy! Nói xong, gã vứt mớ thuốc của cô.

Gã không nói với cô, kỹ thuật diễn xuất của Kiều Duy Đóa trước sau vẫn rất tệ! Thế nhưng gã rất thích!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-lua>